

Giới thiệu Văn Phòng Phấn Hồng

Bạn có thấy hạnh phúc không? Người yêu, bạn đời của bạn có chung thủy với bạn không?

Bạn bị cướp đi hạnh phúc, bị tước đoạt niềm vui?

Người bạn nghĩ rằng yêu mình thương mình cuối cùng lại là những người chẳng ra gì.

Bạn sẽ đau khổ đến mức suốt ngày rửa mặt bằng nước mắt, nhịn nhục nhìn chứng tình cảm bên nhau? Hay bạn lựa chọn trừng phạt kẻ bạc tình?...

Nếu bạn thấy đau khổ, thấy căm hận, nếu bạn không cam lòng, không muốn những kẻ khốn nạn cười sung sướng...

Vậy thì hoan nghênh bạn đến với Văn phòng Phấn Hồng!

Nữ chính Phương Hiểu Hiểu mở văn phòng đặt tên Phấn Hồng, chuyên nhận các phi vụ trả thù tình cũ, do người bị phụ bạc ủy thác.

Cô có phương pháp dạy dỗ đám tra nam tiện nữ, tiểu tam của riêng mình, xua tan nỗi đau trong lòng người bị phản bội. Cô trừng phạt những kẻ ngoại tình, để bọn họ nhận ra sai lầm của mình, hối cải, biết quay đầu là bờ!

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Vì khách nhiệt tình như lửa mùa hạ từ phương xa tới (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi tắt chuông điện thoại đang không ngừng reo lên, chẳng buồn nhìn vào màn hình, vì người lúc này gọi cho tôi không phải ai khác ngoài Hứa Mạch

Dù sao thì lần nào nghe điện thoại, anh ấy cũng sẽ chỉ nói cùng một câu: “Phương Hiểu Hiểu, đừng làm chuyện ngu ngốc nữa.” Còn tôi chắc chắn sẽ trả lời lại anh ấy rằng: “Em biết em đang làm gì.”

Với một cuộc đối thoại “thiếu dinh dưỡng” như vậy, tôi cảm thấy rằng tôi cần phải bóp chết nó từ trong trứng nước

Tôi dùng mascara chuốt cho hàng mi dày và dài hơn rồi lại lấy ra một thỏi son màu hồng đào đánh lên đôi môi nhợt nhạt của chính mình

Cuối cùng tôi thoa một lớp phấn má hồng và dùng thêm phấn phủ để giữ cho lớp trang điểm được lâu hơn

Sau đó tôi mới có thời gian để nhắn lại cho Hứa Mạch một tin nhắn trả lời: “Em có một cuộc hẹn phải ra ngoài bây giờ, tối em sẽ gọi lại cho anh sau nhé”

Tôi hài lòng nhìn lại gương mặt được trang điểm tinh tế của mình trong gương, thuận tiện lấy một chiếc váy tron dài đến đầu gối màu tím bó sát người từ tủ quần áo rực rỡ sắc màu và mặc nó vào

Cuối cùng tôi chỉnh lại mái tóc xoắn dài của mình, với lấy chìa khóa xe trên bàn, đóng cửa xong xuôi, đi xuống bãi đậu xe ở tầng dưới

Tôi thuận tiện xem lại đồng hồ, mười giờ rưỡi, còn cách thời gian đã hẹn nửa tiếng nữa

Mất khoảng mười lăm phút để lái xe từ ngoại ô phía Tây đến trung tâm thành phố, nhưng đó là trong trường hợp không kẹt xe

Còn nếu như đã tắc đường thì cho dù một tiếng đồng hồ cũng không đến nổi

Thực tế đã chứng minh, hóa ra tôi vẫn rất may mắn, nhờ ơn trời mà tôi đến được Second Cup sớm trước giờ hẹn mười phút

Đây là tiệm cà phê sang trọng nhất ở Sa Thị(1)

Ở đây cho dù là hệ thống đèn hay bàn ghế, đồ dùng uống trà, kể cả nhân viên phục vụ đều vô cùng tốt

Tôi chọn vị trí phía7trong cùng ngồi xuống sau đó gọi một ly Cappuccino và kiên nhẫn chờ vị khách của tôi đến

Cô ấy không đến muộn, rất đúng giờ, tôi thích cô gái đúng giờ

Vì điểm này, cô ấy khiến tôi phải nhìn thêm nhiều lần

Cô ấy trông khá xinh đẹp với mái tóc cắt ngắn ngang tại kiểu pixie, gương mặt trắng bóc và đôi mắt to đen láy, nhưng chắc vì thiếu ngủ nên dưới bọng mắt lộ ra hai quầng thâm lớn

Cô ấy cao khoảng một mét sáu mươi, trông khá gầy trong chiếc váy liền bằng lụa chiffon kín đáo ôm lấy cơ thể, che đi toàn bộ vẻ đẹp thân hình cô

Cô ấy nhìn tôi với vẻ nhút nhát và ánh nhìn có chút lo lắng, nhỏ nhẹ hỏi tôi: “Cô là Phương tiểu thư của Văn phòng Phấn Hồng9đúng không ạ?” Tôi nhanh chóng đứng dậy, trao danh thiếp cho cô ấy và trả lời: “Vâng, là tôi đây

Cô hẳn là cô Hà tiểu thư, xin mời ngồi xuống” Đây là khách hàng của tôi, tôi phải cẩn thận tiếp đón, dù sao thì sau này chi phí sinh hoạt, ăn mặc, chỗ ở của tôi đều phải trông chờ vào cô ấy

“Hãy gọi tôi là Hà Vũ Phi, tôi đã thấy quảng cáo của cô trên Weibo

Sau đó, tôi tìm được trang web của cô từ liên kết của quảng cáo đó” Khi nói chuyện, cô ấy tránh không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng nói của cô ấy nhỏ như muỗi kêu vậy

Có thể thấy đây là một người phụ nữ dịu dàng, thủy mị, nét na

Thật khó có thể tưởng tượng một người phụ nữ gần 5 như hoàn hảo như cô ấy lại có thể tìm đến tôi

“Hãy kể cho tôi nghe về bạn trai cô đi

À! Nhân tiện hãy kể luôn về người phụ nữ đã cướp bạn trai của cô nữa” Tôi nhấp một ngụm cà phê rồi hỏi tiếp: “Phải rồi, cô muốn uống gì?”

Nhân viên phục vụ đi đến, Hà Vũ Phi đọc lướt qua một lượt menu đồ uống rồi gọi một ly Mocha

Tôi lấy từ túi xách ra một tập tài liệu và đưa cho cô ấy và nói: “Cô xem đi, đây là bản báo giá các mức phí dịch vụ

Làm đến mức độ nào sẽ đi kèm mức phí tương ứng và cuối cùng là thỏa thuận bảo mật”

“Thỏa thuận bảo mật?” Cô ấy nói với vẻ hơi ngạc nhiên, cầm tài liệu lên và bắt đầu đọc rất nghiêm túc

Ánh đèn trong tiệm cà phê hơi tối, lại thêm chỗ chúng tôi ngồi ở tận góc trong cùng nên cô ấy đọc có chút khó khăn

Tôi lấy một cây bút trong túi, mở nó ra và đưa nó cho cô ấy nói: “Thôi được, để tôi giải thích cho cô hiểu rõ hơn

Nếu chỉ cần để bọn họ chia tay, tôi sẽ chỉ thu của cô mười vạn

Còn nếu như khiến bọn họ chia tay vẫn chưa đủ để cô nguôi giận, cô muốn khiến bọn họ không một xu dính túi thì cái giá là hai mươi vạn

Trước tiên đừng vội chê đắt, bởi tôi sẽ phải chuẩn bị rất nhiều thứ, giả dụ như phải cải trang chẳng hạn, cô hiểu ý tôi chứ”

“Chia tay” Hà Vũ Phi cầm lấy cây bút và ký tên của mình trên trang cuối của tập tài liệu, nhẹ nhàng nói với tôi, “Tôi muốn bọn họ chia tay

Chỉ cần cô làm được, tôi sẵn sàng trả cô mười vạn”

Tôi huyt sáo một tiếng, bỗng thấy tâm trạng vô cùng tốt

Cô ấy rút ví lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng đưa cho tôi cùng với tập tài liệu: “Trong thẻ này có năm vạn tiền cọc trước, sau khi bọn họ chia tay tôi sẽ chuyển cho cô nốt năm vạn còn lại”

Tôi nhận lại tập tài liệu, nhìn thấy chữ ký của Hà Vũ Phi ở phía cuối, tôi hỏi: “Cô không cần xem kỹ lại tập tài liệu này sao?”

Cô ấy lắc đầu trả lời: “Không cần đâu, dù sao đó cũng là khoản tiền mà anh ta đưa cho tôi như một khoản phí chia tay”

Ồ, có vẻ như người đàn ông này là một người đàn ông giàu có

Cô ấy nhấp một ngụm cà phê và nhìn tôi với vẻ e ngại hỏi: “Cô thực sự có thể khiến hai người họ chia tay chứ? Không phải là tôi không tin cô

chỉ là bọn họ rất yêu nhau”

Tôi nghĩ cô ấy đang nghi ngờ trình độ chuyên môn của tôi cho nên không thể không giải thích cẩn thận với cô: “Không có bức tường nào không thể phá vỡ, chỉ có người thứ ba không chăm chỉ nỗ lực

Làm người thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình người khác tất sẽ có người thứ ba khác đến trừng trị

Cô cứ yên tâm, tôi làm việc rất có uy tín”

“Vậy thì được, nhưng đến ngày mười tám tháng sau là bọn họ kết hôn rồi” Cô ấy nói với vẻ mặt ủ rũ, một chút tự tin cũng không có

Chắc hẳn cô ấy đã gặp phải đã kích quá lớn, đến ngay chính bản thân cô ấy cũng không thể tin nổi

Tôi nhấp một ngụm Cappuccino rồi mỉm cười nói với cô ấy: “Yên tâm đi, tôi sẽ thay cô tặng họ một phần đại lễ” Sắc mặt Hà Vũ Phi trông không được ổn cho lắm, hơi tái nhợt, cô ấy xách túi lên và đứng dậy, khẽ cúi xuống nói: “Vậy chuyện này nhờ cả vào cô rồi” Cô ấy nói xong, lấy ra hai bức ảnh đưa cho tôi rồi quay lưng rồi khỏi tiệm cà phê

Tôi lật hai bức ảnh lên xem, một nam một nữ, người đàn ông còn rất trẻ, anh ta mặc bộ vest màu trắng, mái tóc được cắt gọn gàng khỏe khoắn, ngoài ra, nụ cười trong bức ảnh ảm áp như ánh mặt trời khiến tôi không thể tưởng tượng ra được một người đàn ông như vậy lại có thể là loại người gây ra một đống hỗn loạn rồi phui mông bỏ đi

Tôi nhìn kỹ hơn vào bức ảnh của người phụ nữ

Thực lòng mà nói, cô gái trong ảnh này không thể nào so sánh được với cô gái vừa ngồi đối diện với tôi vài phút trước

Nếu như Hà Vũ Phi là một đóa hoa ly thanh tạo cao quý, thì người phụ nữ trong bức ảnh này cùng lắm chỉ là một bông hoa bìm bịp đại bên đường

Tuy nhiên thì thần thái cô gái trong ảnh khá tốt đi kèm với làn da bánh mật khỏe mạnh, đôi mắt không to nhưng rất có thần, đôi môi dày và trông rất gợi cảm

Quả nhiên là hai loại hình hoàn toàn khác nhau, một bên thì dịu dàng, ảm áp một bên thì nhiệt tình, phóng khoáng, đúng là đàn ông, haizz

Một lần nữa, tôi lại nhìn về bức ảnh người đàn ông và lật mặt sau nó lại

Đằng sau bức ảnh có hai dòng chữ màu đen Tô Thường Thụy - Giám đốc điều hành của Tập đoàn Giang Hải

Đây hẳn là thông tin mà Hà Vũ Phi cung cấp cho tôi về người đàn ông trong bức ảnh này

Tôi bỗng cảm thấy có chút thương cảm thay cho cô ấy

Người đàn ông này quả thật giàu có hơn tôi nghĩ nhiều, vậy mà khi chia tay chỉ cho cô ấy năm vạn làm phí chia tay

Trước đó, tôi đã có một cuộc trao đổi ngắn với cô ấy qua mạng

Hà Vũ Phi kể rằng cô và Tô Thường Thụy quen nhau từ thời trung học, tính đến nay, ít nhất họ cũng có tám năm bên nhau, vậy mà đến khi chia tay anh ta chỉ cho cô ấy năm vạn coi như phí bồi thường chia tay

Vậy còn tám năm tuổi thanh xuân của một người con gái thì tính là cái gì

Ở mặt sau bức ảnh của người phụ nữ cũng có hai dòng chữ Trương Diệp - Trưởng phòng Kinh doanh của Tập đoàn Giang Hải

Hà Vũ Phi trước đây làm việc ở phòng Thư ký của Tập đoàn Giang Hải

Rõ ràng là phòng Thư ký với phòng Giám đốc phải có mối quan hệ mật thiết hơn so với phòng Kinh doanh chứ nhỉ

Hơn nữa, với nhan sắc như vậy mà Hà Vũ Phi vẫn bị Trương Diệp cướp mất bạn trai thì thật không thể hiểu nổi

Đây là còn chưa nói đến, Trương Diệp còn là bạn thân của Hà Vũ Phi

“Đúng là máu chó thật!” Tôi cảm thán, uống nốt cà phê và gọi nhân viên phục vụ đến thanh toán

Tôi cho hai bức ảnh và tập tài liệu vào túi xách

Việc tiếp theo tôi cần phải làm là điều tra vị Giám đốc trẻ và vợ chưa cưới hiện tại của anh ta, bởi vì nhiệm vụ của tôi là phải làm cho anh ta yêu tôi và chủ động rời xa Trương Diệp

Tôi cảm thấy mình tệ thật nhưng tâm trạng lại vô cùng tốt, cầm theo túi xách của mình tôi rời khỏi tiệm cà phê

Ánh nắng bên ngoài khá gay gắt, nhưng tôi vẫn chưa thể về nhà bây giờ, tôi phải đi đến một nơi

Có một người tôi cần phải gặp

(1) một quận thuộc ở Kinh Châu, tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Vì khách nhiệt tình như lửa mùa hạ từ phương xa tới (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chỉ là khi tôi đến bãi đậu xe đã thấy một người đang đứng trước xe của tôi

Anh ấy có dáng người dong dong cao, mặc áo sơ mi màu xanh da trời, hai tay khoanh trước ngực và vẻ mặt nghiêm túc nhìn tôi.

“Hứa Mạch?” Tôi bắt đầu thấy đầu hơi đau.

Anh nhìn tôi cười nói: “À! vẫn biết tôi là Hứa Mạch cơ đấy”

“Không phải em đã bảo là sẽ gọi lại cho anh sau à?” Bị phát hiện rồi nên tôi không thể giả vờ không biết mà chuồn đi được, chỉ có thể mặt dày đi đến bên cạnh xe: “Lại nói, ai em cũng có thể không biết nhưng không thể không biết anh, Hứa đại soái ca” Tôi mở cửa xe ngồi vào bên trong, quay đầu lại đã thấy Hứa Mạch cũng ngồi vào ghế bên cạnh

Anh trầm mặc một lúc suy nghĩ rồi mở lời: “Hiểu Hiểu, chúng ta có thể dừng tay lại không?” Tôi liếc nhìn anh nói: “Dừng tay thì em lấy 2gì mà ăn? Hơn nữa, trên đời có ba trăm sáu mươi ngành nghề, ngành nào cũng có anh tài, em cũng đang làm việc, đây cũng là một ngành nghề chính đáng mà”

Tôi nói thêm: “Hơn nữa nó lại là một ngành nghề mới đây tiềm năng nữa ấy chứ” Anh đưa tay ra cốc vào trán tôi một cái rồi đau nói: “Trong não em nghĩ cái gì thế không biết hả? Em đang đi làm tiêu tam đấy! Không phải em khinh thường nhất là tiêu tam hay sao? Em sắp trở thành loại người mà em khinh thường nhất rồi đấy có biết không hả?”

“Giao nhân nào gặp quả đắng, hai chuyện này hoàn toàn khác nhau

Chính vì em ghét tiêu tam nên mới phải làm tiêu tam để đi phá hoại những tiêu tam khác” Tôi nghĩ thật khó để Hứa Mạch chấp nhận nghề nghiệp của tôi

“Lại nói, không có mua bán thì không có giết hại, không có giết hại thì cũng không có mua bán

Nếu không phải đàn ông các anh coi tình yêu như quần áo chán thì thay cái mới, biến những người phụ nữ vô tội thành bia đỡ đạn thì sẽ có người đến nhờ em giúp đỡ chắc

Anh yêu người khác thì có thể nhưng đừng có ra cái vẻ bản thân mình cao quý cao thượng, em nói có đúng không?”

Hứa Mạch bị tôi chọc tức quá hóa cười: “Trong tình yêu, lúc nào lỗi cũng thuộc về đàn ông cả, chẳng lẽ phụ nữ các em không có một chút trách nhiệm nào sao?”

Tôi liền lắc đầu cười tươi như hoa: “Không phải như vậy! Với lại, không phải bây giờ em đang đại diện cho phái nữ đi trừng phạt những người phụ nữ đạo đức suy đồi đó đấy sao? Yêu một người không có nghĩa là cướp người trong lòng của một cô gái khác làm của riêng mình

Cái loại mà khi người ta đang yêu nhau thì lại muốn cướp bạn trai hay chồng chưa cưới của người ta rồi biến thành bạn trai và chồng chưa cưới của mình thật không đáng để thông cảm

Đã làm ra việc như vậy thì nên chuẩn bị tâm lý trước, nếu cô ta đã có gan đi cướp của người khác thì người khác cũng có thể cướp của cô ta”

“Thôi đủ rồi, đủ rồi, anh nói không lại em” Hứa Mạch chán nản xua tay, “Tùy em muốn chơi thế nào thì chơi, nhưng đừng có để bản thân lún sâu vào đấy”

“Em không yêu động vật” Tôi liếc nhìn đồng hồ đã mười một giờ rồi rồi: “Em nói này Hứa đại soái ca, nếu anh còn không xuống xe thì em đành phải đưa anh đi cùng vậy” Anh bất lực

nhìn tôi và mở cửa: “Anh biết anh không thể ngăn được em,3thời vậy, anh đi đây, nhưng em phải cẩn thận đấy

Anh sẽ đến gặp em sau”

Tôi ra hiệu OK với anh và khởi động xe để lái xe ra khỏi bãi đậu xe của tiệm cà phê

Tôi vừa lái xe vừa ngân nga hát, chiếc xe từ từ rời khỏi trung tâm thành phố và hướng về vùng ngoại ô phía đông

Sau khoảng ba mươi phút lái xe, chiếc xe vào đến Quốc lộ Bàn Sơn

Cuối cùng, tôi lái xe vào một bãi đậu xe lớn

Hôm nay không phải ngày cuối tuần, vì vậy không có nhiều người ở đây

Nhưng ngay cả vào cuối tuần cũng không có nhiều người đến đây, bởi vì đây là một viện điều dưỡng và một môi trường yên tĩnh đối với những bệnh nhân đang điều trị bên trong là vô cùng quan trọng

Tôi mua một bó hoa bách hợp trắng ở tiệm hoa dưới chân núi, ôm vào bên trong

Đẩy cửa phòng bệnh bước vào có thể nhìn thấy một cô gái đang nằm trên giường bệnh cạnh cửa sổ, người đó là chị gái tôi

Chị gái tôi, vào ngày này một năm trước, bị anh rẽ bỏ rơi, không chịu nổi cú sốc và chọn cách tự tử để kết thúc tất cả

Khi Hứa Mạch phát hiện ra chị ấy và đưa đến bệnh viện thì đã quá muộn

Chị ấy đã trở thành người thực vật

Bác sĩ nói rằng khả năng chị ấy có thể tỉnh lại rất mong manh, nhưng ít nhất là chị ấy vẫn còn sống

Khi một người đặt tất cả kỳ vọng vào một người thì sự phản bội dường như không thể tha thứ

Lúc chuyện này xảy ra, tôi đang ở Hàn Quốc, là Hứa Mạch đã cho tôi biết

Hứa Mạch rất quý mến chị gái tôi, vì vậy nên anh ấy luôn chăm sóc cho tôi

Tôi cắm hoa bách hợp vào bình, thở ra một hơi thật dài và nói với chị: “Em đã trở lại rồi đấy

Tất cả những người đã làm tổn thương đến chị, em sẽ không buông tha cho một ai hết”

Tôi nói chuyện với chị tôi một lúc rồi trở ra

Bước lên xe, tôi vặn loa hết cỡ rồi lái xe xuống núi

Đã đến mười hai rưỡi, tôi vẫn chưa ăn trưa, và tiếng kêu đói của bụng tôi vang lên hòa lẫn theo tiếng hát từ chiếc loa phát ra từ xe ô tô

Tôi vẫn đang do dự không biết tìm tạm một quán ăn nhỏ tình cờ gặp được ven đường hay đến một nhà hàng cao cấp để ăn mừng công việc mới tôi vừa nhận được thì điện thoại vang lên

Tôi đỗ xe bên lề đường, tắt loa ô tô nghe máy: “Alo, ai vậy?” Có tiếng khóc nỉ non truyền đến tai tôi vang lên, giữa ban ngày mà tôi cảm thấy nỗi hết cả da gà, nghe như âm thanh dạo đầu của một bộ phim kinh dị vậy

Ngay khi tôi chuẩn bị cúp máy, có một giọng nói lạnh lùng phát ra từ điện thoại: “Tôi là Hà Vũ Phi

Tôi muốn thu hồi lại yêu cầu muốn bọn họ chia tay trước đây

Tôi muốn cô giúp tôi làm cho bọn họ không một xu dính túi

Đổi lại, tôi sẵn sàng trao tất cả tài sản của tôi cho cô”

Tôi đang định hỏi tại sao thì bên kia đã cúp máy rồi

Tôi liếc qua nhà hàng bên đường và quyết định ngoan ngoãn quay về nhà ăn mì gói

Về đến nhà, tôi mở tủ lấy một gói mì ăn liền Khang sư phụ ra đổ nước sôi vào và bật máy tính lên định tra Baidu (một trang giống như Google của Trung Quốc) thông tin của vị nam chính mà tôi cần tiếp cận, tiện thể truy cập qua Weibo để xem có vụ làm ăn nào mới thì chợt thấy một dòng trạng thái khiến tôi đang ăn mà phun cả mì ra màn hình

Nội dung của dòng trạng thái đó là như thế này:

“Hà Vũ Phi, cô đứng là đồ mặt dày vô liêm sỉ, anh ấy đã không cần cô rồi mà cô vẫn ngày đêm gọi điện thoại quẩn lấy anh ấy! Nếu cô đã không nể tình chị em như vậy thì tôi cũng sẽ vạch trần bộ mặt tiểu tam không biết xấu hổ của cô cho mọi người cùng thấy!”

Dòng trạng thái trên Weibo có đính kèm theo một bức ảnh của Hà Vũ Phi và số điện thoại di động của cô ấy

Tin Weibo này đã được chia sẻ hàng chục nghìn lần, có không ít người lên Weibo đăng trạng thái mắng Hà Vũ Phi là đồ tiểu tam mặt dày không biết sĩ diện

Tôi nghĩ đến số điện thoại lạ mà cô ấy đã gọi cho tôi trước đây, chắc hẳn số điện thoại cũ của cô ấy đã bị người ta khủng bố đến nỗi tung mất

Hà Vũ Phi chuyển tiếp dòng trạng thái ấy cho tôi kèm theo dòng tin nhắn: “Chỉ cần cô giúp tôi hoàn thành chuyện này, tất cả tiền của tôi đều là của cô, cô nhất định phải hoàn thành nguyện vọng này giúp tôi” Đây không phải tài khoản Weibo lúc trước cô ấy dùng để liên lạc với tôi

Thiết nghĩ chắc hẳn tài khoản weibo trước đây của cô ấy cũng bị đánh sập không thể sử dụng được nữa rồi

Tôi thấy trong lòng bỗng chồn không yên, chẳng buồn để ý gì đến mì ăn liền nữa

Ngay lập tức, tôi rút điện thoại ra và gọi cho cô ấy nhưng chỉ có tiếng bíp bíp báo máy bận

Tôi lại vội vàng xem lại bản ghi trò chuyện QQ để tìm lại thông tin cá nhân mà cô ấy đã gửi cho tôi khi cô ấy liên lạc với tôi lần trước

Tôi vội vàng ghi lại thông tin địa chỉ của cô ấy, vợ vội lấy chìa khóa xe, chẳng kịp tắt máy tính, chạy vội ra ngoài

Bởi vì

Hà Vũ Phi, cô ấy định tự sát!

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Vì khách nhiệt tình như lửa mùa hạ từ phương xa tới (3)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuống cầu thang, khởi động xe, nhập địa chỉ vào bản đồ định vị và đạp ga lái xe với tốc độ nhanh nhất.

Trương Diệp thật quá quắt! Thành công thương vị rồi đẩy cái mũ tiểu tam lên đầu nguyên phối, rồi lại hăm hại nói xấu vợ cũ là tiểu tam, vốn dĩ người ta đã buông tay rồi, cô ta còn muốn ép cho Hà Vũ Phi thân bại danh liệt không còn mặt mũi gặp người khác

Bất luận thế nào, tiết lộ thông tin cá nhân của người khác lên mạng xã hội là không đúng! Tôi nghiến chặt răng, mặc dù tôi chưa từng gặp Trương Diệp nhưng tôi bắt đầu cảm thấy vô cùng ghét cô ta rồi

Tại sao chị gái tôi lại tự tử, chính là vì mấy kẻ tiểu tam không biết xấu hổ! Yêu đương thì yêu đương nhưng cũng đừng chà đạp lên người khác, nơi nơi đồn ép người ta như vậy để làm cái gì mới được chứ? Không ai đáng phải chịu hy sinh cả, thật khiến người ta tức sôi máu.

May mắn thay, nhà của Hà Vũ Phi cũng ở khu ngoại ô phía tây cách nơi tôi ở không xa lắm

Hơn nữa, bây giờ lại là buổi trưa nên trên đường cũng không có xe đi lại, chứ nếu còn tắc đường nữa tôi thật sự chịu không nổi.

Tâm trạng hiện tại của Hà Vũ Phi chắc hẳn cũng giống như tâm trạng của chị tôi ngày trước

Tôi dường như có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo ấy, cái lạnh phát ra từ trong xương tủy

“Đừng làm chuyện gì dại dột.” Tôi cầu nguyện trong lòng

Thực sự tôi cảm thấy rất căm phẫn

Nếu lúc đầu có ai đó ngăn chị tôi lại hoặc giả dụ đối cầu nam nữ kia quan tâm đến chị tôi một chút thì làm sao bị kịch ấy có thể xảy ra cơ chứ?

Hai chấm màu xanh trên bản đồ định vị cuối cùng cũng trùng khớp với nhau

Tôi vội vàng đạp phanh, chiếc xe phát ra tiếng trượt mạnh và dừng lại

Tôi mở cửa, nhà của Hà Vũ Phi ở trên tầng tám, tôi vội nhận thang máy, nhưng chờ mãi thang máy cũng không dừng lại

Tôi cắn răng trực tiếp đẩy cửa cầu thang và chạy lên lầu

Đợi đến lúc tôi đứng trước cửa nhà cô ấy, tôi mới phát hiện ra rằng tôi vốn dĩ không có chìa khóa vào nhà

Cô ấy cũng không nghe điện thoại

Tôi đập cửa rầm rầm, vừa đập vừa hét: “Này! Cô có có nhà không? Hãy trả lời tôi đi

Mở cửa ra! Cô mở cửa ra cho tôi!”

Tuy nhiên, căn phòng cực kỳ yên tĩnh, những nhà bên cạnh thấy tôi đang làm ầm lên cũng chạy ra ngoài nhìn tôi dò xét

“Đang giờ nghỉ trưa, làm ồn cái gì chứ?” Một người đàn ông cao lớn vạm vỡ đi đến trước mặt, trừng mắt nhìn tôi nói: “Còn có để cho người khác nghỉ ngơi nữa không đấy.” Tôi không nghĩ được nhiều nữa vội kéo tay anh ta đến trước cửa nhà Hà Vũ Phi, nói: “Làm phiền anh hãy phá cửa ra giúp tôi, làm phiền anh rồi! Chạm một chút nữa sẽ làm chết người đấy!”

“Có chuyện gì vậy?” Người đàn ông cao lớn bán tín bán nghi nhìn tôi hỏi: “Đây không phải là nhà của Hà tiểu thư sao? Cô là ai? Cô có phải là người của người phụ nữ đó phải đến không? Tôi nói cho cô biết, cô ấy là người tốt! Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng các người đừng có bắt nạt người thật thà.”

Tôi đang gấp gáp đến toát mồ hôi hột, theo lời anh ta nói thì dường như tôi không phải người đầu tiên đến tìm Hà Vũ Phi

Kể cũng phải, dòng trạng thái Weibo ấy được phát ra, tất cả mọi người đều có thể đọc được, có được ảnh rồi số điện thoại của cô ấy thì rất có thể những người ở phụ cận nhận ra cô ấy và tìm đến cũng không có gì là lạ

Năm nay, trào lưu tìm người chỉ cần thông qua một vài thông tin như hình ảnh, số điện thoại mà tra ra được địa chỉ và các thông tin khác của người đó rất lưu hành.

“Tôi biết cô ấy là một người trung thực

Tôi sẽ không gây rắc rối cho cô ấy

Hiện tại tôi không có thời gian giải thích kỹ cho anh

Anh nhanh nhanh giúp tôi phá cái cửa này ra đi, cô ấy muốn tự sát!” Tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi nói thêm: “Gặp phải đã kích lớn như vậy, anh nói xem người giống như cô ấy biết phải làm như thế nào!”

Khuôn mặt anh ta bỗng nhiên trắng bệch, cũng không phí lời với tôi nữa, còi trần huých thẳng vào cửa nhà Hạ Vũ Phi

Chỉ là cánh cửa được làm bằng thép, làm sao có thể dễ dàng bị phá vỡ như vậy.

Cánh tay của anh chàng vạm vỡ sau những cú huých đó hết cả lên những cánh cửa vẫn đứng im bất động

Tôi bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng

Đúng lúc này, một bà lão đi đến, run rẩy đưa cho tôi một chiếc chìa khóa nói: “Đây là chìa khóa nhà cô ấy, lúc trước bạn trai cô ấy mang chìa khóa trả lại cho cô ấy nhưng hình như cô ấy không có nhà nên anh ta gửi nhờ ở chỗ tôi.”

Tôi chẳng còn nghe lọt tại bất cứ lời nào của bà lão ấy nữa, lấy vội chìa khóa mở cửa, vì quá căng thẳng nên phải thử nhiều lần tôi mới mở được khóa

Cánh cửa được mở, tôi chạy thẳng vào bên trong.

Không có ai trong phòng khách

Tôi chạy đi kiểm tra khắp các phòng một lượt, cuối cùng tôi cũng tìm thấy Hà Vũ Phi

Cô ấy đang nằm trong bồn tắm, cổ tay đã bị cắt, sém đã chìm vào hôn mê

Tay Hà Vũ Phi để ở bồn tắm, nước trong bồn tắm bị máu nhuộm đỏ tươi, cũng không biết cô ấy đã mất bao nhiêu máu rồi nữa.

Người đàn ông to lớn đi vào theo tôi cũng nhìn thấy cảnh ấy, ngay lập tức anh ta rút điện thoại từ trong túi quần ra và gọi 120

Sau đó anh ta vội vàng bế Hà Vũ Phi từ trong bồn tắm ra ngoài, tôi nắm lấy cổ tay cô ấy, cô ấy vẫn còn thở, cô ấy chưa chết!

Không biết tại sao mắt tôi đỏ hoe, tôi rất tức giận, tức giận tới mức muốn hét lên, thậm chí tôi còn muốn đi đến đánh cho đối cậu nam nữ đó một trận

Tôi quấn chặt khăn quanh cổ tay cô ấy, may mà cô ấy không cắt động mạch chủ, nếu không bây giờ cô ấy đã chết rồi.

Hà Vũ Phi ngủ rất sâu như thể cô không cảm thấy đau khổ gì hết vậy, chắc hẳn cô ấy đã uống thuốc ngủ trước khi tự sát.

“Súc sinh!” Bà lão đưa chìa khóa cho tôi thở dài: “Hà tiểu thư là một người tốt

Tại sao nhiều người lại nói rằng cô ấy bại hoại hư hỏng? Cô ấy thực sự không hề hư hỏng chút nào, gặp ai cũng dịu dàng mỉm cười chào hỏi.” Trong thâm tâm tôi cảm thấy vô cùng buồn bã, đó là lý do tại sao tôi lựa chọn thành lập Văn phòng Phần Hồng

Tại sao những người lương thiện, yếu đuối lại cứ phải chịu bị vứt bỏ, bị phản bội, bị tổn thương chứ?

Xe cứu thương đến rất nhanh

Các y tá nâng Hà Vũ Phi đặt lên cáng, tôi cũng đi theo xuống lầu và lái xe theo sau đến bệnh viện.

Chị gái tôi cũng tự tử bằng cách cắt cổ tay, lúc được tìm thấy, chị ấy nằm trong phòng khách sạn, ga giường trắng tinh nhuộm màu máu đỏ tươi, lạnh lẽo chết đi mà không làm phiền đến ai, giống như Hà Vũ Phi muốn chết trong cô độc vậy

Nếu không phải Hứa Mạch kịp thời phát hiện ra chị tôi thì giờ này mộ chị cũng đã xanh cỏ rồi

Tôi làm thủ tục nhập viện cho Hà Vũ Phi, trả phí phẫu thuật bằng thẻ ngân hàng mà cô ấy đưa cho tôi vì không có thời gian để rút tiền

Tôi ngồi ngoài hành lang chờ đèn trong phòng phẫu thuật tắt

Cô ấy mất quá nhiều máu và cần truyền một lượng máu lớn

Cô ấy cũng đã uống rất nhiều thuốc ngủ
và bác sĩ cần phải rửa ruột cho cô ấy.

Rất nhanh sau đó, cô ấy đã được đẩy ra
ngoài và bác sĩ nói với tôi rằng cô ấy
tạm thời đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ là
mất máu quá nhiều nên hiện tại cô ấy

vẫn rất yếu

Hà Vũ Phi rất nhanh đã tỉnh lại, đảo mắt qua lại không hiểu bản thân đang ở đâu

Nhưng chẳng mấy chốc, đôi mắt không có tiêu cự của cô dần lấy lại được ý thức

Cô ấy giơ tay rút kim truyền ra

Tôi vội nắm lấy tay cô ấy

Cô ấy hơi hoảng hốt khi nhìn thấy tôi đang ở đây.

“Là cô cứu tôi sao?” Giọng cô ấy nghe có vẻ yếu ớt: “Tôi không cần cô cứu tôi

Tôi đã chuyển phát nhanh toàn bộ tiền trong thẻ cho cô rồi.” Tôi lạnh lùng nhìn cô ấy nói: “Cô không sợ rằng khi cô chết rồi, tôi lấy tiền đi nhưng chẳng làm gì sao?” Cô ấy rên rỉ, trông có vẻ trống rỗng: “Cô sẽ không làm như vậy! Tôi tin cô.”

“Tôi nói cho cô biết, tôi sẽ làm thế.” Tôi nhún vai và tưởng tượng của cô ấy: “Đừng bao

phản bội cô, nhưng cô lại chẳng cần
giờ tin ai dễ dàng, bởi vì ai cũng có thể
phản bội cô

Cô đã yêu một người tám năm, cho rằng
đó là tình yêu cả đời của mình, vậy mà
còn bị anh ta phản bội

Cô mới quen tôi chưa đầy bảy mươi hai
tiếng, chả có lí do gì để tôi không phản
bội cô cả

Nếu cô chết đi, tôi sẽ thật sự ôm hết tiền
đi mà không làm gì hết

Cô có muốn chết cũng phải để tôi hoàn
thành xong nhiệm vụ rồi hãy chết có
được không, chẳng lẽ cô can tâm cứ như
vậy mà chết đi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Vì khách nhiệt tình như lửa mùa hạ từ phương xa tới (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Cô..." Cô ấy có vẻ khó chịu nói: "Sao cô có thể làm vậy cơ chứ?"

"Tại sao tôi không thể làm điều vậy chứ?" Tôi cười khẩy, nói tiếp: "Cái chết không thể giải quyết bất kỳ vấn đề gì

Cứ có chuyện gì xảy ra là cô lại không muốn đối mặt, chỉ biết dùng cái chết để tự giải thoát

Cô như vậy, dù có chết cũng chẳng có ai đồng tình, họ chỉ cho rằng cô thực sự là tiểu tam, mọi chuyện vỡ lở rồi thì xấu hổ quá, không có mặt mũi nào gặp người nữa nên mới tự sát." Hà Vũ Phi nhắm mắt lại, nước mắt lăn dài từ khóe mắt, đôi lông mày thanh tú của cô ấy trông rất động lòng người

"Nhưng tôi không muốn đối mặt với nó

Tôi không muốn đối mặt với nó một chút nào

Cô không phải là tôi, làm sao cô biết tôi đau khổ như thế nào chứ."

“Nhưng cô buộc phải đối mặt với nó

Nỗi đau của cô không phải là lý do để cô trốn tránh mọi thứ

Hơn nữa, cô vẫn còn có tôi

Tin tôi đi, một tháng sau, tôi sẽ cho mọi người thấy ai mới thực sự là kẻ thứ ba không biết xấu hổ

Đến lúc đó, tôi sẽ trả lại trong sạch cho cô

Chừng nào cô còn sống, tôi chắc chắn nói được là làm được.”

Cô ấy nhìn chằm chằm vào tôi và cắn răng nói: “Nhưng tất cả thông tin của tôi đã bị lộ ra ngoài rồi

Trong một tháng này, tôi phải làm gì bây giờ?” “Cô vẫn còn rất yếu, tạm thời cô cứ ở trong bệnh viện tĩnh dưỡng đi đã.” Tôi nhìn vào cổ tay đã được băng bó của cô ấy nói: “Ồ đây sẽ lưu lại một vết sẹo không xóa bỏ được

Nhưng đừng lo, đợi sau này đến Hàn Quốc làm một cuộc tiểu phẫu nhỏ xóa nó đi là được, đảm bảo tay cô sẽ trở lại như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Trong khi nói chuyện, tôi vô thức chạm nhẹ vào cổ tay, dĩ nhiên ở đó không có vết sẹo nào

Sau khi an ủi Hà Vũ Phi, tôi lái xe trở về nhà.

Mi để lâu trên bàn đã không thể ăn được nữa và tôi cũng chẳng có khẩu vị ăn bất cứ thứ gì

Tôi bắt đầu tìm kiếm thông tin của Tô Thường Thụy

Khi tìm hiểu về Tập đoàn Giang Hải, tôi đột nhiên phát hiện ra rằng công ty đang tuyển người vào vị trí thư ký

Tôi mỉm cười, có lẽ là vì Hà Vũ Phi rời đi, dẫn đến vị trí đó thiếu người.

Tôi cũng kiểm tra thông tin của Trương Diệp một cách cẩn thận

Weibo của cô ta khá là dễ tìm bởi chính cô ta đã đăng dòng trạng thái tiết lộ thông tin của Hà Vũ Phi và tôi đã nhấp vào Weibo của cô ta để xem nó

Xem lại Weibo của cô ta một lần nữa, tôi phát hiện cô ta đã xóa dòng trạng thái kia đi, không biết là vì cảm thấy bản thân quá đáng quá hay vì biết tin Hà Vũ Phi tự tử nên chột dạ.

Trên Weibo của cô ta đăng rất nhiều trạng thái khoe chuyện tình cảm và cả những bức ảnh chụp cô ta cùng Tô Thường Thụy, bên dưới có rất nhiều lời chúc phúc

Đây là thời đại Internet, nhiều người có động cơ thâm kín đang lừa bịp quần chúng ngu dốt để đạt được mục đích đảo ngược trắng đen

Lời nói thật chưa chắc đã là thật, và lời nói dối cũng không hẳn là giả dối

Đúng đúng sai sai, thật thật giả giả, chẳng ai có thể nói rõ một hai

Tôi có thói quen ghi lại tất cả những thông tin quan trọng vào một quyển sổ, tôi ghi lại toàn bộ thông tin của hai người kia cùng thông tin về Tập đoàn Giang Hải

Đến khi tôi xong việc thì ngoài trời bắt đầu tối

Khi tôi đang đói đến phát hoảng, phân vân không biết nên ra ngoài ăn hay ở nhà tiếp tục ăn mì ăn liền thì Hứa Mạch gọi đến.

“Em bận đến tận bây giờ mới xong chứ không phải em cố tình không gọi cho anh đâu.” Khi đối mặt với Hứa Mạch, tôi vẫn rất thành thật

Hứa Mạch khẽ cười và nói: “Bận đến giờ sao, đã ăn cơm chưa?” “Chưa.” Tôi nói, tắt máy tính và đặt lại cuốn sổ vào ngăn kéo.

“Đi ra ngoài ăn đi, anh sẽ đến trước cầu thang sau mười phút nữa.” Anh nói xong liền cúp máy mà không đợi tôi trả lời, khẩu khí như bề trên ra lệnh làm người ta chẳng kịp từ chối

Nhìn vào quần áo trên người vẫn còn vương lại vài vết máu từ vết thương của Hà Vũ Phi lúc trước để lại, tôi liền thay ra ngay

Khi không phải gặp khách hàng, tôi ăn mặc rất tùy ý, mặc tạm một chiếc quần lửng và áo cộc tay, tôi khóa cửa và xuống nhà

Có người lái xe toàn thời gian ở đây, tôi không cần phải lái xe

Hứa Mạch là một người vô cùng đúng giờ, khi anh ấy nói năm phút thì tuyệt đối không phải là sáu phút

Đợi khi tôi xuống lầu thì anh ấy đã đến, nhàn nhã ngồi trong xe chờ tôi

Tôi mở cửa và ngồi vào

Anh ấy mỉm cười hỏi tôi: “Muốn ăn gì?”

Ăn gì miễn no là được.” Tôi không đòi hỏi quá nhiều trong việc ăn uống, giải quyết nhanh gọn là được

Đối mặt với Tô Thường Thụy khó nhằn, tôi phải cố gắng tích thêm kinh nghiệm mới được

Còn cả Trương Diệp nữa, tôi chưa từng gặp người phụ nữ nào như cô ta, cô ta có thể ép chết Hà Vũ Phi cũng chứng tỏ cô ta là một người có tâm kế rất sâu.

Tôi đang chìm trong suy nghĩ, bỗng dưng bị cơn đau ở trán chặn đứt mạch suy nghĩ, Hứa Mạch nhìn tôi nghiêm túc hỏi: “Em đang nghĩ cái quái gì vậy? Anh hỏi em, có đi ăn cá bạch tuộc không, hôm nữa này vẫn không thấy em trả lời.”

“Được thôi.” Tôi xoa cái trán bị cơn đau, trừng mắt nhìn anh

Hứa Mạch dường như đang cười trộm, cũng không biết cả ngày nay đến tối anh gặp được chuyện vui gì nữa

Nơi tôi sống cách trung tâm thành phố rất gần

Hứa Mạch sở hữu một công ty, có một tòa nhà văn phòng độc lập ở ngoại ô phía tây, gần chỗ tôi ở

Khi tôi mới trở về từ Hàn Quốc, anh ấy đã giúp tôi thuê một căn nhà ở đó.

Cho đến tháng trước, tôi đã nói với anh ấy rằng thật vô lý khi để anh ấy nuôi tôi, và tôi quyết định mở một văn phòng của riêng mình

Vào thời điểm đó, anh ấy rất tò mò tôi sẽ mở một văn phòng như thế nào

Khi biết tôi đăng ký một trang web trên Internet và đặt tên là Văn phòng Phấn Hồng, anh ấy đã vô cùng kinh ngạc

“Chúng ta đến nơi rồi.” Hứa Mạch dừng xe vào chỗ đậu xe bên đường, dẫn tôi ra khỏi xe, đẩy cánh cửa nhà hàng cá bạch tiểu ra, có một nhân phục vụ trẻ trung xinh đẹp đưa chúng tôi vào

Tầng dưới cơ bản đã kín bàn, nhà hàng này làm ăn tốt thật

“Mời quý khách lên lầu trên cùng tôi, phía trên vẫn còn chỗ trống.” Cô gái rất niềm nở nhiệt tình nói: “Cá hôm nay rất tươi, hai người thật may mắn.” “Miệng ngọt thật, thật dẻo miệng.” Tôi nghĩ bất kể ngon hay không, mục tiêu của tôi là giải quyết nhanh gọn để về nhà.

Không có nhiều người ở tầng hai

Cô gái đưa chúng tôi đến một căn phòng nhỏ cạnh cửa sổ sau đó đưa tôi thực đơn

Tôi sợ Hứa Mạch lại dùng đẳng mất thời gian liền cầm thực đơn gọi luôn vài món cho nhanh gọn.

Nhân viên phục vụ mỉm cười cầm thực đơn vào thông báo với bếp gọi món cho chúng tôi, Hứa Mạch vẫn nhìn chăm chăm vào tôi, ánh mắt của anh làm nội tâm tôi cảm thấy có chút ngứa ngáy.

“Anh nói này Hiểu Hiểu, hôm nay rất cuộc là em bận cái gì vậy? Ăn bữa cơm cũng vội vội vàng vàng.” Hứa Mạch cười hỏi tôi

Hứa Mạch là một đại mỹ nam, khi anh không cười đã vậy, nếu anh cười lên còn tạo ra hiệu ứng “rực rỡ chói mắt”, thậm chí nó còn rực rỡ hơn cả nam chính trong tiểu thuyết lãng mạn

Nếu như người anh ấy yêu sâu đậm không phải là chị gái tôi thì có khi tôi lại yêu anh ấy cũng nên.

Tôi ho hai tiếng, nói: “Đầu có, còn không phải là đang đói quá hay sao.” “Vội anh mà em cũng nói đói sao?” Hứa Mạch nheo mắt nhìn tôi: “Em với chị em rất giống nhau, khi nói đói thì trong mắt cứ đảo qua đảo lại.” Tôi chống cằm nhìn anh, hỏi: “Tại sao chị gái em lại không thích anh nhỉ

Chị gái em mà thích anh thì tốt rồi

Nhìn anh xem, vừa đẹp trai, vừa tài hoa, tiền đồ vô lượng lại có tiền đồ.”

Anh cười khi trả lời: “Em học ở đâu được cái miệng lưỡi trơn tru như vậy, cũng đừng chọc vào vết thương lòng của anh nữa được không? Nếu anh tốt như vậy tại sao em lại không thích anh?”

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Vì khách nhiệt tình như lửa mùa hạ từ phương xa tới (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Anh lại trêu em rồi.” Tôi cố ý xụ mặt ra: “Này! Hứa đại soái ca, anh đừng lấy em ra làm trò đùa nữa có được không hả? Nếu có ngày em thật sự thích anh thì chắc buồn muốn khóc quá.”

- “Sao em lại nói thế?” Anh nhìn tôi hỏi với vẻ khó hiểu.

Tối nằm bò ra bàn, bụng sôi ùng ục vì đói. “Đói vì người anh yêu là chị gái em chứ không phải em Em mà thích anh thì có khác nào tự hành hạ bản thân mình hay không.”

“Sao em lại không tự tin về bản thân mình thế chứ, nếu như em cố gắng một chút, có khi anh lại thích em thì sao.” Anh lại tiếp tục đùa cợt tôi: “Công việc hiện nay em đang làm không phải là của đồ mấy anh đẹp trai lắm tiền hay sao

Đến đây cửa anh đi, nói không chừng anh lại đổ em”

Nghe anh nói như vậy, tôi đang muốn cười nhạo cái tính cách ngoài lạnh trong nóng của anh thì trong đầu bất chợt hiện ra một suy nghĩ, tôi hỏi anh: “Anh có người quen người nào bên Tập đoàn Giang Hải không?”

Anh nghe vậy ngăn người ra hỏi tôi: “Em hỏi chuyện này để làm gì? Không phải em thực sự định đi tán anh nhà giàu đẹp trai nào ở đó đấy chứ? Hôm nay trên weibo có một cô gái, người ta sắp kết hôn rồi mà vẫn cứ cố bám lấy, bị người ta đăng ảnh rồi số điện thoại khủng bố, suýt nữa thì bị cư dân mạng dùng nước bọt dìm chết đấy.”

Tôi nghiêm túc nhìn anh nói: “Nếu anh đang nói về cô gái tên Hà Vũ Phi thì em có thể nói cho anh biết, cô ấy là khách hàng của em”

“Cái gì?” Hứa Mạch kinh ngạc nhìn tôi

“Em đang đùa hay thật thế?”

Tôi liếc anh nói tiếp: “Em lừa anh làm gì

Bạn trai của cô ấy là Giám đốc trẻ ở Tập đoàn Giang Hải, còn cô gái đã đăng lên dòng trạng thái trên Weibo đó mới thật sự là tiểu tam, đã thế lại còn là bạn tốt của cô ấy.”

“Thật?” Hứa Mạch nghi hoặc nhìn tôi, nét mặt có vẻ không tin tưởng cho lắm

“Lừa anh thì được cái gì cơ chứ?” Tôi định nói tiếp thì phục vụ bê một đĩa cá bạch tuế lên, tôi ngoan ngoãn ngậm miệng lại, cầm đũa lên bắt đầu ăn! Đùa chứ, cả ngày nay tôi mới chỉ ăn bữa sáng rồi nhìn qua bữa trưa đến tận bây giờ, đói muốn chết

“Cứ từ từ mà ăn, cũng đâu có ai giành với em.” Hứa Mạch cau mày: “Vậy em hỏi anh có quen biết người bên Tập đoàn Giang Hải không là muốn “gần quan được lộc” à?”

Tôi vừa ăn vừa gạt đầu tỏ ý khen anh “trẻ nhỏ dễ dạy”.

Hứa Mạch ăn rất trang nhã, nhìn anh ăn còn giống phụ nữ hơn tôi.

Sau khi ăn một miếng cá, anh đặt đũa xuống, trong mắt tràn đầy ý cười nói với tôi: “Nếu Giám đốc trẻ tuổi của Giang Hải mà em nói chính là Giám đốc điều hành Tổ Thường Thụy thì anh nghĩ anh đã có duyên gặp mặt anh ta vài lần

Anh ta sẽ kết hôn vào ngày mười tám tháng sau, anh cũng nhận được thiệp cưới của anh ta đấy.”

Mắt tôi sáng lên, đây là ông trời cũng muốn giúp tôi nha! “Nhìn vẻ mặt của em thì chắc hẳn đó là anh ta rồi!” Hứa Mạch kết luận

“Tập đoàn nhà anh ta đang tuyển thư ký, anh có thể xin cho em vào vị trí đó được không?” Tôi nhìn anh ấy tràn đầy hi vọng, nếu anh ấy có thể giúp tôi thì việc xin vào Tập đoàn Giang Hải sẽ dễ dàng hơn nhiều

Dù sao tôi cũng không có kinh nghiệm làm thư ký, khả năng trúng tuyển phỏng vấn cũng không cao.

Hứa Mạch suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi nói: “Không phải là không thể, nhưng anh ta luôn luôn có rất nhiều những người phụ nữ xinh đẹp vây quanh.”

Anh ấy đảo mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới, trong mắt lộ ra một chút thất vọng: “Mặc dù trông em cũng khá xinh đẹp nhưng đặt giữa một đám mỹ nữ thì em cũng chẳng chiếm được ưu thế nào

Em biết đấy, người như anh ta, oanh oanh yến yến bên cạnh thiếu gì.”

Tôi bị anh ta kích đến mức ngẩn ngơ, bực bội nhìn anh nói: “Có cần phải đã kích người ta đến thế không, chỉ cần em sửa sang lại nhan sắc một chút cũng sẽ thành đại mỹ nữ ngay thôi.”

Tôi đang nói chuyện thì món canh cá bạch tuế được mang lên, tôi liền vui đầu vào ăn không thèm để ý đến anh nữa

“Dáng ăn của em như lợn ấy.” Hứa Mạch múc một bát canh, liếc nhìn tôi rồi nói: “Vẫn bực anh đấy à?” Tôi trừng mắt nhìn anh: “Rốt cuộc là anh có giúp em không thì bảo đấy?” Hứa Mạch vươn tay xoa đầu tôi nói: “Ăn đi đã, đây không phải là nơi có thể nói chuyện này được, ăn xong rồi nói.” Nếu như Hứa Mạch đáp ứng sẽ giúp tôi, vậy những việc tôi cần làm sau đó sẽ dễ dàng hơn nhiều

Tôi ăn sạch món bánh thịt viên rồi lau miệng đứng lên

Hứa Mạch nhìn tôi với vẻ bất lực, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy theo tôi xuống lầu

Thanh toán xong, anh lại lái xe đưa tôi về nhà

“Nhanh lên nào! Đi thôi.” Tôi bước xuống xe, tiện thể thúc giục anh xuống theo, bản thân thì nhanh chạy vào bấm thang máy

Tôi sống ở tầng thứ mười tám của tòa nhà này nên nếu phải chạy bộ lên chắc tôi mệt chết mất

May là điện đóm ở tiểu khu mà tôi sống rất ổn định, từ lúc tôi dọn đến đây ở chưa bị mất điện lần nào

Hứa Mạch đỗ xe xong liền đi về phía tôi, vừa lúc thang máy cũng xuống đến nơi

Hứa Mạch đã đến chỗ tôi ở đến không ít lần, dù sao thì anh cũng coi tôi như em gái, còn tôi coi anh như anh rể hụt của mình nên cũng chẳng có gì phải tránh cá

Tôi mở sở ra, chuẩn bị ghi lại tất cả các thông tin tình báo quan trọng mà Hứa Mạch cung cấp.

“Nào, bắt đầu thôi.” Tôi hào hứng nhìn Hứa Mạch, trong lòng thầm cảm thấy cuộc đời thật tốt đẹp biết bao nhiêu

Hứa Mạch cau mày và nhìn căn phòng như ổ lợn của tôi

Anh thờ dài nói: “Phòng của chị gái em lúc nào cũng ngăn nắp gọn gàng, nào có giống như em

Hai chị em em sao lại khác xa nhau thế chứ?” “Dù sao thì người sống trong cái ổ lợn này là em chứ không phải anh.” Tôi vờ lấy quần áo vương vãi trên sofa vứt sang một bên rồi ngồi lên đó, đồng quần áo đó là do tôi thay ra sau khi từ chỗ Hà Vũ Phi, trên đó vẫn còn lưu lại vết máu nên không thể để Hứa Mạch nhìn thấy.

Hứa Mạch cau mày nhìn tôi, dường như đang suy nghĩ xem phải nói với tôi thế nào: “Em quyết định phải vào Phòng Thư ký sao?” Tôi nói chắc như đinh đóng cột: “Em nhất định phải vào đó.” Ánh mắt anh lướt qua mặt tôi và rơi xuống cửa sổ phía sau tôi: “Hiểu biết của anh về Tổ Thường Thụy không quá sâu sắc, chỉ là anh và anh ta đã từng hợp tác vài hạng mục công việc

Bên cạnh anh ta luôn có rất nhiều người phụ nữ vây quanh

Thế loại giàu có, xinh đẹp, kiêu sa như nữ thần cũng có thể loại còn lại là khỏe khoắn, phóng khoáng thu hút như ánh mặt trời chính là vợ chưa cưới hiện tại của anh ta, Trương Diệp.” Tôi nhanh chóng ghi lại những điều này vào sổ ghi chép

Đây là những thông tin rất quan trọng

Đây gọi là biết địch biết ta trăm trận trăm thắng

Để chiếm được trái tim của một vị Giám đốc điều hành mà sức hút phát ra từ phía, lại không thiếu phụ nữ vây quanh như thế này là cực kỳ khó khăn.

May mắn thay, Hà Vũ Phi đã không mặc cả với tôi, nếu không thì cho dù có phải nợ chi phí sinh hoạt, tôi cũng phải từ chối vụ làm ăn lỗ vốn này.

“Em già vờ đóng kịch là được rồi, đừng coi là thật.” Hứa Mạch đột nhiên nói: “Đừng để anh ta chạm vào em, biết chưa?” Tôi xua tay: “Em không phải đồ ngốc

Nếu mỗi lần nhận một vụ làm ăn nào em đều để cho đàn ông chạm vào thì khác gì xe bus công cộng ai muốn lên thì lên? Yên tâm đi, em còn chưa đến mức ngu như thế.”

Hứa Mạch yên tâm nói: “Anh sẽ sắp xếp để em đến công ty của anh ta làm thư ký vào ngày mai

Phần còn lại em phải tự mình làm

Nếu không thể làm được hãy dừng lại

Dù sao em có đôi chét thì vẫn còn có anh mà, không phải sao?”

“Em biết.” Tôi gấp quyển sổ lại, dường như Hứa Mạch cũng chỉ biết có như vậy

Phần còn lại, tôi vẫn phải dựa vào chính mình.

“Anh phải về rồi

Ngày mai còn có một cuộc hẹn quan trọng.” Hứa Mạch nhìn đồng hồ và đứng dậy: “Sau khi xong việc, anh sẽ gọi lại cho em, nghỉ ngơi sớm đi.”

“Anh về đi.” Tôi vẫy tay tạm biệt anh: “Em không tiễn anh nữa nhé!” Hứa Mạch nhẹ nhàng đóng cửa lại, tiếng bước chân xa dần

Tôi phải điều tra kĩ về Trương Diệp, người phụ nữ này rất lợi hại, rất có thể cô ta sẽ trở thành đối thủ mạnh nhất của tôi.

Nhưng hiện tại, tôi ngập dài một cái và quyết định đi gặp đối thủ lớn nhất của tôi bây giờ - Chu Công.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phần Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Mài dao sắc để chuẩn bị kế hoạch tác chiến (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khi anh chàng chuyển phát nhanh đến gõ cửa, tôi vẫn đang đánh nhau với Chu Công

Tôi với Chu Công có thực lực tương đương, nhất thời bất phân thắng bại

Chính tại thời khắc này tôi nhắm ngay đầu Chu Công ném một quả lựu đạn qua
Một khắc trước khi mặt Chu Công tiếp đất, ông ta còn gào lên với tôi: “Ngươi! Ân! Gian!”

Sau khi chiến thắng Chu Công, tôi tỉnh giấc từ sau cảnh tàn sát khốc liệt đầy đao quang kiếm ảnh của giấc mộng

Anh chàng chuyển phát nhanh vẫn rất kiên nhẫn gõ cửa, không những thế còn vừa gõ cửa vừa gọi bằng giọng yếu ớt: “Phương Hiểu Hiểu, cô có đồ chuyển phát nhanh này! Phương Hiểu Hiểu mau ra đây nhận đồ chuyển phát nhanh!”

Tôi xô chân vào đôi dép đi trong nhà rồi bước ra mở cửa, anh chàng chuyển phát nhanh vốn dĩ đang bám vào cửa nên khi tôi bất chợt mở cửa thì anh ta bị ngã vào trong phòng tôi theo quán tính

Không khí oi bức nóng nực bên ngoài tràn vào phòng, tôi vội đỡ lấy đồ chuyển phát nhanh từ tay anh ta rồi nói cảm ơn: “Anh vất vả rồi, cảm ơn nhé!” Anh chàng chuyển phát nhanh mồ hôi mồ kê ướt sũng, xong điều đó cũng không thể che giấu một sự thật là anh ta khá điển trai

Tôi rút vội tờ khăn giấy trên bàn đưa qua, lại mở tủ lạnh lấy ra một cái kem vừa mua hôm trước đưa cho anh ta rồi nói: “Cái này cho anh, hôm nay làm phiền anh phải đợi lâu như vậy.”

Hiện tại đang vào giữa hè, nhiệt độ ngoài hành lang thế nào tôi hiểu rõ vô cùng

Anh chàng chuyển phát cũng không khách khí với tôi, nhận lấy kem liếm mát rồi nhìn về phía tôi, cười đến run rẩy cả người nói: “Làm phiền cô ký tên lên biên lai, tôi còn phải đi giao cho nhà khác nữa.” Tôi rút một chiếc bút từ ống đựng bút trên bàn nhanh chóng ký tên lên tờ biên lai và đưa cho anh ta

Anh chàng chuyển phát nhanh nhận lấy tờ biên lai, cảm ơn tôi rồi xoay người mở cửa ra ngoài, cũng không quên giúp tôi đóng cửa lại.

Tôi xé mở chiếc phong bì chuyển phát, bên trong rơi ra một chiếc thẻ ngân hàng, đây chắc hẳn là chiếc thẻ chứa cả gia tài của Hà Vũ Phi mà hôm qua cô ấy gửi cho tôi

Tôi nhét chiếc thẻ vào túi, sau khi đánh răng rửa mặt, tôi nhìn qua chiếc tủ lạnh chỉ còn mỗi mì gói của mình rồi lại nhìn đồng hồ, cũng hơn mười giờ rồi

Xem ra hôm nay lại phải gộp cả bữa sáng lẫn bữa trưa vào ăn chung một lượt

Nghĩ một lát, tôi quyết định đến bệnh viện thăm Hà Vũ Phi, thuận tiện trả lại thẻ cho cô ấy.

Tôi thoa một chút kem chống nắng, không phải để lại ấn tượng tốt với khách hàng ngày hôm nay vì vậy nên tôi không bận tâm đến việc phải trang điểm

Hôm nay tôi mặc một chiếc váy dài liền thân không có tay, xách túi lên, tôi bước ra ngoài

Thời tiết này đi đến đâu cũng oi bức ngột ngạt, nóng muốn chết.

Tôi lái xe đến một cửa hàng bán canh xương hầm, gọi một phần đóng gói mang về, sau đó lại gọi thêm mấy món ăn nữa từ cửa hàng bên cạnh để mang theo

Vốn dĩ tôi định ăn ở đây trước, nhưng cửa hàng này lại không có điều hòa, nóng đến nỗi mồ hôi chảy đầm đìa khắp mặt, thế nên tôi quyết định đóng gói thêm một phần nữa mang đến bệnh viện ăn cùng Hà Vũ Phi

Đợi đến lúc tôi xách theo một đồng thức ăn vào đến bệnh viện thì đã mười một giờ rồi

Tôi đẩy cửa tiến vào thì thấy Hà Vũ Phi đang ngồi một mình trên giường bệnh xem ti vi

Đài truyền hình Thiên Tân đang chiếu bộ phim truyền hình Troubled Times Three Brothers, bộ phim này mỗi ngày đều được phát lại, bây giờ đang chiếu đến đoạn nhân vật Điền Nhị Lâm đánh lừa những người Nhật, trình độ đó thực sự rất phù hợp với mấy chữ: Không Biết Xấu Hổ

Hà Vũ Phi quay qua nhìn tôi, trong mắt ánh lên sự ngạc nhiên, hỏi: “Sao cô lại đến đây?”.

“Tôi đến thăm cô, cô bây giờ là bà chủ của tôi, là người quyết định cơm ăn áo mặc của tôi sau này mà.” Tôi vừa nói vừa lật chiếc bàn nhỏ trên giường bệnh của cô ấy ra, đặt đồ ăn lên, trong phòng bệnh đang bật điều hòa, không quá lạnh cũng không quá nóng, rất dễ chịu.

Lúc không có việc gì qua đây hưởng ké một chút chiều hòa cũng là một chủ ý không tồi nhì.

Tôi đưa dưa cho Hà Vũ Phi, khi nhìn qua cái cổ tay được bọc kín như cái bánh chưng của cô ấy, tôi chỉ im lặng đối dưa bằng một cái thìa khác rồi đưa cho cô ấy nói: “Được rồi, tôi thuận tiện trên đường mua mang đến cho cô thôi, ăn đi.”

Tôi cầm bát dưa lên bắt đầu ăn, Hà Vũ Phi trông có vẻ thảng thốt nhìn tôi một hồi xong cũng động dưa

Tôi đẩy bát canh xương hầm ra trước mặt cô ấy nói: “Canh xương hầm ở đây ngon lắm, cô ăn nhiều một chút.” “Cảm ơn cô.” Hà Vũ Phi nói khẽ, cô ấy ăn thật chậm rãi khiến tôi có liên tưởng đến mấy đại tiểu thư danh môn khuê các thời cổ đại vậy.

Tôi cầm dưa xua xua ý bảo cô ấy không cần cảm ơn

Nói thật chứ bữa cơm này tôi ăn rất ngon miệng, nhìn đối từ sáng đến giờ, cả người héo rũ cả ra

Tôi lau lau khóe miệng sau đó lấy thẻ từ trong túi ra trả lại cho cô ấy nói: “Hãy sống cho tốt để nhìn tôi chính chết bọn họ.”.

Cô ấy do dự một chút cuối cùng cũng thu lại thẻ, nhìn tôi nói: “Hôm qua cảm ơn cô, nếu không có cô, tôi chắc hẳn đã chết rồi.” “Vận mệnh của cô do cô quyết định, người khác chỉ cứu được một lần chứ không cứu được lần hai lần ba đâu

Nếu ngay cả bản thân cô cũng không biết trân trọng chính mình thì còn mong ai đến trân trọng cô nữa? Cô vừa xinh, tính tình lại tốt, chẳng việc gì phải vì một người không đáng mà đòi sống đời chết.” Tôi bình tĩnh khuyên bảo cô ấy: “Tôi rảnh sẽ qua thăm cô, thời gian còn lại, bữa sáng bữa tối...”

“Tôi có số điện thoại của cửa hàng ăn nhanh.” Cô ấy nhìn tôi cười nhợt nhạt: “Cô yên tâm, tôi sẽ không tự hành hạ chính mình nữa.”

Tôi bỗng thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn, may là cô ấy cũng tiếp thu lời khuyên của tôi

Đúng lúc này điện thoại di động của tôi reo lên, nhìn thấy tên người gọi đến, tôi vội vàng bắt máy

Giọng nói trong điện thoại rất vui vẻ, thoải mái: “Đã ăn cơm chưa?”

“Em ăn rồi, thế nào, chuyện em nhờ anh ổn thỏa hết rồi chứ?” Tôi vội hỏi vào trọng điểm

Hôm qua, trước lúc rời đi, Hứa Mạch đã nói nếu có bất cứ manh mối gì sẽ gọi ngay cho tôi

“Cái đồ vô lương tâm này, cũng chả thèm hỏi anh đã ăn cơm chưa nữa.” Giọng Hứa Mạch nghe có vẻ như đang oán trách tôi, lại nói: “Thứ hai tuần sau, tám rưỡi sáng tới báo danh tại Phòng Nhân sự Giang Hải.”

Đột nhiên nhận được tin tốt lành này, tôi trả lời anh với vẻ mặt hớn hờ: “Đã biết! Cảm ơn anh rất rất nhiều, anh đúng là cha mẹ tái sinh của em!”

“Thôi, thôi, thôi, đừng có ba hoa chích chòe nữa.” Hứa Mạch không có kiên nhẫn ngồi nghe tôi nịnh hót liền ngắt lời tôi, sau khi dặn dò thêm mấy câu đại loại như đừng làm trò ngu ngốc hay gây rắc rối gì liên cup mây.

Tôi hí ha hí hửng lắc lắc điện thoại, đặc ý nhìn Hà Vũ Phi nói: “Bước đầu thành công trên cả dự tính.”

Cô ấy nhìn tôi ngờ ngạc không hiểu, tôi đành phải giải thích lại một lượt với cô ấy: “Tôi đã thành công trở thành Thư ký mới của anh ta, thay thế cho vị trí của cô

Một khởi đầu tốt cũng coi như thành công một nửa rồi.” Hà Vũ Phi nghiêng răng nghiêng lợi kể cho tôi nghe một lượt những gì cô ấy biết về Tô Thường Thụy.

Từ bệnh viện bước ra, một đường lái xe về nhà, tôi vừa đi vừa hát

Tôi vẫn cần nghiên cứu thêm một chút về sở thích của vị Giám đốc trẻ họ Tô này

Về điều này thì đúng thật phải cảm ơn Weibo của Trương Diệp, trên Weibo của cô ta có rất nhiều chi tiết, chú ý nghiên cứu một chút, tôi liền thu được khá nhiều tin tức quan trọng.

Tôi cứ mãi mê bận rộn với việc điều tra Tô Thường Thụy không để ý thời gian, trời tối lúc nào không hay

Tôi miễn nguyện nhìn một lượt những ghi chép kết luận của mình, để quỵn rũ được cao phù soái, không phải từ tùy tiện là có thể dụ dỗ thành công, có rất nhiều những công việc bước đầu cần phải thực hiện, mỗi một công đoạn là một mắt xích quan trọng không cho phép mắc sai lầm, nếu không bao nhiêu công sức đều đổ sông đổ biển hết

Weibo của Trương Diệp thực sự rất có ích đối với tôi và những mô tả của Hà Vũ Phi về Tô Thường Thụy cũng vô cùng có giá trị

Tôi đặt bút xuống rồi vươn vai, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa, nghĩ một chút cũng đoán không ra ai có thể đến tìm tôi vào giờ này

Bước ra cửa nhìn qua mắt mèo, người đang đứng trước cửa cách một túi lớn đồ ăn trên tay, ngoài Hứa Mạch còn có thể là ai!

Tôi mở cửa, lấy tốc độ nhanh nhất cướp lấy túi đồ ăn từ trên tay Hứa Mạch

Anh ấy mang đến một phần canh cay tê, vẫn còn ấm nóng

Giữa mùa hè nóng nực được ngồi trong phòng điều hòa ăn canh cay tê, cảm giác ấy vừa nghĩ đến đã thấy phê rồi.

Hứa Mạch lẳng lặng đi vào phòng cùng tôi, thuận tiện giúp tôi đóng cửa lại, ngồi đối diện nhìn tôi càn quét hết đồng đồ ăn nói: “Ăn chậm thôi, đâu có ai giành ăn với em

Em xem chị gái em ăn uống nhẹ nhàng điềm đạm bao nhiêu, làm gì giống em, trông chả khác gì thổ phỉ.”

Tôi hướng anh cười nhếch mép, câu này cũng không phải lần đầu anh ấy nói với tôi.

(1)Cao phủ soái: mấy anh cao ráo, giàu có và đẹp trai

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mài dao sắc để chuẩn bị kế hoạch tác chiến (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tính cách của tôi và chị tôi hoàn toàn tương phản nhau

Chị ấy dịu dàng, xinh đẹp, lương thiện, là loại hình phụ nữ mà tất cả đàn ông trên đời đều muốn cưới về nhà

Thế nhưng thực tế đã chứng minh, phẩm vị của đàn ông trên đời này không phải toàn bộ đều giống nhau, chị tôi tốt đẹp như vậy, chẳng phải cuối cùng vẫn bị phụ lòng, uất ức đến mức phải tìm đến cái chết đó sao?

“Anh biết là em vẫn chưa ăn cơm.” Hứa Mạch nói có chút mất kiên nhẫn: “Em ấy, không làm cho người khác bớt lo chút nào, nói không chừng lẫn lộn ngày nào đấy lại thành con thiêu thân tự đâm đầu vào chỗ chết

Đừng có để đến lúc muốn ngừng tay lại cũng không được.” “Không phải vẫn còn có anh giúp em thu dọn hậu quả hay sao.” Tôi miệng đầy thức ăn vừa nhai nhồm nhoàm vừa trả lời anh nên lời nói có chút không được rõ ràng cho lắm

Hứa Mạch nhíu mày nhìn tôi nói: “Ăn cơm ai cho phép em nói chuyện, nhỡ nghẹn thì sao? Ăn chậm thôi, anh về đây

Mai cuối tuần anh qua đón em”

“Đón em làm gì?” Tôi ngờ ngác hỏi lại anh, tôi còn định quán chân ngủ từ sáng tới tối hết hai ngày cuối tuần chuẩn bị tinh thần để tuần sau đến công ty báo danh, nếu không sau này đều phải dậy trước tám giờ để đi làm, đối với tôi, người mà một ngày đều bắt đầu từ buổi trưa trở đi mà nói thật chẳng khác nào mười cực hình lớn thời Mãn Thanh, quá là đau khổ đi mà.

Hứa Mạch liếc mắt nhìn tôi nói: “Sáng thứ hai em đi làm rồi, tự bản thân em xem lại từ quần áo xanh đỏ tím vàng rồi hoa hoét lờ lợt kia của em xem có cái nào phù hợp để mặc đi làm không? Đi làm ở công ty lớn như vậy cũng không phải như đi hộp đêm, làm công sở cũng phải có dáng vẻ của dân công sở chứ.”

Tôi vỗ đầu, đúng thật, sao mà tôi có thể quên mất chuyện này được nhỉ

“Được, ngày mai mấy giờ anh qua?” Tôi bỗng trở nên nóng nảy hơn cả Hứa Mạch

Anh đứng dậy, nhìn qua đồng hồ nói: “Buổi trưa, mười một giờ, anh đợi em ở dưới lầu, ăn xong chúng ta đi mua đồ.” “Được thôi!” Giải quyết xong chuyện này, tôi lại cầm đầu cầm cổ vào tiếp tục ăn canh cay tê, hận không thể nói rộng miệng ra để nhét hết đồ ăn một lượt vào.

Sợ mại không dậy nổi nên tôi quyết định đặt đồng hồ báo thức, nhưng đáng tiếc đến ngày thứ hai tôi vẫn phải đánh một trận ác liệt đầy gian khổ với Chu Công rồi mới dậy được

Hứa Mạch từng cảm thán, sao em hôm nào thức dậy cũng cực khổ như thế hà, không thể ngủ sớm một chút sao? Thực sự anh ấy không hiểu vấn đề rồi, đây không phải là vấn đề ngủ sớm hay ngủ muộn, mà là vấn đề cho dù có cho tôi hai mươi tư tiếng đồng hồ để ngủ thì tôi cũng có thể ngủ được tới hai mươi sáu tiếng..

Cũng chính vì thế nên trong mắt Hứa Mạch, tôi ngoài biết ăn thì chỉ biết ngủ và ngủ

Sau khi tôi sửa soạn xong bản thân trông có thể ra ngoài gặp người, tôi khóa chặt cửa nhà rồi xuống lầu

Quả nhiên, Hứa Mạch đã đến

Tôi lại nhìn qua đồng hồ một chút, thật tốt, vừa đúng mười một giờ.

Tôi mở cửa bước lên xe, tùy tiện tìm một tiệm cơm nhỏ có điều hòa ăn cơm, sau đó Hứa Mạch đưa tôi đưa thẳng tới nơi hôm nay tôi cần đến, Trung tâm thương mại Quốc tế Kim Ưng.

Đề lọt được vào mắt xanh của Tô Thường Thụy, tôi nhất định phải “vũ trang” cho mình thật tốt mới được

Truyện cổ tích kể rằng hoàng tử yêu cô bé Lọ Lem, những truyện cổ tích chỉ là truyện cổ tích mà thôi, đừng ngốc nghếch nữa cô gái, ở thế giới thực hoàng tử sẽ chẳng bao giờ xuất hiện trước mặt cô bé Lọ Lem đâu

Lấy Hà Vũ Phi làm ví dụ điển hình đi, cô ấy vừa xinh đẹp lại giàu có, vừa đúng loại hình đàn ông muốn chinh phục cho nên mới có một đoạn thời gian yêu đương thành công với hoàng tử, nhưng cũng đáng tiếc là ngay sau đó không phải vẫn bị Trương Diệp - tiểu tam mưu mô đầy mình kia cướp hoàng tử đi đâu sao?

“Cầm bộ này đi thử đi.” Hứa Mạch chọn ra một bộ váy công sở trông khá chuyên nghiệp đưa cho tôi: “Đi làm văn phòng vẫn nên chọn một bộ trang phục phù hợp với quy phạm văn phòng một chút.”

Tôi cảm qua ngẫm ngẫm, bộ váy này trông khá đơn giản nhưng có nhiều chi tiết trông rất tinh tế, nhìn là biết đây là hàng cao cấp

Nếu muốn làm thư ký của Tổng giám đốc điều hành thì những bộ váy công sở như này đúng thật là không thể thiếu

Còn nếu làm thư ký mà muốn cura đồ Tổng giám đốc điều hành, vậy thì vài bộ trang phục công sở vừa cao cấp lại vừa chuyên nghiệp hẳn nhiên là không đủ.

Lần gặp mặt đầu tiên này nhất định phải tạo cho anh ta một ấn tượng khó có thể quên mới được.

Phô trương rực rỡ một chút nhưng không mất đi tính điềm đạm, hoa lệ cao quý nhưng không vượt quá thân phận, phải trong phạm vi khuôn phép của công sở văn phòng nhưng vẫn phát huy được sức hút đến cực hạn, có như vậy mới tạo được hiệu quả mà tôi mong muốn.

Tôi cảm bộ váy treo lại lên móc, nhìn Hứa Mạch lắc đầu: “Không đủ, bộ này không đủ.”

Hứa Mạch không nói gì chỉ cười, cũng không biết đang nghĩ đến cái gì lại cúi đầu tiếp tục chọn cho tôi bộ đồ công sở phù hợp

“Tiểu thư, cô thấy bộ này thế nào?” Nhân viên của cửa hàng lấy ra một bộ trang phục công sở màu đen cho tôi xem, tôi liếc qua nó một lượt, bộ này cũng không tệ nhưng so với kỳ vọng của tôi thì vẫn kém một chút

“Nếu như là chị của em, cô ấy nhất định sẽ chọn một bộ trang phục điềm đạm đơn giản một chút.” Hứa Mạch đột nhiên thốt lên một câu như vậy

Tôi cúi đầu xuống, cũng chẳng để ý đến điều anh ấy nói, chỉ trả lời: “Chị em là chị em, em là em, bọn em là hai cá thể riêng biệt hoàn toàn khác nhau.” “Cũng đúng.” Hứa Mạch nhìn quanh một lượt rồi quay ra bảo tôi: “Ồ đây chắc không có đồ mà em cần tìm rồi, chúng ta sang cửa hàng khác xem xem.” “Được.” Dù sao thì tại Trung tâm thương mại Quốc tế Kim Ưng tập trung tất cả những nhãn hiệu nổi tiếng quốc tế, hay nói cách khác, không phải nhãn hiệu nổi tiếng quốc tế thì không dám đặt quầy hàng ở đây

Đợi đến khi tôi đi lựa được quá nửa thời gian, cuối cùng tôi cũng tìm được một bộ trang phục công sở phù hợp với yêu cầu của mình

Trang phục văn phòng cơ bản, nút áo đầu tiên ở vị trí ngay ngực, mùa hè bên trong tôi sẽ mặc một chiếc áo sơ mi, nó có khuy từ gáy đổ xuống dưới, áo khoác ngoài dài vừa vặn đến hông, còn độ dài chân váy thì cách đầu gối một đến hai centimet

Bộ đồ công sở được tôi lựa chọn cũng không quá khác biệt so với những bộ trang phục, chỉ khác biệt một điều là các kích thước đều chênh lệch hai inch(*)

Áo vest đen dài đến eo có thể phô bày trọn vẻ đẹp thắt đáy lưng ong, còn áo sơ mi bên trong thì nút áo nằm ở vị trí cách xương quai xanh ba centimet, nếu mặc nội y thích hợp sẽ tạo được điểm nhấn, vị trí nút áo sơ mi vừa vặn tạo được điểm phân cách với phần phía trên

Như vậy vừa không quá chói mắt, vừa không quá hở hang nhưng cũng không mất đi gợi cảm, đơn giản tinh tế nhưng lại không phô trương chính là như vậy.

Đợi tôi thay xong trang phục, mắt Hứa Mạch nhìn tôi cũng sáng lên, anh ho khan hai tiếng rồi nói: “Đúng là chỉ có em dù không có được bộ ngực cup C cũng có thể ăn mặc thành dáng vẻ nóng bỏng quyến rũ thế này, khiến người ta không kìm được muốn kéo tôi vào phòng lột sạch ăn thịt, em làm được rồi đây.”

“Cảm ơn, quá khen!” Tôi tự ngẫm mình trong gương, thực sự mà nói bộ trang phục này giúp tôi “gián lận” rất hiệu quả, tôi biết bản thân mình không có một bộ ngực lớn cho nên đành phải dựa vào quần áo để tạo hiệu quả này, mà đàn ông đối với mối quan hệ cầm dục này thường khó mà cưỡng lại được.

Tôi dùng thẻ mà Hà Vũ Phi đưa cho tôi để thanh toán mà lòng đau như cắt, bộ trang phục này tiêu tốn của tôi những bảy tám ngàn tệ, tuy so với giá thành chung ở Quốc tế Kim Ung thì đó cũng tính là rẻ rồi, nhưng đối với tôi mà nói thì đó quả thật là một khoản tiền lớn.

Hứa Mạch nhìn bộ trang phục tôi cầm trên tay hỏi: “Có cần mua thêm bộ nữa để thay đổi không?” Tôi thần bí cười cười nói: “Không, không cần, một bộ này là đủ rồi

Tiếp theo thì em cần mua một chiếc váy dài kiểu thanh xuân tươi trẻ, trong sáng, thuần khiết.”

“Ban nãy hãy còn diễn vai tiểu yêu tinh quyến rũ, giờ lại muốn đổi sang vai nữ thần thanh xuân rồi?” Hứa Mạch giễu cợt tôi: “Em đây là đang đi làm hay đi diễn kịch vậy hả?”

Tôi trả lời: “Không diễn kịch chẳng lẽ anh muốn em yêu thương anh ta thật, anh ta cũng không phải kiểu đàn ông mà em thích nha.”

“Vậy em thích kiểu đàn ông thế nào?” Hứa Mạch đi đến bên cạnh tôi, hai tay đút túi lại làm mặt quỷ chế giễu tôi: “Chẳng lẽ là kiểu người giống anh?” Tôi liếc anh nói: “Hứa đại soái ca, con người quý ở chỗ biết sĩ diện, mặt anh cũng dày quá rồi đấy.”

Đến quầy hàng bán váy, tôi bắt đầu tìm kiếm dáng váy mà tôi cần

Nó cần phải mang trong sáng, đơn giản nhưng không kém phần hoa lệ, thanh thuần nhưng không giả tạo, tự nhiên toát ra khí chất của nữ thần

Để tìm được loại váy như vậy cũng không đơn giản, màu sắc, vị trí của cổ áo, có chút eo hay dáng váy suông đều phải nghiên cứu kĩ càng

Thời gian của tôi không có nhiều, ngày mười tám tháng sau, Tô Thường Thụy kết hôn với với Trương Diệp rồi, thời gian tôi hứa cho Hà Vũ Phi thấy kết quả chỉ còn một tháng.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Mài dao sắc để chuẩn bị kế hoạch tác chiến (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Có muốn thử cái này không?” Hứa Mạch chỉ vào chiếc váy dài màu xanh bạc hà nói với tôi, kiểu dáng của nó không quá phức tạp, rất thuần khiết nhưng những chi tiết trên nó cũng rất sang trọng, lịch sự, mắt tối sáng lên

khen ngợi: “Được đấy, không ngờ anh cũng thích thể loại này.” Trong mùa hè nóng nực này, còn gì hấp dẫn hơn một thiếu nữ trong sáng, thanh khiết mang lại cho người ta cảm giác thanh thần, nhẹ nhàng khoan khoái? Lúc tôi thay xong trang phục bước ra, trong mắt Hứa Mạch chợt hiện lên cảm xúc có chút kì quái, anh lẩm bẫm một câu: “Thật giống.”

“Giống gì cơ?” Tôi thuận miệng hỏi một câu. Anh cười cười, nói: “Không có gì, chiếc váy này em mặc rất đẹp, lấy chiếc này đi.”

Tôi đứng trước gương xoay vài vòng, không thể không nói, thẩm mỹ của Hứa Mạch quả thật không tệ

Bộ đồ công sở ban đầu nếu không phải tôi có yêu cầu đặc biệt thì bộ anh ấy chọn quả thực là một sự lựa chọn rất thích hợp

Mua xong hai bộ trang phục, Hứa Mạch lại hỏi tôi xem có cần mua thêm vài bộ nữa không, tương lai còn dài, còn phải mặc nhiều ngày nữa.

Tôi trực tiếp trả lời không cần, mua thêm trang sức và giày kết hợp là được, lúc tôi và Hứa Mạch ra khỏi trung tâm thương mại thì trời đã tối

Tôi còn phải về nhà nghiên cứu xem thứ hai sẽ gặp Tô Thường Thụy ở đâu lần đầu tiên nên tôi để Hứa Mạch chờ tôi thẳng về nhà.

Từ tin tức lấy được từ chỗ Hà Vũ Phi, tôi được biết mỗi ngày Tô Thường Thụy đều đến công ty lúc tám giờ sáng, sau đó dùng thang máy chuyên dụng cá nhân đi lên, tám giờ mười lăm phút chính thức bước vào phòng làm việc

Tôi hiện tại thay thế vị trí của Hà Vũ Phi, trở thành một trong những thư ký của Tô Thường Thụy

Vì là ngày đầu tiên đi làm nên tám rưỡi sáng mai tôi phải đến phòng Nhân sự báo danh.

Trong lòng tôi tính toán vài chuyện, sau đó kéo rèm cửa lại đi ngủ

Tôi phải giữ cho mình một tinh thần và diện mạo thật tốt để đi gặp Tô Thường Thụy, nhất định phải điều chỉnh bản thân ở vào trạng thái thoải mái nhất

Đã chuẩn bị thật lâu, thật lâu như vậy, cũng không thể để phí công vô ích

Sáng thứ hai, tôi thức dậy từ bây giờ, trước tiên là đắp mặt nạ, sau đó trang điểm thật nhẹ nhàng, tinh tế, không quá khoa trương, mặc lên bộ đồ công sở mới mua hôm qua cảm thấy hiệu quả không tệ

Tôi vô cùng biết ơn cha mẹ đã cho tôi một diện mạo ưa nhìn, tuy không đến mức đẹp khuynh nước khuynh thành những trang điểm lên một chút cũng đủ tư cách đi cưa lấy anh nhà giàu đẹp trai đây chứ

Bây giờ ba mươi phút, tôi lái chiếc xe nhỏ của mình đến bãi đậu xe ngầm của Tập đoàn Giang Hải, sau đó tôi ngồi trong xe tám mươi lăm phút chỉnh sửa lại tóc tai, trang phục rồi mới xuống xe, xách theo chiếc túi da đen hôm qua mới mua đi đến thang máy chuyên dụng của Tô Thường Thụy

Tôi bước đi không quá nhanh, phải đảm bảo bản thân không được ra mồ hôi, giữ nguyên được dáng vẻ khoan khoái, nhẹ nhàng, thoải mái trước mặt anh ta.

Tôi lại liếc qua đồng hồ, bây giờ năm mươi lăm phút, vẫn còn năm phút nữa là xe của Tô Thường Thụy đến nơi

Tôi đứng ở chỗ tối, cẩn thận xem xét bên ngoài, rất nhanh, Tô Thường Thụy đã lái xe đến đậu ở chỗ đậu xe dành riêng cho anh ta

Người đi cùng xe với anh ta và mở cửa xe xuống trước là một người phụ nữ, mặc một bộ đồ công sở màu đen, mái tóc rẽ ngôi được chải chuốt kĩ càng, tuy tôi nhìn không rõ ràng nhưng tôi nhận ra được cô ta là Trương Diệp, người phụ nữ trên tấm ảnh

Điều này không nằm trong dự kiến của tôi, tuy nhiên bọn họ cũng sắp kết hôn rồi, cùng nhau đến công ty cũng không phải điều gì quá kỳ lạ.

Tô Thường Thụy rất nhanh cũng ra khỏi xe, anh ta đứng ở đầu xe ôm ghì lấy Trương Diệp và trao cho cô ta một nụ hôn ướt át, rồi sau đó không biết họ nói gì với nhau, Trương Diệp cầm túi đi về hướng ngược lại.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, nếu cô ta đi thang máy cùng với Tô Thường Thụy lên thì hồng bét.

Tôi cẩn thận tính toán lần gặp gỡ đầu tiên như vậy mà suýt nữa tan thành bong bóng

Tôi đứng trong chỗ đợi lại đợi thêm một lúc, đợi Tô Thường Thụy đến gần hơn mới bước ra khỏi đó trong trạng thái luống cuống, hốt hoảng

Tôi giữ cho tầm nhìn của mình không hướng thẳng vào Tô Thường Thụy mà chỉ là “vô tình lướt qua” anh ta rồi nhanh chóng đi ra chỗ khác.

Tôi đi đến phía bên trái cách anh ta ba mét, đứng cạnh một hai chiếc xe già và rút điện thoại ra gọi cho Hứa Mạch: “Anh Hứa Mạch, anh giới thiệu công việc cho em mà quên chưa nói với em phòng Nhân sự ở đâu ạ

Em ở dưới bãi đậu xe của công ty, tìm mãi mà không tìm được thang máy đi lên.”

Tôi vừa hỏi vừa liên tục quay qua quay lại nhìn ngó bốn phía, khóe mắt của tôi liếc qua Tô Thường Thụy cũng thấy anh ta đã chú ý đến sự tồn tại của tôi, vốn dĩ anh ta đã bước đến gần thang máy nhưng bước chân rõ ràng đã chậm

lại.

Tôi lại tiếp tục nói: “Làm sao có thể để anh Hứa Mạch đến chỉ đường cho em được, ngay cả chút việc nhỏ này mà em cũng không làm nổi thì đúng là làm mất mặt anh Hứa Mạch rồi, mà em thì chẳng muốn thế đâu.”

Tôi nhẫn nhịn không nổi da gà, tiếp tục dùng giọng nói ngọt ngào, nhu mì của mình nói: “Để em lại tìm thêm một lúc nữa vậy, không sao đâu, vâng, tạm biệt anh!”

Tôi cúp điện thoại, cho lại vào túi xách

Tô Thường Thụy bước về phía tôi, anh ta liếc nhìn tôi từ đầu đến chân một lượt, ánh đèn trong bãi đậu xe có chút tối, anh ta cười hỏi tôi: “Tiểu thư, cô đang tìm phòng nhân sự sao?”

“Vâng, vâng, đúng rồi ạ.” Tôi diễn vẻ mặt như bắt được cọng cỏ cứu mạng vậy, nhẹ nhàng kéo lấy cánh tay anh ta, ánh mắt đáng thương có chút hơi nước: “Vị tiên sinh này, không biết có thể làm phiền anh chỉ đường cho tôi được không?”

Anh ta cười lên trông rất đẹp trai, không chút do dự nói: “Cô chắc hẳn là nhân viên mới hôm nay đến báo danh phải không

Tôi vừa nghe cô nhắc đến Hứa Mạch, không lẽ là người của Hứa Thị?”

“Anh cũng quen anh Hứa Mạch sao?”

Tôi tò vò về bất ngờ nhìn anh ta cười nói: “Đúng rồi, tôi vừa về nước, vẫn chưa tìm được công việc thích hợp, anh ấy nói công ty này đang tìm thư ký, cũng phù hợp với chuyên ngành của tôi nên để tôi tới đây làm việc

Nhắc đến đúng là thật sự phải cảm ơn anh Hứa Mạch thật nhiều.”

Anh ta hoàn toàn không nghi ngờ tôi nói: “Như vậy đi, ở đây không có thang máy của bộ phận Nhân sự, không bằng cô đi cùng tôi lên bằng thang máy này đi rồi một chút nữa tôi chỉ cho cô cách đi tới phòng Nhân sự.” Căn câu rồi! Tôi chính là muốn anh mời tôi đi cùng thang máy với anh đấy

Tôi thờ phào một hơi nói với anh ta: “Thật sự cảm ơn anh nhiều lắm, nếu không gặp anh, chắc tôi lại tiếp tục tìm ở dưới này, mà phòng Nhân sự hẹn tôi tới báo danh lúc tám giờ, đến muộn thật không tốt chút nào.”

Anh ta nhìn tôi đầy tán thưởng: “Nhưng mà tám rưỡi phòng Nhân sự mới có người cơ, tôi cũng biết đại khái về chức vụ cũng như công việc của cô rồi, lát nữa tôi sẽ đưa cô đi xem trước nơi làm việc sau này của cô, đợi đến tám rưỡi tôi lại đưa cô đến phòng Nhân sự báo danh.”

“Vậy có sao không?” Tôi dùng bộ dạng cô gái nhỏ lần đầu đi làm căng thẳng, rụt rè hỏi anh ta

Anh nhận thang máy và đi vào, tôi cũng nhanh nhẹn đi theo sau anh ta.

Đèn trong thang máy sáng hơn nhiều so với tầng hầm

Tôi ngược nhìn lên theo phản xạ, thấy anh ta cũng đang nhìn tôi, tôi lại cúi xuống đỏ mặt, anh ta thực sự có một khuôn mặt rất nam tính, sáng sủa đẹp trai, lại thêm giàu có

Người đàn ông vừa cao ráo đẹp trai lại lắm tiền như anh ta mà lại đi chung tình với một cô gái không hiểu làm sao để bảo vệ người yêu không bị giành giật mất mới là lạ.

Tôi rụt rè cúi đầu, khẽ nói: “Anh, anh rất đẹp trai.”

Anh ta cười ha ha nói: “Cảm ơn em, em cũng rất xinh đẹp.”

“Thật chứ?” Ánh mắt tôi sáng lên, rụt rè lẫn kỳ vọng đan xen nhìn anh ta hỏi, “Vậy! Vậy em có thể mời anh ăn cơm không? Để cảm ơn anh hôm nay đã giúp đỡ em”

Về mặt của anh ta có vẻ ngoài ý muốn, tuy nhiên tôi là nhân viên mới, lần đầu đi làm lại trong tình huống luống cuống như vậy được người ta giúp đỡ, hơn nữa người đó lại là người đàn ông đẹp trai đến mức khiến các cô gái phải đỏ mặt, vậy tôi nói ra câu đó cũng coi như hợp tình hợp lý, ngược lại, nếu tôi không nói ra câu đó mới là không thành thật.

“Được thôi, đợi khi nào rảnh nhất định sẽ để em mời một bữa.” Không hổ là công tử đào hoa, cho dù đã có vợ chưa cưới, vậy mà khi đối diện với lời mời từ cô gái xinh đẹp khác vẫn không thể từ chối như cũ

Tôi phấn khích nhảy cẫng lên: “Quá tốt rồi, lần đầu em đi làm, sau này có gì không hiểu phải làm phiền đến anh rồi.”

“Không vấn đề gì.” Anh ta trả lời, ngay lúc đó thang máy cũng mở ra, thang máy này đưa chúng tôi lên thẳng tầng cao nhất của tòa nhà.

Tầng này hội tụ rất nhiều phần tử tinh anh của công ty, nhìn thấy tôi cùng Tô Thường Thụy bước ra cùng thang máy thì ánh mắt của bọn họ có thể hình dung bằng hai chữ: đặc sắc

Tôi rụt rè đi phía sau Tô Thường Thụy, vào lúc này, có một người đi đến bên cạnh cất lời: “Chào buổi sáng Tô Tổng.”

“Hà?” Tôi kinh ngạc đứng lại không tiếp tục bước tiếp về phía trước nữa, Tô Thường Thụy quay đầu lại nhìn tôi bảo: “Sao vậy? Đi theo tôi, văn phòng của em nằm bên ngoài phòng làm việc của tôi, đi với tôi vào trong này.”

“Xin.

xin lỗi anh!” Tôi vội cúi gập người hướng anh ta nói: “Em không biết anh là Tô Tổng, đã vậy còn mời anh ăn cơm, em...em...”

“Không sao!” Anh ta cười thoải mái, xem ra tâm tình của anh ta rất tốt

“Thế nào, em định nuốt lời đấy à? Em còn nợ tôi một bữa cơm, đừng có quên đấy

Đi theo tôi vào đây, thuận tiện giúp tôi đóng cửa phòng lại, tôi nói qua với em một chút về công việc.”

Khỏi nói trong lòng tôi có bao nhiêu vui vẻ, mặc kệ những ánh mắt dòm ngó bên ngoài, tôi theo Tô Thường Thụy đi vào phòng làm việc của tôi

Văn phòng thật sự rất nhỏ, nhưng có thể có văn phòng làm việc riêng đã là rất tốt rồi

Trước đây, Hà Vũ Phi đã từng làm việc ở vị trí này, cô ấy chỉ cách anh ta có một bức tường vậy mà vẫn bị Trương Diệp “hoành đao đoạt ái”.

Tôi nhất định sẽ ngồi tại vị trí này bắt đầu quyền rũ Tô Thường Thụy, đoạt anh ta lại về tay mình

Anh ta trực tiếp dẫn tôi vào phòng làm việc, dưới chân tôi đi giày cao gót, tôi lên nhắc đệm chân lên, Tô Thường Thụy cười đưa cho tôi một cái ghế nói: “Ngồi xuống đi, đứng nhiều sẽ mệt đấy.” “Cảm ơn Tô tổng.” Tôi lo sợ ngồi xuống ghế

Tôi điều chỉnh lại dáng ngồi của mình để khi anh ta đứng ở chỗ của mình, chỉ cần cúi đầu xuống một chút là có thể nhìn thấy ngực của tôi

Anh ta ngồi trước mặt tôi, lúc cúi đầu xuống, tôi liếc thấy ánh mắt anh ta sáng lên một chút

Anh ta nói: “Em là Phương tiểu thư à?” “Vâng, em là Phương Hiểu Hiểu, anh cứ trực tiếp gọi em Hiểu Hiểu là được

Anh Hứa Mạch đều gọi em như vậy.” Tôi lại dùng giọng điệu nhẹ nhàng ngọt ngào nói: “Ban nãy thật xin lỗi, em không biết anh là cấp trên của em, đã mạo phạm đến anh rồi, mong anh lượng thứ.” “Phương tiểu thư không cần để trong lòng.” Anh ta không để tâm cười cười: “Em là người Hứa tổng giới thiệu qua đây, không cần phải khách khí như vậy.” Tôi vội vàng nói: “Vâng, Tô Tổng, anh yên tâm, em nhất định sẽ cố gắng hoàn thành công việc thật tốt.” “Ừ! Một lúc nữa tôi cần đến phòng Nhân sự một chuyện, em đi cùng tôi đi.” Anh ta nói rồi vẫy vẫy tay với tôi: “Em ra ngoài làm quen một chút môi trường làm việc đi, một lát nữa tôi ra ngoài sẽ gọi em.” “Cảm ơn Tô Tổng!” Tôi đáp lại với vẻ mặt được yêu mà sợ

Tôi bước ra ngoài, ngồi tại vị trí của mình, xem lướt qua đồng hồ, hiện tại đã là tám giờ mười sáu phút.

Một lúc nữa thôi, kịch hay sẽ bắt đầu rồi!

(1) cảm ngang đao đoạt ái tình – đại loại là chỉ người thứ 3 vô duyên nhảy vào ngang nhiên cướp đoạt người yêu của người khác

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Mài dao sắc để chuẩn bị kế hoạch tác chiến (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi đặt túi lên bàn, mở máy tính và lên lướt Weibo một lượt

Tôi mới xem được một chút đã nghe thấy tiếng mở cửa từ văn phòng của Tô Tổng nên tôi tắt Weibo, sau đó vào lịch sử tìm kiếm xóa sạch lịch sử đăng nhập vừa xong đi rồi đứng dậy nở một nụ cười, nói: “Tô Tổng.”

Anh ta gật đầu với tôi đáp lại: “Đi thôi, Phương tiểu thư.” Tô Tổng có thể trực tiếp gọi em là Hiểu Hiểu, em đang làm việc cho anh vậy mà anh cứ gọi em là Phương tiểu thư thì có chút không thích hợp.” Tôi nhỏ giọng đề nghị.

Anh ta nghĩ nghĩ một chút nói: “Cũng đúng, vậy thì Hiểu Hiểu, chúng ta đi thôi.” Tôi vui tới mức muốn bay lên, đi theo phía sau anh ta ngoài

Những ánh mắt xung quanh nhìn chúng tôi nóng rực, một đôi gian tình, các người chắc chắn đang có gian tình.

Tôi làm lơ những ánh nhìn ấy, tiếp tục đi theo anh ta vào một chiếc thang máy khác vì phòng Nhân sự của công ty nằm ở tầng hầm lầu hai, bãi gửi xe công ty ở tầng hầm lầu một, thang máy riêng của Tô Thường Thụy không dừng ở tầng hầm lầu hai

Ánh mắt Trưởng phòng Nhân sự nhìn tôi có chút không đúng bởi đây là lần đầu tiên có nhân viên mới vào công ty lại được Tô Thường Thụy đích thân đưa xuống

Có điều như vậy bạn uống cho tôi3quá, Tô Thường Thụy đi xuống đây còn có mục đích khác nữa, nên sau khi giao tôi cho Trưởng phòng Nhân sự thì anh ta đi tìm giám đốc Nhân sự nói chuyện rồi.

Đội tôi hoàn tất xong thủ tục nhận chức dưới con mắt như ghim chặt của Trưởng phòng Nhân sự thì Tô Thường Thụy cũng ra ngoài

Tôi lại theo anh ta vào thang máy cùng lên văn phòng, xung quanh những tiếng xì xào bàn tán cũng rõ hẳn lên.

“Cô với Tô Tổng của chúng tôi có quan hệ gì vậy?” Cuối cùng cũng có người không nhịn được tò mò tìm tôi hóng chuyện

Tôi nhìn quanh một chút liền lập tức nói với cô ta: “Không có quan hệ gì hết, cô đừng nói linh tinh

Tôi với Tô Tổng không có quan hệ gì cả, các cô phải tin tôi.” Nhiều khi0không giải thích còn tốt, một khi đã giải thích thì tự nhiên không có gian tình cũng thành có gian tình.

Trong mắt cô ta một chút cũng không tin nhưng vẫn miệng vẫn nói liên tục: “Rồi, rồi, tôi biết rồi mà

Tôi sẽ không nói gì đâu, cứ yên tâm.”

Trạng thái này cứ tiếp diễn đến giờ ăn trưa, tuy tôi là người mới nhưng vô tình tạo ra một sự phân cực rõ rệt

Một bộ phận người ngồi cùng tôi, một bộ phận người khác thì cách xa tôi càng xa càng tốt.

Mà những người cách xa tôi này chẳng cần nói cũng biết là người của Trương Diệp đi

Còn những người ngồi gần tôi chắc hẳn bình thường có quan hệ không tốt với Trương Diệp, hiện tại thấy có người mới đến, người này lại cùng Tô Tổng có quan hệ không rõ5ràng, đương nhiên là muốn tranh thủ lôi kéo một chút.

Tôi lịch sự nói chuyện với những người ngồi xung quanh mình, sau đó tôi thấy Trương Diệp đi cùng một đám người xuống nhà ăn của nhân viên

Đúng là ngoài suy đoán của tôi, làm sao mà hôm nay vợ chưa cưới của Tổng giám đốc lại hạ cố xuống nhà ăn nhân viên thế này, hơn nữa theo như thông tin mà Hà Vũ Phi cho tôi thì cô ta đâu có ăn cơm ở căng tin công ty.

Hơn nữa, cô ta đang có vẻ rất tức giận, đi lấy cơm xong trực tiếp tới chỗ phía sau tôi ngồi xuống

Xung quanh tôi vẫn còn rất nhiều chỗ trống, cô ta lại chọn ngồi đó chứng tỏ cô ta đã biết đến sự tồn tại của tôi

Những người ngồi xung quanh tôi nhìn thấy Trương4Diệp đến thì cố ý nâng cao giọng hơn nói: “Hey, Hiểu Hiểu à, nghe nói cô mới từ Hàn Quốc về à, bên đó chơi vui không?” Tôi nhin cười, dùng thanh âm tạm ôn của mình trả lời: “Thật ra cũng không có gì đặc biệt, lần sau nếu các cô muốn đi tôi sẽ dẫn các cô cùng đi, tôi biết nhiều chỗ hay ho lắm.” Nhìn sắc mặt của Trương Diệp càng lúc càng không tốt, tâm tình tôi càng lúc lại càng vui vẻ.

Cô ta cuối cùng không chịu được đi đến bên cạnh tôi nói: “Cô chắc hẳn là Phương tiểu thư, tôi có vài điều muốn nói với cô.” Tôi chớp chớp mắt vô tội nhìn cô ta hỏi: “Vị tiểu thư này.. cô là?”

“Cô ấy là vợ chưa cưới của Tô Tổng, cũng là Trưởng phòng Kinh doanh của công9ty chúng ta, Hiểu Hiểu, cô không biết cô ấy sao?” Cô gái bên cạnh dùng giọng điệu trêu chọc nói

Xem ra Trương Diệp này cần học thêm về cách đối nhân xử thế rồi.

“Ồ, hóa ra là phu nhân tương lai của Tổng giám đốc.” Tôi vội đứng dậy chào hỏi, “Thật xin lỗi, không biết cô tìm tôi có việc gì?” Trương Diệp lạnh lùng liếc tôi một cái nói: “Nghe nói cô đi dùng thang máy cá nhân của Tô Tổng đi làm? Tôi còn nghe nói cô mời Tô Tổng ăn cơm?”

Ai ôi, tin tức linh thông thật, tôi nhìn cô ta với vẻ “ngây thơ vô tội” nói: “Xin lỗi, lúc đó tôi cũng không biết đó là Tô Tổng, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, ở dưới tầng hầm tìm thang máy lên phòng Nhân sự mãi mà không thấy

Tô Tổng là người tốt, anh ấy giúp tôi nên tôi định mời anh ấy đi ăn cơm để cảm ơn thôi

Tuy nhiên, bây giờ tôi cũng biết thân phận của anh ấy và quan hệ của hai người rồi nên chuyện mời ăn cơm coi như chưa từng phát sinh đi.”

“Hai người trước đây chưa từng quen biết?” Cô ta rõ ràng không tin tôi

Cũng đúng, cô ta thành công đẩy Hà Vũ Phi ra để thượng vị rồi, đương nhiên bây giờ phải đề phòng người khác tới thế chỗ của cô ta.

“Không quen biết.” Tôi lắc đầu, thanh âm nhỏ hơn nhiều: “Trường tiểu thư, chúng tôi trước đây thực sự không quen biết.”

Cô ta bỗng đứng dậy nói, “Tốt nhất là như vậy, nhưng cô cũng đừng có tâm tư gì khác, tôi nói cho cô biết, không có tác dụng gì đâu.”

Tính toán rất nhanh, cô ta sẽ tìm Tô Thường Thụy để anh ta loại tôi ra khỏi phòng thư ký, tôi còn sợ cô ta không đến tìm tôi

Cô ta nói xong liền bỏ đi, tôi làm sao có thể bỏ qua cơ hội này

Tôi vội quay qua giữ cô ta lại nói: “Trường tiểu thư, hôm nay là ngày đầu tôi đi làm, không biết cô hiểu nhầm chuyện gì, nếu như chuyện Tô Tổng giúp tôi và đi cùng tôi xuống phòng Nhân sự làm có hiểu lầm thì tôi xin lỗi

Nhưng tôi với Tô Tổng thực sự không có gì cả, tôi không hiểu tại sao cô lại nói tôi đừng có tâm tư gì khác.”

Cô ta mất kiên nhẫn đẩy tôi một cái, trong lòng tôi chợt vui vẻ vô cùng, mượn lực hướng về phía bàn ăn ngã xuống, bắt chợt tiếng bàn ghế đổ vang lên

Tôi ngã trên mặt đất, toàn bộ đồ ăn trên bàn đổ vào người tôi, bộ quần áo trên người tôi cũng vì thế mà bẩn hết.

Nước mắt của tôi từ từ chảy ra, cái ngã này là thật, không những thế còn vô cùng đau, chắc có mấy chỗ bị tróc da rồi, tôi đáng thương nước nỡ nói: “Trường tiểu thư, cô tại sao lại như vậy? Tôi rất cuộc đã làm sai chỗ nào chứ?”

Cứ như vậy, một lúc đã có rất nhiều người vây xung quanh chúng tôi rồi, bọn họ chụm đầu lại kể tai bàn tán, ánh mắt của bọn họ nhìn tôi và Trương Diệp không biết đã nghĩ xen nghĩ xeo đến đâu rồi.

Trương Diệp cũng không nghĩ tới cục diện lại biến thành như vậy, ngăn ra, “Tôi..

tôi đã làm cái gì chứ?” “Chúng tôi đều nhìn thấy, là cô đẩy Hiểu Hiểu.” Cô gái vừa nói chuyện ban nãy tỏ ra vui vẻ khi thấy Trương Diệp gặp rắc rối, hưng phấn châm ngòi thêm “Trường phòng Trương, cho dù thế nào thì hôm nay cũng là ngày đầu tiên Hiểu Hiểu đi làm, nếu có mắc lỗi thì từ từ nói là được, việc gì phải động tay động chân thế.” Nước mắt tôi không ngừng tuôn rơi, đáng thương nằm dưới đất, Trương Diệp cường thế bức người

Con người luôn có một thói quen đó là đồng tình với kẻ yếu, mà tôi hiện tại trong yếu đuối đến mức không thể yếu đuối hơn được nữa, khiến con mắt của những người xung quanh nhìn Trương Diệp có chút khinh thường, chế nhạo.

Trương Diệp bỗng phát giận, chi tay vào mặt tôi nói: “Tôi đẩy cô ta thì sao chứ, ai bảo cô ta quyến rũ Tô Tổng! Cô đừng tưởng tôi không biết cô muốn làm gì, tôi nói cho cô nghe, năm mơ đi!” Tôi âm ức nước nỡ: “Tôi không quyến rũ Tô Tổng, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, cái gì cũng không biết

Tôi..

tôi còn chưa có bạn trai, Trường tiểu thư, cô nói như vậy mọi người sẽ hiểu lầm tôi là tiểu tam, sau này tôi làm sao có mặt mũi gặp người khác, làm sao có bạn trai được nữa chứ.”

“Hiểu Hiểu cô đứng lên trước đi.” Có người đến bên cạnh tôi định đỡ tôi đứng dậy, tôi đẩy tay cô ta ra ngồi dưới đất, hai tay ôm lấy hai cánh tay của mình úp mặt xuống đầu gối, nói: “Thật quá đáng mà, tuy tôi chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi, nhưng tôi cũng có tôn nghiêm, từ trước tới nay tôi chưa bao giờ đoạt bạn trai của người khác

Trường tiểu thư, sao có thể nói tôi như vậy được

Cô đừng có áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác, tôi không phải loại người đó.”

Trương Diệp cứ nghĩ sẽ chế trụ được tôi không ngờ lại bị tôi gây khó dễ như vậy tự nhiên cũng không biết phải nói sao.

“Tôi nghe nói trước đây Tô Tổng cũng có bạn gái...” Bên tại tôi bỗng nghe thấy có người trong đám đông nói.

“Còn không phải sao, chính là thư ký tiền nhiệm chứ ai.”

“Chẳng trách cô ta lại lo sợ thư ký của Tô tổng như vậy.” Một người khác lại nói bóng nói gió

“Câm miệng hết cho tôi.” Trương Diệp quát lên một tiếng, lại chi tay vào mặt tôi nói: “Thật không thể chịu nổi, tôi nói cô vài câu thì đã sao, nếu trong lòng cô không có quý thì không để ý là được, cô để ý chứng tỏ trong lòng cô có

quý.”

Tôi ghen ngào nhìn cô ta, đợi đến khi nhìn thấy người từ cửa căn tin bước vào thì khóc càng nức nở động lòng người, tôi vừa khóc vừa nói: “Trường tiểu thư, tôi chỉ quan tâm đến tôn nghiêm của bản thân, tôi thật sự không thể

đây được nữa, tôi không muốn người khác có cái nhìn thành kiến với tôi

Tôi biết cô hiểu lầm tôi và Tô Tổng, tôi cũng không dám mời Tô Tổng ăn cơm, nếu như cô không thích, tôi có thể rời khỏi đây, cô cần gì phải đóng tay động chân chứ.”

“Được thôi, cô đi đi, hiện tại lập tức từ chức, rời khỏi Giang Hải cho tôi!” Trương Diệp đúng là không phụ sự kỳ vọng của tôi, nói ra điều mà tôi nghĩ trong lòng.

“Ai dám đuổi thư ký của tôi đi?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau Trương Diệp, sau đó dưới ánh mắt ngăn ngại của mọi người, Tô Thường Thụy rẽ đám đông, sai từng bước dài đến bên cạnh tôi, đỡ tôi từ dưới đất đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Không thể thay đổi được em vậy thì sẽ vì em mà thay đổi (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trương Diệp hoàn toàn đứng ngốc ở đó, và những người xung quanh cũng có phần ngạc nhiên.

Tô Thường Thụy thường không ăn ở nhà ăn nhân viên, vì vậy anh ta hầu như không xuất hiện ở đây

Hiện tại anh ta lại xuất hiện ở đây, chắc hẳn có ai đó đã lên lút nói với anh ta rằng Trương Diệp đang gây khó dễ cho tôi.

Giày cao gót của tôi vừa bị gãy nên gần như toàn bộ cơ thể của tôi dựa trên người anh ta

Trong mắt Tô Thường Thụy hơi xuất hiện một chút tức giận

Anh ta nhìn Trương Diệp với một vẻ bất lực, nói: “Hiểu Hiểu hôm nay mới đi làm ngày đầu tiên, giữa bọn anh không có gì hết, em làm loạn lên cái gì thế hả?”

Nghe vậy, khuôn mặt của Trương Diệp liền biến sắc

Cô ta chỉ tay vào mặt tôi nói: “Anh gọi cô ta là gì? Cô ta nói dối em rằng hai người vốn dĩ không quen biết.”

“Bọn anh thật sự không quen biết.” Tô Thường Thụy nhú mày nói

Trương Diệp lại chỉ vào tôi gân cổ gào lên: “Nói dối! Không biết cô ta thì tại sao anh lại thân mật gọi cô ta là Hiểu Hiểu Tô Thường Thụy, anh lừa quỷ à, hay anh coi em là đứa ngốc, em vẫn đang ở đây mà anh đã vội vã nhét thêm người vào bên cạnh rồi, anh thật sự làm em rất thất vọng.”

Trước đó, tôi từng nghĩ rằng Trương Diệp là một người rất thông minh, nhưng bây giờ xem ra, cô ta bị đã kích bởi việc Hà Vũ Phi tự tử mà mất đi năng lực phán đoán rồi chẳng, nếu không sao cô ta có thể cư xử như vậy

Nhưng nhìn từ một góc độ khác, điều này cũng không ngoài dự đoán của tôi.

Bất cứ tiểu tam nào vừa mới lên chức cũng đều không kiên nhẫn muốn ra oai một chút, càng chột dạ lại càng phản ứng giống như vợ chính thức, muốn chứng minh cho mọi người ở công ty cùng với Tô Thường Thụy thấy bản thân mình mới là vợ chính thức chứ không phải tiểu tam

Điều đó cũng có nghĩa là, cô ta đang lấy tôi làm bia đỡ đạn, và muốn hoàn toàn thoát khỏi cái bóng tâm lý làm tiểu tam thông qua tôi.

“Em đang nói linh tinh cái gì thế hả?” Sắc mặt của Tô Thường Thụy rất khó coi

Kiểu người như Tô Thường Thụy, rất khó chung tình với bất kỳ người nào, hồi trước Hà Vũ Phi ở bên cạnh anh ta lâu như vậy chắc hẳn cũng bởi vì bọn họ là đồng nghiệp sẽ không ở trước mặt mọi người mà làm mất mặt anh ta

Đương nhiên cũng có thể Trương Diệp là kiểu người phôi bò, cô ta kiểu ngạo, phô trương quen rồi nên thường sẽ không cho phép bản thân bị uy hiếp

Hiện tại đang ở trước mặt tất cả mọi người trong công ty, Trương Diệp muốn tạo lập uy phong cho mình cũng đồng nghĩa với việc sẽ xé rách bộ mặt của Tô Thường Thụy trước mặt mọi người

Cho nên dù Tô Thường Thụy thích Trương Diệp nhiều thế nào đi nữa thì sau này giữa hai người vẫn sẽ tồn tại một vết nứt

Trương Diệp chưa bao giờ làm điều này là vì cô ta không có đối tượng để ra tay

Toàn bộ công ty chẳng ai ngu ngốc đi khiêu khích Tô Thường Thụy

Chỉ có người mới không sợ chết là tôi, lại trùng hợp bị cô ta bắt được tôi và Tô Thường Thụy đi chung thang máy, anh ta còn đích thân đưa tôi đi phòng nhân sự.

“Em nói linh tinh?” Lúc này Trương Diệp hoàn toàn mất đi lý trí

Việc cô ta mất đi lý trí bây giờ đối với tôi là tốt nhất, bởi một khi cô ta hồi phục lại lý trí, cô ta nhất định sẽ không náo loạn như vậy

“Anh nhìn anh và cô ta xem, anh còn đang ôm cô ta kia kia.”

Tôi cố gắng đẩy Tô Thường Thụy ra, nhưng vì giày tôi bị gãy gót nên tôi lúng túng ngã xuống

Cả người nhếch nhác trông rất đáng thương, tôi nói: “Tô Tổng đừng đỡ tôi nữa, đừng để cô Trương hiểu lầm, tôi hiện tại đi đến đâu cũng khó lòng giải thích rõ ràng, mong cô Trương bỏ qua cho tôi có được không, coi như tôi cầu xin cô đấy.”

Cánh tay tôi bỗng bị cứa vào góc bàn chảy máu, tôi đau đến lệ rơi đầy mặt.

Tô Thường Thụy nhìn tôi cười có chút khó xử, anh ta tiếp tục đỡ tôi dậy và lần này trực tiếp bề ngang người tôi lên, nói: “Tôi đưa em đi xử lý vết thương trước, Diệp Từ, có gì chúng ta lên trên nói.”

Trương Diệp thấy anh ta bế tôi lên thì hóa điên luôn: “Anh vẫn nói là không có gì, đều đã bế nhau lên rồi còn nói không có gì! Dựa vào cái gì phải lên đó nói chuyện, em muốn nói ngay bây giờ, hôm nay công ty có em không có cô ta, có cô ta không có em”

Tìm tôi như bị nhéo một cái, Trương Diệp muốn Tô Thường Thụy khai trừ tôi ra khỏi công ty! Khó khăn lắm tôi mới nhờ được Hứa Mạch xin cho tôi vào đây nha! Tô Thường Thụy tức giận đây Trương Diệp đang đứng chắn trước mặt ra, nói: “Em tránh ra! Em biến Hiểu Hiểu thành cái dạng người gì vậy chứ, cô ấy mới đi du học từ Hàn Quốc về, vào công ty làm việc ngày đầu tiên mà em đã hành hạ người ta thành thế này.”

Tô Thường Thụy chắc chắn phải bảo vệ tôi, nếu không uy phong của anh ta ở công ty sẽ không vực dậy nổi nữa

Hơn nữa, chuyện này truyền đi cũng không hay ho gì, dung túng vợ chưa cưới bắt nạt nhân viên mới, sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh của công ty.

“Tô Tổng, anh để em xuống đi

Em sẽ đi ngay, cho dù anh có giữ em lại em cũng không thể ở lại đây nữa

Xin lỗi, đã gây thêm rắc rối cho hai người.” Tôi vừa khóc vừa nói trống rỗng rất tủi thân, “Là em không tốt, em không nên đi cùng thang máy với Tô Tổng, không nên vì muốn cảm ơn anh mà mời anh ăn cơm, càng không nên cùng anh đi phòng Nhân sự.”

“Hiểu Hiểu, chuyện này không liên quan đến em.” Tô Thường Thụy nhẹ nhàng nói với tôi, “Em là người Hứa Tổng giới thiệu đến, thật xin lỗi đã để em bị thương, tôi sẽ xử lý việc này, tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm với em!” Những người xung quanh nghe đến hồ đồ luôn rồi, ánh mắt bọn họ nhìn tôi cũng khác đi

“Anh có ý gì hả Tô Thường Thụy?” Trương Diệp điên cuồng hét lên, “Anh còn muốn chịu trách nhiệm với cô ta!”

Ánh mắt của Tô Thường Thụy nhìn về phía Trương Diệp mang theo một tia chán ghét, nói: “Em hung hăng làm ầm lên nói anh và cô ấy thế này thế kia, Hiểu Hiểu một cô gái mới bước vào xã hội mà thanh danh đã bị em hủy đi, chẳng lẽ anh không nên chịu trách nhiệm?”

“Cho nên anh là muốn cô ta chứ không cần em nữa hả?” Trương Diệp hoảng hốt và kinh ngạc nhìn tôi, chắc hẳn không chấp nhận nỗi sự thật, “Tô Thường Thụy, anh có lương tâm không vậy?”

Tôi không nhìn được thấy buồn cười, lúc Trương Diệp hỏi người khác có lương tâm không, chẳng lẽ chưa từng nghĩ qua người không có lương tâm nhất là cô ta sao

Hà Vũ Phi rút cuộc sai ở đâu mà bị cô ta ép tới mức phải tự sát, liệu cô ta có từng tự hỏi mình có lương tâm hay không?

Tô Thường Thụy cũng chẳng phải loại có lương tâm gì, tám năm cảm tình, thoáng một cái chia tay liền giống như quăng rác đi vậy, vứt bỏ Hà Vũ Phi rồi dung túng cho Trương Diệp chèn ép cô ấy, con người này ấy mà, lúc yêu bạn thì cái gì cũng tốt, không yêu nữa thì coi bạn như cỏ rác.

“Em lại suy diễn đi đâu rồi đấy.” Tô Thường Thụy bắt đầu mất kiên nhẫn, “Hôn lễ của chúng ta tháng sau có cần tổ chức nữa hay không? Em không cần mặt mũi nhưng anh còn cần thể diện chứ.”

Tô Thường Thụy nói xong câu đó thì Trương Diệp cũng phục hồi lại lý trí, trừng trừng nhìn tôi đang được Tô Thường Thụy ôm trong lòng, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, há hốc miệng mà không nói được tiếng nào.

“Anh đưa Hiểu Hiểu đi xử lý vết thương trước.” Anh ta nói, lờ đi ánh mắt của mọi người xung quanh và cả Trương Diệp, bế tôi đi thẳng vào thang máy, thang máy dừng lại ở tầng trên cùng và đưa tôi vào phòng Tổng giám đốc của anh ta

Tô Thường Thụy dùng một chiếc khăn giúp tôi lau vết thương ở trên tay và nói: “Xin lỗi, Hiểu Hiểu, Diệp Từ..

cô ấy chỉ là quá yêu tôi mới như vậy

Em yên tâm, tôi sẽ lập tức làm rõ giữa chúng ta không có gì cả.”

Tôi nhìn anh ta cười gượng gạo, mắt nhòa lệ, nói: “Không cần đâu, Tô Tổng, em mệt rồi, em muốn về nhà, ngày mai em sẽ đến làm thủ tục từ chức

Thực xin lỗi đã khiến hai người thành ra như vậy nhưng mà em cũng có tôn nghiêm của bản thân mình.”

Tô Thường Thụy nhìn tôi đầy áy náy này cũng không biết làm sao để an ủi tôi, “Tôi sẽ chịu trách nhiệm, em yên tâm nhé!” “Tô Tổng không cần an ủi em đâu.” Tôi rút cánh tay lại, “Hiện tại tất cả mọi người đều nghĩ em là đứa con gái hư hỏng, có quan hệ bất chính với anh, căn bản là không thể giải thích rõ ràng

Anh cũng đừng giữ em lại nữa, ngày mai em sẽ từ chức.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Không thể thay đổi được em vậy thì sẽ vì em mà thay đổi (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi nói rồi đứng dậy, tiếc rằng giày cao gót của tôi bị gãy, vừa đứng lên lại ngã xuống

Tô Thường Thụy nhanh tay nhanh mắt đỡ được tôi, bắt lực nhìn tôi nói, “Trước tiên đừng nói đến chuyện này, tôi đưa em về trước, nghỉ ngơi cho khỏe, những chuyện khác ngày mai chúng ta nói chuyện sau.”

Tôi vừa định từ chối thì anh ta đã bế tôi lên, tôi vội vàng nói: “Không cần đâu Tô Tổng, em tự lái xe đến, em có thể tự đi về được.”

“Vậy để tôi đưa em đến hầm để xe nhé, em đang bị thương, tôi không thể để mặc em đi một mình được, dù sao thì em vì tôi nên mới biến thành như vậy.” Bộ dạng anh ta hiện tại dường như đang rất hối tiếc, tôi lại từ chối thêm vài lần nữa nhưng anh ta vẫn rất kiên quyết nên cuối cùng tôi đành đồng ý

Túi xách của tôi đặt trên bàn làm việc, tôi vẫn chưa lấy gì trong đó ra nên tôi liền xách nó lên, tiếp tục để anh ta bế tôi ra khỏi văn phòng, mọi người bên ngoài đều làm bộ như không nhìn thấy nhưng thực ra bọn họ đều đang lén lút nhìn theo tôi.

Tô Thường Thụy bế tôi đi vào thang máy chuyên dụng, xuống hầm để xe, sau khi đặt tôi vào xe anh ta mới nhìn tôi tỏ vẻ áy náy, nói: “Hôm nay em về nghỉ ngơi đi, mọi chuyện trong công ty tôi sẽ phân phó xuống dưới, không đến cho mọi người bàn tán lung tung, thật xin lỗi, ngày đầu tiên đi làm đã để em gặp phải loại chuyện này.

Tôi rất thấu hiểu lòng người lúc đầu nói, “Không trách anh được, anh là người tốt, đều trách em, tại em không tốt.”

Tô Thường Thụy nhìn tôi cười, ánh mắt rõ ràng không giống như trước, nói: “Được rồi, về nghỉ ngơi trước đi cho khỏe, bộ quần áo này của em, ngày khác tôi sẽ đền lại em một bộ, có thời gian rảnh, tôi mời em ăn cơm để an ủi em một chút, không cần em phải mời tôi nữa.”

“Không cần đâu Tô Tổng.” Tôi cắn răng, lúc đầu nói, “Trường tiểu thư đã hiểu lầm thành ra như vậy rồi, em làm sao dám nhận quần áo của anh nữa chứ, cũng không dám nhận lời mời ăn cơm của anh.” “Hiểu Hiểu vẫn đang trách tôi sao.” Anh ta nói, “Nếu thật sự em không trách tôi thì hãy chấp nhận sự bồi thường của tôi nhé.”

Tôi đấu tranh tư tưởng một lúc sau đó cũng gật đầu nói với anh ta, “Đợi khi nào có cơ hội vậy, tạm biệt Tô Tổng.” Tôi kéo cửa kính xe lên, lái xe ra khỏi hầm để xe của công ty, nhìn vào kính chiếu hậu, Tô Thường Thụy vẫn đứng đó nhìn theo tôi, khóe miệng tôi nhếch lên thành một nụ cười

Trận đầu thắng lợi hoàn hảo, tôi quyết định tự thưởng cho bản thân mình một chút.

Đầu tiên tôi phải đi mua một đôi giày xịn.

Tôi tháo đôi giày đã bị gãy gót ra, đợi đến khi lái xe qua thùng rác bên đường thì kéo cửa kính xe xuống, ném đôi giày đó vào trong thùng rác

Đôi giày này tôi mua được trên trang Taobao, là loại vải chục tệ một đôi, chính là để chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Tuy nhiên, trước khi đi mua giày, tôi nghĩ mình nên quay về nhà tắm rửa sửa soạn lại một chút, phải thay bộ quần áo dính đầy thức ăn với nước canh này xuống đã.

Tôi vừa mới tắm rửa sạch sẽ xong thì điện thoại của Hứa Mạch gọi đến, vừa bắt máy đã nghe anh mắng tôi một trận: “Em đúng là có thiên phú gây họa, em nói xem, em mới đi làm được mấy tiếng vậy mà mấy tiếng này cả Giang Hải bị em làm cho loạn hết cả lên, em là Tôn Ngộ Không, Tề Thiên Đại Thánh tái thế đấy hả.”

Tôi cười ngốc nghếch vài tiếng nói: “Em đây vô tội mà, em còn chưa làm cái gì đâu đấy, là phu nhân tương lai của Tổng giám đốc bọn họ không thích em thôi!”

“Ha!” Hứa Mạch bị tôi chọc cười, nói: “Em đi cướp chồng chưa cưới nhà người ta mà còn mong người ta thích em chắc?” “Em còn chưa bắt đầu mà.” Tôi cảm thấy vô cùng oan ức nói.

“Được rồi, nghe nói em bị thương hả? Bị thương thế nào, đừng quên đến bệnh viện tiêm một mũi để tránh nhiễm trùng, mùa hè này vết thương dễ bị nhiễm trùng lắm đấy.” Hứa Mạch nghĩ nghĩ một chút lại hỏi tôi, “Em định thu xếp thế nào đây?”

Tôi nói như thế là điều đương nhiên, “Tất nhiên là nghỉ ngơi một ngày sau đó ngày mai đến làm thủ tục từ chức rồi.” “Hả?” Hứa Mạch bị tôi làm cho kinh ngạc, “Nhưng mà nếu em không ở Giang Hải thì làm sao câu dẫn được Tô Thường Thụy, hơn nữa, anh là nhân ân tình của người ta nên mới đưa em vào đó được, em mới vào một ngày đã dễ bị đuổi ra rồi.” Tôi cười đen tối nói, “Anh cũng quá coi thường em rồi, còn không nghĩ xem tại sao em chỉ mua có mỗi một bộ đồ công sở, em vốn chuẩn bị hai bộ trang phục, một bộ mặc để nhận chức, một bộ mặc hôm từ chức

Hơn nữa, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, Tô Thường Thụy còn mặt mũi nào đòi anh trả cái ân tình này cơ chứ, hiện tại anh ta đang sợ nợ anh ân tình mới đúng.”

“Tình cảm mà em một sớm một chiều liền tính toán hết cả rồi.” Hứa Mạch nhìn không được phá lên cười, “Anh biết ngay mà, trước đó em đã chuẩn bị bao nhiêu thứ, làm sao chỉ có thể mua có hai bộ quần áo không thôi, cho dù hôm nay Trương Diệp không tìm đến em thì em cũng sẽ tìm cơ hội đi trừu chọc cô ta, dù sao thì em cũng sẽ nghĩ cách tạo ra cục diện như ngày hôm nay, mới ngày đầu tiên đi làm đã không thể không từ chức.”

“Thông minh.” Tôi cảm thấy Hứa Mạch rất chi là lợi hại, nói vài câu đã khiến tôi phải nói hết kế hoạch ra, thật ngại quá đi mất, lại nói tiếp: “Được rồi, em không sao, anh cứ yên tâm làm việc đi, một lúc nữa em đi dạo phố, thuận tiện mua một đôi giày mới.”

“Được, vậy muộn một chút anh qua gặp em.” Hứa Mạch nói, không đợi tôi từ chối liền cúp điện thoại

Cái con người thật sự làm tôi không biết làm sao để từ chối

Tôi kiểm tra lại một chút chỗ bị thương ban nãy, sau lưng bị trầy một mảng da, cùi chỏ cũng xước xát, may là vết thương không sâu, chỉ là trước đó bị chảy máu rồi lại bị dính bẩn cho nên nhìn có vẻ hơi nghiêm trọng một chút

Không biết giữa Tô Thường Thụy và Trương Diệp xuất hiện vết nứt có sâu không, hay thật sự chỉ để lại một dấu ấn nhàn nhạt, nhưng tôi vẫn vô cùng hài lòng đối với thành quả đạt được trong ngày đầu tiên này

Con người phải biết đủ thì mới sống vui vẻ được, tôi cảm thấy tôi cũng là một người biết đủ để vui vẻ mà sống.

Cơm trưa còn chưa ăn no, bụng cũng cảm thấy có chút đói, tôi gọi điện thoại cho Hà Vũ Phi, nói với cô ấy muốn một chút tôi sẽ mang đồ ăn cho cô ấy, trời mùa hè nóng nực như này, trong nhà mà không bật điều hòa thì thật sự không thể chịu được, bật điều hòa liên tục thì tiền điện lại tăng vùn vụt.

Tối thoa một lớp kem chống nắng, thay một bộ quần áo, mới vừa định ra ngoài đi mua giày thì điện thoại lại reo lên

Với lấy điện thoại xem thì trên đó hiển thị một dãy số lạ, tôi đang phân vân xem nó là ai, bắt máy thì đầu dây bên kia truyền tới thanh âm áp úng, “Hiểu Hiểu, vết thương có nghiêm trọng không? Đến bệnh viện kiểm tra xem, tính như là bị thương trong công việc, đến lúc đó mang hóa đơn viện phí đến để công ty thanh toán.” Tôi nhẹ nhàng ừ ỏi nói, “Không sao đâu Tô Tổng, em đang nghỉ ngơi rồi, chúng ta nói chuyện sau nhé.” “Được, vậy em nghỉ ngơi đi nhé, chút nữa tôi gọi lại cho em.” Anh ta nói xong lại đợi tôi cúp điện thoại trước.

Xem ra anh ta cũng rất phong độ, ga lăng đấy chứ, hiểu rằng không được cúp máy trước phụ nữ

Tôi nhét điện thoại vào túi xách, huyết sáo đi xuống lầu

Bây giờ mới thấy quyết định mua xe trước đây của bản thân thật sáng suốt, chứ vào cái mùa hè này mà tự đi bộ ngoài đường thì thật sự không chịu nổi

Tuy rằng chiếc xe này tôi mua tổng cộng chỉ có sáu bảy vạn, nhưng cho dù nó có giá bao nhiêu tiền đi chăng nữa thì nó cũng là xe bốn bánh.

Tôi không đến Trung tâm thương mại Quốc tế Kim Ưng nữa, mua đồ ở đó quả thật là đắt tiền, trừ khi thật cần thiết, còn nếu không tôi vẫn thích mua đồ ở cửa hàng bách hóa tổng hợp hơn.

Tôi dừng xe trước bãi đậu xe của một cửa hàng giày, cầm túi xách xuống xe, sau đó tôi mới đi được vài bước thì cánh tay bị người khác kéo lại

“Phương Tiểu Vũ?” Người đó gọi tôi như vậy.

Tối cau mày xoay người lại, trước mặt tôi là một cô gái trẻ, dáng người có hơi thấp so với tôi một chút, làn da căng mọng xinh đẹp, vẻ mặt cô ta nhìn tôi cực kỳ kỳ quái, giống như là sợ hãi, lại giống như thở phào nhẹ nhõm.

“Cô là ai?” Tôi cất tiếng hỏi, rút cánh tay cô ta đang nắm lấy, nói: “Tôi không phải Phương Tiểu Vũ.” Bề ngoài của tôi

khá giống với chị tôi, nhưng Hứa Mạch vẫn phân biệt được hai chị em, loại nhận sai người trên đường cái này thật đúng là chưa bao giờ gặp qua

Cô ta dường như có chút sững sờ hỏi lại, “Cô thật sự không phải Phương Tiểu Vũ à?” Tôi lắc đầu nói, “Cô à, cô nhận nhầm người rồi, tôi không phải Phương Tiểu Vũ gì đó đâu, có thể trông tôi giống cô ta nhưng chắc chắn không phải cô ta.” Cô ta tỏ vẻ mất mát, lẩm bẩm nói câu gì đó cuối cùng cũng nói, “Thật xin lỗi, chắc tôi nhận nhầm người rồi.”

Cô ta nói xong câu đó cũng không nói thêm câu gì, quay người đi về phía trước, bên đó có vài cô gái khác đang đứng đợi cô ta, trong đó có một người hỏi: “Đỗ Lôi, sao vậy, người quen à?” Cô ta lắc đầu, “Không phải là tôi nhận nhầm, cũng phải, Phương Tiểu Vũ đã chết rồi, làm sao tôi có thể quên được

chuyện này cơ chứ.” Đám người đó cười cười nói nói bước đi rồi, tôi bỗng thấy có hơi kỳ lạ, mặc dù ban nãy tôi rất muốn nói với cô ta, “Tôi là em gái của Phương Tiểu Vũ, Phương Hiểu Hiểu.” Tuy nhiên thì điều này cũng không quan trọng, tôi cười nhẹ nhàng bước vào bách hóa tổng hợp, đồ dùng trong nhà thuộc hạng trung bình, không giống với bên Quốc tế Kim Ưng đều là nhãn hàng lớn, bên này là các nhãn hàng nhỏ hơn một chút, có điều đối với thành phần tri thức thông thường thì các mặt hàng cũng như giá cả ở đây đều khá hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Không thể thay đổi được em vậy thì sẽ vì em mà thay đổi (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi chọn một đôi giày đế xuồng màu trắng, trả tiền sau đó ném ra ghế ngồi phía sau xe.

Tôi đến quán ăn quen gọi một chút đồ ăn mang về rồi lái xe thẳng đến bệnh viện.

Không biết Hà Vũ Phi biết chuyện xảy ra ở công ty hôm nay xong sẽ phản ứng thế nào đây.

Tôi xách theo một đồng hồ ăn xuống xe, đi thang máy, lên đến phòng bệnh của Hà Vũ Phi, đang định đẩy cửa bước vào thì nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nói chuyện

“Mười tám tháng sau là hôn lễ của tôi và Thường Thụy, đến lúc đó cậu sẽ đến chứ?” Ờ, tôi buông tay nắm cửa xuống, giọng nói này là của Trương Diệp? “Tôi không hy vọng muốn cậu tha thứ.” Thanh âm của Trương Diệp mang theo một chút đắc ý, “Có điều từ xưa đến nay, kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc, cậu cũng đừng trách tôi, tôi cũng rất yêu Thường Thụy

Chỉ trách chúng ta cùng yêu một người đàn ông”

Hà Vũ Phi tức giận, giọng như đang phát run: “Cậu rút ra ngoài cho tôi!” Trương Diệp, rốt cuộc cậu có sĩ diện không, tôi đã cho cậu tất cả mọi thứ của tôi, vậy mà tại sao cậu lại làm như vậy đối với tôi? Cứ coi như cậu nói trắng thành đen, nói tôi là tiểu tam đi chẳng nữa thì cũng không thay đổi được sự thật cậu mới chính là tiểu tam thực sự”

“Vậy thì sao chứ.” Trương Diệp phách lối nói, “Lịch sử đều do kẻ thắng viết, hiện tại tội chính là vợ chưa cưới của anh ấy, một tháng sau chúng tôi sẽ kết hôn, cậu nói xem, lúc đó người ta tin tôi hay tin cậu đây?”

Tôi nghe mà cảm thấy không chút thú vị nào liền đi ra ngoài

Tôi đi đến hành lang cuối cùng bên ngoài phòng siêu âm ngồi xuống

Bên cạnh tôi là một cô gái trẻ, hình như đang mang thai, có điều vẫn chưa lộ bụng, chắc là mới có thai không lâu

Ánh mắt của cô ấy dừng lại ở túi đồ ăn trên tay tôi, tôi vội lấy mấy quả quýt ở trong túi ra đưa cho cô ấy nói: “Này, cho CÔ.”

“Không, không cần đâu.” Cô ấy có chút kinh ngạc vội trả mấy quả quýt lại cho tôi.

Tôi đặt mấy quả quýt lên cái ghế bên cạnh cô ấy nói, “Không sao, cô ăn đi, chỗ tôi còn rất nhiều, coi như tôi cho em bé ở trong bụng cô ăn.” Lúc ấy cô ấy mới cười cũng không từ chối nữa, lật vỏ một quả quýt ra từ từ ăn

“Mấy tháng rồi?” Tôi hỏi cô ấy

Cô ấy đưa tay xoa bụng, mặt tràn đầy hạnh phúc nói, “Được bốn tháng rồi, hôm nay tôi đến làm kiểm tra định kỳ, bác sĩ nói đứa bé rất khỏe mạnh, tôi rất vui.” “Cô đến một mình sao?” Tôi ngó nghiêng xung quanh, ở đây có mỗi một mình cô ấy ngồi, cũng không thấy một người đàn ông nào

Cô ấy gật đầu, nói: “Phải, dạo này chồng tôi bận rộn công việc, hơn nữa một mình tôi tự đi được, không cần anh ấy đi cùng.” Trong lòng tôi cảm thấy hơi khác thường, tôi không có cảm tình lắm với loại đàn ông vợ đang mang thai lại để cô ấy một mình đến làm kiểm tra định kỳ, chuyện trọng đại như vậy, nói gì thì nói cũng phải đến chứ

Có điều bởi vì cái4thai của cô ấy còn chưa quá lớn nên một người cũng không quá nguy hiểm

“Cảm ơn quả quýt của cô.” Cô ấy nói nhìn tôi cười thân thiện.

Tôi xoa tay: “Không cần cảm ơn, trời nóng nực như vậy, có thai rồi thân thể cũng bất tiện, đặc biệt tôi còn nghe nói, phụ nữ có thai sẽ có thân nhiệt càng nóng hơn phải không?”

“Đúng vậy, thân nhiệt của phụ nữ có thai thường nóng hơn bình thường.” Cô ấy ngưng ngưng nhìn tôi nói, “Đợi cô có thai rồi sẽ biết.” Cô ấy ăn xong một quả quýt đứng lên định rời đi, “Tôi phải về nhà rồi, tôi chồng tôi sẽ về nhà ăn cơm, tôi phải về chuẩn bị nấu cơm đợi anh ấy về.”

“Ừm, được, vậy cô đi cẩn thận9nhé, lần sau nhớ báo chồng cô đi cùng cô tới, một mình cô đi không an toàn đâu.” Tôi nhìn bụng cô ấy nói, nơi ấy sớm muộn gì cũng to ra, “Cô bây giờ là hai người đấy.” “Được rồi, cảm ơn cô góp ý, tôi sẽ về nói chuyện cùng chồng tôi.” Cô ấy cười lên mắt liền biến thành hai hình trăng lưỡi liềm nhỏ, cả người đều tràn đầy hương vị của hạnh phúc.

Thật tốt, bình thân, hạnh phúc, nhìn vào thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Đợi cô ấy đi được một lúc tôi mới dọn dẹp lại vỏ quýt cho vào thùng rác, lấy điện thoại gọi cho Hà Vũ Phi, biết được Trương Diệp đi rồi, tôi mới xách đồ ăn quay lại phòng bệnh của Hà Vũ Phi

Vài ngày không gặp khí sắc của cô ấy tốt lên không ít, cũng không biết khí sắc thật sự tốt lên hay bị Trương Diệp chọc tức đến đỏ cả mặt

“Tôi mua rất nhiều đồ ăn ngon đấy.” Tôi dựng cái bàn nhỏ ra đặt đồ ăn lên, đứng ở đầu giường cầm đũa ăn.

“Cô không hỏi tôi Trương Diệp đã nói những gì sao?” Ánh mắt cô ấy sáng lên, khóe mắt hồng hồng hình như vừa mới khóc.

Tôi lắc đầu, “Cô ta nói gì không quan trọng, cô chỉ cần biết một điều là, sớm muộn gì cô ta cũng phải khóc lóc cầu xin tôi

Cô ta đến mời cô tham dự hôn lễ chứ gì, cô có thể đi, bởi vì đó chính là ngày tôi cho cô thấy thành quả.” Cô ấy nhìn tôi, chợt cười nói: “Tại sao cô lại tự tin như vậy? Lẽ nào cô chắc chắn có thể khiến Tô Thường Thụy yêu cô, thậm chí có thể vì cô mà vứt bỏ Trương Diệp?” Cô ấy đang nghi ngờ trình độ chuyên nghiệp của tôi, tôi gỡ đũa nói với cô ấy, “Tin tôi đi, tôi rất chuyên nghiệp.”

Cô ấy cầm lấy đũa, chậm chậm ăn, “Thật ra mấy ngày nay tôi cứ nghĩ, có thể anh ấy lựa chọn Trương Diệp là do lỗi của tôi, từ trước đến nay tôi đều tin anh ấy, nhưng cũng vì tin anh ấy nên tôi cho anh ấy quá nhiều thời gian vượt ra khỏi quỹ đạo.”

“Không, cô sai không phải vì cô tin anh ta,” Tôi liếc cô ấy, lại âm thầm thở dài, “Cô sai ở chỗ cô quá không tự tin vào bản thân mình, cô không đủ tự tin mới biến thành như vậy.”

Một khi cô không đủ tự tin thì sẽ biến thành một người lệ thuộc vào người khác, đó chính là lúc mà cô sắp bị bỏ rơi rồi

Tôi biết, tính cách này của Hà Vũ Phi không thể sửa trong thời gian ngắn được, nhưng ít nhất tôi có thể nói với cô ấy, cách làm của cô ấy trước đây là sai, sớm muộn gì cô ấy cũng bị vứt bỏ, đương nhiên Trương Diệp đáng ghét thật, Tô Thường Thụy cũng chẳng phải một kẻ tốt lành, nhưng cô ấy cũng không hoàn toàn vô tội

Không có dung túng thì cũng không có vượt rào, là cô ấy không có tự tin, cảm thấy không thể lúc nào cũng ở bên cạnh Tô Thường Thụy, lại thêm việc cô ấy đặt toàn bộ hy vọng lên người anh ta dẫn đến bản thân yếu đuối, không có chủ kiến, dạng con gái như vậy, sợ là không thể giữ chân được đàn ông bên cạnh mình.

Ăn cơm xong, tôi ở lại trong phòng bệnh một lúc, đợi bên ngoài tối hẳn, không khí không quá nóng bức mới về nhà

Tôi phải chuẩn bị một chút, mẩu chốt quyết định ngày mai liệu có thành công hay không

Nếu như ngày mai thuận lợi, vậy coi như tôi đã thành công được một nửa rồi

Xem dáng vẻ của Tô Thường Thụy thì chán hẳn vẫn rất thích Trương Diệp, cho dù hôm nay bị mất mặt trước mọi người trong công ty như vậy, Trương Diệp vẫn chạy đến đây ra oai với Hà Vũ Phi, điều đó chứng minh trong lòng Tô Thường Thụy, Trương Diệp vẫn có một vị trí nhất định

Tôi mở máy tính lướt qua Weibo của Trương Diệp, cô ta vừa đăng lên một dòng trạng thái: “Các người ai cũng đừng hòng cướp đi anh ấy, anh ấy là của tôi, chỉ có thể là của tôi.”

Bên dưới Weibo còn đăng kèm một bức ảnh, bối cảnh phía sau là một nhà hàng cao cấp, trông khá là nhã nhặn lịch sự.

Cô ta dùng điện thoại phát đi dòng trạng thái này, bên dưới còn gắn định vị, tôi nhấn vào xem một chút, là nhà hàng Nguyệt Thượng nổi tiếng ở khu trung tâm

Trước đây, hình như có lần Hứa Mạch nhắc đến bít tết của nhà hàng này khá ngon.

Tôi lại nhìn thời gian đăng là năm phút trước, tôi đảo mắt một hồi, nhanh chóng rút điện thoại ra gọi cho Hứa Mạch, Hứa Mạch bắt máy rất nhanh, “Aiyo, hiếm khi nào tự nhiên biết chủ động gọi điện cho anh mà không cần anh gọi trước, tiến bộ đấy.”

Tôi cũng lười ba hoa cùng anh nói, “Muời phút sau, gặp nhau ở cửa ra vào nhà hàng Nguyệt Thượng, em vẫn nợ anh một bữa cơm, hôm nay em mời anh đi ăn bít tết!”

Nói xong, tôi học anh ấy cúp luôn điện thoại.

Chương 13: Không thể thay đổi được em vậy thì sẽ vì em mà thay đổi (4)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi nhanh chóng thay quần áo, trang điểm nhẹ nhàng, quấn mái tóc dài lên rồi dùng kẹp cố định lại, chuẩn bị xong xuôi, tôi dùng tốc độ nhanh nhất khóa cửa, xuống lầu lái xe đi

Một lần nữa phải cảm ơn ông trời đã giúp đỡ

cả dọc đường đi không hề bị kẹt xe, thậm chí đến một cái đèn đỏ cũng không phải đợi, tôi thuận lợi lái xe như bay tới Nguyệt Thượng

Vừa đỗ xe xong, chuẩn bị đi đến trước cửa nhà hàng, tôi liền nhìn thấy Hứa Mạch đã đến từ lúc nào rồi.

“Sao anh đến nhanh vậy?” Tôi tưởng còn phải chờ một chút không ngờ anh ấy còn đến sớm hơn cả tôi.

“Vốn dĩ anh cũng đang ở gần đây.” Anh ấy đi cùng tôi vào nhà hàng, trước đó tôi có nghiên cứu tấm ảnh và phát hiện, bức ảnh này được chụp ở tầng hai, bên cạnh cửa sổ của nhà hàng, nên tôi bảo phục vụ dẫn chúng tôi lên tầng hai, trong lòng chỉ cầu nguyện cho bọn họ ăn chậm một chút, chứ tôi vừa đến mà bọn họ đã đứng lên đi về thì chẳng thú vị chút nào.

“Tô Thường Thụy và Trương Diệp đang ở đây.” Tôi thấp giọng ghé vào tai Hứa Mạch nói

Tôi phải để cho anh ấy chuẩn bị trước tâm lý, tránh cho một lúc nữa không hiểu ý nhau mà nói bừa thì xong đời tôi mất

Hứa Mạch rất ngang nhiên tỏ vẻ ta đây hiểu cả mà đi trước dẫn đường cho tôi.

Tôi đảo mắt quét qua tầng hai một lượt, nơi đây không phân ra từng phòng riêng mà là một phòng ăn lớn, tuy nhiên phong cách khá là tao nhã, ánh đèn dịu nhẹ mập mờ

Tôi vừa liếc mắt liền phát hiện Tô Thường Thụy và Trương Diệp đang ngồi bên cửa sổ tay trái

Hứa Mạch đương nhiên cũng nhìn thấy hai người họ nên cố ý dẫn tôi đến ngồi phía sau vị trí của bọn họ.

Nhân viên phục vụ đưa thực đơn lên, Hứa Mạch đưa nó cho tôi, tỏ vẻ tràn đầy áy náy nói, “Hiểu Hiểu đừng khách khí, hôm nay anh mời, hôm nay để em phải chịu ảm ức, trước đây anh cảm thấy chỗ Tô Tổng đó cũng không tệ, em đến đó làm việc chắc hẳn cũng học hỏi được thứ gì đó

Thôi bỏ đi, em vẫn nên đến công ty anh làm việc thì hơn!”

Ai yo!

Tôi lên nhìn anh giờ ngón tay cái lên, thật không nhìn ra Hứa Mạch cũng có thiên phú này nha! “Anh Hứa Mạch, anh đừng nói nữa.” Giọng của tôi nghe rất tủi thân, đáng thương, “Hôm nay suýt chút nữa em còn định nhảy lầu tự vẫn cho rồi

Anh biết đấy, từ nhỏ đến lớn em đều chưa từng có bạn trai, thật không ngờ có ngày lại bị5hiều làm thành như vậy.”

“Xem ra, biết người biết mặt không biết lòng, lần này là anh sai rồi, anh chưa hiểu rõ tính khí của người ta mà đã đưa em qua đó làm thư ký.” Hứa Mạch ra vẻ hối hận mà không kịp, anh nhìn cánh tay quấn băng vải của tôi, cố ý hỏi, “Cánh tay của em thế nào rồi, còn đau không?”

Tôi nhìn anh là lười một cái, miệng lại nói, “Làm sao có thể không đau chứ, có điều nhịn một chút sẽ hết thôi

Chỉ là có những thứ sợ là không thể thay đổi được

Anh, nếu sau này em bị coi là tiểu tam thì anh có coi thường em không?”

Hứa Mạch dịu dàng nhìn tôi nói: “Sẽ không, cùng lắm anh nuôi em cả đời.”

Anh nói đến đây tự4nhiên đứng lên, bảo tôi: “Anh đi WC một chút, em xem xem muốn ăn gì.”

Trong nháy mắt, tôi liền biết được ý đồ của Hứa Mạch, muốn đi WC kiểu gì cũng phải đi qua bàn của Tô Thường Thụy, mới vừa rồi tôi và Hứa Mạch dùng âm lượng bình thường nói chuyện, không có lý nào Tô Thường Thụy lại không nghe được.

Hứa Mạch đi vài bước, lại tỏ ra tình cờ quay đầu lại nhìn một cái, sau đó anh dừng bước, “Ồ, đây không phải Tô Tổng và Trương tiểu thư của Tập đoàn Giang Hải hay sao? Trùng hợp thật, hai người cũng đến đây dùng bữa ư?”

Anh nói một lèo mà mặt không có đổi sắc, thật giống như anh tình cờ phát hiện ra Tô Thường Thụy vậy

Tô Thường Thụy9còn muốn vờ như không biết, nhưng trong tình huống người ta đang chào hỏi như vậy, anh ta cũng không thể coi như không thấy

Thế nên Tô Thường Thụy cũng tỏ ra kinh ngạc đứng dậy,“Ồ, là Hứa Tổng đó ư, đúng là trùng hợp thật.”

“Hiểu Hiểu, mau đến đây chào hỏi lãnh đạo công ty đi nào.” Hứa Mạch nghiêng đầu gọi tôi một tiếng, sau đó quay đầu nhìn Tô Thường Thụy nói, “Tô Tổng, tôi đi WC một chút, lát nữa sẽ quay lại ngay.”

Tô Thường Thụy cười gật đầu một cái, tôi đã đứng bên cạnh anh ta, nhìn anh ta lên tiếng chào, “Chào buổi tối, Tô Tổng, Trương tiểu thư.” Sắc mặt Trương Diệp không tốt một chút nào, nhưng sau khi nghe xong tôi và Hứa Mạch nói những lời kia thì cũng không thể tiếp tục làm khó tôi, chỉ có thể đáp lại tôi một tiếng, “Chào buổi tối, Phương tiểu thư.” Chắc hẳn hiện tại cô

ta đã tức lộn ruột rồi, khi thế lúc trước đối mặt với Hà Vũ Phi không biết đi đâu mất rồi

Ánh mắt Tô Thường Thụy rơi vào trên cánh tay tôi, đây chính là mục đích chính của tôi, muốn để anh ta sinh ra cảm giác tội lỗi, quả nhiên anh ta hỏi: “Đến bệnh viện kiểm tra rồi sao?”

“Có cái gì ghê gớm chứ, chẳng qua là xước chút da thôi mà.” Trương Diệp hừ nói, tiện thể liếc tôi một cái, cô nàng này trời sinh có trực giác nhạy bén thật, có bản năng kháng cự lại những người tiến vào lãnh địa của mình

“Diệp Tử.” Tô Thường Thụy vội kêu Trương Diệp một tiếng, quay đầu lại lúng túng nhìn tôi một cái nói, “Xin lỗi, Diệp Tử không có ý này.” “Tô Thường Thụy, anh không cần thay em nói chuyện, em chính là có ý này.” Trương Diệp lạnh lùng nhìn tôi, ngay cả diễn trò cũng lười làm

Tôi thật sự muốn cho cô ta một tràng pháo tay, nếu như cô ta mang bộ mặt đối trá thân thiện với tôi thì tôi còn phải mất sức đi kích thích cô ta để cô ta phát điên lên với tôi đây.

Bây giờ không cần tôi phải kích thích cô ta cũng tự phát điên, tôi chẳng vui quá đi mất ấy chứ

“Có ý gì?” Đúng lúc Hứa Mạch đi đến, anh một vừa lau tay vừa nhìn tôi lại nhìn qua Trương Diệp, nói: “Trường tiểu thư có ý kiến gì với Hiểu Hiểu nhà chúng tôi sao?” “Không có, Hứa Tổng, chỉ là hiểu lầm mà thôi.” Tô Thường Thụy cười giảng hòa nói, “Cùng ăn chung nhé, bữa hôm nay tôi mời, quán ăn này cũng khá ổn.”

“Tô Tổng khách khí quá rồi.” Hứa Mạch liền nói, “Hôm nay tôi mời Hiểu Hiểu ăn cơm để bày tỏ áy náy đã không sắp xếp cho cô ấy ổn thỏa

Chỉ có áy giao cô ấy cho tôi chăm sóc, là tôi không chăm sóc cô ấy chu đáo, bữa này làm sao có thể để Tô Tổng mời được

Tôi đây nào Hiểu Hiểu, chúng ta về bàn mình thôi.”

“Được.” Tôi xoay người trở lại vị trí cũ, tôi cũng đang nhìn tới sắp nội thương đến nơi

Hứa Mạch đã nói tới mức này, Tô Thường Thụy cũng không thể coi như không có chuyện xảy ra ở công ty hôm nay, đành nói: “Thật ra chuyện hôm nay Hiểu Hiểu đi làm ở công ty là do tôi phụ trách, do tôi sơ sót.”

“Tô Tổng, em không trách anh.” Tô làm bộ đáng thương nói, “Tô Tổng không cần chịu trách nhiệm gì với em cả, là do em không tốt, làm cho Trường tiểu thư tức giận.”

Trương Diệp không phải rất ghét tôi sao, vậy tôi liền chăm thêm cho cô ta một mồi lửa khiến cô ta muốn nhìn cũng không nhìn được.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Không thể thay đổi được em vậy thì sẽ vì em mà thay đổi (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Dù sao mọi người cũng đều coi em là người phụ nữ xấu xa rồi, có giải thích thế nào mọi người cũng sẽ không tin đâu.” Tôi ghen ngào nói, “Em ghét nhất là tiểu tam, không nghĩ tới có ngày mình lại biến thành loại

người mình ghét nhất.” Tô Thường Thụy cuối cùng cũng nói ra câu tôi trông chờ nghe được nhất: “Diệp Tử, xin lỗi Hiểu Hiểu đi

Ngày mai lên công ty, em hãy xin lỗi Hiểu Hiểu trước mặt toàn bộ mọi người trong công ty đi.”

Hứa Mạch ngay lập tức thêm vào một câu: “Hiểu Hiểu, Trường tiểu thư muốn xin lỗi em trước mặt mọi người trong công ty, như vậy trong công ty sẽ không có ai dám nói em là tiểu tam nữa, đừng buồn nữa nhé, xã hội này là như vậy, em phải học cách thích nghi với nó, em bây giờ đang là mầm non mới bước vào xã hội, đợi đến khi em trưởng thành như Trường tiểu thư, anh cũng đỡ lo.”

Vỗ tay đi! Huýt sáo đi!

Tôi nhìn Hứa Mạch với cặp mắt hoàn toàn khác xưa, người này diễn kịch không cần cả kịch bản, đến bản nháp cũng không cần luôn

Tô Thường Thụy vốn dĩ chỉ định thuận miệng nói một câu để giảng hòa, không ngờ bị Hứa Mạch cho một số như vậy, bây giờ rơi vào tình cảnh cười lên lưng hổ khó xuống, lại không thể nói là vừa này chỉ thuận miệng nói thế thôi được

Nhưng muốn để Trương Diệp nhận lỗi với tôi, chuyện này độ khó cũng quá cao rồi

Nhưng cho dù nói thế nào thì Trương Diệp đã làm như vậy với tôi, muốn cô ta nói xin lỗi cũng không có gì là quá đáng

Trương Diệp ngồi đó tức giận run người, mặt lúc đỏ lúc trắng, đột nhiên dùng sức ném ly rượu xuống đất “choáng” một tiếng, nói: “Cô ta có quý giá như vậy sao? Cũng chẳng xảy ra án mạng, em không xin lỗi!”

Tôi thật sự rất muốn biết, rốt cuộc căn nào trong lục căn của Tô Thường Thụy có vấn đề mà lại không lựa chọn Hà Vũ Phi, đi thích loại toàn thân đầy gai, một chút cũng không chịu thua thiệt người khác, một khi chiếm được liền giam người ta dưới chân đến chết mới can tâm như Trương Diệp

Sắc mặt Hứa Mạch dần trầm xuống, lúc anh ấy nghiêm túc thì lực sát thương vô cùng lớn, anh châm chọc nói: “Ồ, cảm tình cùng danh dự của người khác không quan trọng một chút nào sao? Trường tiểu thư không quan tâm đến danh dự của mình nhưng không có nghĩa là Hiểu Hiểu không quan tâm

Cho dù là ai bị gắn cái mác tiểu tam trên người, sau này cuộc sống cũng khó khăn hơn

Tô Tổng, hôm nay tình cờ gặp nhau ở đây tôi cũng muốn hỏi rõ, rốt cuộc Hiểu Hiểu và anh có quan hệ gì hay không?” “Không có, đương nhiên là không có rồi.” Tô Thường Thụy lúc này cũng có chút buồn bực, “Chuyện này không liên quan đến Hiểu Hiểu.”

“Không liên quan tới Hiểu Hiểu, vậy tại sao cô ấy lại biến thành tiểu tam của anh vậy?” Hứa Mạch lạnh lùng cười một tiếng, “Hiểu Hiểu, em nói cho anh biết, em với Tô Tổng có thật

không có chút quan hệ nào hay không, không có lửa làm sao có khói, nếu không tại sao Trường tiểu thư lại cam đoan chắc chắn em cùng Tô Tổng có quan hệ như vậy.” “Đây là hiểu lầm thôi.” Tô Thường Thụy cướp lời tôi lên tiếng trước

“Là vợ chưa cưới của tôi không hiểu chuyện, hai người không cần so đo với cô ấy.” “Vậy sao? Vậy ý của anh là tuổi tác của vợ chưa cưới của anh nhỏ hơn so với Hiểu Hiểu sao?” Giọng Hứa Mạch rất bình thản như không có chuyện gì, lại giống như nói chuyện sinh hoạt hàng ngày vậy, “Vậy thì khó trách, chẳng qua đã lớn 40 rồi còn không hiểu chuyện, đúng thật là kỳ quái

Đã thế rồi lại ý vào không hiểu chuyện liên tụy ý làm tổn thương người khác, dù là hủy đi cả đời của người ta cũng chẳng vấn đề gì đâu nhỉ?”

Sắc mặt Tô Thường Thụy liền trắng bệch, mới vừa rồi Hứa Mạch nói mặc dù nghe có vẻ bình thản nhưng thực sự chẳng bình thản như vẻ bề ngoài chút nào

Anh ấy là muốn Tô Thường Thụy cho anh ấy một lời giải thích chính đáng, một lần nữa, tôi cảm thấy dẫn theo Hứa Mạch đến đây là một quyết định đúng đắn

“Anh Hứa Mạch, anh đừng nói như vậy!” Tôi làm bộ hoảng sợ nhìn Hứa Mạch, “Tô Tổng là người tốt, anh ấy đã từng giúp đỡ em, Trường tiểu thư cũng chỉ là quá yêu Tô Tổng nên mới như vậy, đều do em không tốt, em chưa biết rõ thân phận của Tô Tổng đã mời anh ấy đi ăn

Thật xin lỗi Tô Tổng, thật xin lỗi Trường tiểu thư, tôi đã gây phiền phức cho hai người rồi.”

Một người rất không hiểu chuyện, một người thì thấu hiểu lòng người, còn nhận mọi tội lỗi về mình, đem ra so sánh liền có thể phân rõ thắng thua cao thấp

Tô Thường Thụy kéo Trương Diệp đứng dậy, anh ta nhìn tôi ánh mắt tràn đầy sự áy náy, xin lỗi và một chút gì đó khác nữa, anh ta quay qua Hứa Mạch nói: “Hứa Tổng, anh yên tâm, ngày mai cho dù thế nào tôi cũng sẽ đi Diệp Từ xin lỗi Hiểu Hiểu

Chúng tôi đi trước, hai người từ từ ăn.”

Anh ta nói xong liền lời Trương Diệp đang rất không tình nguyện kia đi khỏi phòng ăn.

Tôi nhìn Hứa Mạch, bỗng nhiên rất muốn cười.

“Hứa Mạch, đúng là không nhìn ra được đấy.” Tôi vừa cười vừa nói, “Em thấy nếu anh mà đi đóng phim thì Ảnh Đế chắc chắn thuộc về anh chứ không ai khác.”

Nhưng Hứa Mạch không cười, chỉ nhìn tôi nói, “Em cảm thấy là anh đang diễn trò?” Tôi ngẩn người, không hiểu ý anh ấy là gì nói, “Bọn họ đều đi rồi, đừng diễn nữa, anh mau gọi món đi, em cũng không phải rất đói.” Hứa Mạch không nhúc nhích, tầm mắt như cũ đặt trên người tôi, “Anh không hề diễn, anh đang thực sự tức giận

Nếu như em làm gì Trương Diệp để cô ta nói em như vậy, anh cũng không để ý, nhưng em vẫn chưa làm gì cô ta mà cô ta đã nói em như vậy, anh thực sự không vui.”

Tôi thật sự muốn lườm anh một cái, đây gọi là không động tới một sợi lông mà đã muốn làm đối phương đại loạn sao! Đúng là giết địch ở cảnh giới tối cao nha!

“Hiểu Hiểu, chúng ta không thể thu tay lại sao?” Hứa Mạch nghiêm túc hỏi, trong mắt có chút lo lắng, “Thật ra em có nghĩ tới hay không, em làm như vậy cũng sẽ phá hủy chính em

ở trong mắt người khác, em chính là tiểu tam, không cần biết mục đích là gì, điểm xuất phát lý do là gì đi chăng nữa.”

Tôi uống một ngụm nước, cảm thấy phải nói chuyện rõ ràng cùng anh ấy một chút, nếu không anh ấy vẫn sẽ ngăn cản tôi, “Nhưng em làm thế là sai sao? Chị em làm sao mà chết, anh so với em càng rõ ràng đi

Tình cảnh của Hà Vũ Phi bây giờ giống chị em biết bao nhiêu, cô ấy ở nhà cắt cỏ tay tự sát, là Trương Diệp ép cô ấy đến mức phải tự sát.”

“Có lẽ ở trong mắt người khác, chẳng qua cũng chỉ là tức giận chửi rủa Trương Diệp

Nhưng bây giờ người bị si nhục chửi rủa lại là Hà Vũ Phi

Lại nói mắng nhiếc bây giờ thì có ý nghĩa gì? Không có, không có ai thay người bị hại đòi lại công bằng

Thương hại không tạo ra được bất kỳ sự an ủi nào, mắng chửi cũng không trừng phạt được tội ác.” Tôi bình tĩnh nói: “Em biết em không có cách nào thay đổi được việc sống chết của người khác, nhưng nếu không làm gì cả, để người tốt bị chà đạp dưới chân còn người xấu thì giành được thắng lợi đắc ý hả hê, em không thể chấp nhận thế giới như vậy.”

“Em không thể thay đổi được thế giới, nhưng ít nhất em có thể thay đổi những thứ em đang nhìn thấy trên thế giới này.”

Hứa Mạch không nói gì, một lúc lâu sau anh mới cười, đưa tay xoa đầu tôi nói, “Được rồi, nếu em đã kiên quyết như vậy, nếu anh không thể nào thay đổi được em thì ít nhất anh có thể giúp em thay đổi một chút gì đó.”

Có được sự ủng hộ của Hứa Mạch, tôi không còn có gì phải cố kỵ nữa.

Ngược lại, chính vì không có chút cố kỵ nào nên tôi có chút chờ mong chuyện đối đầu trực tiếp với Trương Diệp

Ngay trước mặt mọi người trong công ty xin lỗi tôi, liệu Trương Diệp có làm vậy không?

Tôi rất mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cô gái ngây thơ năm ấy đã chết từ lâu rồi (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cái thời tiết ma quỷ này đúng là nóng muốn chết, sáu giờ sáng, vì nóng quá nên tôi tỉnh giấc, điều hòa không khí trong nhà có để chế độ đặt giờ, đến nửa đêm liền tự động tắt đi

Lúc này nhiệt độ trong phòng cứ như trong lồng hấp khiến tôi có cảm giác như được đi xông hơi miễn phí

Tôi từ trên giường bò dậy, quần áo ngủ bị mồ hôi thấm ướt cả, tôi tiện tay bật điều hòa lên, lấy quần áo đi tắm. Toàn thân tôi bây giờ toàn mồ hôi thể này, không đi tắm rửa gội đầu hẳn nhiên là không được

Hơn nữa, tôi có thể thành công nắm được Tô Thường Thụy trong tay hay không còn phải trông chờ vào kết quả ngày hôm nay! Khi tôi từ phòng tắm bước ra thì bên ngoài đã mát mẻ hơn, lấy máy sấy sấy khô tóc, sau đó tôi lấy ra chiếc váy dài màu xanh bạc hà mua ở Quốc tế Kim Ưng

Nhìn thấy nó, tôi lại không khỏi cảm thán, ánh mắt của Hứa Mạch tốt thật

Tôi mặc chiếc váy đó lên ngồi trước gương bắt đầu thực hiện bước quan trọng nhất - trang điểm

Người ta đều nói người đẹp vì lụa không sai tí nào, nhưng quần áo không thể đại biểu cho3toàn bộ mà còn cần có một gương mặt có thể làm tăng thêm sức hút của bộ trang phục nữa

Đương nhiên khi Nữ Oa nung nung tạo ra loài người cũng không ban cho mỗi người phụ nữ một gương mặt hoàn mỹ không tí vết giống nhau, dù vậy cũng không ngăn cản được nhân loại theo đuổi con đường làm đẹp cũng vì thế mà các loại mỹ phẩm đa dạng phong phú từ đó mà ra đời.

Tục ngữ nói rất đúng, không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ lười, chỉ cần không phải trời sinh tàn tật thì luôn có cách khiến mình trở nên xinh đẹp, tỏa sáng động lòng người

Để phối hợp với chiếc váy dài màu xanh bạc hà này, tôi cần trang điểm theo kiểu0thanh xuân trong sáng tươi đẹp, phải đơn thuần nhưng vẫn tỏa sáng, vừa tinh tế lại vừa duyên dáng xinh đẹp.

Bốn mươi lăm phút sau, tôi xuất hiện trong gương trong bộ váy dài, tóc dài tung bay, đứng chuẩn nữ sinh ngây thơ mới ra trường, còn không biết thế sự hiểm ác, tràn đầy hy vọng và ảo tưởng đối với tương lai

Sau khi xác định mọi chi tiết đều không thể bắt bẻ được, không lộ ra dáng vẻ cổ sức thể hiện hay làm bộ làm tịch, nếu tự chấm điểm tôi liền cho mình điểm tuyệt đối

Một sự khởi đầu tốt cũng có nghĩa là đã thành công một nửa, ngược lại nếu có một khởi đầu không tốt, trừ khi kỳ tích xuất hiện, nếu không chờ đợi bạn chi5có thể là thất bại

Tôi tắt điều hòa, với lấy chìa khóa xe, cầm theo chiếc túi xách nhỏ hiện đang rất được ưa chuộng đi xuống lầu.

Hiện tại đang là tám giờ, đợi đến khi tôi lái xe đến hầm đỗ xe của Giang Hải, thời gian vừa vặn là tám giờ hai mươi phút

Tôi lật gương trang điểm ra xem một chút, xác nhận lớp trang điểm vẫn hoàn hảo không tí vết mới xuống xe

Hôm nay không cần phải đợi Tô Thường Thụy, tôi trực tiếp đi lên tầng cao nhất, bởi vì hôm qua tôi có đi làm, cho dù chỉ là một ngày thì hôm nay cũng cần chuẩn bị đơn giản một chút, diễn kịch phải diễn toàn bộ, chi tiết nhỏ cũng có thể phân định thắng thua, cho dù4là làm việc gì đi chăng nữa cũng cần phải cẩn thận, nghiêm túc, những người tí mỉ tinh tế sẽ luôn có được hào quang của may mắn xung quang mình.

Cửa thang máy mở ra, tôi vừa bước ra khỏi thang máy thì mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi, tôi ung dung nhìn lại, những ánh mắt chạm vào ánh mắt tôi thì liền tránh đi

Tôi đi thẳng tới phòng làm việc của mình, sắp xếp đồ đạc một chút, không bao lâu thì Tô Thường Thụy cũng đến

Tôi chỉnh trang lại một chút đầu tóc trang phục của mình, bưng một ly cà phê vào phòng Tổng giám đốc

Lúc Tô Thường Thụy ngẩng đầu lên nhìn thấy tôi rõ ràng là giật mình, dù chỉ trong nháy mắt nhưng tôi cũng nhìn9ra trong

mắt anh ta ánh lên một tia tán thưởng, có vẻ như phong cách của tôi hôm nay tương đối thành công

“Chào buổi sáng, Tô Tổng.” Tôi đặt ly cà phê trước mặt anh ta, ung dung lùi về sau một bước.

“Chào buổi sáng.” Anh ta âm thầm đánh giá tôi từ trên xuống dưới một phen rồi ân cần hỏi tôi, “Sao không ở nhà nghỉ ngơi thêm vài ngày, tôi đã nói với phòng Nhân sự rồi, em có nghỉ ngơi thêm vài ngày cũng không sao cả.”

“Không cần đâu Tô Tổng.” Trong lòng tôi nhin không được cười lạnh, xem ra tôi qua Trương Diệp ở bên cạnh thổi gió bên tai Tô Thường Thụy không ít nên hôm nay anh ta không hề nhắc đến chuyện xin lỗi, muốn chuyện cứ như vậy mà qua sao? Nếu không phải thời gian gấp rút, tôi ngược lại còn muốn từ từ chơi đùa với bọn họ, nhưng chỉ còn có một tháng cho nên tôi nhất định phải nắm bắt tất cả mọi cơ hội, thậm chí cho dù không có một cơ hội nào ta cũng phải tự mình tạo ra cơ hội

Đằng này, ở trước mắt đã được đặt sẵn thang để trèo lên, nếu tôi không trèo vậy có phải ngu ngốc không cơ chứ.

“Em đến là để nói với anh, mặc dù trong thời gian rất ngắn nhưng có thể làm trợ lý của Tô Tổng, em cảm thấy rất vui

Vốn dĩ em cho là em có thể cùng Tô Tổng làm việc thật vui vẻ, cùng đồng nghiệp trở thành bạn bè...” Tôi hơi cúi đầu xuống, từ góc độ của Tô Thường Thụy nhìn tôi tôi lúc này trông thật sự rất đáng thương

Tôi ngược lên nhìn Tô Thường Thụy lại nở một nụ cười đơn thuần xán lạn, cũng vì nụ cười này mà Tô Thường Thụy thất thần mất mấy giây, tôi lại nói tiếp: “Thật đáng tiếc, không thể tiếp tục làm việc ở đây.” “Hiểu Hiểu, em nghe tôi nói.” Giọng Tô Thường Thụy nghe có chút gấp gáp

“Em cũng không muốn làm Tô Tổng khó xử, cho nên hôm nay em đến để chào tạm biệt Tô Tổng, sau đó em sẽ đến bộ phận Nhân sự làm thủ tục xin nghỉ việc ngay bây giờ.” Nói rồi, tôi cúi đầu chào anh ta sau đó nhanh chóng mở cửa phòng làm việc chạy ra ngoài, sau lưng tôi truyền đến tiếng bước chân dồn dập, trong lòng tôi khoa tay múa chân làm một động tác tỏ vẻ thất lợi, ngay sau đó, Tô Thường Thụy đuổi tới.

Tất cả mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc, tôi không quay đầu lại chạy thẳng một mạch đến thang máy, thang máy cũng vừa vặn lên đến nơi, tôi bước vào ấn thang máy xuống tầng hầm ở lầu hai, cửa thang máy chậm rãi đóng lại, nhưng Tô Thường Thụy vừa chạy tới nơi đã dùng tay ngăn thang máy đóng lại, tôi dùng ánh mắt kinh ngạc không thể tin được nhìn anh ta.

“Tô Tổng?” Tôi dè dặt gọi anh ta một tiếng.

“Hiểu Hiểu, chuyện hôm qua thật sự đã để em chịu thiệt thòi rồi, trước tiên em cứ ra đây đã được không? Tin tôi, tôi sẽ cho em một câu trả lời hợp lý

Trong mắt anh ta có ẩn chứa một tia lo âu cùng bất lực không biết phải làm sao, anh ta thực sự cũng hiểu được, nhân viên mới đi làm ngày đầu tiên đã bị vợ chưa cưới ép nghỉ việc, loại chuyện này truyền đi dù là trong hay ngoài công ty đều là chuyện không dễ nghe

Bất kể là bởi vì lý do gì, nếu hôm nay anh ta thật sự để cho tôi nghỉ việc thì đúng là vô cùng xui xẻo, đã thế, tôi còn là người Hứa Mạch giới thiệu qua đây nữa, mà quan trọng nhất chính là chuyện này hoàn toàn là do Trương Diệp tự mình gây ra

Tôi làm như đang suy nghĩ một chút, sau đó mới đi ra khỏi thang máy, những tình anh của tầng cao nhất này vẫn đang lên nhìn về chỗ tôi, chắc hẳn họ rất tò mò không biết giữa tôi và Tô Thường Thụy đã xảy ra những gì

Tô Thường Thụy thấy tôi ra khỏi thang máy thì chậm rãi thở phào một hơi nhẹ nhõm, chân mày của anh ta vốn đang nhíu chặt cũng giãn ra một chút, sau đó, anh ta dẫn tôi đến phòng tiếp khách cấp cao, nơi này giống như dùng để tiếp đãi những nhân vật quan trọng

“Hiểu Hiểu, em thật sự không tin tôi sao? Mặc dù thời gian không lâu nhưng tôi cũng cảm thấy em rất thích hợp làm thư ký của tôi.” Anh ta ngồi đối diện tôi, thần sắc nghiêm túc vô cùng, có người từng nói lúc đàn ông nghiêm túc là đẹp trai nhất, tôi muốn tặng cho người đó một nút like, cho dù Tô Thường Thụy có là một thẳng tôi đi nữa thì điều này cũng không ảnh hưởng đến giá trị nhan sắc của anh ta

Tô Thường Thụy đích thực là một người đàn ông hấp dẫn, tôi thuận theo nội tâm của bản thân, nhìn chăm chú gương mặt anh tuấn của anh ta.

Tô Thường Thụy vẫn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của tôi, anh ta dường như cũng phát hiện ra tôi có chút khác thường, nhưng anh ta cũng không nói gì, cũng không rời tầm mắt đi ngược lại nhìn tôi bằng ánh mắt hoài niệm

Phòng tiếp khách vô cùng yên tĩnh, nơi này hiệu quả cách âm rất tốt, hầu như không nghe được âm thanh bên ngoài

Bầu không khí nhất thời mập mờ đến cực điểm, tôi nhìn trong ánh mắt Tô Thường Thụy có chút biến hóa, mang một chút háo hức cùng ưu tư mà trong lòng tôi vui muốn nở hoa rồi, người ta đều nói trong phòng kín rất dễ dàng nảy sinh cảm xúc mạnh mẽ, đây cũng không phải nói điều.

Con người ta ở trong một không gian khép kín đặc biệt dễ dàng sinh ra cảm tình đối với người khác phái.

Lúc trước, tôi có xem qua một đoạn bản tin phân tích rằng hiện tượng này có thể dùng khoa học để giải thích, chính là khi người ta ở trong không gian khép kín, con sẽ tương đối dễ dàng bị lo lắng, lúc này tuyến trên của thận sẽ hoạt động khác với bình thường, khiến cho người ta dễ dàng sinh cảm giác lệ thuộc vào người bên cạnh

Trong thời điểm đại nạn, hai người trai gái kết bạn với nhau sẽ dễ dàng nảy sinh tình cảm đến với nhau, cũng giống như hiệu quả từ hiệu ứng phòng kín, chỉ có điều nó có một tên gọi khác là hiệu ứng cầu treo.

Thời gian trôi qua từng chút một, phẳng phiu như hạt cát trong sa mạc, lặng yên không một tiếng động trôi đi, Tô Thường Thụy có chút xuất thần, lúc này chúng tôi đang ngồi cách nhau một cái bàn dài, anh ta ngồi đối diện tôi bỗng như vô ý giơ tay lên dường như muốn sờ mặt tôi vậy

Tôi cười lạnh một tiếng, trong lòng đang vô cùng khinh bỉ anh ta, quả nhiên anh ta có thể vì Trương Diệp mà vứt bỏ Hà Vũ Phi thì đương nhiên cũng có thể vì người khác mà vứt bỏ Trương Diệp, nói chuyện đạo đức cùng trách nhiệm với loại người như Tô Thường Thụy cũng chả có tác dụng gì.

Tôi thờ chậm lại, dùng một loại ánh mắt như mê ly nhìn Tô Thường Thụy, khi tay anh ta sắp chạm vào mặt tôi thì “rầm” một tiếng thật lớn, cánh cửa bị một lực mạnh đẩy ra đập vào vách tường, tiếng vang này khiến Tô Thường Thụy đang thất thần làm cho tỉnh lại, anh ta thu tay về nhanh như tia chớp.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cô gái ngây thơ năm ấy đã chết từ lâu rồi (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai người đang làm cái gì thế hả!” Trương Diệp vô cùng giận dữ, nhìn tình cảnh trước mắt đã làm tan rã hết lý trí của cô ta, cô ta cũng không để ý bên ngoài đều là tình anh của Tập đoàn Giang Hải, vừa vào cửa đã nhào về phía tôi, giọng của cô ta cao vút bén nhọn khiến cho người nghe tê dại đầu óc.

I 1

“Còn nói tôi hiểu lầm, đây thật sự là hiểu lầm sao?” Ngược Trương Diệp phập phồng vì tức giận, trên mặt cô ta một mảnh trắng bệch, ánh mắt vô cùng sắc bén, giống như đao kiếm vậy, nhìn như đang muốn lăng trì tôi thành trăm mảnh

Cô ta lao đến bên người tôi, đưa tay phải đánh tôi, tôi thậm chí không ổn rồi, dưới con thịnh nộ của cô ta, nếu thật sự để cô ta đánh tôi, chắc chắn tôi sẽ bị thương mất

“Cái con hồ ly tinh này, tôi biết cô sẽ không an phận, lăng lơ hư hỏng chỉ biết quyến rũ đàn ông, cô nhìn cho kỹ, anh ấy là của tôi!” Trương Diệp cất giọng the thé rồi túm lấy tóc tôi, tôi bất chợt đỏ mặt hồi lạnh cả người, cô ta xuống tay độc ác thật.

“Tô Tổng.” Ta quay đầu nhìn Tô Thường Thụy, Tô Thường Thụy vì Trương Diệp đột nhiên xông vào mà nhất thời đơ luôn, nghe tôi gọi một tiếng “Tô Tổng” liền nháy mắt phục hồi lại tinh thần, anh ta nhíu mày, sải bước đến bên này, quanh thân anh ta tỏa ra khí lạnh bức người, nhìn đáng sợ anh ta bây giờ chắc hẳn đang rất tức giận, Trương Diệp quá không biết trời cao đất dày là gì rồi.

Thình thoảng náo loạn một chút để tăng thêm tình thú và cảm tình còn được, nhưng không biết chừng mực và thường xuyên náo loạn thì đúng là làm cho người khác không thể nào tiêu hóa nổi

Tô Thường Thụy có thể dùng túng Trương Diệp một lần, hai lần nhưng tôi khẳng định anh ta sẽ không dung túng cô ta lần thứ ba.

“Dừng tay! Trương Diệp, cô điên rồi sao?” Quả nhiên, Tô Thường Thụy nghiêm nghị quát lên: “Buông tay ngay ra cho tôi không thì cút khỏi Giang Hải đi.” Anh ta bực bội thốt ra những

lời này chứng tỏ thật ra trong lòng Tô Thường Thụy cũng hiểu rõ Trương Diệp muốn ở bên anh ta một phần vì muốn trở thành phu nhân Tổng giám đốc Tập đoàn Giang Hải đi.

Tô Thường Thụy đưa tay kéo Trương Diệp đang hùng hổ tại chỗ, anh ta dùng sức đẩy một cái, sau đó cũng không biết là Trương Diệp đứng không vững hay cố ý mà cô ta ngã xuống đất một cái rất mạnh, vừa vặn làm đổ một cái ghế bên cạnh, ngã lăn ra đất, lưng ghế đập vào bụng Trương Diệp, tiếng ghế đổ cũng làm Trương Diệp và Tô Thường Thụy đang bưng bưng tức giận bình tĩnh lại một chút.

“Anh dám đẩy tôi?” Trương Diệp dùng giọng không thể tin được hỏi, “Tô Thường Thụy, anh có lương tâm hay không?” “VẬY CÔ THÌ SAO?” Tô Thường Thụy dùng sức đem cửa phòng họp đóng sập vào, lại đi ra kéo hết rèm cửa lên, cuối cùng thì phòng họp cũng tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Trương Diệp vừa nghe tới đến tìm Tô Thường Thụy liền gấp rút chạy qua, lại vừa vặn nhìn từ cửa sổ thấy được tôi và Tô Thường Thụy mập mờ, liền tiếp xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, Trương Diệp thần kinh có mạnh mẽ đến mấy cũng không kiềm được, rốt cuộc việc Hà Vũ Phi tự sát vẫn có ảnh hưởng nhất định đến cô ta, tuy ngoài miệng là cứng rắn, điều vô dương oai nhưng trong sâu thẳm, cô ta đang chột dạ.

“Tô Thường Thụy, anh có ý gì?” Trương Diệp vẫn ngồi dưới đất nhìn Tô Thường Thụy, tình cảm trong ánh mắt vô cùng phong phú, tôi không thể không cảm thán, Trương Diệp có thể của đồ được Tô Thường Thụy chắc hẳn cũng có chỗ hơn người.

“Tôi có ý gì à, thế cô cứ thế xông vào còn nói năng linh tinh lộn xộn là có ý gì?” Tô Thường Thụy càng nói càng bực mình, gân xanh nổi đầy mu bàn tay, lại nói tiếp: “Đây là Tập đoàn Giang Hải chứ không phải nhà cô, cô thích làm cái gì thì làm cái đó, cô tình nguyện để người ta cười nhạo còn tôi thì không!”

“Tô Thường Thụy, anh cần thể diện thì đã không đưa con hồ ly tinh này đến công ty! Tôi thật suýt chút nữa thì tin tưởng chuyện hoang đường của anh rồi! Nói các người không quen nhau, ai mà tin được đây, Tô Thường Thụy, anh được lắm!” Trương Diệp dùng ánh mắt như lưỡi dao xẹt qua mặt tôi, tôi theo bản năng run lập cập

Con người chính là như vậy, ở trong tình huống theo bản năng thì có tiêu chuẩn như nhau, tôi làm ra chuyện như vậy với cô ta, chắc hẳn cô ta đang hận tôi thấu xương, tại sao cô ta lại không nghĩ tới, cô ta cũng từng giống tôi, làm tổn thương Hà Vũ Phi, một cô gái hiền lành như vậy.

“Tô Tổng.” Tôi dùng thanh âm nhu nhược khiếp đảm gọi Tô Thường Thụy một tiếng, anh ta quay đầu lại cho tôi một ánh mắt trấn an, sau đó hơi nghiêng người bảo vệ tôi ở sau lưng.

Thấy Tô Thường Thụy hành động như vậy, Trương Diệp ngẩn ngơ cả người, trong lúc nhất thời cũng không khóc lóc om sòm hay nổi điên, cô ta cứ như vậy ngồi dưới đất, cho đến khi mất tôi thấy được dưới làn váy trắng cô ta đang mặc có một tia màu đỏ tràn ra.

“A.” Trong nháy mắt, có gì đó lướt qua đầu tôi, tôi có một suy đoán không tốt lắm

Tôi vẫn nghi hoặc làm sao một người đàn ông như Tô Thường Thụy có thể vội vàng đính hôn cùng một người phụ nữ, thậm chí còn vội vàng sắp xếp để tổ chức hôn lễ một tháng sau

Sao tôi lại không nghĩ ra chứ, Trương Diệp có thể đang mang thai! “Máu...” Giọng của tôi hơi run rẩy, thấp giọng nhắc nhở một chút

Phản ứng của Trương Diệp có chút chậm chạp, cô ta bị thái độ của Tô Thường Thụy lừa gạt vòng vòng, cô ta từ từ cúi đầu, khi nhìn thấy máu chảy ra từ giữa hai đùi mình thì chột kêu thét lên một tiếng rồi ngắt xiu

“Diệp Tử!” Tô Thường Thụy lúc này cũng bị dọa sợ không nhẹ, anh ta bước lên bên cạnh Trương Diệp, vỗ vỗ mặt gọi tên cô ta, nhưng Trương Diệp vì bị kích thích quá độ mà ngất đi, sợ là sẽ không thể tỉnh lại ngay được.

Tô Tổng, đi bệnh viện đi!” Tô Thường Thụy vẫn còn do dự lưỡng lự, tôi chẳng thể làm gì khác hơn là nhắc nhở anh ta một chút, mặc dù tôi định tính kể Trương Diệp, thậm chí còn vô cùng chán ghét loại người như cô ta, nhưng tôi chưa từng có ý nghĩ muốn làm cô ta bị thương hay lấy mạng cô ta, cho dù Hà Vũ Phi là bị cô ta ép phải tự tử, nếu không phải tôi kịp thời chạy đến thì Hà Vũ Phi đã chết rồi.

Tô Thường Thụy Đẩy Trương Diệp lên, tôi cảm điện thoại gọi cấp cứu 120, tôi nhớ ngay gần đây có một bệnh viện, tôi mở cửa phòng họp, khi Tô Thường Thụy bế Trương Diệp lao ra khỏi phòng họp, bên ngoài một mực chú ý động thái của chúng tôi đều kinh hãi, nếu không phải Tô Thường Thụy còn đứng đó, hơn nữa chuyện còn liên quan đến phu nhân Tổng giám đốc tương lai thì bọn họ đã vây lại xem rồi.

Tôi bất chấp không nhìn về mặt mấy người đó, dù sao gần đây xem nào nhiệt cũng không phải chuyện gì lớn, bọn họ chẳng qua chỉ là một đám khách qua đường mà thôi

Tôi giúp Tô Thường Thụy bấm thang máy riêng vì Tô Thường Thụy đang bế Trương Diệp trong tay không thể ấn nút được, tôi cũng không thể làm gì khác hơn là vào theo

Vừa mới ra khỏi thang máy, xe cấp cứu của bệnh viện đã chờ ngoài cửa

Tôi không thể không cảm thán hiệu suất làm việc ở đây cao thật.

Bởi vì động tĩnh quá lớn nên rất nhiều nhân viên cũng vậy đến xem, trong lúc hỗn loạn tôi bị đẩy lên xe cấp cứu, sắc mặt Tô Thường Thụy thật không tốt

Phải rồi, anh ta cùng Trương Diệp vội vàng đính hôn hơn phân nửa lý do là vì đứa bé trong bụng Trương Diệp, tôi dùng đuôi mắt liếc qua anh ta, thấy đầu anh ta chảy ra rất nhiều mồ hôi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhìn đáng về anh ta không phải chỉ khẩn trương bình thường mà là vô cùng khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Cô gái ngây thơ năm ấy đã chết từ lâu rồi (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi cảm thấy có chút căng thẳng, đây không phải là hiện tượng tốt lành gì, vốn dĩ tôi và Tô Thường Thụy tiến triển rất vui vẻ tốt đẹp nhưng Trương Diệp lại đến, còn gây ra chuyện như vậy khiến tất cả những cố gắng từ trước của tôi đổ sông đổ biển hết

Nếu như nói trước khi Trương Diệp bước vào thì độ hào cảm của Tô Thường Thụy đối với tôi là ba mươi phần trăm vậy thì bây giờ nó tụt về con số không.

vipngontinh.com

I
Thậm chí biến thành con số không là kết quả tốt nhất, nó không tụt hẳn xuống âm là tôi cảm tạ trời đất lắm rồi.

Quả nhiên, chưa tới giây phút cuối cùng, chưa ai biết được kết cục sẽ thế nào

Chẳng trách Trương Diệp lại lo lắng tôi và Tô Thường Thụy sẽ phát sinh quan hệ như vậy, cho dù cô ta cùng Tô Thường Thụy kết hôn rồi thì vẫn sẽ phải nom nớp lo sợ liệu có ly hôn hay không, cô ta coi tất cả phụ nữ đều là kẻ địch, chỉ cần người phụ nữ nào ở cùng một chỗ với Tô Thường Thụy thì cô ta đều không thể yên tâm, cô ta sẽ phải phòng thủ tam tiểu tứ cả đời.

Tôi thật sự muốn hỏi cô ta một câu, cô sống như thế không thấy mệt mỏi sao? Vì một người đàn ông như thế có đúng không, sao phải khổ như vậy?

Sau khi đến bệnh viện, Tô Thường Thụy đến nhìn cũng không nhìn tôi một cái, vội vã đi theo phía sau bác sĩ, tôi ngồi trên ghế dài ngoài hành lang chờ

Thời điểm này tôi không nên lượn lờ trước mặt anh ta, ngộ nhỡ đứa trẻ của Trương Diệp không còn thì anh ta sẽ giận cá chém thớt lên tôi, như vậy tôi coi như mất nhiều hơn được

Trong lúc tôi đang suy nghĩ tiếp theo nên làm thế nào thì Hứa Mạch gọi điện thoại đến, tôi nhấc máy ghé điện thoại sát bên tai, thanh âm của Hứa Mạch truyền đến có chút mệt mỏi, “Đang ở đâu đấy?”

“Bệnh viện.” Tôi vốn dĩ có chút căng thẳng lập tức buồn lòng, dựa vào lưng ghế lười biếng trả lời, “Anh thì sao, sao nghe giọng giống như0cả đêm không ngủ thế

“Đúng thật là không ngủ” Hứa Mạch cười nhẹ một tiếng nói, “Từ lúc nào mà em có bản lĩnh nghe giọng anh liền biết anh ngủ hay không ngủ thế, em lắp trộm camera nhìn trộm anh đấy à?”

“Thêm vào!” Tôi cười mắng, “Em có rình coi heo nái leo cây cũng không thèm rình coi anh có khỏe không đâu.”

“Chẳng lẽ địa vị của anh trong lòng em còn không bằng heo nái?” Hứa Mạch cười ra tiếng lại nói, “Quả nhiên là người một nhà, có điều, con người với heo là bạn tốt của nhau, em phải đối xử tốt với anh một chút nghe chưa.” “Anh có tin là giờ em vác dao đi tìm anh không?” Thời gian phải chờ đợi quả thật rất mệt mỏi, khó chịu, cùng Hứa Mạch nói chuyện giết thời gian quả thật rất tốt.

“Em có tới anh cũng không mở cửa.” Hứa Mạch cười nói, “Em đi bệnh viện thăm Hà Vũ Phi sao? Không phải hôm qua Tô Thường Thụy nói rằng hôm nay sẽ để Trương Diệp xin lỗi em trước mặt mọi người trong công ty hay à?”

“Đừng nhắc lại nữa.” Nghĩ đến chuyện này, tôi lại như một quả bóng bay bị châm kim nổ bùm một phát vậy, “Xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn.”

“Sao vậy?” Hứa Mạch cũng không nói giỡn nữa, thanh âm có phần thành thật một chút, lại nói tiếp, “Đã xảy ra chuyện gì?” “Bây giờ em không tiện kể cho anh, muốn một chút em sẽ liên lạc với anh sau, anh cả đêm không ngủ rồi, xử lý công chuyện cho xong đi rồi còn nghỉ ngơi một chút, đợi anh dậy chúng ta lại nói chuyện.” Đúng lúc ấy, đèn giải phẫu4cũng đã tắt, bác sĩ khoác áo dài màu trắng đi ra, nhìn ánh mắt anh ta, phẫu thuật diễn ra rất thuận lợi, quả nhiên lúc anh ta tháo khẩu trang xuống liền nói với Tô Thường Thụy: “Bệnh nhân đã không sao.”

“Còn đứa bé thì sao?” Quả nhiên Tô Thường Thụy rất để ý đến đứa bé trong bụng Trương Diệp, chẳng lẽ anh ta thật sự yêu Trương Diệp chăng? Tôi ngược lại có chút không hiểu nổi, loại người như Tô Thường Thụy chắc hẳn còn có rất nhiều người phụ nữ tình nguyện sinh con cho anh ta, chỉ có một khả năng đó chính là anh ta yêu Trương Diệp, chỉ có yêu cô ta nên mới cực kỳ yêu thích và để ý đứa bé trong bụng cô ta như vậy.

“Đã giữ được đứa bé.” Bác sĩ nói xong vừa đi vừa cười chiếc áo dài trắng đã bị làm bẩn ra.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, giữ được đứa bé là tốt rồi, nếu thật sự giữ không được đứa bé, Tô Thường Thụy nhất định sẽ giận cá chém thớt lên đầu tôi, mặc dù lúc đó người đẩy Trương Diệp chính là bản thân anh ta.

Nhưng cũng chẳng có cách nào khác, loại người như anh ta, tật xấu đã ăn sâu vào bản tính, chỉ có rất ít người nguyện ý tự mình suy ngẫm lại sai lầm của bản thân, còn đa phần thì chưa bao giờ cân nhắc tới việc đó, so với việc tự trách thì họ càng thích đi than trách đổ lỗi cho người khác hay oán trách xã hội, thậm chí là oán trách cả quốc gia.

Tôi từ ghế dài đứng dậy đi tới, Tô Thường Thụy đã đi theo phía sau xe đẩy về phía phòng bệnh, tôi cũng đi theo anh ta vào, đến khi Trương Diệp được sắp xếp thỏa đáng trên giường bệnh, tôi mới bước đến

Trương Diệp cùng đứa bé trong bụng cô ta đều đã an toàn cho nên anh ta rốt cuộc đã lấy lại một chút tinh thần để ý đến tôi, vẻ mặt của anh ta hết sức phức tạp, anh ta đóng cửa phòng bệnh lại rồi dẫn tôi ra ngoài.

“Tô Tổng, Trường tiểu thư không sao chứ?” Tôi ân cần hỏi.

Tô Thường Thụy vốn dĩ đang nhíu chặt chân mày, nghe lời tôi nói chân mày liền giãn ra một chút, anh ta trông có chút mệt mỏi gật đầu một cái

Trong dáng vẻ của anh ta có thể thấy chắc hẳn ban nãy tinh thần của anh ta rất khẩn trương, lo lắng, “Cô ấy đã không sao rồi, chuyện ban nãy...”

“Chuyện ban nãy là lỗi của em!” Đến lúc này, nếu không biết tự nhận lỗi về mình thì tối đúng là đồ vô tích sự rồi, tôi nhất định phải để cho Tô Thường Thụy giữ lại một chút cảm tình đối với tôi

“Nếu không phải bởi vì em, Tô Tổng cũng không.”

Tóm lại, bây giờ Trường tiểu thư đã không sao là tốt lắm rồi, em xin phép về trước.”

“Hiểu Hiểu, chuyện hôm nay thật xin lỗi!” Anh ta đưa tay xoa huyết thái dương, chắc hẳn nội tâm anh ta lúc này cũng đang có gút mắc, dù sao chuyện nháo loạn đến mức này, nghiêm túc mà nói cũng không liên quan quá nhiều đến tôi, hoàn toàn là do Trương Diệp tự mình làm ra

Tôi là tính kế Tô Thường Thụy, nếu không phải trong lòng anh ta có quỷ thì đã không tới nước bị tôi trêu chọc một chút liền không nhịn được

Không thể không nói, Tô Thường Thụy này thật đúng là không tránh khỏi cảm dỗ, ngày hôm qua tôi mới nhậm chức, tối ngày hôm nay từ chức, chỉ có hai ngày ngắn ngủi liền có thể khiến anh ta ý loạn tình mê, loại đàn ông như vậy tôi thật không thể tin tưởng anh ta là người si tình cái nỗi gì.

Nhưng nếu không phải người si tình, vậy tình cảm của anh ta dành cho Trương Diệp thì giải thích thế nào? Vấn đề này tôi nghĩ mãi không ra, có lẽ do tôi vẫn chưa đủ hiểu Tô Thường Thụy, không chỉ có Tô Thường Thụy, mà cả Trương Diệp nữa, tôi vẫn chưa hiểu thấu bọn họ, những thông tin tình báo là vô cùng quan trọng, biết mình biết ta trăm trận trăm thắng, chưa hiểu rõ kẻ địch của mình mà đã tùy tiện ra tay kết quả nhất định sẽ chết rất thảm.

“Tô Tổng xin anh đừng nói vậy, đây không phải lỗi của anh, Trương tiểu thư chỉ là quá yêu anh mà thôi.” Tôi cười nói, “Có thể cũng do phụ nữ trước khi kết hôn thường bất an, dù sao thì chuyện kết hôn cũng là chuyện cả đời mà

Dù sao thì để tránh cho Trương tiểu thư bị kích thích thì em vẫn nên rời khỏi Giang Hải thì tốt hơn

Tô Tổng, anh không cần giữ em lại nữa đâu, như vậy đối với em và cả Trương tiểu thư đều không tốt.”

“Như vậy sao được?” Tô Thường Thụy mặc dù thốt lên như vậy nhưng giọng anh ta cũng không kiên định như lúc trước, anh ta đang do dự, xem ra, bất kể thế nào thì ván này là tôi thua, tuy nhiên thì tôi vẫn còn cách kỳ hạn một tháng kia rất nhiều ngày nữa cho nên thời gian này tôi cũng không cần phải quá vội vàng, đi trên bất kỳ một con đường nào cũng vậy, thấy vật cản thì phải dừng lại chứ cứ bất chấp mà đâm đầu vào tất sẽ loạn, bây giờ việc ở lại Giang Hải đối với tôi đã không còn ý nghĩa gì nữa

Vậy thì để cho Trương Diệp hà hê vài ngày đi, tương lai còn dài, ai biết mèo nào cắn mỉu nào.

“Như vậy là đủ rồi.” Tôi cố ý làm ra vẻ thoải mái nói, “Thật sự mà nói, anh giữ em lại như vậy em rất vui, điều đó có nghĩa là anh nhận định em, chỉ cần Tô Tổng biết em không phải là người phụ nữ hư hỏng, là tiểu tam là tốt rồi.”

“Được rồi.” Tô Thường Thụy cuối cùng cũng gật đầu nói, “Tôi đồng ý em nghỉ việc, nhưng như vậy đối với em mà nói rất không công bằng nên ngày mai tôi sẽ giải thích với Tập đoàn Giang Hải về lý do em từ chức.” “Cảm ơn Tô Tổng.” Khóc mất tôi đó lên

Đáy mắt Tô Thường Thụy lóe qua một chút hoài niệm, tôi suy nghĩ một chút liền biết, anh ta chắc hẳn là đang nhớ đến Hà Vũ Phi đi, ban đầu chắc hẳn Hà Vũ Phi cũng giống như tôi hiện tại, thấu hiểu lòng người, hiểu chuyện, ngoan ngoãn, không tùy hứng, không hồ nháo, vĩnh viễn biết nghĩ cho người khác.

Chỉ tiếc là cô gái đơn thuần tốt đẹp năm ấy đã chết trong quá khứ từ lâu rồi, chính vì sự phản bội tàn nhẫn của anh ta mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Cô gái ngây thơ năm ấy đã chết từ lâu rồi (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Hiếu Hiếu” Tô Thường Thụy rút từ trong ví ra một cái danh thiếp màu đen mạ vàng đưa cho tôi nói, “Ít nhất hãy để tôi bồi thường cho em một chút, đây là công ty của bạn tôi, so với Tập đoàn Giang Hải cũng không hề

T1 kém một chút nào.”

“Tô Tổng...” Tôi vội vàng định từ chối anh ta, nhưng tôi còn chưa kịp thốt ra lời từ chối thì anh ta đã đánh gãy lời nói của tôi, “Hiếu Hiếu, nếu như em không đi, tôi sẽ luôn luôn cảm thấy có lỗi với em.” “Thôi được rồi.” Tôi nhận lấy tấm danh thiếp từ anh ta, thực tế thì bạn này tôi cố ý muốn từ chối anh ta chỉ là giả vờ diễn một chút, bởi lẽ tôi muốn duy trì ấn tượng trong lòng anh ta rằng tôi là một cô gái đơn thuần, lương thiện, ngoan ngoãn hiểu chuyện, “Cảm ơn Tô Tổng, thật sự rất cảm ơn anh!”

“Tôi sẽ nói tốt về em với anh ấy, em qua đó, anh ấy nhất định sẽ không bạc đãi em đâu.” Tô Thường Thụy thấy tôi nhận tấm thẻ, sắc mặt tốt lên nhiều.

Tôi lại cùng Tô Thường Thụy nói một chút chuyện không đâu vào đâu xong, Tô Thường Thụy quay lại phòng bệnh, còn tôi trực tiếp ra khỏi bệnh viện, giờ tay vẫy một chiếc xe quay lại Tập đoàn Giang Hải

Tôi không quay lại phòng làm việc trên đỉnh tòa nhà, dù sao thì tôi cũng chẳng để lại đồ gì trên đó, buổi sáng tôi đến đó sớm như vậy cũng chỉ bởi muốn lượn qua lượn lại trước mặt Tô Thường Thụy để lại ấn tượng trong lòng anh ta, khiến anh ta nhớ đến tôi mà thôi.

Nếu bây giờ tôi mà lên đó nhất định sẽ bị đám tình anh trên lầu đó tóm lại hỏi cho bằng được, đến lúc đó nếu không đem chuyện xảy ra trong phòng họp nói cho họ chắc hẳn còn lâu tôi mới xuống lầu được, dù sao thì người người đều thích hóng chuyện, nhất là loại chuyện về các mối quan hệ bất chính.

Đến Tập đoàn Giang Hải, tôi trực tiếp đi xuống hầm lấy xe, lái vào trung tâm thành phố một vòng, công ty Tô Thường Thụy cho tôi danh thiếp ở gần nơi này, tôi dừng xe bên đường, từ cửa sổ xe liếc qua tòa cao ốc chọc trời phía bên kia, nơi đó chính là nơi Tô Thường Thụy giới thiệu tôi đến đó làm việc.

Anh ta thật sự không lừa tôi, nhìn từ bên ngoài, công ty này còn cao cấp hơn so với Giang Hải còn nhiều, xem ra Tô Thường Thụy cũng rất có thành 0y

Tôi hừ lạnh một tiếng lái xe rời đi nơi này, lái xe tới tiệm canh xương hầm lần trước đóng gói mang về một phần canh, lại mua một chút thức ăn rồi đến bệnh viện, tôi cần phải gặp Hà Vũ Phi một chút.

Lúc tôi đến bệnh viện cũng đã là mười một rưỡi trưa, tôi đẩy cửa phòng bệnh ra, phát hiện Hà Vũ Phi không ở trong phòng, tôi vội vàng đặt đồ trong tay xuống chạy ra ngoài, kéo một y tá lại hỏi han một chút nhưng mà y tá cũng không rõ Hà Vũ Phi đi đâu.

Tôi cầm điện thoại gọi cho Hà Vũ Phi, rất nhanh liền có người nghe máy, số này là tôi thay cô ấy đăng ký một số mới, số cũ trước kia của cô ấy tạm thời không thể dùng, từ lúc cô ấy bị vu oan làm tiểu tam đến nay, mới qua một tuần lễ nên vẫn luôn có những người không biết nhầm chán không ngừng gọi điện tới quấy rối cô ấy

“Cô đang ở đâu đấy?” Tôi hỏi một tiếng, nghe thấy đầu dây bên kia truyền tới tiếng nước chảy, tôi bỗng thấy căng thẳng trong lòng, liệu có phải cô ấy lại nghĩ không thông, tìm cách tự tử tiếp không.

“Nghe tôi nói này Hà Vũ Phi, cô đừng có làm chuyện gì dại dột nghe không, cô có nhớ những lời tôi đã nói với cô chứ? Tôi nói cho cô biết, nó vẫn hữu hiệu như cũ.” Tôi không còn cách nào khác nên mới dùng cách nửa ép buộc này để ngăn cản cô ấy tự tử, cô ấy không sợ chết, nhưng ít nhất cô ấy sợ tôi cảm phiền mà không làm gì cả

Nếu cô ấy thực sự không có tâm niệm gì thì tôi cũng không có cách gì để khuyên cô ấy.

“Tôi không định làm chuyện gì ngu ngốc cả.” Thanh âm của Hà Vũ Phi nghe rất bình tĩnh, đúng là không giống như muốn làm chuyện gì điên rồ, “Tôi đang ở Tiểu Kính Hồ.”

“Cô chạy tới đó làm gì chứ, trời thì đang nóng bức như vậy.” Tôi thờ phào một hơi, cô ấy không đi tìm chết là tốt rồi, “Cô ăn cơm chưa?” “Vẫn chưa.” Cô ấy cười khẽ nói, “Ở bệnh viện nhiều ngày như vậy rồi nên tôi muốn đi nhìn xung quanh một chút.”

“Vậy cô cứ ngồi đó đi, tôi qua đó tìm cô, tôi mua cơm trưa rồi, đợi tôi qua đó chúng ta tìm một chỗ ngồi ăn chung.” Tôi cảm phiền cơm trưa đã đóng gói cẩn thận ra khỏi bệnh viện.

“Được thôi.” Hà Vũ Phi nói, “Vậy tôi ở đây đợi cô.”

Cúp điện thoại, tôi lái xe đi Tiểu Kính Hồ.

Hồ này cách bệnh viện không xa, mười mấy phút sau, đỗ xe dưới bóng cây bên đường, cách thức ăn đi theo hướng mà Hà Vũ Phi nói

Từ xa tôi đã nhìn thấy cô ấy đang mặc một chiếc váy liền thân màu trắng lẳng lẳng đứng dưới tán cây lớn, trông cô ấy vô cùng an tĩnh, giống như ký ức liền dừng lại ở hình ảnh xinh đẹp kia vậy, khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền quên đi cái nóng hè như thiêu đốt, chỉ cảm thấy một làn gió mạnh mẽ thổi qua mặt, rửa sạch hoàn toàn mọi phiền não và bất an.

Tôi thờ dãi, mắt Tô Thường Thụy mờ rồi hay sao ấy, có điều mắt nhìn mỗi người một khác, có lẽ đối với Tô Thường Thụy mà nói, Trương Diệp càng có sức sống hơn đi

Người như Hà Vũ Phi hẳn là tinh dầu của rất nhiều thiếu niên, nửa đêm chợt tỉnh, dưới trăng thanh gió mát lặng lẽ hoài niệm về nữ thần thời thanh xuân mà thôi.

Theo bản năng tôi bước chậm lại, có chút không đành lòng phá vỡ sự im lặng này, nhưng có lẽ Hà Vũ Phi đã phát hiện ra sự xuất hiện của tôi, cô ấy quay đầu lại nhìn tôi mỉm cười, trong nháy mắt, tôi liền cảm thấy ngày đó cứu cô ấy thật sự là quá tốt

Nếu như cô ấy có thể vĩnh viễn giữ nụ cười như vậy, tôi sẽ cảm thấy cho dù có làm hết thảy mọi thứ thì đều không phải hoàn toàn là tội ác, ít nhất trong tội ác ấy lại sinh ra một đóa hoa xinh đẹp kiều diễm như vậy, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

“Bên kia có một cái đình nghỉ chân.” Cô ấy đưa tay chỉ hướng cách đó không xa, ở giữa rừng cây cối xanh um tùm tùm có một đình nhỏ xinh đẹp lộ ra bên ngoài

Tôi đi theo Hà Vũ Phi ra đình nhỏ kia, bây giờ đang là giờ trưa, ngoài tôi và cô ấy cũng chẳng tìm thấy người thứ ba ở đây.

“Nơi này thật mát mẻ.” Bóng cây che đi cái nắng như thiêu đốt của ánh mặt trời, bóng râm trong này cùng cái nắng ngoài kia dường như không phải cùng một thế giới, bên tai tôi là tiếng ve kêu ra rả, gió khẽ lướt qua ngọn cây, tiếng lá cây cọ vào nhau xào xạc, tôi không nhận được hít một hơi thật sâu rồi thở ra một hơi dài, nơi là thật tuyệt, có thể khiến người ta tạm thời quên đi mọi phiền não chỉ muốn ngồi mãi ở nơi này.

“Đúng vậy, không khí mát mẻ thật thoải mái.” Ánh mắt Hà Vũ Phi rất ôn hòa, cũng không biết những ngày qua cô ấy suy nghĩ những gì, có điều tôi có thể cảm giác được Hà Vũ Phi của hiện tại cùng với lần đầu tiên tôi gặp cô ấy đã có một sự thay đổi rất lớn, mặc dù rất an tĩnh nhưng cũng không đi kèm với vẻ nhút nhát, rụt rè như lần đó nữa.

“Trước tiên ăn cái gì đã nhé.” Tôi đặt đồ ăn lên bàn đá trong đình, nơi này chắc hẳn thường xuyên có người ngồi đây đánh cờ vì trên bàn đá có khắc một bàn cờ

“Cảm ơn cô vẫn luôn mang đồ ăn đến cho tôi, thật phiền cô quá.” Hà Vũ Phi nói có chút áy náy.

Tôi nhìn cô ấy khoát tay nói, “Cô bây giờ là người bao ăn bao ở của tôi, không phục vụ có chu đáo, tôi cũng không dám thu phí ấy.” Ánh mắt Hà Vũ Phi tôi đi một chút, nụ cười trên mặt cũng lộ ra vẻ cô đơn và phiền muộn

Cô ấy thật sự vẫn chưa bước ra khỏi được cái bóng của cuộc tình này, cũng phải thôi, tám năm tình cảm, không thể nói không yêu nữa liền không yêu nữa, từ lúc cô ấy yêu Tô Thường Thụy cũng như gieo một hạt giống, đến nay hạt giống ấy đã thành cây đại thụ, hôm nay nói phải nhổ cây ấy tận gốc liệu có bao nhiêu đau đớn đây?

“Tôi sẽ không tiếp tục làm loại chuyện đó nữa đâu.” Cô ấy cười khổ nói, “Cô yên tâm, tôi sẽ không lấy tính mạng mình ra đùa giỡn.” “Ừ, tôi tin cô.” Tôi đưa đĩa cho cô ấy, “Mau ăn đi.” Tôi không nói gì thêm nữa, Hà Vũ Phi cũng không, trong lúc nhất thời, nơi đây an tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng chim hót và tiếng ve kêu

Ăn cơm xong, tôi dọn lại hộp đồ ăn rồi ném vào sọt rác

Lúc tôi quay trở lại đình nhỏ, Hà Vũ Phi đã đứng lên, cô ấy tựa vào cây cột màu đỏ sẫm, bình tĩnh nhìn về phía xa, một lúc lâu, giọng nói của cô ấy truyền tới: “Đây là nơi tôi cùng Tô Thường Thụy gặp nhau lần đầu tiên.”

“Hà?” Tôi có chút bất ngờ, mặc dù tôi đang suy nghĩ tại sao Hà Vũ Phi lại chạy đến nơi này, chắc sẽ không phải vô duyên vô cớ mà tới đây giải sầu đâu, nơi này có chút vắng vẻ hiu quạnh, thậm chí còn cách trung tâm một quãng xa.

“Anh ấy từng chạy đến tìm tôi, vạt áo phấp phới bay trong gió, lúc đó không phải là mùa hè mà là cuối xuân, hoa thoát lý hương đều nở cả rồi, anh ấy đi đến trước mặt tôi mang theo cả hương hoa tốt, lúc đó tôi đã nghĩ rằng chúng tôi sẽ ở bên nhau cả đời.” Vành mắt cô ấy ửng đỏ, thanh âm cũng có chút nghẹn ngào, “Lúc đó tại sao tôi lại nghĩ như vậy chứ? Tôi không nên cho là như vậy...”

Tôi đưa tay vỗ vỗ vai cô ấy, cũng không nói gì cả, thời điểm này tôi không nên mở miệng an ủi cô ấy, chỉ cần ở bên cạnh lắng nghe cô ấy là được

Trong lòng cô ấy nhất định có rất nhiều điều muốn nói, nếu như một mực nhẫn nhịn không nói ra những điều đó mà kìm nén quá lâu thì cô ấy sẽ nghẹn chết mất

Có thể nói ra cũng tốt, khi bạn bắt đầu kể với ai đó về chuyện về người mà trong lòng mình không muốn buông bỏ thì đồng nghĩa với việc bạn đã bắt đầu buông bỏ.

Buông bỏ thì mới có thể có khởi đầu mới, không phải sao? Trên lưng mang theo quá nhiều hành lý, định trước không thể nào đi xa được.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Người ta đều nói kẻ địch của kẻ địch chính là đồng minh (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hà Vũ Phi chậm chậm kể cho tôi nghe về quá khứ của cô ấy cùng Tô Thường Thụy

Đó thật sự là một câu chuyện tình yêu lãng mạn, không nói chắc chắn ai đoán được kết cục thể này

Cô ấy kể rất chậm rãi, từ giọng nói, tôi có thể thấy, tám năm qua, cô ấy đã đem cả thân thể và tâm hồn dâng tặng cho Tô Thường Thụy, nếu không cô ấy cũng không thể nào nhớ kỹ những chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh kia như vậy.

Lần đầu tiên Hà Vũ Phi gặp Tô Thường Thụy là năm mười tám tuổi, thời điểm đó Hà Vũ Phi xinh đẹp giống như đóa u lan trong tịnh thất, lẳng lẳng cuốn hút ánh mắt của bao nhiêu người

Cô ấy xinh đẹp an tĩnh như vậy khiến người ta khó lòng xóa hình ảnh ấy khỏi con tim

Ngày đó, Hà Vũ Phi dựng bàn vẽ, đứng đây vẽ tĩnh vật, cũng mặc một chiếc váy dài màu trắng như hôm nay vậy, đẹp như một nàng tiên không nhiễm khói lửa nhân gian.

Tô Thường Thụy lớn hơn Hà Vũ Phi năm tuổi

Lúc đó anh ta vừa tốt nghiệp đại học, được nhận vào làm việc ở Tập đoàn Giang Hải, vẫn chưa phải là Tổng giám đốc điều hành như bây giờ mà chỉ là trợ lý của Tổng giám đốc thôi

Ngày đó, anh ta đang dẫn khách đi phát triển thị trường, lúc vô tình ngẩng đầu liền nhìn thấy Hà Vũ Phi.

Bọn họ giống như câu thơ miêu tả vậy, “Gió vàng sương ngọc tìm nhau, đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng.” Khi đó, Tô Thường Thụy như chết chìm trong khí chất của Hà Vũ Phi, chẳng cần biết còn chuyện gì quan trọng cần anh ta đi làm nữa, cứ như vậy đi đến bên cạnh Hà Vũ Phi.

Cảm giác có người đi tới, Hà Vũ Phi theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn

Tô Thường Thụy ngược sáng đi đến, mái tóc ngắn đen nhánh bị ánh mặt trời nhuộm thành một tầng vàng kim nhạt

Hà Vũ Phi không phải chưa từng thấy người đàn ông đẹp trai, anh tuấn hơn Tô Thường Thụy, thế nhưng khi lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, cô ấy cũng như Tô Thường Thụy, yêu anh ta từ cái nhìn đầu tiên.

Đúng vậy, vào buổi ban đầu, bọn họ tại nơi này gặp nhau, lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, vừa gặp đã phải lòng nhau.

Hà Vũ Phi vốn dĩ là một cô gái dè dặt, hơn nữa khi ấy mới học năm hai trung học, chuẩn bị tham gia thi vào trường mỹ thuật, cô ấy chưa có ý định yêu đương thời điểm đó, nhất là đối phương lại là thành phần trí thức trong xã hội

Nhưng Tô Thường Thụy cũng không phải người sẽ dễ dàng buông tay, anh ta tôn trọng cách nghĩ của cô ấy, trước khi cô ấy thi tốt nghiệp trung học thì không hề mở miệng đề cập đến việc qua lại yêu đương, nhưng anh ta lại muốn chiếm chỗ này làm của riêng, khiến những người muốn tiếp cận cô ấy chỉ có nhìn mà không thể với tới.

Anh ta đối xử với Hà Vũ Phi thật tốt, giống như ngấm trong miệng sợ tan, biết chừng mực, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa

Tôi không khỏi thổn thức, Tô Thường Thụy chính là người khi anh ta yêu ai thì có thể cho người đó cả thế giới, nhưng một khi anh ta rời xa cũng sẽ mang cả thế giới đã cho cô ấy đi.

Ngày Hà Vũ Phi thi tốt nghiệp trung học xong, Tô Thường Thụy lái xe đến cho cô ấy bên ngoài trường thi, tất cả mọi người lúc ấy đều nhìn Hà Vũ Phi với ánh mắt hâm mộ

Lái xe đẹp, dáng dấp cao ráo, vừa nhiều tiền lại vừa đẹp trai, đàn ông như vậy ai mà không yêu cơ chứ? Nói vậy nhưng Hà Vũ Phi yêu anh ta cũng chẳng phải vì điều kiện bên ngoài, sở dĩ cô ấy đối với Tô Thường Thụy vừa thấy đã yêu chính là vì ánh mắt anh ta nhìn cô ấy lúc bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, đáy mắt ấy hiện lên một tia vui vàng cùng kinh ngạc mừng rỡ, giống như phát hiện ý nghĩa sự tồn tại của sinh mệnh vậy.

“Vũ Phi, làm bạn gái anh nhé!” Ở vườn hoa lãng mạn nhất thành phố, Tô Thường Thụy nói với cô ấy, “Anh nhất định sẽ đối xử tốt với em.”

“Nếu anh cảm thấy như vậy thì em bằng lòng.” Cô ấy mỉm cười nhìn anh ta, đáy mắt ẩn chứa sự thận trọng của người thiếu nữ.

Anh ta tràn đầy kinh ngạc và vui mừng ôm cô ấy vào lòng, rõ ràng đã là người trưởng thành rồi mà vẫn giống như một đứa trẻ chưa trải qua sự đời, vui đến mức không biết phải làm sao mới tốt

Lúc đó Hà Vũ Phi biết Tô Thường Thụy thật lòng yêu cô ấy, ít nhất trong giây phút đó thật sự là yêu.

Bốn năm sau đó, Hà Vũ Phi học đại học cũng quen biết với Trương Diệp.

Trương Diệp và Hà Vũ Phi là bạn cùng phòng, bạn cùng phòng đại học chính là nếu không trở thành quan hệ chị em thân thiết thì sẽ là quan hệ nhờ vả, dựa dẫm, tính toán lẫn nhau, biến cuộc sống bốn năm đại học thành bộ phim “Cung tâm kế”.

Thật không may mắn, cuộc sống chung trọ của Hà Vũ Phi ở đại học lại là kiểu phim cung đấu dài tập như “Chân Hoàn Truyện” vậy, một người có cuộc sống hoàn hảo lại xinh đẹp, người gặp người yêu như Hà Vũ Phi không tránh khỏi bị những nữ sinh cùng phòng ghen ghét, chằm chọc, nói cô ấy là loại người rẻ mặt dối trá, lúc nào cũng tỏ ra thanh cao nhưng thật ra chính là đồ ăn bám dựa dẫm, tóm lại bao nhiêu lời khó nghe đều có cả.

Hà Vũ Phi cũng không tính toán để bụng, chẳng qua có một lần bọn họ làm ra chuyện quá đáng hơn, làm bản đôi giày mà Hà Vũ Phi thích nhất, cô ấy tủi thân tới nỗi rung rung nước mắt nhưng cuối cùng lại mạnh mẽ không khóc.

Trương Diệp xuất hiện vào lúc này, cô ta nhìn không vừa mắt mấy người bắt nạt Hà Vũ Phi nên luôn luôn xuất đầu lộ diện bên vực Hà Vũ Phi, khiến cô ấy khó lòng mà không cảm động cho được, nước mắt nín nhịn trong lòng cũng vì thế mà tuôn ra

Giây phút ấy, Hà Vũ Phi cứ nghĩ cô ấy và Trương Diệp sẽ là bạn tốt cả đời.

Trương Diệp lôi kéo Hà Vũ Phi đi xin đổi phòng ký túc

Đúng lúc đó phòng của Trương Diệp thiếu một người, tính cách cô ta lại thân thiện cởi mở, đối với người nào cũng rất nhiệt tình, lại thêm cô ta có quan hệ rất tốt với cô quản lý nên khi bọn họ vừa xin thì cô quản lý liền cho phép họ đổi phòng

Trương Diệp bận rộn trong ngoài giúp Hà Vũ Phi chuyển đồ, vào lúc đó Hà Vũ Phi cũng không ý thức được từ đầu tới cuối, Trương Diệp giúp cô ấy chẳng qua cũng chỉ muốn mượn cô ấy để làm quen với người mà cả đời cô ta có lẽ cũng không với tới

Nếu không phải Tô Thường Thụy nhất định muốn chia tay với Hà Vũ Phi, nếu không phải Trương Diệp trắng trợn cướp đi Tô Thường Thụy, vậy có lẽ Hà Vũ Phi vĩnh viễn cũng sẽ không

biết Trương Diệp giúp đỡ cô ấy cũng chỉ vì muốn lợi dụng mà thôi

Bởi vì Tô Thường Thụy ngày nào cũng tới thăm Hà Vũ Phi, nên học sinh toàn trường đều biết Hà Vũ Phi có một người bạn trai rất giỏi giang, thậm chí có người còn nghe ngóng được Tô Thường Thụy chính là Thái tử gia của Tập đoàn Giang Hải, đợi đến lúc thời cơ chín muồi sẽ tiếp quản Tập đoàn Giang Hải

Nhân vật lớn như vậy ai mà không muốn tiếp cận, cho dù không چرا được anh ta thì của bạn tốt của anh ta cũng được.

Bởi lẽ bạn bè của những người thành công đều là những người thành công

Trương Diệp ban đầu cũng không có ý định cướp đi Tô Thường Thụy, cô ta chỉ muốn thông qua Hà Vũ Phi quen biết với những người bên cạnh Tô Thường Thụy mà thôi, đáng tiếc mọi chuyện đều có thể xảy ra, tất cả mọi thứ cuối cùng lại đi đến kết cục khác hẳn như bây giờ

Nguyên do có lẽ bởi vì Tô Thường Thụy là một người bạn trai tiêu chuẩn, không dùng từ tiêu chuẩn vẫn chưa đủ, phải nói là một người bạn trai hoàn hảo mới đúng, gặp phải người bạn trai hoàn hảo như vậy sẽ khiến người ta ghen tức đến đỏ mắt, mơ ước chiếm làm của riêng

Lúc Hà Vũ Phi hẹn hò với Tô Thường Thụy có nhắc qua chuyện Trương Diệp đã giúp đỡ cô ấy, khiến Tô Thường Thụy nảy sinh cảm tình với người đã giúp đỡ Hà Vũ Phi, thương lượng với Hà Vũ Phi về việc mời Trương Diệp ăn một bữa cơm

Mà Trương Diệp đúng là chờ đợi một bữa cơm như vậy

Hà Vũ Phi và Trương Diệp trở thành bạn thân nhất, khi bạn đang ở trong cảnh khốn khó lại có người đưa bàn tay ra giúp đỡ, bạn nhất định sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng người đó vô điều kiện.

Hà Vũ Phi tin tưởng Trương Diệp tới mức mọi chuyện của cô ấy với Tô Thường Thụy, cô ấy đều kể cho Trương Diệp nghe mà hoàn toàn không biết rằng khi Trương Diệp nghe cô ấy kể về Tô Thường Thụy thì từ từ bị lạc trong đó

Cô ta bắt đầu ghen tức với Hà Vũ Phi, bắt đầu nảy sinh suy nghĩ tại sao mình không phải là Hà Vũ Phi, tại sao cô ta lại không thể ở bên Tô Thường Thụy

Bên cạnh Tô Thường Thụy cũng có không ít những người đàn ông ưu tú khác nhưng tất cả những người đó đều không phải Tô Thường Thụy.

Chính vì thế mà ba năm trước, cũng chính là lúc Hà Vũ Phi và Trương Diệp bắt đầu năm ba đại học, Trương Diệp đã cố gắng hết sức quay lưng lại với Hà Vũ Phi, theo đuổi Tô Thường Thụy

Vốn dĩ như Hà Vũ Phi nói, Tô Thường Thụy là một người bạn trai hoàn hảo, mà bạn trai hoàn hảo thì quan trọng nhất là sẽ không dễ dàng bị người đàn bà khác khiêu khích, anh ta phải rất chung thủy, thâm tình, thâm tình thì anh ta làm được nhưng cuối cùng lại không chung thủy

Khi một người phụ nữ mặc kệ mọi thứ chỉ để đoạt lấy một người đàn ông, người phụ nữ hư hỏng sẽ tìm cách để lên giường cùng anh ta, nhưng cũng có một ít người phụ nữ khác sẽ tận lực tìm cách lấy lòng người đàn ông đó, thật không may là, từ lúc Trương Diệp dùng Hà Vũ Phi làm thang để leo lên thì Trương Diệp đã chọn cách thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Người ta đều nói kẻ địch của kẻ địch chính là đồng minh (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lần đầu tiên Trương Diệp lên giường cùng Tô Thường Thụy, Hà Vũ Phi cũng không biết, cô ấy chỉ biết bắt đầu từ hai năm trước bọn họ thường xuyên qua lại

Sau khi Tô Thường Thụy nói chia tay với Hà Vũ Phi, cô ấy đã từng 1, điều tra thử bọn họ

Đại khái là sau khi biết những chuyện này cô ấy không thể nào tha thứ cho bọn họ cho nên mới tìm đến tôi, nhờ tôi trả thù Trương Diệp.

Một người thật lòng yêu suốt tám năm, một người là bạn bè mình thật lòng dối đãi suốt sáu năm, Hà Vũ Phi từng cảm thấy trong đời cô ấy có hai người này là quá đủ rồi mà không nghĩ tới một ngày, chính hai người này phản bội lại mình, đã thế còn dùng phương thức tàn khốc, bẩn thỉu nhất

Nếu như Tô Thường Thụy chính thức chia tay với cô ấy sau đó đến với Trương Diệp thì cô ấy sẽ không cảm thấy đau khổ đến như vậy, cô ấy có lẽ chỉ đau khổ một lúc, nhưng sẽ chúc phúc cho bọn họ

Thế nhưng bọn họ còn lừa Hà Vũ Phi

Lừa xong, một người thì vô tình đến mức một lời giải thích cũng không có, còn một người thì ra về ta đây, lại gán cái3mác tiểu tam lên đầu cô ấy.

Cho dù đối thành ai cũng khó có thể nhịn được.

Tôi chợt nghĩ đến chị tôi - người phụ nữ đáng thương đáng giận vẫn còn nằm trong nhà điều dưỡng, có thể cả đời cũng không tỉnh lại được

Đó là lí do tại sao trong bao nhiêu người tôi lại chọn Hà Vũ Phi, bởi cô ấy quá giống chị tôi

Ban đầu không có ai cứu chị tôi nên chị ấy mới trở thành người thực vật, nếu như tôi không cứu Hà Vũ Phi, có khi nào cô ấy cũng biến thành như vậy?

Sự thật chứng minh tôi lo lắng là đúng, tính cách của cô ấy như vậy, chỉ biết dùng cách cực đoan nhất là kết thúc sinh mạng của mình để trốn tránh, đáng thương nhưng cũng đáng giận

Giận vì bọn họ0không biết đấu tranh cho hạnh phúc của bản thân, thương cho số phận bi thảm của bọn họ, tâm tình của tôi chính là như vậy

Sau khi đưa Hà Vũ Phi về bệnh viện, tôi lái xe lượn vài vòng vào trong thành phố

Câu chuyện của Hà Vũ Phi kể rất cặn kẽ, phụ nữ khi nói về những chuyện này sẽ kể nhiều nhất là người đó đã từng tốt thế nào hoặc người đó tồi tệ thế nào

Vì chuyện được kể lại dưới góc nhìn của Hà Vũ Phi, tôi cũng không chắc quá khứ có thật như lời cô ấy nói.

Bởi lẽ trong miêu tả của Hà Vũ Phi, Tô Thường Thụy là một người đàn ông rất thâm tình, trước khi quen biết Hà Vũ Phi, anh ta cũng chưa từng yêu ai và bọn họ là mối tình đầu của nhau, mà mối tình đầu đối với người đàn ông mà nói luôn có một sự tồn tại đặc biệt trong lòng

Lý do Tô Thường Thụy phản bội Hà Vũ Phi là gì, tôi nghĩ thế nào cũng không ra.

Anh ta giống như rất dễ dàng thay lòng khi đối diện với mấy mảnh khốc đơn giản của tôi, cũng dễ dàng có bộ dạng thâm tình như vậy khi đối với Trương Diệp, chẳng lẽ Hà Vũ Phi nói dối hay sao? Không, không giống, người phụ nữ như Hà Vũ Phi không biết nói dối

Cô ấy là người hiền lành, nhất gan như thỏ đẻ, không bị ép quá mức cũng sẽ không dám cắn người

Tôi cảm thấy có chút rối rắm, mối quan hệ của Tô Thường Thụy và Hà Vũ Phi, giữa Tô Thường Thụy và Trương Diệp, Trương Diệp và Hà Vũ Phi

Rốt cuộc giữa họ đã xảy ra những chuyện gì chứ? Lần đầu tiên Tô Thường Thụy phát sinh quan hệ với Trương Diệp, trong lòng anh ta nghĩ gì, tôi thấy hơi khó hiểu.

Tôi cần phải nhanh chóng tìm hiểu rõ mối quan hệ giữa ba người bọn họ, không thể đứng về góc độ của một người mà xem xét mối quan hệ rắc rối của cả ba người này được, mà phải đứng ở góc độ người quan sát câu chuyện

Nghĩ vậy, tôi đạp phanh, dừng xe ở ven đường.

Cầm điện thoại lên, tôi bấm một dãy số, điện thoại vang lên rất lâu phía đối diện mới có người nghe máy

Đầu dây bên kia có âm thanh huyền ảo, giọng một người đàn ông nghe giọng có vẻ lưu manh vang lên bên đầu máy bên kia: “Àiyo, cô chủ Phuong, sao hôm nay rảnh rồi gọi tới tìm tôi thế, gần đây phát tài sao?” “Anh đang ở đâu?” Tôi hiện tại không có thời gian đùa với anh ta nên hỏi luôn “Chỗ cũ.” Người bên đầu dây bên kia đáp lại cũng rất quả quyết.

Cúp điện thoại xong tôi lái xe thẳng đến “chỗ cũ” mà anh ta nói, chỗ cũ ở gần phía đông, nếu như nói khu phía tây là khu đô thị phát triển sầm uất nhất thì phía đông là bộ phận thuộc về dân nghèo, ra khỏi đường cao tốc thành phố liền có thể thấy quang cảnh ở đây so với khu trung tâm đúng là một trời một vực

Theo trí nhớ, tôi lái xe vào một con đường cát sỏi, cũng không biết trẻ con nhà ai ăn mặc quần áo bẩn thỉu đang chơi đùa, mặt đất nào đất đấy được ánh mặt trời chiếu vào đều sáng bừng lên.

Tôi dừng xe ở ven đường, dù cho có tiếp tục đi về phía trước cũng không lái vào được

Giữa các căn nhà chật chội là một con hẻm nhỏ rộng không quá một mét, bầu trời dưới con hẻm chật hẹp bị che hết bởi quần áo và ga trải giường các loại nên con đường này mát mẻ ngoài ý muốn.

Người đàn ông tôi liên lạc bốn mươi phút trước ở chỗ sâu nhất, u ám và ẩm ướt nhất trong cái ngõ nhỏ này, mặc dù đã quen biết anh ta nhiều năm tôi cũng không rõ họ tên anh ta là gì, từ đầu đến đây, bao nhiêu tuổi

Dù sao thì những thứ đó đối với tôi cũng không quan trọng, quan trọng nhất là anh ta có thể cho tôi biết tất cả những tin tình báo mà tôi cần.

Tôi đi dọc theo con đường, rất nhanh liền thấy đầu hẻm nhỏ, từ đó rẽ vào là thấy những tấm ván cửa cũ, ở phía trên tấm ván cửa có đặt một cái camera an ninh được nguy trang rất kỹ, tôi hướng cái camera vậy tay, một lúc sau, có một bà lão đầu tóc bạc phơ ra mở cửa.

Lưng bà ấy hơi cong, mấy năm trước tôi đã từng gặp người này

Bà ấy trông vẫn vậy, cũng không hề nhìn tôi, mà đóng cửa vào ngay sau đó rồi xoay người vào phòng

Trước mắt tôi bây giờ là một sân nhỏ cũ kỹ, thời gian giống như lãng quên chỗ này, nơi này chẳng thay đổi gì cả, tuy thế nơi này vẫn tân tiến hơn nhiều nơi khác, cũ kỹ chỉ là vẻ ngoài, đồ công nghệ hiện đại đều ở trong nhà.

Tôi đẩy cửa bước vào, đó là một gian phòng còn chưa đủ hai mươi mét vuông, tiếng người huyền ảo mà tôi nghe được chính là những hình ảnh đang chiếu trên màn hình

Nơi này có một đồng máy tính giữa nhà, có một cái giường, chần gập qua loa trên giường với một con mèo Ragdoll ngồi ngay ngắn trên đó

Khác với đồng lợn xộn trên bàn, con mèo này trong sạch sẽ lạ thường, nó có một đôi đồng tử màu đồng

Nghe nói loại mèo này rất đắt, giá không ít hơn sáu con số.

Ở giường bên trong, gần song sắt cửa sổ có một cái bàn đọc sách, trên bàn toàn là đồ ăn vặt, ở giữa là một chiếc máy tính chuyên dụng

Một ông chú đang ngồi cắm mặt vào máy tính, con mèo cũng trèo lên ghế ngồi.

Ông ta mặc một chiếc áo may ô màu trắng, quần đùi hoa, nhìn như lão đầu đáng yêu, nhưng liếc qua cũng có thể thấy tuổi tác của ông ta chưa quá bốn mươi

Không ai biết tên thật ông ta, những người đến tìm ông ta toàn gọi ông là “ông chủ”.

“Lão Bạch,” Tôi ôm con mèo lên, cọ mặt vào người nó

Thật không biết ông ấy nghĩ gì, một con Ragdoll đẹp như vậy lại đặt cho nó cái tên là “Lão Bạch.” “Cô chủ Phuong, sao hôm nay rảnh rồi thế, lại đích thân đến đây?” Ông chú quay đầu nhìn tôi

Thật lòng mà nói, trừ việc ông ta không hề chăm chút nhan sắc, ăn mặc thì lồi thòi lệch thếch cũng có thể coi là một người đàn ông đẹp trai phong độ, hấp dẫn kiểu trưởng thành, nhưng phong cách này làm mất luôn luôn cả khí chất và bộ mặt coi như không tệ

Có điều ông chú như vậy lại mang lại cho người ta cảm giác có chút chán chường, giống như một làn điệu dân ca vậy, cực kỳ thích hợp nghe khi trời mưa.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Người ta đều nói kẻ địch của kẻ địch chính là đồng minh (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi lấy trong túi xách ra hai tấm ảnh đưa cho ông chú nói, “Tôi muốn biết chuyện giữa hai người họ.”

Ông chú nhận lấy ảnh, hơi nhúm mày, có chút bất ngờ nói, “Người đàn ông này là ai? Người yêu cô à?”

“Không phải người yêu của tôi.” Tôi tìm một chỗ ngồi xuống, con mèo ngoan ngoãn nằm im trong lòng tôi, “Tôi cứ tưởng ông biết rồi chứ.”

“Phải rồi, có mới mở một văn phòng dịch vụ.” Ông ta vỗ vỗ vào gáy, như búng tính nói, “Quên mất, cô muốn biết những gì?”

“Ông có thể tra được những gì thì tra hết cho tôi.” Tôi vừa nói vừa rút trong túi xách ra một phong bì đưa cho ông ta, nói “Đây là tiền đặt cọc, ba ngày sau tôi lấy tài liệu sẽ trả nốt số còn lại cho ông.”

Ông chú cũng không khách khí, nhận lấy phong bì

Ông ta đếm lại một chút tiền trong đó rồi cất vào ngăn kéo bàn máy tính, “Của cô xong rồi.” “Lão Bạch, chị đi đây, chỗ này của ông chủ em thật không dành cho người ở mà.” Tôi buống Lão Bạch xuống, Lão Bạch cọ cọ vào mu bàn tay tôi kêu “meo meo” hai tiếng

“À”, ông chú bỗng nhiên quay đầu lại nhìn tôi một chút, “Nói đến chuyện này, liệu cô có thể giúp tôi tạm thời chăm sóc Lão Bạch được không?”

Tôi có chút kinh ngạc

Tôi biết từ trước đến nay ông chú chưa từng quan tâm đến chuyện gì, nhưng từ lúc nuôi Lão Bạch, ông ta liền biến thành “con sen” của Lão Bạch, nhìn căn phòng bẩn thỉu này cùng vẻ ngoài sạch sẽ của Lão Bạch cũng có thể thấy ông ta cũng chiều nó thế nào

Cứ như vậy ông chú giao luôn Lão Bạch - bảo bối của ông ấy cho tôi trông nom, nghĩ thế nào cũng thấy kỳ quái

Ông ta chỉ tay vào chiếc máy điều hòa đặt trong góc phòng, trông rất cũ kỹ, nhìn có vẻ không còn dùng được nữa rồi, tôi hỏi, “Hỏng rồi?”

“Đúng vậy.” Ông ta gãi đầu một cái, “Đó là một chuyện, chuyện thứ hai là sau khi làm xong vụ này của cô, tôi cũng cần ra ngoài một chuyến, thời tiết quá nóng, không thể để Lão Bạch theo tôi chịu khổ được.” “Tôi nói này, ông không phải làm việc gì phạm pháp đấy chứ, hay ông lại lên tra tư liệu của ai rồi, hoặc lại đăng nhập vào hệ thống của ngân hàng Thụy Sĩ?” “Tôi trêu chọc ông ta, “Ông thế mà lại muốn ra ngoài, chuyện này so với chuyện mặt trời nó còn chấn động hơn nha!”

“Cứ cười đi, mấy năm không gặp, cô vẫn đáng ghét như vậy.” Ông ta vừa nói vừa đứng dậy khỏi ghế, đến cạnh cửa, mở cửa một căn phòng nhỏ, căn phòng đó được dọn dẹp vệ sinh sạch sẽ, có chậu cát với cái ổ mèo, tất cả đều là loại xịn nhất, người này chắc là kiếm được bao nhiêu tiền đều dành cho Lão Bạch hết.

Tôi không gắng hỏi ông ta ra ngoài làm gì, cũng như ông ta cũng không truy hỏi chuyện lần này của tôi, chúng tôi vừa là bạn bè nhưng cũng có thể coi như người xa lạ

Nhưng như vậy cả hai chúng tôi đều cảm thấy rất tốt, an toàn, yên tâm vô cùng

Một giờ sau, tôi xách túi lớn túi nhỏ đi ra khỏi con hẻm nhỏ này, trong một giờ này, ông chú đóng gói kỹ càng toàn bộ đồ dùng hàng ngày của Lão Bạch đều đưa hết cho tôi

“Ông không sợ tôi ôm mèo trốn mất à?” Tôi không nhịn được cười bảo

“Cho dù có đi đâu tôi cũng có cách tìm được cô.” Khi ông ta nói ra lời này trông ông ta tràn đầy tự tin thậm chí có chút tự đại, “Trừ việc cô biến mất một năm kia tôi cũng không biết cô đang làm gì.” “Ba ngày sau, tôi đến lấy thông tin.” Nói rồi tôi ôm Lão Bạch đi ra khỏi nơi chật chội ẩm thấp đó.

Sau khi lên xe, tôi vứt đồ đạc của Lão Bạch ra ghế sau, đặt nó ngồi sang ghế bên cạnh ghế lái, Lão Bạch là một con Ragdoll ba tuổi trưởng thành được ông chú nuôi dưỡng thành con mèo có khí chất của Từ Hy Thái hậu.

Sau khi về nhà, tôi ôm Lão Bạch lên nhà trước sau đó bật điều hòa, đặt nó xuống ghế salon, rồi mới xuống nhà ôm đồng hồ của nó lên

Sau khi cất được hết đồ của Lão Bạch thì toàn thân tôi đã ướt đẫm mồ hôi, tôi liền lấy quần áo mặc ở nhà rồi đi vào phòng tắm tắm rửa, đợi đến lúc ra ngoài thì đã là hoàng hôn rồi.

Khi tôi đang nghĩ xem buổi tối nên ăn gì thì chuông cửa reo lên, người mà giờ này đến tìm tôi chắc hẳn chỉ có Hứa Mạch

Bước ra mở cửa, ấy vậy mà ngoài dự liệu, đứng ngoài cửa không phải Hứa Mạch mà là Tô Thường Thụy.

Nhất thời tôi không kịp phản ứng lại, trong đầu không ngừng tự hỏi về vấn đề chính là sao Tô Thường Thụy lại ở chỗ này, anh ta tới đây làm gì, chúng tôi vừa gặp nhau buổi sáng, cho dù là có chuyện gì tại sao anh ta lại không gọi điện cho tôi mà lại trực tiếp đến tận đây tìm tôi chứ, tôi với anh ta cũng không thân thiết tới mức này.

“Tô Tổng?” Cũng may tôi phản ứng cũng tương đối nhanh, tôi liền né người để anh ta đi vào, lúc này tôi cảm thấy vô cùng vui mừng, vì có Lão Bạch đến ở chùa, nhà cửa tôi đều thu dọn sạch sẽ rồi

Tô Thường Thụy khẽ mỉm cười một cái, trông khá ga lăng, nói: “Ừ, buổi sáng hơi hấp tấp, tôi cảm thấy vẫn nên tự mình qua đây một chuyến gặp em mới được.” Tôi nép người sang một bên để anh ta đi vào, anh ta cũng tình bơ đảo quanh phòng tôi một chút.

Cũng bởi tôi không gặp khó khăn về kinh tế, thêm nữa tôi lại chưa bao giờ ngược đãi bản thân mình nên tôi ở nơi này cũng coi như một tiểu khu cao cấp, đồ đạc trong nhà cũng cao cấp như thế, đương nhiên, những thứ này đều không phải tôi bố trí mà là chủ nhà tự mình bố trí

Không thể không nói, chủ nhà thật sự là một người có thẩm mỹ, bố trí căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách vô cùng hợp lý.

Tôi mở tủ lạnh lấy ra hai lon coca, đưa cho Tô Thường Thụy một lon nói, “Xin lỗi anh, nhà chỉ có cái này.” “Ừ, cảm ơn.” Anh ta cầm lấy lon coca, ngồi xuống ghế salon, tầm mắt rơi vào

Lão Bạch, tôi thấy anh ta có vẻ hơi sững sờ một chút.

“Em nuôi mèo sao?”

“Đúng vậy.” Tôi khom người bẻ Lão Bạch lên, nó cũng vô cùng phối hợp không hề giãy giụa, cực kỳ ngoan ngoãn dụi vào lòng tôi, “Trước đây em ở Hàn Quốc nuôi nó, sau khi tốt nghiệp liền mang nó trở về đây.”

Tôi bắt đầu nghiêm túc nói bấy bọ, Tô Thường Thụy cũng không biết lại lịch của tôi, lại do Hứa Mạch giới thiệu, mà Hứa Mạch lại là ông chủ của một công ty, người quen biết anh ta nhất định cũng phải là người có chút lại lịch địa vị

Hơn nữa tôi cũng phải để cho Tô Thường Thụy biết, nếu tôi có thể nuôi được giống mèo Ragdoll quý giá này lại ở khu nhà đất tiền này, sẽ không phải người vì tiền mà có quan hệ mập mờ với đàn ông

“Ừ, Hứa Tổng có nói qua, em mới từ Hàn Quốc trở về.” Tô Thường Thụy khéo léo mở nắp lon coca, uống một hợp sau đó anh ta nói, “Khi nào em định tới Vinh Thịnh báo danh?”

“Em đang muốn ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, có thể bốn ngày sau em sẽ đi.” Tập đoàn Vinh Thịnh là tên công ty mà Tô Thường Thụy giới thiệu tôi qua làm

Tôi phải đợi thêm ba ngày, sau khi lấy được tin tức tình báo cụ thể, mới quyết định nên làm thế nào tiếp theo, hơn nữa trong ba ngày này cũng có rất nhiều việc quan trọng cần phải làm

“Đến lúc đó tôi sẽ đi cùng em.” Tô Thường Thụy không sợ người ta vì bất ngờ đau tim mà chết, vẫn thao thao bất tuyệt tự dung nói ra một câu như vậy

“Như vậy có phiền phức quá không Tô Tổng, Tô Tổng đã tiến cử, em đã vô cùng cảm kích rồi, làm sao em có thể để anh tự mình đưa em đi được

Nếu Trường tiểu thư biết được, nhất định sẽ lại hiểu lầm, em nghĩ Tô Tổng nên ở cùng Trường tiểu thư thì hơn.” Tôi vội vàng nói.

“Hiểu Hiểu, em nói như vậy làm tôi thấy rất xấu hổ, không còn mặt mũi nào gặp em nữa.” Anh ta trông có vẻ áy náy nhìn tôi, “Nhiều lần để cho em khó xử như vậy, thật ra tôi đều hiểu cả

Ở bệnh viện, bác sĩ cũng nói Diệp Từ không có gì đáng lo ngại, nghỉ ngơi tốt là sẽ không sao

Lần trước ở trước mặt Hứa Tổng, tôi đã hứa nhất định sẽ để Diệp Từ nói xin lỗi với em”

Tôi liền bùng tình hiểu ra tại sao anh ta lại lập tức phải chạy tới nhà tôi

“Không sao đâu Tô Tổng, chỉ cần biết anh không xem thường em, không cảm thấy em là loại người chuyên đi phá hoại hạnh phúc người khác là tốt rồi

Hơn nữa phụ nữ mang thai quan trọng hơn cả, chỉ cần Trường tiểu thư khỏe

mạnh thì thế nào cũng được.” Tôi nói hết sức thành khẩn, vào lúc này, đối với con người ưa nịnh này tôi tuyệt đối không kiểm lời,“ Tô Tổng, anh cứ yên tâm đi, em không sao đâu mà, thật đó, bên chỗ anh em, em sẽ giải thích với anh ấy.”

“Em thật sự là người lương thiện nhất trong những cô gái mà tôi từng gặp.” Anh ta thở phào một hơi nhẹ nhõm, có được sự khẳng định của tôi, anh ta cũng không phải lo lắng không biết phải giải thích ra sao với Hứa Mạch

“Cũng chỉ có Tô Tổng cảm thấy như vậy thôi, anh em lúc nào cũng nói em tùy hứng đấy.” Tôi cười nói.

Anh ta cũng cười theo, lại nhìn Lão Bạch trong tay tôi khen:“ Con mèo của em thật đẹp, tên nó là gì vậy?”

“Tên nó là Ngải Mễ Lệ.” Tôi tự động đổi một cái tên phù hơn hơn cho Lão Bạch, nó có vẻ không vừa ý, lấy chân vỗ vào mặt tôi một cái, tôi liền thuận thể đưa nó cho Tô Thường Thụy, anh ta bế nó, dịu dàng vuốt ve lông Lão Bạch khiến cho nó sung sướng hưởng thụ híp mắt lại

“Tên rất hay.” Tô Thường Thụy quả nhiên khá thích cái tên này, anh ta lại thuận tiện hỏi, “Em và Hứa Mạch là anh em sao? Tôi nhớ là hình như Hứa Mạch không có em gái mà.”

“Mẹ em là cô ruột của anh ấy, em là em họ anh ấy

Tôi lại một lần nữa nói dối không chớp mắt, sợ đi thái độ của anh ta đối với tôi khách khí như vậy chắc hẳn có liên quan đến Hứa Mạch.

“Hóa ra là như vậy.” Tô Thường Thụy hiểu rõ gât đầu một cái, nói thêm một hỏi, bên ngoài đường đã tối, đèn đường cũng đã lên đèn, Tô Thường Thụy mới đứng dậy tạm biệt tôi ra về, anh ta trước khi đi còn quay đầu nhìn tôi, kiên quyết nói muốn dẫn tôi đi báo danh ở tập đoàn Vinh Thịnh, tôi cũng làm bộ cự tuyệt một chút mãi sau mới tò về bắt đắ đi đón nhận ý tốt của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Người ta đều nói kẻ địch của kẻ địch chính là đồng minh (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi tiễn Tô Thường Thụy đi, tôi thu lại nụ cười nguy trang trên mặt

Ngày hôm nay mệt tới mức đứng không vững luôn rồi: sáng thì bị Trương Diệp dày vò một trận, xế chiều thì đi tìm ông chú, mang theo Lão Bạch trở về lại là một trận dày vò nữa, đối với tôi - một người ngày thường ghét vận động mà nói, thật sự là muốn lấy cái mạng già này mà.

Tôi quay lại ngồi bên cạnh bàn trà, cầm điện thoại lên gọi cho Hứa Mạch

Hứa Mạch lúc này cũng vừa mới thức dậy, hôm qua anh ấy thức trắng đêm, sáng lại cùng tôi nói chuyện điện thoại xong mới đi nghỉ ngơi, ngủ đến bây giờ chắc cũng khoảng tầm sáu bảy tiếng

“Nói chuyện với anh một chút.” Tôi kiệt sức lẫn ra ghế salon, Lão Bạch thuận tiện trèo lên bụng tôi nằm, “Nếu Tô Thường Thụy hỏi anh quan hệ giữa anh và em, anh cứ nói em là con gái của cô anh, quan hệ của chúng ta là anh em họ nhé.”

“Em lại nói linh tinh cái gì rồi?” Hứa Mạch không nhịn được bật cười, “Đã ăn tối chưa?”

“Em chưa, “ bụng bắt đầu kêu đói, tôi lại hỏi, “Anh đã ăn com chưa?”

“Anh vừa nấu com xong.” Hứa Mạch nói, “Qua đây đi, có món sườn chua ngọt với cà om mà em thích đây.”

“Tuân lệnh3sếp!” Nghe nói có đồ ăn, tinh thần tôi tỉnh táo hẳn lên, tôi ngồi dậy, đặt Lão Bạch sang một bên, chạy vào phòng thay quần áo

Bởi vì sang nhà Hứa Mạch, với cả tôi xem Hứa Mạch như người nhà của mình, hơn nữa trong mắt anh ấy tôi cũng như em gái ruột, tôi không trang điểm mà chỉ thay quần áo rồi ra ngoài.

Nhưng lúc đi tới cửa, Lão Bạch lại kêu “meo meo” đi tới, đáng về cực kỳ đáng thương hip mắt nhìn tôi với thái độ nữ vương ban nẫy như hai con mèo khác biệt

Tôi liền mềm lòng, cúi người ôm lấy Lão Bạch, mang nó cũng ra khỏi cửa.

Nhà Hứa Mạch cách nhà tôi cũng không xa, đi cũng không tới mười phút thì tới

Hứa Mạch là ông chủ của một công ty, làm sao có thể giống tôi,0anh ấy một mình ở một căn nhà ống”, tôi cũng không phải lần đầu đến đây, đương nhiên cũng chẳng phải lần hai

(*)Nhà ống: Kiến trúc nhà ngang (đồng từ lâu - #) còn gọi là kiến trúc kiểu nhà lính, một hành lang dài nối liền với rất nhiều nhà đơn

Vì hai đầu hành lang thông gió, có dạng như cái ống, nên gọi là “đồng từ lâu” (“đồng từ” nghĩa là ống, nòng)

Xuống xe xong, tôi ôm Lão Bạch đến trước cửa ăn chuông, lúc Hứa Mạch ra mở cửa, anh ấy đang mặc một chiếc tạp dề hoa

Bạn có thể tưởng tượng được không? Một người đàn ông cao mét tám mấy, mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, bên ngoài lại mặc một chiếc tạp dề hoa, đã thế lại còn là màu phấn hồng nữa chứ

Đúng là chỉ có nhan sắc5của Hứa Mạch mới có thể chống đỡ được loại tạp dề bếp này, tôi vừa cười rũ rượi vừa ôm theo Lão Bạch bước vào nhà.

“Em nuôi con mèo này từ bao giờ thế, ôm nó ở đâu về đây?” Hứa Mạch cũng đi theo tới, vừa đi vừa cời tạp dề ra, nhìn con mèo tôi đang ôm trong ngực, biểu cảm nghiêm túc hỏi, “Đây không phải là mèo Ragdoll sao? Anh nói này Hiểu Hiểu, em không phải thấy mèo nhà người ta đẹp liền bắt về nhà chứ, cẩn thận không chủ của nó báo cảnh sát bắt em đấy.”

“Đến lúc đó em liền bảo anh là chủ mưu, em chạy trước.” Tôi ôm Lão Bạch quơ quơ trước mặt Hứa Mạch nói, “Có phải nó rất là đáng yêu hay không, đây là mèo đẳng cấp Phạm Băng Băng đấy nha.”“Ừ,4trông rất đáng yêu.” Hứa Mạch sờ sờ cằm nó, lại bảo tôi, “Đặt nó xuống đi rồi rửa tay ăn com trước đã.”“Được thôi” Tôi đang rất đói, để Lão Bạch trên ghế sofa phòng khách, tôi bước đến phòng bếp, mở vòi nước rửa tay, phòng bếp và phòng ăn nhà Hứa Mạch thông với nhau tạo ra một không gian mở.

Tới bên bàn ăn, tôi không thể không cảm thán, Hứa Mạch quả thật không nói dối tôi, có cả sườn chua ngọt và cà om

Ăn com xong, tôi giúp Hứa Mạch thu dọn chén đĩa đi rửa, tự nhiên cảm thấy quên mất chưa làm chuyện gì đó, quay đầu lại liền thấy Lão Bạch đã trèo lên bàn ăn nhà Hứa Mạch nhìn tôi với bộ dạng uất ức.

“À, em quên mất chưa cho mèo ăn.” Ông chú đã dặn đi dặn9lại tôi phải cho mèo ăn đúng giờ, phải cho nó ăn đồ ăn mèo nhập khẩu, ăn xong cái đó còn phải cho ăn đồ hộp dành cho mèo.

Đang nói vậy thì Hứa Mạch mang theo một cái đĩa nhỏ, trên đĩa có ba con cá đi tới nhìn tôi nói, “Anh đã nghĩ trước rồi, người chủ như em đến bàn thân còn quên ăn com, vậy mà vẫn có người nhờ em chăm mèo hộ, chủ nhân của con mèo này cũng gan dạ thật.”

Tôi cười ngốc nghếch hai cái, Lão Bạch ăn chùa đầu cũng không ngẩng lên, rõ ràng cực kỳ hải lòng bữa tối của Hứa Mạch cho nó

Dọn dẹp xong xuôi, Hứa Mạch ngồi bên bàn trà rót hai ly trà nhỏ

Nhìn động tác trôi chảy của anh ấy, tôi chợt cảm thán, anh ấy cũng thật đảm đang đấy chứ

“Nói đi, buổi sáng xảy ra chuyện gì thế?” Hứa Mạch ngồi trên sofa, cầm ly trà lên chậm rãi uống.

Tôi cũng đi qua đó ngồi, vừa cắn hạt dưa vừa kể chuyện ban sáng xảy ra ở Giang Hải cho Hứa Mạch nghe

Lão Bạch ăn xong cá, uể uải chuyển đi tới, nhảy lên sofa, leo vào lòng Hứa Mạch nằm ngáy khò khò, quên luôn tôi mới là người nhận nuôi nó.

“Vinh Thịnh?” Nghe tôi kể xong, Hứa Mạch mới chậm rãi mở miệng hỏi:“ Tô Thường Thụy lại để cho em đi Vinh Thịnh ư?”

“Sao vậy?” Tôi bị giọng điệu kỳ quái của Hứa Mạch làm cho hoang mang không hiểu, Vinh Thịnh nhìn thế nào cũng cao cấp hơn so với Giang Hải, chẳng lẽ Tô Thường Thụy để tôi đi Vinh Thịnh không phải bởi thấy áy náy với tôi hay sao?

“Em không biết sao?” Hứa Mạch nhìn tôi với ánh mắt như nhìn tên ngốc, lại hỏi: “Hà Vũ Phi không nói với em sao?”

Trong lòng tôi hoang mang, chẳng lẽ trong này còn ẩn tình nào mà Hà Vũ Phi chưa nói với tôi? Đây là lý do Tô Thường Thụy phản bội Hà Vũ Phi sao? Nhưng tại sao Hà Vũ Phi lại không nói với tôi chuyện này, cô ấy ngay cả chuyện tình trước đây với Tô Thường Thụy cũng đều nói cho tôi nghe rồi, chẳng có lý nào lại lừa tôi những tin tức khác.

“Được rồi, nhìn mặt em có vẻ cũng không biết.” Hứa Mạch thờ dãi đưa tay xoa đầu Lão Bạch, “Tập đoàn Vinh Thịnh có một vị Thái tử gia, anh ta tên là Trình Dật, anh ta và Tô Thường Thụy từng là quan hệ bạn bè, có điều do hai người cùng thích Hà Vũ Phi, cho nên đã lâu Trình Dật và Tô Thường Thụy không qua lại với nhau nữa.”

“Cái gì!” Tôi kinh ngạc thốt lên, đến hạt dưa đang cắn cũng rớt ra, đây là tình huống gì vậy, chuyện quan trọng như vậy mà bây giờ tôi mới biết

Hà Vũ Phi rốt cuộc đang nghĩ gì, tại sao cô ấy lại không kể cho tôi chuyện liên quan đến Trình Dật, chẳng lẽ giữa cô ấy và Trình Dật đã phát sinh quan hệ khó nói?

“Tô Thường Thụy giới thiệu em đi Vinh Thịnh, quả thật có chút ý tứ.” Hứa Mạch không biết có phải tức giận hay không, tự nhiên khóe môi lại cong lên thành một nụ cười, có điều nụ cười này nhìn thế nào cũng thấy tê dại da đầu.

“Đợi đã.” Trong đầu tôi tràn đầy nghi hoặc lại thốt lên một câu hỏi: “Nếu như vậy, cũng có nghĩa là Trình Dật và Tô Thường Thụy đã lâu không còn là quan hệ bạn bè mà là quan hệ tình địch đến tận bây giờ?”

“Có thể nói vậy, dù sao nhiều năm qua như vậy, cũng không thấy Trình Dật qua lại mập mờ với người phụ nữ nào cả, xem ra là chưa quên được Hà Vũ Phi.” Hứa Mạch gật đầu nói.

“Good.” Người ta đều nói kẻ địch của kẻ địch chính là đồng minh, tôi bây giờ đã hiểu tại sao Tô Thường Thụy cứ kiên quyết đi cùng tôi đến Vĩnh Thịnh, thậm chí không tiếc bỏ Trương Diệp lại bệnh viện tự mình đi tìm tôi

Anh ta đang muốn tìm thời cơ để nối lại quan hệ với Trình Dật, dù sao thì bây giờ anh ta và Hà Vũ Phi cũng đã chia tay.

Chẳng qua là tại sao anh ta lại đi tìm Trình Dật trong giờ phút quan trọng này chứ, anh ta không sợ Trình Dật vì Hà Vũ Phi mà sẽ trở mặt với mình hay sao

Mặc dù đã bị qua mặt một lần, nhưng người con gái trong lòng bị người đàn ông khác làm tổn thương là chuyện không thể nhin.

Tôi nhạy cảm thấy được, chắc hẳn sau chuyện này còn có nguyên nhân khác nữa, trong lòng tôi cũng mơ hồ có một suy đoán, chỉ có điều bây giờ chưa có chứng cứ nên chưa thể kết luận

Nhưng cũng không bao lâu nữa, ba ngày sau, tôi có thể lấy được đáp án từ ông chủ, từ trước đến nay ông chủ làm việc gì đều khiến tôi vô cùng yên tâm, theo lời nói của ông chủ thì không có gì không tra ra được.

Cho dù là chuyện gì, chỉ cần đã từng xảy ra sẽ để lại dấu vết, có cố gắng che dấu đến đâu cũng không thể hoàn toàn che dấu hết được

“Em định đến đó chứ?” Hứa Mạch hỏi tôi.

Tôi trả lời như thể đó là chuyện đương nhiên: “Nhất định rồi, chúng ta không thể phụ tâm ý của Tô Tổng đúng không anh?”

Tôi vốn dĩ không có quá nhiều hứng thú với Vĩnh Thịnh, hiện tại lại cảm thấy tương đối hứng thú rồi, trong lúc tôi cảm thấy mắt phượng hướng nữa, đột nhiên lại nhìn thấy được ánh sáng nơi cuối con đường ấy, thật không còn gì vui mừng hơn.

“Nếu em cần sự giúp đỡ thì gọi điện cho anh.” Anh ấy lại giống như ông già cầu nhau lái nhai dạn dò tôi.

“Em biết rồi.” Tôi ôm Lão Bạch tạm biệt Hứa Mạch quay về nhà.

Đêm mùa hè không có ánh mặt trời thiếu đốt, không khí cũng không quá nóng bức, tôi bẻ Lão Bạch lên xe lái về

Về đến nhà, tôi đặt Lão Bạch lên sofa ngủ, bật máy tính lên, dùng tốc độ nhanh nhất tìm kiếm thông tin về tập đoàn Vĩnh Thịnh và Trình Dật, rất nhanh tôi đã biết được những thông tin liên quan đến Trình Dật được công bố.

Trình Dật, ba mươi ba tuổi, hiện là người nắm quyền thật sự của Tập đoàn Vĩnh Thịnh

Anh ta tuổi trẻ tài cao, không có quan hệ nam nữ mập mờ lằng nhằng, rất nhiều người suy đoán anh ta có phải gay hay không

Anh ta cũng vô cùng kín tiếng, rất ít thông tin bất quá về đời tư của anh ta trên mạng

Tôi tiếp tục kéo xuống để nhìn thấy ảnh của anh ta.

Nhất thời tôi trợn to hai mắt, buột miệng thốt lên: “Fuck!”

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cô gái, cô có mù không vậy? (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi vốn cho là Hứa Mạch và Tô Thường Thụy đã là một trong số ít những người đàn ông vừa có khí chất vừa có tướng mạo, tuổi trẻ tài cao, cho đến khi gặp Trình Dật, tôi liền cảm thấy Hứa Mạch và Tô Thường Thụy chỉ có thể đứng sang một bên

Hóa ra mấy nhân vật Tổng tài diện mạo anh tuấn như thiên thần trong mấy cuốn tiểu thuyết cầu huyệt đều có nguyên mẫu cả, mà nguyên mẫu này chính là Trình Dật.

Rõ ràng có thể dựa vào mặt để kiếm cơm, vậy mà hết lần này tới lần khác đều dựa vào tài hoa để đi lên, người như vậy thật khiến người ta hâm mộ cũng như ghen tị mà

Người như vậy lại vì Hà Vũ Phi mà thủ thân như ngọc suốt bao nhiêu năm? Nghe có vẻ không được thiết thực cho lắm, với tướng mạo cùng khí chất thế này, tùy tiện ngoác tay một cái cũng có một đồng thiếu nữ tình nguyện chạy lại bên anh ta, anh ta yêu Hà Vũ Phi bao nhiêu, tôi càng lúc càng không thể hiểu nổi tại sao Hà Vũ Phi lại không kể cho tôi nghe về Trình Dật.

Trong lòng như có con mèo nhỏ dùng móng vuốt khê cào ngứa ngứa khó chịu, tôi không kìm được nổi tò mò, liền quyết định cầm điện thoại gọi cho Hà Vũ Phi

“Tôi có chuyện muốn hỏi cô này.” Sau khi điện thoại được kết nối, không kịp đợi Hà Vũ3Phi nói chuyện, tôi đã mở miệng trước, “Cô có biết Trình Dật không?” “Trình Dật?” Thanh âm của Hà Vũ Phi vô cùng bình tĩnh, không có một chút ấn tượng nào, giống như chúng tôi đang nói chuyện về một người xa lạ vậy, chuyện này thật vô lý, rõ ràng là Trình Dật vì Hà Vũ Phi nên mới cắt đứt quan hệ với Tô Thường Thụy cơ mà.

“Đúng vậy, Trình Dật.” Tôi quả quyết nói, “Cô biết anh ta không?”

“Cô đang nói đến Trình Tổng của Tập đoàn Vĩnh Thịnh sao?” Hà Vũ Phi hỏi.

Cô ấy quả nhiên là biết Trình Dật, tôi nói: “Đúng vậy, chính là anh ta.”

“Biết, nhưng không quen thân.” Hà Vũ Phi không hiểu tại sao tôi lại hỏi chuyện về Trình Dật, giọng cô0chút nghi hoặc: “Sao vậy?” “Không quen thân?” Tôi kinh ngạc kêu lên, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy, đương sự gây ra mâu thuẫn giữa hai bên lại bày tỏ bản thân không quen biết Trình Dật

Cô ấy không phải đang đùa giỡn tôi đấy chứ? “Đúng vậy, thi thoảng gặp chúng tôi cũng chỉ gật đầu chào xã giao thôi.” Hà Vũ Phi đáp.

Tôi tạm thời dè nghi ngờ xuống, định đi đường tắt hỏi thăm một chút về chuyện của Trình Dật, “Sau khi tốt nghiệp, cô làm thư ký cho Tô Thường Thụy luôn hay sao?”

“Đúng vậy, anh ta nói như vậy, chúng tôi luôn luôn ở cạnh nhau.” Cô ấy cười khổ tự giễu nói

“Vậy cô có biết Tập đoàn Vinh Thịnh và Tập đoàn Giang Hải đã5từng hợp tác cùng nhau trong dự án nào không?” Tôi hỏi tiếp.

“Không có, hai năm trước, tôi tốt nghiệp đại học xong liền vào Giang Hải làm việc, từ đó đến giờ Giang Hải và Vinh Thịnh cũng chưa từng hợp tác với nhau dự án nào cả, hình như là do phía bên Vinh Thịnh từ chối hợp tác.” Thế những chuyện này Hà Vũ Phi lại trả lời được rất cận kề, cô ấy nói với tôi, khi đó Tập đoàn Giang Hải đang cần một loại nguyên vật liệu mà nhà máy dự án bên Vinh Thịnh sản xuất với chất lượng tốt nhất, những kỳ lạ là Tập đoàn Giang Hải lại rút lui rồi tìm một công ty khác, mua với giá cao gấp một phần ba lần,4mà chất lượng rõ ràng không bằng Vinh Thịnh.

Hà Vũ Phi lúc đó cũng rất tò mò, sau đó cô ấy hỏi lại người của phòng thu mua thì biết được không phải người đó muốn làm vậy mà là do Vinh Thịnh từ chối hợp tác.

“Vậy cô có biết tại sao Vinh Thịnh lại từ chối hợp tác không?” Tôi hỏi tiếp tới.

Hà Vũ Phi bày tỏ cô ấy cũng không rõ vì sao, sau khi cúp điện thoại tôi lại tiếp tục chìm vào hoang mang

Chẳng lẽ Hà Vũ Phi không biết Trình Dật thích cô ấy, nhưng nếu là như vậy, Trình Dật vì lý do gì mà nhất quyết không qua lại với Tô Thường Thụy nữa chứ? Hơn nữa, nếu đã đi tới mức này, tại sao Tô Thường9Thụy lại muốn dựa vào tôi để chớp lấy thời cơ cải thiện quan hệ với Trình Dật chứ?

Tôi lấy tấm danh thiếp mà trước đó Tô Thường Thụy đưa cho mình ra, lúc trước cũng không để ý kỹ, bây giờ mới phát hiện tấm danh thiếp này cũng không mới, nhìn xuống ngay sản xuất phía bên dưới là ba năm trước

Tôi lật tấm danh thiếp xuống, tắt máy vì tính, đã không còn sớm nữa, đầu óc tôi đã hoạt động cả ngày hôm nay rồi, nếu tôi lại nghĩ nữa chắc não mấ, tôi cũng không muốn tuổi còn trẻ mà não đã tàn đâu.

Vậy mà khi tôi vừa ngã lưng còn chưa kịp ngủ thì chiếc điện thoại khác ở đầu giường bên kia lại vang lên, tôi vội vàng nhảy xuống giường bắt máy, đầu bên kia vang lên một thanh âm e dè, sợ hãi, hỏi:“Alo, có phải đây là Văn phòng Phấn Hồng không?”

Tôi từ trên giường ngồi dậy, mở đèn đầu giường, rút sổ và bút ra để thuận tiện cho việc ghi chú, trả lời: “Vâng, đây là Văn phòng Phấn Hồng

Không biết tôi có thể giúp gì cho cô?” “Tôi thấy quảng cáo..

Thật xin lỗi tôi nhầm máy rồi.” Điện thoại bị cúp rồi, tôi đặt điện thoại về chỗ cũ sau đó tắt đèn đi ngủ.

Những cuộc điện thoại như vậy, tôi nhận được cũng không ít, bọn họ cảm thấy căm hận nhưng không có dũng khí đứng lên đấu tranh, trả thù lại những tổn thương mà họ phải chịu đựng, mà luôn nghĩ rằng sẽ giải quyết ổn thỏa được, trốn tránh là tốt nhất

Tuy vậy, họ vẫn gọi điện thoại tới đây cũng nói lên được, bọn họ cũng tự ý thức được bản thân bị ngược đãi bị đối xử tàn nhẫn, như vậy so với nhiều người trở nên vô tri vô giác muốn trốn tránh mà quên nó đi thì còn tốt hơn nhiều lắm

Tôi cũng không gọi cho cô ta, loại điện thoại kiểu này tôi sẽ không gọi trở lại, nếu như bản thân cô ấy không tự mình thay đổi, không có dũng khí như thế thì người khác có giúp đỡ thế nào cũng không có tác dụng gì.

Số điện thoại kia tôi để trên quảng cáo, cũng không ghi tên họ, khác với số cá nhân của tôi, chỉ có người như Hà Vũ Phi, tôi mới dùng số cá nhân để liên lạc

Sang đến ngày thứ hai, tôi bị cái nóng oi bức trong phòng hạn cho tỉnh giấc, Lão Bạch hình như đói rồi nên khi thấy tôi vẫn còn ngủ, nó đi đến đặt mõng ngồi luôn lên mặt tôi nên tôi ôm nó đứng dậy, xem đồng hồ mới có bảy rưỡi sáng

Lão Bạch nhìn tôi ánh mắt như đang bắt mẫn, hiển nhiên là mình tỉnh mèo này đói rồi, vì đói nên nó đang cáu bẳn với tôi đây mà.

Tôi cột lại mái tóc rối bời, chà thêm chải rồi đánh răng rửa mặt, sau đó dọn đồ ăn cho Lão Bạch

Trong cái đồng hồ của nó ông chú đều ghi chú rõ ràng, buổi sáng cho nó ăn gì, buổi trưa và buổi tối lại cho nó ăn gì, đúng là thêm một việc không bằng bớt một việc mà, giả không phải đọc cái đồng hướng dẫn đầy tiếng Anh kia, mặc dù tiếng Anh của tôi rất tốt, nhưng cũng rất nhức đầu nha.

Tôi vừa cho Lão Bạch ăn xong, đang định đi ngủ tiếp thì ông chú gọi điện thoại tới, nói kéo nheo một tràng, đều là chuyện có liên quan đến Lão Bạch, cuối cùng, hôm nay ông ta nhờ tôi mang Lão Bạch đi tiệm spa thú cưng để tắm, sau đó cũng không đợi tôi nói câu nào liền cúp điện thoại cái rụp.

Tôi nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại đã tối thui, cảm thấy buồn muốn khóc luôn.

Vậy là cho dù bây giờ có buồn ngủ thế nào đi chăng nữa tôi cũng không được ngủ

Tôi phi vào phòng tắm, sấy khô tóc, lấy từ trong tủ lạnh ra một gói mì nấu lên ăn, sau đó sửa soạn một chút rồi đem theo Lão Bạch ra ngoài.

Ông chú nói có một tiệm spa dành cho thú cưng ở trung tâm thành phố, ông ta rất ít khi ra ngoài, vậy mà vì Lão Bạch nên cứ ba tháng ông ta lại mang Lão Bạch ra ngoài spa tắm rửa một lần

Tôi hoài nghi lúc này ông ta giao Lão Bạch cho tôi chăm sóc do đang là mùa hè nóng bức, nên ông ta lười ra khỏi cửa

Đến spa dành cho thú cưng, dường như mọi ánh mắt hướng về tôi đều ánh lên tia hâm mộ, ghen tị

Cũng phải thôi, cho dù ai mang một con mèo Ragdoll xinh đẹp cao quý đắt giá tới nơi này, cũng đáng để người ta hâm mộ.

Sau khi Lão Bạch được tắm rửa xong tôi liền mang nó ra khỏi tiệm thú cưng, lúc ra đến ngoài có một người phụ nữ đuổi theo tôi kéo tôi lại hỏi: “Vị tiểu thư này, cô có thể bán lại con mèo này cho tôi được chứ? Tôi đồng ý trả giá cao!”

Tôi tiếc nuối nhún vai một cái rồi mang Lão Bạch lên xe, cho dù cô ta có ra cái giá trên trời tôi cũng không thể bán, ông chủ đã giao Lão Bạch cho tôi chăm nom hộ, cho dù tôi có bán bản thân mình cũng không thể bán Lão Bạch được.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cô gái, cô có mù không vậy? (2)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi lái xe qua tiệm giặt quần áo, tôi ghé vào lấy đồ, đó chính là bộ quần áo công sở, mà tôi mặc lần đầu tiên đi làm tại Giang Hải bị dính đầy thức ăn

Có điều hôm đi báo danh ở Vinh Thịnh, tôi không thể tiếp tục mặc bộ này được, vẫn phải mua thêm một vài bộ đồ công sở bình thường nữa.

Sau khi đưa Lão Bạch về nhà, tôi hẹn Hà Vũ Phi đi dạo phố, hiện tại chắc cô ấy vẫn đang suy nghĩ lung tung lắm, vẫn nên đi ra ngoài nhiều một chút để giải sầu, mới có thể phân tán lực chú ý được

Cô ấy khác với người phụ nữ tới qua gọi cho tôi, Hà Vũ Phi xác định muốn giao tay cầu cứu tôi, chỉ cần cô ấy cho tôi tín hiệu như vậy, bất luận chuyện gì xảy ra, tôi cũng nhất định sẽ kéo cô ấy lên bờ.

Tôi sẽ không trơ mắt nhìn cô ấy chết chìm mà không làm cái gì cả.

Hà Vũ Phi cũng rất thoải mái nhận lời tôi, chúng tôi hẹn nhau nửa giờ sau gặp nhau ở dưới sảnh tầng một của bệnh viện, sở dĩ tôi hẹn gặp cô ấy cũng vì muốn thu thập thêm tin tức mà cô ấy biết về Trình Dật.

Tôi vẫn có chút không tin, mối quan hệ giữa Hà Vũ Phi với Trình Dật là kiểu “không quen thân lắm”.

Khi tôi lái xe tới dưới sảnh bệnh viện, Hà Vũ Phi đang đợi ở đó, tôi trực tiếp chở cô ấy đến trung tâm thành phố.

“Mấy ngày nữa tôi phải qua tập đoàn Vinh Thịnh làm việc, cho nên cần phải mua thêm mấy bộ đồ công sở nữa, cô có biết chỗ nào có thể mua đồ công sở mà chất lượng tốt một chút không?” Khi chúng tôi bước chân vào một cửa hàng tổng hợp, tôi quay qua hỏi Hà Vũ Phi - người cứ im lặng đi theo sau tôi từ nãy tới giờ.

“Cô phải đi Vinh Thịnh sao?” Cô ấy tương đối ngạc nhiên, đúng như tôi dự đoán.

“Phải, nên tôi mới muốn hỏi thăm cô một chút, cô với Trình Dật có quen biết không đó.” Tôi như có như không nhìn Hà Vũ Phi, từ trong ánh mắt và biểu cảm của cô ấy để xem có thấy một chút đặc biệt nào không, nhưng mà không hề có, biểu cảm của cô ấy giống như những lời cô ấy đã kể với tôi vậy, đối với hai chữ Trình Dật, không hề có một chút phản ứng nào.

Đúng là chuyện kỳ lạ năm nào cũng có, có điều chuyện lạ năm nay quá nhiều, cô ấy không biết Trình Dật, cũng không hề biết Trình Dật yêu cô ấy.

“Cô nói cô không có quen thân với Trình Dật cho lắm, tôi có thể hỏi một chút, cô biết anh ta từ lúc nào không?” Tôi nhớ cô ấy từng nói qua, hai năm trước, sau khi tốt nghiệp đại học, cô ấy liền đến tập đoàn Giang Hải làm việc, lúc đó Giang Hải và Vinh Thịnh đã cắt đứt quan hệ không lui tới nữa, nếu như vậy cô ấy không thể biết Trình Dật là ai mới đúng chứ

Lại nói nếu thế thì Trình Dật yêu Hà Vũ Phi từ lúc nào đấy, đúng thật là không thể tưởng tượng nổi.

“Lần đầu tiên tôi thấy anh ta chắc là tám năm trước.” Hà Vũ Phi nói về không chắc chắn cho lắm

Tôi hoàn toàn bối rối, Trình Dật đã quen Hà Vũ Phi trước đây lâu như vậy rồi sao, tôi giờ đầu ngón tay lên tính, tám năm trước, chắc hẳn lúc đó anh ta đang hai mươi lăm tuổi

“Tôi đã từng kể có nghe lần đầu tiên tôi gặp Tô Thường Thụy là tám năm trước đứng về tinh vật bên hồ, lúc đó Tô Thường Thụy cũng đang cùng một người nữa nói chuyện.” Hà Vũ Phi cẩn thận suy nghĩ lại chậm rãi nói, “Cũng vào lúc đó tôi có thể đã gặp Trình Dật chăng?”

Cô ấy nói không chắc chắn nhưng tôi có thể khẳng định, chính là vào lúc ấy.

Tôi làm sao có thể quên được đây, cô ấy từng nói, Tô Thường Thụy đến đó là có mục đích

Hơn nữa, Hứa Mạch cũng từng nhắc đến với tôi rằng trước đây Tô Thường Thụy và Trình Dật là bạn tốt, sau đó là vì Hà Vũ Phi nên mới không còn giao thiệp với nhau nữa, nếu vậy tôi hoàn toàn có thể đưa ra suy đoán của mình rồi.

Ngày đó tám năm trước, hoa nhài tòa hương hoa bay khắp toàn bộ Tiểu Kính Hồ, cây cối ở giữa xanh um, có một cô gái không nhiễm bụi trần đang đứng vẽ, khi đó Tô Thường Thụy vừa gặp đã yêu Hà Vũ Phi, mà đồng thời người đó cùng Tô Thường Thụy cũng nhìn Hà Vũ Phi đến gần người, chính lúc đó Tô Thường Thụy lại nhanh chân chạy đến, làm quen với cô ấy trước anh ta.

Hà Vũ Phi có trí nhớ mơ hồ như vậy, là bởi vì hôm đó cô ấy cũng có nhìn sang bên đó nhưng lại không có ý đi ghi nhớ những chuyện này, cho nên trả lời không chắc chắn lắm. Lúc này, tôi thật sự rất muốn hỏi cô ấy, có phải bị mù rồi không, nhìn thế nào cũng thấy Trình Dật đẹp trai lại anh tuấn phong độ hơn Tô Thường Thụy, nếu là tình yêu sét đánh vừa gặp đã yêu thì phải là với Trình Dật chứ, dù sao thế giới này cũng khá coi trọng hình thức.

Một đại soái ca đẹp trai như vậy, cô ấy lại làm ra vẻ thấy rồi nhưng làm bộ không biết, yêu ai không yêu lại yêu phải một thằng Sớ Khanh đều cẳng, tôi thật cũng không biết nên khóc hay nên cười nữa.

“Lần thứ hai gặp lại anh ta chắc vào khoảng hai, ba năm sau đó, có một lần tôi cùng Tô Thường Thụy đi ăn cơm thì bắt gặp anh ta, Tô Thường Thụy cũng giới thiệu anh ta tên là Trình Dật.” Hà Vũ Phi nghĩ một chút, lại nói tiếp, “Lần cuối cùng gặp anh ta chắc vào khoảng hai năm trước, tôi đến công ty Thường Thụy làm việc, lần đó tôi cũng vô tình gặp lại anh ta, nhưng chỉ cười gật đầu một cái thôi, cũng không hề nói chuyện.” Nhìn Hà Vũ Phi, tôi rất cuộc hiểu ra, tại sao trong câu chuyện kia của cô ấy không có sự tồn tại của Trình Dật, bởi vì sự tồn tại của anh ta trong cuộc sống của cô ấy giống như với người qua đường vậy

Cái anh chàng Trình Dật này cũng thật là, anh ta yêu cô ấy như vậy nhưng chẳng có dũng khí nói với cô ấy một câu, trong tay thì nắm quyền điều hành của cả một công ty lớn, nuôi biết bao nhiêu nhân công, thế nhưng ngay cả việc đề cho cô gái mình yêu biết mình tồn tại anh ta cũng không làm được

“Vậy sao, như vậy tôi đành tự mình tìm cách rồi.” Tôi thờ dãi

À đúng rồi, về chuyện ban nãy, có biết tiệm nào được không?”

“Có.” Hà Vũ Phi nói, “Đồ đi làm ngày trước của tôi đều mua ở một tiệm, chất lượng rất tốt, giá cũng không quá cao.”

Khi còn hẹn hò với Tô Thường Thụy, Hà Vũ Phi cũng không tiêu tiền của anh ta, một phần vì không muốn bị người ta nói là ăn bám đại gia, một phần vì cô ấy cũng không muốn thành một người vô tích sự

Số tiền năm vạn tệ phí chia tay kia cô ấy không định lấy, thật sự mà nói bọn họ quá đáng quá thế nên cô ấy quyết định đi tìm tôi nhờ giải quyết hai con người đều càng kia, cũng vì thế mới nhận số tiền này, lại dùng số tiền đó đi trừng trị bọn họ

Đây cũng coi như một loại báo thù.

Đối với cách làm của cô ấy, khỏi phải nói, về việc này tôi thực sự có lời khen cho cô ấy, quyết định vô cùng chính xác

Hà Vũ Phi nói cửa hàng kia không có trong siêu thị tổng hợp, có điều nếu đã tới đây rồi thì nên đi vòng quanh một chút, chúng tôi đi tới quầy trang điểm

Tôi hơi ngừng lại quan sát Hà Vũ Phi, những ngày qua cô ấy đều ở bệnh viện, ra ngoài cũng không hề trang điểm, cô ấy vô cùng xinh đẹp có điều trông hơi tiêu tụy, sắc mặt cũng không được tốt cho lắm.

“Khi những chuyện này chấm dứt, cô có dự định gì không?” Tôi vừa xem son môi vừa hỏi

“Chắc sẽ tìm một chỗ bắt đầu lại.” Cô ấy cười khổ nói, “Trong lúc không đề ý, tôi đã hai mươi sáu tuổi rồi.” “Tôi nói này, cô có muốn mua một ít mặt nạ về đắp không?” Chúng tôi hiện đang đứng ở quầy mỹ phẩm của SKII, tôi lấy một miếng mặt nạ đưa cho cô ấy, “Mặt nạ cho bạn trai cũ, đắp xong cho anh ta hồi hận khi chia tay cô.” Hà Vũ Phi hơi bất ngờ, lại lắc đầu, ánh mắt cô ấy có chút âm trầm, tâm tình của cô ấy vô cùng phức tạp, nhưng nếu cứ một mực trốn tránh như vậy sẽ không có nghĩa lý gì hết, kéo dài càng lâu, càng khó dứt ra

Nhân lúc cần thiết phải cắt đứt luôn, đây là cách tốt nhất.

“Cô ngồi xuống đi.” Tôi ấn cô ấy ngồi xuống bàn trang điểm, gọi chuyên viên tư vấn trang điểm đến, tôi không hiểu biết về đồ trang điểm lắm nên cũng không có cách nào khác

Theo yêu cầu của từng nhiệm vụ, tùy trường hợp tôi phải thay đổi cách trang điểm, quần áo, trang sức sao cho phù hợp

“Làm phiền cô giúp cô ấy trang điểm một chút.” Hà Vũ Phi chắc hẳn rất lâu không có chăm chút cho nhan sắc của bản thân rồi, cô ấy cũng đã quên cô ấy đã từng xinh đẹp thế nào

Tôi muốn đề cô ấy thấy, cho dù cô ấy mười sáu hay ba mươi sáu tuổi, cô ấy đều có thể trở nên xinh đẹp và tự tin.

“Cô hãy dùng những đồ trang điểm tốt nhất thích hợp với cô ấy nhất để làm toát lên khí chất của cô ấy, nếu như hiệu quả tốt chúng tôi sẽ mua một bộ.” Tôi đương nhiên biết quy định trang điểm ở đây, bình thường chỉ có thể thử một nửa gương mặt, cho nên tôi mới đặc biệt dặn dò họ.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Cô gái, cô có mù không vậy? (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc chuyên viên tư vấn giúp Hà Vũ Phi trang điểm, tôi tiếp tục quay trở lại quầy son môi trước mặt

Son môi đối với con gái mà nói vô cùng quan trọng, bạn có thể không đánh phấn, không vẽ mắt nhưng bạn nhất định Ta không thể không đánh son.

Chọn được một màu son thích hợp sẽ tôn lên toàn bộ khí chất của bạn lên một bậc, mới nhìn thôi liền cảm thấy rất có tinh thần, giống như vẽ rồng điểm mắt vậy, cho dù bạn có một gương mặt với ngũ quan bình thường, sau khi tô một chút son lên cả gương mặt cũng trở nên sinh động có sức sống hơn

Gần đây lưu hành loại son CPB màu số 235, thật ra màu son này không phải ai dùng cũng đẹp, màu son đó chỉ có những người da trắng, có khí chất thoá mới đẹp, chứ những người có làn da ngăm đen thoa sẽ làm cho cả gương mặt trông càng già, càng âm trầm không có sức sống.

Cho nên không phải màu son hot nhất là màu son phù hợp nhất tốt nhất, quan trọng nhất là màu son đó phải hợp với mình, chỉ cần nó hợp với mình thì cho dù có dùng loại cũ, ra đời từ nhiều năm trước vẫn sẽ có cảm giác không hề lỗi thời chút nào

Bạn không nên chạy theo trào lưu mà hãy tạo nên trào lưu.

Đợi khoảng hai mấy phút, Hà Vũ Phi đã trang điểm xong tôi mới đi qua nhìn một cái, nếu như nói trước khi trang điểm cô ấy là một đóa hoa nhài trắng thuần khiết, vậy thì Hà Vũ Phi sau khi trang điểm là một đóa hoa hồng xanh lộng lẫy tuyệt đẹp, khiến người ta không thể dời mắt được.

Ngay cả chuyên viên tư vấn trang điểm cũng ngây người, Hà Vũ Phi ngơ ngác nhìn bản thân trong gương, cô ấy cứ lảng lảng đứng đó, trong mắt có chút ửng đỏ, cô ấy thoáng ngẩng đầu, quay lại chớp chớp mắt một cái

Cô ấy cuối cùng cũng hiểu được rồi sao? Vì một người không đáng mà đối xử tệ với bản thân mình

“Mua đi thôi.” Tôi đẩy đồ trang điểm đến trước mặt cô ấy, lại nói: “Hãy đối xử với bản thân tốt một chút, đến cô cũng không thương bản thân mình thì làm gì có ai thương cô đây?”

Cô ấy hít một hơi thật sâu, một lúc sau cũng không nói gì, cô bé bán hàng cũng nói giúp vào: “Đúng đó tiểu thư, cô vốn dĩ đã rất xinh đẹp rồi, không ngờ trang điểm xong lại đẹp xuất sắc đến như vậy, còn đẹp hơn mình tính nữa

Con gái ấy mà, nên đối xử với bản thân mình tốt một chút!” Hà Vũ Phi quay đầu cười với cô ấy rồi nhìn sang tôi nói: “Hiểu Hiểu, cô có thể cho tôi vay một ít tiền không?” “Có thể.” Tôi móc ra một tấm thẻ đưa cho cô bé bán hàng, bởi vì mua nhiều nên chúng tôi được chiết khấu 5% nữa

Xách đồ trang điểm đi về phía trước, Hà Vũ Phi bỗng dừng lại, ánh mắt bình tĩnh vẫn hướng về phía trước nói: “Cô biết không? Thật ra thì tôi cũng chưa từng mua bộ trang điểm nào đắt như vậy, cũng chưa từng thực sự trang điểm, bởi Tô Thường Thụy nói anh ta thích gương mặt mộc, sau đó khi đến công ty làm tôi mới bắt đầu trang điểm nhẹ nhàng, tôi cũng không biết..

hóa ra tôi cũng có thể trở nên xinh đẹp như vậy.”

“Cô vốn dĩ rất đẹp mà.” Cô ấy ngốc quá, vì một người đàn ông nói yêu thích gương mặt mộc của mình mà vứt bỏ quyền được theo đuổi cái đẹp, “Hon nữa, đối với con gái mà nói, trang điểm cũng không phải để đàn ông ngắm, mà để bản thân trở nên xinh đẹp hơn để mình ngắm

Sau này đừng ngốc nghếch như vậy nữa, biết chưa? Đây còn chưa nói đàn ông thật ra rất dối trá, ngoài miệng thì nói thích em để mặt mộc, tự cho rằng những người phụ nữ trang điểm thì đều hư hỏng nhưng cuối cùng vẫn dán mắt dán lên những người đàn bà hư hỏng trang điểm ti mi đó thôi.”

“Tôi biết, tôi sẽ không bao giờ như vậy nữa, cảm ơn cô Hiểu Hiểu, cô lại vừa cứu tôi một lần nữa.” Khi cô ấy nói lời này ánh mắt sáng lên trong suốt, ần ần một chút hơi nước như được bao trùm bởi một lớp sương mù vậy.

“Lần đầu tiên là cứu mạng tôi, lần thứ hai là cứu lấy trái tim của tôi.” Cô ấy cuối cùng cũng cười nhưng không phải cười gượng gạo nữa, từ lần đầu tiên tôi gặp cô ấy cho đến giờ, rất cuộc cô ấy cũng nở nụ cười thật sự, khuôn mặt dần dần ánh lên một nụ cười.

“Đừng khách sáo!” Tôi nói, “Cũng không cần cảm ơn tôi, cảm ơn tiền cô đã trả cho tôi thì hơn.”

Nói cho cùng thì tôi cũng chẳng phải cứu cô ấy, tôi làm chuyện này cũng chẳng phải chuyện vinh dự gì, cho dù là vì lý do gì đi chăng nữa, đi phá hoại hạnh phúc của người khác thì đều không đúng, về điểm này tôi hiểu rất rõ

Tuy nhiên mặc dù biết rõ là như vậy, tôi vẫn phải làm chuyện này, tôi còn ôm nguyện vọng chết rồi sẽ xuống địa ngục mở thêm một văn phòng Phấn Hồng dưới đó nữa kìa.

Ra khỏi bách hóa tổng hợp, cả người Hà Vũ Phi trông ung dung thoải mái hơn nhiều, dọc đường đi cho dù là nam hay nữ đều nhìn cô ấy chăm chú, bọn họ có người khen ngợi có người lại xì xào bàn tán, nhưng cho dù thế nào thì mình làm tốt việc của mình là được, người khác hâm mộ cũng được, ghen tị cũng được, ác ý tính toán cũng được, vì tất cả những điều đó đều không quan trọng

Nếu như cứ để ý ánh mắt người ngoài nhìn mình thì bạn làm việc gì cũng đều sai lầm, bởi chẳng bao giờ có thể làm vừa lòng được thiên hạ, cho nên sao phải để bản thân sống khổ sở thế chứ, chỉ cần làm chuyện mình cho là đúng, lại không làm tổn thương tới người khác thế là đủ rồi.

Đời người ngắn ngủi, cần gì phải để ý người ta nói này nói nọ, đợi trăm năm sau, hồng nhan cũng tàn phai, tất cả không phải đều hóa thành cát bụi cả hay sao

Trên đường đi, Hà Vũ Phi cũng kể tôi nghe những chuyện liên quan đến cô ấy, cô ấy sinh ra trong một gia đình có truyền thống nghệ thuật, cha là họa sĩ cũng khá nổi tiếng trong giới hội họa trong nước, hiện đang là giáo sư trường đại học

Mã mẹ của Hà Vũ Phi là một diễn viên kịch nói, bây giờ cũng là giáo sư đại học, đào tạo chuyên môn về biểu diễn chuyên nghiệp cho học sinh.

Chẳng trách Hà Vũ Phi lại có khí chất xuất trần như vậy, sinh ra trong một gia đình gia giáo, lương thiện như vậy khiến cô ấy có tính tình vô cùng tốt, không bao giờ tranh cãi cùng người khác

Tôi thật sự rất thích những cô gái như Hà Vũ Phi, như một đoá u lan yên lặng nở rộ tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng thoang thoảng, không cần thu hút ong bướm cũng có gió mát thổi đến.

Chúng tôi đi dạo quanh tìm chỗ để ăn trưa, bầu không khí tương đối hòa hợp, tôi có thể cảm giác được Hà Vũ Phi thay đổi rõ rệt: cô ấy đang thực sự đón nhận lại thế giới này mà không phải vui mình trong quá khứ nữa.

Chịu ngắm nhìn phong cảnh là tốt rồi, nhìn đi, nhìn cho thật kỹ, thế giới này vừa có tình lại vừa vô tình

Thế nhưng bầu không khí tốt đẹp này vậy mà lại bị hủy đi trong chốc lát.

Không sai, không ngờ chúng tôi lại gặp được Tô Thường Thụy cùng Trương Diệp ở đây

Lúc đó, tôi đang đi cùng Hà Vũ Phi đi dạo quanh một bách hóa tổng hợp, định mua một bộ quần áo xịn một chút chúc mừng Hà Vũ Phi đã vượt qua được quá khứ, nhưng đúng lúc đó lại gặp bọn họ

Hà Vũ Phi vừa kéo chiếc váy dài lên, quay đầu định gọi tôi một tiếng thì nhìn thấy cách đó không xa lắm, Trương Diệp khoác tay Tô Thường Thụy đi về phía bên này

Lúc đó cô ấy ngăn người ra, tôi cảm giác được sự khác thường, liền nhìn theo ánh mắt của cô ấy thì thấy Trương Diệp và Tô Thường Thụy đang thân mật với nhau ở đằng kia.

Nhìn dáng vẻ của Trương Diệp đã không sao, rõ ràng hôm qua còn bị chảy máu thể mà hôm nay cũng dám đi dạo phố rồi, không thể không nói, Trương Diệp cũng trâu bò thật.

Tôi vội kéo Hà Vũ Phi nấp phía sau một dãy quần áo, cũng may bọn họ không đi vào tiệm này, nếu không để họ thấy tôi đi cùng với Hà Vũ Phi thì hỏng bét

Nguy cơ được giải trừ, tôi kéo Hà Vũ Phi ra, giục cô ấy đi thử quần áo nhưng cô ấy cứ đứng đó nhìn theo phương hướng bọn họ vừa biến mất, sắc mặt càng ngày càng khó coi

Hai người kia đang đi thang máy lên tầng trên, mà tầng trên cùng là đồ dùng dành cho trẻ sơ sinh

“Sao vậy?” Tôi khua khua tay trước mặt Hà Vũ Phi.

Cô ấy như vừa tỉnh con mơ, cầm quần áo nhét vào tay tôi, vội vàng đuổi theo, tôi cũng vội treo lại quần áo, đuổi theo phía sau Hà Vũ Phi, tôi sợ cô ấy kích động quá mà làm ra chuyện điên rồ

Trong lòng tôi không khỏi âm thầm nghĩ, hai người Tô Thường Thụy cùng Trương Diệp đúng là đồ xúi quẩy, thành quả của tôi khó khăn lắm mới làm được cứ như vậy bị bọn họ dễ dàng phá hỏng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Cô gái, cô có mù không vậy? (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hà Vũ Phi sấp lên đến tầng trên cùng, tôi cảm thấy vô cùng luống cuống, vội vàng bấm thang máy chạy lên, khi cửa thang máy mở ra, cả người tôi bối vì khiếp sợ mà mất hết hồn vía

Nhìn thấy cô ấy, tôi không kiểm được thở phào nhẹ nhõm, ít nhất cô ấy không có ý định xông tới, như vậy vẫn còn tốt chán.

Tôi vội vàng kéo cô ấy trốn vào trong góc, Hà Vũ Phi đỏ khốc đỏ cười, cô ấy dường như rất muốn biết tại sao, cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu

“Cô sao thế?” Tôi cảm thấy Hà Vũ Phi có chút không đúng, cô ấy cũng không phải bị bọn họ kích thích tới mức đầu óc có vấn đề chứ

“Bọn họ đi vào cửa hàng đồ dùng cho phụ nữ có thai.” Cô ấy rũ mắt xuống, hai hàng nước mắt lăn dài, giọng cô ấy run rẩy, thanh âm vô cùng nhẹ, “Hiểu Hiểu, bọn họ đi mua đồ cho phụ nữ có thai.” “Tôi biết.” Trong đầu tôi bỗng dưng lóe lên một suy nghĩ, “Chờ một chút, chẳng lẽ cô không biết Trương Diệp mang thai ư?”

Cô ấy bỗng ngẩng đầu lên nhìn tôi, đáy mắt hiện lên sự kinh ngạc không tưởng tượng nổi, tôi nhìn cô ấy khẽ gật đầu một cái, “Trương Diệp đang mang thai, ngày hôm qua ở công ty, Trương Diệp vốn đã hứa sẽ xin lỗi tôi, sau đó trong lúc tranh chấp, cô ta bị Tô Thường Thụy đẩy ngã, chảy máu, lúc đó tôi mới biết cô ta mang thai.”

Cô ấy cười khẩy một tiếng, bỗng nhiên cũng không biết nên lộ ra loại biểu cảm gì mới thích hợp.

“Hóa ra là thế phải không?” Cô ấy tựa lưng vào vách tường lạnh băng, ánh mắt bình tĩnh, nhưng đáy mắt ánh lên nỗi kinh sợ, trong lòng trào dâng nhiều cảm xúc mãnh liệt, “Không đưa ra lý do chia tay, hóa ra là như thế sao? Rõ ràng cô ta mới là người thứ ba, nhưng dám chạy tới vu oan cho tôi là người thứ ba, anh ta chẳng nói câu nào, không giải thích cho tôi, nguyên nhân là thế này phải không?”

Thanh âm của cô ấy khiến tôi tan nát cõi lòng, giống như là có cái gì đó sâu thẳm trong tâm hồn phát ra âm thanh vỡ vụn, bén nhọn quanh quất nơi góc tối

“Đã chết tâm chưa?” Tôi thờ dãi một cái, Tô Thường Thụy thật đúng là khôn kiếp, tám năm yêu nhau, cuối cùng chia tay ngay cả đến một cái lý do cũng không có, “Bây giờ, cô đã chết tâm hay chưa?”

“Ừ.” Hà Vũ Phi nhẹ giọng nói, “Chả còn hi vọng gì nữa, nếu là năm ấy, tôi không đi đến cái hồ đó thì tốt biết bao.”

“Đi đến hồ đó cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.” Tôi nghĩ tới đó cũng là ngày Hà Vũ Phi gặp Trình Dật, lại nói, “Tất cả mọi sự đều có lý do cả, không có cuộc gặp gỡ nào là sai lầm, cũng không có lựa chọn nào là sai lầm cả.” “Có lẽ tôi không phải người phù hợp với anh ta.” Hà Vũ Phi cười nhẹ một tiếng, “Sớm muộn gì cũng phải chia tay.” “Tại sao lại nói như vậy?” Tôi nghe trong lời nói của Hà Vũ Phi còn có ý khác, không nhịn được liền hỏi, “Phù hợp hay không phù hợp, cũng không phải cô nói là được, nếu như không phù hợp, ngay từ đầu đã phát hiện không, cần gì phải kéo dài những tám năm mới cảm thấy không phù hợp? Chẳng qua là mượn cớ mà thôi.”

“Bởi vì tôi không có thể có con với Tô Thường Thụy, nhưng Trương Diệp làm được.” Ánh mắt cô ấy nhìn tôi rất nghiêm túc nói, “Cô biết không? Tôi đã từng suy nghĩ rất nhiều lần, cũng mong đợi đứa trẻ của tôi và anh ấy, nhưng có thử thể nào cũng không được.”

“Hừ?” Tôi trong lòng cũng cảm thấy mơ hồ có cái gì không đúng, “Đây là chuyện bao lâu rồi?”

“Ba năm trước, khi đó tôi còn đang học năm thứ tư đại học, Thường Thụy thường xuyên trêu hời tôi, lúc nào giúp anh ấy sinh con, để cho tôi không phải uống thuốc ngừa thai nữa.” Cô ấy chậm rãi nói, “Thật ra thì tôi không có uống thuốc ngừa thai, tôi yêu anh ấy, yêu đến mức tình nguyện vì anh ấy mà sinh một đứa bé, nhưng là tôi không thể nào mang thai được.”

“Cô nói tiếp đi.” Tôi luôn cảm thấy manh mối máu chốt sắp xuất hiện rồi, giục Hà Vũ Phi tiếp tục kể.

“Chỗ này không tiện lắm, chúng ta quay về nói tiếp.” “Được.” Tôi cũng không muốn ép Hà Vũ Phi nhất định phải kể ở chỗ này, bây giờ tâm trạng của cô ấy cực kỳ rối bời, tôi không đưa cô ấy về bệnh viện, ở nơi đó càng ngầy ngốc lại càng bí bách, nên tôi trực tiếp lái xe trở về mình nhà.

Tôi cho Lão Bạch ăn trước sau đó rót một ly nước đặt ở trước mặt Hà Vũ Phi, cô ấy nhìn Lão Bạch, nét mặt cũng từ từ thả lỏng xuống, không thể không nói, mèo thật là nữ thần trị liệu tâm hồn, nhất là loài mèo có vẻ ngoài đẹp dễ như mèo Ragdoll.

Tôi cảm thấy ông chú giao Lão Bạch cho tôi thật là quá tuyệt vời, vì biểu cảm biến hóa của Hà Vũ Phi trong chớp nhoáng này, muốn tôi ngày ngày dậy sớm cho mèo ăn cũng đáng

Lão Bạch ăn xong thức ăn của mèo, rất ưu nhã nhảy lên ghế salon, nó ngẩng đầu lên đối mặt với Hà Vũ Phi, cặp mắt xinh đẹp kia của nó tựa như cất giấu hai vũ trụ nhỏ bất tận.

“Thật đáng yêu.” Cô ấy xoa đầu Lão Bạch, giọng cũng so với vừa nãy nhẹ nhàng hơn không ít

“Cô mới vừa nói cô không thể nào mang thai được, sau đó thì sao?” Tôi vẫn là rất tò mò, chẳng lẽ Hà Vũ Phi bị vô sinh?

“Sau đó tôi lên đi bệnh viện kiểm tra một mình.” Cô ấy cười nhẹ một tiếng, “Bây giờ nghĩ lại thật là khờ, vì một người như vậy mà tôi để cho cái máy lạnh như băng ấy kiểm tra.”

“Kiểm tra ra kết quả là gì?” Tôi không quá tin tưởng nguyên nhân là ở Hà Vũ Phi, nếu như là như vậy, cô ấy hẳn sẽ tự trách, cảm thấy mình không thể sinh một đứa bé cho Tô Thường Thụy, khi anh ta vứt bỏ cô ấy nhất định cũng không đến mức tức giận như vậy.

“Tôi hoàn toàn bình thường.” Cô ấy nói, “Bác sĩ nói thân thể tôi rất khỏe mạnh, không phải vấn đề ở tôi, bọn họ muốn tôi dẫn Thường Thụy đi bệnh viện kiểm tra một chút, chẳng qua là loại chuyện này tôi làm sao có thể nói ra.”

“Cho nên chuyện này, cô từng nói với Trương Diệp chưa?” Cô ấy cùng Trương Diệp lúc đó là bạn tốt, cô ấy cũng nói qua, cô ấy đối với Trương Diệp luôn đối xử chân thành, cái gì cũng nói với cô ta

“Có nói, tôi không biết phải làm sao mới được, tôi rất buồn phiền

Thường Thụy chỉ đùa nhưng là tôi biết anh ta là thật muốn một đứa con, anh ta lớn hơn tôi năm tuổi, đã đến tuổi làm cha rồi, cộng thêm nhà anh ta một mực thúc giục anh ta kết hôn sinh con.” Cô ấy cúi đầu xuống, ánh mắt có chút ưu thương, “Tôi liền nói cho Trương Diệp, nhờ cô ta cho tôi lời khuyên.”

“Cô ta nhất định là không muốn cô mang Tô Thường Thụy đi kiểm tra có đúng hay không.” Có một ý tưởng tệ hại vừa xuất hiện trong đầu tôi, tôi rất việc nghĩ xấu cho người khác, bởi vì khi bạn đối với một người không ôm hy vọng, như vậy cho dù người này tệ hại tới trình độ nào, bạn cũng sẽ không thất vọng

Mà cứ như vậy, mỗi một chút tốt đẹp đều sẽ thấy vui mừng, mỗi một phần hiền lành cũng sẽ tỏ ra đáng quý.

“Đúng vậy, cô ấy nói như vậy, Thường Thụy nhất định sẽ nổi giận, dù sao cũng không có người đàn ông nào muốn bị người ta nghi ngờ khả năng sinh con.” Hà Vũ Phi chậm rãi nói, “Tôi cũng là bởi vì sợ Thường Thụy hiểu lầm cho nên mới phiền não, Trương Diệp vừa nói như vậy, tôi quyết định giấu chuyện này, suy nghĩ chúng tôi cũng còn trẻ, nghĩ kiểu gì sau này mình cũng có đứa con của riêng mình.”

“Sau đó đợi một chút thoát cái liền đã ba năm, là như vậy.” Trong lòng tôi rất cảm khái, con người chính là như vậy, thích đối gạt mình lẫn át người, biết rõ đó là sai lầm, cũng sẽ tìm ra lý do hợp lý nhất để giải thích sai lầm, sau đó là có thể yên tâm thoải mái bình tĩnh mà sống được.

“Đúng vậy, lý do Thường Thụy chia tay tôi, tôi nghĩ tôi đã biết.” Cô ấy sờ cái bụng bằng phẳng của mình nói, “Anh ta hy vọng có một đứa bé như vậy, Trương Diệp mang thai, vứt bỏ tôi cũng là chuyện đương nhiên đi.”

“Vũ Phi.” Tôi cảm thấy cái ý nghĩ này của cô ấy rất có vấn đề, “Không có gì là chuyện đương nhiên, vì loại này lý do, buông tha tám năm cảm tình, tám năm qua, cô đem cả tuổi thanh xuân đẹp nhất cho anh ta, chia tay cô cũng bởi vì cô không thể sinh con cho anh ta? Thật buồn cười, anh ta phản bội cô trước, cô không cần tha thứ, hơn nữa, vĩnh viễn cũng không cần tha thứ.”

Tôi sợ Hà Vũ Phi sẽ làm ra chuyện gì điên rồ, cứng rắn giữ cô ấy ở nhà tôi, com tôi là tôi và cô ấy cùng nhau làm, những lúc như thế này tôi không thể để mặc cô ấy một người, cũng không thể để cho cô ấy nhàn rỗi, một khi nhàn rỗi cô ấy sẽ suy nghĩ lung tung

Còn có hai ngày, chỉ cần đợi thêm hai ngày nữa, hết thấy mọi chuyện sẽ được phơi bày.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Cô gái, cô có mù không vậy? (5)

“Anh ăn com tối chưa?” Tôi quay đầu lại hỏi anh ấy.

“Vẫn chưa.” Hứa Mạch đáp, “Anh đến tìm em ăn com mà.”

“Vậy anh qua giúp em một tay nhé.” Ta vội lấy cái tạp dề treo trên bếp đưa cho anh ấy, “Em vừa mới mua một con cá da trơn, anh giúp em làm món cá da trơn sốt chua ngọt nhé.” Hứa Mạch nấu ăn rất ngon, đồ ăn Tô Châu, Giang Tô hay các món Tứ Xuyên, Hoài Dương anh ấy đều có thể làm rất ngon.

“Vũ Phi, cô trông Lão Bạch nhé.” Tôi để cho Hà Vũ Phi ngồi đợi cùng Lão Bạch, có lúc động vật so với ngôn ngữ càng có thể xoa dịu lòng người

Nguyên liệu nấu bữa tối là tôi kéo Hà Vũ Phi cùng đi mua, cũng mua tương đối nhiều, Hứa Mạch đến đúng lúc giúp tôi làm cũng được

Bữa com tối này diễn ra rất hài hòa, sau khi com nước xong, Hà Vũ Phi giúp tôi rửa dọn bát đĩa còn tôi tiễn Hứa Mạch xuống dưới.

Xuống đến nơi, trước khi lên xe, Hứa Mạch hỏi tôi: “Hiểu Hiểu, em có thể cho anh “mượn” Hà Vũ Phi “dùng” một chút được không?”

Tôi nhất thời kinh hãi nói: “Hứa Mạch, anh định làm cái gì?”

“Nào em suốt ngày suy nghĩ cái gì thế hả? Có cần nghĩ ác như thế về anh không hả?” Anh ấy vuốt tay, không khách khí chút nào cốc tôi một cái thật đau rồi bảo, “Thư ký của anh bị bệnh xin nghỉ, nhưng mà ngày một anh có một cuộc họp rất quan trọng, anh cần một người có thể ra mặt giúp anh xử lý công việc.” “Hóa ra là thế, sao anh không nói sớm.” Tôi cười nói, “Không thành vấn đề, Hà Vũ Phi tuyệt đối đủ tư cách ra mặt.”

“Em hứa rồi đấy nhé, sáng sớm ngày mai anh tới đón người, xong rồi khoảng bốn năm giờ anh lại đưa người về cho em, hoặc em đến đón cô ấy về cũng được.” Thỏa thuận xong, Hứa Mạch liền lái xe đi

Tôi cảm thấy Hứa Mạch áp ủ âm mưu gì đó, công ty của anh ấy lớn như vậy, làm gì đến mức không có thư ký nào có thể ra mặt được, đánh chết tôi cũng không tin, có điều tôi tin tưởng con người của Hứa Mạch, anh ấy nhất định có lý do của mình

Hơn nữa Hà Vũ Phi suốt ngày như vậy cũng không phải chuyện tốt, nên để cô ấy lại nhận công việc mới, nếu Hứa Mạch đồng ý cho cô ấy vào làm việc thì đúng là không thể nào tốt hơn được nữa.

Lên đến nhà, tôi liền thấy Hà Vũ Phi đang ngồi chồm hồm dưới đất, có một cái đĩa bị rơi vỡ cô ấy đang nhặt lại từng mảnh vỡ một

“Có không sao chứ?” Tôi liền vội vàng đi tới, trong tay cô ấy đang cầm một mảnh vỡ từ cái đĩa lại vỡ ý nắm chặt tay lại khiến lòng bàn tay bị mảnh vỡ cửa vào, máu tươi chảy ròng ròng

“Hà Vũ Phi, Hà Vũ Phi!” Tôi nắm lấy vai cô ấy lắc mạnh, lúc này cô ấy mới phục hồi tinh thần lại.

“Thật xin lỗi.” Cô ấy vội vàng nói, “Tôi vô ý quá.”

“Không sao đâu, chỉ là một cái đĩa thôi mà.” Tôi kéo cô ấy đi tới bên cạnh bồn rửa tay, mở nước rửa sạch tay, rồi kéo cô ấy ra ngồi xuống ghế sofa, sau đó tôi lấy trong ngăn kéo ra hộp y tế cá nhân lấy thuốc khử trùng vết thương cho cô ấy, lại nói: “Vỡ thì cũng vỡ rồi, đĩa đã vỡ còn nắm chặt trong tay như thế, người bị thương chỉ có thể là cô mà thôi

Chúng ta không phải đã nói chuyện này rồi sao? Sau này phải vì bản thân mình mà sống, cô thế nào lại quên mất rồi.”

“Thật xin lỗi, tôi cũng rất ghét bản thân mình như vậy.” Thanh âm của cô ấy có một tia ghen ngào, “Có biết không Hiểu Hiểu, tôi rất hâm mộ cô, vừa kiên cường lại dũng cảm, vừa thông

minh lại xinh đẹp, nếu như tôi giống như cô thì tốt biết bao, có lẽ nếu thế thì tất cả mọi chuyện sẽ không như bây giờ rồi.”

Tôi cũng cho là như vậy, bởi vì nếu như cô ấy là tôi, ban đầu người mà tôi coi trọng nhất định sẽ là Trình Dật chứ không phải là Tô Thường Thụy

Vậy thì chắc chắn sẽ không có bi kịch như thế xảy ra, ngay cả nếu dựa vào tính cách của tôi cũng không để cho bản thân đi đến bước đường đó.

“Vậy thì có hãy cố gắng để trở thành người như tôi đi.” Tôi vừa giúp cô ấy xử lý vết thương vừa nói, “Bây giờ cô thay đổi cũng không muộn, thật ra thì cô cũng không có gì không tốt, chỉ cần cô đừng tự oán trách tự dằn vặt bản thân là được

Hãy nhớ cho kỹ Hà Vũ Phi, cô rất tốt, không có chỗ nào không tốt cả, cô không thể sinh con cho Tô Thường Thụy không phải là lỗi của cô, cô cũng từng đi kiểm tra rồi, thân thể của cô không có vấn đề, hơn nữa cho dù có vấn đề, đây cũng không phải là lý do bào chữa cho sự phản bội của Tô Thường Thụy.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Cô ấy gạt đầu một cái, có chút áy náy nói, “Thật xin lỗi, tôi cứ như vậy, thật sự rất phiền, tôi biết...”

Biết, nhưng không thể kiểm soát cảm xúc của bản thân, đây mới là người, đây chính là người, sống làm con người, khổ khổ vì tình, bởi vì tình, cười to khóc lớn mừng rỡ đau buồn, thật tốt biết bao nhiêu cũng thật không tốt biết bao nhiêu.

“Nhưng cũng vừa này, lúc cái đĩa bị vỡ, trong nháy mắt, tôi đã hoàn toàn suy nghĩ thông suốt rồi.” Cô ấy nói, “Cô nói không sai, đồ bị vỡ còn nắm thật chặt không thả, người bị thương chỉ có thể là chính mình

Tôi không sai, cũng không cần thiết phải tha thứ, không cần biết lý do ấy đường đường chính chính thế nào, sai chính là sai, giống như cho một xác chết mặc lễ phục vậy, cho dù bộ lễ phục đó có rực rỡ hào nhoáng bao nhiêu, cũng không thể nào che giấu được mùi hôi thối của cái xác đã phân hủy kia.”

“Cô hiểu ra thì tốt, bởi vì có rất nhiều người có thể cả đời cũng không hiểu ra được.” Trên cái thế giới này, có bao nhiêu người bởi vì thích hợp nên ở bên nhau, lại có bao nhiêu người kết hôn xong cũng không hề hạnh phúc, có người yên lặng nhìn nhau qua mấy chục năm bị bạo hành gia đình, lại suy nghĩ cố nhẫn nhịn thêm vài năm nữa, cứ thế nhẫn nhịn tiếp, cuối cùng nhẫn nhịn đến lúc mạng cũng chẳng còn mà nhẫn nhịn nữa, mà người kia thoát cái xoay người liền tìm mục tiêu kẻ tiếp, vòng tròn cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Cho nên tại sao phải nhẫn nhịn chứ? Dù sao cũng đã hỏng rồi, đồ vật đã hỏng cũng như ly trà đã vỡ, những mảnh vỡ nát vụn kia cũng không thể mang lại hạnh phúc, ôm càng chặt thì nó cửa càng sâu, cuối cùng mảnh vỡ ấy đâm vào tim, chỉ có người thân của mình thì đau lòng còn kẻ thù thì càng vui vẻ.

Lại có bao nhiêu người ở trong hoàn cảnh u mê như vậy, tự dối gạt bản thân thì không nói còn đi ức hiếp người khác, tìm ra vô số lý do để cho kẻ ác chối bỏ trách nhiệm, cái thế giới này tại sao lại biến thành như vậy chứ? Đem tội lỗi của kẻ giết người đẩy cho người bị hại, rõ ràng là người bị hại, nhưng lại luôn bị chỉ trích, giống như kẻ giết người kia thật ra chỉ là bất đắc dĩ, lại giống như kẻ ác cũng có nhiều nỗi khổ

Nhưng những thứ mà họ cho là bất đắc dĩ kia hay những “nỗi khổ” mà họ phải chịu đựng, đều không phải là lý do chính đáng để họ làm tổn thương người khác, tội ác chính là tội ác, những thứ đó không xứng đáng để được tha thứ.

Giống như ba chữ “thật xin lỗi” vậy, dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà bắt người bị hại phải tha thứ cho kẻ giết người, nếu như không tha thứ chính là hẹp hòi, chính là không hiểu chuyện, chính là không độ lượng, nhưng là dựa vào cái gì mới được chứ? Dựa vào cái gì vết thương còn đang rỉ máu, vẫn phải đi tha thứ cho kẻ giết người chứ? Tại sao phải nói “không sao, không có gì” với những người đã làm tổn thương chính mình chứ, tôi đã sống hai mươi mấy năm, đi qua rất nhiều nơi, gặp qua rất nhiều loại người, xem qua rất nhiều sách, đọc qua rất nhiều đạo lý lớn, gặp rất nhiều người già, nhưng vẫn không thể nào hiểu điều này.

Người bị tổn thương tha thứ là đại lượng, không tha thứ là chuyện đương nhiên, cho dù là ai cũng không có tư cách chỉ trích.

Tại sao đạo lý đơn giản như vậy mà vẫn là có rất nhiều người không hiểu? Khi bọn họ duỗi bàn tay bản thủ ra chỉ trích, dùng những lời nói nhục mạ sỉ vả người bị hại, bọn họ cùng với những kẻ giết người không đạo gia có khác gì nhau.

Rất nhiều người cả đời cũng không hiểu ra đạo lý đơn giản này, cho nên có thể hiểu được là tốt rồi.

Hiểu rõ là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cây và gốc thường giống nhau, sao phải vội (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tám giờ sáng, Hứa Mạch đứng giờ xuất hiện ở dưới nhà tôi

Tôi đích thân giúp Hà Vũ Phi trang điểm, hơn nữa còn đưa bộ đồ công sở chuyên nghiệp của tôi cho cô ấy mượn, nhìn theo Hà Vũ Phi cùng Hứa Mạch đi xa, tôi mới lên lầu.

Hôm nay không chỉ là ngày tôi đã hẹn trước với Hứa Mạch mà còn là ngày hẹn của tôi và ông chủ.

Tôi thay quần áo xong, trang điểm xinh đẹp rồi mang theo Lão Bạch đi xuống dưới

Sáng sớm, ông chủ gọi điện thoại cho tôi, nói là ông ta nhớ Lão Bạch, muốn hôm nay tôi mang Lão Bạch về cho ông ấy ôm một cái

Một ông chủ thô tục lại nói ra những lời này khiến tôi nổi hết cả da gà.

Từ chỗ tôi ở đến chỗ của ông chủ mất một tiếng đi xe, đây là nếu không kẹt xe, rất không may là hôm nay tôi lại dính, tôi cũng quên mất, lúc này đang là giờ cao điểm đi làm

Có điều, cũng may thời gian kẹt xe không dài, khoảng mười mấy phút sau đường liền thông

Tôi vẫn dùng xe ở chỗ đỗ xe lần trước, có một đám trẻ con chơi3trường, nước mũi thò lò đang chơi đùa, những đứa bé này này hình như không cảm thấy nóng, chỉ cần vui liền có thể chơi đến quên trời quên đất.

Tôi ôm Lão Bạch đi vào cái hẻm nhỏ kéo dài, đến cửa nhà ông chủ, không cần tôi gõ cửa, cửa liền tự động mở ra.

Người mở cửa cho tôi vẫn là bà lão đó

Tôi ôm Lão Bạch đi vào, ông chủ dường như đã đợi tôi từ nãy tới giờ, ông ta nhìn thấy Lão Bạch thì vui đến mức khua tay múa chân

Ông chủ dè dặt ôm Lão Bạch, nó cũng không ngại ông ta râu ria lồi thoi lộm thuộm, cọ đầu vào cằm ông ta, ông chủ ôm Lão Bạch hồn ngầu ngẩn, cứ như đời này có Lão Bạch như vậy là đủ rồi.

“Đồ mà tôi cần đâu?” Một gã thô lỗ và một con mèo Ragdoll xinh đẹp, cái tổ hợp này quá ư quý giá, tôi không nhìn nổi

Đây hoàn toàn trùng khớp với câu “một bông hoa nhài cắm bãi phân trâu”.

“Ở trên bàn, tôi đã tra được khá thông tin, nhân lúc thám thính tình hình, còn thuận tiện giúp cô tra xét một chút chuyện về Tập đoàn Giang Hải.” Tôi đi tới, cầm lấy chiếc túi da bò ở trên bàn lên xem, bên trong chứa một xấp tài liệu thật dày, tôi tiện tay lật một cái, sau đó để lại một cái phong bì trên bàn làm việc của ông chủ.

“Số tiền còn lại ở chỗ này, ông tự mình kiểm tra lại đi

Cái nhà này của ông quá bẩn thỉu, cả cái máy điều hòa của nhà ông nữa, vẫn chưa sửa sao? May mà chỗ này của ông cách xa trung tâm thành phố nên cũng không quá nóng, nếu không có khi ông bị nướng chín rồi cũng nên.” Tôi nhin không được phản nản

“Được rồi, đợi tôi làm xong việc quay trở lại sẽ thay điều hòa mới.” Ông ta lại cùng Lão Bạch âu yếm một hồi xong mới đặt Lão Bạch lên trên cái giường bừa bộn của mình, sau đó đi vào phòng của Lão Bạch gói thêm một đồng đồ nữa cho tôi.

“Tôi nói này, ông định để cho Lão Bạch ở chỗ tôi bao lâu thế?” Đồ lần trước ông chủ gói đưa tôi đủ cho lão Bạch ăn trong hai tháng.

“Không biết, có thể sẽ hơi lâu.” Vừa nói ông ta vừa nhét đồ thêm vào trong túi, “Tóm lại chuẩn bị nhiều một chút, không thể bạc đãi bảo bối nhà tôi đâu đấy.”

“Ông không định tiến vào đó đấy chứ.” Thời gian hai tháng vẫn không đủ, thế cũng lâu nhì.

“Nếu tôi mà tiến vào đó thì đúng là một tổn thất lớn.” Lời từ miệng ông ta thốt ra vĩnh viễn không có một câu nào đứng đắn, mà tôi cũng lười cùng ông ta ba hoa, nhận lấy đồ

Trong đó có rất nhiều lon thiếc, vô cùng nặng, một tay tôi ôm Lão Bạch một tay xách theo đồng đồ đó quay lại xe.

Tôi cũng không định đi đâu nữa

Tài liệu đã tới tay, việc tôi muốn làm bây giờ chính là trở về nghiên cứu những thứ này, 9 ngày mai Tô Thường Thụy sẽ tới dẫn tôi đến Tập đoàn Vĩnh Thịnh báo danh

Lần này tôi sẽ không lỗ mắng xuất thủ nữa, tránh để phát sinh loại chuyện trước đó, suýt thất bại trong gang tấc

Tôi phải chuẩn bị kỹ càng, đánh một trận hoa rơi nước chảy.

Sau khi về đến nhà, tôi ôm Lão Bạch ngồi ở trên ghế sa lon nghiên cứu những tư liệu kia.

Ông chứ không hổ là ông chủ, quả thật không có có ông ta thì không tìm được đồ

Xấp tài liệu dày như vậy, là bởi vì bên trong có hình ảnh theo dõi tin đỉnh kèm theo

Tôi bóc túi da bò bên trong ra xem thì còn có một cái usb nữa.

Giữa Trương Diệp và Tô Thường Thụy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, bọn họ bắt đầu gian díu với nhau từ lúc nào, hết thảy mọi câu trả lời đều có trong này.

Lần đầu tiên Trương Diệp và Tô Thường Thụy phát sinh quan hệ, hẳn là vào ngày 29 tháng 6 ba năm trước

Tôi nhớ rõ, ngày đó là sinh nhật Hà Vũ Phi

Trong tài liệu có ghi, trong ngày sinh nhật của Hà Vũ Phi, Tô Thường Thụy uống say, Hà Vũ Phi giúp anh ta đặt một phòng khách sạn xong liền quay về trường cùng Trương Diệp, nhưng mà hai người trở về không bao lâu, Trương Diệp liền kiểm soát đi ra ngoài

Chỗ cô ta đi không phải đâu xa, mà chính là phòng Tô Thường Thụy đang uống say ở lại kia

Cô ta lấy lý do bị mất thẻ phòng để lẻ tẻ đưa lại một tấm thẻ khác, tài liệu trên giấy có đính kèm một tấm ảnh, chính là cảnh Trương Diệp đang mở cửa vào phòng

Chuyện gì xảy ra sau đó, bởi vì trong phòng không có camera cho nên không thể thấy, nhưng kẻ ngu cũng có thể nghĩ ra được đi

Trương Diệp nhân lúc này đi vào phòng Tô Thường Thụy, chỉ có một loại khả năng, mà trên thực tế có ta chắc chắn đã làm được

Sau đó, lần lượt Tô Thường Thụy và Trương Diệp xuất hiện trên hình ảnh camera giám sát

Có thể nhìn ra được, sắc mặt của Tô Thường Thụy vô cùng tệ

Nhất định là sau khi anh ta tỉnh lại, phát hiện người ngủ bên cạnh anh ta là Trương Diệp

Lúc này, Tô Thường Thụy nhất định vẫn chưa hoàn toàn biến chất thành một tên cận bã.

Sau đó tầm hơn một tháng, Trương Diệp lấy mang thai làm lý do đi tìm Tô Thường Thụy, anh ta đương nhiên là không thể nào chấp nhận chuyện đứa bé này ra đời nên anh ta cho Trương Diệp một khoản tiền để cô ta đi phá thai

Trương Diệp làm theo lời anh ta

Nếu như bạn cho là Trương Diệp đã thất bại thì bạn sai lầm rồi, bởi vì trên thực tế, Trương Diệp không hề mang thai, bệnh án của cô ta là giả, bao gồm cả giấy tờ thủ tục làm giải phẫu phá thai cũng

gia.

Bởi vì Tô Thường Thụy chột dạ, cộng thêm cũng không quan tâm đến Trương Diệp, anh ta không điều tra cụ thể

Người như Tô Thường Thụy, loại đàn bà gì chưa từng thấy qua, Trương Diệp tại sao tiếp cận anh ta, anh ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai

Nhưng cô ta cũng vì anh ta mà phá thai

Trương Diệp nhiều lần giấu Hà Vũ Phi hận Tô Thường Thụy, bởi vì cảm thấy có lỗi với cô ta cho nên Tô Thường Thụy cũng không hoàn toàn cự tuyệt Trương Diệp, thậm chí nhiều lần giả bộ từ chối, sau đó thì hai người cũng cùng nhau qua đêm trong khách sạn.

Loại quan hệ mờ ám này duy trì ba năm, Tô Thường Thụy không lựa chọn chia tay với Hà Vũ Phi là vì anh ta vẫn còn ở mong đợi Hà Vũ Phi có thể mang thai

Sau khi anh ta qua tuổi ba mươi, lòng càng sốt sắng

Khi anh ta và Trương Diệp lên giường cũng bắt đầu không làm các biện pháp bảo vệ

Hai tháng trước, Trương Diệp nói với Tô Thường Thụy, cô ta đang mang thai, lần này mang thai không phải giả, cô ta thật sự mang thai.

Áp lực từ người nhà cùng khát vọng có con của bản thân khiến Tô Thường Thụy quyết định để Trương Diệp sinh đứa bé này ra, nhưng Trương Diệp là một người đàn bà thông minh, cơ hội tốt như vậy, sao cô ta không lợi dụng cho được

Đây là cơ hội mà mọi tiểu tam đều mơ ước: giết chết chính thất để mình lên chức, dĩ nhiên tiểu thư Trương Diệp của chúng ta cũng không ngoại lệ.

Cô ta muốn một danh phận, cô ta đã chịu đựng đủ quãng thời gian làm tình nhân trong bóng tối rồi, Tô Thường Thụy cũng không muốn đứa trẻ đầu tiên của mình ra đời lại là con riêng

Dưới sự thúc đẩy của những nhân tố đó, Tô Thường Thụy quyết định nói lời chia tay với Hà Vũ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Cây và gốc thường giống nhau, sao phải vội (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thật xin lỗi, nhưng cô ấy không có anh thì không được.” Đây là nguyên văn lời nói của Tô Thường Thụy nói với Hà Vũ Phi lúc chia tay

Nếu như có mấy thời gian, tối hạn không thể quay lại thời điểm đó để vả cho anh ta hai cái

Cái gì gọi là cô ấy không có anh thì không được, cái gì gọi là thật xin lỗi, nói một câu xin lỗi là được sao? Đúng là cái loại người gì thế không biết nữa.

Đây là còn chưa nói đến năm vạn tệ tiền phí chia tay, số tiền đó cũng chẳng phải Tô Thường Thụy cho Hà Vũ Phi mà do chính Trương Diệp đưa cho cô ấy

Mục đích của Trương Diệp đương nhiên là muốn hạ nhục Hà Vũ Phi, cô ta muốn nói cho Hà Vũ Phi rằng, cô ấy chẳng qua chỉ là cái thứ không đáng tiền, hầu hạ đàn ông ngủ nhiều năm như thế cũng chỉ đáng giá năm vạn tệ mà thôi.

Loại người như Trương Diệp một khi đã được nước liền lấn tới, đã thế còn cực kỳ phách lối

Cô ta tính toán nhiều năm như vậy rốt cuộc cũng thành công, thứ cô ta mơ ước rốt cuộc cũng rơi vào tay cô ta,3đương nhiên cô ta vô cùng đắc ý

Nhưng lại không có ai thích thân phận tiểu tam này cả, bọn họ nói thì rất là dễ nghe nào là tình yêu là vô giá này kia, nhưng chính bọn họ cũng không thích cái tên gọi “tiểu tam” này

Cô ta đổi trắng thay đen, chính bản thân cô ta mới là tiểu tam, là người đàn bà tâm cơ độc ác thế nhưng lại muốn chụp cái chậu phàn này lên đầu Hà Vũ Phi.

Trương Diệp tự thân chứng tỏ rõ ràng cho đạo lý: Có những người thật sự còn không có liêm sỉ, không biết xấu hổ hơn cả trong tưởng tượng của bạn.

Bạn coi cô ta là bạn tốt, là chị em thân thiết, vậy mà sau0lưng bạn, cô ta lại ngủ với chồng bạn, cướp bạn trai của bạn, sau đó trước mặt bạn vẫn làm như không có gì, tiếp tục đóng vai chị em tốt của bạn, nghĩ thế nào cũng thấy ghê tởm loại người như vậy.

Dĩ nhiên, càng ghê tởm hơn chính là loại đàn ông không có lập trường kia, lấy lý do bị cám dỗ bởi một người đàn bà khác rồi cảm thấy bản thân làm gì cũng không sao cả

Sau khi Tô Thường Thụy lên giường với Trương Diệp lần đầu tiên, không những sau đó không cách xa cô ta mà còn tiếp tục giữ vững loại quan hệ này, nên suy ra ra, Tô Thường Thụy cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Trong tài liệu5mà ông chú đưa cho tôi cũng không chỉ có những thứ này

Từ sau khi Tô Thường Thụy lên giường với Trương Diệp thì trở nên hư thân, anh ta bắt đầu thường xuyên tìm những người đàn bà khác lên giường tìm cảm giác mới lạ

Mặc dù, anh ta mỗi lần đầu đến một nơi khác nhau, nhưng thứ mà ông chú đã muốn tra thì có bí mật đến đâu ông ta cũng tra ra được.

Loại cảm thú lại khoái lên vô ngoài đạo mạo, nghiêm trang còn đáng ghê tởm hơn kẻ quang minh chính đại làm chuyện ác, ít nhất quang minh chính đại không lừa dối ai, loại người như Tô Thường Thụy toàn giấu giếm làm vậy, đã thế còn làm bộ như thâm4tính chân thành; công ty bọn họ có mấy cô thư ký xinh đẹp, không có nào là chưa lên giường cùng anh ta cả

Tôi cũng thật bội phục anh ta, Hà Vũ Phi là một trong số những thư ký đó, đến con thỏ còn không ăn cỏ gần hang, anh ta thì giỏi rồi, xem tất cả thư ký xem như phi tần trong hậu cung, mỗi cô đều ngủ một lần.

Nhiều năm như vậy

Hà Vũ Phi đối với Tô Thường Thụy tin tưởng tuyệt đối không một chút nghi ngờ, thật ra thì người sai không phải là Hà Vũ Phi, mà chính là Tô Thường Thụy - người đã có phụ sự tín nhiệm của cô ấy

Anh ta cần bản không xứng đáng được Hà Vũ Phi tin tưởng.

Ông chú điều tra vô cùng tỉ mỉ kỹ càng, ngoài việc Tô Thường Thụy và Trương Diệp có tư tình ra, ông ta còn điều tra ra cả lý do tại sao Tô Thường Thụy và Trình Dật lại xảy ra xích mích với nhau nữa

Tám năm trước, Tô Thường Thụy và Trình Dật cùng lúc trúng tiếng sét ái tình với Hà Vũ Phi, đáng tiếc người Hà Vũ Phi thích lại là Tô Thường Thụy

Trình Dật sau khi biết điều này cũng không tiến đến làm quen với Hà Vũ Phi nữa, anh ta không muốn làm khó cô ấy, yêu một người là muốn cho người mình yêu vui vẻ hạnh phúc, Trình Dật cũng không muốn gây ra bất kỳ điều gì khiến Hà Vũ Phi ưu tư hay đau buồn cả.

Cho đến mãi sau này, Tô Thường Thụy đưa Hà Vũ Phi đi ăn cơm, vô tình gặp được Trình Dật, lúc đó Trình Dật mới biết tên cô ấy là Hà Vũ Phi

Sau đó, anh cũng thường xuyên chú ý đến chuyện của cô ấy

Hôm sinh nhật của Hà Vũ Phi, Trình Dật thật ra cũng ở gần đó, ngày đó anh ta cũng hơi ngà say, cũng ở lại qua đêm tại khách sạn đó

Anh ta tình cờ gặp Trương Diệp, thấy Trương Diệp vào phòng Tô Thường Thụy.

Trình Dật cũng không biết ngày đó bên trong gian phòng kia chỉ có Tô Thường Thụy, anh ta cho là thế nào Vũ Phi cũng ở đây nên cũng không xen vào việc của người khác

Cho đến một lần, anh ta đi tìm Tô Thường Thụy, thế nhưng lại gặp Trương Diệp cũng mang giấy siêu âm đến, đúng vậy, lúc đó anh ta liền biết tất cả mọi chuyện, biết Tô Thường Thụy đã phản bội Hà Vũ Phi, Trương Diệp thậm chí còn đang mang thai.

Trình Dật vô cùng tức giận, ban đầu anh ta nhượng bộ là vì muốn để Hà Vũ Phi hạnh phúc, nhưng là bây giờ, người được anh ta coi là bạn tốt lại phản bội nữ thần trong lòng anh ta, chuyện này quả thực không thể nhẫn nhịn được.

Sau đó, Trình Dật và Tô Thường Thụy cãi nhau một trận, anh ta muốn Tô Thường Thụy thể sẽ vạch rõ giới hạn với Trương Diệp, không cho phép Tô Thường Thụy làm chuyện có lỗi với Hà Vũ Phi, nếu không anh ta sẽ cho Tô Thường Thụy đẹp mặt.

Thế nhưng Tô Thường Thụy lại muốn tự tìm đường chết, anh ta không những không chấm dứt mà từ lần đó trở về sau, ngang nhiên tự đắc, thường xuyên lên giường với nhiều người đàn bà khác nhau

Trình Dật đương nhiên là tức run cả người, dưới con nóng giận, anh ta đã hủy bỏ toàn bộ hợp tác với Tập đoàn Giang Hải, hơn nữa còn buông lời đe dọa, nếu như Tô Thường Thụy tiếp tục trượt dài trong những sai lầm như vậy, anh ta sẽ khiến cho Tô Thường Thụy phải hối hận về những việc làm của mình.

Nhưng Trình Dật chắc hẳn cũng để ý tới sự tồn tại của Hà Vũ Phi ở Giang Hải nên mặc dù anh ta nói như vậy, trên thực tế cũng không làm gì Tô Thường Thụy, ngoại trừ việc chấm dứt hợp tác

Có điều, việc chấm dứt hợp tác giữa hai bên cũng khiến cho Giang Hải mất đi 10% lợi nhuận rồi.

Vốn dĩ do bản thân mình tự tìm đường chết lại mang đến cho Giang Hải tổn thất lớn như vậy, Tô Thường Thụy cũng không biết đường tiết chế bản thân mà còn làm ra một việc quá đáng và ngu ngốc hơn, tiếp tục khiêu chiến giới hạn của Trình Dật

Anh ta nói lời chia tay với Hà Vũ Phi, hơn nữa còn không tôn trọng cô ấy một chút nào

Dẫu sao cô ấy cũng là người anh ta từng nâng niu trong lòng bàn tay, vậy mà khi chia tay cũng thật tàn nhẫn

Anh ta coi Hà Vũ Phi như món đồ chơi, chơi chán rồi bỏ, thậm chí khi cô ấy bị người khác làm nhục cũng chỉ im lặng không giải thích thay cô ấy, chỉ lạnh lùng đứng xem bên cạnh

Sau khi Tô Thường Thụy công bố tin đính hôn của anh ta và Trương Diệp, Trình Dật cũng không có lý do gì để phải hạ thủ lưu tình với Tô Thường Thụy nữa

Từ đó đến nay, dưới sự chèn ép của Vinh Thịnh, việc kinh doanh của Giang Hải cũng bắt đầu trở nên không dễ dàng gì.

Tập đoàn Vinh Thịnh so với Giang Hải vốn đã có lịch sử lâu đời hơn, về quy mô, Giang Hải chắc chắn cũng không đủ trình độ so sánh

Tô Thường Thụy vì dục vọng nửa người dưới của mình mà đánh đổi cả nửa đời sau của Tập đoàn Giang Hải.

Nhìn những thứ này, tôi liền biết tại sao anh ta phải lợi dụng thời cơ này đưa tôi tới Tập đoàn Vinh Thịnh: đơn giản là để tự cứu mình, anh ta không thể không đi tìm Trình Dật

Tôi biết anh ta tính toán điều gì, anh ta định đem tôi ra làm điều kiện để trao đổi với Trình Dật

Ha, chính anh ta biến thành tên cận bã rồi cho là đàn ông toàn thiên hạ này đều như anh ta, chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy tính chắc

Tập đoàn Giang Hải này sớm muộn gì cũng thua trong tay Tô Thường Thụy.

Tôi lại muốn xem ngày mai anh ta định chuẩn bị thương lượng với Trình Dật thế nào đây

Tôi tiếp tục xem tập tài liệu kia đến trang cuối cùng, sau đó trộn to hai mắt

Tôi cứ cho là những thứ tôi vừa thấy đã là toàn bộ câu chuyện, nhưng mà xem đến tờ giấy này tôi mới hiểu, tại sao ông chú nói chuyện này vô cùng thú vị

Chẳng phải là rất thú vị hay sao? Thật là quá thú vị đi ấy chứ, tôi xem kỹ tờ giấy một lần nữa, quyết định sẽ dùng tờ giấy này khiến cho Tô Thường Thụy mất đi tất cả mọi thứ

Tôi sắp xếp lại tài liệu rồi cất vào trong túi da, sau đó mở máy vi tính, cắm USB, bên trong là một số hình ảnh camera thu được

Tôi nhìn qua một chút, tổng cộng có khoảng một trăm video, cũng không biết ông ta hack bao nhiêu máy quay mới thu được từng này.

Tôi mở các video ra xem, trong đó là hình ảnh Tô Thường Thụy và nhiều người phụ nữ khác nhau ra vào khách sạn

Không biết nếu để cho Hà Vũ Phi thấy những thứ này, cô ấy sẽ có cảm giác thế nào đây.

Có điều, tôi cũng không ngu ngốc tới mức cho Hà Vũ Phi biết ngay bây giờ

Hiện tại còn cách hôn lễ của Tô Thường Thụy và Trương Diệp hai mươi ngày, đợi thêm vài ngày nữa, khi nào tâm tình của cô ấy ổn định, tôi lại cùng cô ấy nói mấy chuyện này

Khi đó cô ấy sẽ có cảm nhận khác về Tô Thường Thụy, đương nhiên chẳng một ai lại thương tiếc rơi lệ vì một con muỗi đáng ghét chuyên hút máu người cả.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phần Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cây và gốc thường giống nhau, sao phải vội (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trước khi Hà Vũ Phi trở về, tôi bỏ tài liệu và thẻ usb vào một chỗ, cho vào tủ khóa lại

Tôi vốn còn đang suy nghĩ phải đối phó với Tập đoàn Giang Hải thế nào, hôm nay xem ra sự việc đơn giản hơn nhiều

Việc duy nhất tôi cần làm chính là đốt một cây đuốc dưới móng Trình Dật, đảm bảo Trình Dật chỉ dùng rìu tam bản (*) cũng đánh sập Tập đoàn Giang Hải.

(*) Rìu tam bản: một loại vũ khí cổ xưa thời nguyên thủy

Ý chí Trình Dật không cần làm gì nhiều cũng diệt được Giang Hải của Tô Thường Thụy

Gần đến năm giờ, Hứa Mạch đưa Hà Vũ Phi trở lại, tâm tình Hà Vũ Phi dường như không tệ, sắc mặt cô ấy tốt hơn nhiều so với hôm qua, đương nhiên là cũng nhờ phần trang điểm, tuy nhiên vẫn có thể nhìn ra được trạng thái của cô ấy bây giờ cực kỳ tốt.

“Không phải em nói là ngày mai Tô Thường Thụy sẽ tới đón em đi Tập đoàn Vĩnh Thịnh báo danh hay sao?” Hứa Mạch chỉ tay lên trên lầu, tôi biết anh ấy là đang hỏi tôi Hà Vũ Phi phải làm sao, đương nhiên anh ấy cũng biết, không thể để cho Tô Thường Thụy thấy Hà Vũ Phi đang ở chỗ tôi được.

“Không sao, em sẽ giấu cô ấy đi là được.” Ta cười trêu lại anh ấy

“Còn anh ấy, anh không sao đó chứ?” “Sao lại nói thế?” Hứa Mạch hỏi.

“Em mơ thấy có người trộm bản thiết kế phác thảo của anh, hơn nữa nó lại là bản thiết kế vô cùng đặc biệt.” Tôi tỏ vẻ nghiêm túc chém gió bừa.

Hứa Mạch cười xoa tóc tôi: “Đừng lo lắng chuyện của anh, chỉ là một giấc mộng mà thôi, em cứ chuẩn bị trước kế hoạch ngày mai đi, đừng để đến lúc đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Nếu có gặp nguy hiểm, nhớ gọi cho anh trước, sau đó gọi cho 110.”

“Tại sao không phải là gọi cho 110 rồi mới gọi lại cho anh chứ?” Thứ tự này không đúng nha! “Bởi vì anh muốn đến cứu em trước cảnh sát chứ sao.” Anh ấy nói như thể đó là chuyện đương nhiên.

“Anh lấy đâu ra sự tự tin đó vậy?” Tôi không nhịn được phun ra một câu

“Cũng hết cách, từ bé anh đã tự tin như thế rồi.” Anh ấy cười nói xong thì xoay người rời đi

Anh ấy đúng là có cơ sở để tự tin, từ nhỏ đến lớn, Hứa Mạch đi đến đâu đều là tiêu điểm của mọi người, đi nơi nào là nổi tiếng ở nơi đó.

Khi tôi về đến nhà thì Hà Vũ Phi đang nấu cơm, điện thoại di động của cô ấy để ở trong phòng khách không ngừng reo lên

Tôi cầm điện thoại di động đi tìm Hà Vũ Phi, cô ấy rảnh tay liền bấm nút nghe

“Trương Diệp? Chuyện đã đến nước này có còn gọi cho tôi làm gì?” Hà Vũ Phi lạnh giọng nói, “Không cần thiết phải thể đi.”

Tôi đứng dựa vào khung cửa nhìn Hà Vũ Phi, nhìn dáng vẻ của cô ấy có vẻ như đã thật sự nghĩ thông rồi

Tôi không biết Trương Diệp đã nói cái gì, có điều sắc mặt Hà Vũ Phi vẫn rất lạnh nhạt, cũng không giống trước, cứ gặp chuyện của Trương Diệp và Tô Thường Thụy là đổi sắc mặt.

“Nếu cô gọi cho tôi chỉ để nói loại chuyện này thì tôi cúp máy đây.” Hà Vũ Phi cúp điện thoại, thờ hất ra: “Tôi không nghĩ hóa ra tôi cũng có thể cùng cô ta nói chuyện như vậy.”

“Chờ một chút.” Tôi nhớ lại một vấn đề, “Cô dùng số điện thoại nào vậy?”

Số di động trước của cô ấy ngày đó bị người ta khủng bố, lúc sau tôi đăng ký cho cô ấy một số điện thoại mới, người biết số mới của cô ấy chỉ có mình tôi

Nếu vậy, làm sao Trương Diệp có thể gọi điện thoại cho Hà Vũ Phi được? Đương nhiên, tôi giúp cô ấy đổi số điện thoại mới còn có mục đích để Hà Vũ Phi không còn có dây dưa rắc rối gì với Tô Thường Thụy và Trương Diệp.

“Điện thoại di động của tôi có hai thẻ sim.” Cô ấy đưa điện thoại di động cho tôi, tôi cũng không nhận

Nó không phải là iPhone, cũng không phải là máy di động thương nhân hạng sang, chỉ là một hăng điện thoại nội địa bình thường, “Thật ra thì sim điện thoại trước kia vẫn ở bên trong, chẳng qua trước đó tôi khóa nó lại mà thôi”

Tôi mở nó ra cũng vì cảm thấy, đã không có liên quan gì nữa.”

“Ừ, cô cảm thấy như vậy là tốt rồi.” Tôi nói vậy rồi tiếp tục cùng Hà Vũ Phi làm com tối

Bởi vì ngày mai phải đi cùng Tô Thường Thụy đến Tập đoàn Vinh Thịnh, để giữ cho tinh thần và diện mạo tốt nhất, tối ăn com xong thật sớm rồi đi ngủ, trước khi ngủ tôi cũng dọn dò Hà Vũ Phi, sáng ngày mai trước chín giờ không được xuất hiện ở ngoài phòng khách.

Cô ấy biết nguyên nhân nên cũng không hỏi nhiều liền ôm Lão Bạch đi ngủ

Mấy ngày nay, dường như ngày nào Hà Vũ Phi cũng ngủ với Lão Bạch, có lẽ sau khi cô ấy rời đi, tôi phải kiếm một con mèo đáng yêu một chút bầu bạn cùng với cô ấy mới được.

Sang đến ngày hôm sau, khi tôi vừa trang điểm xong, khuy áo vẫn chưa cài hết, chuông cửa đã vang lên

Tôi liếc mắt qua chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh, bây giờ là tám giờ, Tô Thường Thụy đến rất sớm, cũng rất đúng giờ.

Đúng giờ là điều còn lại duy nhất của Tô Thường Thụy bên cạnh cái mã ngoài

Tôi từ từ cài lại nút áo, xác nhận một lần cuối cùng không có vấn đề gì mới xách chiếc túi màu đen ra mở cửa.

Ngoài cửa quả nhiên là Tô Thường Thụy, anh ta mặc trên người bộ Âu phục đen trắng thớm, cả người toát lên dáng vẻ gọn gàng, bảnh bao.

“Xin lỗi Tô Tổng, em mới vừa thay quần áo.” Tôi thấp giọng áy náy nói.

“Không sao.” Anh ta tỏ ra rất lịch sự nói.

“Chúng ta đi thôi.” Tôi thay xong giày đi ra ngoài, xoay người khóa cửa lại, cũng không mời Tô Thường Thụy vào nhà.

Mặc dù tôi biết Hà Vũ Phi đã đồng ý với tôi, cô ấy cũng sẽ không đột nhiên xuất hiện ở trong phòng khách, tuy nhiên mọi chuyện đều có thể xảy ra, mà tôi đương nhiên cũng không thích sơ sẩy

Hơn nữa, cách làm của tôi cũng dễ hiểu, dù sao chúng tôi hiện tại chuẩn bị xuất phát để đi ra ngoài, hơn nữa con gái không nên để người đàn ông lạ vào nhà nếu chưa xác định được đối phương vô hại, không có khuynh hướng bạo lực; hay đang ở nhà một mình, tốt nhất không nên mời người xa lạ hoặc là là người chỉ có duyên gặp mặt một lần vào cửa, dù là người đó nhìn qua rất an toàn cũng không được.

Xe của Tô Thường Thụy đậu ở dưới lầu, anh ta lái chiếc xe Maserati đến đón tôi, dù sao thì Giang Hải cũng là một tập đoàn lớn, cứ cho là nguy cơ tứ phía đi chăng nữa thì Tô Thường Thụy vẫn là Tổng giám đốc điều hành của Giang Hải, cũng không thể đi một con xe tầm thường được.

“Đang lo lắng sao?” Trên đường đi, tôi một mực lẳng lặng suy nghĩ mọi chuyện, Tô Thường Thụy thấy tôi không nói lời nào thì cười hỏi, có lẽ muốn tôi thả lỏng người

“Vâng, có một chút lo lắng ạ.” Tôi cũng thuận theo ý anh ta, nói: “Em sợ biểu hiện không tốt khiến Tô Tổng mất thể diện.” Đàn ông cho dù là ai, cũng sẽ không cự tuyệt lời dễ nghe, cái này cùng với việc giờ tay không đánh mặt người cười có chung một đạo lý

“Không sao đâu, Hiểu Hiểu nhất định không có vấn đề.” Anh ta cười nói.

“Vâng em xin cảm ơn Tô Tổng trước.” Tôi thành khẩn nói

Dọc đường đi, chúng tôi cũng không nói chuyện nữa, có thể nhìn ra được, trong lòng Tô Thường Thụy có chút không yên

Anh ta chắc hẳn đang lo lắng sau khi gặp Trình Dật liệu có phát sinh thêm tình huống ngoài dự tính nào mà anh ta không thể khống chế được không.

“Trường tiểu thư có khỏe không?” Tôi có chút tò mò, Trương Diệp gọi điện thoại cho Hà Vũ Phi rốt cuộc là muốn làm gì? Loại người như cô ta, thắng lợi rồi thì tìm đến địa bàn của người thất bại điều vô dương oai, thật đúng là làm cho người ta ghê tởm muốn ói, mặt mũi sĩ diện của cô ta cũng không biết để đi đâu.

“Ừ, cô ấy rất tốt.” Nói đến Trương Diệp, sắc mặt Tô Thường Thụy trong chớp mắt liền không được tự nhiên, cũng chính bởi tôi khá nhạy bén nên mới phát hiện ra vẻ mặt này của anh ta

Chẳng lẽ là giữa bọn họ xảy ra chuyện gì cho nên Trương Diệp mới gọi điện thoại cho Hà Vũ Phi chăng?

“Như vậy cũng tốt.” Tôi thuận miệng nói xong nhìn ra ngoài cửa sổ

Chúng tôi đã vào đến trung tâm thành phố, nơi này cách Tập đoàn Vinh Thịnh rất gần

Tôi có chút tò mò

Trình Dật là loại người yêu hận rõ ràng, anh ta liệu có ra gặp Tô Thường Thụy hay không. Tô Thường Thụy tuy nói là đưa tôi tới nhậm chức, nhưng chẳng qua đó chỉ là suy nghĩ quá mức lạc quan của anh ta mà thôi

Có lẽ anh ta cảm thấy, cho dù như thế nào, Trình Dật cũng sẽ giữ thể diện cho anh ta đi.

Tôi cảm thấy não của Tô Thường Thụy hoạt động cũng thật kỳ quái đi, nếu không sao anh ta lại có suy nghĩ như vậy chứ? Anh ta tùy ý vứt bỏ người phụ nữ mà đối phương cực kỳ trân trọng, chẳng lẽ anh ta thật sự cho rằng, chỉ cần anh ta rời khỏi Hà Vũ Phi, Trình Dật sẽ tha thứ cho anh ta, thậm chí sẽ mở toang cửa để chào đón anh ta hay sao?

Sau khi xuống xe, tôi vô cùng mong đợi được gặp Trình Dật, bởi vì người đàn ông trong bức ảnh đó thật sự vô cùng điển trai, điển trai đến mức khiến người ta mơ tưởng, suy nghĩ viển vông.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Cây và gốc thường giống nhau, sao phải vội (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trước đó, Tô Thường Thụy và Trình Dật cũng từng qua lại với nhau nên sau khi chúng tôi bước vào Tập đoàn Vinh Thịnh, một cô thư ký tiến đến dẫn chúng tôi lên lầu

Sau khi lên đến nơi, thư ký dẫn chúng tôi vào phòng tiếp khách, nói cô ấy đi mời Trình Tổng đến sau đó liền đi ra ngoài.

Chúng tôi ngồi chờ ở đó, ngay cả một người tới đưa trà cũng không có, ngay người trong phòng tiếp khách một tiếng đồng hồ

Tôi thấy sắc mặt Tô Thường Thụy vô cùng khó lường, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên phập phồng

Hình như Tô Thường Thụy rất tức giận nhưng lại không phát tay áo rời đi

Bản thân đường đường là Tổng giám đốc điều hành lại bị đối phương cho ngồi chờ lâu như vậy, dù thế nào cũng là một chuyện đặc biệt mất mặt, nhưng mà Tô Thường Thụy vẫn nhẫn, chính tôi cũng không khỏi bội phục sự nhẫn nại kinh người này của anh ta

Nhìn anh ta cũng có thể thấy tình thế của Tập đoàn Giang Hải hiện nay thật không tốt, cho nên anh ta mới có thể kiên nhẫn mà tiếp tục đợi như vậy.

Một lát sau, cửa phòng tiếp khách rốt cuộc cũng mở ra, một bóng người cao ráo xuất hiện ở ngoài cửa

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, chính vào giây phút đó, tôi mới biết hóa ra trên đời này cũng tồn tại loại Tổng tài có giá trị nhan sắc cao như vậy, mà còn là người thật chứ không phải photoshop, anh ta thậm chí còn có khí chất hơn trong ảnh nữa kia.

Tôi không nhịn được một lần nữa phải thốt lên trong lòng: Hà Vũ Phi, cô có mù hay không vậy!

“Xin lỗi, mới vừa rồi bạn quá!” Giọng anh ta tương đối qua loa lấy lệ, trong lời nói không có một chút áy náy

Tôi nhịn cười, tên Trình Dật này khá thú vị.

“Không sao cả.” Tô Thường Thụy nói ra ba chữ, nhất định là nghiền gậy cả răng, nhấn nhé nói: “Giới thiệu với cậu một chút, vị này chính là Phương Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu, đây là Trình Tổng.”

“Xin chào, Trình Tổng.” Tô Thường Thụy đúng thật là một con cáo già, anh ta biết bản thân và Trình Dật có mâu thuẫn không thể giảng hòa, liền đẩy tôi ra để giảm căng thẳng.

Trình Dật lạnh lùng quan sát tôi một chút, tôi cố nén cảm giác muốn quỳ lạy anh ta, lại làm bộ như có chút căng thẳng, sợ sệt

“Được rồi, đến phòng Nhân sự báo danh đi.” Trình Dật nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, cũng không tiếp tục quan sát tôi nữa.

Người của bên nhận sự đến đưa tôi đi, còn Tô Thường Thụy thì ở lại đó, hẳn là còn có chuyện quan trọng muốn thảo luận với Trình Dật

Quả nhiên, tôi chính là con tốt thí mạng của anh ta, thậm chí tôi cũng không biết anh ta định đề cử tôi với Trình Dật thế nào, có điều chuyện này không quan trọng, quan trọng là tôi biết, Trình Dật đích xác sẽ không nói lại mối quan hệ với Tô Thường Thụy là được.

Sau khi tôi làm xong thủ tục nhậm chức ở phòng Nhân sự, Giám đốc Nhân sự bảo tôi có thể bắt đầu đi làm từ hôm nay, tôi liền đồng ý

Người xưa có câu rèn sắt khi còn nóng, hơn nữa tôi còn có rất nhiều chuyện cần phải tìm Trình Dật xác nhận trước.

Chức vụ mà tôi tiếp nhận tại Vinh Thịnh là trợ lý của thư ký cấp cao

Tôi cảm thấy có chút nhìn không thấu con người của Trình Dật

Nếu như anh ta và Tô Thường Thụy có thù oán, anh ta cũng không cần để tôi làm chức vụ trọng yếu như vậy mà hoàn toàn có thể đuổi tôi tới làm một nhân viên hậu cần nhỏ bé là được

Anh ta rõ ràng đã lạnh nhạt với Tô Thường Thụy lâu như vậy nhưng lại không hề làm khó tôi.

Không đúng, chẳng lẽ anh ta muốn dùng cái chức vụ cao chút vớt vát này để si nhục tôi, thông qua đó si nhục Tô Thường Thụy?

Có thể nào tôi cũng nghĩ không ra

Có người dẫn tôi đến lầu trên cùng, thân là trợ lý của thư ký cấp cao, đương nhiên chỗ làm việc của tôi cũng là trên đó

Có điều, chức vụ này có đãi ngộ khác với thư ký cấp cao, cũng không có phòng làm việc riêng, tuy nhiên thì có thể nhận vị trí này với một người mới như tôi có thể coi là một vận may lớn rồi

Tôi vừa sắp xếp gọn gàng ngăn nắp chỗ làm việc thì Tô Thường Thụy đi tới chào tạm biệt

Tôi tính qua thời gian một chút, anh ta và Trình Dật thương lượng mất một tiếng đồng hồ

Nhìn dáng vẻ ung dung hiện giờ của anh ta, tôi đoán có lẽ bọn họ đã thỏa thuận thành công.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, Trình Dật thật sự tha thứ cho Tô Thường Thụy sao, hay mâu thuẫn giữa bọn họ đã không tồn tại nữa? Không thể như vậy được nếu quả thật thế, quả thật tôi sẽ vô cùng thất vọng về Trình Dật.

Một lát sau, Trình Dật chậm rãi đi qua trước mặt tôi, đi qua mấy bước, anh ta quay ngược trở lại, sắc mặt không thay đổi nhìn tôi nói: “Phương tiểu thư, cô vào gặp tôi một chút.”

“Vâng, Trình Tổng.” Tôi đứng lên đi theo sau lưng Trình Dật về phía trước, anh ta đẩy cửa phòng làm việc ra sai bước đi vào bên trong, sau đó quay đầu ra hiệu cho tôi đóng cửa lại

Tôi làm theo lời anh ta

Có lẽ do tôi cảm thấy người như Trình Dật sẽ không đến mức xâm phạm tôi, bởi vì ngoài Hà Vũ Phi ra thì những người đàn bà khác, anh ta không có hứng thú

Hơn nữa, người đàn ông như Trình Dật cũng không cần xâm phạm ai, khí chất và tướng mạo anh ta đã quá thừa thãi rồi.

Trình Dật đi tới trước bàn làm việc, rút một tập tài liệu mở ra xem, sau đó tương đối thờ ơ hỏi tôi một câu, “Cô ấy có khỏe không?” “Cũng không tệ lắm.” Đáp xong sau tôi mới chợt nghĩ tới anh vừa hỏi cái gì, tôi hơi sững sốt một chút

Trình Dật bỗng nhiên cười một cái, trong nháy mắt, tôi liền cảm thấy ánh nắng quá chói mắt, dáng dấp của người đàn ông trước

mắt này quá yêu nghiệt

Trong tất cả những người mà tôi biết, người có thể đứng bên cạnh anh ta mà không bị ánh sáng kia của anh ta che lấp chỉ có mỹ nữ đẳng cấp như Hà Vũ Phi

Trong đầu tôi chợt có suy nghĩ, vì sao không thử để cho Hà Vũ Phi tiếp xúc với Trình Dật chứ?

Có một câu danh ngôn rất chí lý đó chính là: Phương pháp tốt nhất để quên đi một cuộc tình là bắt đầu một cuộc tình khác.

Không đúng! Nhìn mặt mày vui vẻ của Trình Dật, tôi bỗng nhiên phản ứng lại

“Trình Tổng hỏi cô ấy là chi ai?” Làm sao anh ta biết mà hỏi tôi vấn đề như vậy, chuyện này không khoa học

Anh ta không thể nào biết chuyện giữa Hà Vũ Phi và tôi mới đúng

Chẳng lẽ anh ta lên điều tra tôi? Tôi nhìn anh ta, trong ánh mắt theo bản năng ánh lên một tia cảnh giác.

“Phương tiểu thư không cần lo lắng.” Trình bật cười một cái nói, “Là Hứa Mạch nói cho tôi.”

“Hứa Mạch?” Tôi giật mình, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, tại sao Hứa Mạch phải nói cho Trình Dật, anh ấy nói cho anh ta biết từ lúc nào? Hứa Mạch nói cho Trình Dật chuyện của Hà Vũ Phi, tại sao không nói trước với tôi?

Hứa Mạch cũng không phải người không biết nặng nhẹ, anh ấy biết tôi đang làm gì, không thể nào vô duyên vô cớ mà nói cho tôi chuyện này, nhất định là anh ấy có lý do riêng.

“Là do hôm qua tôi và Hứa Tổng có cuộc hội đàm thương vụ quan trọng, thật trùng hợp, tôi lại gặp được Hà Vũ Phi.” Trình Dật thấy tôi vẫn không hiểu liền giải thích mấy câu, “Tôi cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao Hà Vũ Phi lại là thư ký của Hứa Tổng, Hứa Tổng liền nói cho tôi, cô và Vũ Phi là bạn, anh ấy tìm cô hỗ trợ, cô liền để cô Vũ Phi.”

“Vậy Hứa Mạch cũng nói cho anh, hôm nay tôi sẽ tới nơi này tham gia phỏng vấn ư?” Trong lòng tôi đã biết, lý do tại sao Hứa Mạch lại làm như vậy

Nói chung là anh ấy sợ tôi bị Trình Dật gây khó dễ

Sau khi biết Tô Thường Thụy định đem tôi đi làm bia đỡ đạn, anh ấy cũng không nói thêm gì với tôi, mà là dùng loại phương thức lơ đãng này hóa giải khó khăn cho tôi.

Không thể nói, tôi rất cảm động

Hứa Mạch vẫn luôn lo nghĩ cho tôi, anh ấy nói nếu không thể thay đổi tôi, vậy anh ấy sẽ cùng tôi đi thay đổi cái thế giới này, hơn nữa, anh ấy cũng không hề nói qua loa lấy lệ, chẳng hề nói lời hoa mỹ, mà anh ấy vẫn luôn thực sự lặng lẽ giúp đỡ tôi.

Tôi không chỉ một lần cảm thấy mắt nhìn người của chị tôi sao lại kém như vậy, lại yêu phải một tên cặn bã

Chị ấy và Hà Vũ Phi đều giống nhau, không lựa chọn đúng người để yêu.

Lúc trước tôi còn chưa hiểu tại sao Hứa Mạch lại muốn cho Hà Vũ Phi làm thư ký cho anh ấy một lần

Nhất định là sau khi thấy Hà Vũ Phi liền muốn làm như vậy, Hứa Mạch cố ý, mục đích chính là để cho Trình Dật thấy Hà Vũ Phi.

“Đúng vậy, anh ấy có nói một chút.” Trình Dật hơi khẽ gật đầu một cái, cho tôi một câu trả lời khẳng định.

Tôi chợt nói: “Hóa là như vậy.”

“Tôi có thể hỏi có một chuyện không?” Anh ta thu lại nụ cười, người này lúc nghiêm túc tự động tỏa ra khí chất của một người đàn ông đẹp trai nhưng lạnh lùng.

“Trình Tổng cứ hỏi đi.” Trong lòng tôi mơ hồ đoán được anh ta muốn biết cái gì.

“Cô và Vũ Phi là bạn tốt, không thể không biết chuyện của cô ấy và Tô Tổng đi.” Quả nhiên là anh ta hỏi như vậy

Ai cũng sẽ nghi ngờ, nhất là Trình Dật, người luôn một mực yên lặng quan tâm Hà Vũ Phi

Đã có Trương Diệp là ví dụ, anh ta nhất định cảm thấy tôi làm bạn với Hà Vũ Phi có mục đích khác

Dẫu sa, trong cái xã hội này, những kẻ như Trương Diệp tâm kế đầy mình, quen biết mỗi một người đều là để làm thang cho mình leo lên thật sự quá nhiều.

“Tôi biết Trình Tổng muốn nói cái gì.” Tôi thờ phào nhẹ nhõm

Anh ta hỏi tôi loại vấn đề này chứng tỏ cuộc nói chuyện của anh ta và Tô Thường Thụy không hề vui vẻ tốt đẹp, thậm chí anh ta còn vô cùng xem thường Tô Thường Thụy nữa

Tôi chỉ sợ anh ta làm hòa với Tô Thường Thụy, nếu như vậy, tôi thật vô cùng coi thường anh ta

Giữa đàn ông với nhau, cái gì mà anh em như tay chân, đàn bà như quần áo, nghe đã thấy hăm tãi, còn nói với về dương dương tự đắc, thật khiến người ta nhún nhún không nổi

Cùng may, Trình Dật cũng không phải là người như vậy, quả nhiên giá trị nhan sắc cao, EQ cùng IQ đều cao như vậy sao? Người như anh ta thật quá chói lóa, tôi cũng hoài nghi liệu một giây kể tiếp anh ta có bị sét đánh hay không, chứ ông trời làm sao có thể để loại đàn ông hoàn hảo thể này tồn tại trên đời được.

Tôi lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp đưa cho anh ta

Con người chỉ có một ưu điểm, đó chính là nhìn người rất chuẩn xác

Sau khi tiếp xúc, tôi cảm thấy Trình Dật là một người có thể tin được, đồng thời anh ta cũng là một người thông minh

Cùng người thông minh nói lời thông minh, làm chuyện thông minh

Tôi tìm lý do để giải thích cho anh ta

Đằng nào cũng không thể lừa gạt Trình Dật, hơn nữa tôi cũng không có ý định lừa gạt anh ta, đầu sao cũng phải hoàn thành nhiệm vụ lần này, khiến cho Tô Thường Thụy táng gia bại sản, không có Trình Dật trợ giúp hiển nhiên là không được.

Trình Dật nhận lấy danh thiếp mà tôi đưa, lông mày nhú một cái, có chút bất ngờ, “Văn phòng Phấn Hồng?” “Đúng, là văn phòng dịch vụ đặc biệt chuyên tiếp nhận sự ủy thác của vợ chính, tiền đề là không ảnh hưởng đến tính mạng làm tiền đề, mục tiêu lớn nhất là trả thù đàn ông căn bã và tiểu tam” Tôi khẽ mỉm cười nhìn anh ta, giọng nói, “Chúng ta làm quen lại một chút nhé, tôi là bà chủ của Văn phòng Phấn Hồng, rất hân hạnh được biết anh, Trình tiên sinh.” Trình bật không bắt tay với tôi mà cẩn thận quan sát tôi, hiển nhiên anh ta đang xác định xem lời tôi nói là thật hay giả

“Trình tiên sinh không cần phòng bị tôi, kẻ địch của kẻ địch chính là đồng minh, quy luật này thông dụng từ xưa đến nay, cả trong nước lẫn ngoài nước, tôi hy vọng nó cũng sẽ áp dụng với chúng ta.” Nói rồi tôi cười thu tay về, cũng không ngại thái độ của anh ta, “Nếu như anh không tin, có thể tìm Hứa Mạch và Vũ Phi xác nhận.”

“Ý cô là Vũ Phi ủy thác cô đi trả thù Trương Diệp và Tô Thường Thụy?” Trình Dật quan sát tôi một hồi, năm phút sau, anh ta rớt cuộc cũng mở miệng

Hắn là trong vòng năm phút, anh ta cũng định hình được chuyện gì đang xảy ra, “Cô làm sao chắc chắn được tốt nhất định sẽ giúp cô, kẻ địch của kẻ địch có lúc cũng không phải là đồng minh, cô đã xem Tam Quốc Diễn Nghĩa chưa, ba nước kia đều là kẻ địch của nhau đấy thôi.”

“Tôi không trông cậy anh sẽ giúp tôi, nhưng tôi biết anh nhất định sẽ giúp Hà Vũ Phi.” Anh ta nếu đã đề ý đến chuyện của tôi như vậy cũng có nghĩa là anh ta vẫn rất quan tâm đến Hà Vũ Phi

Vì quan tâm, anh ta đề ý tới bất kỳ người nào bên cạnh Hà Vũ Phi

Trình Dật cũng muốn sau này không có người nào như Trương Diệp xuất hiện bên cạnh Hà Vũ Phi.

Anh ta chợt cười một chút, chủ động đưa tay ra, “Bà chủ Phương, xin chào.” “Xin chào, Trình tiên sinh.” Tôi đưa tay bắt tay anh ta một chút, sau đó buông ra, tôi biết, anh ta đã cho tôi câu trả lời.

Không biết nếu Tô Thường Thụy biết anh ta đưa tôi tới Tập đoàn Vinh Thịnh còn khiến cho Giang Hải chết nhanh hơn thì sẽ có tâm tình thế nào, sẽ có về mặt ra sao, tôi thật vô cùng mong đợi được thấy điều đó đây.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Đây là ý nghĩa sự tồn tại của tôi (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Từ văn phòng của Trình Dật, tôi cầm điện thoại di động đi ra ngoài hành lang, tìm một góc khuất không có người, gọi điện thoại cho Hứa Mạch

Hứa Mạch bắt máy rất nhanh, âm thanh từ đầu máy bên kia truyền lại rất nhẹ nhàng thoải mái, cho thấy tâm tình của anh ấy đang rất tốt, “Vẫn thuận lợi chứ?”

“Có Hứa Tổng hỗ trợ thu xếp, làm sao có thể không thuận lợi đây?” Tôi cười khẽ nói, “Anh đây là muốn cho em vui giật mình sao? Anh không sợ giật mình biến thành kinh sợ à?”

Thình thoảng kinh sợ một chút sẽ khiến cho máu lưu thông tốt hơn, có lợi cho thân thể khỏe mạnh.” Hứa Mạch cũng là người làm ăn, hơn nữa là một thương nhân khá thành công, đương nhiên cũng có bản lĩnh chém gió linh tinh bậy bạ mà mặt không đỏ sặc.

“Có phải anh nói với Hà Vũ Phi, đây là cuộc họp cơ mật, không thể nói cho bất kỳ ai, ngay cả em cũng không thể nói đúng không?” Đầu sao tôi mới nhắc qua về Trình bật với Hà Vũ Phi, cô ấy lại tỉnh cờ gặp anh ta, không có lý do gì lại không nói cho tôi biết.

“Bà chủ Phương anh minh.” Hứa Mạch trêu ghẹo tôi.

“Anh3và Trình Dật đã nói những gì?” Tôi cảm thấy anh ấy nhất định còn có mục đích nào đó khác nữa, người như Hứa Mạch cũng mắc bệnh chung của thương nhân, làm việc gì cũng muốn có được lợi ích lớn nhất.

“Anh đương nhiên là nói cho anh ta biết sức khỏe của Hà Vũ Phi đã ổn rồi, có điều gần đây cô ấy rất thích giống mèo Ragdoll, đáng tiếc là vẫn chưa tìm được chú mèo xinh đẹp nào.” Hứa Mạch quả nhiên là con cáo già, người này là đang muốn ghép đôi Trình Dật với Hà Vũ Phi đây, tôi trước kia cũng chỉ thoáng nghĩ khả năng này, vậy mà Hứa Mạch đã tiến vào đến0giai đoạn mai mối rồi.

“Anh chắc chắn Trình Dật phù hợp với Hà Vũ Phi chứ?” Tôi hỏi, “Anh hiểu Trình Dật bao nhiêu?”

Bởi vì Trình Dật thật sự quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức vô lý, điều này làm cho tôi không khỏi cũng có chút hoài nghi liệu anh ta có phải loại người hai mặt không? Có một loại người khi

đổi mặt với người khác luôn tỏ ra hoàn mỹ như vậy, nhưng đến lúc không có người khác hoặc không có người mà mình quen biết thì sẽ thể hiện bản chất

Loại người như vậy, nếu có tồn tại một mặt khác thì mặt khác đó nhất định rất đáng sợ.

Dù sao thì ánh sáng và cái bóng của nó luôn tồn tại song song, có ánh sáng thì cũng có bóng, ánh sáng mạnh bao nhiêu thì bóng của nó đậm bấy nhiêu, đó chính là quy luật vận hành của thế giới này, không có ai là ngoại lệ cả

“Ít nhất anh hiểu rõ anh ta hơn em.” Hứa Mạch trả lời, “Yên tâm đi, anh ta thật sự yêu Hà Vũ Phi.” “Tô Thường Thụy cũng từng thật sự yêu Hà Vũ Phi đó thôi.” Ở thời điểm ban đầu, Tô Thường Thụy cũng từng cung chiêu che chở cho cô ấy, nhưng cuối cùng không phải vẫn bỏ rơi cô ấy, ngoại tình với Trương Diệp đó hay sao?

“Hiểu Hiểu.” Hứa Mạch cười khê một tiếng, “Không có ai biết ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì, tai nạn và ngày mai cái nào sẽ tới trước, anh và em đều không biết

Tình yêu là chuyện của hai người, nếu chỉ có một người cố gắng vẫn không được

Anh không chắc chắn là nếu Trình Dật và Hà Vũ Phi yêu nhau thì có thể đi bao xa, nhưng ít nhất đây là một khởi đầu mới, bọn họ sẽ đi đến kết quả thế nào, tương lai sẽ có những gì, chúng ta đều không biết, bởi vì quyền lựa chọn không ở trong tay chúng ta mà ở trong tay chính bọn họ.”

“Em biết.” Tôi hiểu ý của Hứa Mạch, nhưng mà một lần bị rấn cấn, mười năm sợ đây thừng, tôi sợ Hà Vũ Phi bị tổn thương lần nữa sẽ hoàn toàn mất đi dũng khí đi yêu người khác.

“Thích và yêu sẽ không chết được.” Hứa Mạch lại nói.

Tôi gạt mình, tựa như một giọt nước nhỏ rơi xuống lòng sông khiến mặt nước rung động dâng lên, trong lòng tôi vốn có khúc mắc cuối cùng cũng được gỡ bỏ

“Em hiểu rồi.” Tôi trả lời.

“Ừ, như vậy đã nhé, anh làm việc tiếp đây, nói chuyện sau.” Hứa Mạch nói.

Sau khi cúp điện thoại, tôi thờ dãi một hơi nhẹ nhõm, nhìn ra ngoài cửa sổ người xe đông nghịt, tự nhiên sinh ra cảm giác có chút kỳ lạ

Đúng vậy, thích và yêu sẽ không chết được, coi như tạm thời biến mất, cũng không phải là chết đi, mà là an tĩnh ẩn nấp

Đến khi một ngày kia, khi mùa xuân trở về đất đai, hoa thật lý tỏa hương trong gió, khi mà gió phượng nam gặp hoa anh đào, thì cảnh sắc mùa xuân náo nhiệt rực rỡ ấy lại trở lại.

Hoa sẽ héo tàn, nhưng hoa cũng sẽ tiếp tục nở rộ, giống như là tình yêu sẽ ngủ say, nhưng đến một ngày nào đó sẽ một lần nữa tỉnh lại

Tôi cầm điện thoại di động, xoay người quay trở lại phòng làm việc của Trình Dật, anh ta nhìn tôi đã đi rồi mà lại quay về thì có vẻ thắc mắc Tôi đi tới trước mặt anh ta, nghiêm túc hỏi: “Trình Dật, anh vẫn thích Hà Vũ Phi chứ?” Tay cầm bút của anh ta đơ ra một chút, có điều anh ta là một người đàn ông trầm ổn, cũng không hề thất thố, anh ta nói: “Tôi yêu cô ấy.” Không một chút do dự, anh ta trả lời tôi vô cùng quả quyết và kiên định

“Vậy anh hãy theo đuổi cô ấy đi.” Tôi nói, “Đừng chỉ đứng từ xa nhìn cô ấy, hãy theo đuổi cô ấy đi, theo đuổi được rồi thì sau này vĩnh viễn đừng bao giờ để cô ấy phải đau khổ nữa.” “Cốc cốc,“ tiếng gõ cửa vang lên, cửa mở ra, là cô thư ký ôm một đóa hoa hồng xanh đi vào, cô ấy mất nhìn thẳng đặt hoa lên bàn, rất dứt khoát nói, “Trình Tổng, hoa đã mua xong.” “Ừ, cảm ơn.” Trình Dật hơi gạt đầu một cái, thư ký đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại

Anh ta cười như cô như không nhìn tôi, tôi không nhìn được cũng cười lên, “Hóa ra Trình tiên sinh đã quyết định xong.”

Anh ta quá cẩn thận cũng quá ư là lý trí

Hà Vũ Phi và Tô Thường Thụy yêu nhau tám năm đó, anh ta lý trí khắc chế bản thân giữ vững khoảng cách, không tiếp cận gây hiểu nhầm cho người khác, bây giờ Hà Vũ Phi đã độc thân trở lại, anh ta cũng không hề chần chừ chút nào, cho dù là trả thù Tô Thường Thụy hay là theo đuổi Hà Vũ Phi, anh ta đều đã bắt đầu hành động.

Kế hoạch hoàn hảo, tôi phát hiện tôi thật sự càng ngày càng tán thưởng Trình Dật, chẳng trách Hứa Mạch muốn kết hợp hai người này với nhau.

“Còn phải làm phiền bà chủ Phương nhiều.” Anh ta chân thành nói.

“Dịch vụ hậu mãi cũng là một phần công việc của tôi.” Cũng không phải trả thù xong là có thể cứ rồi được tâm trạng của một cô gái bị phản bội, trả thù cũng không phải sự giải thoát về tâm hồn, nói không chừng tôi cũng chỉ muốn cứu rồi những người phụ nữ có vận mệnh như chị tôi mà thôi.

Để cho Hà Vũ Phi có thể trở lại bình thường, khôi phục dáng vẻ tươi cười vui vẻ, cô ấy không phải tiếp tục sống trong u mê mờ mịt nữa chính là nhiệm vụ của tôi

Tôi đi ra khỏi phòng làm việc của Trình Dật, quay trở lại chỗ làm việc của mình, đến gần buổi trưa, tôi tranh thủ gọi điện thoại cho Hà Vũ Phi, nhờ cô ấy giúp tôi cho Lão Bạch ăn cơm, cũng báo với cô ấy hôm nay tôi ở công ty làm việc, buổi trưa không thể về ăn cơm được.

Hà Vũ Phi đồng ý, cũng chính vì biết cô ấy đang ở nhà tôi nên tôi mới ở lại làm việc

Có điều, giữ tôi lại làm việc ngày hôm nay chắc hẳn là ý kiến của Trình Dật.

Công việc của tôi hôm nay cũng không nhiều, đi làm ngày thứ nhất chủ yếu là để làm quen với công việc

Buổi chiều sau khi tan ca, Trình Dật mời tôi đi ăn tối, anh ta cũng đã hẹn Hứa Mạch, tôi hỏi anh ta có muốn tôi hẹn Hà Vũ Phi đi cùng không thì anh ta rất quả quyết nói không cần.

Tôi cũng biết mục đích chính của bữa cơm tối ngày hôm nay là để thương lượng cách đối phó với Tô Thường Thụy, trong lòng liền mặc niệm ba giây cho anh ta

Phong cách làm việc của Trình Dật như sấm rền gió cuốn, việc mà anh ta đã đưa ra quyết định sẽ ngay lập tức hành động, tôi rất thích những người thuộc trường phái hành động như vậy.

Giống như một người nói một trăm câu anh yêu em để tỏ tình với bạn cũng không bằng người vì bạn mà lặng lẽ làm một việc.

Người chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt không phải là người đáng giá để dựa vào, mà chính những người vẫn lặng im làm mọi việc cho bạn mới chính là người thực sự yêu thương bạn.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đây là ý nghĩa sự tồn tại của tôi (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vừa lái xe về đến nhà, tôi thấy trên bàn có một lọ hoa hồng xanh, ngạc nhiên hỏi Hà Vũ Phi, “Vũ Phi, cô ra ngoài mua hoa cắm đấy à?”

Hà Vũ Phi mặc một bộ quần áo ngủ màu trắng, ngồi ngẩn ngơ bên cửa sổ

Tôi đương nhiên biết hoa này là ai tặng, thứ kỷ của Trình Dật đã đặt bó hoa hồng xanh này trên bàn làm việc của anh ta lúc có mặt tôi ở đó.

“À, Hà Vũ Phi dường như có chút bối rối, một lúc lâu sau cô ấy mới nói: “Có người tặng nó cho tôi.”

Cô ấy cũng không kể chuyện đó cận kề, chuyện với Trương Diệp đã khiến cô ấy rút ra kinh nghiệm, sẽ không bao giờ đem chuyện của bản thân kể toàn bộ cho người khác mà không giữ lại một chút nào, cho dù người đó có là người đã giúp cô ấy đi chăng nữa thì cũng không nói chuyện cá nhân

Mỗi một người đều có bí mật của riêng mình, đây là chuyện tốt, điều này chứng tỏ Hà Vũ Phi bắt đầu trở nên chín chắn hơn, mặc dù cô ấy đã hai mươi sáu tuổi nhưng trong tâm hồn cô ấy vẫn giữ sự ngây thơ, đơn thuần của tuổi mười sáu, mười bảy, cho rằng đã tin tưởng một người thì phải tin tưởng mọi thứ của người đó.

Có bí mật là dấu hiệu của người trưởng thành, ai cũng có bí mật, tôi cũng không ngoại lệ

“Hoa hồng xanh thật đẹp.” Tôi xích lại gần ngửi một cái, mùi thơm từ đóa hoa tỏa ra rất dễ chịu.

Lão Bạch kêu “meo meo” đi đến cạo vò chân tôi, tôi khom người bế nó lên, mỗi lần con mèo phiền phức này kêu như vậy thật khiến lòng người ta mềm nhũn cả ra.

“Ừ.” Hà Vũ Phi rõ ràng là đang có tâm sự, xem ra chuyện Trình Dật tặng hoa đã thực sự chạm đến trái tim đã nguội lạnh của cô ấy.

Tôi không thể không bội phục Trình Dật, lợi dụng thời cơ này tới tặng hoa mà lý do cũng hoàn toàn chính đáng: Ngày hôm qua gặp Hà Vũ Phi, cảm thấy rất thích cho nên tặng hoa cho cô ấy để bày tỏ hảo cảm

Hành động này vô cùng tự nhiên, cũng đúng dịp là mấy ngày nay cô ấy ở nhà, nghe tôi khuyên can, lại bầu bạn cùng Lão Bạch, tâm tình của Hà Vũ Phi cũng có chút thay đổi

Lúc này là dễ dàng nhất, tranh thủ tấn công khi vườn hồng vắng đang mở lối

Tôi thay bộ đồ công sở quỳ cù kia ra, mặc vào bộ váy dài, trang điểm nhẹ nhàng một chút

Nếu như chỉ có một mình Hứa Mạch thì tôi cũng không cần chuẩn bị cầu kỳ như vậy, nhưng tối nay đi cùng còn có Trình Dật nữa

Có thêm người thứ ba đến nên không thể ăn mặc tùy tiện được, cuối cùng, tôi thoa một lớp son môi màu đỏ nhưng hoài cổ lần trước đã mua

Tối hôm nay tôi mặc một bộ váy màu đen nên thoa màu son này cực kỳ thích hợp.

“Cô phải ra ngoài sao?” Hà Vũ Phi thấy tôi đang trang điểm thì hỏi một tiếng

“Đúng vậy, tôi đi gặp khách hàng.” Tôi không nói thật, bởi vì tôi không biết phải nói chuyện này thế nào với Hà Vũ Phi

“Lại thêm một người phụ nữ bị tổn thương.” Thanh âm của Hà Vũ Phi có chút cô đơn.

“Đúng vậy, đây chính là ý nghĩa sự tồn tại của Văn phòng Phấn Hồng mà.” Tôi cười với cô ấy rồi nói, “Trong tủ lạnh vẫn còn đồ ăn, hoặc nếu cô muốn đi ra ngoài ăn cũng được, có điều cô nhớ cho Lão Bạch ăn giúp tôi nhé.”

“Được, tôi nhớ rồi.” Nhắc tới Lão Bạch, biểu cảm của cô ấy liền nhu hòa một chút, xem ra mấy ngày nay, con mèo này đã an ủi cô ấy không ít

Tính cách của mèo Ragdoll rất tốt, vô cùng quấn người, nhất là người phụ nữ bị đang bị tổn thương về tình cảm như Hà Vũ Phi, nó giống như thiên sứ trị liệu nhỏ vậy

Hứa Mạch đã chỉ điểm cho Trình Dật, tôi có chút mong đợi không biết liệu Trình Dật có nắm bắt được ý của Hứa Mạch hay không

Tôi biết phương thức chỉ điểm trước này của anh ấy có chút xảo quyết, giống như bày mưu tính kế tìm đường tắt để ăn bớt vậy, nhưng chỉ cần đều đến được đích cuối cùng vậy thì tính kế một chút cũng có sao

Nếu như một người đàn ông đến việc vì bạn mà phí hết tâm tư tìm hiểu cũng không làm được thì việc anh ta nói anh ta thích bạn cũng chỉ có thể mà thôi.

Bản thân tôi cũng không quá tán thành chuyện phụ nữ tỏ tình trước, bất kể bạn có thích đối phương bao nhiêu đi chăng nữa, bất kể thái độ của đối phương đối với bạn có bao nhiêu mập mờ bạn cũng không nên chủ động xé rách tấm giấy mỏng ngăn cách giữa hai bạn

Tại sao lại nói vậy? Bởi sau khi bạn làm thế, bạn không những không có được anh ta, ngược lại sẽ khiến anh ta càng ngày càng né tránh bạn

Dùng câu nói thịnh hành nhất hiện nay để giải thích chính là: không có ý định kết hôn, hà cớ sao lại muốn chàng ghẹo?

Nếu như một người đàn ông thật sự yêu bạn, cho dù hai bạn có cách xa muôn trùng, anh ta cũng sẽ vượt qua tất cả để đến gặp bạn, người ta chỉ có câu: “Yêu nhau mấy núi cũng trèo, mấy sông cũng lội, mấy đèo cũng qua” đó thôi

Còn nếu người đó vẫn do dự không biết làm sao rồi luôn tìm mọi lý do biện hộ thì thật ra cũng chỉ vì ba chữ “không đủ yêu”.

Anh ta không yêu bạn đến mức đó, hay nói cách khác, bạn đối với anh ta cũng không quan trọng đến mức anh ta phải buông bỏ những lý do buồn cười kia, buông tha cho cái gọi là “tôn nghiêm”.

Cho nên, con gái dù thế nào cũng nên dè dặt một chút, còn con trai nếu thật lòng yêu một cô gái thì cũng đừng rụt rè sợ hãi, nghĩ ngợi cái gì mà không được làm người yêu thì làm bạn cô

ấy cũng được, bạn của cô ấy nhiều như vậy, thiếu một cũng chẳng sao.

Không làm người yêu được thì làm bạn bè làm gì, đừng nói nhảm nữa mà hãy đứng lên hành động đi: theo đuổi cô ấy, bày tỏ với cô ấy! Thanh niên ấy mà, tình lực tràn trề, cần gì phải rụt rè e sợ? Tình yêu chưa bao giờ có chỗ cho rụt rè

Nếu ngay cả đứng khi tiến tới bày tỏ cũng không có thì tình yêu của bạn rốt cuộc cũng chỉ có thể, tốt nhất nhân lúc còn sớm thì buông tay đi, tránh sau này khi nhớ lại lại hối tiếc.

Nếu như một người đàn ông thật sự yêu bạn, anh ta sẽ không chờ đến lúc mọi chuyện đều không kịp nữa rồi mới đến tìm bạn, sẽ không bao giờ làm khó bạn, sẽ không để bạn rơi vào hoàn cảnh cuối rồi ngoại tình, khiến bạn trở thành người thứ ba hay anh ta trở thành người thứ ba

Nếu như người đó thực sự yêu bạn, anh ta sẽ không bao giờ làm như vậy.

Khi tôi đến nhà hàng đã hẹn thì Hứa Mạch và Trình Dật đều đã đến, tôi nhìn qua đồng hồ một chút, tôi đến trước thời hạn năm phút.

Khi đàn ông và phụ nữ hẹn hò, nếu đàn ông đến sớm hơn phụ nữ được coi là thái độ tốt, đến đúng giờ thì được coi là tư chất tốt, còn đến trễ thì người đàn ông đó coi như rác rưởi.

Còn phụ nữ, nếu đến đúng giờ thì được coi là có giáo dục, tới trễ năm phút thì coi như là đến đúng giờ, còn đến muộn quá năm phút thì xem như ngạo mạn vô lễ

Có nhiều người cảm thấy thật không công bằng, tại sao giữa phụ nữ và đàn ông lại có sự cách biệt năm phút đó chứ.

Vì đã là đàn ông thì phải có khí chất và lễ độ.

Nhân viên phục vụ dẫn tôi đến vị trí hai người họ ngồi

Đây là một nhà hàng khá cao cấp, còn chỗ chúng tôi ngồi là một phòng riêng

Có rất nhiều cô gái, nhất là những cô gái trẻ vừa mới bước ra xã hội, khi tới đây sẽ mặc đồ như quần jeans hay giày thể thao, nhưng thực tế như vậy không được hay cho lắm

Đi đến đâu nên phối hợp quần áo trang phục giày dép cho tương xứng, mỗi cô gái nên có cho mình trong tủ quần áo một vài bộ quần áo xin một chút, những bộ quần áo đó không nhất thiết phải theo đúng xu hướng đúng mốt nhưng nhất định nó phải tôn lên khí chất và giáo dục của bạn.

Đến những nơi như vậy nhưng lại ăn mặc tùy ý không làm bạn trẻ trung hơn hay phóng khoáng hơn, mà là không tôn trọng người đã mời bạn đến.

“Em xem thực đơn đi xem muốn ăn gì” Hứa Mạch đưa thực đơn cho tôi, tôi nhận lấy, nghiêm túc chọn hai món ăn sau đó đưa lại cho Hứa Mạch

Sau khi dùng cơm tối xong, Trình Dật đưa chúng tôi đến một quán trà đạo rất riêng tư, nơi thích hợp để bàn chuyện

Một ấm trà được mang lên, hương thơm của trà tỏa ra khắp phòng, Trình Dật chậm rãi mở miệng: “Bà chủ Phương, kế hoạch của cô thế nào?” “Tôi nhớ hôn lễ của Tô Tổng và Trương Diệp còn có mười mấy ngày nữa là đến rồi” Tôi cười uống một hớp trà.

Người thông minh nói chuyện với nhau thật đơn giản, không cần tôi giải thích nhiều, Trình Dật và Hứa Mạch cũng đã hiểu ý của tôi.

“Trong khoảng thời gian này, tôi sẽ cùng Tô Tổng duy trì tình cảm thật tốt.” Trình Dật lộ ra một nụ cười xán lạn, chẳng qua là nụ cười đó nhìn thế nào cũng khiến cho người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy

Nhìn dáng vẻ của anh ta thật sự rất căm ghét Tô Thường Thụy, cũng đúng thôi, ngay cả làm khó Hà Vũ Phi một chút xíu Trình Dật cũng không nỡ, vậy mà Tô Thường Thụy lại dám chà đạp lên tình cảm của cô ấy, Trình Dật có thể cho anh ta sắc mặt tốt mới là lạ đấy.

Chúng tôi trao đổi lại các chi tiết cụ thể một chút, chẳng mấy mà đã chín rười rối

Lúc ra về, Trình Dật hỏi tôi: “Bà chủ Phương, cô có thể giúp tôi một việc được không?”

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đây là ý nghĩa sự tồn tại của tôi (3)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Anh nói đi.” Tôi đang định mở cửa xe, nghe anh ta hỏi như vậy liền dừng lại một chút

“Cô có tiện cho tôi xem một chút ảnh con mèo nhà cô không?” Chắc chắn, Trình Dật quả nhiên rất lợi hại, Hứa Mạch mới nói băng quơ một câu như vậy thôi nhưng anh ta lại nhớ rất kỹ.

“Được chứ.” Tôi đáp, trong điện thoại của tôi đúng là có ảnh chụp Lão Bạch, hơn nữa trong tấm hình đó không chỉ có mỗi nó

Thời điểm đó Hà Vũ Phi đang ôm Lão Bạch, tôi nhanh tay chụp một tấm

Tôi giờ điện thoại mở bức ảnh đó ra đưa cho Trình Dật xem

Tấm hình đó được tôi chụp lúc hoàng hôn, bên ngoài cửa sổ là ánh nắng chiều đỏ rực cả nửa bầu trời, bên trong cửa sổ là Hà Vũ Phi mặc chiếc váy ngủ màu trắng, để chân trần ngồi bên cửa sổ, Lão Bạch an tĩnh nằm im trong lòng cô ấy

Tấm hình này vô cùng đẹp, tôi phải thừa nhận là trình độ chụp ảnh của tôi vốn dĩ rất tệ, ấy vậy mà vẫn chụp ra được bức ảnh như này, nếu thợ chụp ảnh chuyên nghiệp, tôi cũng không thể tưởng tượng được nó còn có thể đẹp tới mức độ nào nữa.

Trình Dật ngấm bức ảnh đến say mê,3đôi mắt anh khi bức người của anh ta thất thần trong giấy lát

Là ai dám bảo Trình Dật là gay chứ, anh ta vốn dĩ không phải! Anh ta lạnh lùng chẳng qua bởi vì anh ta không thích những người tiếp cận mình mà thôi, trái tim của anh ta nhiều năm trước đã hoàn toàn thuộc về một cô gái khác, kể từ đó, những người khác chẳng qua chỉ là một người qua đường xa lạ, chỉ còn một bóng hình kể từ tám năm trước vẫn vẹn nguyên trong trái tim anh ta, có làm thế nào cũng không xóa nhòa được, hơn nữa, anh ta cũng không hề muốn xóa nó đi.

Tôi đã từng không tin trên thế giới này có người thâm tình như vậy tồn tại, hôm nay quen biết được Trình Dật, tôi không0thể không tin

“Bức ảnh này tặng cho anh nhé!” Tôi vừa dứt lời, anh ta liền đưa điện thoại cho tôi, tôi bấm gửi bức ảnh đó sang cho Trình Dật

“Rất cảm ơn cô.” Anh ta thành khẩn nói, “Sau này nếu như có chuyện gì tôi có thể giúp được, cô cứ nói, đừng ngại nhé.”

“Được, tôi sẽ không khách sáo đâu.” Trình Dật là một người trong lời hứa, nếu anh ta đã nói ra lời như vậy, chắc chắn đó không phải là lời hứa xã giao ngoài miệng, hơn nữa, với nghề nghiệp của tôi hiện nay, không biết chừng có ngày sẽ tìm anh ta nhờ giúp đỡ

Khi tôi về đến nhà thì Hà Vũ Phi đã ngủ, tôi lặng lẽ mở cửa đi vào trong nhìn một cái, một người một mền ngủ rất yên ổn

Hết thảy5mọi chuyện đều diễn ra theo kế hoạch của tôi đầu vào đấy vô cùng trôi chảy, phía Trình Dật bên kia quả nhiên bắt đầu qua lại gần gũi với Tô Thường Thụy, mà Tô Thường Thụy không biết có phải là đầu óc mê muội rồi không mà lại dễ dàng tin rằng Trình Dật đang thành tâm thành ý giúp đỡ anh ta.

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, tôi thật sự không biết nên nói Tô Thường Thụy ngây thơ hay là phải nói anh ta thật sự ngu xuẩn nữa.

Đương nhiên tới hôm đó, Trình Dật cũng nói cho tôi biết anh ta và Tô Thường Thụy đã nói những gì, suy nghĩ của tôi không hề sai, Tô Thường Thụy thực sự xem tôi là tiền cược giao cho Trình Dật.

Trình Dật lại sắp4xếp cho tôi tiếp nhận vị trí trợ lý thư ký cho nên Tô Thường Thụy liền cho là Trình Dật đã đón nhận ý tốt của anh ta

Sau ba năm lạc đường mất phương hướng, Tô Thường Thụy dường như đã quên mất một người đàn ông có trách nhiệm nên làm gì, thế nào là tuyệt đối không được bước chân qua bãi mìn, anh ta đã hoàn toàn quên sạch

Anh ta cho là thế sự vô thường, bản tính đơn thuần, chân thật kia của anh ta đã không còn, anh ta sa đoạ, anh ta hư hỏng và rồi anh ta cho rằng cả thế giới cũng đều giống anh ta.

Nào ngờ đầu vẫn luôn có người vẫn luôn biết dừng lại trước vạch phân cách, vẫn luôn có người giữ vững quan điểm thả ít mà chất, thả9thiểu chứ không vơ bừa

Thế giới này không như bạn tưởng, bạn không đại diện cho toàn thể giới.

Năm ngày sau, Hà Vũ Phi đề nghị muốn dọn ra khỏi nhà tôi

Cô ấy vốn dĩ không muốn tiếp tục ở chỗ cũ trước kia nữa, dù sao nơi đó cũng có quá nhiều ký ức không mấy vui vẻ

Lại nói, cho dù cô ấy có muốn quay lại đó cũng không thể, bởi Trương Diệp tung toàn bộ thông tin cá nhân của cô ấy lên mạng, cô ấy mà tiếp tục ở lại đó cũng có chút nguy hiểm.

Ngày mà cô ấy dọn nhà, Trình Dật vô cùng tâm lý chủ động cho tôi nghỉ phép một ngày

Tôi biết anh ta định làm gì, anh ta muốn tôi đi giúp Hà Vũ Phi dọn nhà, đối với ý tốt của anh ta, tôi đương nhiên hoàn toàn đón nhận, có tính toán thế nào thì hiện tại tôi cũng đang giúp anh ta theo đuổi Hà Vũ Phi.

Tiểu khu mà Hà Vũ Phi dọn đến cách tiểu khu của tôi cũng không xa, chỗ đó không cao cấp như chỗ tôi ở nên tiền thuê phòng cũng rẻ hơn một chút

Thoạt nhìn trông Hà Vũ Phi rất nhu nhược yếu đuối, nhưng thực tế tính cách của cô ấy vô cùng kiên định, cô ấy có quy tắc của riêng mình, từ lúc cô ấy tốt nghiệp cho đến nay chưa từng xin một đồng tiền nào của gia đình, Tô Thường Thụy cũng từng đề nghị sẽ nuôi cô ấy, cô ấy cũng cự tuyệt

Xã hội hiện nay, còn có bao nhiêu cô gái có thể kiên định đến cùng, làm được điều ấy? Nào là sống ăn bám dựa dẫm vào bố mẹ, hay cam tâm tình nguyện bị bao nuôi, thích ăn ngon nhưng lại lười làm, ôm hy vọng từ trên trời rơi xuống miếng bánh ngon hoặc là vì để kiếm tiền mà bất chấp làm những ngành nghề không chính đáng, những người như vậy hiện nay thật sự rất nhiều.

Nhưng đại bộ phận những cô gái ngày nay vẫn giống như Hà Vũ Phi vậy, là một cô gái tốt, tự chủ, độc lập, bọn họ không dựa dẫm vào bất kỳ người nào, bọn họ không hề yếu đuối, không làm bộ làm tịch mà ngược lại sống rất chân thành.

Lúc dọn đi, Hà Vũ Phi đã ôm hôn Lão Bạch rất lâu

Tôi biết cô ấy thực sự rất thích Lão Bạch, nhưng cô ấy cũng biết chừng mực không hề đòi hỏi làm khó tôi

Cho dù là cô ấy không nhờ xa Lão Bạch nhưng vẫn quyết định dọn ra ngoài

Thật ra, chuyện cô ấy muốn dọn ra ngoài là một chuyện tốt, đây là một tín hiệu tích cực cho thấy cô ấy đã thực sự thử bắt đầu một cuộc sống mới.

“Tôi muốn bắt đầu tìm việc làm.” Sau khi thu dọn xong đồ đạc, Hà Vũ Phi ngồi xuống ghế sofa và nói với tôi, “Tôi không thể tiếp tục chìm đắm trong suy sụp chán chường như vậy nữa, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, cho dù thế nào thì Hiểu Hiểu à, thật sự rất cảm ơn cô.”

“Không cần phải cảm ơn tôi, thật đó.” Tôi cười nói

“Người có thực sự phải cảm ơn đó chính là bản thân cô, đã quyết định bước ra khỏi cái vòng luẩn quẩn đó, cho dù gặp phải sự việc như vậy vẫn ung dung đối mặt với nó, chính bản thân cô đã nỗ lực, dũng cảm, cho dù có khóc hay chìm vào tuyệt vọng nhưng cuối cùng cô vẫn đứng dậy vượt qua, đó chính là điều tuyệt vời nhất.”

Cô ấy tiễn tôi ra ngoài cửa, trước khi về tôi nói với cô ấy: “Tôi sẽ thường xuyên qua thăm cô báo cáo tiến độ, chúng ta hãy giữ liên lạc nhé.”

“Được.” Hà Vũ Phi gật đầu một cái.

Sau khi về nhà, tôi thấy Lão Bạch đang đứng bên cửa sổ, không biết có phải đang nhớ đến Hà Vũ Phi – người vừa dọn ra khỏi đây hay không.

Tính từ khi Lão Bạch dọn qua nhà tôi đến nay, người ở cùng Lão Bạch nhiều nhất không phải là tôi mà là Hà Vũ Phi

Tôi thật ra là một người chủ không đáng tin cậy cho lắm, buổi sáng thì dậy không nổi, buổi trưa thì có lúc cũng quên cho nó ăn, nhưng Hà Vũ Phi lại không như vậy - rất tận tâm, cô ấy ở đây vài ngày đã chăm sóc cho Lão Bạch vô cùng tốt, ngay cả bộ lông dài của Lão Bạch cũng được cô ấy chăm chút rất tỉ mỉ, tinh tế

“Haizz.” Tôi đi tới bế Lão Bạch lên, dùng sức chà chà bộ lông ở mông nó nói: “Lão Bạch, em cũng đừng nhờ chị gái xinh đẹp của em nữa, cứ ngoan ngoãn cùng chị sống cuộc sống nương tựa lẫn nhau đi thôi.”

“Meo” Lão Bạch nhẹ nhàng nũng nịu kêu một tiếng, chẳng trách Hà Vũ Phi lại thích nó như vậy, con mèo này thật sự khiến tâm can người ta trở nên ấm áp, dịu dàng hẳn lên.

Trong những ngày kế tiếp, hết thảy mọi chuyện đều được tiến hành đều đặn vào đó

Ngày cưới của Tô Thường Thụy và Trương Diệp càng ngày càng gần, báo chí Sa Thị cũng bắt đầu liên tục đưa ra những tin đồn xung quanh bọn họ

Trình Dật cũng là một con cáo già, anh ta còn có thiên phú diễn xuất hơn Hứa Mạch

Tô Thường Thụy trong khoảng thời gian này thường xuyên đến Tập đoàn Vinh Thịnh, mỗi lần tới anh ta cũng đều tìm tôi nói chuyện, ta biết anh ta đang tính toán xem cái gì lợi cho bản thân.

Anh ta vừa nửa thật nửa đùa thăm dò xem quan hệ của tôi và Trình Dật đã đi đến mức nào rồi

Anh ta ban đầu ôm cái tâm lý nhơ nhớp bần thiêu đó đưa tôi vào đây, thế nhưng tôi đều biết rõ ràng

Anh ta hy vọng tôi sẽ trèo lên giường của Trình Dật, trong thâm tâm của anh ta, mọi người phụ nữ trên thế giới này đều cùng một loại với Trương Diệp đi.

Tô Thường Thụy ơi Tô Thường Thụy, tôi thật không biết nên nói anh ta ngây thơ, hay là nên nói anh ta quá sành sỏi, lời đời đây.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đây là ý nghĩa sự tồn tại của tôi (4)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giờ tan ca đã điểm, tôi đứng giờ xách túi lên đi về, những thư ký khác xông xáo nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường, bởi vì trong khoảng thời gian này, tôi thường xuyên ra vào phòng làm việc của Trình Dật, lại nghe được 17 thêm tin tức từ chỗ Tô Thường Thụy, những người này không hiểu chuyện lại cho là tôi cùng Trình Dật có gian tình,

Có điều, tôi và Trình Dật cũng không giải thích, bởi vì để cho bọn họ hiểu lầm như vậy, đến tại Tô Thường Thụy mới càng khiến anh ta trở nên mê muội

Anh ta bây giờ cũng chẳng có thời gian để điều tra sự tình giữa tôi và Trình Dật, bởi vì Tập đoàn Giang Hải gần đây vừa mới có chút khởi sắc, hơn nữa, hôn lễ của anh ta và Trương Diệp cũng chẳng còn mấy ngày nữa là tới, anh ta phải bận bịu chuẩn bị hôn lễ, làm gì còn thời gian rảnh để để ý đến những chuyện khác.

Sau khi về nhà, tôi lấy thức ăn của mèo ra cho Lão Bạch ăn, bởi vì gần đây mọi chuyện đều tiến triển thuận lợi, cộng thêm cũng không có khách mới tìm đến cửa, trong lúc nhất thời tôi lại cảm thấy có chút nhàm chán.

Tôi từ trên ghế salon ngồi dậy, quyết định đi thăm Hà Vũ Phi một chút

Cô ấy cũng đã mấy ngày không gặp Lão Bạch rồi, chắc hẳn cũng rất nhớ nó, thuận tiện ôm Lão Bạch đi thăm Hà Vũ Phi luôn

Quyết định xong tôi liền ôm lấy Lão Bạch, xách chiếc túi nhỏ của tôi xuất phát

Gần đây Hà Vũ Phi đang tìm việc làm, cũng không biết mọi việc thế nào rồi

Bước đến dưới nhà Hà Vũ Phi, tôi gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy nhanh chóng nhận điện thoại, tôi cảm tưởng như chỉ cần là điện thoại của tôi, cô ấy sẽ ngay lập tức nghe.

“Vũ Phi, cô có ở nhà không?” Tôi vừa gọi điện thoại vừa nhấn nút thang máy

“Tôi đang ở nhà đây.” Hà Vũ Phi đáp.

“Rất tốt, ba phút sau ra mở cửa cho tôi nhé, tôi đến dưới chân nhà cô rồi.” Tôi nói xong liền cúp điện thoại, tín hiệu trong thang máy luôn không được tốt lắm

Đi lên đến tầng Hà Vũ Phi thuê nhà, tôi vừa đi đến cửa nhà cô ấy thì cánh cửa liền mở ra, tôi nhìn vào bên trong kinh ngạc phát hiện ra cách đó không xa, trên ghế salon là một con mèo.

Nếu như không phải là Lão Bạch đang bị tôi ôm trong ngực, chính tôi cũng cho rằng con mèo kia chính là Lão Bạch ấy chứ

Tôi đang hoa mắt hay sao? Tôi dụi mắt một cái, nhưng mà cho dù tôi có nhìn nữa thì con mèo kia vẫn ở đó, Hà Vũ Phi thấy dáng vẻ của tôi rất kỳ quái, cô ấy quay đầu lại nhìn thấy con mèo kia thì nhất thời cũng phản ứng lại.

“Meo.” Lão Bạch hiển nhiên cũng phát hiện con mèo kia giống nó như đúc, nhảy xuống, đi thẳng về phía con mèo kia

“Nó là do một người bạn gửi đến nhờ tôi chăm sóc hộ một thời gian.” Hà Vũ Phi để tôi đi vào sau đó vừa đóng cửa lại vừa giải thích với tôi.

“Bạn à.” Trong lòng tôi cảm thấy có chút buồn cười, người bạn nhờ nuôi mèo hộ này là ai không cần suy nghĩ tôi cũng đoán ra, chắc hẳn cũng chỉ có Trình Dật mới có đủ kiên nhẫn và tài lực để đi tìm mua một con mèo Ragdoll giống Lão Bạch y chang như vậy.

Đầu tiên là hoa hồng xanh, sau đó là mèo Ragdoll giống lão Bạch y như đúc, Hà Vũ Phi không thể nào không có phát giác ra được là Trình Dật có dụng ý khác đi

Chẳng qua, kỳ lạ ở chỗ, cho dù là hoa hay là mèo, có ấy đều không cự tuyệt, người phụ nữ như Hà Vũ Phi cũng không phải là người không biết cách từ chối người khác

Cô ấy có cốt khí, khinh bỉ chủ nghĩa thực dụng, thế nhưng cô ấy lại nhận lấy hoa và mèo, điều này có phải đã cho thấy rằng ấn tượng của cô ấy đối với Trình Dật không hề xấu, thậm chí là đang từ từ suy xét chuyện của Trình Dật chăng?

“Trùng hợp thật đó, hai đứa chúng nó nhìn như sinh đôi vậy.” Màu lông giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả màu mắt cũng giống nhau nữa, lúc Lão Bạch cùng con mèo kia ngồi chung một chỗ trông cứ như cùng một hình ảnh photocopy ra vậy, nếu không phải trên cổ Lão Bạch còn có dây đeo thì ngay cả tôi cũng không phân biệt được đâu là Lão Bạch nữa.

Trình Dật chắc hẳn đã tốn rất nhiều tâm tư đi tìm nó

Có một câu nói rất đúng đó là khi bạn thật sự rất muốn hoàn thành một mục tiêu khẩn cấp thì toàn bộ thế giới này sẽ vì bạn mà nhường đường, vì bạn mà hỗ trợ

“Lúc tôi nhìn thấy nó cũng sợ hết hồn đây.” Hà Vũ Phi khẽ mỉm cười, cô ấy ôm lấy Lão Bạch vuốt ve, nói: “Mấy ngày rồi không thấy Lão Bạch, Lão Bạch gầy đi rồi phải không?”

“Nó rõ ràng rất béo mà.” Tôi thuận tay đóng cửa lại, Hà Vũ Phi mới chuyển tới đây chưa được nửa tháng vậy mà căn phòng này đã ngập tràn sức sống, một phòng ngủ một phòng khách được dọn dẹp ngăn nắp sạch sẽ.

“Cô thế nào rồi, gần đây tìm việc làm vẫn thuận lợi chứ?” Tôi hỏi.

Hà Vũ Phi rót cho tôi ly nước, cô ấy nói: “Có mấy công ty gọi tôi đến phỏng vấn rồi.”

“Cố định tìm công việc như thế nào?” Hà Vũ Phi sau khi tốt nghiệp liền bị Tô Thường Thụy đưa đến Tập đoàn Giang Hải, cô ấy cũng làm thư ký của Tổng giám đốc mấy năm rồi, theo lý mà nói thì lý lịch như vậy tìm việc làm hẳn là không khó lắm, thế nhưng Hà Vũ Phi tìm việc làm cũng đã mấy ngày nay, nhìn vẻ mặt của cô ấy, dường như con đường tìm việc không được thuận lợi cho lắm.

“Chẳng lẽ cô ấy muốn đổi sang công việc khác nên mới khó tìm như vậy sao?” “Vẫn là dạng công việc trợ lý.” Hà Vũ Phi cười có chút miễn cưỡng, “Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu.”

Nhìn thế nào cũng không giống là không có vấn đề gì, có điều hơi suy nghĩ một chút tôi cũng biết là chuyện gì xảy ra

Dựa theo tính cách của Trương Diệp thì cô ta nhất định sẽ đem việc Hà Vũ Phi là tiểu tam đem đi kể khắp nơi, bất kể thật giả thế nào, người ta vẫn sẽ cảm thấy nên cách xa thị phi một chút sẽ tốt hơn.

Xã hội thượng lưu ở Sa Thi này, mấy danh môn quý tộc lúc nhàn rỗi thích nhất là thảo luận về các tin tức về các mối quan hệ bất chính

Hà Vũ Phi bị Trương Diệp đuổi ra khỏi Tập đoàn Giang Hải, mà danh tiếng tập đoàn Giang Hải Sa Thi nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, cũng được coi là một tập đoàn có máu mặt một chút.

Người bị Tập đoàn Giang Hải đuổi ra ngoài, trừ phi có Tập đoàn lớn hơn Giang Hải mới dám nhận Hà Vũ Phi, bằng không các công ty nhỏ sợ sẽ đắc tội với phu nhân tương lai của Tổng giám đốc điều hành nên sẽ không thuê cô ấy

Có điều, tôi lại hơi ngạc nhiên là tại sao Trình Dật không giúp cô ấy giải quyết cái vấn đề khó khăn này, trong tâm anh ta thật lòng muốn theo đuổi Hà Vũ Phi, vậy tại sao anh ta lại bỏ lỡ cơ hội tốt này chứ? Hay là Trình Dật đang chuẩn bị hạ một bàn cờ lớn?

Tuy nhiên, cho dù như thế nào, tôi cũng không muốn can thiệp vào chuyện của Trình Dật và Hà Vũ Phi nữa, mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất, tôi đưa bức ảnh của Lão Bạch cho Trình Dật đã là hành vi phạm quy nghiêm trọng lắm rồi.

Tôi ngồi ở chỗ Hà Vũ Phi một lúc, thuận tiện ăn cơm tối cùng với cô ấy xong mới ôm Lão Bạch về nhà

Hứa Mạch sau khi xử lý xong mọi việc trong tay đến nhà tìm tôi thì đã hơn tám giờ tối rồi, anh ấy mang cho tôi một phần ăn đêm

Tôi ôm Lão Bạch ngồi trên ghế sofa ăn đến quên trời quên đất

“Em nói này, gần đây anh bề bộn nhiều việc lắm hả?” Hứa Mạch gần đây dường như mỗi ngày đều là giờ này mới tan ca, không chỉ có Hứa Mạch, cả Trình Dật cũng ở lại sau giờ làm việc tăng ca, có mỗi tôi là ngày nào cũng tan ca đúng giờ

Tôi đi làm ở tập đoàn Vĩnh Thịnh dù sao cũng chỉ là làm dáng một chút, mục đích chính để cho Tô Thường Thụy không nghi ngờ mà thôi.

“Ừ, hơi bận chút.” Hứa Mạch uống một hộp trà chanh tôi pha, hơi nhú mồm, rõ ràng là đang chế trà tôi pha, nhưng anh ấy cuối cùng vẫn nuốt xuống

“Anh nói này, đường nhà em miễn phí hay sao?” Mặc dù đã nuốt xuống rồi, Hứa Mạch giống như đang rất muốn nôn ra mà vẫn nhẫn nhịn, lại nói: “Trà chanh của em so với trà mật ong còn ngọt hơn.”

“Không ngọt không ngon.” Tôi cười ha hả nói” Chà mấy khi em pha trà cho anh, anh đừng có chê nọ chê kia nữa có được không?” “Ừ”

Hứa Mạch đáp lại lặng lẽ uống thêm một hớp.

Tôi nhìn sang Hứa Mạch, dưới ánh đèn, gò má của anh có chút nghiêm nghị, cùng Hứa Mạch mà tôi luôn nhìn thấy lúc nào cũng nở nụ cười, tựa như không phải một người.

“Nhìn gì thế?” Anh nghiêng đầu nhìn tôi, trên mặt lại hiện lên nụ cười mà tôi cô cùng quen thuộc

“Nhìn anh đẹp trai chứ gì nữa, Hứa đại soái ca.” Tôi tỉnh bơ thu hồi tầm mắt, như không có chuyện gì xảy ra nói, “Sắp tới hôn lễ của Tô Thường Thụy và Trương Diệp rồi, anh có đi không?” “Dĩ nhiên phải đi rồi.” Hứa Mạch nói: “Hôn lễ của Tô Tổng, anh làm sao có thể không đi.”

“À, đến lúc đó, anh phụ trách đưa Hà Vũ Phi đi nhé.” Tôi vốn đã tính toán, tại hôn lễ của bọn họ sẽ để Hà Vũ Phi tới kiểm tra thành quả của tôi, nghĩ đến hiện trường hôn lễ mấy ngày sau, tâm tình của tôi đặc biệt tốt.

“Không thành vấn đề.” Hứa Mạch uống cạn ly trà chanh kia, giống như vừa hoàn thành một chuyện đại sự không thể hoàn thành được vậy, “Đúng rồi, bên chỗ em không có vấn đề gì chứ? Còn có bốn năm ngày nữa thôi là đến hôn lễ của Tô Thường Thụy và Trương Diệp rồi đó.”

“Đúng vậy, không vấn đề gì.” Tôi gạt đầu một cái

“Anh nhớ yêu cầu của Hà Vũ Phi là để cho Tô Thường Thụy táng gia bại sản, cái gì cũng không có, em định làm gì? Mặc dù thể lực của Trình Dật rất mạnh mẽ, Tập đoàn Vinh Thịnh cũng thật sự có năng lực để khiến cho Giang Hải phá sản, có điều như vậy cũng không thể coi như khiến Tô Thường Thụy mất hết tất cả, cái gì cũng không có đi, anh ta còn có Trương Diệp, hơn nữa Trương Diệp còn đang mang thai, ngộ nhờ Trương Diệp thật tâm yêu anh ta thì sao? Coi như Tô Thường Thụy có biến thành nghèo rớt mồng tơi, cô ta cũng không bằng lòng rời xa anh ta thì sao?”

“Yên tâm đi.” Tôi nhìn Hứa Mạch bằng ánh mắt quyền rũ, “Hôn lễ ngày đó, anh cứ chờ xem một vở kịch hay đi.”

“Còn bí mật gì nữa sao?” Hứa Mạch ung dung thông thả lau miệng, thời gian đã không còn sớm, “Vậy anh sẽ chờ ngày đó đến, anh thật sự cũng có chút mong đợi đấy.” “Anh cứ tận lực chờ đợi đi.” Tôi tiễn Hứa Mạch xuống dưới lầu, đưa mắt nhìn anh ấy lái xe đi mới xoay người lên lầu.

Thời gian đếm ngược hôn lễ còn năm ngày.

Năm ngày sau, vở kịch hay bắt đầu mở màn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ai cũng phải trả giá cho sai lầm của chính mình (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Một tháng, ba mươi ngày, bảy trăm hai mươi giờ

Thời gian ngắn như vậy, có thể thay đổi một con người sao? Có thể thay đổi một con người mà tính cách và thói quen đã được tạo thành từ hơn hai mươi năm trước sao?

Tôi nói cho bạn biết, thật sự có thể.

Nếu như bạn có thể kiên trì trong một tháng, lúc nào cũng làm cùng một hành động, như vậy hành động đó sẽ trở thành thói quen của bạn

Tính cách của một người không phải một khi đã hình thành thì sẽ không thay đổi, người hèn nhát có thể trở nên dũng cảm, người quả cảm cũng có thể trở nên hèn nhát

Trên cái thế giới này không có cái gì khi đã hình thành thì sẽ không thay đổi, không có gì là vĩnh viễn hết

Lúc quen biết Hà Vũ Phi, cô ấy không hề tự tin, thậm chí bởi vì bị người ta làm tổn thương mà chỉ muốn tìm đến cái chết

Cô ấy không muốn đối mặt với việc bị phản bội, không muốn nhìn thấy bạn thân nhất trước đây của mình lại

bên cạnh người cô ấy yêu thương nhất

Chỉ trong thời gian một tháng, Hà Vũ Phi lúc này đang đứng trước mặt tôi, vẫn với mái tóc ngắn tới mang tai, đôi mắt đen nhánh, ánh mắt dịu dàng nhưng lộ ra vẻ kiên định

Hôm nay cô ấy trang điểm nhẹ nhàng, mặc một bộ lễ phục màu đen, chỉ cần đứng một chỗ ở đó cũng có thể trở thành tiêu điểm của mọi người.

Tôi đứng bên cạnh Trình Dật, nhìn qua Hà Vũ Phi đang đứng bên cạnh Hứa Mạch, trong lòng liên cảm thấy vui vẻ, yên tâm.

Cô ấy không phải là không có thuốc chữa, chỉ một tháng có thể khiến cô ấy trở thành đáng yêu như bây giờ, tôi rất hài lòng.

Hôm nay là ngày tổ chức hôn lễ của Trương Diệp và Tô Thường Thụy

Tô Tổng của Tập đoàn Giang Hải kết hôn, đẳng cấp hôn lễ đương nhiên không thể thấp rồi

Toàn bộ nhà hàng cao cấp Lệ Tinh hôm nay đều được bao hết, tiệc rượu theo lễ thường sẽ diễn ra vào buổi tối, có điều buổi chiều cũng sẽ có

một bữa tiệc cocktail ngoài trời

Những người nhận được lời mời đa phần đều tới từ một giờ hơn để nhập tiệc, những buổi hôn lễ như thế này cũng là cơ hội để nhiều người lôi kéo quan hệ, làm quen với những người mà bình thường đều ở chỗ cao không thể với tới, hay không có cơ hội gặp được

Ban nhạc đang trình diễn những bản nhạc phương Tây vô cùng độc đáo, Trương Diệp vẫn chưa đến, còn Tô Thường Thụy thì đang đi vòng quanh tiếp khách mời

Tôi hiện đang là thư ký của Trình Dật, đi cùng anh ta đến tham gia hôn lễ này, còn Hà Vũ Phi dùng thân phận bạn gái của Hứa Mạch đến đây

Tôi và Trình Dật tới trước, Hà Vũ Phi và Hứa Mạch đến sau, toàn bộ quá trình, tôi không có trao đổi gì với Hà Vũ Phi

Cũng gần đến giờ phút cuối cùng rồi, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Mọi thứ đều đã chuẩn bị hoàn hảo, bây giờ chỉ cần hôn lễ bắt đầu thì sẽ có kịch hay để xem

Tôi thật không thể không cảm ơn ông chú, nếu không phải nhờ ông ta, muốn trừng phạt hai người kia chắc chắn sẽ không đơn giản như bây giờ

Xem ra, tin tức tình báo thật sự rất quan trọng, sau này có nhận thêm đơn hàng, cho dù thế nào, trước tiên phải tìm ông chú điều tra một chút đã, cẩn tắc vô áy náy vẫn tốt hơn, huống chi, những tin tình báo này đều có thêm tác dụng đẩy nhanh tiến trình phát triển.

“Bên anh không có vấn đề gì chứ?” Tôi lấy một ly cocktail từ chiếc khay của nhân viên phục vụ, ngẩng đầu lên cười như không cười nhìn Trình Dật.

Trình Dật có chút chút hơi hột lạnh lùng, đáng yêu như nhìn đời bằng nửa con mắt không thêm để ý, anh ta nhẹ nhàng gạt gù ra hiệu mọi chuyện đều được sắp xếp thỏa đáng rồi.

Tôi hỏi lại anh ta chỉ để xác nhận lại một lần nữa, người giống như Trình Dật, người có thể điều khiển toàn bộ Tập đoàn Vinh Thịnh đương nhiên cũng không phải là người mềm lòng, có một số hạng mục giữa Tập đoàn Giang Hải và Tập đoàn Vinh Thịnh cũng có thể coi là quan hệ cạnh tranh

Tô Thường Thụy tự mình tìm chỗ chết, tự đưa đầu vào rọ cũng không thể trách người khác được.

Người làm ăn đều đặt lợi ích lên đầu, vào lúc Tô Thường Thụy phản bội Hà Vũ Phi, quan hệ của Tô Thường Thụy và Trình Dật bỗng chốc từ quan hệ giữa bạn cũ hoàn toàn biến thành đối thủ kinh doanh

Anh ta cho là đưa tôi đến bên cạnh Trình Dật, cho là nếu anh ta không cần Hà Vũ Phi nữa thì bọn họ lại có thể trở thành bạn lần nữa, không thể không nói, vị Tô Tổng này có lúc cũng thật ngây thơ đáng yêu.

Tập đoàn Giang Hải ở trong tay anh ta sẽ phải đối mặt với nguy cơ phá sản, âu cũng là điều dễ hiểu

Có người tới nói chuyện cùng Trình Dật, tôi diễn giống như một thư ký tận tâm đứng một bên nở nụ cười, nhưng chỉ được một lúc tôi liền phát hiện ra vẻ mặt của tôi càng ngày càng có xu hướng cứng ngắc lại, mới cười một chút đã thôi, nếu tôi phải cười cả ngày chắc mặt tôi bị rít gân luôn mất

Tôi tìm cơ hội, lẳng lặng lui tới vào trong góc, cầm một cái bánh ngọt nhỏ từ tủ ăn

“Thân là thư ký của người ta, mà lại lười biếng như vậy sao?” Một âm thanh quen thuộc, hơi có vẻ nhạo báng vang ở bên tai, không cần quay đầu lại, tôi cũng biết người có thể nói chuyện bằng giọng điệu đó trước mặt tôi chỉ có Hứa Mạch.

Hôm nay Hứa Mạch mặc một bộ lễ phục màu trắng, nhìn qua hết sức sạch sẽ, đáng vẻ ấy làm cho anh trông không giống một thương nhân, ngược lại giống như giáo sư đại học nho nhã

“Anh có ăn không?” Tôi cầm một miếng mousse dâu tây nhỏ đưa cho anh ấy, anh ấy cũng đưa tay nhận lấy.

“Không phải là không thích ăn ngọt hay sao?” Nhìn miếng mousse đang được Hứa Mạch ăn hết sức ưu nhã, tôi hơi ngạc nhiên

Hứa Mạch không thích đồ ngọt, lần trước khi tới pha trà chanh, có thêm đường, anh ấy liền chế ngọt với bộ dạng ghét bỏ đó thôi.

“Đây là do Hiểu Hiểu tự tay đưa cho, anh phải nể mặt chứ, phải không?” Anh ấy cười nói, “Mà anh nói này, em thật sự chuẩn bị xong rồi hả? Anh cũng không thấy em làm gì cả, chắc hẳn hôm nay có thể đề cho Hà Vũ Phi kiểm tra thành quả một tháng làm việc của em chứ?” “Dĩ nhiên.” Tôi liếc qua Hứa Mạch thần bí nháy mắt một cái nói: “Một tháng có thể làm được rất nhiều việc đấy, lại nói, chuyện gì cũng để anh biết trước thì còn gì cảm giác thần bí nữa chứ.” “Em không muốn tiết lộ cũng tốt thôi.” Anh ấy chậm rãi xoa tay, còn nói, “Có điều tiết lộ cũng được mà.” “Này!” Tôi tròn mắt nhìn anh ấy một cái, đuôi mắt vừa vịn quét qua Hà Vũ Phi và Trình Dật.

Mặc dù đến đây dưới thân phận bạn gái của Hứa Mạch, nhưng Hà Vũ Phi lại không mặc bộ lễ phục màu trắng giống anh ấy, cô ấy diện cả bộ đồ đen, đứng bên cạnh Trình Dật cũng mặc một bộ lễ phục màu đen, đẹp tựa như một bức họa khiến người khác nhìn vào liên cảm thấy họ giống như nam nữ chính trong một bộ phim thần tượng vậy, chỉ cần đứng đó thôi cũng cũng cảm thấy vô cùng đẹp mắt rồi.

“Đừng nói, hai người kia đứng cạnh nhau rất hợp nhau.” Tôi đưa tay gạt cánh tay Hứa Mạch, ra hiệu cho anh ấy nhìn sang, “Anh nói xem bọn họ có triển vọng không?” “Có triển vọng chứ, làm sao mà không có triển vọng cho được.” Hứa Mạch không có ý tốt nhếch mép một chút

“Anh có phải biết cái gì rồi không?” Tôi liếc Hứa Mạch một cái, “Sao rồi, hai ngày nay hai người đó có tiến triển gì không?”

Mấy ngày nay tôi cũng bận rộn không có thời gian quan tâm đến chuyện của Hà Vũ Phi

Trừ hôm nay, lần trước tôi gặp Hà Vũ Phi đã là năm ngày trước, chính là hôm tôi mang Lão Bạch sang nhà Hà Vũ Phi chơi.

Khi đó cô ấy cũng chỉ giúp Trình Dật chăm sóc mèo mà thôi, trong năm ngày đó, có thể phát sinh chuyện gì chứ

Có điều, làm cho một người yêu một người vốn dĩ không cần thời gian quá dài, cái lâu ngày sinh tình mà người ta hay nói, chẳng qua cũng chỉ là khoảnh khắc động lòng thoáng qua trong khoảng thời gian dài đó mà thôi.

Một người muốn yêu một người, nhiều khi chỉ bằng một ánh mắt, một vẻ mặt, hay một câu nói là đủ rồi.

Mặc dù Hà Vũ Phi mới chia tay với Tô Thường Thụy, tám năm tình cảm giữa bọn họ cũng không phải là giả, nhưng may mắn là Hà Vũ Phi đã bước ra khỏi cái bóng của cuộc tình đó

Cô ấy đã hiểu, Tô Thường Thụy không đáng để yêu

Cô ấy bắt đầu bước ra được thì cũng đồng nghĩa với việc cô ấy đã chuẩn bị xong tinh thần để đón nhận một cuộc sống mới.

Dưới hoàn cảnh như vậy, người ta rất dễ dàng yêu một người khác, cũng rất khó để yêu một người, nhưng chỉ cần cảm giác đúng thì tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Căn phòng trong trái tim của Hà Vũ Phi hiện đang trống không, chỉ cần Trình Dật yêu đủ nhiều, anh ta nhất định có cơ hội dọn vào đó

Hay nói cách khác, có thể đây là cơ hội duy nhất của Trình Dật, nếu như anh ta không nhanh chóng khiến Hà Vũ Phi yêu mình thì có thể sẽ phải chuẩn bị trường kỳ kháng chiến, bởi một khi Hà Vũ Phi nghĩ rằng một mình cũng có thể sống tốt, không muốn yêu thêm một ai nữa thì muốn làm cho cô ấy cảm động cũng không dễ dàng như vậy.

“Gần đây Trình tổng thường xuyên đến công ty anh.” Hứa Mạch chậm rãi nói, “Ít ngày trước, không phải Hà Vũ Phi vẫn chưa tìm được việc sao, anh liền lấy lý do sức khỏe của thư ký vẫn chưa hồi phục, để cô ấy tạm thời tới công ty anh hỗ trợ.” Tôi đột nhiên bừng tỉnh, tôi nói mà, Trình Dật mặc dù yêu Hà Vũ Phi nhưng anh ta cũng không thể đi tìm Hà Vũ Phi tới tình như vậy được làm thế sẽ dọa cô ấy sợ hãi

Cái kiểu không hẹn mà gặp này sẽ khiến mọi chuyện bỗng trở nên vô cùng tự nhiên

Vừa thấy đã yêu cái gì chứ, Hà Vũ Phi chính là một lần bị rần rần cần mười năm sợ dây thừng, cô ấy chắc hẳn không còn tin tưởng vào “nhất kiến chung tình” nữa rồi cho nên lão hồ ly Trình Dật kia mới nghĩ tới việc sắp xếp những cuộc gặp gỡ định mệnh thế kia

“Chắc chắn.” Tôi không kim được cảm thán, người với người sao lại chênh lệch lớn thế chứ.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ai cũng phải trả giá cho sai lầm của chính mình (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trình Dật cũng không quần lấy Hà Vũ Phi để nói chuyện, anh ta hiểu rõ đạo lý phải có chừng mực, ngay cả thời cơ anh ta cũng tính toán tỉ mỉ, sau khi trò chuyện vui vẻ liền gặt đầu rời đi

Tôi dùng một cái đĩa lấy một miếng bánh ngọt nhỏ đi tới bên cạnh Hà Vũ Phi, trên mặt cô ấy còn vương vấn một chút ý cười, cho thấy rõ ràng lúc này cô ấy với Trình Dật trò chuyện rất vui vẻ, không còn vẻ lo lắng như ban đầu nữa.

“Ăn chút gì đi, chờ một lát sẽ có kịch hay.” Tôi đưa đĩa bánh ngọt cho Hà Vũ Phi, cô ấy nhìn tôi mỉm cười nhận lấy sau đó từ từ ăn từng miếng nhỏ, tôi lại nói: “Có người đang nhìn qua bên này, chúng ta đi qua bên kia đi.” Chú ý tới có người đang quan sát tôi cùng Hà Vũ Phi, tôi cầm ly cocktail xoay người đi về phía trước.

Xuyên qua cổng hình vòm làm bằng hoa hồng, tôi và Hà Vũ Phi đi đến một góc tương đối yên tĩnh, Hà Vũ Phi thấy vẻ mặt của tôi cảnh giác như vậy thì cũng lo lắng

“Không cần lo lắng.” Tôi cười nhẹ nói một tiếng, “Chẳng qua là lúc này, tôi không muốn để cho người khác phát hiện quan hệ của chúng ta.” “Tôi biết.” Hà vũ Phi không hề ngốc, cô ấy nhanh chóng hiểu ý tôi

Tôi không muốn người ta phát hiện ra rằng chuyện lộn xộn kia có liên quan đến mình

Đúng vậy, tôi mở Văn phòng Phấn Hồng là để làm nghề tiểu tam quyền rũ bạn trai hay chồng của người khác, nhưng tôi cũng không hy vọng người khác biết điều này, cũng không phải vì quan tâm đến cái nhìn của người khác, mà vì để đơn hàng tiếp theo của mình có thể tiến hành thuận lợi

Nếu thân phận của tôi bị lộ ra trong loại hôn lễ hoành tráng thế này thì hỏng bét

Như vậy, khi tôi tiếp nhận các mối làm ăn mới, đóng vai tiểu tam, người ta sẽ không mắc câu.

Tôi không muốn chuyện như thế xảy ra, đương nhiên cũng không để cho nó xảy ra

Từ trước tới nay, đối với Tô Thường Thụy mà nói, sự tồn tại của tôi chỉ là một người vừa mắt anh ta, một cô gái vừa mới bước chân ra ngoài xã hội ngây thơ không hiểu sự đòi, đối với Trương Diệp mà nói, tôi chỉ là một tình địch thấp kém có khả năng làm ảnh hưởng tới địa vị của cô ta mà thôi.

Thân phận và nghề nghiệp của bản thân tôi không bị lộ

“Cô còn có nhớ không, điều khoản thứ nhất của hợp đồng là phải giữ bí mật.” Tôi nhìn Hà Vũ Phi, rất nghiêm túc hỏi cô ấy

Hà Vũ Phi cũng không xem kỹ hợp đồng, có điều dường như cô ấy cũng nhớ điều này, tuy cô ấy có chút nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu một cái tỏ vẻ bản thân nhớ rõ

“Cô không được nói với bất kỳ người nào về quan hệ người thuê và người được thuê giữa cô và tôi.” Tôi nói

“Tôi hiểu.” Hà Vũ Phi bày tỏ bản thân đã hiểu

“Một lúc nữa, cho dù có hỗn loạn tới mức nào, cô cũng không được thừa nhận là cô làm, cô chỉ đến tham gia hôn lễ của người yêu cũ, đơn giản vậy thôi.” Tôi sợ Hà Vũ Phi không giữ vững được, cái gì cũng khai ra thì thật là phiền toái

Dù lý do tôi xen vào giữa Trương Diệp cùng Tô Thường Thụy là gì, tóm lại cũng không phải là việc có thể quang minh chính đại mà tiết lộ ra ngoài

“Hiểu Hiểu, cô không cần lo lắng.” Cô ấy nở một nụ cười nhẹ nhõm, đó là nụ cười sau khi đã vứt hết toàn bộ gánh nặng xuống, “Tôi hiểu, tôi đã không phải Hà Vũ Phi ngốc nghếch chỉ biết khóc, chỉ biết tìm đến cái chết kia nữa rồi.” “Ừ, gần đây công việc thế nào, có tin tức gì chưa?” Tôi nhìn cô ấy là thật lòng từ bỏ, không phải giả bộ lừa gạt tôi, cũng đổi một chủ đề khác, “Mấy ngày nay bận quá nên cũng không có thời gian hỏi tới tình hình gần đây của cô.”

“Tôi đi phỏng vấn rồi, có một công ty nói cần phải suy nghĩ một chút, còn những chỗ khác đều nói tôi không thích hợp.” Hà Vũ Phi cũng không có giấu giếm tôi, lại nói: “Hứa Tổng nói tôi có thể đến làm việc ở công ty của anh ấy, nhưng dù sao tôi cũng không muốn như vậy

Lần này, tôi muốn dùng sự cố gắng của chính mình đi tìm một công việc mà mình thích.”

“Ừ.” Cách nghĩ này của Hà Vũ Phi rất tốt, “Có điều cũng đừng cố quá, đừng cự tuyệt thiện ý giúp đỡ của bạn bè nhé.” “Tôi biết, Trình Tổng nói là có một công ty thiếu người, bảo tôi đi phỏng vấn thử xem sao.” Hà Vũ Phi nói, “Lúc này anh ấy vừa nói đến chuyện này với tôi.”

“Vậy ư, tốt quá, con người Trình Tổng cũng tốt thật.” Trình Dật vô cùng thông minh, anh ta không trực tiếp để cho Hà Vũ Phi đến công ty mình làm, chỉ nói cho cô ấy nơi nào thiếu người, để cô ấy tự thử sức

Tôi không khỏi không cảm khái, người vừa có EQ cao lại có IQ cao làm việc gì cũng khác người mà

Có điều, tôi cũng không ác cảm với cách làm của Trình Dật, nếu như thích, mà người kia lại độc thân, như vậy nên quyết đoán theo đuổi

Lặng lẽ đối tốt với cô ấy còn hơn làm việc gì cũng đòi tranh công lĩnh thưởng

Tôi thật sự ấn tượng với con người của Trình Dật

“Ngày đó, cô thấy con mèo kia ở nhà tôi, thật ra chính là Trình Tổng nhờ tôi chăm sóc hộ.” Hà Vũ Phi rốt cuộc vẫn là Hà Vũ Phi đơn thuần ngày trước, cô ấy vẫn kể chuyện này cho tôi

Vốn dĩ tôi tưởng rằng trải qua chuyện của Trương Diệp, cô ấy sẽ trưởng thành hơn, sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác như vậy.

Bây giờ nhìn lại cô ấy vẫn giữ một trái tim sạch sẽ không phòng bị như vậy, cũng không rõ là chuyện tốt hay không tốt, có điều nếu như để kết bạn, tôi bằng lòng trở thành bạn bè với Hà Vũ Phi chứ không phải với người có tâm cơ thâm sâu khó lường.

“Hóa ra là vậy.” Tôi làm bộ như vừa mới biết

“Thật ra cô không cần phải nói cho tôi chuyện này, cho dù là bạn thân đi nữa, cũng không phải chuyện gì cũng nói cho đối phương biết.” “Tôi biết.” Cô ấy có chút ngượng ngùng cười một tiếng. “Nhưng.

tôi vẫn nên là mình thì tốt hơn, tôi đã từng hâm mộ cô, Hiểu Hiểu à, cảm thấy cô thông minh, dường như không gì cô không làm được, trong lòng luôn có rất nhiều chuyện cất giấu không nói

Tôi cũng muốn trở thành người giống như cô vậy, nhưng tôi cảm thấy, nếu như biến hành cô, tôi cũng không cảm thấy vui vẻ.”

“Tôi biết, dễ dàng tin tưởng người khác, dễ dàng bị người ta làm cho cảm động không phải chuyện gì tốt

Nhưng mà tin tưởng người đối tốt với mình có gì không đúng? Bị cảm động vì người khác đến ừ ảm trái tim mình thì có gì là không đúng?” Cô ấy nở nụ cười, đơn thuần sạch sẽ như đoá ulan trong tịnh thất, “Tôi không muốn trở thành người có tâm địa sắt đá, tôi cũng không muốn trở thành người như vậy.”

Không có tâm kế, rất dễ dàng bị người khác làm cảm động, rất dễ dàng tin tưởng người khác.

Đây vốn là con người đơn thuần khi mới sinh ra, vậy mà từ lúc nào chứ? Trong lúc bất tri bất giác, chúng ta mất đi phần đơn thuần ấy, biến thành mặt mũi lạnh lùng, trở thành con người vui buồn cũng không biểu lộ ra ngoài

Nhìn chuyện đời chuyện người, luôn hoài nghi thật giả, mà không dễ dàng bị cảm động, không cảm thấy người đối đãi với mình chân thành là bạn, luôn hoài nghi đối phương có mục đích khác mới tiếp cận mình.

Hà Vũ Phi đã trải qua những chuyện này nhưng vẫn có thể giữ vững cái tâm của bản thân, không thể không nói, tôi cảm thấy vô cùng kính nể cô ấy

Nếu như trên thế giới này, mỗi một người đều giống như cô ấy, đơn thuần như vậy, thế thì những chuyện bi kịch nhất định sẽ không xảy ra, sẽ không còn tồn tại những nghi kỵ hay phản bội trên đời này nữa

“Cô như vậy rất tốt, thật đó.” Hà Vũ Phi nói cô ấy hâm mộ tôi, nhưng giờ khác này, là tôi đang hâm mộ cô ấy

Là tôi đang hâm mộ Hà Vũ Phi đã từng bị phản bội, tổn thương, lạnh lùng, vu hãm, bị người chủi rủa vẫn còn có thể giữ được trái tim trong veo như thủy tinh.

Tôi có chút hiểu ra, tại sao Trình Dật tám năm lại chỉ yêu một mình Hà Vũ Phi - trên đời này mỹ nhân ngàn vạn người, nhưng một cô gái có trái tim sạch sẽ như thủy tinh tuyệt đối không nhiều.

Nếu đã có duyên gặp được thì nên cẩn thận quý trọng, xem như bảo bối mà cất giữ, bởi một khi đã bỏ lỡ rồi thì dù muốn gặp lại lần nữa cũng rất khó

Hà Vũ Phi nghe tôi nói vậy thì hơi mất tự nhiên, ngại ngùng, cô ấy cúi đầu, gò má ửng hồng

Mà lúc này, trên lối vào sân cỏ một bóng người mặc đồ trắng xuất hiện.

Đó là nhân vật nữ chính của hôn lễ ngày hôm nay, Trương Diệp - Trườg tiểu thư của chúng ta, kiểm phu nhân tương lai của Tổng giám đốc Tập đoàn Giang Hải, cô ta rớt cuộc cũng đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Ai cũng phải trả giá cho sai lầm của chính mình (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi kéo Hà Vũ Phi sang một bên để nhường đường, Trương Diệp cũng không hề nhìn sang góc này nên không nhìn thấy tôi và Hà Vũ Phi đang đứng ở đây.

Tôi xem đồng hồ một chút, thời gian hiện tại đang là 13 giờ 14 phút, Trương Diệp đương nhiên chọn thời điểm này vì muốn có một chút may mắn, 1314 đồng âm với một đời một kiếp, hay nói cách khác là cả cuộc đời.

Tôi cười lạnh một tiếng, không biết một lúc nữa người chủ trì hôn lễ xem được những thứ chiếu trên máy chiếu, cô ta còn có cơ hội ở bên Tô Thường Thụy cả đời nữa hay không, hãy nói cách khác, Tô Thường Thụy có nguyện ý ở bên Trương Diệp cả cuộc đời nữa hay không.

Thời gian bắt đầu hôn lễ cũng tương đối đặc biệt, 16 giờ 10 phút, ngụ ý là cả đời thuận lợi.

Thời gian cách lúc hôn lễ bắt đầu hãy còn sớm, có điều, người chủ trì hôn lễ đã tới, đang cùng Trương Diệp và Tô Thường Thụy làm vài hoạt động giao lưu với khán giả

Tôi quay trở lại đám cưới trước, lúc Trương Diệp ngẩng đầu lên nhìn thấy tôi, cô ta nhú mày một cái, khóe miệng nhếch lên nụ cười tự đắc, mang theo mấy phần kiêu ngạo, đắc ý

Đây thực sự là sự khác biệt giữa người với người mà, có người có thể đơn thuần như Hà Vũ Phi, cũng có người tâm cơ như Trương Diệp

Nếu kẻ xem cô ta xấu xa tới mức nào, thì đúng là kẻ không hết, nào là cướp người yêu của bạn thân, dùng thủ đoạn khiến người ta không thể tưởng tượng nổi leo lên giường của người khác, sau đó thuận lợi vu cáo cho bạn thân là tiểu tam, chỉ những hành động độc ác này thôi cũng khiến cho người ta không thể tha thứ được rồi.

Cũng may là Hà Vũ Phi vẫn chưa ngốc đến mức bảo tôi ngừng tay, yêu hận rõ ràng, trong tâm luôn phân biệt được ranh giới giữa thiện và ác, như vậy là tốt lắm rồi.

Bên kia làm xong màn giao lưu với khán giả, Tô Thường Thụy dẫn Trương Diệp đến chỗ mọi người, lúc đi đến bên cạnh tôi, tâm tình Trương Diệp chắc hẳn không tệ lắm, một tay che

bụng, tuy ánh mắt nhìn tôi rất kiềm chế song vẫn lộ ra một chút dương dương tự đắc.

Tôi nâng lên ly rượu đến trước mặt cô ta, tỏ thái độ ôn hòa ấm áp gấp 20 lần, nói với cô ta: “Trường tiểu thư, chúc mừng cô nhé, chiếc váy cưới này của cô thật đẹp.”

Trương Diệp nghe tôi tăng bốc cũng hơi sùng sốt một chút, cô ta đáp: “Cảm ơn, lễ phục của Phương tiểu thư hôm nay cũng rất đẹp.” Cô ta nói xong cũng không phí lời nữa, xoay người bước về phía trước, bước tiếp một hai bước bỗng dừng lại

Tôi nhìn từ phía sau, Trương Diệp dường như có chút lo lắng, lưng cô ta cứng đờ

Không cần nhìn theo tầm mắt của cô ta tôi cũng biết cô ta thấy gì

Nhất định là cô ta nhìn thấy Hà Vũ Phi.

Tôi xoay người lại, quả nhiên, Hà Vũ Phi đang đứng đó, lẳng lặng nhìn Trương Diệp

Bởi vì Trương Diệp quay lưng về phía tôi nên tôi không biết về mặt lúc này của Trương Diệp ra sao, có điều chắc hẳn không tốt chút nào

Hôm nay Hà Vũ Phi rất đẹp, cô ấy đã buông tâm trạng tôi tệ kia xuống, tự nhiên lộ ra khí chất xuất trần

Vốn dĩ cô ấy đã rất xinh đẹp, lại thêm những ngày qua tâm tình thoải mái, còn trang điểm một chút, mặc bộ lễ phục đặt may đặc biệt, nhìn qua còn xinh đẹp hơn cả cô dâu Trương Diệp.

Từ lúc Hà Vũ Phi đến, rất nhiều người đàn ông đều chỉ dõi theo cô ấy, vậy mới thấy sức hút của Hà Vũ Phi lớn thế nào

Người yêu cũ tôi tham gia hôn lễ, vậy mà còn xinh đẹp hơn cả cô dâu, chẳng ai thấy cảm giác này dễ chịu.

“Không đi hít drama à?” Hứa Mạch lại đến bên người tôi.

“Náo nhiệt mà...” Không hít drama thật sự không phải phong cách của tôi.

Tôi nắm lấy cánh tay của Hứa Mạch, giả bộ đi dạo vòng quanh, vòng qua bên cạnh quây trái cây, từ chỗ này nhìn sang sẽ thấy được về mặt của Hà Vũ Phi và Trương Diệp.

Ánh mắt của Trương Diệp lộ ra một tia hoảng hốt, có điều cô ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh

Khi đối mặt với Hà Vũ Phi, từ trước tới nay, cô ta luôn có thái độ mạnh bạo, hôm nay tự dưng hơi sợ hãi và hoảng hốt là vì cô ta sợ Hà Vũ Phi sẽ gây náo loạn trong hôn lễ, đến lúc đó, cho dù Trương Diệp có nói thế nào cũng không thay đổi được sự thật cô ta mới chính là tiểu tam

Cứ coi như cô ta muốn nói đen thành trắng, cũng không thể thật sự biến đen thành trắng được.

“Cậu tới đây làm gì, chuyện đến nước này cậu còn tới đây làm gì nữa?” Trương Diệp hạ thấp giọng, nghe không hề từ tế, thậm chí còn mang theo một chút dọa dẫm mơ hồ: “Bị người ta chế cười còn chưa đủ nhiều sao? Sợ người khác biết cậu còn chưa đủ nhiều à?”

“Đến uống rượu mừng của bạn thân cũ và bạn trai cũ, cậu không hoan nghênh tôi sao?” Hà Vũ Phi lạnh lùng nói: “Trương Diệp, hôm nay cậu là cô dâu, cậu còn sợ cái gì chứ?” “Tôi có gì mà phải sợ!” Giọng Trương Diệp bỗng cao vút lên, có điều cô ta vẫn đề ý tới hoàn cảnh xung quanh, nói xong một câu phớt lờ thanh thế, sau đó lại đề thấp thanh âm xuống nói: “Hà Vũ Phi, tôi không hề sợ cậu.” “Cô ta đang nói dối.” Hứa Mạch chăm chú xem, thuận tiện bình luận một câu.

“Cô ta đang phớt lờ thanh thế thôi.” Người ta càng chột dạ thì biểu hiện ra bên ngoài lại càng ương bướng, Trương Diệp bây giờ chỉ là người không lồ giấy, chọc một cái là thủng

“Nếu anh mà là Hà Vũ Phi thì hiện tại anh có thể làm cho cô ta xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu rồi.” Hứa Mạch nói, thậm chí còn có chút nóng lòng muốn thử.

“Em nói này, Hà Vũ Phi hôm nay là bạn gái của anh đấy.” Tôi ngẩng đầu nhìn Hứa Mạch nói: “Lúc này không phải bạn trai như anh nên đi giải vây cho cô ấy hay sao hả?”

“Lúc này anh mà qua đó giải vây cho cô ấy chẳng phải sẽ làm bại lộ quan hệ của em và cô ấy hay sao?” Hứa Mạch nửa cười nửa không nói: “Em nghĩ một chút mà xem, nếu anh biết em, lại biết Hà Vũ Phi, hôm nay cả hai người bọn em đều tới, Trương Diệp cũng không phải người ngu ngốc, nếu như anh đi ra giải vây cho cô ấy, cô ta sẽ biết ngay mục đích em xuất hiện ở Giang Hải là gì.”

“Cho nên người ta nói thương nhân là thông minh nhất, giao hoạt nhất mà.” Tôi quay đầu tiếp tục quan sát Trương Diệp và Hà Vũ Phi, vừa nãy cùng Hứa Mạch trò chuyện nên không đề ý rằng Trương Diệp lại bước thêm một bước ép sát Hà Vũ Phi, cực kỳ tức giận, không biết Hà Vũ Phi vừa nói gì với cô ta lại khiến cô ta lại trở nên nhạy cảm quá mức như vậy.

Mặc dù tôi rất muốn xem tiếp nhưng nghĩ lại, dựa vào tính cách của Hà Vũ Phi, không giỏi cãi nhau với người khác, đặc biệt là trong hoàn cảnh thế này, cứ tiếp tục như vậy, Hà Vũ Phi chắc chắn sẽ chịu thiệt cho mà xem

Đang nghĩ như vậy thì có người đi đến bên cạnh Hà Vũ Phi, vòng tay qua eo của cô ấy, anh ta không nhìn Trương Diệp mà dịu dàng ôn nhu nhìn Hà Vũ Phi nói: “Sao lại chạy đến nơi này vậy chứ, anh đi một vòng cũng không tìm được em.” Tôi và Hứa Mạch nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều nhìn được sự kinh ngạc trong đó

“Em” Hà Vũ Phi dĩ nhiên cũng hơi bất ngờ, không hiểu sao Trình Dật lại xuất hiện đột ngột như vậy

Lúc này Trình Dật cúi đầu, vén lại tóc bên tai cho Hà Vũ Phi, anh ta chắn qua mặt của Hà Vũ Phi, nên Trương Diệp không thể nhìn thấy gương mặt của Hà Vũ Phi lúc này

Trình bật nhanh chóng thì thầm vào tai Hà Vũ Phi một câu gì đó, sau đó mới đứng thẳng lưng dậy

“Chào Tô phu nhân.” Trình bật cười, có điều người này cho dù có cười lên một tiếng, cũng không làm mất đi khí chất trong trẻo lạnh lùng, anh ta chỉ ấm áp với mình Hà Vũ Phi.

“Đây là bạn gái tôi, người đồng hành cùng tôi trong buổi tiệc hôm nay.” Trình Dật chậm chậm nói một câu, hai mắt Trương Diệp tròn to dường như không thể tưởng tượng nổi chuyện này

Có điều rất nhanh sau đó, cô ta cũng tỉnh táo lại, không để mình thất thố trước mặt Trình Dật, cô ta mỉm cười trò chuyện đôi câu, sau đó xoay người đi thật nhanh tới bên cạnh Tô Thường Thụy.

Nụ cười đắc ý, điệu võ dương oai sớm đã không còn thay vào đó là vẻ kinh hoàng sợ hãi

Trương Diệp là người thông minh, người thông minh thì thoáng sẽ làm chuyện ngu ngốc, nhưng người thông minh khi đối diện với nguy hiểm trước mặt vẫn luôn có thể đánh hơi được một chút vết tích gì đó.

Tôi lạnh lùng nhìn theo phương hướng mà Trương Diệp biến mất, thầm nghĩ rốt cuộc cô ta cũng biết sợ sao? Có điều, dù là ai thì cũng đều phải trả giá cho những sai lầm mà mình đã gây

ra, thứ tình yêu của những kẻ giết người không dao này thường thì chẳng ai có cách nào trừng phạt họ, cùng lắm là mắng mỏ vài câu, nói mấy lời như là mèo mả gà đồng, nhưng dù vậy cũng không làm bọn họ tổn thương được

Người ta đều nói tiểu tam thất đức, đàn ông cận bã chết không từ tế, thế nhưng sau khi tiểu tam và đàn ông cận bã thành đôi vẫn sống rất tốt, chẳng ai phải chịu trừng phạt cả, người bị tổn thương cuối cùng cũng vẫn là người bị hại, vĩnh viễn không có được sự công bằng như người ta vẫn nói.

“Ăn cái này đi, cái này ngon này.” Hứa Mạch mỉm cười, nhét một miếng bánh qui vào miệng tôi

“Cảm ơn anh.” Tôi nhìn anh cười, chậm rãi nhai bánh qui rồi nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ai cũng phải trả giá cho sai lầm của chính mình (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Anh nói này, em rốt cuộc đã chuẩn bị chiều gì thế?” Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, Hứa Mạch lại hỏi tôi một lần nữa, mặc dù nhìn anh rất nhàn hạ, nhưng chắc hẳn anh đang khá lo lắng cho tôi.

Tôi nâng tay lên nhìn đồng hồ, cách thời gian hôn lễ cử hành không tới mười phút, trên sân cỏ xanh mướt ẩm ướt có rất nhiều người, thời tiết hôm nay rất tốt, rất thích hợp để tổ chức hôn lễ.

Đương nhiên, nếu như hai người đó không phải là tiểu tam và đàn ông cận bã, hôn lễ này nhất định sẽ rất thành công

Rất nhanh, rất nhanh thôi, anh sẽ biết.” Tôi nhìn Hà Vũ Phi một cái theo bản năng, tôi nghĩ một chút rồi đến bên cạnh cô ấy, lúc này hôn lễ sắp cử hành, tất cả mọi người đều ngồi trên ghế, mà nhân viên phục vụ đã chuẩn bị sẵn, không ai chú ý đến chỗ chúng tôi cả.

“Sắp bắt đầu rồi, tôi cũng có xác nhận một lần cuối cùng.” Tôi thấp giọng nói: “Nhất định phải khiến bọn họ táng gia bại sản, mất hết tất cả, đúng không?” Hà Vũ Phi nhìn công vòm hoa hồng, gương mặt hơi bồn chồn, có chút không nỡ

“Làm tổn thương đến người khác thì phải chịu trừng phạt, điều này không có gì không đúng cả.” Tôi chậm rãi nói: “Cô không làm gì sai hết, tôi chỉ muốn xác nhận lại với cô một lần nữa mà thôi.” “Tôi không biết.” Hà Vũ Phi cúi đầu nói: “Hiếu Hiếu, không biết tại sao, tôi vẫn ghét hai người đó, cũng vẫn hận bọn họ

Nhưng tôi cũng cảm thấy chỉ như vậy là đủ rồi...”

“Cho nên?” Tôi im lặng thờ dài một cái, nói: “Cố định buông tha cho bọn họ sao?” Hà Vũ Phi không nói gì dường như đang suy nghĩ xem có nên hay không.

“Cô chớ quên là ai khiến cho cô tay cô có thêm một vết sẹo, cũng đừng quên, là ai khiến cô không tìm được việc đi đâu cũng gặp trở ngại, khó dễ, là ai cầm nắm vạn tiền phí chia tay để làm nhục cô.” Có một số người luôn luôn dễ quên, có lúc không chỉ là kẻ giết người quên đi lỗi lầm của họ, mà là những người quá hiền lành, lương thiện cũng sẽ dễ dàng tha thứ cho những kẻ giết người đã làm tổn thương bọn họ

“Tôi không hề quên.” Hà Vũ Phi nói xong câu này lại trầm mặc

Trình Dật đi tới, khoác tay lên vai Hà Vũ Phi, đưa cô ấy về chỗ ngồi, tôi nhìn sang phương hướng mà bọn họ đi qua, Hứa Mạch cũng đang ngồi đó, nở nụ cười ngoác ngoác tay bảo tôi qua đó

Bất kể lúc này Hà Vũ Phi quyết định dùng tay hay không thì hết thảy mọi chuyện đều đã bắt đầu, không còn kịp nữa rồi

Tôi đi tới ngồi xuống bên cạnh Hứa Mạch, ngay sau đó, một giai điệu du dương truyền cảm vang lên, đó là khúc nhạc cử hành hôn lễ.

Hôn lễ này rốt cuộc cũng bắt đầu, tôi nhếch miệng cười, thành quả của mấy ngày hôm nay bận bịu cuối cùng cũng được ra mắt công chúng” rồi.

Tôi quay đầu qua nhìn một cái, chỉ thấy bên tường hoa phía bên kia, Trương Diệp và Tô Thường Thụy đang đứng sóng vai nhau, cầm micro đợi người chủ trì hôn lễ gọi bọn họ bước vào

Người chủ trì hôn lễ vui vẻ giới thiệu tên của cô dâu và chú rể sau đó mời bọn họ bước trên thảm đỏ đã được bố trí sẵn, tiến vào đại cử hành hôn lễ phía trên

Thời điểm Tô Thường Thụy bước vào, liếc đến chỗ Hà Vũ Phi thì dừng sững một chút

Tôi cũng có chút bất ngờ, chẳng lẽ Tô Thường Thụy vẫn không phát hiện ra Hà Vũ Phi đến đây?

Không thể thể được, thời gian dài như vậy, làm sao có chuyện anh ta lại không phát hiện ra Hà Vũ Phi, chỗ này có rất nhiều đàn ông đều chú ý tới Hà Vũ Phi, không chỉ có đàn ông, những thiên kim tiểu thư, rồi danh môn quý phụ cũng đều đang nhìn vào Hà Vũ Phi, ghé tai nhau thì thầm to nhỏ, khó tránh khỏi bị Tô Thường Thụy nghe được.

Có điều cũng có khả năng do anh ta quá bận rộn trò chuyện cùng người khác nên không để ý tới Hà Vũ Phi đã đến.

Anh ta phát hiện ra Hà Vũ Phi, đương nhiên cũng phát hiện ra người ngồi bên cạnh Hà Vũ Phi là Trình Dật, sắc mặt của Tô Thường Thụy lúc này có chút khó coi, nhưng vì đang cử hành hôn lễ nên cũng không tiện đứng ra lo chuyện khác

Chính vì thế nên cho dù nhìn thấy hai người kia, Tô Thường Thụy vẫn mỉm cười dẫn Trương Diệp đi qua thảm đỏ đến bên người chủ trì hôn lễ, đứng nghiêm chỉnh.

Phía sau lưng họ là một tấm màn chiếu màu trắng, lúc này trên màn hình chiếu hiện lên là ảnh cưới của bọn họ.

Hình ảnh trên màn chiếu tiếp tục thay đổi theo thứ tự diễn ra hôn lễ, thế nhưng hình ảnh cô dâu và chú rể thời học sinh vốn dĩ nên xuất hiện thì lại không thấy đâu, mà thay vào đó lại là một tấm hình khác, tất cả đều nhìn hình ảnh trên màn chiếu, người chủ trì hôn lễ cũng đang nhìn hình ảnh trên màn chiếu, nhất thời đỏ mặt hỏi lạ.

Trên tấm màn chiếu là hình ảnh một tờ giấy A4, giấy trắng mực đen còn có con dấu màu đỏ, đó là một tờ giấy chứng minh.

“Mẹ kiếp!” Hứa Mạch ngồi bên cạnh tôi nhìn không được quát khê một tiếng, “Em ác thật, đồn sát thủ này của em cũng độc đáo thật, trực tiếp đâm thẳng vào chỗ hiểm, đánh cho kẻ địch không kịp trở tay.” Tôi không nói gì, chỉ nhìn lên màn hình chiếu, thậm chí cũng không quay đầu lại nhìn về mặt của Hà Vũ Phi, bởi vì biểu cảm của cô ấy nhất định cũng giống những người ở đây, đang vô cùng kinh hãi

Không thể tưởng tượng nổi, mơ hồ, hoài nghi bản thân có bị ảo giác mà nhìn nhầm hay không

Cũng không trách bọn họ lại kinh ngạc như vậy, bởi trên màn hình chiếu là tờ khai chứng minh do chính bệnh viện cấp

Tô Thường Thụy bị Azoospermia – không có t*ng trùng trong tinh dịch, giải thích một cách đơn giản chính là anh ta bị vô sinh! Ngày đó, ông chủ đưa cho tôi một tập tài liệu thật dày, lật đến trang cuối cùng chính là tờ giấy chứng minh này, lúc ấy tôi cũng khiếp sợ chả kém những người đang ngồi ở đây

Nghĩ thế nào cũng thấy chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi, Tô Thường Thụy bị vô sinh nhưng Trương Diệp vận mang thai được, nói đây không phải chuyện cười đến ông trời cũng phải phản đối

“Em tra được tin tức này từ đâu đấy?” Hứa Mạch nghiêng người sát lại gần tai tôi khẽ hỏi, anh ấy ngồi cách tôi khá gần, phả khí lạnh bên tai tôi, tôi tinh bơ nhích sang bên cạnh

“Bí mật.” Tôi đưa ngón tay lên miệng, cố làm ra vẻ thần bí nói với Hứa Mạch

Hứa Mạch cũng không phải người thích truy hỏi đến cùng, thấy tôi không muốn nói cũng không hỏi lại nữa

Mà trên đài cử hành hôn lễ, đôi cô dâu chú rể kia mới phát hiện ra điều bất thường, quay lại nhìn nhau một cái rồi nhìn ra phía sau.

“Aaaa!” Trương Diệp sợ hãi hét lên một tiếng, xoay người liền muốn xé tấm màn chiếu kia xuống, nhưng Tô Thường Thụy còn nhanh hơn, anh ta vừa kéo tấm màn chiếu đến bên mép định xé xuống thì hình ảnh trên màn chiếu thay đổi.

Đó là tấm ảnh của một người đàn ông cùng một tờ tư liệu khác

Tô Thường Thụy liền dừng động tác, tay anh ta nổi gân xanh phập phồng, đáng vẽ này của anh ta đến trẻ con ba tuổi cũng biết anh ta là đang nổi giận

Tiếng xì xào bàn tán phía dưới càng ngày càng lớn, rất nhiều người ngồi đây đang kể tai nhau bàn tán về tình cảnh hết sức hoang đường này

Người chủ trì hôn lễ cũng luống cuống tay chân, anh ta muốn kêu người đi tắt màn chiếu nhưng không biết người phụ trách màn chiếu đã đi đâu.

Khỏi nghĩ ngờ, chuyện này là do tôi làm

Nội dung hiển thị trên màn hình chiếu ngày hôm nay cũng là do tôi làm, tôi mất thời gian nhiều ngày như vậy cũng không phải để chơi bởi rảnh rỗi, chuyện mà tôi tra được thú vị hơn chuyện Tô Thường Thụy vô sinh nhiều.

Lúc trước, khi tôi xem hồ sơ bệnh án này thì tò mò không biết đứa con trong bụng Trương Diệp từ đâu mà có, đứa con này chắc chắn không phải của Tô Thường Thụy rồi, chẳng lẽ ngoài Tô Thường Thụy ra, Trương Diệp còn có nhân tình sao?

Ôm thắc mắc như vậy, tôi cẩn thận điều tra chuyện Trương Diệp mang thai

Cô ta có một người cô làm ở khoa phụ sản Bệnh viện nhân dân số Một, Trương Diệp là một người thông minh, nếu như cô ta giấu Tô Thường Thụy ngoại tình thì sớm muộn gì cũng bị phát hiện

Cho dù có con cũng sẽ có ngày bị lộ.

Vì vậy, Trương Diệp nghĩ ra một biện pháp: Thụ tinh trong ống nghiệm, Đắt nước chúng ta có một kho t*ng trùng vô cùng lớn, Trương Diệp tốn rất nhiều thời gian mới tìm được một người vô cùng thích hợp.

Người kia có đáng vẽ trông rất giống Tô Thường Thụy, nếu như dùng t*ng trùng của anh ta thì sau này đứa bé trưởng thành nhất định cũng sẽ giống Tô Thường Thụy, như vậy sẽ chẳng ai nghi ngờ

Biện pháp của cô ta thật sự rất tốt, rất khéo léo, nếu như không có tôi phá đám, Trương Diệp hẳn có thể lừa Tô Thường Thụy cả đời.

“Không.

Không phải vậy, cái này là giả!” Trương Diệp luống cuống, cô ta nhào qua kéo tấm màn chiếu, nhưng tấm màn chiếu đó cũng không dễ xé rách như vậy, hình ảnh nhanh chóng thay đổi, chuyển sang một tờ giấy khác

Đây là bệnh án mà bệnh viện xuất ra, đó là một tờ giấy chứng nhận phá thai giả.

Sắc mặt Tô Thường Thụy tái xanh, không biết có phải tức giận tới cực điểm hay không, tự nhiên không thấy nói gì

Hiện trường hôn lễ toàn bộ đang rất loạn, người chủ trì hôn lễ xông về phía hậu đài, luống cuống tay chân muốn tắt màn hình chiếu

“Sắc mặt của Tô Tổng nhìn cũng thật đẹp.” Hứa Mạch đi từ kinh ngạc khiếp sợ đến bây giờ đã vô cùng ung dung ổn định, anh ấy nở nụ cười rạng rỡ nhìn hai nhân vật chính mặt đang biến sắc trên đài

“Sắc mặt Tô Tổng sẽ còn đẹp hơn nữa cơ.” Tôi vừa nói vừa chậm rãi liếc sang Trình Dật, anh ta vẫn vô cùng bình tĩnh, giống như núi lở cũng không sờn

Sắc mặt của Hà Vũ Phi ngồi bên cạnh anh ta lại cực kỳ kỳ quái, giống như rất tức giận, lại vừa giống như bị thương, mang theo một chút chán nản, phẫn nộ, bất đắc dĩ, một chuỗi cảm xúc vô cùng phức tạp đan xen.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Ai cũng phải trả giá cho sai lầm của chính mình (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Không, không phải vậy đâu...” Sắc mặt Trương Diệp tái mét, trông vô cùng thâm trầm

Cô ta dựa vào đâu để quẩn lấy Tô Thường Thụy, lại dựa vào đâu mà đá Hà Vũ Phi ra để trở thành vị hôn thê của Tô Thường Thụy, những chuyện này cô ta là người hiểu rõ ràng nhất.

Ngày đó, ở phòng tiếp khách của Tập đoàn Giang Hải, tôi biết Tô Thường Thụy vô cùng để tâm tới đứa bé trong bụng Trương Diệp, giờ lặng lẽ nhìn hai người kia, khi tất cả chân tướng đều được phơi bày trước mặt mọi người bằng phương thức tàn khốc này, cũng không biết liệu Tô Thường Thụy và Trương Diệp còn có thể tiếp tục hòa hợp ân ái được nữa hay không.

Thực lòng thì tôi cũng tương đối mong đợi đấy.

Lúc này, có người cầm điện thoại vội vã chạy đến tìm Tô Thường Thụy, anh ta là một vị giám đốc của Tập đoàn Giang Hải, tôi đã từng gặp anh ta

Sắc mặt của anh ta không được tốt lắm, toàn thân toát lên sự lo âu, căng thẳng

Anh ta và Tô Thường Thụy nói gì đó, Tô Thường Thụy nghe xong như sét đánh ngang tai vậy, đứng ngậy người ra tại chỗ

Một lúc lâu sau, anh ta máy móc quay đầu lại, nhìn về phía Trình Dật - người đang ngồi giữa đám đông với sự bình tĩnh lạ thường, dường như anh ta muốn đến hỏi Trình Dật tại sao, nhưng vẫn nhấc chân được

Dường như dưới chân anh ta mọc rễ, cứ đứng đó lâu thật lâu, dưới đài tổ chức hôn lễ có rất nhiều người móc điện thoại ra, chụp lia lịa hình ảnh trên màn chiếu cùng Trương Diệp và Hà Vũ Phi.

Khi tiếng đèn flash vang lên tách tách, Tô Thường Thụy cũng chợt bừng tỉnh, đáy mắt anh ta có một tia phẫn nộ vụt qua

Với tính cách của Tô Thường Thụy, lẽ ra anh ta phải lập tức phi xuống làm cho ra nhẽ với Trình Dật mới đúng

chứ.

Không ai hiểu rõ hơn tôi, điều vị giám đốc vừa rồi đã nói với Tô Thường Thụy là tin tức cổ phần của Tập đoàn Giang Hải bị người ta thu mua ác ý, đúng, chính là thu mua ác ý, thế nhưng thế nào cũng không tìm ra được chứng cứ, cho nên cũng không thể kiện cáo đòi lại công bằng được.

Tôi thực sự mong đợi nét mặt kẻ tiếp của anh ta, nhưng mà tôi phải thất vọng rồi, anh ta không hề làm gì cả, bỏ lại micro, quay đầu bước đi, vừa đi vừa tháo hoa cài chú rể trên áo ra

“Thường Thụy, Thường Thụy, anh nghe em giải thích đã!” Trương Diệp vội vã đuổi theo anh ta, đáng tiếc là Tô Thường Thụy cũng không thèm quay lại nhìn cô ta lần nào.

Cô ta chạy theo được nửa đường, chợt quay đầu lại nhìn thẳng vào Hà Vũ Phi

Xảy ra chuyện như vậy, Trương Diệp không còn chút lý trí nào, cô ta vọt tới trước mặt Hà Vũ Phi, nâng tay lên muốn đánh cô ấy, nhưng có người lại nhanh hơn cô ta.

Trình bật giữ tay cô ta lại, khuôn mặt vô cảm, lạnh lùng nói: “Xin Trương tiểu thư tự trọng.” “Anh buông tôi ra!” Ánh mắt của Trương Diệp hằn đầy những tia máu đỏ, cả người run rẩy, giọng cô ta vừa the thế lại cao vút, hoàn toàn mất đi lý trí

“Hà Vũ Phi! Là cô có đúng hay không, tôi biết mà, chính cô đã giở trò!” Trương Diệp cũng không để ý tới xung quanh nhiều người như vậy, chỉ tay vào Hà Vũ Phi lớn tiếng mắng, “Cô chính là cái đồ hồ ly tinh, tại sao cô không chịu buông tha cho chúng tôi chứ, tôi biết ngay cô đến đây không có ý tốt mà! Cô phá hoại tôi thì được lợi gì chứ, tại sao cô lại phải làm giả những chứng cứ này chứ!”

“Trương Diệp.” Hà Vũ Phi thờ dãi nói: “Cô đã từng bỏ qua cho tôi chưa? Trước tiên đừng vội nói chuyện này không phải do tôi làm4cho dù chuyện này thật sự do tôi làm thì cô có tư cách gì mà chỉ trích tôi chứ?”

“Câm miệng! Tôi là vợ chưa cưới của Tô Thường Thụy, tôi mới là vợ chưa cưới của anh ấy!” Biểu cảm trên khuôn mặt của cô ta vận vẹo, lớp trang điểm tinh xảo cũng trở nên xấu không chịu nổi, cô ta điên điên khùng khùng đứng trước Hà Vũ Phi tĩnh lặng, làm nổi bật lên sự điềm đạm tốt đẹp của Hà Vũ Phi.

“Trương Diệp, cô cũng sẽ cảm thấy buồn, cũng sẽ cảm thấy đau khổ hay sao?” Hà Vũ Phi lạnh nhạt nói, “Khi cô hát nước mắt lên người tôi, để tôi bị tất cả mọi người chỉ trích, cô có từng thấu hiểu cảm giác thống khổ của tôi lúc đó chưa?”

“Cô im miệng đi!” Trương Diệp nhào lên muốn tóm được Hà Vũ Phi, nhưng mà Trình Dật từ đầu đến cuối vẫn yên lặng đứng chắn bên người Hà Vũ Phi không để cho Trương Diệp đến gần.

Hà Vũ Phi Hà Vũ Phi

tôi hân cô! Tất cả đều là lỗi của cô! Lỗi của cô! Hôm nay là hôn lễ của tôi mà, là hôn lễ của tôi!” Cô ta gào thét, tiếng sau còn cao hơn tiếng trước, sau đó dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Trương Diệp do phần nộ kinh hoàng, tâm trạng bị kích thích quá độ nên không phụ sự mong đợi của mọi người, bất tỉnh nhân sự.

Xe cứu thương đến rất nhanh, rất nhiều người ở đây từ lúc với kịch này mở màn đều đã về, những người còn ở lại chẳng qua chỉ muốn hóng chuyện mà thôi, nhưng tới lúc này khi mà hai nhân vật chính đều hạ màn hết rồi, thì tâm mất bọn họ đều đổ dồn vào Hà Vũ Phi.

Thực tế mà nói, sau khi Hà Vũ Phi đến hôn lễ thì có không ít người để ý đến cô ấy, trừ lý do cô ấy rất xinh đẹp thì còn một nguyên nhân khác nữa đó là thân phận cùng tư cách của cô ấy

Lúc này trong mắt mọi người đều ngờ vực, nghi ngờ không biết có phải Hà Vũ Phi gây ra mọi chuyện.

“Chúng ta đi thôi.” Trình Dật lạnh lùng nhìn lại những ánh mắt kia, mọi người lúc này mới nhận ra, Trình Tổng của Tập đoàn Vĩnh Thịnh vẫn đứng bên người Hà Vũ Phi từ nãy tới giờ.

Trong nhất thời, ngàn vạn suy đoán xuất hiện

Nói bọn họ không có quan hệ gì, không ai tin.

“Các vị,” Trình Dật mở miệng: “Các vị không cần suy đoán nữa, tôi thích cô Hà đây, cô Hà bây giờ còn đang độc thân, tôi đang theo đuổi cô ấy

Cô Hà trước đây gặp phải người không có duyên với mình, cho dù chuyện gì đã xảy ra, tôi không muốn mọi người đoán già đoán non nghĩ xấu cho cô ấy.”

Anh ta nói xong, cũng không để ý đến cú sốc không nhỏ của các thiên kim và phu nhân ở đó, khoác vai Hà Vũ Phi dẫn cô ấy đi khỏi đó

“Chúng ta cũng đi thôi, Hiểu Hiểu.” Hứa Mạch giờ tay qua chỗ tôi, tôi tìm được anh ấy, ra về thực nữ kéo cánh tay anh ấy theo sau Hà Vũ Phi rời khỏi hội trường hôn lễ

Sau khi trở về, tôi cũng không đi tìm Hà Vũ Phi, Hứa Mạch cũng không hỏi gì cả, sau khi đưa tôi về nhà, anh ấy quay trở lại công ty, khoảng thời gian này anh ấy luôn bận rộn nhiều việc

Tôi cũng không đi tìm Trình Dật, thung thình đi tắm cho sáng khoái, cho Lão Bạch ăn xong liền leo lên giường bật điều hòa lên, tôi quyết định ngủ một giấc thật ngon rồi có gì tính sau

Tôi ngủ vô cùng ngon lành, những ngày này không chỉ có Hứa Mạch bận rộn tăng ca, tôi cũng bận tới mức không rời ra được, thậm chí cả ngày hôm qua tôi cũng không được ngủ một chút nào

Trong những tư liệu đó, ngoại trừ việc Tô Thường Thụy bị vô sinh ra, tất cả đều do tôi tự tra được

Tôi cũng rất muốn tìm ông chủ để ông ta tra hộ nhưng không biết ông ta hiện giờ đi đâu mất rồi.

Lần nữa tỉnh dậy đã là nửa đêm, tôi đánh răng rửa mặt rồi tự úp cho mình một bát mì ăn liền, sau đó ôm lấy Lão Bạch mở máy tính ra

Tính từ khi chuyện náo loạn ở đám cưới kia xảy ra đã qua bảy tám tiếng, sự cố trong đám cưới của Tô Thường Thụy nhất định đã và đang trở thành tin hot nhất ngày hôm nay rồi.

Lướt qua Weibo, rất nhiều người đang xem sự cố xảy ra trong hôn lễ hôm nay, chuyện sở khám bệnh của Tô Thường Thụy, giấy chứng minh giả của Trương Diệp, tất cả những chuyện này đều được đăng lên Weibo, thậm chí còn không thêm làm mờ nữa.

Tôi thật sự muốn biết tâm trạng của Trương Diệp lúc này như thế nào.

Ban đầu chính cô ta đem thông tin của Hà Vũ Phi loan truyền ra bên ngoài, cô ta có từng nghĩ đến một ngày tất cả những thứ này xảy ra gấp bội với cô ta

Có câu nói “hại người chính là hại mình”, nếu như không phải cô ta rất quá đáng, lại vô cùng kiêu căng thì tất cả những chuyện này sẽ không xảy ra

Sẽ không ai nghi ngờ đứa bé trong bụng cô ta, sẽ không có ai đi tìm hiểu cô ta làm thế nào mà leo được lên giường Tô Thường Thụy, cũng không có ai đi quan tâm đến việc Tô Thường Thụy có vô sinh hay không.

Đáng tiếc, chỉ vì một suy nghĩ sai lầm là muốn bức chết Hà Vũ Phi mà cô ta phải trả giá như bây giờ

Tượng đất còn có ba phần là đất, chẳng qua Hà Vũ Phi tính tình tốt, không muốn so đo, thế nhưng con giun xéo lắm cũng quằn, con người ta bị ép bức đến bước đường cùng cũng sẽ mạnh mẽ phản kháng.

Tôi tiếp tục lướt Weibo, tìm từ khóa, phát hiện chuyện của Hà Vũ Phi lại một lần nữa bị người ta nhắc tới, nhưng lần này không ai coi cô ấy là tiểu tam nữa mà thành người bị hại

Có người tiết lộ ra Trương Diệp mới chính là tiểu tam làm đảo ngược trắng đen, khiến Hà Vũ Phi phải tự sát.

Trên mạng còn lại toàn là những lời lăng nhăng, nhưng toàn bộ đều hướng đến Trương Diệp và Tô Thường Thụy

Cũng có người đang tò mò những chuyện kia là do ai làm, lại có người trò chuyện ồn ào muốn Hà Vũ Phi và Trình Dật thành đôi.

Đương nhiên những người đã từng mắng chửi Hà Vũ Phi có người thì im lặng, có người thì ngụy biện cho hành động của mình, có người thì xin lỗi.

Thế giới mạng chính là như vậy, muốn khuấy động nó lên thật sự dễ như trở bàn tay, khi được ngăn cách bởi thế giới mạng người ta trở nên không hề kiêng kỵ điều gì, cho dù là thể hiện lòng tốt hay ác ý đều vô cùng thân nhiên

Không có ai quan tâm đến sự thật, cũng không người nào muốn đi tra cứu, cái thời đại này, dường như ai cũng nóng nảy, rất bất an, vội vàng muốn thể hiện sự phẫn nộ của bản thân với chuyện nào đó, tiểu bát calo thừa của bản thân.

Tôi lại tìm thêm một chút tin tức có liên quan đến Tập đoàn Giang Hải, vừa nhìn một cái ngay cả tôi cũng giật mình, có một tin mới vừa lên

Tựa đề của tin tức ấy là: Hứa Thị nắm trong tay cổ phần của Tập đoàn Giang Hải, đề xuất kế hoạch thu mua

Tôi sợ há hốc mồm, vội vàng vội lấy điện thoại di động mở ra, nhất thời có mấy tin nhắn dồn dập đến

Tôi cũng chẳng buồn xem mấy tin nhắn kia mà gọi điện thoại cho Hứa Mạch, điện thoại rất nhanh có người nghe máy

Giọng của Hứa Mạch vô cùng tỉnh táo, hẳn là vẫn chưa ngủ

“Nói anh nghe có chuyện gì nào?” Tại sao Hứa Mạch lại đi mua lại Tập đoàn Giang Hải, cứ cho là hiện nay Giang Hải có sa sút nhưng mà vẫn gọi là có căn cơ, hơn nữa lúc này Tập đoàn Giang Hải chịu ảnh hưởng từ chuyện của Tô Thường Thụy, mà niềm tin của công chúng đối với Tập đoàn giảm mạnh chạm mức đóng băng, hiện tại dù ai tiếp quản cũng không thu được kết quả gì tốt đẹp

“Anh là một người làm ăn, Hiểu Hiểu.” Bản tính thương nhân là làm việc có lợi cho mình, Hứa Mạch cũng không phải ngoại lệ, anh ấy nói tương đối thân nhiên, không khiến người ta cảm thấy nhấn lúc người ta cháy nhà mà hỏi của là không đúng

“Nhưng mà việc anh mua lại Tập đoàn Giang Hải không có vấn đề gì chứ?” Thông thường, loại tin tức này không tự nhiên xuất hiện, việc mua lại chắc hẳn đã tiến hành được hơn nửa

“Nếu một mình anh mua lại chắc hẳn sẽ có vấn đề, nhưng không phải vẫn còn có Trình Tổng của chúng ta hay sao?” Tiếng cười của Hứa Mạch từ đầu dây bên kia truyền tới khiến cho cảm giác mát mẻ thoải mái chỉ tăng chứ không giảm, anh nói: “Hiểu Hiểu, em yên tâm đi, anh chẳng qua chỉ đục nước béo cò mà thôi, cái đĩa lớn như Giang Hải, anh không có ý định ăn hết một mình, cho dù anh có mua lại cũng là mua lại những tài sản liên quan đến Hứa Thị hoặc tương lai Hứa Thị muốn có mà thôi.”

“Hóa ra là vậy.” Tôi thờ phào nhẹ nhõm, Hứa Mạch cũng không phải là người ngu ngốc, cũng đúng, người như anh ấy không thể nào làm chuyện mà bản thân không nắm chắc.

Trình Dật cũng không phải không có năng lực nuốt trọn Tập đoàn Giang Hải, nhưng anh ta lại không làm vậy, anh ta chia một phần cho Hứa Mạch

Đây cũng chẳng phải anh ta tốt bụng hay gì

Thương nhân đều thích chia sẻ mạo hiểm, người thông minh như Trình Dật cũng không ngoại lệ.

Tôi tin ngày mai sẽ thấy thêm càng nhiều những tin tức về việc mua lại này, Trình Dật cũng không phải chỉ liên thủ với Hứa Mạch, anh ta chắc hẳn vẫn còn những đối tượng hợp tác khác

Tập đoàn Giang Hải mặc dù không bằng Vĩnh Thịnh nhưng cũng được coi là một doanh nghiệp lớn, muốn một lần xử lý nó cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng may mắn là Tập đoàn Giang Hải hiện nay nguy cơ trùng trùng, đối mặt với vấn đề tiền vốn cạn kiệt, Trình Dật chỉ cần liên hệ hợp tác với những đối tác của Giang Hải là khiến vấn đề tiền vốn này càng trở nên nghiêm trọng

Một doanh nghiệp mà liên tục xảy ra vấn đề, không mạnh về nguồn vốn thì sớm muộn gì cũng phá sản.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phần Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Ai cũng phải trả giá cho sai lầm của chính mình (6)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi lần lượt kiểm tra tin nhắn, là Hà Vũ Phi gửi

Cô ấy có gọi cho tôi, chẳng qua tôi đã tắt máy rồi.

Nội dung của tin nhắn chỉ có một câu: Hiếu Hiếu, chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?

Tôi không biết Hà Vũ Phi bây giờ đã nghỉ ngơi hay chưa, tôi có thể để đến sáng ngày mai gọi lại, hoặc ngày mai đi gặp cô ấy nhưng nghĩ một lúc, tôi vẫn bấm điện thoại gọi cho Hà Vũ Phi.

Đêm nay nhất định là một đêm mất ngủ đối với Trương Diệp, Tô Thường Thụy và kể cả Hà Vũ Phi nữa

Cô ấy quả nhiên vẫn chưa ngủ, điện thoại vừa rung liền nhấc máy

Giọng của Hà Vũ Phi tỉnh táo lạ thường, đương nhiên cũng lộ ra một chút uể oải

“Cô chờ tôi một chút, bây giờ tôi qua nhà cô ngay đây.” Tôi nói xong cũng không chờ cô ấy trả lời mà cúp máy luôn

Tôi thay quần áo, vốn định dẫn Lão Bạch đi gặp Hà Vũ Phi, nhưng thấy nó đang ngủ rất ngon nên tôi không đánh thức nó mà lấy chìa khóa xe đi xuống lầu.

Sau khi lái xe đến tiểu khu nhà Hà Vũ Phi, tôi tìm chỗ đỗ xe rồi lên trên.

Hà Vũ Phi mở cửa cho tôi, trên mặt cô ấy không có một tí cảm xúc nào giống như vui mừng khi thấy kẻ thù gặp họa hay cười trên nỗi đau của bọn họ, mà lại có chút nặng nề

Cô ấy mặc một bộ váy ngủ màu trắng

Trong phòng chỉ mở đèn ngủ, cô ấy yên lặng tới mức giống như một hồn ma quanh quẩn giữa đêm khuya

Sau khi tôi vào trong, cô ấy rót cho tôi một ly nước, tôi ngồi xuống ghế salon, Hà Vũ Phi dường như có rất nhiều điều muốn nói với tôi, nhưng nhất thời lại không biết nên nói cái gì.

Một lúc lâu sau, cô ấy mới thốt lên hai chữ: “Cảm ơn.” Cô ấy lấy ra một tấm thẻ ngân hàng đặt ở trước mặt tôi nói: “Đây là phần thù lao còn lại.” Tôi nhận lấy tấm thẻ kia và nói: “Tôi đã nhận được rồi nhé.”

“Cô có phải đang có cảm giác tội lỗi hay không?” Sau khi cầm thẻ ngân hàng, tôi hỏi Hà Vũ Phi: “Có phải bây giờ cô đang cảm thấy làm như vậy rất quá đáng không?”

Khuôn mặt Hà Vũ Phi lộ ra vẻ xúc động, cô ấy không nói gì, nhưng biểu cảm trên gương mặt cô ấy đã nói lên tất cả

“Rất kì lạ, lúc tối hận bọn họ nhất, hận đến mức nghĩ tại sao họ không chết đi, nhưng đến bây giờ khi họ rơi vào kết cục như vậy, tôi cũng chẳng cảm thấy hả hê gì.” Cô ấy nhẹ giọng nói: “Tôi biết như vậy là không đúng, thậm chí có thể nói là đối trá, nhưng tôi thật sự đang nghĩ như vậy

Bọn họ thực sự đã từng làm chuyện rất quá đáng với tôi, đáng ra tôi nhờ cô giúp tôi chuyện này thì không nên nói với cô4những lời như vậy, nhưng thực sự tôi không biết nên nói này với ai.”

“Ừ, tôi hiểu mà.” Loại tâm lý bấp bênh này là ai cũng có, “Như vậy bây giờ cô có thể tha thứ cho họ sao? Sau khi để bọn họ trải qua tất cả những việc đó, cô thực sự có thể tha thứ cho họ sao?” “Tha thứ hay không tha thứ vốn cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Hà Vũ Phi nói: “Tôi đã từng cho rằng bản thân mình rất quan trọng, sau này mới phát hiện ra không có tội người khác vẫn sống rất vui vẻ, trái đất cũng không ngừng quay, mặt trời vẫn mọc, tôi vốn dĩ cũng chẳng là9cái gì cả.”

“Nhưng dù sao vẫn có người đặt cô trong lòng mà, đối với những người đó mà nói cô rất quan trọng.” Tôi nói: “Hà Vũ Phi, tôi sẽ không vô ý đi phán xét chuyện này là đúng hay sai, nói trắng ra tôi chỉ là một người làm ăn, cô là người thuê tôi, và tôi thay cô làm chuyện này, chỉ thế mà thôi

Cô nghĩ nếu cô không làm gì cả, thì có thể sống yên ổn bình an vô sự, yên lòng cả đời hay sao?”

“Không, cô ở Sa Thị làm gì cũng rất khó khăn, nhưng người ta lại được gà vào nhà giàu, nở mày nở mặt; cô cho là người làm chuyện sai trái nhất định sẽ gặp báo ứng nhưng đó chẳng qua chỉ là lý do của những kẻ yếu đuối muốn trốn tránh sự thật mà thôi

Bọn họ sẽ không bao giờ gặp báo ứng

Những chuyện đã xảy ra trong hôn lễ vừa rồi cũng không phải báo ứng, bởi vì nếu không có người phơi bày tất cả những sự thật đó ra, tôi chắc chắn rằng, cả đời này Trương Diệp vẫn sống vô cùng tốt

Đương nhiên cô ta vẫn luôn phải phòng bị những người đàn bà nhòm ngó Tô Thường Thụy, nhưng so với chuyện của cô, cả đời cô ta vẫn sống cuộc sống vô lo vô nghĩ, trở thành một quý phu nhân, chút nguy hiểm này có đáng là gì.” Có những điều nhất định tôi phải nói cho Hà Vũ Phi biết, có lúc nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình.

Nếu như ban đầu Hà Vũ Phi không đến tìm tôi thì có lẽ bây giờ phần mộ cô ấy đã xanh cỏ rồi

Lúc đó cô ấy không hề tự tin nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, là người hiền lành có dũng khí đi tự tử, nhưng lại không có dũng khí căm ghét người khác.

Đáng thương biết bao, cũng vĩ đại biết bao.

“Tôi biết, Hiểu Hiểu, tôi hiểu ý của cô.” Hà Vũ Phi thờ dài một tiếng, nói: “Tôi không nên đắm đầu vào bế tắc như vậy, chẳng qua chỉ là nhất thời nghĩ không thông mà thôi.” “Ừ.” Tôi gạt đầu một cái nói: “Sau này có cần gì cứ tiếp tục đến tìm tôi nhé.” Tôi xách túi đứng lên, Hà Vũ Phi tiễn tôi đến cửa, tôi vẫy tay tỏ ý không cần tiền đề cô ấy đi vào.

Đi xuống lầu, tôi lái xe trở về nhà, rót cho mình một ly rượu vang ngồi nhâm nhi bên ánh đèn neon trong đêm

Rồi Hà Vũ Phi sẽ hiểu ra, chẳng qua là cô ấy vẫn cần thời gian, mà tôi chỉ hoàn thành nguyện vọng của khách hàng khiến bọn họ chia tay, tang gia bại sản mà thôi

Mặc dù dư âm của chuyện này vẫn chưa lắng xuống, nhưng tôi biết tất cả đã kết thúc

Chuyện về sau sẽ đi đến đâu cũng không phải là chuyện tôi cần quan tâm

Tập đoàn Giang Hải có phá sản hay không, Trình Dật có bỏ qua cho Tô Thường Thụy và Trương Diệp hay không cũng không liên quan gì đến tôi

n oán giữa bọn họ, qua đêm nay không còn can dự gì đến tôi nữa rồi

Số điện thoại di động chuyên dụng vang lên, tôi mở ngăn kéo, đưa điện thoại sát tại, đầu dây bên kia vang lên tiếng khóc của một người phụ nữ.

“Xin hỏi có phải là văn phòng Phán Hồng không?” Thanh âm tràn đầy tuyệt vọng.

Tôi nở nụ cười, trả lời chuyên nghiệp: “Đây là văn phòng Phán Hồng, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô không?” Đêm còn rất dài, trong màn đêm tĩnh lặng này có bao nhiêu người đang khóc than, lại có bao nhiêu tội ác xảy ra, có biết bao những thứ xấu xa còn đang tiếp diễn.

Văn phòng Phán Hồng, cái tên thật đẹp biết bao, tràn đầy những ảo tưởng màu hồng nhưng lại là độc dược độc nhất.

Tôi biết làm lại chuyện này sẽ khiến người đời khiển trách, nhưng tôi không quan tâm

Tôi đang ở trong địa ngục, hơn nữa đã sớm ở trong địa ngục rồi.

Sau đó..

Sau đó, Tập đoàn Giang Hải cũng không biến mất khỏi Sa Thị, Trình Dật cuối cùng cũng dừng tay, nhưng cho dù là vậy thì Tập đoàn Giang Hải cũng chịu tổn thất nặng nề

Để có vốn lưu động, nên Tập đoàn Giang Hải bán một vài công ty con cho Hứa Thị.

Hà Vũ Phi cũng không cắt đứt liên lạc với tôi, nhưng quan hệ của tôi và cô ấy bây giờ không còn là khách hàng và người làm dịch vụ nữa rồi

Đúng như mong đợi, Trương Diệp và Tô Thường Thụy đã chia tay

Sau đó Trương Diệp phá thai

Khi đứa bé không thể đem cho cô ta những thứ mà cô ta mong muốn, cô ta hành xử giống như khi cô ta vứt bỏ Hà Vũ Phi vậy, nhanh chóng loại bỏ những gì ngăn cản, gây trở ngại.

Cô ta chính là loại người như vậy, cho dù phải chịu mất mát lớn đến thế nhưng vẫn không hề thay đổi

Cô ta cảm thấy sai lầm lớn nhất của bản thân là không xóa bỏ mọi chứng cứ

Trương Diệp không tiếp tục ở lại Sa Thị nữa, sau đó một tháng, cô ta cũng quyết định về quê

Nhà Trương Diệp ở vùng núi, nơi đó tin tức chậm, những chuyện thất đức mà cô ta làm hẳn sẽ không lan đến.

Ngược lại, Tô Thường Thụy cũng từng đi tìm gặp Hà Vũ Phi, chắc muốn giải thích nhưng đáng tiếc là bị từ chối

Hà Vũ Phi và Trình Dật cũng tiến triển rất tốt, mặc dù Trình Dật cũng có nhiều lúc thừa nước đục thả câu, nhưng trong tình yêu chỉ cần không làm tổn thương người khác, dùng một chút mưu kế cũng có sao.

Giống Đồng Vinh và Thất Tiên Nữ, Ngưu Lang Chức Nữ hay Lương Sơn Bá với Chức Anh Đài, trong tình yêu luôn luôn có một người dũa bôn, lưu manh trước.

Tôi tắt chuông điện thoại đang reo ầm ĩ không ngừng, thoa son môi sau đó thay một bộ váy phù hợp

Lão Bạch cuộn tròn ngủ trên ghế sofa, tôi đi xuống lầu, Hứa Mạch đang cầm điện thoại di động chờ ở bên cạnh xe

“Đi thôi.” Anh ấy cất điện thoại di động, mỉm cười gọi tôi

“Đi thôi.” Tôi mở cửa xe ngồi vào trong.

Bây giờ đã là mùa thu, những chiếc lá ủa vàng rơi đầy sân, không khí của mùa thu càng ngày càng rõ nét.

Tôi và Hứa Mạch phải đến một nơi, ở nơi đó chị tôi vẫn còn đang ngủ say

Chị ấy có lẽ sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, cả đời sống thực vật.

“Hứa Mạch.” Tôi nhìn gò má cương nghị của Hứa Mạch, theo bản năng nói: “Anh nhất định đừng yêu em”

Anh ấy hơi giật mình, quay đầu lại nhìn tôi: “Em mới thế ấy, đừng bao giờ yêu anh đấy, mặc dù anh là người “người gặp người yêu”, sức quyến rũ vô cùng lớn.”

“Có điều...” Anh ấy dường như muốn nói điều gì

“Cái gì?” Tôi quay đầu nhìn anh ấy hỏi

“Không có gì.” Anh ấy khẽ lắc đầu cười một cái

Tôi cười nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời rất quang đãng, thế giới này vừa xinh đẹp lại đầy tiếc nuối biết bao

Xinh đẹp lại tiếc nuối.

Kết thúc quyển một.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phần Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cuộc điện thoại không người nghe máy lúc nửa đêm (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi có chút bất ngờ, cũng có chút xúc động, đúng là trái đất tròn, không gì là không thể.

Người phụ nữ đang ngồi trước mặt hiện tại, tôi đã từng gặp, chỉ có điều lần đầu tiên tôi gặp cô ấy là năm tháng trước

Lúc đó tôi còn đang bận xử lý trường hợp của Hà Vũ Phi, còn cô ấy chính là cô gái tôi thấy ở bệnh viện.

Lúc đó, Hà Vũ Phi bị Trương Diệp bức ép đến mức phải tự tử, tôi đến bệnh viện thăm Hà Vũ Phi thì đã gặp một cô gái đang mang thai khoảng hai, ba tháng ngồi ở ghế dài ngoài hành lang bệnh viện

Khi ấy tôi còn từng nói với cô ấy, sau này đi kiểm tra định kỳ phải để chồng đưa đi, phụ nữ có thai đi một mình như vậy rất nguy hiểm

Tôi còn cho cô ấy một quả quýt, cô ấy vô cùng ngượng ngùng lúc nhận nó

Ngay cả bản thân tôi cũng không ngờ khách hàng mới của tôi lại chính là cô gái này

Cô ấy nhìn tôi với vẻ bất ngờ, hiển nhiên cô ấy vẫn nhớ tôi.

Tôi đặt trước mặt cô ấy hai bánh hộp đồng, chậm rãi ăn bánh ngọt của mình, cũng không giục.

Một tiếng trước tôi đã biết được tên của cô ấy là Thư Nhã Hân, là nhân viên văn thư nhỏ của một công ty

Lúc trước cô ấy đã từng gọi điện thoại cho tôi, chỉ là vừa chào hỏi được vài câu lại thôi, cứ liên tục ngắt quãng như vậy cho đến hôm qua, cuối cùng cô ấy cũng hạ quyết định mời tôi đến giúp đỡ.

Chúng tôi hẹn gặp ở tiệm bánh ngọt này, sau khi đến, cô ấy giới thiệu đơn giản về bản thân, sau đó bắt đầu một quãng yên lặng kéo dài.

Đúng vậy, một tiếng đồng hồ, cô ấy đã im lặng ngồi đó một tiếng đồng hồ rồi.

Tôi còn nhớ, năm tháng trước là giai đoạn nóng bức nhất của mùa hè, cô ấy ngồi trên băng ghế dài, nói đến đứa trẻ trong bụng cùng cha của đứa trẻ, cả gương mặt lánh lên vẻ hạnh phúc, vui sướng

Cô ấy lúc đó ánh lên niềm hạnh phúc lan tỏa sang người khác, tôi cứ ngỡ rằng người phụ nữ như cô ấy nhất định sẽ bình an, thuận lợi cả đời.

Vậy mà không ngờ, năm tháng sau cô ấy lại ngồi trước mặt tôi, trở thành khách hàng của tôi

Hiện tại đã vào giữa mùa đông, gió bắc thổi vù vù lạnh buốt ngoài cửa sổ

Hai ngày nay thời tiết không được tốt lắm, mây đen giăng đầy trời, dự báo thời tiết nói rằng sắp tới sẽ có một trận bão tuyết lớn

“Thật sự có thể..

trùng phạ hai người họ sao?” Cuối cùng Thư Nhã Hân cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt như con nai con vậy, có chút lo lắng bất an

“Có thể chứ, chỉ cần cô có hy vọng.” Tôi cầm ly trà sữa lên uống một ngụm, lại nói: “Cô đọc đi, hợp đồng đó phía trên có ghi báo giá cụ thể, làm đến mức nào tương ứng với giá tiền đấy

Ngoài ra còn có thỏa thuận bảo mật nữa.” Tôi nhắc lại những lời đã từng nói với Hà Vũ Phi với một người phụ nữ khác.

Thư Nhã Hân cầm hợp đồng lên xem

Cô ấy là một người phụ nữ vô cùng kiên nhẫn, mắt gần một tiếng để xem hết toàn bộ hợp đồng.

Sau khi xem xong hợp đồng, Thư Nhã Hân lại ngồi đó, chìm trong im lặng.

Tôi cũng không vội vàng gì cả, cho dù là một tiếng hay vài tháng tôi vẫn đợi, cũng không để ý tý nữa ra sao

Người phụ nữ như Thư Nhã Hân còn đơn giản hơn Hà Vũ Phi, nhưng thường thường càng đơn giản, cô ấy càng khó quyết định.

“Trước tiên nói chuyện một chút nhé, kể với tôi đã xảy ra chuyện gì nào.” Nếu cô ấy đã khó quyết định như vậy, tôi cũng không ngại đổ thêm dầu vào lửa

Thường khi những người như cô ấy đến tìm tôi thì chuyện đã xảy ra rất quá đáng, bản thân cảm thấy không cách nào tha thứ được chuyện này.

Chỉ cần làm cho bọn họ nhớ đến tâm trạng của mình lúc đó, họ sẽ dễ dàng hạ quyết tâm hơn.

Quả nhiên, nói đến đây, trên gương mặt của Thư Nhã Hân hiện lên vẻ mặt vô cùng thống khổ, hơi thở tăng nhanh.

Cô ấy đặt tay lên chiếc bụng bằng phẳng của mình

“Con của tôi..

đã chết rồi.” Cô ấy mở lời, nước mắt cũng rơi xuống, nói tiếp: “Nó còn chưa kịp đến với thế giới này đã chết rồi.” “Nó bị bỏ nó9 và người phụ nữ hư hỏng kia giết chết.” Có màn mờ đầu vừa rồi, chiếc hộp của Thư Nhã Hân cũng dần dần mở ra

Thư Nhã Hân năm nay hai mươi hai tuổi, chưa từng học đại học, sau khi thi tốt nghiệp cấp ba, một thân một mình đến Sa Thị học cao đẳng năm năm

Cô ấy học trường cao đẳng y, vốn dĩ có thể vào bệnh viện làm, trở thành một y tá

Nhưng cô ấy vì bạn trai của mình mà từ bỏ cơ hội trở thành y tá, xin vào một công ty làm nhân viên văn thư nhỏ bé.

Thư Nhã Hân và bạn trai cùng quê.

Thư Nhã Hân đến Sa Thị từ năm mười bảy tuổi, cũng trong năm này, lúc học kỳ kết thúc, trên đường về nhà, cô ấy quen biết một người cũng mười bảy mười tám giống cô ấy tên là Thẩm Thần Đông.

Ngày ấy cũng đang là mùa đông giống như hôm nay, mây đen giăng đầy, nhìn có vẻ như tuyết sắp rơi

Thư Nhã Hân năm mười bảy mười tám rất bé nhỏ, xách theo một đồng hành lý lớn đi ra ga tàu, cô ấy cố gắng xách cái vali ấy lên nhưng nó quá nặng, nhìn mà muốn khóc đến nơi.

Chính vào lúc đó, Thẩm Thần Đông với dáng người cao lớn giúp Thư Nhã Hân xách vali lên

Dòng người hối hả bước lên tàu, Thư Nhã Hân ngược lên nhìn mặt Thẩm Thần Đông

Trong nháy mắt, cô ấy liền nghĩ tới câu nói của Từ Hà tiên từ trong bộ phim “Đại thoại Tây Du”.

Một ngày nào đó, người trong mộng sẽ cười mây ngũ sắc đến cưới ta

Dòng người đi qua đi lại, ồn ào vô cùng, nhưng trong mắt Thư Nhã Hân có mỗi Thẩm Thần Đông tồn tại

Cô ấy đứng đó thất thần mãi, mãi cho đến lúc Thẩm Thần Đông ngồi xuống đối diện cô ấy, lúc đó cô ấy mới hoàn hồn

Trên tàu hỏa, thanh niên nam nữ rất khó mở miệng nói chuyện, rồi lại dễ nói chuyện

Bởi vì Thẩm Thần Đông vừa giúp Thư Nhã Hân, hai người nhanh chóng bắt chuyện

Thư Nhã Hân biết Thẩm Thần Đông cũng đến từ cùng một thành phố với cô, anh ta lớn hơn cô hai tuổi và cũng đang học cao đẳng ở Sa Thị

Dọc đường đi hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ, Thẩm Thần Đông là một nam sinh rất vui tính, dí dỏm, ở trong độ tuổi mười bảy mười tám, về ngoài anh tuần vốn khiến người ta không dời mắt được.

Ngày đó thật sự có tuyết rơi, sau khi từ trên xe lửa xuống, trên bầu trời gió thổi bay những bông hoa tuyết trắng tinh.

Thiếu nữ mười bảy tuổi, đang ở độ tuổi ô m áp rất nhiều mộng tưởng với tình yêu, một cuộc gặp gỡ như vậy, một khởi đầu như thế, có nghĩ thế nào cũng thấy đây sẽ là khởi đầu cho một tình yêu đẹp

Sau khi trở về trường học, hai người họ vẫn giữ liên lạc, về sau nữa mọi chuyện xảy đến vô cùng tự nhiên, Thư Nhã Hân liền trở thành bạn gái của Thẩm Thần Đông.

Thư Nhã Hân có chút nhỏ bé, chỉ cao một mét năm tám, dáng người nhỏ nhắn, gương mặt xinh xắn, nhìn qua rất giống búp bê trong tủ kính

Xinh đẹp và dễ thương, hai loại khí chất này kết hợp vô cùng hoàn hảo trên người cô ấy.

Thẩm Thần Đông tốt nghiệp trước Thư Nhã Hân, anh ta có thể coi là một người đàn ông có thể chịu khổ, sau khi tốt nghiệp không thể xin được vào làm ở các công ty lớn liền đi làm ở một công ty bảo hiểm, phấn đấu từ cấp dưới, từng bước từng bước đến bây giờ cũng leo lên được đến chức quản lý

Thư Nhã Hân định sau khi tốt nghiệp phải đến làm việc ở bệnh viện, song trong thời gian thực tập có một vị bác sĩ tuổi trẻ tài cao theo đuổi cô ấy, Thẩm Thần Đông rất ghen, vì để cho anh ta an tâm, Thư Nhã Hân từ bỏ việc làm y tá, xin vào một công ty nhỏ trở thành một nhân viên văn thư bình thường.

Tuy không thể kiếm quá nhiều tiền nhưng cuộc sống của bọn họ trôi qua rất yên bình hạnh phúc, cuối năm ngoài Thẩm Thần Đông cầu hôn Thư Nhã Hân, sau đó hai người gặp mặt gia đình hai bên, tổ chức lễ đính hôn, hai người cũng chính thức dọn về một nhà bắt đầu cuộc sống ở chung trước khi cưới.

Nếu cứ tiếp tục như vậy bọn họ nhất định sẽ giống như tất cả các cặp vợ chồng trên thế giới này, có thể cũng sẽ to tiếng với nhau, nhưng nhất định sẽ sống hạnh phúc đến lúc đầu bạc răng long

Thế nhưng biến cố lại phát sinh vào tháng sáu năm nay

Khi đó chính là lần đầu tiên tôi gặp Thư Nhã Hân, cô ấy tự mình đi bệnh viện kiểm tra định kỳ, cũng không biết trong lúc đó vị hôn phu của cô ấy lại vào khách sạn cùng người phụ nữ khác.

Đó là chuyện sau này

Người phụ nữ kia từng bước lẩn lút, chỉ thẳng mặt Thư Nhã Hân, đuổi cô ấy đi, cô ấy mới biết hạnh phúc và tương lai cô ấy vẫn tưởng tượng đã tan thành mây khói rồi.

Lúc đó, bụng của Thư Nhã Hân đã lộ ra rõ ràng, mang thai sáu tháng

Vì là thai đôi nên nhìn bụng cô ấy cũng to hơn bình thường một chút.

Đáng ra trong mấy ngày đó, Thư Nhã Hân và Thẩm Thần Đồng phải đi lấy giấy đăng ký kết hôn, nhưng lại có người phụ nữ gọi tới cho Thư Nhã Hân

“Cô hẳn là bạn gái của Thẩm Thần Đồng, tôi nói cho cô biết, Thần Đồng hiện đang ở với tôi.” Điện thoại gọi tới không hề báo trước, thậm chí Thư Nhã Hân không kịp trừ tay, còn không chờ Thư Nhã Hân nói chuyện đầu dây bên kia đã tắt máy

Có lẽ là ai đó gọi nhầm số, Thư Nhã Hân không để chuyện này trong lòng

Nhưng ngày thứ hai đi lĩnh giấy đăng ký kết hôn vẫn không thấy Thẩm Thần Đồng đâu

Thư Nhã Hân gọi điện cho anh ta cả ngày nhưng vẫn không được, đến buổi tối, Thẩm Thần Đồng cuối cùng cũng gọi lại

Thư Nhã Hân vừa bắt máy định hỏi anh ta đi đâu, liền nghe được âm thanh từ đầu dây bên kia truyền đến, là tiếng thờ đóc cùng với tiếng rên rỉ khiến người ta mặt đỏ tía tai

Đầu dây bên kia đang làm gì không cần nói cũng đủ biết

Thư Nhã Hân không hiểu sao sau khi nghe xong cuộc điện thoại kia, cứ lảng lạng ngồi như vậy trong bóng tối, nắm chặt điện thoại di động, đến khi đầu dây bên kia cúp máy rồi cô ấy mới phát hiện chân tay mình lạnh băng, sờ lên mặt chỉ toàn là nước mắt.

Thẩm Thần Đồng phản bội cô ấy, trong đúng ngày hai người đi lấy giấy đăng ký kết hôn, anh ta lên giường cùng người con gái khác

Còn Thư Nhã Hân ôm bụng bầu đã lớn cô độc một mình ngồi đó từ tối cho đến sáng hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cuộc điện thoại không người nghe máy lúc nửa đêm (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mười giờ sáng hôm sau Thẩm Thần Đồng mới trở về, anh ta lật tung cả nhà lên cũng không thấy bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn, đẩy cửa phòng ra thì phát hiện Thư Nhã Hân đang ngồi thẫn thờ trong căn phòng tối om, nhất | thời cảm thấy không vui.

“Sao em không kéo rèm ra, bây giờ đã hơn mười giờ rồi, hôm nay em không đi làm à?” Thẩm Thần Đồng đi qua kéo rèm cửa sổ lên, quay đầu lại phát hiện sắc mặt của Thư Nhã Hân không được tốt cho lắm, gương mặt trắng bệch, anh ta hỏi: “Sao thế? Không thoải mái ở đâu à?”

“Anh đi đâu đấy?” Thanh âm của Thư Nhã Hân bình tĩnh lạ thường, khi con người ta tức giận tới cực điểm thì lại vô cùng bình tĩnh, có điều sự bình tĩnh này lại mang theo hơi thở lạnh băng khiến cho người khác sợ hãi.

“Qua chỗ Trần Diệu, bọn anh có uống một chút rượu, uống say nên anh ở lại đó luôn.” Anh ta thờ ơ giải thích, “Uống quá say nên quên gọi cho em.” “Vậy sao?” Thư Nhã Hân nhìn Thẩm Thần Đồng, cô ấy cứ nhìn anh ta trần trụi như vậy, đột nhiên cảm thấy anh ta thật xa lạ, xa lạ tới mức cảm thấy từ trước đến nay chưa từng quen biết.

“Em xin nghỉ chưa? Không khỏe thì ở nhà nghỉ ngơi đi.” Thẩm Thần Đồng nói xong, quay người, đi ra khỏi cửa

“Anh lại đi đâu đấy?” Thư Nhã Hân hỏi: “Chúng ta vẫn chưa đi lấy..

giấy đăng ký kết hôn đâu.” “À..

cái đấy à..

để nói sau nhé, anh đi phòng vấn3đã.” Anh ta nói xong, cũng chẳng buồn quay đầu lại mà đi mất dạng

Từ đầu tới cuối, anh ta chỉ nhìn thoáng qua cô ấy một lần

Thư Nhã Hân vẫn ngồi đó, tâm trạng vô cùng khó chịu

Cô ấy suy nghĩ kỹ mới thấy bọn họ đã rất lâu rồi không còn nói chuyện từ tế với nhau.

Cô ấy cầm lấy điện thoại, bấm số di động của Trần Diệu, nhưng ngón tay dừng lại rất lâu trên màn hình cũng không bấm gọi, cuối cùng quyết định không gọi cuộc điện thoại đó nữa

Có lẽ bởi vì không muốn mất đi Thẩm Thần Đồng, hoặc có lẽ vì không có dũng khí tìm bằng chứng chứng minh Thẩm Thần Đồng đang nói dối, rốt cuộc thì cô ấy vẫn vứt điện thoại sang một bên, không gọi cho Trần Diệu nữa

Trần Diệu là bạn thân của cả Thẩm Thần Đồng và Thư Nhã Hân

Có lẽ vào thời khắc ấy, trong thâm tâm của Tô Nhã Hân hiểu rõ rằng nếu cô ấy gọi cuộc điện thoại đó, mọi thứ đều sẽ sụp đổ, hạnh phúc ngay trước mắt cô ấy sẽ tan thành mây khói.

Cô ấy không muốn mọi chuyện trở nên như vậy

Cô ấy quyết định coi cuộc điện thoại kia trở thành một bí mật, không muốn làm rõ, cũng không làm gì hết, cứ như vậy quên đi là được

Cô ấy dọn dẹp sơ, nấu một chút đồ ăn, ăn xong sau đó đi làm

Cô ấy già3vò như chưa có chuyện gì xảy ra cả, mỗi ngày đều nấu cơm cho Thẩm Thần Đông

Hầu hết thời gian, Thẩm Thần Đông đều ở nhà lên mạng, thi thoảng cũng đi ra ngoài phòng vắng

Trước khi Thẩm Thần Đông từ chức, anh ta vốn là một giám đốc bộ phận, sau đó vì một lần gây ra sự cố phải bồi thường nên bị công ty sa thải

Kể từ ấy anh ta ở nhà, dựa vào tiền lương tích góp được từ trước tới nay trong tài khoản ngân hàng để sống.

Thư Nhã Hân vẫn chưa từng nói gì bởi cô ấy nghĩ rằng Thẩm Thần Đông cũng không phải người không hiểu chuyện, anh ta chỉ chưa tìm được một công việc thích3hợp mà thôi

Hơn nữa, đứa con của bọn họ cũng sắp ra đời rồi, anh ta thế nào rồi cũng sẽ vì gia đình nhỏ của bọn họ mà cố gắng phấn đấu.

Từ lúc anh ta nghỉ việc cho đến nay đã hơn ba tháng, ban đầu còn phỏng vấn nhiều nhưng sau đó ít ra ngoài dần

Thư Nhã Hân rất bận vì tạm thời Thẩm Thần Đông chưa tìm được việc, cô ấy muốn kiếm nhiều tiền hơn một chút, cho dù đang mang thai vẫn thường xuyên tăng ca.

Không phải cô ấy chưa từng nghe đồng nghiệp xì xào, rằng cô ấy vác bụng to như vậy mà còn tăng ca, cũng không biết chồng cô ấy nghĩ thế nào

Mỗi ngày cô ấy đều9một mình đi tàu điện ngầm đi làm, sau đó lại một mình lên tàu điện ngầm trở về nhà, cứ ngày này qua ngày khác

Nếu như mọi thứ chỉ có vậy, có lẽ một ngày Thư Nhã Hân sẽ cảm thấy chán nản, cũng sẽ buông tha Thẩm Thần Đông

Nhưng những gì chưa xảy ra thì chưa thể nói trước được, với tính cách của Thư Nhã Hân, có lẽ cô ấy sẽ lựa chọn cả đời cũng sẽ không nói ra chuyện này, chỉ coi nó như một bí mật nhỏ vĩnh viễn chôn sâu trong đáy lòng

Không phải mọi người vẫn nói hôn nhân là hai người lừa dối lẫn nhau thì mới có thể bước tiếp được đó sao?

Đến khi người phụ nữ kia trở tráo đến tìm cô ấy, cô ấy mới phát hiện ra sự nhện nhục của mình trước nay chỉ như một trò hề

Ngày 25 tháng 12, lễ Giáng sinh, Thư Nhã Hân đã thề cả đời cũng sẽ không quên ngày này

Hôm đó bên ngoài lúc đó mưa rơi, Thư Nhã Hân ôm bụng bầu đi xuống dưới chuẩn bị lên tàu điện ngầm trở về nhà thì người phụ nữ tên là Tô Tiểu Ái xuất hiện trước mặt

Lúc này Thư Nhã Hân đang mang bầu tám tháng, còn hai tháng nữa thì sinh

Chưa song sinh nên bụng cô ấy lớn hơn so với phụ nữ mang bầu bình thường

“Chắc cô là Thư Nhã Hân đúng không?” Cô gái đang nói chuyện trông vẫn còn khá trẻ, nhìn cô ta tầm hai mươi tuổi, chắc vẫn còn là sinh viên đại học

Cô ta khinh miệt nhìn Thư Nhã Hân từ trên xuống dưới một lượt, sau đó dùng bụng của cô ấy, cười châm chọc, giễu cợt: “Nhìn cũng thường thôi.”

“Cô là ai, tôi không biết cô.” Thư Nhã Hân đã từng nghe qua giọng nói này, lòng dậy sóng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, chỉ có bàn tay đang khẽ run tiết lộ tâm tình của cô ấy lúc này

“Tôi là ai cô không biết sao mà còn hỏi?” Tô Tiểu Ái hừ lạnh một tiếng lại nói: “Tôi cứ nghĩ rằng cô sẽ biết điều mà buông tha cho Thẩm Thần Đông, vậy mà tại sao cô vẫn mặt dày mày dạn quần lấy anh ấy.”

“Anh ấy là chồng chưa cưới của tôi.” Thư Nhã Hân nhìn Tô Tiểu Ái, cô không muốn bản thân mất mặt trước người phụ nữ này lại nói: “Anh ấy là cha của đứa con trong bụng tôi, cô có thể tránh ra không? Tôi phải về nhà.” “Cô không tò mò về quan hệ giữa tôi và Thần Đông sao?” Tô Tiểu Ái bị thái độ của Thư Nhã Hân làm cho hoang mang, không nghĩ ra cách chọc giận cô, “Không thể như vậy được, bạn trai cùng người phụ nữ khác lên giường mà cô không để ý chút nào sao? Nhìn cô chẳng yêu Thần Đông chút nào, nếu như cô yêu anh ấy thì cô không thể thờ ơ như thế được.”

“Đó là chuyện giữa tôi và anh ấy

Còn nữa, anh ấy là chồng chưa cưới của tôi chứ không phải phải là bạn trai của tôi.” Thư Nhã Hân chỉnh lại lời nói của cô ta

Cho dù biết rõ đây là việc vô nghĩa nhưng cô ấy vẫn muốn khiến quan hệ giữa mình và Thẩm Thần Đông nghe to tát một chút

“Có gì khác nhau sao? Các người vẫn còn chưa kết hôn.” Tô Tiểu Ái hùng hồn nói: “Chỉ cần các người còn chưa kết hôn, anh ta vẫn chưa phải là của cô.”

“Chúng tôi sắp kết hôn rồi.” Thư Nhã Hân không biết Tô Tiểu Ái rốt cuộc có phải có ý muốn nói như vậy hay không

Cô ấy không tin rằng trên đời này có chuyện trùng hợp đến như vậy, cô ấy cùng Thẩm Thần Đông đã quyết định ngày đó sẽ đi lấy giấy đăng ký kết hôn, nhưng đến ngày đó anh ta cũng không trở về, điện thoại thì không gọi được, đến lúc gọi lại còn để cô ấy nghe thấy những âm thanh kia.

“Tôi sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, tôi nói cho cô biết, Thần Đông là của tôi!” Tô Tiểu Ái muốn độc chiếm người mình thích, hi vọng rằng Thư Nhã Hân biết khó mà lui cho nên mới ở trước cửa công ty, trước mặt bao người mà chỉ thẳng vào mặt Thư Nhã Hân, đòi hỏi cô ấy phải bỏ Thẩm Thần Đông.

Nhìn Tô Tiểu Ái nghênh ngang bỏ đi cùng với những ánh mắt dò hỏi của những người xung quanh, Thư Nhã Hân vẫn giữ được bình tĩnh đi ra khỏi cửa công ty, mở ô bước ra ngoài

Trời mưa rất lớn, hai mắt lệ nhòa, cô ấy không hiểu vì sao rõ ràng đã che ỏ nhưng mặt vẫn ướt

Ở một góc vắng vẻ của trạm tàu hỏa, cô ấy không nhận được nữa, tựa lưng vào tường ồm khóc

Đường như cô ấy muốn trút tất cả sự tủi thân, không cam lòng cùng bất an, bàng hoàng trong lòng mình ra ngoài.

Nhìn dòng người qua lại trên lối đi, Thư Nhã Hân không biết phải làm thế nào

Tay cô ấy đặt trước bụng, nơi này có hai sinh mạng nhỏ bé chuẩn bị đến với thế giới này

Cô ấy cho rằng bọn họ sẽ hạnh phúc cả đời, nhưng giờ lại phải đối mặt với sự thật tàn khốc này.

Cô ấy nghĩ rằng mình hiểu Thẩm Thần Đông, nghĩ rằng Thẩm Thần Đông yêu cô ấy như cô ấy yêu anh ta, nhưng đến lúc này, cô ấy không thể không đối mặt với chuyện Thẩm Thần Đông không yêu cô ấy như cô ấy tưởng.

Cô ấy không biết mình phải làm gì

Tha thứ cho Thẩm Thần Đông sao? Bây giờ không phải là vấn đề tha thứ hay không, mà là Thẩm Thần Đông còn muốn là chồng của cô ấy nữa không?

Đột nhiên cô ấy không muốn trở về nơi mà bản thân cứ nghĩ rằng đó sẽ là ngôi nhà cả đời của mình

Bọn họ cùng mua căn nhà đó, với hai phòng ngủ nhỏ và một phòng khách

Khi cô ấy và Thẩm Thần Đông góp đủ tiền cọc trả cho ngôi nhà đó, bọn họ đã thực sự rất vui vẻ.

Từ lúc cô ấy mang thai cho đến nay, quan hệ giữa bọn họ càng ngày càng xa cách, cũng không biết là bao lâu rồi hai người không nhìn thẳng vào mắt nhau, có lẽ là từ sau cuộc điện thoại đó

Cho dù cô ấy không muốn để tâm, vờ như không biết, vết thương trong lòng vẫn in hằn dấu vết.

Cô ấy ngần ngại đứng ở đó, cũng không biết làm sao để trở về nhà, toàn thân ướt nhẹp

Thẩm Thần Đông ở nhà vẫn đang dán mắt vào màn hình vi tính, thấy Thư Nhã Hân trở về chỉ liếc một cái, thấy cô ấy thần thờ cũng không an

ui.

“Thần Đông” Thư Nhã Hân đến bên cạnh anh ta, Thẩm Thần Đông đang chơi game, chỉ nhìn màn hình, không rảnh để ý đến Thư Nhã Hân.

“Thần Đông” Giọng của Thư Nhã Hân vẫn rất kiềm chế vì muốn đứa con sau này có cha

Cô ấy gắng gượng nghiền nát những lời nói như lưỡi dao kia ở trong lòng, không biết bản thân mình có thể mạnh mẽ đến nhường này, cũng không biết mình có dễ dàng tha thứ đến như vậy

Cô ấy nghĩ, chỉ cần anh ta giải thích, hứa hẹn không có lần sau, cô ấy sẽ bỏ qua chuyện này

Đến thời điểm ấy, cô ấy vẫn còn nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Cuộc điện thoại không người nghe máy lúc nửa đêm (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Sau đó rồi sao?” Thư Nhã Hân nói đến đây dường như lại đắm chìm vào tình cảnh lúc đó, đột nhiên im lặng.

Một lát sau, cô ấy tỉnh táo lại, tôi hỏi tiếp.

“Ngày đó là lần đầu tiên chúng tôi cãi nhau, hơn nữa tranh cãi vô cùng dữ dội

Thật ra thì sau khi tôi mang thai, bầu không khí giữa tôi và Thần Đông luôn có không ổn

Giống như muốn xả tất cả những ưu tư đè nén trong lòng, chúng tôi tranh cãi rất gay gắt, gay gắt đến mức tôi nghĩ rằng chúng sẽ chấm dứt với nhau tôi ngay lúc đó.” Cô ấy cười méo mó: “Thật ra tôi rất hối hận

Nếu ngay từ ban đầu khi người đàn bà kia gọi cho tôi, tôi quả quyết rời đi, không tiếp tục ở lại thì con tôi có lẽ sẽ không chết, tất cả mọi chuyện cũng sẽ không giống như bây giờ.”

“Nhưng mà thời điểm đó tôi không bỏ được, tôi rất yêu anh ấy, cô có hiểu không? Tôi yêu anh ấy.” Vành mắt cô ấy ửng đỏ, trong đôi mắt kia ẩn chứa sự bị thương và tình cảm chan chứa

Chuyện đến ngày hôm nay, cho dù hai người đã đi đến bước này, trong tim cô ấy vẫn còn có hình bóng của anh ta.

Yêu một người chính là cho người ta quyền được làm đau mình: rõ ràng đã bị người ta cầm dao đâm thẳng vào tim nhưng vẫn không thể buông tay; miệng thì nói rằng sẽ không bao giờ gặp nữa nhưng thơ thẩn lại dạo xem tin người đó; cái tên ấy từ đó trở thành một cái dằm trong tim, không thể tùy tiện chạm vào, bởi chỉ cần chạm nhẹ thì vết thương sẽ đau nhói.

“Lúc đó..

đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi dò hỏi

“Bố mẹ của Thần Đông đến.” Thư Nhã Hân nói, “Lúc bọn họ đến, tôi đang thu dọn đồ đạc định dọn ra ngoài.” “Tôi nhớ! không làm thì cô vừa nói là tiền bỏ ra để mua căn nhà kia cô cũng có phần trong đó mà, tại sao lại là cô phải dọn ra ngoài ở?” Tôi không thể hiểu nổi cách làm của Thư Nhã Hân, cho dù cô ấy có nản lòng đến mức nào đi chăng nữa cũng không thể vứt bỏ số tiền mà mình đã bỏ ra như vậy được

Hơn nữa, cô ấy vác cái bụng to như vậy một mình dọn ra ngoài, kiểu gì cũng thấy vô lý.

Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, không ngờ tên Thẩm Thần Đông lại có thể tàn nhẫn và thờ ơ với vợ chưa cưới của mình và đưa con sắp ra đời này đến như vậy, thật hết nước nói.

“Bố mẹ anh ta khuyên ngăn tôi ở lại

Biết được nguyên nhân, bố của Thẩm Thần Đông đánh anh ta một trận, bắt anh ta chấm dứt với người phụ nữ kia, một lòng một dạ với tôi và con

Dưới sự thuyết phục cùng ép buộc của bố mẹ, cuối cùng anh ta cũng nhận sai với tôi, sau đó cách một hôm, chúng tôi cũng đi lấy giấy đăng ký kết hôn.” Cô ấy cười tự giễu nói: “Suy nghĩ lại một chút mới thấy tôi thật sự quá ngu ngốc.”

“Ý thức được bản thân là đồ ngốc chứng tỏ cô vẫn còn có thể cứu được.” Sợ nhất là những người ngu ngốc từ đầu đến cuối nhưng tuyệt nhiên vẫn không hiểu được bản thân ngu ngốc đến mức nào

Thư Nhã Hân nói: “Bố mẹ Thẩm Thần Đông ở đó với chúng tôi một tuần lễ, nói khi tôi sinh xong sẽ lại lên chăm sóc tôi, sau đó họ về quê

Vì căn nhà chúng tôi ở rất nhỏ, bọn họ chỉ ở vài hôm rồi về

Bọn họ muốn cho tôi và Thẩm Thần Đông có thời gian để làm hòa với nhau.”

“Sau đó là Thẩm Thần Đông hay là Tô Tiểu Ái?” Tôi hỏi.

Thư Nhã Hân nhẹ nhàng lắc đầu một cái, trên mặt là thần sắc vô cùng đau khổ nói: “Sau đó, Thẩm Thần Đông dọn ra ngoài, chuyển đến ở cùng người đàn bà kia.”

Ngày thứ ba sau khi cha mẹ Thẩm Thần Đông về quê, anh ta không báo trước một câu nào cũng biến mất

Thư Nhã Hân tan làm trở về nhà không thấy bóng dáng Thẩm Thần Đông đâu

Trong nháy mắt, đối mặt với cảnh nhà cửa trống không như vậy, cô ấy cảm thấy tan nát cõi lòng, dường như mất hết sức lực, quên cả thờ, không ngờ đến cuối cùng lúc gần ngất đi thì cô ấy chợt bừng tỉnh

Cô ấy cố giữ bình tĩnh, tự mình ăn cơm, sau đó đi tắm rồi lên giường đi ngủ một mình.

Trước khi bão táp kéo đến, mọi thứ thường diễn ra rất bình yên

Thư Nhã Hân vẫn chưa hiểu tại sao lúc đó cô ấy lại có thể nhẫn nhịn đến mức như vậy

Có lẽ bởi cô ấy không muốn đưa trẻ ra đời sẽ không có cha nên sự nhẫn nại của cô ấy vượt qua sức tưởng tượng của người thường

Cô ấy bắt đầu gọi điện thoại cho Thẩm Thần Đông, đương nhiên anh ta không nghe điện thoại

Thư Nhã Hân biết anh ta dọn đến ở cùng Tô Tiểu Ái là vì ngày thứ năm sau khi Thẩm Thần Đông rời đi, Tô Tiểu Ái nhịn không được mà gọi điện thoại tới, bắt cô ấy phải rời xa Thẩm Thần Đông, không được gọi điện thoại đến nữa

“Chúng tôi hiện tại đã kết hôn rồi, tôi hiện tại đã có tư cách để bảo cô rời xa Thẩm Thần Đông chưa?” Thư Nhã Hân vô cùng bình tĩnh, nhưng nếu nghe kỹ sẽ thấy giọng cô ấy hơi run

Cô ấy cầm điện thoại rất chặt, lúc cúp máy mới phát hiện trong lòng bàn tay mình đã ướt đầm mồ hôi.

Cô ấy không nhớ nổi lúc đó Tô Tiểu Ái đã nói gì, cũng không nhớ bản thân mình đã nói gì, chỉ biết lúc bản thân bình tĩnh trở lại thì điện thoại bên kia đã tắt máy rồi

Cô ấy tính sinh con xong sẽ rời bỏ Thẩm Thần Đông

Đúng vậy, Thư Nhã Hân lúc đó đã bị phản bội tới mức ấy vậy mà vẫn không hề hận anh ta, chỉ muốn rời xa anh ta, cảm thấy rời xa anh ta là tốt rồi

Đáng tiếc trên Thế giới này, sự im lặng không lên tiếng không phải là cách cuối cùng để giải quyết vấn đề

Có những người không bao giờ biết cảm kích, giống như Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông vậy

Tờ giấy đăng ký kết hôn của Thư Nhã Hân và Thẩm Thần Đông trở thành cái dằm trong tim của Tô Tiểu Ái, cô ta vừa nịnh nọt vừa nài ép Thẩm Thần Đông

Thư Nhã Hân cũng không biết cô ta đã làm thế nào, nói tóm lại vào một hôm mưa tầm tã, Thẩm Thần Đông đã quay trở lại

Không chỉ có mỗi Thẩm Thần Đông, ngay cả Tô Tiểu Ái cũng đi cùng anh ta

Tô Tiểu Ái xinh đẹp động lòng người, lại tỏa ra khí chất kiêu ngạo của thiên kim tiểu thư, đứng bên cạnh Thẩm Thần Đông đẹp trai anh tuấn

Trong chớp mắt, Thư Nhã Hân thấy bản thân thật không xứng với Thẩm Thần Đông.

Thẩm Thần Đông nhìn Thư Nhã Hân, trong ánh mắt không phải không còn chút vương vấn nào, nhưng khi Tô Tiểu Ái đẩy anh ta thì anh ta không nói không rằng đi thẳng vào trong nhà.

Đề lại Thư Nhã Hân đơn độc đối mặt với Tô Tiểu Ái.

Đây không phải lần đầu tiên Thư Nhã Hân gặp cô ta, thậm chí Tô Tiểu Ái còn thường xuyên đến tìm cô để tạo cảm giác tồn tại, mỗi lần đều có thái độ vênh vao hung hăng

Cô ta hiển nhiên là một cô gái bị chiều chuộng đến hư hỏng, tùy hứng, không bao giờ giấu suy nghĩ trong lòng, cô ta mà đã muốn thì không cần biết có phải của người khác hay không, thứ đó đối với người khác có quan trọng hay không, cô ta nhất định phải cướp về tay mình bằng được.

Có lẽ đối với Tô Tiểu Ái, Thẩm Thần Đông chính là người mà cô ta nhất định phải có được.

“Cô biết Thẩm Thần Đông trở về để làm gì không?” Tô Tiểu Ái cười trên sự đau khổ của người khác, nói: “Anh ấy về để lấy thẻ căn cước cùng giấy đăng ký kết hôn

Anh ấy đã đồng ý sẽ ly dị với cô sau đó kết hôn với tôi rồi.” “Tôi sẽ không để cho chuyện đó xảy ra.” Ít nhất sẽ không phải là hiện tại, nhưng Thư Nhã Hân cũng không nói lời này ra khỏi miệng bởi cô ấy không muốn bị người ta biết mình có suy nghĩ hèn yếu như vậy

“Cô sẽ không ư?” Tô Tiểu Ái cười nhạt: “Cô nghĩ rằng cô là ai chứ? Tôi nói cho cô biết, Thần Đông ở cùng một chỗ với cô khổ cực biết bao, anh ấy qua ở với tôi sẽ không như vậy

Tôi có thể cho anh ấy tất cả, cô làm được không?”

“Tôi không thể.” Thụ Nhã Hân lạnh lùng nói: “Thế nhưng chuyện này không liên quan gì đến cô.” “Tiểu Ái, em ra ngoài đợi anh một chút.” Lúc này Thẩm Thần Đông đã đi ra, tay anh ta quả nhiên đang cầm thẻ căn cước cùng giấy đăng ký kết hôn

Tô Tiểu Ái vốn dĩ không muốn nhưng nhìn về mặt Thẩm Thần Đông, cuối cùng vẫn đi ra

Trong phòng khách đột nhiên vô cùng yên tĩnh, Thụ Nhã Hân và Thẩm Thần Đông cứ lẳng lặng đứng đó, dường như ai cũng sợ phải mở miệng trước, phá vỡ bầu không khí im lặng đáng sợ này

“Em thấy rồi đấy.” Cuối cùng là Thẩm Thần Đông thua trước, anh ta nói: “Anh và cô ấy đang yêu nhau.” “Em đã không còn quan tâm đến chuyện đó nữa rồi.” Cô ấy hít một hơi thật sâu, cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh nhất trả lời anh ta: “Anh có thể đi, nhưng giấy đăng ký kết hôn anh phải để lại.”

“Nếu anh nói không thì sao?” Trên mặt Thẩm Thần Đông thoáng qua vẻ phiền chán, nói: “Tại sao em vẫn không hiểu chứ? Chúng ta đã kết thúc rồi.”

“Người không hiểu không phải là anh hay sao?” Trong lòng Thụ Nhã Hân vô cùng khó chịu, dù sao đó cũng là người cô từng rất yêu.

“Dù sao..

dù sao chúng ta cũng không thể tiếp tục ở bên nhau nữa.” Thẩm Thần Đông tỏ ra không quan tâm, nói: “Chúng ta chia tay đi thôi.”

“Ít nhất chờ đứa bé được sinh ra đi có được không?” Tay Thụ Nhã Hân nhẹ nhàng đặt lên bụng, nói: “Anh muốn trên hộ khẩu của đứa bé không có tên của bố chúng sao?” “Đứa bé, đứa bé! Em có phiền hay không!” Hai chữ đứa bé lại một lần nữa trở thành ngòi lửa khiến Thẩm Thần Đông nổi khùng lên, anh ta giận giữ nói: “Anh đã bảo không muốn có con, tại sao em cứ nhất định phải sinh con, sinh con đối với em có lợi lộc gì chứ?”

“Anh có ý gì?” Lời nói của Thẩm Thần Đông vang vọng trong suy nghĩ trống rỗng của Thụ Nhã Hân: “Anh...”

“Phải, anh không muốn có con!” Thẩm Thần Đông liếc qua cái bụng của Thụ Nhã Hân: “Tóm lại, tùy em thế nào cũng được, em đi bỏ nó đi cũng được, không liên quan gì đến anh!” “Anh muốn em bỏ nó?” Sắc mặt Thụ Nhã Hân nhất thời trở nên trắng bệch, cô ấy nhìn ánh mắt Thẩm Thần Đông, phảng phất như đang nhìn một người điên

“Nếu như anh không muốn, tại sao không nói sớm, tại sao không nói lúc em vừa mới mang thai? Chuyện anh tạm thời không muốn có con nói cũng lâu rồi mà!” Thụ Nhã Hân không tương tượng nổi nhìn Thẩm Thần Đông

lần đầu tiên trong đời cô ấy bắt đầu hoài nghi không hiểu tại sao mình lại có thể yêu con người này

Tại sao cô ấy lại yêu một người máu lạnh, đáng sợ đến như vậy

Sự dịu dàng mà anh ta thể hiện trước đây chẳng lẽ đều là giả sao? Tại sao một người từng dịu dàng như vậy lại có thể trở nên tàn nhẫn đến mức này?

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Liễu ơi, hỡi liễu chương đài

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày xưa xanh biếc, hời nay có còn (1)

(*) “Chương Đài” là tên một con đường ở thành Trường An bên Tàu

“Hội Liễu Chương Đài” là hội thăm cây **liễu ở đường Chương Đài**, **ngụ ý** hỏi thăm người thương có còn nhớ thương đến mình

Câu này dựa trên điển tích về tình cảm giữa Hàn Hoành và vợ ông Liễu thị, người từng làm kỹ nữ ở Chương Đài.

Tôi ngồi trong xe găm bánh mì, tôi đã phục bên ngoài biệt thự của Tô Tiểu Ái đã mấy ngày nay rồi.

Từ ngày đầu tiên, Tô Tiểu Ái cùng Thẩm Thần Đông ra ngoài xách rất nhiều túi đựng đồ ăn về, đã liên tiếp mấy ngày trôi qua rồi mà họ vẫn không ra ngoài

Tôi hoài nghi, chẳng hiểu họ ở trong biệt thự làm gì? Chẳng lẽ ngày nào cũng chỉ ăn cơm với làm “chuyện ấy” ư? Tôi không giòi trong mấy trò theo dõi này, hơn nữa cũng cảm thấy chuyện này thất đức, cho nên mấy ngày nay cũng không hề ra khỏi xe

Xui3xẻo cái là mấy ngày này thời tiết xấu, tuyết lúc rơi lúc không mãi chưa hết

Bên ngoài cửa sổ cũng kết băng, làm tôi không thể nhìn được vào bên trong xem đang diễn ra chuyện gì

Trông chừng ở đó liên tiếp được một tuần, đến bản thân tôi cũng chịu không nổi

Tôi lấy điện thoại ra gọi ngay cho ông chú

Không ngờ ông chú bắt máy rất nhanh, tôi cứ nghĩ là không gọi được, bởi từ khi ông già này biến mất, đến cả điện thoại cũng không liên lạc được luôn.

“Lão Bạch nhà tôi vẫn khỏe chứ?” Lâu lắm không gặp, vậy mà câu đầu tiên ông ta hỏi tôi lại là câu này đây.

“Lương tâm của ông đâu hả? Tôi giúp ông chăm mèo tận năm tháng, mà ông cũng không hỏi tôi được một câu có khỏe không.” Tôi vừa cười vừa mắng.

“Bởi vì Lão Bạch mới là con trai ruột của tôi chứ cô thì không.” Ông chú mặt dày nói.

“Thôi thôi ông đừng có tào lao nữa, Lão Bạch xinh đẹp như vậy làm sao có thể là do ông sinh ra chứ.” Treu ghẹo một hồi, tôi liền lái về chủ đề chính: “Này, ông đang ở đâu đấy, sao lại mất tích những năm tháng thế, tí nữa là tôi báo cảnh sát rồi đấy

Tôi còn tưởng nội tạng của ông bị người ta móc ra đem bán rồi cơ.” “Ừ, tôi đi giải cứu thế giới.” Ông chú bắt đầu nghiêm túc nói những nói cuối, lại bảo: “Tôi vừa mới chuyển nhà, còn đang định gọi cho cô đây.” “Ông rớt cuộc cùng chuyển nhà rồi đấy à?” Tôi không nhìn được cao giọng, đây quả thật là tận thế sắp đến thật rồi, lại nói: “Không phải là ông lại chọc vào người không thể chọc đấy chứ?”

“Cô lại nghĩ linh tinh gì thế hả, chỗ cũ chuẩn bị phá bỏ rồi nên phải chuyển nhà.” Tâm tình của ông chú có vẻ rất tốt, còn nhẫn nại giải thích cho tôi nghe, ông ta bảo: “Lát nữa tôi gửi có địa chỉ chỗ này, cô qua đây nhé, nhớ mang theo báo bói nhà tôi đấy.” “Biết rồi, biết rồi.” Tôi cúp điện thoại, không lâu sau, quả nhiên có tin nhắn tới.

Tôi lái xe trở về nhà, đem theo Lão Bạch, nhập địa chỉ vừa nhận vào bản đồ, sau hơn một tiếng lái xe, cuối cùng tôi cũng dừng lại ở một chỗ trống còn cũ hơn cả chỗ trước kia của ông ta.

Nhìn phong cảnh hoang dã trống trơn xung quanh, tôi muốn phát điên! Vốn dĩ chỗ cũ của ông chú có chút bình dân, nhưng ít ra bốn phía còn có hơi người, còn chỗ này chính xác là chốn đồng không mông quạnh, bản đồ có thể chỉ đến đây, tôi cảm thấy quả đúng là kỳ tích.

Sa Thị nằm ở miền trung của Thiên Triều, phía Bắc của Sa Thị là một ngọn núi

Bởi vì chỗ này có vị trí khá heo hút, dân số rất thưa thớt, cũng rất ít người tới đây, bởi vì ở đây thật sự cũng chẳng có gì cả, có đến đây cũng chẳng để làm gì.

Phía trước không có đường nữa, tôi dừng xe lại đây

Lúc xuống xe, cái lạnh thấu xương ở bên ngoài ập vào mặt, vào cái ngày mùa đông rét mướt, lại phải chui vào nơi khe núi heo hút này cảm giác thật chả dễ chịu gì

Phía Bắc của Sa Thị có địa hình rất phức tạp, trước mặt tôi lúc này là một ngọn núi cao, dưới chân núi là những vách đá thẳng đứng như lưỡi dao vừa dóc lại vừa gập ghềnh.

Ngay trước vách đá, khoảng hai mươi mét là một ngôi biệt thự hai tầng sang trọng đứng sừng sững.

Bởi vì bốn phía đều trống không, rất dễ dàng nhìn thấy ngôi biệt thự đó

Tôi không nhìn được cười, ông chú ngày trước ở nơi như ổ chuột bây giờ thì ở hẳn biệt thự, đáng tiếc là vị trí của căn biệt thự này lại quá xa xôi hẻo lánh

Tôi bọc Lão Bạch vào trong áo khoác, rút cổ chạy nhanh vào trước cửa căn biệt thự, gõ cửa một cái có người ra mở cửa nhanh chóng

Người ra mở cửa vẫn là bà lão tóc bạc phơ ấy, tôi cũng không biết bà lão này là ai, cũng không biết bà ấy có quan hệ gì với ông chủ, chỉ biết là từ khi tôi quen biết Lão Bạch thì bà ấy đã ở đây rồi

Nói bà ấy là mẹ thì không giống, là bà nội lại càng không giống

Có điều tôi cũng chẳng phải người nhiều chuyện, ông chú không nói, tôi cũng lười hỏi

Ôm Lão Bạch bước vào trong phòng, một luồng không khí ấm áp tràn ra, hệ thống sưởi trong ngôi biệt thự này cũng khá đầy đủ; đi qua phòng khách sang trọng là đến thư phòng của Lão Bạch.

Tôi nhìn bốn phía một lượt, chỗ này với chỗ ông chú ở trước kia thật sự là khác nhau một trời một vực.

“Meo” Lão Bạch nhìn thấy ông chú, nhảy từ trong lòng tôi xuống nhào vào lòng ông ta

Ông chú đang mặc một chiếc quần cộc với áo may ô, ngồi trên ghế ở bàn máy tính ăn kem, nhìn thấy Lão Bạch như nhìn thấy người thân, một người một mèo nhiệt tình như lửa ôm hôn thấm thiết khiến tôi cũng chán chả buồn nhìn.

“Ông mất tích lâu như vậy là để chạy tới đây xây biệt thự đấy hả?” Tôi nhìn không được hỏi: “Ông còn có thể xây xa thêm một tí nữa không? Sao không xây ngay dưới mấy cái vách đá kia đi.”

“Tôi cũng muốn thế lắm đấy mà chả ai xây cho tôi.” Bộ râu của ông chú nhìn vẫn chán nản như vậy, hai quầng mắt thâm đen khiến người ta tự hỏi bao lâu rồi ông ta không ngủ, ông ta nói: “Lão Bạch nhà tôi hình như gầy đi thì phải.”

“Ông mù đấy à? Rõ ràng là nó béo lên mà.” Tôi cũng lười tranh cãi với ông chú: “Có việc làm ăn mới rồi đây.” Tôi đưa hai tấm ảnh cho ông chú, cũng nói sơ qua về chuyện của Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông, ông ta thuận tay ném hai tấm ảnh sang một bên sau đó tiếp tục chơi đùa cùng Lão Bạch

Thật khó mà tưởng tượng nổi, một ông chú cao lớn thế kia lại là con sen của mèo.

“Khoảng bao lâu thì xong việc?” Từ lúc tôi nhận vụ của Thư Nhã Hân đến nay vẫn chưa có một chút tiến triển thực tế nào, cho nên tôi cảm thấy hơi sốt ruột.

“Tôi vừa mới đổi công cụ mới, chắc sẽ nhanh thôi, khoảng hai ngày là xong, đảm bảo đào được hết lịch sử đen tối của bọn họ.” Ông chú nói khá tự tin.

Tôi đặt phong bì tiền cọc ở phía bên tay phải của ông ta: “Đây là tiền cọc.” Đây là quy tắc cũ, nhờ ông ta điều tra gì cũng không thể thiếu tiền cọc

“Chỗ này của ông cũng không phải xa bình thường, sao mà cứ thích chạy đến mấy chỗ xa xôi hẻo lánh thế không biết.” Tôi xoa đầu Lão Bạch nói: “Tôi về đây, đợi lát nữa tôi rồi tôi chẳng dám lái xe nữa.”

Từ đây lái xe vào trong thành phố mất cả tiếng đồng hồ chứ ít gì

Tôi vừa lái xe vừa mắng ông chú chuyển nhà xa quá, sắc trời tối dần, mặt đường kết băng không thể lái xe quá nhanh

Mất hai tiếng rưỡi tôi mới về đến nhà.

Vừa tắm nước nóng xong, định lên giường đánh một giấc say sưa thì chuông cửa vang lên

Gìờ này ai lại quấy nhiễu giấc mộng của tôi thế không biết? Tôi xỏ dép lê đi ra nhìn vào mắt mèo, thấy Hứa Mạch đang bình tĩnh đứng ngoài cửa, tay còn xách một ít đồ.

Tôi vội vàng mở cửa, Hứa Mạch giơ đồ trong tay lên lắc qua lắc lại trước mặt tôi nói: “Đoán xem cái gì đây nào?” “Đồ ăn ngon!” Tôi bỗng nhiên tỉnh cả ngủ, Hứa Mạch cầm một bình giữ nhiệt.

“Đồ ăn ngon gì mới được chứ?” Anh ấy đặt bình giữ nhiệt trên bàn trà nhỏ, mặt đầy ý cười nhìn tôi

“Dù sao thì vẫn là đồ ăn ngon.” Tôi mở nắp bình ra, hơi nóng bốc lên nghi ngút, mang theo một hương thơm thanh ngọt tràn vào khoang mũi, hóa ra là cháo mừng 8 tháng Chạp

“Cháo mừng 8 tháng Chạp là cháo dùng nếp, đậu, và các loại quả khô như táo, hạt dẻ, hạt sen..

nấu thành

Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc Đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau trong dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ.

“Hôm nay là ngày mừng 8 tháng Chạp sao?” Bây giờ tôi mới nhớ ra hôm nay là ngày gì.

“Biết ngay kiểu gì em cũng quên mà, thôi ăn nhanh đi.” Anh ấy lấy bát đũa từ phòng bếp ra, múc cho tôi một bát cháo rồi đưa thìa với cháo qua cho tôi nói: “Mùng tám tháng Chạp nhất định phải ăn cháo này.”

“Haizz, Hứa Mạch à, sao anh lại hòa nhã lịch sự thế cơ chứ.” Tôi mức người phụ nữ như tôi đây cũng thấy mặc cảm tự ti, “Haizz..” “Em thờ dài cái gì chứ?” Anh ấy vươn tay lau đi vết cháo trên khóe môi tôi hỏi.

“Than thờ người đàn ông tốt như anh là hoa đã có chủ rồi.” Tôi chọc ghẹo anh ấy

“Em tới vun đất cho nó à?” Hứa Mạch nghiêm túc hiếm thấy.

“Ai mà thèm chứ.” Trong đầu tôi hiện lên một gương mặt hơi tái, gầy gò, yên tĩnh nhưng xinh đẹp, bị thời gian vùi lấp

Nếu chị tôi ở đây, cho chị ấy thời gian để hiểu Hứa Mạch tốt thế nào, chị ấy nhất định sẽ phải lòng anh ấy cho mà xem.

Nhất định là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Liễu ơi, hỏi liễu chương đài

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày xưa xanh biếc, hỏi nay có còn (2)

Hai ngày sau tôi lấy được tư liệu điều tra từ chỗ ông chú, xem thật cẩn thận hết một lượt

Sau khi xem xong, tôi cảm thấy Thư Nhã **Hân** thua **Tô Tiểu Ái** là **chuyện** hoàn toàn có thể hiểu được

Cho dù là người đàn ông nào, đứng giữa Thư Nhã Hân và Tô Tiểu Ái cũng đều sẽ chọn Tô Tiểu Ái, đương nhiên cả ai mà lại chể tiền cả.

Trước đây lúc điều tra về Tô Thường Thụy, tôi cũng chỉ tra về đời sống cá nhân cùng tình hình của Tập đoàn Giang Hải mà thôi.

Tài liệu đó không hề nhắc đến Tô Tiểu Ái là bởi vì hai người họ vốn không chung họ khẩu

Tô Tiểu Ái và Tô Thường Thụy là anh em ruột, nhưng khi Tô Tiểu Ái vừa sinh ra đã được đem cho chú của Tô Thường Thụy nuôi dưỡng, nên họ từ anh ruột lại thành anh em họ

Nói đến đây không thể không kể đến chuyện của Tô gia.

Ông nội của Tô Tiểu Ái là Tô Quốc Lương, một nhân vật tiếng tăm lẫy lừng, từ một nhà xưởng ba người nhỏ bé mà một tay gây dựng nên doanh nghiệp Giang Thị

Tô Quốc Lương sinh được ba người con, con trai lớn Tô Tín Nặc vẫn luôn ở Thụy Điển phát triển sự nghiệp, con trai thứ là Tô Tín Ngôn chính là bố ruột của Tô Tiểu Ái và Tô Thường Thụy, mà con trai thứ ba của ông ta Tô Tín Thệ lại phát triển sự nghiệp ở Mỹ.

Bởi vì Tô Tín Thệ vô sinh nên Tô Tín Ngôn đã giao con gái mình cho Tô Tín Thệ nuôi dưỡng, cũng vì lẽ đó mà đường như Tô Tiểu Ái lớn lên và sinh sống ở nước ngoài

Bởi vì không có cha mẹ ruột, cha mẹ nuôi sợ giáo dục nghiêm khắc sẽ khiến cô ta bất mãn, nên cuối cùng nuôi dạy cô ta trở thành bản tính cách ngang ngược như bây giờ, không cần biết là thứ gì, chỉ cần cô ta thích đều được dâng đến tận tay cô ta.

Trong thế giới của Tô Tiểu Ái, không có thứ gì là của người khác cả, tất cả mọi thứ đều được chia làm hai loại, một loại là cô ta muốn, một loại là cô ta không muốn.

Thế nhưng Tô Tín Thệ lại là một doanh nhân rất thành công, khả năng kinh doanh của ông ta so với cha của ông ta là Tô Quốc Lương chỉ có hơn chứ không kém, sản nghiệp của ông ta ở Mỹ nhiều đến mức người ta không thể tưởng tượng nổi, cho nên Tô Tiểu Ái không cần làm gì, mỗi ngày chỉ tiêu tiền ăn chơi cũng không theo kịp tốc độ kiếm tiền của ông ta.

Từ nhỏ đến lớn không có gì là không mua được, tam quan của Tô Tiểu Ái được hình thành như vậy

Nhà cô ta cũng chẳng ai quản cô ta, cô ta muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cha mẹ ruột cảm thấy có lỗi với cô ta nên chỉ cố gắng nuông chiều, cha mẹ nuôi lại sợ cô ta nhớ thương lo lắng cha mẹ ruột, yêu chiều thiếu điều hái trái hái sao trên trời xuống cho cô ta mà thôi.

Một kẻ kiêu ngạo như cô ta làm sao lại để ý tới Thẩm Thần Đông được chứ? So với gia thế hiển hách giàu sang của Tô Tiểu Ái thì gia cảnh của Thẩm Thần Đông đơn giản hơn nhiều.

Bố mẹ anh ta làm công ăn lương ở một công ty bình thường, gia cảnh cũng chẳng phải là giàu có nhưng cũng không đến nỗi quá tệ, bình thường giống như hàng nghìn gia đình khác, sống một cuộc sống bình thường như vậy ngày qua ngày.

Lý do mà Thẩm Thần Đông với Tô Tiểu Ái quen biết nhau mới thật khiến người ta khó tin, nhưng sau khi biết điều này, tôi cũng cảm thấy lý do để ngôi sao có thể gặp được nhau với một con chó hoang cũng chỉ có thể bằng cách đó.

Ông chứ không hổ là cao thủ nình mò tin tức, chỉ cần ra tay không có gì là không tra ra được.

Tôi cũng không rõ ông ta hack máy tính của ai để lấy được tin tức này, tôi cũng không cần biết quá chi tiết, tôi chỉ cần biết sự thật rành rành qua những tư liệu đó là được.

Thẩm Thần Đông cùng Tô Tiểu Ái quen nhau được khoảng một năm, tính ra đó chính là lúc Thẩm Thần Đông cùng Thư Nhã Hân đính hôn, sau đó Thư Nhã Hân mang thai, thái độ của Thẩm Thần Đông liền thay đổi.

Một trong số những lý do đó là Thẩm Thần Đông sợ phải gánh vác trách nhiệm - gánh nặng phải nuôi một đứa trẻ rất lớn, anh ta không muốn phải gánh vác những thứ đó cho nên vẫn luôn không muốn có con.

Đương nhiên lý do quan trọng hơn cả phải kể đến đó là vì Tô Tiểu Ái.

Thẩm Thần Đông và Tô Tiểu Ái quen biết nhau qua một game online đang rất hot hiện nay tên là game 3D “Kiếm Hiệp Tình Duyên 3”, thu hút nhiều người chơi bởi hệ thống sự đồ, khiến cho người chơi được thể nghiệm cảm giác chân thực mãnh liệt giống như bản thân là người trong giang hồ, có sư phụ, có đồng môn, có cùng trận doanh, có cả thể lực đối địch.

Tô Tiểu Ái chính là một đại gia, mà đại gia chơi trò chơi chắc chắn không giống người bình thường rồi.

Cô ta muốn gì chỉ cần bấm tiền vào là được, bấm đến mức quần chúng không nhìn được mà hăm mộ cùng ghen tị, từ đó mà cô ta tự sinh ra cảm giác thỏa mãn một cách vô cùng tự nhiên.

Tôi lật tư liệu đến trang cuối cùng cũng không có tình tiết mang tính bước ngoặt nào xuất hiện.

Cũng phải, lần này cho dù có bao nhiêu tình tiết bước ngoặt xuất hiện cũng không có tác dụng gì.

Bởi lẽ thứ có thể làm tổn thương tới Thẩm Thần Đông chỉ có bản thân anh ta mà thôi.

Anh ta là loại người ích kỷ, từ trước đến nay cũng chỉ yêu bản thân mình, anh ta cũng từng yêu Thư Nhã Hân, nhưng vốn dĩ chẳng có người đàn ông nào lại sẵn lòng chịu khổ cùng một người phụ nữ, đặc biệt là người đàn ông có vẻ ngoài điển trai như anh ta.

Thông tin mà ông chú tra được cũng chỉ có nhiều đây, rất khách quan, tất cả mọi sự thực đều thể hiện rõ ở đây rồi, thế nhưng cũng chẳng giúp được gì cho lắm.

Trước đây tôi cũng đã từng nghĩ, Thẩm Thần Đông vì tiền của Tô Tiểu Ái nên mới lựa chọn chia tay với Thư Nhã Hân.

Anh ta là một con người thực dụng, anh ta yêu tiền, trừ khi tôi biến thành một người phụ nữ còn nhiều tiền hơn so với Tô Tiểu Ái, còn không thì tôi khó mà cướp Thẩm Thần Đông từ tay Tô Tiểu Ái được.

Vụ này nhìn có vẻ dễ xử lý nhưng thực chất lại rất khó để biết nên bắt tay từ đâu.

Nó khác hẳn vụ của Hà Vũ Phi: vụ của Hà Vũ Phi nhìn thì thấy độ khó có vẻ cao, nhưng ông chủ chỉ cần tra được tư liệu kia thì tất cả mọi chuyện trở nên dễ dàng giải quyết.

Tôi cắt tư liệu lại vào trong phong bì, nghĩ một chút liền mở máy tính ra tìm kiếm game Kiếm Hiệp Tình Duyên 3.

Nếu tất cả mọi thứ đều bắt đầu từ game, vậy tôi cũng sẽ ra tay từ game, nói không chừng lại thu hoạch được kết quả không ngờ thì sao.

Thế nhưng dữ liệu game này quá lớn, đợi tải xuống khá lâu nên trong thời gian đó, tôi quyết định vào bếp nấu một gói mì ăn liền.

Nghĩ ngợi một hồi nữa tôi quyết định gọi điện cho Hứa Mạch, nếu quyết định xâm nhập từ trò chơi tôi cần một đối tác phối hợp, như vậy thì mới đạt được hiệu quả, một mũi tên trúng hai đích.

“Hứa Mạch, anh có chơi game không?” Sau khi điện thoại được bắt máy tôi liền hỏi luôn.

“Trò gì thế?” Hứa Mạch cười, không biết vừa mới bàn xong chuyện làm ăn nào mà tâm tình lại vô cùng tốt.

“Một game võ hiệp online tên là “Kiếm Vong 3” Tôi kích chuột vừa nhìn màn hình vừa nói với Hứa Mạch.

“Trong công ty có người chơi, sao vậy? Em muốn chơi à? Hiểu Hiểu, chơi game nhiều quá dễ tẩu hỏa nhập ma lắm đấy.” Hứa Mạch trêu đùa nói.

“Một lời không giải thích rõ cho anh được, sắp đến giờ ăn trưa rồi, anh đã ăn chưa?” Tôi quyết định nói rõ với Hứa Mạch, nhờ anh ấy giúp đỡ, nói qua điện thoại thì cảm thấy không được lịch sự cho lắm.

“Vẫn chưa.” Hứa Mạch nói: “Một lát nữa vừa ăn vừa nói nhé.” “Được quyết định vậy nhé!” Tôi cũng định như vậy.

Sau khi hẹn thời gian cùng địa điểm với Hứa Mạch tôi cúp máy, nghĩ một chút, tôi lại gọi điện thoại cho Thư Nhã Hân, tính ra lần cuối cùng tôi liên hệ với cô ấy là bảy tám ngày trước rồi.

Cô ấy với Hà Vũ Phi không giống nhau, lúc Trương Diệp ức hiếp Hà Vũ Phi, Hà Vũ Phi dễ nghĩ quần cho nên tôi phải thường xuyên đi thăm cô ấy.

Nhưng Thư Nhã Hân thì khác, lòng của cô ấy đã nguội lạnh rồi, trong tim bây giờ chắc chỉ còn cảm giác căm hận, căm hận hai người họ, hận bọn họ phá hủy đi tình yêu của cô ấy, hận bọn họ giết chết con của cô ấy.

Người phụ nữ mà hạnh phúc hiển hiện trên gương mặt ngày đó đã chết rồi, còn sống bây giờ có chăng chỉ là cái xác vô hồn bị khống chế bởi nỗi phẫn nộ và sự hối hận mà thôi.

Lòng cũng lạnh, người cũng nguội lạnh rồi.

“Cô Thư, buổi chiều chúng ta gặp mặt một chút nhé, có một số chuyện tôi nhất định phải báo lại cho cô.” Tôi nói.

Giọng của Thư Nhã Hân rất bình tĩnh, dường như cô ấy cũng đoán được tôi hẹn làm gì, chúng tôi quyết định gặp nhau lúc ba giờ tại quán cà phê Ma Đào.

Tôi với Hứa Mạch gặp nhau ở ngay trước cửa nhà hàng đã hẹn trước, trời lạnh như vậy mà anh ấy chỉ mặc một chiếc áo khoác cổ đứng màu sẫm, dáng người cao lớn, từ cửa đi vào, ai đi qua cũng phải liếc nhìn anh ấy thêm lần nữa

Thành thật mà nói thì Hứa Mạch rất hợp với phong cách này, anh ấy mặc như thể toát lên một loại khí chất nho nhã, anh tuấn

Anh ấy đứng đó không nói không rằng, cũng chẳng nở nụ cười, tôi không kìm được mà cảm thấy người này thực sự có hai bộ mặt đấy

Anh ấy nhìn thấy tôi, trong con ngươi đen nhánh ánh lên một chút ý cười, giống như xuân về với đất, cây cối hoa cỏ đâm chồi nảy lộc, khí chất cả người liền trở lên ấm áp hơn.

“Đến rồi à?” Anh ấy nhìn tôi cười nói.

“Đi thôi, em đói chết rồi.” Tôi không nhìn mặt anh ấy, không biết tại sao nhìn vào ánh mắt kia tôi có chút chột dạ

Quán ăn mà chúng tôi chọn là một nhà hàng Tứ Xuyên, món nướng ở đây rất ngon, chúng tôi tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống, vì một lúc nữa chúng tôi còn có chuyện cần phải nói

Tính ra những chỗ mà tôi với Hứa Mạch gặp nhau hầu như toàn là nhà hàng hoặc là anh ấy mang đồ ăn đến tìm tôi, không thì là tôi qua nhà anh ấy ăn chùa

Nghĩ đến đây tôi không kìm được bật cười, Hứa Mạch nhìn tôi khó hiểu: “Em cười cái gì, trông anh hôm nay tức cười lắm sao?”

“Không phải vậy.” Tôi nói ra suy nghĩ trong lòng mình cho anh ấy nghe, lại bảo: “Quán ăn cũng sắp thành đại bản doanh của chúng ta rồi.” “Như vậy có thể thấy, Phương Hiểu Hiểu em chính là cái thùng cơm.” Hứa Mạch nhân cơ hội này chọc ngoáy tôi

Tôi kháng nghị một chút nói: “Nói cứ như là có mỗi em ăn chứ anh không ăn ấy.” Ngay lúc đó, nhân viên phục vụ đem đồ ăn chúng tôi vừa gọi lên, câu chuyện tạm thời dừng lại, tôi cảm thấy ăn cơm

Sáng nay không ăn sáng, nhịn đói đến bây giờ, tôi cảm thấy tôi có thể ăn hết một con trâu.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Liễu ơi, hỡi liễu chương đài

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày xưa xanh biếc, hời nay có còn (3)

Ăn trưa xong, tôi kể lại chuyện Thẩm Thần Đông và Tô Tiểu Ái cho Hứa Mạch nghe.

Hứa Mạch nghe xong, cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát nói: “Suy nghĩ của em rất chính xác, người giống như bọn họ sẽ không ra ngoài, chỉ ở trong nhà chơi game, thực sự là không có cách nào khác để tiếp xúc với bọn họ.” “Phương pháp duy nhất để tiếp xúc với bọn họ là **chơi game.**” Tôi nói: “**Cho nên em định lập một tài khoản game, tìm cách tiếp cận bọn họ.**”

“Mấy ngày nay anh cũng rất bận, em đọc tên server cho anh, bao giờ về anh sẽ tải game đó xuống, chơi cùng em.” Hứa Mạch sáng khoái nói, nói chuyện với người thông minh thật tốt, khả năng tiếp thu nhanh, tôi còn chưa mở miệng nhờ hỗ trợ, anh ấy đã chủ động lên tiếng rồi.

Trong đầu tôi chợt nhớ tới, những lời mà rất lâu trước đây Hứa Mạch nói với tôi trong một nhà hàng đồ Tây

Khi đó tôi mới nhận vụ của Hà Vũ Phi, ban đầu Hứa Mạch không có mấy thiện cảm với công việc của tôi, nhưng sau đó anh ấy lại nói với tôi rằng, nếu không cách nào thay đổi tôi, vậy thì anh ấy sẽ cùng tôi thay đổi thế giới này

Không thể nói3tôi không cảm động trước những lời này

Có điều con người tôi không bao giờ tỏ rõ cảm xúc ra mặt, không thể hiện sự cảm động của mình

Nói trăm câu cảm ơn cũng không bằng làm chuyện thực tiễn, đây là suy nghĩ của tôi

Từ trước tới nay, tôi luôn làm vậy.

Bàn bạc xong cùng Hứa Mạch, chúng tôi hẹn sẽ gặp nhau trong game hơi khuya một tý, rồi tạm biệt nhau ở cửa quán, Hứa Mạch còn phải trở về công ty, còn tôi phải đến quán cà phê Ma Đảo để gặp Thư Nhã Hân.

Tôi nhìn đồng hồ, mới có một rưỡi, tôi có hẹn với Thư Nhã Hân lúc ba giờ, vậy là còn một tiếng rưỡi nữa mới đến giờ hẹn

Nghĩ tới cái túi lạnh trống không ở nhà tôi quyết định lái xe đến bãi đỗ xe ở khu bách hóa Đại Nhuận Phát, tôi cần mua một ít đồ ăn trữ trong tủ

Sau khi lên tầng trên, tôi liền đi mua sắm, mua xong thì đã là hai giờ ba mươi bảy phút.

Lái xe từ Đại Nhuận Phát đến quán cà phê Ma Đảo mất khoảng mười phút, nhưng ở trong trung tâm rất dễ tắc đường, may là hôm nay không phải cuối tuần cho nên cũng không quá đông

Lúc tôi đến quán cà phê thì mới có hai giờ năm mươi phút

Cần chuẩn thời gian vừa vặn, tôi xuống xe, mang xấp tài liệu kia vào quán cà phê.

Khi xử lý trường hợp của Hà Vũ Phi, tôi không đưa tài liệu điều tra cho cô ấy xem vì sau khi xem xét các yếu tố liên quan, đương nhiên tôi thấy Hà Vũ Phi khi đó không chịu nổi kích động

Giả dụ như làm cô ấy bị kích thích quá độ mà nghĩ quẩn, tầm nhìn hạn hẹp như vậy thì mất còn nhiều hơn được.

Có điều Thư Nhã Hân đã trải qua chuyện xấu nhất rồi, sẽ không có gì tồi tệ hơn cả chuyện kia nữa, cho nên tôi cho cô ấy xem những tài liệu điều tra này, để cô ấy biết rốt cuộc là tại sao mình lại mất đi tất cả, để cô ấy biết mất đi đứa trẻ không phải là lỗi của cô ấy, cô ấy không cần tự trách, bởi vì người sai ở đây là Thẩm Thần Đông.

Đi vào quán cà phê, vừa ngồi xuống ghế, còn chưa kịp thở một cái thì Thư Nhã Hân đã đến

Cô ấy nhìn qua thì chẳng khác gì so với lần trước, thiếu máu nên mặt có hơi tái nhợt

Cô ấy rõ ràng còn rất trẻ, nhưng đỉnh đầu lại có mấy sợi tóc bạc

Chắc hẳn cô ấy vẫn đang trong giai đoạn vượt qua đau khổ

Cô ấy quyết định nhượng bộ thêm một lần cũng không thể kéo lại trái tim của người chồng, đến khi cô ấy quyết định không cần cái gì nữa thì lại mất hết tất cả.

“Cô muốn uống gì?” Tôi hỏi

“Mocha đi.” Cô ấy nhìn tôi cười một cái, nụ cười này dường như xoa dịu đi phần nào không khí tang thương bao trùm xung quanh

Tôi đẩy xấp tài liệu tới trước mặt cô ấy nói: “Xem đi, người yêu mà cô quen thuộc, rốt cuộc có thật sự quen thuộc như cô nghĩ hay không.”

Cô ấy sững sốt một chút, dường như có chút nghi hoặc, không biết phải làm sao

“Cô biết anh ta đang chơi game không?” Cô ấy từng kể từ sau khi cô ấy mang thai, quan hệ giữa cô ấy và Thẩm Thần Đông trở nên rất không tốt

Sau khi Thẩm Thần Đông bị công ty sa thải vẫn ở nhà đợi việc, đại đa số thời gian anh ta ở nhà đều là ngồi trước máy vi tính, nhìn thế nào cũng thấy có chút vấn đề.

Thế nhưng cô ấy cũng không chú ý đến hành động chây ì không chịu tiến lên phía trước của anh ta, chẳng nói gì, chỉ một mình cố gắng, đẩy Thẩm Thần Đông ra ngày một xa hơn

Cho nên chuyện giữa bọn họ biến thành như vậy, thực ra Thư Nhã Hân cũng có trách nhiệm

Cô ấy không nên dung túng cho anh ta ở nhà, lại càng không nên cứ im im, nếu đã quyết định bên nhau cả đời, vậy phải giữ thật chặt người bên gối mới đúng

“Chẳng qua chỉ là chơi điện tử thôi mà.” Cô ấy dường như muốn nói chẳng qua là chơi điện tử thôi cũng không có gì to tát cả, nhưng không thể nói tiếp, vì đã bắt đầu đọc tài liệu

Cô ấy trầm mặc xem xong xấp tài liệu đó, rất lâu sau cũng không nói gì, sắc mặt nhìn qua càng thêm tái nhợt, thiếu sức sống

“Bởi vì chơi game cho nên ngay cả vợ con đều có thể vứt bỏ sao?” Cô ấy như muốn khóc, nhưng cùng lúc đó dường như lại rất muốn bật cười, Thư Nhã Hân nói: “Đồng số liệu ấy quan trọng như vậy sao?” “Không tự trải nghiệm chắc hẳn sẽ chẳng bao giờ hiểu được.” Tôi cầm những tài liệu cô ấy vừa xem xong bỏ lại vào trong phong bì, lại nói tiếp: “Tiền độ trước mắt mới chỉ có vậy, bởi vì bọn họ chỉ ở trong nhà mà không hề ra ngoài, cho nên tôi quyết định sẽ thông qua game để tiếp cận bọn họ

Nếu có tiến triển gì tôi sẽ nói cho cô biết.”

“Được.” Thư Nhã Hân gật đầu, cô ấy khôi phục lại trạng thái bình tĩnh rất nhanh

Bây giờ trái tim đã nguội lạnh, nếu có thể kích thích một chút để cô ấy bộc lộ cảm xúc thì vẫn tốt hơn là không có cảm xúc như bây giờ

Sau khi nói qua về tình huống cho Thư Nhã Hân nghe, tôi uống nốt cà phê rồi tính tiền ra về.

Về đến nhà, tôi đặt xấp tài liệu xuống, chạy đến trước máy vi tính, trò chơi đã được tải xong, tôi lướt web xem hướng dẫn cho người chơi mới, bắt đầu thực hiện các bước cài đặt trò chơi

Trong thời gian cài đặt trò chơi, tôi tự nấu cho mình một tô mì, coi như là bữa tối hôm nay, bởi tôi cảm thấy rằng một lúc nữa khi bắt đầu chơi rồi, có thể sẽ không có thời gian ăn tối nữa

Lão Bạch ở cùng tôi đã mấy tháng, bây giờ đưa nó về với ông chủ, tôi cảm thấy có chút lạnh lẽo, luôn cảm giác căn nhà này quá lớn, trống không, có chút tịch mịch cô đơn

Nửa giờ sau, sau khi tôi ăn tối, trò chơi cuối cùng cũng được cài đặt xong, bắt đầu đăng nhập vào game, rất nhanh liền xuất hiện ở giao diện chung, tôi không có tài khoản trong game này, tôi định lên mạng mua một tài khoản được rao bán trên mạng, nhưng nghĩ nếu làm vậy thì khó mà tiếp cận được với Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông nên đành thôi.

Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông là chiến sĩ nhân dân tệ, tài khoản của bọn họ nhất định rất mạnh, trừ khi tôi mua được tài khoản còn mạnh hơn bọn họ, nếu không rất khó có thể thu hút được sự chú ý

Tôi mở lại phần đăng ký ở giao diện chung, lập thêm một nick phụ nữa

Bởi tôi nhớ rằng game này có một hệ thống sư đồ, tôi cũng đã tìm hiểu qua về game này trên mạng rồi

Người ta đều nói hệ thống sư đồ này tiếp tay cho gian tình, rất nhiều cặp sư đồ gọi sư phụ sau biến thành tướng công, ông xã luôn rồi đấy thôi

Cũng hết cách, bây giờ đang thịnh hành tình yêu sư đồ, giống như bộ phim truyền hình rất hot hiện nay “Hoa Thiên Cốt” cũng là về chuyện tình sư đồ đó thôi.

Trên màn hình trò chơi, không thấy được mặt của đối phương, chỉ có nhân vật với vẻ bề ngoài hoàn mỹ, luôn khiến người ta sinh ra các loại ảo tưởng lãng mạn

Nhất là một người mới không hiểu gì cả, lại được một vị sư phụ lạnh lùng cao siêu nắm tay chỉ dạy, ngày này qua ngày khác, kiểu gì cũng sẽ sinh ra một chút cảm tình đặc biệt

Tôi nhanh chóng đăng ký một tài khoản

Trò chơi yêu cầu nạp tiền theo tháng nên tôi nạp tiền, mua thẻ một tháng

Thẩm Thần Đông và Tô Tiểu Ái chơi ở server nào trong tư liệu, ông chủ đều có, thậm chí đến tên tài khoản và tạo hình nhân vật của bọn họ thế nào ông chủ cũng in ra một bản kèm trong tài liệu gửi cho tôi.

Ông chứ không hổ là ông chủ, làm việc vô cùng tỉ mỉ cẩn thận

Trong lòng tôi âm thầm cảm kích sau đó ấn chuột bắt đầu chơi game

Đầu tiên là một đoạn CG hoạt hình, sau khi lướt qua hết phần ấy, mới đến phần đăng nhập vào giao diện chung

Tôi nhập ID và mật mã, giao diện nhân vật hiện lên.

Kiểm Hiệp Tinh Duyên 3 có rất nhiều môn phái, tôi đếm qua tổng cộng mười môn phái

Tôi vốn định lập một nhân vật nữ, nhưng sau đó nghĩ lại, cuối cùng lại chọn một thiếu niên non nớt ngây ngô.

Đương nhiên là vì Tô Tiểu Ái chắc chắn sẽ không để Thẩm Thần Đông nhận một đồ đệ nữ rồi, nhờ lại này sinh ra gian tình thì sao

Một thiếu niên đáng yêu dù sao cũng tạo được ấn tượng tốt hơn

Game này có chức năng điều chỉnh ngoại hình nhân vật, kể cả khuôn mặt, tôi dành một chút thời gian sửa lại gương mặt thiếu niên trông thật đáng yêu, khiến người ta yêu thích sau đó chọn môn phái Thiên Sách

Cũng chẳng có lý do gì đặc biệt cả, chẳng qua là tôi thích tạo hình của môn phái đó mà thôi

Tôi đặt cho thiếu niên đáng yêu này một cái tên là “Xuân Miên Bát Giác Hiểu” (*) May là tên này vẫn chưa có ai đặt, tôi kích vào phần tạo, chính thức bước vào trò chơi.

(*) Một câu thơ trong bài “Xuân hiểu” sáng tác từ thời Đường, chắc hẳn nữ chính chọn cái tên này vì trong câu thơ đó có một chữ Hiểu là tên của nữ chính

Mở đầu trò chơi vẫn là một đoạn phim hoạt hình, tôi nhìn kỹ lại, là nói về cốt truyện

Không thể không nói, trò chơi này cũng khá hay, được nhiều người yêu thích như vậy cũng không phải là không có lý do

Muốn tiếp cận được với Thẩm Thần Đông và Tô Tiểu Ái cần phải đến thế giới của bọn họ, mà muốn đến thế giới của bọn họ cần phải bình tĩnh lại, từ từ tìm hiểu trò chơi này, bởi vì bọn họ quen biết nhau, yêu nhau từ đây, cuối cùng lại làm tổn thương đến người phụ nữ đáng thương ở bên ngoài trò chơi đó

Trò chơi này thật sự hay như vậy sao? Liệu nó có hấp dẫn đến mức có thể vứt bỏ vợ con mà không hề hối tiếc sao?

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Liễu ơi, hỏi liễu chương đài

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày xưa xanh biếc, hỏi nay có còn (4)

Tôi mất hơn nửa giờ, mới lảo đảo ra khỏi thôn Tân Thủ để đi thành Trường An.

Lúc này tôi mới lên cấp 10, cấp cao nhất của trò chơi này là cấp 95, nhưng mọi người đều nói sau khi mãn cấp”, trò chơi mới thật sự bắt đầu.

“Mãn cấp: Lên cấp cao nhất trong game

Tôi nghĩ xem làm thế nào để tiếp cận được Thẩm Thần Đông

Tôi tìm thấy hệ thống sư đồ, lật qua lật lại rất lâu cũng không thấy ID trong game của anh ta, xem ra anh ta không nhận đồ đệ

Thế nhưng sau khi xem lại những ID mà ông chủ cho tôi, tài liệu đó liệt kê vô cùng rõ ràng chi tiết bang hội của Thẩm Thần Đông, những ID của người chơi chơi thân với Thẩm Thần Đông, trong đó tình cờ có một ID đang tìm đồ đệ

Tôi vội vàng nhấn vào chữ “Bái sư”

(*)

(*) Bái sư: Nhận người đó làm sư phụ, bản thân trở thành đồ đệ từ

Có điều người kia không đồng ý ngay lập tức, mà hỏi lại tôi: Là người chơi mới thật hay người cũ lập tài khoản mới?

Tôi trả lời: Tôi mới vừa chơi trò này, được bạn bè giới thiệu, là người mới

Khung nhắc nhở thu nhận đồ đệ vừa hiện lên chữ “Chấp nhận”, tôi kích chuột vào đó, hệ thống hiện lên thông báo tôi đã bái sư thành công

ID của người chơi này tên là Bi Đắc Phan, nghề nghiệp là ẩn mã, nghe nói đây là nghề nghiệp bị các buff (*) chế nhiều nhất.

(*) Buff: những chức nghiệp trong game chuyên hồi máu, bổ trợ cho đồng đội, năng lực tấn công thường không cao

Sau khi thêm bạn anh ta, tôi được anh ta mời vào đội ngũ, đội ngũ vẫn còn thêm hai người nữa đang ở đó - một người giống y hệt tôi, là người mới, còn một người giống Bi Đắc Phan, đã ở cấp cao nhất.

[Đội Ngủ] Bi Đắc Phan: Đến đây nào, đồ đệ, để tôi giới thiệu cho bạn, cô ấy là [Nghê Thường Nguyệt Nguyệt], là sư nương của bạn, còn đây là [Vô Niệm] là sư huynh của bạn

[Đội Ngủ]Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Chào sư nương, chào sư huynh!

Tôi không nhận được lắm lắm, không phải đều nói ăn mày đều bị các buff chế hay sao, thế mà ông ăn mày này vẫn có vợ được

Tôi nhìn thử, sư nương là một Thất Tử, sư huynh là một Tàng Kiếm cấp bảy tám

(*) Thất Tử, Tàng Kiếm: Các môn phái trong game Kiếm Tam [Đội Ngủ]Nghê Thường Nguyệt Nguyệt: Chào đồ đệ, đồ đệ là shouta (*), đáng yêu quá véo má (*). Shouta: từ chỉ các nhân vật nam có tính cách và ngoại hình giống bé trai 12, 13 tuổi trở xuống Tôi vừa nói chuyện với mọi người trong đội ngủ vừa tiếp tục đi làm nhiệm vụ thăng cấp

Tôi phát hiện ra kịch bản của game này khá thú vị, rất nhiều người chỉ vội vàng đi làm nhiệm vụ không xem kịch bản

Bởi vì tôi cứ mãi xem cốt truyện nên tốc độ thăng cấp của tôi rất chậm

Tôi đang chơi dở thì điện thoại di động reo lên, cầm lên nhìn thì hóa ra là điện thoại của Hứa Mạch gọi tới.

Anh ấy gọi điện thoại để hỏi ID trong game của tôi là gì, không lâu sau, khung bạn tốt của tôi lại thêm một người, đồng thời trên màn hình cũng nhảy ra một khung chat

ID của Hứa Mạch vô cùng đơn giản, đơn giản tới mức thô thiển: Mạch Lộ Nhân.

Anh ấy tạo một ID là nhân vật Thành Nữ, cũng không biết anh ấy lập kiểu gì mà cấp độ còn cao hơn cả nhân vật của tôi tận hai cấp.

Hứa Mạch đang ở trên cùng một bản đồ với tôi, đã thế anh ấy còn chạy tới trước mặt tôi xoay hai vòng nữa chứ

Nhân vật của anh ấy có tạo hình rất xinh đẹp, trang phục cũng rất lộng lẫy, hỏi ra mới biết, hóa ra là có hệ thống trang phục nâng cấp, anh ấy chế trang phục của người mới quá xấu nên đốt luôn mấy trăm tệ để mua kiểu tóc và trang phục mới

Người có tiền thì hay tùy hứng như vậy, mặc dù chỉ có mấy trăm tệ thôi nhưng những người bình thường chơi game thường không nỡ bỏ tiền ra để đầu tư vào mấy thứ như vậy

“Em có muốn thay đổi tạo hình không?” Hứa Mạch nhìn tôi trong bộ quần áo của người mới hỏi

“Không, không, không, em chỉ là một người mới thôi, mà người mới chơi trò này thì sẽ không biết phải mua đồ trang bị bên ngoài đâu.” Tôi đang diễn kịch phân vai mà, đương nhiên phải diễn đúng như vai diễn mình được phân cho rồi, có làm gì cũng phải phù hợp với nhân vật mà mình đang diễn chứ.

Giống như lần trước, sau khi tiếp nhận trường hợp của Hà Vũ Phi, tôi chính là một cô sinh viên mới bước ra ngoài xã hội thì gia nhập Giang Hải

Bởi vì từ đầu tới cuối tôi cũng không để lộ sơ hở nào, nên cho đến khi có kết quả cuối cùng rồi Tô Thường Thụy cũng không biết, anh ta trở nên chật vật, thảm hại như vậy, tất cả đều do tôi giờ trò quỷ phá hoại anh ta đấy thôi.

Từ đó suy ra đóng tốt vai diễn của mình quan trọng biết nhường nào

Tôi bây giờ đang diễn chính vai một người mới chơi Kiếm Hiệp Tinh Duyên 3, cái gì cũng không biết, là một người mới chơi game ngây thơ, đơn thuần.

Mà người mới chơi không biết gì thì làm sao có thể vừa chơi liền chịu đầu tư vào game này chứ? Cho dù có muốn tiêu tiền cũng phải tìm thời cơ thích hợp mới tiêu

Mục đích của Hứa Mạch trong game này là ngấm ngấm phối hợp với tôi, cho nên tôi với anh ấy không lập đội, mà cả hai quyết định tách ra, tự đi thăng cấp

Bởi vì Hứa Mạch không giống tôi, giờ với tôi chơi game là công việc, nhưng Hứa Mạch còn có một công ty cần phải quản lý, cho nên anh ấy cũng không tự mình đi luyện cấp, sau khi luyện tập chơi quen tay thì bỏ tiền ra mua một số đạo cụ thăng cấp, một lần thăng tới tận cấp chín lận.

Tôi vẫn đang tự mình luyện cấp, một lát sau, trong đội ngủ bỗng có thêm một người gia nhập.

Tôi liếc qua một cái liền cảm thấy rất vui vẻ.

Người vừa gia nhập có ID là Bạch Lư Sương, đây chính là ID của Tô Tiểu Ái trong game.

Tuy mục đích của tôi khi chơi game này là để tiếp cận cô ta, nhưng nhanh như vậy đã gặp được khiến tôi có chút bất ngờ.

[Đội Ngủ] Bạch Lư Sương: Mấy người đang làm gì đó, trong đội chúng ta lại có thêm một shouta sao? [Đội Ngủ] Bi Đắc Phan: [Xuân Miên Bất Giác Hiểu] là đồ đệ tôi mới thu nhận, đồ đệ, mau tới chào sư thúc của bạn đi! [Đội Ngủ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Chào sư thúc! [Đội Ngủ] Bạch Lư Sương: Chào sư đệ, bạn là nữ hay nam vậy? [Đội Ngủ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Tôi là nam

Tôi nghiêm túc chém gió

Cô ta vừa online đã hỏi tôi là nam hay nữ, chứng tỏ cô ta rất để ý tới giới tính của tôi, kiểu công chúa như cô ta có bản năng đối đầu với người cùng giới

Quả nhiên Tô Tiểu Ái sau khi nghe tôi nói là nam, thái độ cũng không từ tế hơn, vì trước đây tôi có tra được trong game có rất nhiều ID là nhân yêu.

(*) Nhân yêu: nam chơi tài khoản nữ hoặc nữ chơi tài khoản nam

Tất cả những ID là nhân yêu giống như tôi và Hứa Mạch đều không chọn nhân vật theo đúng giới tính của mình

Hầu như các ID chơi nhân vật shouta đều là nữ, Tô Tiểu Ái để ý đến điều này cũng bình thường mà thôi.

[Đội Ngủ] Bạch Lư Sương: Sư đệ có YY không, vào YY chơi đi!

[Đội Ngủ] Bi Đắc Phan: Đúng đó, dùng YY rất thú vị, sau này nếu cần giúp đỡ gì mà lúc đó tôi lại không online thì bạn lên YY tìm tôi.

[Đội Ngủ]Xuân Miên Bất Giác Hiểu: YY là cái gì vậy? Để tôi tra Baidu xem sao.

Tôi mở ra một trang khác, tải phần mềm YY xuống

Tôi đương nhiên không ngờ tới mức không biết YY là cái gì, nhưng hiện tại tôi đang đóng vai một người mới, mà người mới thì phải giả vờ không biết không hiểu mới được

Trước đây tôi cũng từng chơi những game khác, cũng cần dùng đến phần mềm âm thanh YY, có điều sau khi thay máy tính mới tôi vẫn chưa tải phần mềm đó

Sau khi tải phần mềm, tôi dễ dàng đăng ký một tài khoản mới lại từ đầu, diễn kịch thì phải diễn cho trôi, tôi là một người rất yêu sự hoàn hảo mà

Sau khi đăng ký tài khoản mới xong, tôi quay lại game, trên khung trò chuyện, bọn họ có để lại cho tôi mã YY của bọn họ, tôi lại cố tình tiếp tục lè mề mải mới tạo được một khung trò chuyện trong YY.

Phần mềm âm thanh YY là một phần mềm để nhiều người có thể nói chuyện với nhau cùng lúc, hiện tại có rất nhiều cô gái thường lên đó để livestream trò chuyện với mọi người với nhiều mục đích khác nhau.

Muốn đổi thành giọng nam rất đơn giản, bởi vì trên thế giới này có một thứ gọi là máy biến âm.

Trong máy tính của tôi đã được cài sẵn, cái này là của ông chủ cho tôi, thích hợp cho việc lừa bịp mấy cô gái trẻ, bách phát bách trúng, cho dù là giọng nói có khó nghe bao nhiêu, máy biến âm cũng có thể biến thành giọng nói dễ nghe của nam thần.

Tôi háng giọng, sau đó mở microphone ra nói: “Xin chào mọi người, tôi là Xuân Miên Bất Giác Hiểu.” “Wow!” Có một giọng nữ rất kích động nói: “Đồ đệ, chất giọng nam thần!” Đây hẳn là giọng của Thất Tú có ID là Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt, cũng chính là sư nương của tôi.

“Sư diệt, giọng nói của bạn rất êm tai.” Tô Tiểu Ái nhỏ nhẹ hơn Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt, giọng nói của cô ta mềm mại nhu hòa khiến người nghe muốn tan chảy

Trong game online kiểu này không nhìn thấy mặt thì giọng nói hay cũng có thể thu hút được sự theo đuổi của rất nhiều người.

“Đồ đệ, bạn bao nhiêu tuổi rồi, vẫn đang đi học hay đi làm rồi?” Đợi đến khi Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt cùng Tô Tiểu Ái kích động xong rồi Bi Đắc Phan mới nhân cơ hội hỏi tôi.

“Tôi vẫn đang đi học, là sinh viên năm nhất.” Chỉ có sinh viên là có nhiều thời gian chơi game nhất, hơn nữa lấy thân phận là sinh viên cũng có thể khiến nhiều người bớt cảnh giác, nếu như người đó cũng cùng là sinh viên còn có cảm giác gần gũi hơn, còn nếu như người đó đã đi làm cũng sẽ không nghĩ tôi là kẻ xấu được

“Ồ hóa ra là đàn em.” Tô Tiểu Ái tiếp lời nói: “Bạn học ở đâu vậy?” “Tôi ở Bắc Kinh.” Tôi nói mình ở Bắc Kinh vì tôi biết Tô Tiểu Ái ở Sa Thị, nếu nói một nơi nào đó ở gần Sa Thị thì lời nói dối sẽ rất dễ bị lộ tẩy.

“Đã thế còn là một học bá nữa chứ.” Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt cười nói.

(*) Học bác ý chỉ học giỏi Bi Đắc Phan lúc này mới hỏi tôi: “Đồ đệ, bạn muốn lên cấp từ từ hay là lên cấp cao nhất luôn vậy?”

“Lên cấp cao nhất là sao? Có thể không?” Tôi tiếp tục giả vờ ngờ ngác hỏi.

“Ừ, bây giờ có nhiều đạo cụ, dùng xong là mất cấp.” Bi Đắc Phan nhăn nheo giải thích cho tôi hiểu

Tôi im lặng một chút rồi nói: “Tôi muốn thăng cấp từ từ, vì tôi sợ cứ mất cấp nhanh sẽ không hiểu được game.” “Ừ, đồ đệ rất có tiềm năng đấy

Bây giờ rất nhiều người chọn mất cấp ngay.” Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt nói chen vào: “Nếu thế để chúng tôi dẫn bạn đi phó bản đi, chúng ta cùng nhau chơi.”

Giọng nói hay quả nhiên là một ưu thế, vô hình trung có thể làm tăng ấn tượng tốt của người chơi nữ với mình.

“Như vậy liệu có làm phiền sư phụ và sư nương quá không?” Tôi vẫn vô cùng biết chừng mực, đôi khi làm tăng thiện cảm của người chơi nữ với mình cũng dễ dàng khiến cho người chơi nam ghét mình

“Không đâu, đi thôi, đồ đệ, chúng tôi dẫn bạn đi đánh phó bản.” Bi Đắc Phan là một người đàn ông rất hào phóng, không hề để ý chuyện Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt làm thân với tôi, dẫn tôi đi phó bản

Tôi lại cố ý chần chừ, loay hoay một lúc mới đến, như vậy mới chứng tỏ tôi thật sự là một game thủ non nớt mới vào nghề chứ.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Bầu trời thành đô rất xanh (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ở cửa vào của phó bản, tôi nhìn thấy ID hiện lên trên đầu của ba người Bi Đắc Phan, Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt và Bạch Lưu Sương.

Bi Đắc Phan là Cái Bang cực kỳ đẹp trai, giao diện trong game được anh ta chỉnh sửa rất đẹp, nhìn cũng khá thú vị, Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt mặc đồ thời trang, là một bộ bạch y của phái Thất Tú

Mà Bạch Lưu Sương thì khỏi phải nói, kẻ **có tiền có khác**, **trang phục đầu tóc** từ đầu đến chân đều là phiên bản giới hạn.

Nghe nói những thứ này, mỗi một thứ đều ngót mấy ngàn tệ rồi, phụ kiện cả người cô ta từ trên xuống dưới cũng phải mất từ năm con số trở lên mới mua được.

Đây mới chỉ là trang phục chứ còn chưa nói đến trang bị

Nhân vật của Bạch Lưu Sương là Thành Nữ Vạn Hoa, chỉ cần đứng đó thôi cũng đủ khiến Bi Đắc Phan và Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt phải làm nền

Chẳng trách nhiều người lại không tiếc tiền mua đồ nâng cấp trong game, cảm giác hơn người thật sự khiến người ta vui sướng.

“Chàng trai này đáng yêu quá đi, thật muốn nhéo má quá đi mà.” Bạch Lư Suồng nhấn tin cho tôi, cô ta muốn tặng tôi 88000 vàng: “Lại đây nào sư diệt, đây là quà gặp mặt của tôi.” Tôi thắng thùng từ chối: “Nhiều quá, sư thúc, tôi không thể nhận được đâu.” “Không cần khách sáo với sư thúc, mau nhận đi.” Cô ta gửi lại cho tôi một lần nữa, tôi đương nhiên lại từ chối thêm lần nữa rồi, mục đích của tôi khi chơi game này không phải là tiền trong game, mà còn muốn nhiều hơn nữa là đăng khác

Nghĩ tới đây, tôi không nhịn được mỉm cười.

“Thật sự tôi không thể nhận được đâu, sư thúc.” Tôi tiếp tục từ chối

“Ồ?” Tô Tiểu Ái đứng đó một lát, sau đó lại gửi tin nhắn

Số tiền lần này đã ít đi, từ 88000 vàng đổi thành 880 vàng, lần này thì tôi ần chọn chấp nhận

“Cảm ơn sư thúc” Tôi nói.

Tiếp sau đó là Bi Đắc Phan, anh tôi tặng tôi 2000 vàng, cho tôi trang bị sửa chữa, còn mua cho tôi thêm đạo cụ mở rộng bối bao*

(*) Bối bao: Tủ đồ của nhân vật Nghê Thường Nguyệt Nguyệt tặng tôi một ít thuốc với đan dược nhân đôi điểm kinh nghiệm, tôi tha thiết nói cảm ơn, sau đó ba người cùng bước vào phó bản.

Bọn họ chịu trách nhiệm giết yêu quái, còn tôi chỉ chạy phía sau

Nghê Thường Nguyệt Nguyệt vẫn chạy vòng vòng xung quanh, chỉ một mực “hoa si” nhéo má tôi

Do đông người, tôi được hưởng ít kinh nghiệm, nhưng không sao, đi xong phó bản thì tôi cũng tăng được một cấp

Lúc này cũng đã muộn lắm rồi cho nên sau khi thêm bạn xong, tôi chúc bọn họ ngủ ngon, sau đó thoát game

Trong lúc tôi đang đi phó bản, Hứa Mạch đã out rồi, anh ấy nói với tôi khi nào cần giúp đỡ, chỉ cần gọi anh ấy một tiếng là được

Tôi rửa mặt sau đó leo lên giường đi ngủ.

Cho dù là làm chuyện gì cũng phải có chừng mực, vừa phải là tốt nhất

Ngày thứ nhất có thu hoạch như vậy cũng không tệ lắm, quen biết Bi Đắc Phan, Nghê Thường Nguyệt Nguyệt, dĩ nhiên điều quan trọng nhất chính là làm quen được với Tô Tiểu Ái, cũng chính là Bạch Lư Suồng

Tôi đánh một giấc thoải mái, tỉnh giấc thì mặt trời đã lên cao

Thời tiết âm u đã nhiều ngày, đến hôm nay mặt trời mới lộ dạng

Sau khi rửa mặt xong, tôi tự làm cho mình một bữa sáng đơn giản, ăn xong rồi sửa soạn, khoác một chiếc áo khoác dày ra ngoài.

Tôi lái xe ra khỏi thành phố, muốn đi đâu đó

Hôm nay ánh mặt trời rất dễ chịu, bỗng nhiên tôi muốn gặp chị.

Sau khi đỗ xe, tôi đi bộ vào viện điều dưỡng, bảo vệ của viện điều dưỡng nhìn thấy tôi liền cười chào hỏi

Bọn họ đều biết tôi, bởi vì tôi thường xuyên tới đây

Trong viện điều dưỡng rất yên tĩnh, mọi người ai cũng đều cố gắng đi nhẹ nói khẽ, như sợ đánh thức một linh hồn đang ngủ say

Tôi đẩy cánh cửa kia ra, lặng lẽ đi vào

Rèm cửa sổ đã được người ta kéo lên, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, không khí lạnh lẽo cũng dần tan đi, cả căn phòng tràn ngập sự ấm áp

Có một tia nắng chiếu lên gương mặt chị tôi

Chị lặng lẽ nằm đó, không nhúc nhích

Chị đã ngủ quá lâu

Màn hình hiện lên chút ánh sáng yếu ớt, chứng tỏ chị còn sống

Tôi ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường bệnh, tay chị hơi lạnh lẽo.

Không biết tại sao tôi lại nghĩ đến hình ảnh khi chúng tôi còn nhỏ, chị nắm tay sưởi ấm cho tôi

Khi đó cũng là một ngày mùa đông giá rét như vậy, những bông tuyết nhẹ như lông ngỗng bay bay trắng xóa khắp trời, dưới mái hiên thấp bé, chúng tôi ngồi cạnh nhau trước cửa chờ bà ngoại về nhà.

Ngày đó, chúng tôi phải chờ rất lâu, tôi vừa lạnh vừa đói, chị tôi cũng chỉ lớn hơn tôi một tuổi mà thôi, nhưng giống như bà cụ non, nói chuyện không ngừng với tôi

“Không sao đâu Hiểu Hiểu, sắp về nhà rồi, sắp về nhà rồi

Cha mẹ nhất định sẽ đến đón chúng ta nhanh thôi, bà ngoại cũng sắp về đến nơi rồi.” Nghe giọng của chị dường như cũng sắp khóc đến nơi, vốn dĩ bản thân mình cũng đang rất sợ hãi, nhưng vì để tôi an lòng mà cố gắng giả bộ lạc quan

Tôi nắm tay chị, đôi tay nhỏ bé xinh xắn với những ngón tay thon dài

Từ bé đến lớn, rất nhiều người đều nghĩ rằng chúng tôi là chị em sinh đôi, nhưng thật ra không phải như vậy, chúng tôi chỉ hơi giống nhau mà thôi.

“Chị biết không? Em đã cứu một người rất giống với chị.” Trong lòng tôi có chút nặng nề, tôi hít sâu một hơi, trút toàn bộ nỗi lòng nặng trĩu: “Chính là cô gái em đã kể với chị lần trước, bây giờ cô ấy sống rất tốt, tìm được một người thật sự yêu mình, có được công việc mình yêu thích

Chị xem đi, chỉ cần rời bỏ những người không xứng đáng, thế giới này vẫn đẹp để biết bao nhiêu.”

“Chị à, khi nào chị mới có thể tỉnh lại chứ?”

“Chị đã ngủ quá lâu rồi, có thể dậy được rồi đó.” Tôi nhẹ nhàng lắc cánh tay, dù trong lòng biết rõ chị sẽ không thể tỉnh lại, nhưng vẫn ôm một chút hy vọng đáng buồn: “Tỉnh dậy hãy nói cho em biết là ai bắt nạt chị, em nhất định sẽ thay chị bắt nạt lại người đó.”

Từ lúc chị tôi xảy ra chuyện đến bây giờ, tôi cũng chưa từng đi điều tra, bởi vì chị không phải khách hàng mà là người thân của tôi

Tôi sẽ không, cũng không muốn dùng phương thức điều tra người khác để rình mò quá khứ của chị, hoặc có lẽ là nếu người ta không yêu cầu tôi, tôi sẽ không làm

Tôi hy vọng chị có thể tỉnh lại, sau đó tự mình nói cho tôi nghe, là ai làm tổn thương chị, là ai cướp đi người yêu và hại chị biến thành như vậy.

“Chị nói xem, sao mắt nhìn đàn ông của chị lại kém như vậy chứ.” Tôi chớp mắt, chớp đến nỗi không hiểu sao đột nhiên nước mắt như chực trào ra ngoài, tiếp tục nói: “Chị yêu ai mà chẳng được sao cứ phải đi yêu một thằng tồi? Tuy nhiên điều đó cũng chẳng có gì to tát cả, ai lúc trẻ mà chẳng yêu phải vài thằng đều

Thế nhưng tại sao chị lại ngốc như vậy chứ, chị đã ngủ lâu như vậy rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, chị sẽ già đó.”

Chị vẫn nằm đó bất động, không cười, giống như con rối gỗ, cứ lẳng lẳng nằm đó không một chút sức sống nào.

“Hứa Mạch rất tốt, nhiều năm qua vẫn độc thân một mình

Bởi vì em là em gái chị, nên anh ấy rất quan tâm đến em

Nếu như ban đầu người chị yêu là anh ấy thì tốt biết bao nhiêu

Nhưng mà, tình yêu rất cuộc là thứ gì mà lại có thể khiến người ta đau lòng tới mức không muốn sống nữa.” Tôi vùi mặt vào khuỷu tay của mình, trong lòng có một nỗi buồn không thể nói thành lời, nức nở: “Rất nhiều người nói rằng tình yêu không có ai trước ai sau, ý vào hai chữ tình yêu mà phản bội, làm tổn thương người khác, thậm chí ngay cả đứa con của mình cũng có thể vứt bỏ.” Tôi nói tiếp: “Chị à, liệu chị có cảm thấy rằng em đang làm vậy không? Thế giới này từ trước tới nay đen trắng lẫn lộn, em vẫn biết là như vậy

Nhưng chị à, em không đành lòng.” “Em không muốn người tốt bị tổn thương, không muốn người xấu lại cứ dễ dàng từng bước leo cao như vậy

Em biết em không có tư cách thay mặt một người để đi trừng phạt người khác, cũng không có tư cách đánh giá ai là người tốt, ai là người xấu - chẳng qua em cũng chỉ dựa vào tiêu chuẩn của bản thân để định nghĩa tốt xấu mà thôi.”

“Nhưng cho dù là như thế..

Em vẫn muốn tiếp tục làm điều đó.”

“Em không có cách nào thay đổi thế giới này, nhưng tại những nơi mà em đến, em đi qua hay em nhìn thấy, em hy vọng có thể thay đổi trước.” Trong đầu tôi chợt hiện lên gương mặt của Hứa Mạch, anh ấy vẫn hay cười với tôi, nụ cười ấy trông đáng tin như vậy cơ mà.

Gương mặt cùng nụ cười ấy khiến tôi cảm thấy mơ ước tương chừng như cực kỳ buồn cười của tôi nhất định có ngày sẽ trở thành hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Bầu trời thành đô rất xanh (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ra khỏi viện điều dưỡng, tôi lái xe trở về nhà

Khởi hành từ buổi sáng, bây giờ đã là buổi trưa rồi, tôi tự nấu cho mình một chút đồ ăn, sau đó mở máy tính chuẩn bị bắt đầu công việc của mình.

Đúng vậy, hiện tại chơi game chính là công việc của tôi, cũng không còn cách nào khác, bởi vì trước mắt đó là cách duy nhất để tôi tiếp cận được Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đồng

Bọn họ hoàn toàn sống trong thế giới trò chơi, nếu tôi muốn bọn họ chia tay thì chỉ có cách duy nhất là đến thế giới của bọn họ

Bắt đầu bằng game online, kết thúc cũng bằng game online, đối với Thẩm Thần Đồng và Tô Tiểu Ái mà nói, đây cũng có thể coi là thủ đoạn trả thù cao siêu nhất

Tôi bật mở loa, chọn bài “Rose and God” vừa hát theo vừa chơi game

Mấy năm trước, khi tôi còn đang học đại học cũng từng chơi thể loại game giống như thế này, lúc đó đang hot game có tên là “Ma Thú”, tôi cũng rất thích chơi game đó

Tối hôm qua chơi một hồi, tôi phát hiện ra hệ thống thao tác của Kiếm Hiệp 3 Tinh Duyên 3 cũng khá giống với Ma Thú

Càng nhàn, tôi làm quen với nó một buổi tối, đã tìm lại được cảm giác chơi game ngày đó rồi

Cảm xúc khi chơi lúc đó, bây giờ tôi chẳng nhớ nổi

Trong game, tôi cũng từng có đám ba người bạn, cũng từng rủ nhau đồ sát một kẻ trong vòng trăm dặm, nhưng giống như Thảm Thần Đông với Tô Tiểu Ái, chơi game tới mức hại cả mạng người thì cũng ít thấy.

Dù sao thì đó cũng chỉ là một đồng số liệu mà thôi, có thể hẹn nhau cùng chơi game, có thể làm bạn bè nhưng chỉ nên dừng lại ở đó là tốt nhất

Game dù sao cũng chỉ là game, mà cuộc sống hiện thực vẫn là cuộc sống hiện thực, cần phải phân biệt cho rõ ràng, phải hiểu rằng bạn đang chơi game hay game đang chơi lại bạn.

Tôi vừa nghe nhạc vừa điều khiển nhân vật đi tiếp nhận, thực hiện nhiệm vụ và nộp nhiệm vụ.

Thời gian cứ trôi qua từng giờ từng giờ, một lát sau có thông báo bạn tốt của bạn đang online

Tôi nhìn qua, người đó là Tô Tiểu Ái

Trong các kênh trò chuyện, kênh Bạn tốt xuất hiện tin nhắn

[Bạn tốt] Bạch Lư Suồng: Có ai đang làm nhiệm vụ hàng ngày không, dẫn tôi đi cùng với! Sau khi mãn cấp, mỗi ngày đều có thể làm các nhiệm vụ hàng ngày

Về cơ bản, nhiệm vụ mà Bạch Lư Suồng nói là dẫn Đội ngũ khoảng năm ba người đi làm các nhiệm vụ cao cấp trong phó bản

Tôi không để ý đến cô ta, tiếp tục làm nhiệm vụ của mình

Bây giờ tôi mới chỉ dừng lại ở cấp ba mươi, đợi đến khi tăng lên đến cấp cao nhất vẫn còn xa lắm

Qua khoảng mười mấy phút thì bỗng nhiên có người thêm tôi vào đội, tôi nhìn kĩ lại không ai khác chính là Tô Tiểu Ái

Tôi kích chuột vào phím chấp nhận gia nhập đội, ở đây trừ tôi ra chỉ có mỗi Tô Tiểu Ái.

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Chào buổi chiều, sư thúc.

Tôi chủ động lên tiếng chào hỏi.

[Đội ngũ] Bạch Lư Suồng: Chào bạn, tiểu sư đệ, buổi chiều bạn không phải đi học à? Đã thăng tới cấp 330 rồi, nhanh thật đấy

Đi thôi, sư thúc dẫn bạn đi đánh phó bản lấy kinh nghiệm

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Như vậy có làm phiền sư thúc quá không? [Đội ngũ] Bạch Lư Suồng: Không đâu, hiện tại tôi cũng chỉ có một mình, nhiệm vụ hàng ngày cũng làm xong hết rồi, sư phụ bạn lại đang offline”, tôi dắt bạn đi luyện cấp.

(*) Offline: Trạng thái không đăng nhập vào game

Khi người chơi đăng nhập thì là “online” [Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Cảm ơn sư thúc!

Tôi tự giơ tay hình chữ V, thật không ngờ Tô Tiểu Ái lại đột ngột chủ động đến tìm tôi như vậy

Tuy rằng hôm qua tôi có cảm giác cô ta không phải kiểu người lạnh lùng, không thích tiếp xúc với người khác, thậm chí có thể nói là cô ta có cảm tình với sự đệ là tôi đây.

Cũng không biết bây giờ Thảm Thần Đông đang làm gì, tôi không thêm anh ta vào danh sách Bạn tốt, không biết anh ta có đang online hay không

Tôi cũng không vội vàng làm quen với Thảm Thần Đông, bởi vì tôi tạo tài khoản shouta này không phải để quyến rũ Thảm Thần Đông.

Chính thế, tài khoản này được lập ra hoàn toàn nhằm vào Tô Tiểu Ái, quyền quyết định chuyện tình cảm của Thảm Thần Đông và Tô Tiểu Ái không phải trong tay Thảm Thần Đông mà là Tô Tiểu Ái

Muốn bọn họ chia tay, tôi thà mặc kệ Thảm Thần Đông, ra tay từ Tô Tiểu Ái còn hơn.

Cũng may đây chỉ là trong game

“Khi bạn chơi game online, bạn vĩnh viễn không thể biết đối thủ bên kia là người hay là chó” - đây không phải câu nói đùa

Chỉ quen nhau qua mạng, không thể biết được ai đang điều khiển nhân vật trong game.

Muốn cái trang thành nam thần thật sự quá dễ dàng

Trên mạng, chỉ cần bạn có giọng nói dễ nghe thì được phong danh hiệu là nam thần, những người như vậy tóm bữa cũng được một đồng

Đầu năm nay, nam thần với nữ thần đầy rẫy khắp nơi.

(*) Nam thần: những chàng trai hấp dẫn, quyến rũ, thường có những ưu điểm như cao ráo, đẹp trai, giọng nói hấp dẫn, giỏi giang.

Quan trọng hơn chính là, ở trong game, chúng tôi luôn rất dễ dàng coi người lạ mặt đối diện thành bạn tốt

Cho dù trong cuộc sống đời thực, gặp người tôi cũng ngại không dám mở miệng chào hỏi, nhưng ở trong game thì khác, chúng tôi đều có thể gạt bỏ mọi phòng bị, không quá khó tiếp cận đến vậy

Ở trong thế giới thật, muốn tiếp cận người như Tô Tiểu Ái thật không dễ dàng gì

Bởi vì người như cô ta không thiếu gì cả, cô ta đã có tất cả mọi thứ, cô ta muốn gì trên thế giới này đều có người dâng hai tay đến trước mặt

Loại người mà không cần cũng không có mong muốn gì cả là khó tiếp cận nhất, hơn nữa cho dù tiếp cận được cô ta rồi, không chắc cô ta sẽ nhớ bạn.

Trong game thì lại khác, tôi là đệ tử của Bí Đắc Phan, cũng coi như là sư đệ của cô ta, cô ta ắt sẽ có cảm giác gần gũi, thân thiết với tôi, có thể vì thế mà khoảng cách giữa chúng tôi xích lại gần hơn

[Đội ngũ] Bạch Lưư Sương: Sư đệ, vị trí sư phụ của bạn còn chỗ trống không? Đợi tôi luyện xong kỹ năng Thần Hành Thiên Lý, bạn bãi sư rồi thêm tôi vào phó bản nhé

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Được, sư thúc, đợi tôi xem thử xem bãi sư thế nào đã.

Tôi vừa gõ chữ gửi đi xong, cô ta liền gửi cho tôi một lời đề nghị thu nhận đồ đệ

Tôi vừa ngẫm nga hát vừa kích chuột chấp nhận

[Đội ngũ] Bạch Lưư Sương: Tôi quên mất bạn là người mới

Sư đệ, lên YY đi, đánh mấy phiên phức quá đi mất

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Được, để tôi mò YY.

Tôi mò YY, vào phòng trò chuyện ngày hôm qua, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy, sau đó tôi được thêm vào một phòng phụ bên dưới.

“Ồ nhì, bạn đến cửa phó bản chưa?” Giọng của Tô Tiểu Ái vang lên bên trong YY trong trẻo khác thường

“Đến rồi đây, để tôi thêm bạn vào.” Tôi điều chỉnh lại giọng của mình một chút cho giống với giọng của nam thần

Hệ thống sư đồ trong trò chơi này thật sự rất hay, mỗi ngày mỗi người có thể mời ba lần

Tôi thêm Tô Tiểu Ái vào phó bản, máy tính của cô ta cũng tốt thật, vừa mới gửi lời mời thì cô ta xuất hiện ngay, đến cả đọc cũng nhanh như vậy.

Bộ quần áo Bạch Lưư Sương mặc hôm nay khác với bộ hôm qua, ngay cả áo khoác ngoài cũng khác nốt

Tôi không khỏi cảm thán, chiến sĩ nhân dân tệ thật là tùy hứng, trong game hay trong cuộc sống thường ngày cũng vậy, mỗi ngày thay một bộ khác nhau, nếu quần áo trong game đủ nhiều thì việc mỗi ngày diện một bộ cũng là điều bình thường mà thôi.

“Tiếp nhận nhiệm vụ trước sau đó hãy vào phó bản.” Tô Tiểu Ái ti mi hướng dẫn tôi làm thế nào để tiếp nhận nhiệm vụ, sau đó tôi theo cô ta vào phó bản.

Tôi chưa từng vào phó bản này, cô ta đứng trước mặt tôi làm dấu “hạ tâm pháp”.

Sau đó tôi nghiên cứu một chút về các môn phái của Kiếm Hiệp Tinh Duyên: chức nghiệp Vạn Hoa có thể tăng máu, xuất năng lượng

Cô ta chuyển tâm pháp thành xuất năng lượng, dắt tôi đi thẳng vào phó bản

Cô ta cũng không nói nhiều, chỉ thỉnh thoảng bảo tôi đừng đi nhanh quá, hay bảo tôi theo sát cô ta, hoặc là đừng quên ăn đan dược x2 kinh nghiệm.

Bởi vì hôm nay chỉ có hai người chúng tôi, nên đi phó bản giết quái được rất nhiều kinh nghiệm

Đi phó bản xong, tôi thắng liên tiếp hai cấp, sau khi giao nhiệm vụ xong, kinh nghiệm cũng tăng hơn một nửa

“Ồ nhì, bạn có biết mò lại phó bản không?” Tô Tiểu Ái kiên nhẫn hỏi tôi

“Làm thế nào vậy? Tôi không biết.” Tôi có sao nói vậy trả lời

Tô Tiểu Ái cũng vô cùng kiên nhẫn dạy tôi làm sao để mò lại phó bản, nhiệm vụ tôi vừa làm cũng có thể thực hiện nhiều lần

Tôi lại tiếp nhận nhiệm vụ rồi theo Tô Tiểu Ái vào phó bản lần nữa

Thật lòng mà nói, nếu như không phải trước đây Thư Nhã Hân đã kể cho tôi những chuyện kia, tôi thật sự không thể tin nổi, trong thế giới thực, Tô Tiểu Ái lại một kẻ điêu ngoa bốc đồng như vậy

Chẳng qua cũng chỉ quen biết nhau qua game mà thôi, chẳng ai nghĩ đến việc một người nam mới chơi có giọng nói nam thần lại là kẻ tâm cơ thủ đoạn, chơi game vì có ý khác với con gái nhà người ta.

Con người tôi thường rất khéo trong việc ngụy trang, dù sao thì cũng không ai quen biết, đóng vai nào cũng không bị ai bóc mẽ

Hơn nữa từ đầu tới giờ, Tô Tiểu Ái vô cùng kiên nhẫn dẫn tôi đi, còn tôi từ đầu đến giờ cũng diễn đạt vai nam thần dè dặt, xa cách, cao quý

Cuối cùng, sau khi chơi đi chơi lại vài lượt phó bản, cấp bậc của tôi không thể nhận thêm kinh nghiệm ở nơi này nữa

Tô Tiểu Ái lại bay đến một phó bản khác, dùng kỹ năng Sư Đồ Triệu Hoán để đưa tôi qua bên đó.

“Sư đệ, bạn có muốn gia nhập bang hội của chúng tôi trước không?” Trong lúc đánh phó bản, Tô Tiểu Ái cũng nhận ra tôi vẫn chưa gia nhập bang hội

“Gia nhập bang hội có vui không? Tôi mới chơi đến ngày thứ hai, chưa hiểu lắm.” Tôi thấp giọng, cười hỏi Tô Tiểu Ái

“Gia nhập bang hội có thể có thêm nhiều bạn bè hơn, mọi người cùng nhau chơi mới có ý nghĩa.” Tô Tiểu Ái mời tôi gia nhập bang hội luôn, tôi nhấp chuột đồng ý

Thực ra, tôi đang đợi cô ta thêm tôi vào bang hội

Trước đó lúc đi thăng cấp cũng có nhiều người muốn mời tôi vào nhưng tôi đều từ chối

Tôi vừa mới ấn vào chấp nhận, khung đối thoại liền hiện lên rất nhiều người nhắn “chào mừng người mới”, vỗ tay hay tặng hoa

[Bang hội] Bạch Lưư Sương[Xuân Miên Bất Giác Hiểu] là đệ tử của Bí Đắc Phan, bây giờ cũng là đồ đệ của tôi rồi, mọi người không được bắt nạt cậu ấy đâu đấy.

[Bang hội] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Xin chào mọi người

Tôi dùng giọng nói thư sinh, đơn thuần chào hỏi mọi người, cả bang hội sau đó liền ồn ào cả lên hỏi giới tính của tôi, kêu tôi nói chuyện bằng YY

Trong phút chốc, kênh trò chuyện bị tin nhắn Bang hội lấp đầy.

Lúc này tôi mới chú ý tới một dòng tin nhắn hiện lên trên khung chat:

[Bang hội] Thu Liên Thành: Vỵ ơi, em đang ở đâu? Tinh thần của tôi lập tức tỉnh táo hẳn, bởi vì Thu Liên Thành chính là ID của Thẩm Thần Đông trong game này!

Bạn đang đọc truyện *Vân Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bầu trời thành đô rất xanh (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là: có biến rồi! + Hai người họ chắc chắn là có vấn đề gì đó! Người có tính chiếm hữu cao như Tô Tiểu Ái sao có thể không ở chung với Thẩm Thần Đông

Kể từ hôm qua, tôi đã phát hiện ra cô ta dường như không đi tìm Thẩm Thần Đông, vẫn luôn đi chung với bọn Bi Đắc Phan, dẫn tôi đi đánh phở bún

Hôm nay cũng vậy, sau khi online vừa làm xong nhiệm vụ thì dẫn tôi đi thăng cấp luôn.

Tôi cứ nghĩ là Thẩm Thần Đông không online hoặc có việc phải đi ra ngoài, nhưng rõ ràng hiện tại Thẩm Thần Đông đang online

Cả hai cùng online nhưng lại không đi chung với nhau, nếu nói không có chuyện gì chắc chắn có ai mà tin đâu.

Hoặc có thể do cả hai đã chán với việc phải luôn đi chung với nhau lúc ở trong game.

[Bang hội] Bạch Lưu Sương: Em đang dẫn đồ đệ đi luyện cấp, có việc gì không? [Bang hội] Thu Liên Thành: Anh cũng qua, chúng ta cùng dẫn

[Bang hội] Bạch Lưu Sương: Anh đến làm gì, muốn tranh kinh nghiệm với đồ đệ của em à?

Tôi yên lặng xem bọn họ nói chuyện, mặc dù nhìn qua đều là những lời rất bình thường, nhưng tôi vẫn đánh hơi được một chút không khí không được3tự nhiên cho lắm, dường như Tô Tiểu Ái đang tức giận.

Bình thường tiểu tam muốn thay thế vị trí của người yêu cũ đều rất biết thời thế, mà cơ hội tốt nhất chính là giận dỗi, khó chịu, làm mình làm mẩy với tình nhân.

“Sự tức, nếu như bạn bận thì không cần lo cho tôi đâu.” Tuy đó là thời cơ nhưng tôi vẫn phải nói như vậy

Nếu như trái tim của một người dễ dàng bị chinh phục như thế thì Tô Tiểu Ái cũng sẽ không kiên trì cố chấp với Thẩm Thần Đông như vậy, bắt buộc phải là anh ta

“Không có gì, chúng ta tiếp tục thôi.” Tô Tiểu Ái có một chút giận dỗi, xem ra tôi đoán không sai, chắc chắn cô ta đang cãi nhau với Thẩm Thần Đông

“Vỵ à, em làm sao thế?”I Chính vào lúc này, giọng nói của Thẩm Thần Đông vang lên, hẳn là anh ta thấy Tô Tiểu Ái đang ở trong phòng này nên nhảy vào, “Vẫn đang giận anh à? Đồ đệ, tôi là sự công (+) của bạn, đến đây nào, sự công tặng bạn một bao lì xì xem như lễ ra mắt.” (*) Sự công: chồng của sự phụ

Tôi rùng mình, cả người nổi đầy da gà da vịt

Một câu vợ à, một câu sư công thật khiến cho người ta sờn gai ốc

“Thôi, anh tép tép lại giùm đi, đừng đến tìm em, đi mà tìm cái cô em gái anh vừa mới quen ấy, cô ấy còn đang đợi anh dẫn đi thi đấu kia kìa.” Giọng điệu của Tô Tiểu Ái không được tốt cho lắm, xen lẫn oán trách cùng giận dỗi

Nghe cô ta3nói thế, tôi hiểu tại sao cô ấy không ở cùng Thẩm Thần Đông từ hôm qua đến hôm nay.

Chắc là do Thẩm Thần Đông chơi cùng một game thủ nữ nào đó, bị Tô Tiểu Ái bắt được, cho nên mới không chịu nói chuyện với anh ta lại còn giận dỗi thành ra như vậy

Tôi nói rồi mà, người có tính chiếm hữu mạnh như Tô Tiểu Ái sao lại có thể chán Thẩm Thần Đông chứ.

“Chỉ là đánh một trận thôi mà, lần sau anh sẽ không như vậy nữa, thật đấy, vợ à, đừng tức giận anh nữa nhé.” Thẩm Thần Đông rất chân thành, nếu là ai trong hoàn cảnh này cũng sẽ như vậy thôi, dù gì thì trước mặt anh ta là cả một núi vàng cơ mà.

Bây giờ thì bây giờ cảm thấy rất vui vẻ,3vì lúc đầu Hứa Mạch và Trình Dật bắt tay nhau để đối phó Tập đoàn Giang Hải, Tô gia và những tập đoàn khác không hề nhúng tay vào

Có điều, cha của Tô Thường Thụy với cha nuôi của Tô Tiểu Ái có quan hệ hơi nhạy cảm nên cũng không hay qua lại

Nếu không có Tô Tiểu Ái, sợ rằng hai người đó cả đời cũng không gặp mặt nhau.

Chuyện này đều do Tô Quốc Lương thiên vị mà ra, ban đầu bởi vì ông ta cho rằng đứa con trai thứ ba của mình không thể sinh con, cho nên chia tài sản rất ít, nhưng sau này tất cả tài sản lại do chính đứa con đó kiểm được

Chuyện như vậy mà hai nhà vẫn qua lại với nhau mới lạ

Tôi lơ đãng một chút, đến lúc định thần lại thì phó bản đã có thêm một người, là Thành Nam Thiên Sách đang đứng trước mặt nhìn tôi.

“Đồ đệ mặt búng ra sữa, đáng yêu thật đấy.” Anh ta cười ngửa, đi quanh tôi mấy vòng

Anh ta không mặc đồ thời trang, chỉ là trang bị của phái Thiên Sách, có điều vũ khí phát sáng đang cầm trên tay kia chắc hẳn là Tranh Vũ, loại binh khí đắt nhất trong Kiếm Hiệp Tinh Duyên 3, cần phải “đập” nhân dân tệ vào mới mua được

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Sur thức, tôi đi làm nhiệm vụ đây, một người bạn trước đây quen biết trong lúc làm nhiệm vụ cùng đang gọi tôi qua đó

“Đi đi, nếu cần giúp gì cứ gọi tôi.” Bởi vì Thẩm Thần Đông tới đây để xin lỗi, hơn nữa thái độ xin lỗi khiến người khác vô cùng hài lòng, cho nên tâm trạng của Tô Tiểu Ái cũng có thể coi như “sau cơn mưa trời lại sáng”.

Tô Tiểu Ái không còn giận dữ Thẩm Thần Đông nữa đương nhiên sẽ chơi game với anh ta, thế là tôi trở nên thừa thãi

Là một người biết điều, lúc này tôi đương nhiên phải giữ khoảng cách với bọn họ xa một chút

Hơn nữa mục tiêu của tôi là Tô Tiểu Ái, không phải Thẩm Thần Đông

Tôi không thể không làm gì cả, nhưng trước mắt không nên khiến Thẩm Thần Đông đề phòng mình.

Tôi ra khỏi phó bản, tự đi làm nhiệm vụ một mình, sẵn tiện thoát YY

Hứa Mạch rốt cuộc cũng online rồi, không có việc gì thì chạy tới tìm tôi

Anh ấy cũng mẫn cấp, tôi vẫn còn một vị trí sư phụ còn trống nên để Hứa Mạch nhận tôi làm đồ đệ

Hứa Mạch dẫn tôi đi làm nhiệm vụ một lát, đồng thời tự bản thân mình cũng làm quen dần với các chức năng trong game.

Loáng cái đã hết một buổi chiều, bởi vì ngồi máy tính khá lâu cho nên tôi cảm thấy cổ có hơi ê ẩm

Tôi quyết định thoát ra, ra ngoài đi dạo một lát, nếu không sẽ rất mệt mỏi

Tôi chào Hứa Mạch, nhắn báo cho Tô Tiểu Ái, sau đó tắt máy tính.

Tôi vơ vai, mặc áo khoác chuẩn bị ra ngoài, thì ngay lúc này chuông điện thoại reo

Không phải là điện thoại cá nhân, mà là số điện thoại công việc đang đổ chuông

Tôi nhấc nhấc thấy một dãy số lạ

“Xin chào, đây là Văn phòng Phấn Hồng, không biết tôi có thể giúp gì được cho bạn không?” Tôi nghe điện, tự giới thiệu bản thân

“Địa chỉ văn phòng của cô ở chỗ nào vậy?” Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói trong trẻo, lạnh lùng

“Xin lỗi, văn phòng của chúng tôi cần bảo mật địa chỉ, bởi vì tính chất công việc, mong cô hiểu cho.” Nếu như công khai địa chỉ, chắc tôi sẽ bị bọn tiểu tam với mấy tên đầu cẳng bị tôi trả thù trước đây tìm tới đập cho một trận mất.

“Vậy cô có tiện gặp mặt không?” Người ở đầu dây bên kia không tiếp tục hỏi địa chỉ nữa, mà muốn hẹn gặp trực tiếp với tôi.

Trong lòng tôi có chút cảnh giác, giọng nói của người này nghe quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến tôi cảm thấy cô ấy không phải loại đàn bà sẽ bị vứt bỏ

Từ lúc tôi mở Văn phòng Phấn Hồng đến nay, từng nhận rất nhiều cuộc điện thoại khác nhau, cũng nghe rất nhiều giọng nói khác nhau, nhưng chưa từng thấy khách hàng tìm đến tôi lại có thể bình tĩnh đến như vậy.

Bất luận là ai, khi gọi đến số điện thoại này đều trong trạng thái vô cùng tức giận, bởi vì quá tức giận cho nên mới muốn trả thù những người đã làm mình tổn thương

Trong tình huống như vậy, không ai có thể giữ được bình tĩnh, hơn nữa lại gọi một cuộc điện thoại đặc biệt như vậy, tâm trạng cũng có chút bất an

“Tại sao cô muốn gặp tôi?” Tôi đặt chìa khóa xuống, ngồi lại giường ghế trước bàn máy tính một lần nữa

Quần tử không đặt bản thân mình vào nguy hiểm, tôi cũng không thích đi đến những chỗ có thể gây nguy hiểm

Ai mà biết cuộc điện thoại này do ai gọi, gọi tôi có mục đích gì.

“Bởi vì..

tôi muốn - xin - việc.” Cô ấy đồng dạng từng chữ: “Không biết văn phòng của cô có tuyển thêm người không?”

Tôi sững sờ một chút, hoàn toàn bất ngờ

Từ lúc mở văn phòng đến nay, tôi chưa bao giờ nhận cuộc điện thoại nào như thế, cô ấy muốn tới đây phỏng vấn xin việc sao? “Cô biết công việc của văn phòng chúng tôi là làm gì sao?” Cô ấy có nhầm lẫn gì hay không? “Đương nhiên tôi biết chứ, nếu không tôi cũng sẽ không gọi điện cho cô.” Cô ấy nói cực kì nghiêm túc: “Cô không muốn xem xét tôi một chút hay sao? Tôi tự thấy bản thân mình cũng khá xinh, đã từng trải qua một vài mối tình kết thúc trong êm đẹp, có bằng tiến sĩ tâm lý học, biết cách làm thế nào khiến người ta yêu mình với tốc độ nhanh nhất.”

“Nhưng mà tại sao cô lại muốn đến đây làm việc?” Khi nghe cô ấy nói cô ấy là tiến sĩ tâm lý học, trong lòng tôi hơi rung động một chút: “Hơn nữa, trên trang web của chúng tôi cũng không đăng tuyển người.” “Tôi biết, nhưng tôi tự tin thuyết phục được cô tuyển tôi.” Cô ấy nói xong câu đó cũng không nói thêm gì nữa, mà im lặng chờ đợi tôi quyết định

Tôi nghĩ một chút, sau đó nói: “Vậy chúng ta đến Second Cup gặp mặt nhé, nếu cô có thể nhận ra tôi, tôi sẽ cân nhắc việc cho cô bài kiểm tra.” Tôi cúp điện thoại, quay trở về phòng, ngồi trước gương bắt đầu trang điểm

Đây không phải quyết định bồng bột

Tôi vốn có định hướng tuyển thêm người nhưng chưa gặp ai thích hợp, đồng thời việc trước mắt tôi có thể tự lo

Có điều nếu có nhiều đơn hàng hơn, tôi sẽ không giải quyết được

Hơn nữa, nếu tôi cứ một mình làm việc thì sẽ nhanh chóng bị vạch trần, rất phiền.

Cho nên tôi cũng không từ chối lời đề nghị gặp mặt của cô ấy.

Sau khi trang điểm tôi lại thay bộ quần áo đang mặc ra, vì sợ lạnh nên bộ đồ này chỉ có tính chất giữ ấm chứ không toát lên được khí chất và thần thái của tôi

Nhưng hiện tại tôi cần phải đi ra ngoài gặp mặt người khác cho nên không thể ăn mặc lười thối như vậy được

Có những lúc chỉ cần bạn sửa soạn cho bản thân gọn gàng sạch sẽ một chút thôi tự nhiên cũng khiến bản thân tăng thêm khí chất, khiến cho những người gặp bạn cảm thấy thoải mái dễ chịu, từ đó sẽ chú ý đến bạn nhiều hơn.

Tôi rất thích phụ nữ lớn tuổi ở phương Tây, cho dù có lớn tuổi bao nhiêu cũng sẽ không từ bỏ việc trang điểm, luôn giữ cho mình một phong thái chín chu, xinh đẹp, đây cũng là một cách để tôn trọng những người mình gặp

Sau khi sửa soạn đẹp đẽ, tôi cầm lấy chìa khóa xe xuất phát.

Đậu xe ở bãi gửi xe của quán cà phê xong, tôi cầm chiếc túi xách nhỏ bước vào quán

Chọn vị trí giữa quán cà phê ngồi xuống, gọi một ly cà phê và một phần bánh ngọt nhỏ, tôi lấy một cuốn sách từ trên kệ sách, vừa đọc sách vừa uống cà phê.

Tôi nói với cô gái kia, nếu cô ấy có thể nhận ra tôi, vậy tôi sẽ đồng ý phỏng vấn cô ấy

Tôi không đùa

Nếu cô ấy không có khả năng này thì cũng vô dụng với tôi

Tôi không hề nhìn ra phía cửa ra vào, cà phê đã uống được non nửa, ăn một ít bánh ngọt, sách cũng lật được vài tờ rồi.

Bất chợt có người dừng lại trước mặt tôi, đập vào mắt là một đôi giày cao gót khoảng tầm mười phân, búp chân nhỏ trắng mịn với đôi chân thon dài, trên đầu gối khoảng mười lăm centimet là chiếc váy xòe màu đỏ rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bầu trời thành đô rất xanh (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chiếc áo khoác màu trắng ngà bao quanh thân hình duyên dáng, lúc tôi ngẩng đầu lên, nhoen miệng cười.

Trước mắt tôi là một gương mặt đẹp đẽ có chút kiêu ngạo

Cô ấy trang điểm rất tinh tế, mái tóc xoăn dài thả sau gáy, ánh mắt có vẻ khá là lý trí, trong lúc tôi đang đánh giá cô ấy thì cô ấy cũng đang đánh giá tôi

Loại ánh mắt như tia X-quang đó dường như quét qua toàn bộ tế bào, cảm giác như mọi suy nghĩ của tôi trước mặt cô ấy đều bị lộ trần

“Hân hạnh được gặp cô.” Cô ấy bật cười, đồng thời giơ bàn tay trắng nõn xinh xắn ra muốn bắt tay tôi, tay cũng đẹp như người vậy.

Tôi đưa tay ra nắm lấy tay cô ấy nói: “Tôi cũng rất hân hạnh được gặp cô.” Cô ấy ngồi xuống ghế đối diện tôi, ánh mắt vẫn dừng lại ở gương mặt tôi.

“Nên xưng hô thế nào nhỉ?” Tôi thản nhiên nhìn thẳng vào mắt cô ấy, không hề trốn tránh ánh mắt hùng hổ dọa người đấy

Tôi là Phương Hiểu Hiểu, là một Phương Hiểu Hiểu không hề biết lùi bước trước bất kỳ thứ gì

Trên thế giới này, người khiến tôi sợ hãi còn chưa ra đời

Mặc dù mặt có chút dày nhưng tôi chính là người tự tin như vậy

“Trần Lộ.” Thanh âm của cô ấy không cao, khá có lực, khiến cho người ta có cảm giác không thể khinh thường.

“Phương Hiểu Hiểu.” Tôi cũng giới thiệu về mình một cách đơn giản, “Như cô thấy đấy, tôi chính là chủ của Văn phòng Phấn Hồng

Cô nói cô muốn gia nhập Văn phòng Phấn Hồng, tôi có thể hỏi cô tại sao không?” “Bởi vì tôi cảm thấy thú vị.” Khóe môi Trần Lộ nhếch lên thành một nụ cười, cô ấy chừng hai bảy, hai tám tuổi, cả người tỏa ra sức hấp dẫn của người phụ nữ trưởng thành khiến người ta lóa mắt, Trần Lộ nói: “Bà chủ Phương cảm thấy lý do này thế nào?” Tôi hơi gật đầu một cái nói: “Được chứ, dù sao thì làm việc mà không có hứng thú thì nhất định sẽ rất khổ sở.”

“Đúng vậy, một phần ba thời gian của đời người lại dùng để làm việc mà mình không thích, thật sự không còn chuyện gì tàn nhẫn hơn chuyện này nữa rồi.”

Không ngờ cô ấy lại gọi Cappuccino

Theo suy đoán của tôi, cô ấy lẽ ra nên gọi một cốc whisky thêm đá mới phải.

“Nói cho tôi lý do tôi nhất định phải thuê cô đi.” Không thể phủ nhận được một điều là tôi thực sự rất có hứng thú với cô ấy, cho dù trong hoàn cảnh nào thì cô ấy chính là kiểu người luôn khiến người khác phải dừng lại dõi mắt theo, giống như loài hoa anh túc vậy, rõ ràng biết là có độc nhưng vẫn bị sức hấp dẫn của nó mê hoặc

Người như cô ấy thích hợp làm việc ở Văn phòng Phấn Hồng hơn so với tôi.

“Nếu cô đã hỏi tôi câu này, chắc chắn cô sẽ thuê tôi” Ánh mắt tràn đầy tự tin

Tôi đột nhiên rất vui vẻ, tôi thích người phụ nữ tự tin, quả thực rất hợp gout của tôi.

Trần Lộ nói không sai, tôi đã vấn đề này nghĩa là tôi rất có hứng thú với cô ấy.

“Cô cần một trợ thủ đáng tin, không có scandal nào,” Cô ấy hành xử cũng bá đạo, “Nếu cô thuê tôi, cô chỉ cần cho tôi chỗ ở, cơm ba bữa do tôi lo, ngoài ra, mỗi đơn hàng mà tôi hoàn thành, tôi sẽ chia cho cô ba phần, bảy phần còn lại coi như là lương của tôi

Đương nhiên việc đó chỉ giới hạn trong đơn hàng do tôi nhận và tự mình hoàn thành

Nếu tôi không có đơn hàng nào vậy tôi sẽ hỗ trợ cô, cô cũng không cần chia gì cho tôi đâu.”

“Tôi có một yêu cầu.” Tôi rất tán thưởng đề nghị của cô ấy nhưng có một điều duy nhất tôi cần phải giữ vững: “Đó là mỗi đơn hàng mà cô nhận đều phải qua sự đồng ý của tôi.”

“Nếu như không phải thật sự bị tổn thương mà chỉ là muốn lợi dụng Văn phòng Phấn Hồng để làm hại người khác, thì thù lao cao bao nhiêu tôi cũng sẽ không nhận

Nếu như có muốn gia nhập Văn phòng Phấn Hồng tôi yêu cầu cô tuân thủ điều này.” Đây là điều bắt buộc, không phải lời đề nghị

Cần phải kiên trì với nguyên tắc và ranh giới cuối cùng. Tôi không muốn nói bằng giọng hiền hòa.

“Tôi sẽ làm việc theo yêu cầu của cô, cũng sẽ không chạm đến ranh giới cuối cùng của cô, ngoài ra còn yêu cầu gì khác không?” Trần Lộ là một người thông minh, nói chuyện với người thông minh chẳng bao giờ cần vòng vo, cũng chẳng cần lo lắng đối phương có hiểu những gì mình nói hay không

“Cùng tôi thưởng thức một ly cà phê này nhé.” Tôi cười nhìn cô ấy nói: “Hoan nghênh cô gia nhập Văn phòng Phấn Hồng, mong là chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.” Cô ấy nhìn tôi hơi gật đầu một chút, uống xong với tôi ly cà phê

Đến trước quầy thu ngân, khi tôi tính tiền thì Trần Lộ lấy từ trong quầy ra một chiếc vali màu tím tím xáo, tôi thốt lên: “Đến cả hành lý cô cũng mang đến rồi sao? Rốt cuộc thì cô có bao nhiêu phần tự tin tôi nhất định sẽ thuê cô

chứ?”

“Chắc chắn một trăm phần trăm” Cô ấy khá bình tĩnh nói.

Tôi thấy buồn cười, tôi nghĩ rằng có Trần Lộ tham gia, Văn phòng Phấn Hồng nhất định sẽ thay đổi đáng kể, mặc dù cả thêm Trần Lộ thì văn phòng cũng chỉ có hai người mà thôi

Trần Lộ không nói về bản thân mình nên tôi cũng không hỏi nhiều, tôi cho rằng đằng sau Trần Lộ là một câu chuyện dài

Bởi lẽ không ai lại mang cả vali hành lý theo bên mình, chứ đừng nói là gia nhập Văn phòng Phấn Hồng

Khi làm những việc thế này, tôi chưa từng mong đợi sau này sẽ có cái kết tốt đẹp

Dù sao thì đây cũng là chuyện thất đức, có lẽ người ngoài cuộc nhìn vào sẽ thấy cách làm của tôi rất hà hê, nhưng hóng hót là một chuyện, còn thật sự đi làm thì chưa chắc đã có ai.

Ra khỏi quán cà phê, tôi dẫn Trần Lộ đến bên chiếc xe nhỏ của tôi, cô ấy cũng không hề bình luận gì về xe mà chỉ nhét hành lý vào cốp xe, rồi mở cửa xe ngồi vào ghế phụ bên cạnh

“Cô có cần đi mua thêm đồ dùng cá nhân không?” Tôi hỏi Trần Lộ

“Không cần đâu, tôi có rồi” Cô ấy đáp.

Tôi gật đầu nhẹ một cái, không hề hỏi gì thêm, lái thẳng về nhà

Trên đường trở về nhà, Trần Lộ vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi không thấy được ánh mắt và gương mặt của cô ấy mà chỉ thi thoảng quay đầu qua nhìn

Rõ ràng là một người mạnh mẽ, không biết có phải do ảo giác hay không, mà hình ảnh cô ấy nhìn ra ngoài cửa xe lại khiến tôi cảm thấy có chút yếu đuối

Đỗ xe xong, tôi lên lầu với Trần Lộ

Cô ấy kéo vali cũng không hỏi đi đâu, cứ thế đi theo tôi, không sợ tôi là người xấu sẽ đem bán cô ấy

Cô ấy không sợ lại khiến tôi có chút chột dạ, bởi vì tôi cũng không rõ cô ấy đến từ đâu, hơn nữa có vẻ cũng không muốn tự giới thiệu về bản thân mình

Nhờ mà cô ấy có đồng bọn, chẳng phải tôi sẽ gặp nguy hiểm hay sao? Tuy nghĩ như vậy nhưng tôi cũng đã đi đến trước cửa nhà, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh

Tôi lơ đãng liếc Trần Lộ, từ trên xuống dưới vẫn rất đối bình thân

Tôi mở cửa để Trần Lộ vào

“Làm phiền cô rồi.” Trần Lộ kéo vali vào nhà, cô ấy nhìn toàn bộ căn phòng một lượt.

Căn hộ chung cư tôi đang thuê là một căn hộ có hai phòng ngủ một phòng khách, được bài trí khá cao cấp

Lần trước tôi để Hà Vũ Phi ở phòng cho khách

Bây giờ để Trần Lộ đến nhà, đương nhiên phòng này lại nhường lại để cô ấy nghỉ ngơi.

“Cô đưa tôi về nhà như vậy không sợ tôi là người xấu sao?” Cô ấy bỗng dưng cười, nụ cười này khác hẳn nụ cười ban nãy

Nếu nói nụ cười trước đó vô cùng tự tin, tự tin đến mức khiến người khác cảm thấy nụ cười ấy cực kỳ chói mắt, vậy thì nụ cười hiện tại lại vô hại thân thiện, như nụ cười của chị hàng xóm nhà bên vậy.

“Vậy cô theo tôi về nhà như vậy không sợ tôi là người xấu sao?” Tôi trêu

Tôi đặt một ly nước ấm trước mặt cô ấy, nghĩ cuộc nói chuyện của hai người thông minh với nhau bắt đầu từ thời điểm này rồi

“Chẳng ai muốn phải đề phòng ai cả, nếu sau này đã cùng chung sống dưới một mái nhà, một số thông tin cơ bản chúng ta vẫn nên trao đổi với nhau một chút.” Tôi ngồi vào ghế sa lông phía đối diện

Hiện tại đã hơn tám giờ tối, chính là thời gian thích hợp để nói chuyện

Trần Lộ cũng rất dứt khoát, cô ấy rút từ trong ví ra thẻ căn cước đặt trước mặt tôi, tôi cũng không cầm chỉ liếc qua

Ảnh trên thẻ căn cước là Trần Lộ, tôi tính nhầm tuổi tác, năm nay vừa tròn hai mươi tám tuổi

Hộ khẩu của cô ấy khiến tôi có chút bất ngờ, quê của Trần Lộ ở Dung Châu, cũng khá xa Sa Thị

“Tôi thấy trang web của cô trên mạng.” Trần Lộ nói chậm rãi: “Cũng vừa lúc tôi kết thúc một công việc, lại cảm thấy trang web của cô rất thú vị nên tôi đến đây.” “Cô đến từ Dung Châu sao?” Tôi tự dưng lại có cảm giác được yêu quý mà kính sợ.

“Đúng vậy.” Cô ấy gật đầu: “Tôi xuống máy bay thì lập tức điện cho cô.” “Tôi có thể mạo muội hỏi cô một chút được không, công việc trước đây của cô là gì vậy?” Tôi hỏi

Trần Lộ nói với giọng vô cùng bình thản tự nhiên: “Tổng thanh tra thị trường Tập đoàn Hoàn Á” Tôi bỗng cảm thấy thật tội lỗi, vậy mà trong lúc vô tình đã cướp một nhân tài cấp cao rồi

Nhưng mấu chốt là cô ấy chủ động nhảy xuống hồ..

“Tôi nhớ cô từng nói cô học ngành Tâm lý học?” Tôi thuận miệng hỏi.

“Đúng, đó là sở thích của tôi.” Cô ấy lấy trong túi xách ra một đồng giấy tờ nữa đặt trên bàn uống trà.

Tôi cầm những giấy tờ kia lên xem từng tờ một

Cuối cùng tôi cũng biết tại sao cô ấy lại tự tin nhất định sẽ được tuyển

Không ai có thể cự tuyệt một đối tác hoàn hảo vừa có EQ lẫn IQ cao như vậy, xem đồng giấy tờ này mới thấy, một người phụ nữ tài giỏi sẽ khiến người khác sinh ra cảm giác sùng bái

Trần Lộ, tốt nghiệp Đại học Yển Kinh, du học châu u và trong thời gian đó lấy được tương đối nhiều những bằng cấp có giá trị

Cô ấy đã trải qua những gì mới bay đến Sa Thị, đề nghị gia nhập văn phòng dịch vụ nhỏ nhoi không có chút tiếng tăm nào của tôi cơ chứ

“Những bằng cấp chứng từ này cũng có thể làm giả được, nên nếu cô tin tôi thì những thứ này là thật còn nếu cô không tin vậy cứ coi những giấy tờ này là giấy vụn cũng không sao.” Trần Lộ cười khể nói.

“Tôi tin cô.” Một người từng trải sẽ rất khéo léo trong cách nói chuyện, có thể giấy tờ bằng cấp có thể làm giả được những người có những giấy tờ này thì không thể giả được

Có một câu ca dao là “Phúc hữu thi thư khí tự hoa” có nghĩa là một người có tu dưỡng đạo đức hay không đều thể hiện ở khí chất của người đó, cử chỉ bên ngoài, thậm chí cả tóc tai cũng có thể nhìn ra người này có giáo dục đẳng hoàng.

Khí chất như vậy, nếu là diễn thì khả năng diễn xuất của cô ấy quả thật cũng rất cao siêu

Người có tài năng nguy trang như vậy quả thật là một nhân tài

Công việc này dù sao cũng đòi hỏi bạn luôn phải nguy trang thành người khác.

“Tôi là Phương Hiểu Hiểu, như cô thấy đấy, tôi ở căn hộ chung cư này, cũng không có phòng làm việc riêng nào cả, đây chính là phòng làm việc của tôi, cũng là nhà tôi

Bình thường tôi cũng sẽ không nói cho khách hàng biết chỗ ở của tôi, tôi thường hẹn họ gặp mặt ở quán cà phê hoặc một nơi nào đó.”

“Tôi hiểu, quả thật không nên đề lộ.” Cô ấy đương nhiên biết nguyên nhân tại sao

“Cô ăn cơm tối chưa?” Tôi với lấy tạp dề, quay đầu lại hỏi cô ấy

Cô ấy thành thật lắc đầu nói: “Ban nãy tôi cũng nói rồi, một ngày ba bữa do tôi lo

Bữa này để tôi làm cho.”

“Tôi sẽ không khách đâu nhé!” Nói rồi tôi dẫn người vào phòng bếp, đồng thời đưa tạp dề cho cô ấy

Từ lạnh lần trước tôi mua đầy đủ các thực phẩm dự trữ, cô ấy nhìn qua có vẻ rất hài lòng

Mười lăm phút sau, cô ấy dọn một bàn đồ ăn Tây, cho dù là màu sắc hay cách trang trí món ăn đều vô cùng tinh tế đẹp mắt, không thể bắt bẻ chỗ nào được

Tôi vừa ăn vừa cảm kích, đúng là đã nhặt được một bảo bối rồi, cho dù cô ấy không làm gì cả mỗi ngày chỉ cần nấu ăn là tôi thấy vui lắm rồi

Thế giới của những kẻ ham ăn đơn giản như vậy đấy!

Chương 53: Bầu trời thành đô rất xanh (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi ăn cơm tối, tôi lại ngồi trước màn hình máy tính, mấy tiếng đồng hồ không online, cũng không biết Tô Tiểu Ái có còn online hay không nữa.

Tôi mở game, mở danh sách bạn bè ra, tất cả mọi người trong danh sách đều đang online, ngay cả người bạn rợn như Hứa Mạch cũng đang online.

Tôi gửi tin nhắn Mật* cho anh ấy

(*) Mật tin nhắn riêng tư chỉ giữa hai người trong game [Mật] Bạn nói thăm với Mạch Lộ Nhân: Hôm nay anh lại rảnh rồi online cơ à? [Mật] Mạch Lộ Nhân nói thăm với bạn: Gặp đây anh cũng không bận lắm, anh gia nhập đội để lấy thêm trang bị, nếu không đến lúc cần mà trang bị của anh lại quá cũ chuối thì làm thế nào.

Tôi không tìm được mà bật cười, cảm thấy mình quá sai, tự dưng bắt một ông chủ cùng chơi game

[Mật] Bạn nói thăm với Mạch Lộ Nhân: Anh tiếp tục cây đi, em đi thẳng cấp

[Mật] Mạch Lộ Nhân nói thăm với bạn: Có cần anh dẫn em đi không? [Mật] Bạn nói thăm với Mạch Lộ Nhân: Không cần đâu, anh dẫn đi thì em làm sao hành động được chứ

Nói đùa sao, Hứa Mạch mà tới thì làm sao tôi đi cura gái được, đương nhiên anh ấy nhất định sẽ phải xuất hiện trước mặt Tô Tiểu Ái, nhưng giờ không phải lúc.

Tôi điều khiển nhân vật đi nhận nhiệm vụ, mới chạy được một vòng thì Trần Lộ đã dọn dẹp xong nhà bếp, chậm rãi bước tới.

“Chơi game à?” Cô ấy nhìn màn hình máy tính, nói có chút kinh ngạc

“Tôi đang làm việc.” Tôi không quay đầu lại mà giải thích luôn cho cô ấy: “Vụ việc mà hiện giờ tôi đang theo là về một tên đàn ông cận bã quen biết với tiểu tam qua game.” “Tôi hiểu rồi.” Nói chuyện với người thông minh thật tốt, chỉ cần nói một chút thì đối phương hiểu ý của mình ngay

“Tôi có thể giúp được gì không?” Trần Lộ quả thật là một nhân viên Trung Quốc gương mẫu, ngày đầu tiên đi làm, lại trẻ như vậy đã muốn bắt đầu công việc ngay rồi

“Hiện tại chưa cần, cô đi dọn dẹp đồ đạc rồi nghỉ ngơi sớm đi, đồ trong nhà cô cứ thoải mái dùng nhé

Cô làm quen một chút với môi trường xung quanh đi, đi đường cả ngày chắc mệt rồi.” Tôi quay đầu lại nhìn cô ấy khẽ mỉm cười

Trần Lộ khẽ gật đầu một cái nói: “Vậy được, cảm ơn cô.” Nói xong cô ấy kéo theo vali đi vào phòng khách, chắc hẳn là sắp xếp đồ đạc

Tôi tiếp tục nhìn về màn hình máy tính, thấy khung thoại mới gia nhập đội.

Tôi vội vàng nhận chấp nhận vào đội

Người thêm tôi vào là Bi Đắc Phan, trong đó còn có sư huynh của tôi – Vô Niệm.

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Chào sư phụ, sư huynh.

[Đội ngũ] Bi Đắc Phan: Đồ đệ, bạn sắp lên cấp bốn mươi rồi sao, bây giờ vẫn đang làm nhiệm vụ à? Mau lên YY đi, tối với sự nướng và sư huynh của bạn đều đang ở đây

Đánh chữ chậm quá, nói chuyện tiện hơn nhiều.

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Được, tôi tới ngay đây

Tôi thu nhỏ màn hình, sau đó đăng nhập YY, lại thêm vào phần mềm thay đổi giọng nói, tiếp đến mở khung chat chào hỏi mọi người: “Chào buổi tối sư phụ, sư nương, sư huynh.” Giọng nói của Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt vang lên: “Đồ đệ à, giọng của bạn lần nào nghe cũng giống nam thần hết.” “Đương nhiên rồi, cậu ấy là học trò của tôi, học trò của nam thần đương nhiên cũng là nam thần rồi.” Bi Đắc Phan sẵn tiện nói đùa, bầu không khí bỗng nhiên trở nên thoải mái hơn

Vừa cùng bọn họ trò chuyện tôi vừa tiếp tục làm nhiệm vụ

Tôi không vội vàng đi tìm Tô Tiểu Ái, lúc mới bắt đầu, tuyệt đối không thể là người chủ động, đặc biệt là với tính cách của Tô Tiểu Ái, nếu chủ động bám lấy, chắc chắn cô ta sẽ không coi trọng tôi, sẽ nghĩ tôi muốn dựa dẫm cô ta mà thôi

“Đồ đệ, đi thôi, sư nương dẫn bạn đi đánh phó bản.” Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt vừa làm xong nhiệm vụ hàng ngày, Bi Đắc Phan cùng bạn bè tham gia đánh trận rồi, nên chỉ còn một mình cô ta nhàn rỗi không có gì làm

“Cảm ơn sư nương.” Tôi không từ chối cô ta

Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt với Tô Tiểu Ái hình như có quan hệ khá tốt, tôi thật sự rất tò mò, tại sao Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt lại trở thành bạn tốt trên game của Tô Tiểu Ái.

Người phụ nữ như Tô Tiểu Ái sẽ không tùy tiện để cho bất kỳ sinh vật cùng giới nào xuất hiện trên lãnh thổ mới phải, vậy mà Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt lại có thể cười nói vui vẻ với Tô Tiểu Ái, không thể không nói, điều này cần EQ cao đến chừng nào.

Sư huynh Vô Niệm sắp thăng đến cấp cao nhất rồi, anh ta đang tự mình đi làm nhiệm vụ nên Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt đưa tôi đi phó bản, sau khi ăn đản được x2 kinh nghiệm, tôi đi theo phía sau cô ta

Kỹ năng của Thất Tú bắt buộc phải chạy xung quanh không ngừng mới có thể tập hợp được kiếm khí, có kiếm khí thì mới thi triển được kỹ năng, mặc dù di chuyển xoay vòng như vậy rất đẹp, nhưng kiểu gì cũng dễ chóng mặt.

“Đồ đệ, vị trí của sư phụ bạn còn không vậy?” Nghê Thường Nguyệt Nguyệt hỏi

“Ba vị trí sư phụ của tôi đều có người tiếp nhận rồi, sư phụ là một, thêm một người là sư thúc, còn có một người nữa là người bạn đã dẫn tôi đến với trò chơi này

Có điều công việc của anh ấy bận rộn, bình thường cũng rất ít khi online

Anh ấy nói đợi đến khi tôi xuất sư, hệ thống sẽ tặng một cây dù đi mưa.” Tôi nhún vai giải thích.

Nghê Thường Nguyệt Nguyệt tiếc nuối nói: “Tốc độ của Lưu Sương cũng nhanh thật, tôi còn nói là muốn nhận bạn làm đồ đệ.”

“Hôm qua sư thúc dẫn tôi đi đánh phó bản, nhưng kỹ năng Thần Hành Thiên Lý chưa hồi nên nhận tôi làm đệ tử luôn.” Tôi cố ý đề cập đến Bạch Lưu Sương, cũng là Tô Tiểu Ái.

“Cái người này, đệ tôi gọi cô ấy đến!” Nghê Thường Nguyệt Nguyệt vừa nói xong, trong nhóm lại xuất hiện thêm một người, là Bạch Lưu Sương chứ ai vào đây nữa

[Đội ngũ Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Chào sư thúc.

[Đội ngũ] Bạch Lưu Sương: Phải gọi là Nhị sư phụ!

“Các bạn đang ở đâu thế, Nguyệt Nguyệt dẫn đồ đệ của chúng ta đi đánh phó bản à?” Bạch Lưu Sương nói qua YY, cô ta không gõ chữ trong phòng trò chuyện nhóm mà nói qua YY luôn

“Đúng vậy, đầu má bạn chứ, đây rõ ràng là đệ tử của mình với Bi Đắc Phan, từ lúc nào thành đồ đệ của bạn thế” Nghê Thường Nguyệt Nguyệt cười: “Bạn mau trả lại đồ đệ cho mình đi.”

“Ha ha, muộn rồi, mình đã nhận cậu ấy, mà có gì đó sai sai, không phải vẫn còn một vị trí sư phụ nữa hay sao.” Tâm trạng của Bạch Lưu Sương xem ra rất tốt, giọng nói rất nhẹ nhàng thoải mái, “Hơn nữa, Bi Đắc Phan nhà bạn là sư phụ cậu ấy rồi, không phải bạn cũng được coi là sư phụ hay sao.”

Trong lúc nói chuyện, Bạch Lưu Sương đã bay thẳng đến cửa phó bản, Nghê Thường Nguyệt Nguyệt mới dẫn tôi đánh được một lượt, ra ngoài đã nhìn thấy Bạch Lưu Sương đứng đó rồi

Đúng vậy, không ngoài mong đợi, cô ta đã thay một bộ trang phục khác rồi

Cô ta chính là kiểu người điển hình vừa nhiều tiền lại tùy hứng thích thích đi đó đây

“Bạn tới đón chúng mình à?” Nghê Thường Nguyệt Nguyệt cười nói: “Sao chỉ có mỗi một mình bạn, Thu Liên Thành nhà bạn đi đâu rồi?”

“Đừng nhắc tới anh ta nữa, bạn này anh ta vừa bị Bi Đắc Phan nhà bạn kéo đi tiếp ứng rồi, thấy nói là trong đội của bọn họ có người không đánh được nữa.” Tôi cũng cảm thấy lạ, sao giờ này Bạch Lưu Sương lại tới tìm tôi, hóa ra là Thu Liên Thành bạn rồi, cô ta thấy chán nên mới đến tìm chúng tôi.

Có Bạch Lưu Sương ở đó, kinh nghiệm tôi đạt được ít đi một phần ba, cũng may nhờ tốc độ nhanh nên có thể bù lại phần kinh nghiệm bị thiếu.

Đang đánh qua đánh lại, bỗng nhiên có người kết bạn với tôi, tôi kích chuột vào xem, là nhân vật Thành Nam của phái Trường Ca

[Mật] Mộ Khê Thủy nói thầm với bạn: Bà chủ Phương, ID này của cô phải không? Tôi sững sờ, sau đó nhanh chóng nhận ra, người gọi tôi là bà chủ Phương trong game sẽ là..

Không, thực tế người duy nhất gọi tôi như vậy chắc chỉ có một, đó chính là người hôm nay vừa mới gia nhập Văn phòng Phấn Hồng - Trần Lộ!

[Mật] Bạn nói thầm với Mộ Khê Thủy: Trần Lộ? [Mật] Mộ Khê Thủy nói thầm với tôi: Là tôi đây.

Cửa phòng dành cho khách mở ra, Trần Lộ mặc đồ ngủ bước ra ngoài

Chắc cô ấy vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn đang ướt nhẹp, sau khi tẩy trang, Trần Lộ trở thành một cô gái xinh đẹp vô hại, vẻ đẹp kiều ngạo biến mất hoàn toàn, chỉ khi cô ấy liếc mắt mới lộ ra vẻ lạnh lùng

“Không cần phải trả tiền tăng ca cho tôi đâu.” Cô ấy vừa nói vừa đeo gọng kính nhỏ.

Tôi khẽ gật đầu với cô ấy, rồi chỉ màn ảnh ra hiệu chúng ta nói chuyện trong game là được

Trần Lộ trở về phòng cũng không nói gì thêm

Vốn dĩ trong game chỉ có Hứa Mạch là người mình, hiện lại lại thêm một người nữa, nếu như vậy vẫn không nắm được Tô Tiểu Ái trong lòng bàn tay thì cái chức chủ của Văn phòng Phấn Hồng cũng có thể đổi người được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54: Bầu trời thành đô rất xanh (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhưng mà sự thật chứng minh, muốn cưa đổ được bạch phú mỹ* không phải là chuyện dễ dàng

Ba đến năm ngày rồi mà vẫn chưa nắm bắt được, hiện tại cần phải kháng chiến trường kỳ

Mấy ngày nay tôi lẩn lộn trong game, đương nhiên cũng có kết quả chứ không phải không, ý là tôi sắp thăng lên cấp cao nhất rồi, hơn nữa nhờ vào giọng nói nam thần mà tôi cũng dễ dàng kéo gần mối quan hệ với Bạch Lưu Sương và Nghệ Thuật Nguyệt Nguyệt

Bỉ Đắc Phan với Thu Liên Thành vẫn chưa biết người yêu của bọn họ sắp bị tội cướp mất đến nơi.

(*) Bạch phú mỹ: chỉ những cô gái vừa trắng, vừa giàu lại vừa xinh Trần Lộ nhanh chóng làm quen với nhịp điệu sống của tôi

Sau khi Hứa Mạch biết văn phòng dịch vụ của tôi lại có thêm một nhân viên nữa thì vô cùng kinh ngạc, sau khi hiểu ra thì đầm ngực dậm chân vô cùng đau khổ, ôm đầu than thở: “Một mình em nhầm đường lạc lối thì thôi đi, đã thế lại còn kéo thêm một người nữa, cùng đi đâm đầu vào chỗ chết hả?”

“Cái này gọi là có chết cũng phải kéo theo người chịu tội thay đó,3anh không hiểu rồi.” Tôi cười nói

“Em không phải đã kéo theo anh vào rồi hay sao? Vậy mà vẫn chưa thấy đủ à?” Hứa Mạch cố tình giả bộ hung dữ.

“Không kéo anh theo được, em kéo ai thì kéo chứ làm sao kéo anh được.” Nếu kéo anh theo chịu chết, nhờ có một ngày chị tỉnh lại, tôi biết tìm đâu ra người tốt như anh để yêu chị ấy chứ.

Hứa Mạch âm thầm giúp tôi điều tra tư liệu của Trần Lộ, không khác những gì Trần Lộ tự nói là bao: cô ấy chính là Tổng thanh tra thị trường của Tập đoàn Hoàn Á, tiền lương hàng năm lên tới bảy con số, chỉ là không biết tại sao tự nhiên cô ấy lại nghỉ việc

Tập đoàn Hoàn Á vì muốn giữ lại người, ngay cả cổ phần cũng đồng ý chia cho cô ấy, thế nhưng cô ấy vẫn kiên quyết ra đi, cho dù là ai cũng ko ngăn được.

Tôi biết Trần Lộ là một người phụ nữ rất giỏi giang, xem ra tôi đã đánh giá thấp cô ấy rồi.

Mấy ngày này cô ấy cũng cùng tôi lẩn lộn trong game, Trần Lộ là một người sống rất có quy củ, nấu cơm một ngày ba bữa rất đúng giờ

Hứa Mạch vô cùng hài lòng với việc này, theo lời của anh ấy thì, từ lúc Trần Lộ đến nhà tôi, tôi béo lên trông thấy, nếu cứ tiếp tục béo lên như vậy thì tôi thật3sự không mặc vừa mấy bộ quần áo xinh đẹp mất.

Cũng may là Trần Lộ kịp thời phát hiện ra tôi là người dễ tăng cân, cũng không biết cô ấy làm cách nào, mỗi bữa tối vẫn ăn uống bình thường, chứ không hề ăn ít đi, thế mà tôi lại từ từ giảm cân.

Điều này thật sự khiến tôi không khỏi xúc động, IQ lẫn EQ đều cao đã thế còn giỏi nấu ăn, lại còn có năng lực, nhan sắc thì khỏi bàn, người phụ nữ như cô ấy thật khiến người ta ghen tị mà, cô ấy không chỉ là người được Thượng Đế yêu thích, mà là con gái ruột của Thượng Đế ấy chứ

Trần Lộ mua tài khoản chơi game

Tôi cũng không3hỏi cô ấy định làm gì, chỉ lo vun vén mối quan hệ sư đồ của mình, thoáng cái một tuần trôi qua

Cuối tuần tôi nhận được điện thoại của Thư Nhã Hân, hỏi tôi mọi việc tiến triển đến đâu rồi

Tôi nói qua tình hình trước mắt một lượt, cuối cùng trấn an cô ấy: “Yên tâm đi, chưa đến hai tháng, những gì cô muốn tôi làm, tôi đều có thể giúp cô thực hiện.” “Vậy tất cả nhờ cả vào cô.” Cũng may Thư Nhã Hân cũng không thúc giục tôi, chắc hẳn cô ấy có thể hiểu được, đối phó với tiểu tam như Tô Tiểu Ái thật sự cần một chút thời gian.

Sau khi cúp điện thoại, tôi ngồi trên ghế sa lông9ngắn ngo một hồi, tiện tay muốn sờ Lão Bạch một cái nhưng chỉ sờ vào không khí, lúc này tôi mới chợt nhớ ra, Lão Bạch đã bị tôi trả về cho ông chủ rồi.

Haizz, thói quen thật đáng sợ mà.

“Ăn cơm trưa thôi.” Trần Lộ gọi tôi một tiếng, tôi miễn cưỡng quay đầu lại nhìn cô ấy, Trần Lộ đang đeo tạp dề đúng là hình ảnh minh họa rõ nhất cho tính từ “hiền huệ”

“Việc bên cô tiến triển đến đâu rồi?” Trần Lộ hỏi tôi.

“Cũng không có thay đổi gì quá lớn, càng ngày càng quen tay rồi.” Tôi nói: “Cô thì sao, tài khoản mới của cô thế nào rồi?”

“Tôi gia nhập bang hội đối địch với bang hội của cô.” Trần Lộ cười nói: “Cô có muốn nằm vùng ở bang hội của tôi không?” “Nằm vùng?” Tạm thời tôi vẫn chưa hiểu ý của Trần Lộ.

“Đúng vậy, cô cũng sắp đạt đến cấp cao nhất rồi còn gì, sau khi đạt đến cấp cao nhất, có thể gia nhập bang hội, là có thể làm nhiệm vụ mỗi cuối tuần

Giờ là lúc thích hợp để khuấy đảo cục diện đang sóng êm biển lặng kia đấy.” Trần Lộ nói

“Cô muốn ra tay từ bang hội sao?” Tôi nhanh chóng trả lời: “Tốc độ của cô đúng thật quá đỉnh!” Trong một tuần lễ vậy mà Trần Lộ có thể lên được đến bên trong tầng cao cấp nhất của bang hội đối địch, đây không phải là chuyện người bình thường có thể làm được

“Đầu năm nay, có tiền là có thể sai khiến được cả ma quỷ.” Trần Lộ nói: “Trò chơi này chỉ cần tiêu vài vạn tệ là có thể hô mưa gọi gió rồi.” “Tài khoản của cô có bao nhiêu tiền vậy?” Nếu như đập tiền vào để mua trang bị thì một tuần lễ cũng chưa đạt được kết quả gì mấy, trừ khi Trần Lộ vô cùng may mắn, một lần vào phó bản mà gom được đủ bộ trang bị của nhân vật

Trang phục trong game này chia làm PVP và PVE”, một bộ đánh trận doanh, còn một bộ đánh phó bản

Trang bị cho trận doanh phức tạp hơn, bởi nó có giá trị cộng điểm danh vọng và chiến đấu

Nếu muốn nhanh chóng trở thành một game thủ cao cấp thì chắc hẳn chỉ có một biện pháp duy nhất: mua tài khoản cấp cao có sẵn.

(*) PVP: person versus person, đối kháng giữa người với người

PVE: person versus environment, người chiến đấu với tạo vật trong game (NPC, boss, nhiệm vụ...)

Mà loại tài khoản như vậy thường không hề rẻ chút nào.

“Yên tâm đi, tôi sẽ bắt cô thanh toán đầu mà lo.” Trần Lộ không khỏi buồn cười nói tiếp: “Cho nên cô không cần quan tâm bao nhiêu tiền đâu.”

Nhưng quả thực điều này tôi không cần để ý, bởi cô gái đang ngồi trước mặt tôi đây là người có mức lương hằng năm từng lên đến bảy con số, là Tổng thanh tra thị trường của tập đoàn lớn

Com trưa xong xuôi, tôi lại mở máy tính ra chơi game tiếp

Hiện giờ tôi đang ở cấp chín hai, cách cấp cao nhất chỉ còn ba cấp nữa thôi

Sau khi online, tôi nhìn một lượt danh sách bạn bè, Bi Đắc Phan với Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt vẫn đang offline, Hứa Mạch cũng không online, thế nhưng hai người Thẩm Thần Đồng và Tô Tiểu Ái lại đang online

Tôi sẵn tiện nhắn cho Tô Tiểu Ái một tin trong khung Mật: Chào buổi chiều, nhị sư phụ.

Tô Tiểu Ái nhanh chóng trả lời tin nhắn của tôi, đương nhiên, nội dung tin nhắn là mấy lời hỏi thăm sức khỏe vô cùng ngắn gọn

Tôi kiểm tra vị trí của Tô Tiểu Ái, phát hiện ra cô ta không ở cùng một vị trí với Thẩm Thần Đồng

Tôi đóng khung trò chuyện lại, điều khiển nhân vật đi nhận nhiệm vụ

Quả nhiên vẫn cần phải thăng đến cấp cao nhất mới có thể cùng xuất hiện ở cùng một địa điểm với Tô Tiểu Ái được

Ngay lúc này, Trần Lộ gửi cho tôi một lời mời gia nhập nhóm, tôi nhấn chấp nhận, trong đội chỉ có mỗi mình Trần Lộ

Cô ấy xem vị trí của tôi sau đó chạy đến

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhân vật trong game của Trần Lộ, bởi vì mấy ngày nay cô ấy đều lẫn lộn trong bang còn tôi thì bận đi luyện cấp

Môn phái Trường Ca này quả thực là quá đáng, nhân vật đẹp, quần áo đẹp, vũ khí là một chiếc đàn, nghe nói sức chiến đấu cũng vô cùng cao.

“Cô tiếp nhận nhiệm vụ, tôi giúp cô đánh quái

Như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn một chút.” Hôm nay Trần Lộ mang máy tính ra ngoài

Máy tính xách tay mới của cô ấy là Alienware

Đây mới là game thủ cao cấp, tôi không khỏi cảm thán, người có tiền sướng thật, có tiền muốn làm gì thì làm

Có Trần Lộ hỗ trợ, tốc độ làm nhiệm vụ của tôi quả nhiên tăng nhanh giống như gấn máy gia tốc, chẳng bao lâu sau thì thăng một cấp

Thấy tôi sắp thăng đến cấp cao nhất Trần Lộ giải tán nhóm, cô ấy nói: “Phần còn lại, cô tìm Tô Tiểu Ái nhé”

“Hiểu rồi.” Tôi hiện tại đang ở địa điểm thực hiện nhiệm vụ, sau khi Trần Lộ bay đi, tôi mở khung Mật chat với Tô Tiểu Ái

[Mật] Bạn nói thăm với Bạch Lư Sương: Nhị sư phụ, tôi đang ở địa điểm làm nhiệm vụ này, đã chết mất mấy lần rồi, mãi mà không qua được, sư phụ có rảnh qua giúp tôi một chút nhé?

[Mật] Bạch Lư Sương nói thăm với bạn: Vậy sao, đồ đệ cũng sắp thăng đến cấp cao nhất rồi, đợi tôi một chút! Tôi đến ngay đây!

Cô ta nhanh chóng gửi cho tôi một lời mời gia nhập nhóm, tôi ấn Đồng ý, sau đó vào nhóm mới biết trong đó còn có Thu Liên Thành

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Chào sư phụ, sự công

[Đội ngũ] Thu Liên Thành: Chào bạn, đồ đệ

Bạch Lư Sương để tôi triệu hồi cô ta, tôi mở giao diện hệ thống sư đồ, triệu hồi Bạch Lư Sương đến bên cạnh.

[Đội ngũ] Thu Liên Thành: O, vợ oi, em đâu rồi? [Đội ngũ] Bạch Lư Sương: Em đến giúp đỡ đồ đệ làm nhiệm vụ

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Thật xin lỗi đã vì làm phiền tới sư phụ rồi.

[Đội ngũ] Bạch Lư Sương: Phiền gì chứ, dù sao thì tôi với sự công bạn chỉ đi dạo quanh xung ngắm cảnh mà thôi

Đồ đệ, bạn còn bao nhiêu cấp nữa là đến cấp cao nhất vậy? [Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Còn thiếu năm điểm kinh nghiệm nữa là đủ rồi

[Đội ngũ] Thu Liên Thành:Ồ, cũng sắp thăng đến cấp cao nhất rồi này, tôi cũng tới, chúng ta cùng nhau chứng kiến lúc đồ đệ thăng cấp cao nhất! Thu Liên Thành không phải sư phụ của tôi, cho nên anh ta phải bay đến chỗ chúng tôi hiển thị trên bản đồ, sau đó cưỡi ngựa đến bên cạnh

Bạch Lư Sương ở bên cạnh tôi trong suốt quá trình làm nhiệm vụ, đến lúc Thu Liên Thành tới thì tôi vừa hay cũng tiếp nhận nhiệm vụ ở phó bản

Bạch Lư Sương và Thu Liên Thành dẫn tôi vào phó bản, Bạch Lư Sương vẫn luôn nói chuyện với tôi, cô ta bảo sau này mỗi tuần đều phải vào phó bản này một lần, cho nên tôi phải chú ý nhìn xem cách cô ta đánh thế nào.

Tôi đương nhiên là đồng ý cả hai tay, Thu Liên Thành dẫn đường phía trước, tôi đi ở giữa, Bạch Lư Sương thì ở phía sau

Tôi thật sự nghĩ rằng, từ lúc tôi tiếp xúc với với Thu Liên Thành và Bạch Lư Sương đến bây giờ, hai người này để lại cho tôi ấn tượng khá tốt, ít nhất bọn họ cũng chưa làm ra việc gì quá đáng cả

Tất nhiên, khó có thể nhận biết tính cách thật của một người chỉ qua trò chơi ở thế giới ảo này.

Cho dù một tên cặn bã cũng có thể nguy trang thành một trang hiệp sĩ hành hiệp trượng nghĩa

Tôi đã từng điều tra Thẩm Thần Đông và Tô Tiểu Ái, những lời mà Thư Nhã Hân nói với tôi không phải là giả dối, mỗi một vụ làm ăn tôi đều sẽ điều tra mọi chuyện để biết nguyên nhân và kết quả là gì, sau đó mới quyết định có nhận vụ làm ăn đó hay không

Tôi cũng từng nói với Trần Lộ, Văn phòng Phần Hồng là nơi sẽ nhận sự nhờ vả của vợ chính thức để trả thù những gã cặn bã và tiểu tam, nhưng không có nghĩa là Văn phòng Phần Hồng sẽ chịu bị lợi dụng để trả thù những người vô tội.

Tô Tiểu Ái với Thẩm Thần Đông có thể cư xử tốt với những người xa lạ trong game, nhưng thực tế lại thờ ơ với người thân bên cạnh, theo cách nói của Hứa Mạch thì loại người cặn bã như vậy dĩ nhiên cho rồi.

Bọn họ cũng không cảm thấy bản thân đã đối xử tàn ác với Thư Nhã Hân, ngược lại bọn họ sống rất tốt, mỗi ngày chơi game rất vui vẻ, sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, người thế thâm chỉ có mình Thư Nhã Hân.

Cho nên mới có câu, kẻ gieo họa thì sống ngàn năm, người chết sớm chỉ có thần tử trung thành.

Tôi lơ đãng, không để ý trước mắt là một vách đá, ngã xuống chết luôn

[Đội ngũ] Bạch Lư Sương: Đồ đệ, sao bạn lại treo máy vậy chứ, tôi thấy bạn cứ thế ngã luôn, ôi chào! [Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Này mạng nhà tôi lag, tôi muốn dừng lại mà không được, cao quá! [Đội ngũ] Bạch Lư Sương: Vậy bạn nhấn chuột vào chỗ hồi sinh đi, qua đây đi, thôi được rồi, để tôi chết cùng bạn sau đó dẫn bạn quay lại

Cô ta nhảy xuống, rơi bụp một phát chết ngay trước mặt tôi.

Tôi và Bạch Lư Sương cùng nhau hồi sinh

Cô ta dẫn tôi đi về phía trước, đi được nửa đường thì đột nhiên cô ta đứng im không động đậy

Sau đó tôi thấy Thu Liên Thành rời khỏi nhóm ngay sau khi Bạch Lư Sương nhảy

Có vấn đề: Tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ, tôi mở YY, vào phòng chat của Bạch Lư Sương, thì thấy trong đó ngoài Thu Liên Thành cùng Bạch Lư Sương còn có thêm một người nữa

Tôi nhắn cho Bạch Lư Sương một tin nhắn, ân cần hỏi: “Nhị sư phụ, bạn out rồi sao?” Sau đó Bạch Lư Sương trả lời lại: Không, đồ đệ, bạn chờ tôi một chút, tôi tới ngay.

Ngay sau đó đã thấy cô ta online

Cô ta đang đứng trong phó bản, không có Thu Liên Thành bên cạnh, chỉ dựa vào Bạch Lư Sương đánh quái phải cố hết sức mới được, cô ta cũng không nói gì giống như muốn xả hết tức giận vậy, chết đi sống lại hết lần này tới lần khác, đương nhiên tôi cũng cùng cô ta chết đi rồi lại trở về doanh trại chơi lại lần nữa.

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Sư phụ, có phải bạn đang bức mình đúng không? Sư công lại làm bạn tức giận sao? [Đội ngũ] Bạch Lư Sương: Không phải

Không phải mới là lạ! Nhìn sao cũng thấy có chuyện, vừa rồi nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, tôi có chút hối hận không sớm nhảy vào phòng trò chuyện xem, như vậy tôi chắc chắn sẽ biết được sao Bạch Lư Sương lại thay đổi như vậy rồi

Mới vừa rồi có một cô gái tham gia phong trò chuyện của Bạch Lư Sương, vô cùng ngọt ngào dịu dàng gọi “Liên ca ca”, nếu phụ nữ nghe thì sẽ thấy cô ta rất giả tạo, còn đàn ông nghe thì lại khát khao cháy bỏng.

Tô Tiểu Ái là người thế nào chứ, tính chiếm hữu của cô ta vô cùng mạnh mẽ, người như vậy lại dám xuất hiện trước mặt cô ta, trong cơn nóng giận cô ta đã đá Thu Liên Thành ra khỏi nhóm, đó cũng là điều dễ hiểu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phần Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đòi lấy tiểu tam (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Tiểu tam thượng vị” – hầu hết do tranh thủ vắng nhà trèo tường

Lời này không sai, thậm chí còn là kim chỉ nam của tiểu tam

A (*) Thượng vị: trèo lên, ngoi lên Nhân lúc hai người có mâu thuẫn, khiến bọn họ rời xa nhau, trèo lên giường tên đàn ông kia, rồi cuối cùng khiến cho mọi chuyện không thể nào cứu vãn lại được nữa

Có điều mối quan hệ bất chính này thường không bền, muốn bền lâu cần phải chiếm được trái tim họ.

Đương nhiên việc chờ đợi cơ hội xuất hiện không bao giờ có hiệu quả bằng việc tự mình tạo ra, dù sao thì cũng chẳng ai biết lúc nào cơ hội ấy mới lại tới nữa, nhưng nếu tự tạo cơ hội thì dễ dàng hơn nhiều

Đó vốn không phải là cách làm của Tô Tiểu Ái hay sao? Ngày Thư Nhã Hân đi đăng ký kết hôn với Thẩm Thần Đông, cô ta kéo Thẩm Thần Đông đến khách sạn thuê phòng, còn cho Thư Nhã Hân nghe trực tiếp những thanh âm ghê tởm kia nữa chứ.

Dùng những thủ đoạn khiến người ta ghê tởm, không thể không nói, nói cách khác, Tô Tiểu Ái quả đúng là một nhân tài

Người lạ vừa xuất hiện trong phòng trò chuyện của Bạch Lư Sương chắc chắn có vấn đề

Bạch Lư Sương tự sát gần nửa tiếng đồng hồ, tôi cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng chết chung với cô ta

Tôi đoán chừng cô ta sắp xả hết giận, lúc này mới đề đặt hỏi: “Sư phụ, Tam sư phụ của tôi online rồi, có cần tôi gọi cậu ấy đến hỗ trợ chúng ta không?”

“Gọi anh ấy đi.” Bạch Lưư Suồng nói: “Đồ đệ, qua YY đi.”

Tôi nghe thấy thế thì cực kỳ vui vẻ, tôi nhập số YY Bạch Lưư Suồng cho

Đó hẳn là số YY riêng của cô ta, sau khi thêm tôi vào phòng trò chuyện, thì cô ta khóa lại, không để cho người khác vào nữa.

“Sư phụ, sư phụ của tôi tên là Mộ Khê Thủy, bạn thêm người đó vào đội đi.” Tôi mở chế độ nói, dùng giọng dịu dàng của nam thần trò chuyện với Bạch Lưư Suồng

“Được.” Bạch Lưư Suồng có vẻ không được ổn cho lắm, cô ta vừa dứt lời thì đã có người được thêm đội

Tôi chat riêng với Trần Lộ bảo cô ấy tới cứu vân tình thế

Tôi suy nghĩ lại thì thấy, thà rằng để cho Trần Lộ đi cura Tô Tiểu Ái thay tôi, bởi nếu xét từ nhân vật trong game, dù là về ngoài hay cấp bậc, trang bị của cô ấy đều thích hợp hơn tôi.

Hơn nữa thân phận sư phụ khác không giống với3quan hệ sư đồ, chắc sẽ hấp dẫn hơn nhiều.

Nhất là nếu thêm tôi vào nữa đóng vai một đồ đệ chung tình hết lòng với sư phụ, tạo thành mối tình tay ba, như vậy tôi sẽ không sợ Tô Tiểu Ái cứ nhớ mãi Thảm Thân Đồng nữa.

Trần Lộ nhanh chóng vào phó bản, lạnh lùng cao quý tới trước mặt tôi và Bạch Lưư Suồng

Vóc dáng Trường Ca rất thích hợp với hình tượng lạnh lùng, tuy chỉ là một dây số nhưng lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhân vật trong game của Trần Lộ, cũng không khỏi mê mẩn, dù sao thì con người mà, ai cũng yêu đẹp thôi.

Trường Ca đeo đàn sau lưng, vạt áo bay theo gió đi tới, Bạch Lưư Suồng đi quanh3Trần Lộ mấy vòng, không tìm được nói một câu trong đội.

[Đội ngũ] Bạch Lưư Suồng: Trường Ca thật đẹp trai! [Đội ngũ] Mộ Khê Thủy: Vạn Hoa cũng rất có khí chất.

[Đội ngũ] Bạch Lưư Suồng: Tên của bạn rất hay, về mặt chữ cũng rất đẹp, có dựa theo điển tích nào sao?

[Đội ngũ] Mộ Khê Thủy: Ngã tâm thiết mộ nhĩ, như lộc mộ khê thủy (*) (*) Lòng ta quý mến người, như hươu mến dòng suối.

Tôi quay đầu nhìn Trần Lộ gợn ngón lên - chiều này thật cao tay, Tô Tiểu Ái đang trong độ tuổi đôi mươi, là độ tuổi cảm thấy hứng thú với loại tình cảm lãng mạn thế này, lại nghe được lời “thả thính” cao siêu đánh thẳng vào lòng nữa,9chắc hẳn sẽ vô cùng cảm động

Quả nhiên, Bạch Lưư Suồng sau đó nói nhiều hơn hẳn, có điều Trần Lộ muốn đóng vai một người đàn ông lạnh lùng, cho nên trừ khi cần thiết, hoặc tùy lúc “thả thính”, nếu không cô ấy sẽ không nói chuyện

Mà những lúc thế này, người phối hợp với Bạch Lưư Suồng chỉ có mình tôi

Chúng tôi vừa nói chuyện vừa đánh đến con BOSS cuối cùng

Thời gian chơi của Trần Lộ so với tôi cũng ngang ngửa nhau, nhưng cô ấy thao tác rất thành thạo, giống hệt game thủ chuyên nghiệp

Thao tác tốt, tính cách lạnh lùng, dáng vẻ đẹp trai, trang bị tốt, game thủ như vậy rất dễ dàng hấp dẫn các cô gái, nhất là trong game, bị ngăn cách bởi màn hình máy tính không thấy được người chơi bên kia, sẽ khiến các cô gái trẻ mơ mộng xem người đang chơi cùng mình sẽ là người thế nào nhỉ

Những điều này vô hình trung sẽ làm gia tăng cảm giác ảo tưởng về đẹp

Phái nữ lúc nào cũng là loại động vật cảm tính, cho dù là một người con gái sống lý trí thế nào, thì trong nháy mắt cũng sẽ bị chính cảm tính của mình làm mất phương hướng

Sau khi Trần Lộ giúp tôi đánh xong con BOSS cuối cùng này, hệ thống lập tức nhắc nhở tôi đã thăng cấp, ở phó bản mà tôi cùng Bạch Lưư Suồng đã chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần này, cuối cùng tôi cũng thăng đến cấp cao nhất!

Trần Lộ để lại một câu trong khung trò chuyện Đội ngũ: Tôi có việc bận, out trước nhé.

Sau đó thoát khỏi đội luôn.

Giữ hình tượng lạnh lùng cô độc, không cần người khác

Đúng là quá tốt.

“Đồ đệ, bạn cũng thăng đến cấp cao nhất rồi.” Cô ta nói: “À, quên mất không tặng bạn trang bị, nào đến đây, mau bái tôi làm sư phụ chân truyền đi.”

“Không cần đâu, trang bị của tôi cứ tích dần cũng được.” Làm một game thủ mới phải biết khiêm tốn lễ độ, tôi vẫn luôn giữ đúng hình tượng nhân vật của mình

“Là tặng trang bị cho bạn thôi, mỗi một học trò thăng đến cấp cao nhất thì sư phụ đều phải chuẩn bị những món quà này tặng cho đồ đệ.” Bạch Lưư Suồng giải thích với tôi, tôi cũng không định từ chối nên nói qua nói lại vài câu, giả bộ chút rồi bái Bạch Lưư Suồng làm sư phụ chân truyền

Trong lòng tôi âm thầm giờ tay hình chữ V

Ở trong trò chơi này, quan hệ sư đồ chân truyền chính là cơ hội thích hợp để bồi dưỡng gian tình

Đây cũng chính là điều kiện thuận lợi nhất để thành đôi, bao nhiêu người nên duyên cũng là từ mối tình sư đồ này mà phát triển thành tình yêu, bao nhiêu chuyện bát quái cũng chính là từ mối quan hệ này mà ra, đây là con đường tốt nhất để dẫn đến tình yêu, đương nhiên cũng là đường tắt ngắn nhất để tiểu tam có thể lợi dụng mà chen vào.

Tôi vốn còn đang suy nghĩ xem làm thế nào để Bạch Lưư Suồng nhận mình làm đệ tử chân truyền, không nghĩ tới cô ta thế mà lại chủ động đưa ra lời đề nghị trước.

Không thể không nói, mâu thuẫn của Bạch Lưư Suồng và Thu Liên Thành hôm nay đến vô cùng đúng lúc, tôi càng cảm kích người lạ đột ngột xuất hiện trong phòng trò chuyện của Bạch Lưư Suồng và Thu Liên Thành.

Cho dù nam thạch có cứng rắn thế nào, một khi xuất hiện kẻ hờ nhỏ bé thì nó sẽ nứt toác, bởi luôn có những vi sinh vật và loài thực vật nhỏ bé men theo dòng nước luồn qua vết nứt mãi mòn, rồi cuối cùng là đâm thủng nam thạch.

Sau khi ra khỏi phó bản, Bạch Lưư Suưưưư dẫn theo tôi đi đến chỗ Thành chủ

Cô ta bảo tôi ở đó đợi một lúc, tôi cũng ngoan ngoãn đứng đó chờ

Trên đường, Thẩm Thần Đổng rút cuộc cũng tìm được Bạch Lưư Suưưưư, cũng không biết bọn họ nói gì với nhau mà Bạch Lưư Suưưưư theo Thu Liên Thành bay đi mất

Tôi vẫn đợi ở đó không hề di chuyển, cũng không nói câu nào, cứ đứng im ở chỗ như thế.

Bạch Lưư Suưưưư rời khỏi phòng trò chuyện YY, chắc hẳn là đi đến một phong trò chuyện YY khác

Tôi mở chế độ phong trò chuyện của đội, thì quả nhiên thấy có một phong trò chuyện mới, chế độ mở được khóa lại để không ai vào được ngoài ba người: Bạch Lưư Suưưưư, Thu Liên Thành và tên một người xa lạ trước đó nữa, cả ba người đó đều ở trong.

Tôi nhìn lại tên xa lạ kia: Hạ Tuyết Trì

Vừa nhìn đã biết tên này được đặt bởi nữ sinh lãng mạn, mộng mơ

Ba người kia chắc hẳn là gặp mặt đối chất, cho dù thế nào, Thu Liên Thành tuyệt đối cũng sẽ không buông tha cho vị Phật lăm tiền nhiều của như Tô Tiểu Ái

Chỉ cần anh ta vẫn là người yêu của Tô Tiểu Ái thì sẽ chẳng cần phải nai lưng ra phần đầu làm ăn khổ sở kiếm tiền, không nói tới ba mươi năm sau cho dù đến khi anh ta chết rồi thì con cháu mười tám đời sau nhà anh ta cũng được hưởng vinh hoa phú quý.

Bởi vì tiền của Tô Tiểu Ái thật sự quá nhiều, nhiều đến mức cho dù cả đời này tiêu xài phung phí thế nào cũng không hết

“Cô có thể nhìn thấy Tô Tiểu Ái ở đâu trên bản đồ không?” Trần Lộ hỏi tôi.

Tôi mở danh sách bạn bè, kiểm tra vị trí của Tô Tiểu Ái nói: “Cô ta đang ở Dung Thiên Linh.”

Trần Lộ móc tay OK, tôi đặt con chuột xuống, tắt microphone và tai nghe đi, xoay người đi đến bên cạnh Trần Lộ xem màn hình hiển thị của cô ấy

Trần Lộ điều khiển nhân vật bay đến Dung Thiên Linh, triệu hồi ngựa, sau đó cưỡi ngựa lần theo bản đồ tìm kiếm tung tích của Bạch Lưư Suưưưư và Thu Liên Thành

Bản đồ trong game này vô cùng rộng lớn, phải tìm mỗi chỗ một lượt nên mất chút thời gian

Nhất là ở Dung Thiên Linh, nơi có rất nhiều núi cao và vực sâu, đi được một lúc thì không còn đường để đi nữa rồi

May là ở trò chơi này có thể dùng khinh công, gặp phải đoạn đường khó đi chỉ cần xuống ngựa, thì triển khinh công bay qua là được.

Thao tác của Trần Lộ rất linh hoạt, tôi buột miệng hỏi một câu: “Hồi trước cô đã từng chơi game sao?” “Trước đây đã từng chơi rồi.” Trần Lộ đáp: “Thấy bọn họ rồi.” “Ồ đâu?” Cô ấy mới dùng khinh công bay qua, tôi vừa cùng Trần Lộ nói chuyện nên không chú ý nhìn màn hình.

Trần Lộ cẩn thận dừng lại ở một vị trí tốt, suy nghĩ một chút, cô ấy thoát ra ngoài khỏi một tài khoản khác chưa thăng đến cấp cao nhất, sau đó dùng tính năng mới báỉ sư điều khiển nhân vật ở tài khoản cấp thấp báỉ tài khoản cấp cao làm sư phụ, sau đó đăng xuất tài khoản cấp cao.

Bởi vì trò chơi này có cài đặt chế độ có thể hiển thị những người chơi xung quanh, Trần Lộ làm như vậy là rất đúng, tương đối cẩn thận, không để cho Bạch Lưư Suưưưư nhận ra Trần Lộ đang ở chỗ này

Cô ấy đến gần nơi đó một chút, chỗ ba người Bạch Lưư Suưưưư đang đứng là bên cạnh một vách đá, Trần Lộ suy nghĩ một chút, sau đó điều khiển tài khoản cấp thấp dùng khinh công bay đến phía dưới vách đá

Ở khoảng cách này có thể thấy được nội dung trò chuyện của ba người kia

Nếu đã đến những chỗ khuất như thế này thì bọn họ chắc hẳn không lập đội

Có lẽ họ chọn chỗ không người để đối chất ba mặt một lời.

[Gần] Bạch Lưư Suưưưư: Bây giờ anh nói với em, quan hệ giữa hai người chỉ là quan hệ sư đồ? Sao em lại không biết anh giấu em nhận đồ đệ lúc nào vậy chứ?

[Gần] Hạ Tuyết Trì: Sư nương, chị đừng trách Thành ca ca, em không nên chạy đến phòng trò chuyện của hai người, là lỗi của em

Nếu tôi đang uống nước chắc phải phun hết ra ngoài mất.

Không biết cô Hạ Tuyết Ti này là ngu thật hay giả vờ, trong lúc này mà cô ta còn có thể gọi “Thành ca ca”, nếu không phải là người thiếu năng, ngu ngốc thì hẳn là một người có tâm cơ cao thâm

Quả nhiên, những lời này đã chọc giận Bạch Lưư Suưưưư

[Gần] Bạch Lưư Suưưưư: Thu Liên Thành, anh có ý gì đây hả? Không phải anh nói giữa hai người không có gì hay sao, nếu không có gì tại sao phải lôi em tới nơi này để đối chứng, anh đang chột dạ phải không? Không cần phải giải thích gì hết, vì em không muốn nghe gì nữa hết.

[Gần] Thu Liên Thành: Tiểu Ái, em đừng như vậy mà, chúng ta không để gì mới đi đến ngày hôm nay, anh sao có thể giấu em làm cần được chứ, em mở YY trò chuyện đi được không? Chúng ta từ từ nói chuyện

[Gần] Bạch Lưư Suưưưư: Em không muốn nghe giọng nói của anh với đồ đệ bảo bối nhà anh! Tôi nhất thời bùng tính, ban nãy tôi vẫn còn nghi hoặc không hiểu tại sao bọn họ lại không nói chuyện trên YY

Chắc hẳn Bạch Lưư Suưưưư đang rất tức giận cho nên không thêm họ vào nhóm trò chuyện

Họ cũng không còn cách nào khác đành phải đến gần hơn để nói chuyện với cô ta.

Chương 56: Đòi lắm tiểu tam (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Có điều, tuy Bạch Lưu Sương rất tức giận, nhưng suy cho cùng thì cô ta cũng không muốn đoạn tuyệt quan hệ với Thẩm Thần Đông, nếu không cô ta cũng sẽ không tới nơi này

Nếu như cô ta nổi giận thực sự thì nhất định sẽ không cho Thẩm Thần Đông cơ hội giải thích, ngay cả cơ hội đến gần cô ta cũng không có

[Gần] Thu Liên Thành: Hạ Tuyết Tri là đồ đệ anh mới thu nhận mấy ngày trước, cũng không có thời gian dẫn dắt cô ấy, cô ấy đến tìm anh là muốn nhờ anh giúp để qua được nhiệm vụ

Tiểu Ái, em đừng suy nghĩ nhiều

Cô ấy cũng giống với đồ đệ Xuân Miên Bất Giác Hiểu của em đó thôi, chỉ là đồ đệ mà thôi, đồ đệ của em nhờ em giúp đỡ chẳng phải em vẫn đi đó sao?

Tôi không nhìn được mà lấy tay che mắt, Tô Tiểu Ái thích Thẩm Thần Đông là bởi vì hai bạn bọn họ có chỉ số IQ tương đương hay sao vậy

Trong lúc này mà anh ta vẫn còn đứng đó nói đông nói tây được! Chẳng trách có người muốn thừa dịp mà chen vào, trong đầu anh ta toàn là rom rạ chắc.

[Gần] Bạch Lưu Sương: Anh không cần so sánh đồ đệ của em với cô ta, đồ đệ của em cũng không phải cái loại kỹ nữ thù đoạn như cô ta! Chắc chắn, một khi Tô Tiểu Ái đã không thích ai hay có địch ý đối với ai thì những lời từ miệng cô ta nói ra sẽ không hề nhân nhượng một chút nào, điều này tôi coi như được chứng kiến tận mắt

“Có cảm tưởng gì không, cô ta thấy cô giống bạch liên hoa” đó.” Trần Lộ quay đầu lại, cười như không cười nhìn tôi

(*) Bạch Liên Hoa: Hoa sen trắng, nghĩa bóng dùng để chỉ những cô gái luôn tỏ ra ngây thơ vô tội

“Như vậy chứng tỏ tôi nguy trang rất thành công không phải sao?” Trong lòng tôi không khỏi có chút đắc ý, Bạch Lưu Sương bênh vực tôi như vậy chứng tỏ hành động trong những ngày qua có thể nói là khá thành công, ít nhất là ở trong lòng cô ta, tôi sẽ không phải là thích đi đùa cợt, tính kẻ người khác.

“Cô có quen biết Hạ Tuyết Tri này không?” Trần Lộ có vẻ suy nghĩ: “Cứ cảm thấy, cô ta xuất hiện chẳng có gì tốt

Đây chính là lối mòn cướp bỏ thường thấy.”

“Không quen biết.” Tôi nói chắc như đinh đóng cột.

Trần Lộ trầm ngâm trong giây lát như đang suy nghĩ điều gì, cô ấy không nói gì nữa mà hướng ánh mắt về phía màn hình máy tính

Trên màn hình, Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông bắt đầu tranh cãi, màn đối đáp qua lại của bọn họ hiện lên liên tục trên màn hình

[Gần] Bạch Lưu Sương: Thôi đi! Thu Liên Thành, cứ như vậy đi, em không muốn tiếp tục nói chuyện với anh nữa, chúng ta cứ bình tĩnh lại đã

[Gần] Thu Liên Thành: Vậy rồi cuộc em muốn thế nào mới chịu tin tưởng anh, anh và cô ấy thật sự không có gì cả, chính cô ấy cũng đã nói thế rồi, tại sao em vẫn không chịu tin anh chứ?

[Gần] Hạ Tuyết Tri: Sư nương, chị đừng như vậy, đều là lỗi của em, hai người đừng cãi nhau nữa, hic hic

Sư phụ, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ sư đồ thôi, em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa đâu.

[Gần] Bạch Lưu Sương: Tôi cũng chưa bắt cô phải làm cái gì cả, thế mà người cứ làm ra cái vẻ như tôi đã gây ra tội ác tày trời không bằng

Bạch Lưu Sương nói xong thì thi triển khinh công bay đi.

“Cô tiếp tục theo dõi xem bọn họ làm những gì nhé.” Tôi nói với Trần Lộ một tiếng, vội vàng quay trở lại bên cạnh máy tính của mình.

Tôi mở giao diện game ra, Bạch Lưu Sương cũng không nói chuyện riêng với tôi nên tôi vẫn đứng nguyên ở chỗ đó không nhúc nhích

Qua khoảng mười mấy phút, nhân vật trong game của cô ta đi ngang qua tôi, sau đó lại quay ngược trở lại

[Gần] Bạch Lưu Sương: Đồ đệ, tại sao bạn lại đứng đây? [Gần] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Tôi ở nơi này đợi bạn.

Bạch Lưu Sương ngẩn ra một lúc, dường như cô ta không ý thức được là tôi sẽ chờ cô ta ở đây.

[Gần] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Sư phụ bảo tôi ở chỗ này đừng đi đâu, bạn sẽ nhanh trở lại

Nếu tôi đi chỗ khác nhờ bạn không tìm được tôi thì sao?

[Gần] Bạch Lưu Sương: Thật xin lỗi, tôi vừa mới có việc phải đi ra ngoài một chút.

[Gần] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Không sao, chỉ một lúc thôi mà.

Bạch Lưu Sương gửi lời mời gia nhập Đội ngũ cho tôi, tôi ngay lập tức đồng ý

Muốn nói gì thì phải nhân cơ hội này mà chen vào là tốt nhất, không được do dự

Đúng lúc này! Cô ta triệu hồi một con ngựa, sau đó mời tôi cùng cưỡi, tôi kích chuột vào đồng ý, sau đó cô ta dẫn theo tôi cùng đi tới điểm truyền tống(*để đến nơi có bạn tiếp đón ở lãnh địa của Bang Hội

[Đội ngũ] Bạch Lư Sương: Đồ đệ, chúng ta đi tới lãnh thổ của Bang Hội nhé.

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Được.

Vào đến lãnh địa của Bang Hội, xung quang trở nên im lặng một chút, trong lãnh địa của Bang Hội vô cùng yên tĩnh, cô ta lại triệu hồi thú cưỡi ra rồi mời tôi cùng cưỡi.

Cô ta chờ tôi đi vào bên trong Bang Hội, chúng tôi đi đến cửa Thương Nhân của Bang Hội thì dừng lại

Một lúc sau, cô ta mời tôi giao dịch, giao diện giao dịch hiển thị một hàng trang bị

Tôi mở gói bao đặt vào một chiếc điều giấy và một bông hồng to.

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Cảm ơn sư phụ, tôi không có gì để cho bạn nên tôi tự mình làm một con điều giấy và hoa hồng, mong sư phụ không chê.

[Đội ngũ] Bạch Lư Sương: Thứ do đồ đệ tự tay làm, sư phụ không bao giờ chê!

Cô ta vừa nói, vừa đặt những thứ tôi tặng vào hòm trang sức, sau đó lượn xung quanh tôi mấy vòng, tôi cũng mặc trang bị cô ta tặng lên bạn

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Cảm ơn bạn, sư phụ

Đây là game đầu tiên mà tôi chơi, quen biết sư phụ thật sự rất vui, bạn đối với tôi quá tốt, tôi cũng không biết phải làm gì mới có thể khiến cho bạn hiểu được tâm tình hiện giờ của tôi

Sư phụ, hay là để tôi hát cho bạn nghe nhé.

[Đội ngũ] Bạch Lư Sương: Được chứ

Cô ta gửi cho tôi một mã số trên YY, đây là một tài khoản khá xa lạ, trước đây tôi chưa vào bao giờ.

Sau khi vào phòng trò chuyện tôi mới biết, ID của tài khoản YY này mới hoàn toàn, chắc hẳn mới được đăng ký không lâu, trạng thái trên YY của Bạch Lư Sương cũng biến thành trạng thái ẩn danh, như vậy Thu Liên Thành muốn tìm cô ta cũng rất khó.

“Sư phụ, tâm trạng của bạn có vẻ không được tốt cho lắm.” Tôi chậm rãi nói, sau khi trải qua mấy biến âm, giọng nói của tôi phát ra càng cuốn hút hơn, nếu như những bạn cuồng giọng nói mà nghe được thì có khi chỉ vài phút sau sẽ yêu luôn giọng nói nhẹ nhàng của tôi mất rồi

Đáng tiếc là cấp bậc cuồng giọng của Bạch Lư Sương không cao, chẳng bỏ công tôi đặc biệt chuẩn bị giọng nói của nam thần tấn công cô ta.

Dù sao thì sở hữu một giọng nói hay luôn dễ dàng khiến người ta buông bỏ phòng bị, dễ dàng để lại ấn tượng tốt với người nghe.

Ban đầu Nghe Thường Nguyệt Nguyệt dễ dàng tiếp nhận của tôi chẳng phải bởi vì giọng nói nam thần của tôi đó hay sao? Đợi đến lúc Bạch Lư Sương không còn để ý tới Thu Liên Thành nữa, nhất định lúc đó cô ta sẽ chú ý tới tôi

“Ừ, hơi hơi.” Giọng nói của Bạch Lư Sương nghe có chút mệt mỏi, trong lòng tôi lại thêm nghi hoặc

Tô Tiểu Ái ở cùng một chỗ với Thẩm Thần Đông, cho dù trong trò chơi Tô Tiểu Ái không để ý đến Thẩm Thần Đông thì ở bên ngoài cuộc sống thực, với khoảng cách gần như vậy, không có lý gì Thẩm Thần Đông lại không tìm Tô Tiểu Ái giải thích.

Chẳng lẽ giữa Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông đã xảy ra chuyện gì hay sao?

“Sao vậy? Sư công lại làm bạn tức giận sao?” Tôi dùng giọng nói ngây thơ vô tội không có chút châm biếm công kích nào hỏi.

Tâm trạng của Bạch Lư Sương nhất định đang rất tệ, đối mặt với câu hỏi của tôi cũng không trốn tránh mà chậm rãi đáp: “Đồ đệ à, mình đối với anh ta tốt như vậy, hận không thể cho anh ta mọi thứ, tại sao anh ta vẫn bị con đàn bà khác mê hoặc chứ?” “Chắc là hiểu lầm thôi, hình như sư công rất yêu bạn mà.” Thật ra tôi vô cùng muốn nhân cơ hội này mà hỏi chuyện giữa cô ta và Thẩm Thần Đông, nhưng lý trí nói cho tôi biết, hiện tại không phải cơ hội tốt nhất để nói chuyện này.

Tôi nhất định phải chờ, chờ cô ta chủ động nói chuyện trong quá khứ giữa cô ta và Thẩm Thần Đông cho tôi mà không phải do tôi mở miệng hỏi.

Xét về vấn đề tri thức thì hai việc này vô cùng khác nhau, nếu như là tôi hỏi, cô ta trả lời, vô hình trung giữa tôi và cô ta sẽ sinh ra một loại phòng ngự, cô ta sẽ theo bản năng mà sinh ra tâm lý phòng bị đối với tôi

Đương nhiên vì chẳng có ai lại tình nguyện tâm sự với một bạn qua đường quen biết trên mạng thăm dò chuyện đời tư cá nhân của mình cả

Nhưng nếu là cô ta chủ động kể cho tôi nghe thì lại hoàn toàn khác, cô ta chủ động bày tỏ sẽ sinh ra một loại tâm lý y lại dựa dẫm, muốn bóc hết ruột gan ra để tâm sự với tôi

Chỉ cần cô ta chủ động tâm sự chuyện riêng với tôi cũng đồng nghĩa với việc cô ta đã hoàn toàn tin tưởng tôi rồi.

Cho nên tôi nhất định phải khiến cô ta tự động tìm tôi để tâm sự.

“Thôi không nói đến anh ta nữa, không phải bạn nói muốn hát cho mình nghe sao?” Bạch Lư Sương hít một hơi thật sâu, nén nỗi ưu tư, phiền muộn trong lòng

Quả nhiên, cách làm của tôi hoàn toàn đúng, nếu vừa rồi tôi hỏi chuyện của cô ta thì hiện tại nhất định sẽ bị cô ta cho ra rìa

“Ừ, sư phụ muốn nghe bài gì nào?” Tôi dùng chất giọng trầm ấm hỏi.

Bạch Lư Sương suy nghĩ một chút rồi hỏi tôi: “Bạn biết hát bài “Mê cung” không? “Mê cung” của Vương Nhược Lâm ấy?” Tôi nhếch miệng, trong lòng khá vui sướng

Trong tài liệu mà đại thúc cho tôi có bao gồm sở thích của Tô Tiểu Ái, đương nhiên cũng có cả của Thẩm Thần Đông, nhưng người mà tôi muốn cưa đổ là Tô Tiểu Ái cho nên Thẩm Thần Đông yêu thích cái gì tạm thời tôi không quan tâm

Trong tập tài liệu kia có nhắc đến bài hát Bạch Lư Sương thích nhất là bài “Mê cung” của Vương Nhược Lâm, cho dù cô ta không yêu cầu tôi hát bài này tôi cũng hát cho cô ta nghe.

Tôi mở nhạc đệm, dùng âm giọng trầm thấp đầy cuốn hút hát bài “Mê cung” cho Bạch Lưu Suong nghe

Trước đó, mỗi ngày tôi đều nghe bài hát này, dĩ nhiên cũng có tập luyện chính bởi vì những lúc cần thiết phải dùng đến nó như thế này.

Hát xong một bài, thấy Bạch Lưu Suong cũng không nói gì, tôi liền nói: “Sur phụ, thật sự rất cảm ơn bạn đã đối xử tốt với mình như vậy, cũng xin lỗi vì thật ra mình đã lừa bạn.”

“Cái gì cơ?” Bạch Lưu Suong hỏi.

“Thật ra trước đó mình cũng đã chơi trò chơi này mấy ngày, chỉ có điều là mình vẫn luôn chơi một mình, cũng không ai để ý, mỗi lần làm nhiệm vụ cho dù làm thế nào cũng không qua được, chết đi sống lại hết lần này tới lần khác, nhưng cũng chẳng ai tới giúp mình.” Tôi bắt đầu nghiêm túc chém bừa: “Cho nên mình xóa tài khoản cũ đó đi, không chơi một thời gian

Mấy ngày trước mình đột nhiên có linh cảm muốn vào xem lại một chút, vốn dĩ cũng không định chơi tiếp nhưng lại quen biết đại sur phụ và bạn, hôm đó quả thực là tâm huyết dâng trào, thật sự tốt quá.”

“Sur phụ, bạn và Đại sur phụ đã khiến mình cảm nhận được mọi người trong trò chơi cũng có tình cảm, thật sự rất cảm ơn bạn

Sur phụ, bạn có thể tha thứ cho mình đã từng nói dối các bạn rằng mình chưa từng chơi qua trò chơi này không?” Tôi dè dặt hỏi

Sở dĩ hôm nay tôi tung hỏa mù thế này là để tranh thủ cảm tình từ Tô Tiểu Ái, hơn nữa, khi tôi chủ động bày tỏ hết những thứ này thì sẽ kéo gần khoảng cách giữa tôi và cô ta.

“Mình đương nhiên không trách bạn rồi.” Giọng của Bạch Lưu Suong nhẹ nhàng hẳn đi, cô ta nói: “Không sao đâu đồ đệ, sau này bạn theo chúng mình cùng nhau chơi, bạn cũng là đồ đệ chân truyền của mình, cho dù thế nào, sur phụ cũng sẽ không bỏ mặc bạn”

“Cảm ơn sur phụ.” Tôi ngoan ngoãn đáp

Tâm trạng của Bạch Lưu Suong dường như đã tốt hơn một chút, cô ta nói: “Đồ đệ, mình dẫn bạn đi xem phong cảnh của Kiếm Tam nhé”

“Được, lúc mình đi làm nhiệm vụ luôn cảm thấy phong cảnh trong trò chơi thật đẹp, vẫn chưa có dịp ngắm nhìn kỹ một chút.” Vừa ngắm cảnh lại vừa tâm sự, như vậy còn không bởi dưỡng được tình cảm thì còn gì nữa

Thẩm Thần Đông ơi là Thẩm Thần Đông, chính anh tự mình tìm chỗ chết

Loại đàn ông cặn bã đều cặn như anh, ra khỏi cửa còn chưa bị xe tông chết, uống nước vẫn chưa bị sặc chết nhất định là vì đời tôi đến dạy dỗ anh một chút, nói cho anh biết thế nào là liêm sỉ.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Đòi lắm tiểu tam (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày đó Bạch Lưu Suong cưỡi ngựa chở tôi đến Bạch Long Khẩu sau đó tiến thẳng đến đầm Hắc Long, những nơi nào khó đi nhất cô ta đều dẫn tôi đi.

Tôi thấy tâm trạng cô ta không được tốt cho lắm nên cũng không hỏi gì hết, chỉ lẳng lặng ở bên cạnh cô ta

Mở xem danh sách bạn tốt trong game, tôi phát hiện Thẩm Thần Đông vẫn lần theo những nơi chúng tôi xuất hiện trên bản đồ, chắc hẳn là muốn chặn Tô Tiểu Ái lại để nói chuyện

Tuy nhiên thì muốn tìm người ở giữa không gian rộng lớn như vậy quả thực có chút khó khăn.

“Đồ đệ, cũng không còn sớm nữa rồi, chúng ta cũng nên offline nghỉ ngơi thôi.” Cuối cùng thì Bạch Lưu Suong cũng dừng lại động tác nói: “Nếu bạn muốn tìm mình có thể nhắn qua YY, cần giúp gì nói thẳng là được, ngày mai mình sẽ dẫn bạn đi làm nhiệm vụ hàng ngày, thu thập trang bị, yên tâm, có sur phụ ở đây.”

“Được, vậy chúc sur phụ ngủ ngon.” Tôi nói

Bạch Lưu Suong cũng đáp lại một câu ngủ ngon sau đó offline, đợi cô ta offline xong thì tôi cũng tắt giao diện game đi

Quả thật không còn sớm nữa, đã hơn một giờ đêm rồi, tôi là một con cú3đêm, giờ này vẫn chưa ngủ là điều vô cùng bình thường

Đổi lại là Trần Lộ giờ này vẫn chưa lên giường tôi lại thấy có chút không bình thường cho lắm

“Chỗ cô thế nào rồi, lúc nãy Thẩm Thần Đông nói gì cũng đồ đệ của hấn vậy?” Tôi đi tới bên cạnh Trần Lộ nhìn xem cô ấy đang làm gì.

Trên màn hình, Trần Lộ đã đổi sang một tài khoản khác thuộc môn phái Đường Môn, nhân vật của cô ấy đang đuổi giết một cô gái của môn phái Thất Tú, nhìn kỹ hơn tôi liền thấy vô cùng kinh ngạc, tài khoản của cô gái bị đuổi giết ấy chính là Hạ Tuyết Tri.

“Tại sao cô phải đuổi giết cô ta?” Trong lúc nhất thời tôi không hiểu cách làm của l cô ấy

Trần Lộ không ngần đầu lên nhìn tôi mà điều khiển các ngón tay linh hoạt trên bàn phím, “Bởi vì cô ta tiếp cận Thẩm Thần Đông, lý do này vẫn chưa đủ sao?” Nghe cô ấy nói tôi mới chợt bừng tỉnh, tôi nhất định là bị ảnh hưởng bởi IQ của Tô Tiểu Ái rồi, nếu không tại sao lại không nhìn ra được kế sách của Trần Lộ kia chứ

Cô ấy nhất định là dùng danh nghĩa của Tô Tiểu Ái để đuổi giết Hạ Tuyết Tri, cô ấy không chỉ muốn giết Hạ Tuyết Tri mà còn phải liên tục khiến cô ta chết đi sống lại, ép cho cô ta phải

sinh lòng thù hận, giết cho đến khi Thảm Thần Đông cảm thấy không đành lòng

Giữa Tô TiểuÁi và Thảm Thần Đông đã tồn tại một vết nứt, mà việc chúng tôi cần phải làm là khiến vết nứt đó càng ngày càng thêm sâu.

Dựa theo tính cách của Tô Tiểu Ái thì cô ta tuyệt đối có thể treo giải thưởng cho người đuổi giết Hạ Tuyết Trì như vậy

Mà Thảm Thần Đông đối với Hạ Tuyết Trì.

nếu nói là không có một chút thương tiếc nào cũng không hẳn, nếu không anh ta cũng đã không ngần ngại thừa nhận Hạ Tuyết Trì gọi mình là “Thành ca ca”.

Đương nhiên anh ta cũng biết Tô Tiểu Ái sẽ không cho phép có người con gái nào khác tiếp cận mình, nếu không cũng không giấu Tô Tiểu Ái mà lên thu đồ đệ bên ngoài.

Tôi hỏi Trần Lộ: “Cô giết cô ta3bao nhiêu lần vậy?”

Trần Lộ nhếch mép cười nhạt nói: “Từ lúc cô và Tô Tiểu Ái đưa nhau đi ngắm phong cảnh thì bắt đầu, để tôi tính một chút nào, cũng được khoảng tầm một hai tiếng rồi.”

“Đậu má, tại sao cô ta không offline?” Tôi có chút kinh ngạc, rốt cuộc là vì sao cô em gái này lại để mặc người ta đuổi giết một hai tiếng đồng hồ mà vẫn chần chừ không offline vậy?

“Không offline là đúng rồi.” Trần Lộ điềm nhiên nói, “Quả nhiên trong lòng cô ta vẫn ôm tâm tư bất chính này, cô ta muốn cưa Thảm Thần Đông, mà bây giờ lại bị bạn gái của hắn đuổi giết, như vậy rất có thể khiến người khác thấy cô ta đáng thương.”

“Thảm Thần Đông lại9được yêu thích như vậy sao?” Thế mà vẫn còn những cô em vì anh ta mà không tiếc làm ra loại chuyện này

“Không nên dễ dàng có ấn tượng tốt với người trong game.” Trần Lộ thờ ơ nói: “Bên chỗ cô thì sao?” “Tiến triển cũng không tệ lắm, trò chuyện tâm sự một chút để bồi dưỡng tình cảm sư đồ.” Tôi trả lời, rồi hỏi tiếp: “Cô thì sao?”

“Sau khi Tô Tiểu Ái đi thì Thảm Thần Đông và cô em gái kia dừng nói chuyện lại một lúc, bọn họ thiết lập trạng thái Đối ngũ hoặc là dùng chế độ trò chuyện qua giọng nói nên họ nói gì trong lúc đó tôi cũng không biết.” Trần Lộ nói: “Không lâu sau, khoảng tầm năm sáu phút gì đó, Thảm Thần Đông liền lần theo vị trí của Tô Tiểu Ái trên bản đồ mà đuổi theo phía sau

“Sau khi hắn đi, cô bắt đầu đuổi giết Hạ Tuyết Trì sao?” Cho dù là như vậy, tính ra thời gian Hạ Tuyết Trì bị giết vẫn rất dài.

“Nếu không nhẫn tâm làm sau có thể đào góc tường nhà người khác được chứ.” Trần Lộ nói

“Chắc hẳn là cô ta đang đợi Thảm Thần Đông tới cứu.” Hạ Tuyết Trì chần chừ không chịu offline, ngoại trừ vì lý do này ra thì chẳng còn lý do nào khác nữa

Có lẽ Thảm Thần Đông và Tô Tiểu Ái mà đoạn tuyệt quan hệ với cô ta, nếu như cô ta không làm gì đó thì thật không vui chút nào.

Cô ta là một người thông minh, tôi có thể khẳng định, cô ta không phải loại con gái ngây thơ ngu ngốc mà là loại người tâm cơ thâm trầm đáng sợ.

“Có chơi game thôi mà cứ như hậu cung tâm kế vậy.” Tôi không nhịn được thốt lên: “Không thấy mệt hay sao chứ.” “Nếu không thì sao chứ? Chỉ là game thôi mà, dù sao cũng phải có chút giải trí, cũng bởi vì đây là game nên có thể tùy tiện mà chơi, có thể yên tâm liều mình mà chơi.” Đường như Trần Lộ rất hứng thú đối với Hạ Tuyết Trì, bởi vì thời điểm cô ta xuất hiện thật sự quá là hợp lý

Đối với Thảm Thần Đông và Tô Tiểu Ái, sự xuất hiện của cô ta có thể so sánh với độc dược thạch tín vậy, còn đối với tôi thì sự xuất hiện của cô ta quả thật vô cùng đúng lúc.

“Đến rồi kìa.” Giọng nói của Trần Lộ trở nên nghiêm túc hơn một chút.

Tôi quét tầm mắt một vòng thì thấy góc bên phải màn hình có một nam nhân vật phái Thiên Sách đang cười ngơ ngác phi như bay đến, thật lòng mà nói, trang phục và trang bị của Thảm Thần Đông như vậy thật sự rất gây chú ý.

[Gần] Thu Liên Thành: Ma cũ bắt nạt ma mới, hay họ đến vậy sao? [Gần] Hạ Tuyết Trì: Sư phụ, sao anh lại tới đây? Anh mau đi đi, nếu sư nương biết lại hiểu lầm mất, em không sao đâu

Chắc chắn, sau khi biết được ý đồ của Hạ Tuyết Trì, nghe mỗi một câu nói của cô ta tôi đều nhìn ra được mục đích ẩn sau câu nói đó

Từ ngoài nhìn vào thì thấy cô ta có vẻ thân thiện, nhưng thật ra lại đang âm thầm khích bác, ly gián, chia uyên rẽ thùy

Quả thật đúng như đánh giá của Tô Tiểu Ái, cô ta là một cô gái thủ đoạn ghê gớm

[Gần]Chọc Phái Thị Phi: Thật xin lỗi, đã nhận tiền của người ta để thay người ta diệt trừ tai họa, muốn trách thì trách người đã thuê tôi giết cô ta đi

Tài khoản Chọc Phái Thị Phi này chính là Trần Lộ, trang bị của cô ấy ở tài khoản này cũng không tệ, mặc dù không bằng tài khoản Trường Ca kia nhưng dùng để đuổi giết người thì như vậy là đủ rồi.

Trần Lộ cũng không nói thẳng là Tô Tiểu Ái thuê cô ấy tới giết người, nhưng vào đúng thời điểm này, gây ra chuyện này chỉ có Tô Tiểu Ái, cho nên dù cô ấy không nói rõ là ai làm thì Thảm Thần Đông cũng nghĩ đây nhất định là do Tô Tiểu Ái làm.

Quả nhiên sau khi nghe Trần Lộ nói xong, Thảm Thần Đông liền ngăn người ra đó, một lát sau hắn mới mở miệng

[Gần] Thu Liên Thành: Cô ấy cho mày bao nhiêu tiền?

[Gần] Chọc Phái Thị Phi: Xin lỗi, người thuê tôi đã nói chuyện này phải giữ bí mật

[Gần]Hạ Tuyết Trì: Sư phụ, không sao đâu, sư nương hết giận là tốt rồi, em không sao đâu, chỉ cần sư phụ và sư nương không giận nhau nữa là được mà [Khóc lớn] Kỹ thuật diễn của cô ta thật khiến người ta thán phục mà

Nhìn dáng vẻ thì Hạ Tuyết Trì thực sự rất thích Thu Liên Thành, mục đích của cô ta vô cùng rõ ràng, dứt khoát

Cũng không biết Thu Liên Thành không nhận ra hay giả bộ không nhận ra nữa, nhưng chắc chắn là Bạch Lưu Sương đã nhìn ra được điều này

Mà cũng bởi vì nhìn ra được nên cô ta mới toát ra địch ý mãnh liệt như vậy, trực giác của đàn bà luôn rất chính xác, chắc hẳn là khi Hạ Tuyết Trì đến phòng trò chuyện trên YY tìm Thu Liên Thành, Bạch Lưu Sương cũng đã biết động cơ của cô ta không đơn thuần như vậy.

Hạ Tuyết Trì tính toán tốt thật, tôi có thể khẳng định cô ta có ý đến phòng trò chuyện trên YY kia vì muốn tạo nên một vết nứt trong mối quan hệ của Thảm Thần Đông và Tô Tiểu Ái,

không có mâu thuẫn làm sao có cơ hội cho cô ta chen vào cướp đi Thu Liên Thành cơ chứ.

Bây giờ mâu thuẫn cũng hình thành rồi, chẳng lẽ cơ hội lại không đến sao? “Thú vị đấy.” Tôi lấy ghế ngồi xuống bên cạnh Trần Lộ, trong game, cuối cùng Thẩm Thần Đồng không thể thờ ơ đứng đó, hẳn bắt đầu động thủ rồi

Trần Lộ mở chức năng ghi hình ra ghi lại toàn bộ hình ảnh Thẩm Thần Đồng đang che chở cho Hạ Tuyết Trì, không bỏ sót chút nào

“Là quà tặng cho Tô Tiểu Ái sao?” Tôi nhin không được cười rộ lên, Trần Lộ cũng thật xấu tính, Tô Tiểu Ái vốn đang tức giận, cô ấy lại thêm dầu vào lửa, e là phen này Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đồng không cãi nhau không được.

Nhắc đến chuyện này thì từ đầu đến cuối tôi thật sự không hiểu rốt cuộc Tô Tiểu Ái thích Thẩm Thần Đồng ở điểm nào chứ, hai người họ ở cạnh nhau quả thật là một kỳ tích

Trừ gương mặt ưa nhìn ra hẳn còn điểm nào hơn người chứ? Hơn nữa cho dù, là gương mặt đó có đẹp đi thì trên đời này cũng có đầy người đẹp trai hơn Thẩm Thần Đồng gấp nhiều lần, cho nên điều này cũng không phải là lý do hẳn có thể hấp dẫn một tiểu thư nhà giàu như Tô Tiểu Ái.

“Cô nói xem, tại sao Tô Tiểu Ái lại có chấp với tên Thẩm Thần Đồng kia như vậy chứ.” Tôi vừa nghĩ đến chuyện này liền quay qua hỏi cô ấy

“Có lẽ bởi vì có gì đó đã khiến cô ấy động lòng.” Trần Lộ hơi nhú mày nói: “Chuyện này có hẳn là phải biết rất rõ chứ?”

“Tôi sẽ tìm được.” Tôi gạt đầu một cái nói

“Sắp hai giờ rồi, offline ngủ đi thôi.” Trần Lộ lưu lại video vừa ghi hình, cũng không tiếp tục chiến đấu với Thẩm Thần Đồng nữa, không nói gì liền tắt máy tính offline.

Bên ngoài cửa sổ, không biết từ lúc nào mà tuyết bay đầy trời

Năm nay mùa đông lạnh lẽo lạ thường, năm ngoái cả năm kia nữa rất ít khi có tuyết rơi, vậy mà năm nay tuyết đã rơi đến hai lần.

“Ngủ ngon.” Tôi vẫy vẫy tay với Trần Lộ, xò dép đi vào phòng, sau khi tắm nước nóng xong tôi sấy khô tóc rồi leo ngay lên giường ngủ

Một đêm này tôi ngủ rất say, không hề mộng mị

Buổi sáng ngày thứ hai, mùi cháo trứng muối thịt băm thơm phức đánh thức tôi dậy, tôi thoải mái thờ dài một cái, ánh mặt trời chiếu trên mặt vô cùng ấm áp, hôm nay là một ngày tốt.

Tôi xuống giường, mở cửa sổ ra, một luồng gió lạnh đập vào mặt, tối qua có một trận tuyết lớn, đến hôm nay lại trời quang mây tạnh, trên đất cũng không có tuyết đọng lại, chỉ thấy trên mái ngói vụn còn vương lại một chút tuyết trắng chưa kịp tan hết.

Sau khi ăn xong bữa sáng, tôi cũng không vào game chơi tiếp, tôi cần phải đến một nơi

Ngày hôm qua có một chuyện khiến tôi rất để ý, đó chính là tại sao ở thế giới thực, Thẩm Thần Đồng lại không đi tìm Tô Tiểu Ái mà lại tìm kiếm trong bản đồ game.

Tôi muốn biết liệu có phải họ đang cãi nhau trong thực tế hay không? Muốn chứng thực điều này, tôi chỉ có thể tự mình đi một chuyến.

Tỉnh ra thì từ sau khi Trần Lộ đến nhà tôi, đã liên tục mấy ngày liền tôi không đi ra ngoài

Những ngày qua chỉ có cô ấy ra ngoài mua thức ăn, tôi thì đắm chìm trong game, hoàn toàn phù hợp với hình tượng một thiếu niên nghiện game online.

Đúng lúc đó thì điện thoại vang lên, tôi nghiêng đầu nhìn màn hình hiển thị xem thì thấy người gọi điện là Hà Vũ Phi

Tôi tìm được vị trí thích hợp tấp xe vào lề đường nhận cuộc gọi, bên tai liền vang lên âm thanh dễ nghe của Hà Vũ Phi: “Hiểu Hiểu, cô đang ở đâu, lần trước không phải cô hỏi tôi chuyện về Tô Tiểu Ái hay sao? Tôi nhớ lại một chuyện, nếu cô không bận thì chúng ta ăn cơm trưa với nhau nhé.”

Tôi nhìn đồng hồ trên tay, bây giờ đã sắp mười rưỡi rồi nên tôi nói: “Vây đợi lát nữa chúng ta gặp nhau ở nhà hàng nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Đời lắm tiểu tam (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi hẹn Hà Vũ Phi ở một quán ăn kiểu u

Tôi vốn không thích ăn đồ Tây nhưng quán ăn này là nơi vô cùng yên tĩnh, vị trí cũng vô cùng thuận lợi cho tôi và Hà Vũ Phi đi chuyện đến đó.

Hà Vũ Phi đến rất đúng giờ, ăn qua loa **một chút cô ấy bắt đầu kể cho tôi nghe về chuyện của Tô Tiểu Ái.**

“Chuyện này cũng là trong lúc vô tình tôi đột nhiên nhớ ra.” Hà Vũ Phi nhấp một ngụm cà phê sau đó chậm rãi nói: “Trước kia tôi từng nghe Tô Thường Thụy nhắc đến Tô Tiểu Ái, hình như cô ấy bị quáng gà, bởi vì chuyện này cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng cho nên tôi cũng không để trong lòng

Hôm đó cô hỏi tôi có biết gì về Tô Tiểu Ái không, tự nhiên tôi lại nhớ ra chuyện này.” “Bệnh quáng gà?” Tôi có chút bất ngờ hỏi: “Ngoài chuyện này ra còn chuyện gì khác không?” Hà Vũ Phi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Năm Tô Tiểu Ái mười bảy tuổi, cũng chính là ba năm trước, cô ấy đã từng về nước ở lại một thời gian, có điều3tại sao cô ấy lại trở về và trở về để làm gì thì tôi cũng không rõ bởi quan hệ giữa tôi và cô ấy không thân thiết cho lắm.”

“Hóa ra là vậy.” Tôi nhớ thật kỹ tin tức mà cô ấy vừa nói cho tôi.

Còn lại tôi cũng không biết thêm gì nữa, Tô Tiểu Ái không thích ở trong nước, lần đó cô ấy trở lại cũng vì tham gia tang lễ của bà nội.” Hà Vũ Phi chần chờ một chút vẫn hỏi tôi: “Có phải là nhiệm vụ mới của cô cũng liên quan đến cô ấy phải vậy không? Nếu có việc gì cần tôi giúp thì cứ nói nhé, dù sao thì chúng ta bây giờ cũng là bạn tốt của nhau mà phải không?”

“Ừ, cô ta giết chồng của người khác.” Tôi tóm tắt lại chuyện của Tô Tiểu Ái cho cô ấy nghe nhưng tôi cũng không kể quá mức chi tiết.

“Hóa ra là vậy, chẳng trách cô lại tìm tôi hỏi thăm chuyện về cô ấy.” Hà Vũ Phi chợt nói: “Tôi hiểu rồi, nếu như chỗ tôi có tin tức gì của Tô Tiểu Ái tôi nhất định sẽ nói với cô.”

“Vâng cảm ơn cô trước nhé.” Tôi nói.

Ăn cơm trưa xong, tôi và Hà Vũ Phi lại nói chuyện một hồi, sau đó chúng tôi chia tay ai về nhà người nấy

Hà Vũ Phi muốn về làm việc, còn tôi thì cần đến một nơi

Mục đích của tôi vẫn là muốn đến biệt thự của Tô Tiểu Ái, sau khi ra khỏi quán ăn, đương nhiên mục tiêu ấy của tôi cũng không thay đổi

Tuy nhiên, trong lời nói của Hà Vũ Phi có một chi tiết khiến tôi chú ý: đó là ba năm trước, Tô Tiểu Ái từng về nước, theo như lời kể của Hà Vũ Phi thì cô ta không thích thú gì với cuộc sống trong nước, nếu vậy tại sao cô ta lại về nước làm gì, còn nhất định phải cướp chồng của Thư Nhã Hân là Thẩm Thần Đông cơ chứ?

Tôi phát hiện có lẽ là tôi đã nhầm lẫn gì đó rồi, dựa vào tài liệu mà ông chủ cho tôi, tôi mặc định rằng Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông quen biết nhau trong trò chơi.

Rốt cuộc thì chuyện gì đã khiến cho một thiên kim tiểu thư con nhà giàu có quen biết với một người đàn ông gia cảnh và tiền lương đều tầm thường như vậy chứ.

Tôi vừa lái xe vừa suy nghĩ các loại khả năng có thể xảy ra trong đầu, nhưng cho dù là loại nào đi chăng nữa cũng cảm thấy giống như truyện Nghìn lẻ một đêm vậy, không thật chút nào

Tôi dừng xe ở trước mặt ngôi biệt thự của Tô Tiểu Ái, trước kia đây chính là chỗ mà tôi ngồi phục kích tận một tuần lễ để theo dõi bọn họ.

Bên ngoài rất lạnh, tôi so vai rụt cổ, quần áo choàng kín người

Cách đó không xa ngôi biệt thự là một tiệm bán hoa, ở trong một tiểu khu sang trọng như vậy tiệm bán hoa này đương nhiên cũng vô cùng sang trọng, khách ra vào đều là những quý phu nhân ở các ngôi biệt thự gần đây

Tôi quay lại xe, trang điểm lại một chút, sau đó chỉnh sửa lại kiểu tóc rồi đẩy cửa xe bước ra ngoài một lần nữa.

Ông chủ của tiệm bán hoa này là một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi

Bình thường chủ tiệm bán hoa phần lớn là phụ nữ chứ rất ít đàn ông lại đi làm công việc này

Người đàn ông này rất gầy, đeo kính gọng nhỏ, vẻ ngoài trông rất trang nhã, lịch sự, anh ta đeo tạp dề của nam đứng ở giữa hàng trăm bông hoa khiến người tôi liên tưởng đến kiểu nam giới được yêu thích gần đây - mẫu người đàn ông ấm áp.

Tôi đẩy cửa bước vào tiệm hoa, chiếc chuông gió treo trước cửa va chạm vào nhau tạo nên những tiếng vang lảnh lót dễ nghe, chủ tiệm hoa ngẩng đầu lên nhìn tôi, khuôn mặt hơi mỉm cười nói: “Hoan nghênh quý khách ghé thăm.”

Tôi gật đầu với anh ta một cái, trên tay chủ tiệm hoa là một cây kéo, anh ta vừa sửa lại một đóa hoa vừa nói với tôi: “Tôi có thể giúp gì cho cô không?”

“Tôi muốn mua một bó hoa hồng xanh.” Tôi cười nói thêm: “Bỏ lại cho tôi thật đẹp và nhét thêm một chiếc thiệp vào cho tôi nhé.” “Được

Xin chờ trong giây lát.” Anh ta vừa nói xong thì có nữ nhân viên của tiệm hoa mang đến cho tôi một ly cà phê ấm áp, tôi nhận lấy và ủ ấm bàn tay lạnh cứng của mình.

Bó hoa mà tôi yêu cầu nhanh chóng được bó xong, sau khi trả tiền tôi ôm bó hoa bước ra ngoài

Tôi đi thẳng đến bên ngoài ngôi biệt thự của Tô Tiểu Ái sau đó nhấn chuông, bên trong truyền ra giọng nói của một người đàn ông: “Xin hỏi bên ngoài là ai vậy?” “Đây có phải là nhà của Tô tiểu thư không?” Người đàn ông xuất hiện trong ngôi biệt thự của Thẩm Thần Đông chỉ có thể là Thẩm Thần Đông chứ không ai khác, nhưng kỳ lạ là nếu Thẩm Thần Đông đang ở đây thì tại sao lại phải tìm kiếm Tô Tiểu Ái trong game chứ, anh ta cứ vào phòng của cô ta tìm là được rồi không phải sao? Ngay sau đó Thẩm Thần Đông bước ra mở cửa, hẳn là anh ta không giỏi trong việc ứng xử với phụ nữ cho nên thấy tôi thì hành động có chút cẩn trọng

“Xin chào, xin hỏi không biết Tô tiểu thư có nhà không vậy?” Tôi mỉm cười hỏi

“Gần đây cô ấy không ở trong nước, cô tìm cô ấy có việc gì sao?” Thẩm Thần Đông lịch sự hỏi tôi, ngược lại dáng vẻ của anh ta như vậy lại khiến tôi cảm thấy ghê sợ, bởi nếu chỉ nhìn theo khía cạnh trực quan bên ngoài thì thật sự không nhìn ra anh ta là một tên cặn bã.

“Vậy bao giờ thì Tô tiểu thư về nước vậy?” Tôi đưa bó hoa hồng xanh cho Thẩm Thần Đông, anh ta ngỡ ngàng một lúc rồi đỡ lấy, có lẽ là do Tô Tiểu Ái ở đây cũng chưa từng có ai tìm đến cho nên anh ta cũng không biết xử lý cuộc thăm hỏi bất ngờ của tôi thế nào.

“Chắc vẫn mất thêm một khoảng thời gian nữa, chắc tầm hai tuần nữa.” Nghe giọng nói của Thẩm Thần Đông có vẻ không quá chắc chắn khiến trong lòng tôi không khỏi nghi ngờ, vì sao Tô Tiểu Ái phải ra nước ngoài, cô ta tồn biết bao tâm tư thủ đoạn để cướp được Thẩm Thần Đông, vậy mà mới được mấy ngày đã rời đi

“Hóa ra là như vậy.” Tôi tỏ vẻ mình đã hiểu gật đầu một cái rồi nói: “Vậy anh biết cô ấy đi nước nào không? Vài ngày nữa tôi cũng phải ra nước ngoài, nếu thuận đường tôi sẽ qua thăm cô ấy.” “Cô ấy đi Mỹ.” Thẩm Thần Đông thành thật trả lời, chắc anh ta cũng sợ làm lỡ chuyện của tôi.

“Được, cảm ơn anh nhé.” Sau khi hỏi thăm qua loa một chút tôi cũng rời đi

Tôi có ý đi lòng vòng một đoạn rồi mới quay về xe, như vậy mới không khiến cho Thẩm Thần Đông khinh thường xe nhỏ của tôi, bởi hôm nay cách ăn mặc trang điểm từ đầu đến chân của tôi đều dựa cách ăn mặc của các thiên kim tiểu thư của giới thượng lưu đang lưu hành gần đây.

Đã là thiên kim tiểu thư thì không cần phải tự mình lái xe, mà cho dù có lái xe đi chăng nữa cũng sẽ không lái loại xe này

Sau khi thu thập được một số thông tin hữu ích, tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ, tôi vừa ngâm nga hát vừa quay trở lại xe lái về nhà với tâm tình rất tốt

Vào đến nhà, tôi liền thấy Trần Lộ đang ôm máy tính xách tay mãi mê chơi game, công việc này đúng thật là..

biến một người như Trần Lệ thành một trạch nữ vô dụng rồi.

“Tâm trạng của cô có vẻ rất tốt, công việc có tiến triển rồi sao?” Cô ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi, tay gõ bàn phím vẫn không ngừng lại.

“Tô Tiểu Ái không ở trong nước, cô ta đi Mi rồi, chắc khoảng một hai tuần lễ nữa mới về, như vậy cũng có nghĩa là bây giờ hai người Thẩm Thần Đông và Tô Tiểu Ái đang ở hai nơi cách biệt nhau hoàn toàn” Mặc dù tôi không biết Tô Tiểu Ái trở về Mi để làm gì, nhưng hiện tại bọn họ đang cãi nhau, không thể đối mặt với nhau để giải quyết, như vậy dần dà mâu thuẫn của bọn họ sẽ biến thành một cái gai ương bướng cắm rễ ở đó

Đối với loại chuyện này mà nói, tôi đương nhiên là giữ trạng thái ngồi xem kịch vui rồi

“Đúng là cơ hội tốt trời ban.” Trần Lộ quá ư nhanh trí, lập tức hiểu được vấn đề mấu chốt mà tôi nói, cô ấy tiếp lời: “Phải chế tạo thêm nhiều tình tiết trùng hợp như vậy mới được.”

“Không phải cô nói sẽ ra tay từ bang hội hay sao? Bên chỗ cô có kế hoạch gì không?” Tôi vừa hỏi cô ấy vừa thay một bộ quần áo ở nhà, sau đó tôi mở máy tính, bật game lên nhập mặt mả đăng nhập vào trò chơi.

“Tạm thời vẫn chưa.” Trần Lộ trả lời.

Hiện giờ vẫn còn sớm, tôi online nhìn qua một chút, hay rồi, Tô Tiểu Ái không online nhưng Thu Liên Thành thì có

Tôi xin vào Đội ngũ của Thu Liên Thành, anh ta nhấn đồng ý, sau khi vào Đội ngũ tôi mới phát hiện trong Đội ngũ còn có một cậu bé đáng yêu, mới đến cấp mười mấy, chắc là một tài khoản phụ.

Tôi mở bản đồ ra thì phát hiện Thu Liên Thành và cậu bé này cùng ở trong một bản đồ, hơn nữa vị trí lại ở sát bên cạnh nhau

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Sư công, người có gấp sư phụ của tôi chưa? Tôi đang không biết phải làm nhiệm vụ hàng ngày thế nào đây.

[Đội ngũ] Thu Liên Thành: Sư phụ của bạn chắc một lúc nữa mới online cơ.

[Đội ngũ] Thu Liên Thành: Nếu bạn muốn làm nhiệm vụ thường ngày thì đợi tôi một chút, tôi dẫn sư đệ của bạn đánh phó bản trước đã

Tôi mở bản đồ ra một lần nữa mới phát hiện ra lúc này họ đang vào phó bản cấp độ rất thấp

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Không sao, sư công dẫn tiểu sư đệ đi đi, tôi tự mình đi nghiên cứu một chút.

[Đội ngũ] Thu Liên Thành: Cũng được, bạn cứ làm quen trước cấp độ cao nhất nên chơi như thế nào đi đã, vừa mới thăng lên cấp cao nhất mà, mọi chuyện cần phải từ từ mới được.

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Được, vậy tôi đi trước đây, không quấy rầy sư công nữa

Nói rồi tôi rời khỏi Đội ngũ

Trong lòng tôi có chút nghi ngờ, tài khoản phụ đó là của Hạ Tuyết Trì, bởi lẽ dù thế nào cũng thấy sự xuất hiện của tài khoản phụ này quá mức đáng ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Đòi lắm tiểu tam (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi điều khiển nhân vật của mình bay về chỗ Thành Chủ, đánh cộc gỗ ở đó

Trong trò chơi này, cách thô bạo nhất để khảo sát DPS* của bản thân mình đó chính là tới khu cộc gỗ ở Thành Chủ đánh cộc gỗ.

(*) DPS: Damage Per Second được hiểu là **lượng sát thương gây ra trong một giây** Đánh cộc gỗ là một việc hết sức nhàm chán, tôi mở chế độ trò chuyện nhìn xem có **chuyện gì hay ho không**.

Trên phần trò chuyện, ngoài những tin tức của Đội ngũ thì là những mẫu chuyện trò nhàm chán, tôi nhìn một hồi lâu cũng cảm thấy có chút chán nản.

May mà sự nhàm chán này cũng không kéo dài quá lâu bởi tối cuối cùng cũng nhìn thấy một dòng chữ hiện lên.

Bạn tốt của bạn online

Mặc dù là Đại sư phụ của tôi nhưng Bi Đắc Phan cũng không dẫn tôi đi thăng cấp đến cấp cao nhất, trên thực tế thì hôm qua anh ta cũng không online.

Tôi lập tức gửi một tin nhắn qua.

[Mật] Bạn nói thầm với Bi Đắc Phan: Chào sư phụ.

[Mật] Bi Đắc Phan nói thầm với bạn: Đồ đệ à, cuối cùng bạn cũng thăng lên cấp cao nhất rồi sao, 3tôi còn tưởng phải mấy ngày nữa bạn mới nấn cấp cơ chứ

Anh ta mời tôi tham gia Đội ngũ, tôi đương nhiên chọn đồng ý rồi

Tôi đứng đó đợi một chút, không lâu sau thì anh ta xuất hiện bên cạnh tôi.

[Đội ngũ] Bi Đắc Phan: Ô, trang bị công nạp bang hội của đồ đệ đã đủ rồi sao, tôi còn định đổi cho bạn một bộ để bạn nhận tôi làm sư phụ chân truyền đây.

[Đội ngũ Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Là Nhị sư phụ cho tôi

[Đội ngũ] Bi Đắc Phan: Đồ đệ, bạn đã làm nhiệm vụ hàng ngày chưa? [Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Vẫn chưa, hôm qua Nhị sư phụ bảo hôm nay sẽ dạy tôi làm nhiệm vụ hàng ngày

[Đội ngũ] Bi Đắc Phan: Tôi lại quên mất bạn chơi game vẫn non tay, qua YY đi, sư phụ dẫn bạn đi làm nhiệm vụ hàng ngày

Tôi mở giao diện YY, vào phòng chat của Bi Đắc Phan, trên YY đã có không ít người online

Đây là YY của bang hội, tôi kéo xuống nhìn một chút, trong một phòng chat nhỏ có tên Thu Liên Thành, có điều bất ngờ chính là trong phòng chat của Thu Liên Thành chỉ có mình hân, tài khoản phụ cậu bé ban nãy cũng không ở đó.

Chẳng lẽ tôi đã đoán sai rồi? Tài khoản phụ đó không phải Hạ Tuyết Tri ư?

Không, không đúng, cho dù là Hạ Tuyết Tri cũng không ngốc đến mức quán lấy Thu Liên Thành ở3noi có nhiều người như vậy.

“Đồ đệ, bạn đến chưa?” Trong tai nghe vang lên tiếng của Bi Đắc Phan.

“Tôi đến rồi đây sư phụ.” Sau khi dùng thiết bị biến âm để đảm bảo không chọn sai giọng nói, lúc này tôi mới cất tiếng nói chuyện.

“Đến đây đi, tôi dạy bạn mở quán trà trước.” Bi Đắc Phan vừa nói vừa đưa tôi bay tới Thành Chủ ở Dương Châu, trước cửa thành có một căn nhà lá dựng để làm quán trà, Bi Đắc Phan vô cùng nhân nại dạy tôi phải làm nhiệm vụ thế nào và tại sao phải làm những nhiệm vụ đó.

Tôi thờ ơ ngồi nghe, ánh mắt chăm chú dán vào danh sách bạn tốt trên màn hình

Tô Tiểu Ái vẫn chưa3online, từ trước đến nay cô ta vẫn luôn đắm mình trong trò chơi, có thể là do chuyện hôm qua có ảnh hưởng khá lớn đến cô ta

“Tôi bảo này, cô đã gửi video hôm qua cho Tô Tiểu Ái chưa vậy?” Tôi bỗng dưng nhớ đến một chuyện

Trần Lộ giọng tay ra dấu cho tôi hành động tiến hành hoàn toàn thắng lợi, tôi liền hiểu ra

Cũng không biết Tô Tiểu Ái đã xem đoạn video kia hay chưa, sau khi xem xong thì có tâm trạng thế nào, tôi thật vô cùng tò mò

Nhiệm vụ quán trà này có chút khô khan, bởi vì nó là nhiệm vụ tay chân, có những nhiệm vụ cần phải đi rất xa mới đến được địa điểm cần đến

Vất vả9nãi mới làm xong nhiệm vụ quán trà, Bi Đắc Phan chợt nhớ tới một chuyện liền bảo tôi: “Ồi chao, đồ đệ, tôi sai rồi.” “Sao vậy?” Tôi vội hỏi anh ta.

“Sau khi thăng đến cấp cao nhất thì không được làm nhiệm vụ quán trà ở nơi này.” Bi Đắc Phan trả lời: “Phải đi đến vùng chiến loạn làm nhiệm vụ mới được.”

Tôi nhất thời cảm nín không biết nói sao, dựa vào trình độ mà nói, Bi Đắc Phan Quả thật là một sư phụ tốt, chỉ là có những lúc vẫn mắc sai lầm.

“Đồ đệ, để tôi dẫn bạn đến trận doanh.” Cũng may là Bi Đắc Phan không bắt tôi tiếp tục làm nhiệm vụ quán trà hằng ngày, anh ta nói: “Đồ đệ, bạn đã bái ai làm sư phụ chân truyền chưa?” “Hôm qua khi Nhị sư phụ cho tôi trang bị thì bảo tôi bái cô ấy làm sư phụ chân truyền luôn rồi.” Tôi nói có chút tiếc nuối.

“Ồ, không sao, tôi dẫn bạn qua luôn là được

Bạn ở đây cho tôi một chút, lát nữa tôi dùng Tụ hội lệnh kéo bạn qua đó.” Anh ta nói xong thì vào một cái đã không thấy tăm hơi đâu

Tụ hội lệnh chính là lệnh có thể dùng để kêu gọi người trong bang hội cùng hội họp lại

Bi Đắc Phan kéo tôi đến một nơi rất gần trận doanh trên bản đồ sau đó triệu hồi ra thú cưỡi, mời tôi cùng cưỡi, hai người một ngựa chạy về phía trận doanh Hào Khí bốc lên ngàn ngút bên kia bản đồ

Trong trò chơi Kiếm Hiệp Tinh Duyên 3 này, người chơi có thể gia nhập hai trận doanh khác nhau, một Hạo Khí Minh, hai là Ác Nhân Cốc, đám người Tô Tiểu Ái đều là người ở Hạo Khí Minh mà Trần Lộ lại gia nhập Ác Nhân Cốc

Tôi đóng vai một tay game mới nên dưới sự chỉ đạo của Bi Đắc Phan, tôi cũng coi như thuận lợi gia nhập trận doanh

Vừa di chuyển vị trí trên cây, trong lòng tôi vừa cảm khái vụ làm ăn lần này thật phiền phức, không thể giải quyết ở thế giới thực được, phải vào trong game để giải quyết.

Trong lúc tôi đang cảm khái thì Hứa Mạch online.

[Mật] Mạch Lộ Nhân nói thầm với bạn: Một lát nữa anh thuê một đội đi đánh trang bị, em có đến không?

[Mật] Bạn nói thầm với Mạch Lộ Nhân: Em không đến đâu, hiện tại Bi Đắc Phan đang dẫn em đi làm nhiệm vụ trận doanh

[Mật] Mạch Lộ Nhân nói thầm với bạn: Được, vậy anh treo máy rồi thuê một đội đi đánh trang bị hộ anh cho nhanh

[Mật] Bạn nói thầm với Mạch Lộ Nhân: Treo máy rồi thuê một đội đánh trang bị hộ anh? Các người đúng là mấy tên phú hào không có nhân tính mà!

[Mật] Mạch Lộ Nhân nói thầm với bạn: Tới ôm đùi anh đi này, cho em ôm đấy! Tôi không nhịn được phì cười một tiếng, nói chuyện phiếm cùng Hứa Mạch lúc nào cũng có thể khiến người ta vui vẻ thoải mái

Vừa buồn đùa lê với Hứa Mạch vừa theo Bi Đắc Phan đi làm nhiệm vụ trận doanh, tôi phát hiện ra nhiệm vụ trận doanh này cũng khá là thú vị

Bi Đắc Phan dẫn tôi đi làm nhiệm vụ một lúc thì bị gọi đi mất, hôm nay là cuối tuần mà buổi tối cuối tuần thì hay có Đại Công Phòng“.

(*) Tên một sự kiện trong game

Sở dĩ gọi là Công Phòng vì nó tương tự tấn công thành, đánh PVP, Ác Nhân Cốc và Hạo Khí Minh chém giết nhau trên bản đồ, ai cướp được điểm trước thì người đó thắng cũng đồng nghĩa với việc bản đồ này sẽ thuộc về người đó

Điều này ảnh hưởng trực tiếp tới nhiệm vụ PVP, ví dụ như nhiệm vụ buôn bán.

Tiếp xúc với game này mấy ngày qua tôi cảm thấy game này cũng khá hay, ít nhất là hệ thống nhiệm vụ nhất quán, ăn khớp với nhau, người chơi và những game thủ khác chơi cùng có sự tương hỗ lẫn nhau rất đặc sắc

[Mật] Bi Đắc Phan nói thầm với bạn: Đồ đệ, một lúc nữa tôi kéo bạn qua, bạn ẩn vào tiếp nhận, hiện tại bảng đánh giá ở bản đồ đã đầy rồi cho nên phải xếp hàng, bạn cứ từ từ mà xếp hàng, sau đó có thể đi làm nhiệm vụ trận doanh khác.

[Mật] Bạn nói thầm với Bi Đắc Phan: Được, sư phụ.

Xem ra, tôi nay tôi phải đến tham gia nhiệm vụ trận doanh Đại Công Phòng trong trò chơi này mới được.

Tôi tra Baidu xem nhiệm vụ tiến công này thế nào, sau khi biết sơ lược thì tôi quyết định nhận hết các nhiệm vụ trận doanh để làm một lượt luôn

Ở bản đồ không nằm trong khu vực tiến công có bao nhiêu nhiệm vụ tôi đều làm hết rồi, vậy mà bản đồ tôi xếp hàng thì mãi vẫn chưa đến.

Tôi không thể không cảm thán, trò chơi này làm người chơi thật, một đồng người chen chúc trong trò chơi như muốn chen nát bản đồ

Có hai trường hợp: một là server của game này quá yếu, không chịu nổi quá nhiều người cùng chơi hoặc là game này dùng chiêu này để phòng ngừa host bị hỏng

Nhưng cho dù là trường hợp nào thì cũng có thể thấy rõ độ hot của trò chơi này

Lúc tôi tìm kiếm trò chơi này có phát hiện ra một chuyện vui, bởi vì nhờ có trò chơi này mà rất nhiều người thành đối với nhau nên người chơi mới gọi nó là Kiếm Hiệp Tinh Duyên 3, đương nhiên những người ngồi lê đôi mách xì xào bàn tán nhau về game này cũng rất nhiều, mò thiệp ra xem thì thấy trước mặt là 818 thiệp và thiệp thụ động.

Tôi cũng phục game này luôn, chỉ là một trò chơi mà vừa có cung tâm kế, lại có tình duyên rồi có cả các thể loại tình huống dở khóc dở cười nữa

Trong lúc tôi mò 818 thiệp ra xem thì cũng xem qua thời gian một chút, mọi người xếp hàng trên bản đồ cũng tàn bớt đi, tôi bắt đầu tiến vào

Nơi chiến loạn mà tôi đang đứng này trên bản đồ gọi là Phong Hoa Cốc, tôi nhớ là sau khi mần cấp không bao lâu thì tôi đã từng làm nhiệm vụ ở chỗ này, lúc đó vẫn cảm thấy chỗ này phong cảnh rất đẹp, tuy là bầu trời nơi này lúc nào cũng tối tăm mờ mịt, nhưng lại mang đến một cảm giác tráng lệ thế lương, hơn thế nữa nhạc nền ở nơi này cũng rất hay nữa.

Sau khi thăng đến cấp cao nhất có thể tiến vào bản đồ chiến loạn ở Phong Hoa Cốc, nơi này và nơi trước kia tôi từng đi qua hoàn toàn không giống nhau, ở đây khắp nơi đều là khói súng, vì là nơi chiến loạn nên tình cảm vô cùng bi thảm tang tóc.

Đại Công Phòng diễn ra được một lúc, Trần Lộ đã đi vào địa phận trên bản đồ chiếm trước cho mình một vị trí tốt, đương nhiên vì cô ấy là một trong những game thủ hàng đầu mà.

Cô ấy bây giờ cũng chẳng hề ngồi trước máy tính mà đang đeo tạp dề ở trong bếp làm cơm tối

Tôi cũng cảm thấy mình nên tìm một chuyện gì đó để làm, trong lúc tôi vừa này ra ý tưởng đó thì bỗng màn hình hiện lên một lời mời làm bạn thân.

Tôi nhìn qua bỗng thấy kinh ngạc vô cùng

Người vừa muốn thêm tôi làm bạn tốt chính là tài khoản cậu bé bên cạnh Thu Liên Thành, sau khi tôi nhận chấp nhận làm bạn thân thì màn hình lại hiện lên một đề nghị bái sư, tôi có chút tò mò, không hiểu người này muốn làm

Tôi nhấn chấp nhận lời mời của “cậu ta”, sau đó một khung chat riêng tư liền hiện lên.

[Mật] Mặc Cối nói thầm với bạn: sư huynh, huynh có thể làm sư phụ của tôi được không?

Sư huynh? Xưng hô thế này cũng thú vị đấy nhì

[Mật] Bạn nói thầm với Mặc Cối: Bạn là ai? [Mật] Mặc Cối nói thầm với bạn: Sư phụ của tôi là Thu Liên Thành, trước đó sư huynh đã vào tổ đội với bọn tôi, huynh quên rồi sao? [Mật] Bạn nói thầm với Mặc Cối: Hóa ra là sư đệ, tôi cũng là game thủ mới chơi mà thôi, nếu có nhiệm vụ nào mà không làm được bạn cứ gọi tôi, tôi sẽ giúp bạn.

[Mật] Mặc Cối nói thầm với bạn: Sư huynh thật tốt, cảm ơn huynh

[Mật] Bạn nói thầm với Mặc Cối: Chúng ta là sư huynh sư đệ đồng môn mà, đừng khách khí.

Tôi có thể đảm bảo ID Mặc Cối này chắc chắn là tài khoản phụ của Hạ Tuyết Tri, mà tôi là học trò của Bạch Lư Sương, cô ta làm quen với tôi chính là cách nhanh nhất để tiến vào mối quan hệ bạn bè của Bạch Lư Sương

Nhưng cô ta đã tính sai, bởi vì trước mắt quan hệ giữa tôi và Bạch Lư Sương còn không bằng tôi và Bi Đắc Phan.

Trừ khi bây giờ có chuyện đặc biệt phát sinh, tốt nhất là phải khiến cho Bạch Lư Sương tức cổ vô thân, sau đó tôi sẽ làm anh hùng đi cứu mỹ nhân

Có điều nêu suy xét đến tài nghệ của tôi, tôi luôn cảm thấy nếu để tôi làm anh hùng đi cứu mỹ nhân còn không bằng để mỹ nhân đi cứu anh hùng.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Bỏ đá xuống giếng (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thế nhưng cả hai ngày cuối tuần Tô Tiểu Ái đều không online

Tôi được Bì Đắc Phan dẫn đi công phòng chiến hai ngày liền, chết liên tục mấy lần, cuối cùng tôi cũng hiểu rõ Công phòng chiến phải chơi như thế nào.

Hai ngày sau, cuối cùng Tô Tiểu Ái cũng online

Tôi nhanh chóng gửi một tin nhắn riêng cho cô ta, Tô Tiểu Ái vẫn chưa trả lời

Tôi mở danh sách bạn bè ra xem, phát hiện cô ta đang ở bản đồ Dung Thiên Linh, trực giác mách bảo tôi rằng có chuyện gì đó xảy ra rồi

Tôi nhanh chóng báo Trần Lộ dùng acc phụ của cô ấy đi xem thử.

Bởi vì lúc trước cũng chính ở Dung Thiên Linh này, cô ấy, Thẩm Thần Đông và cả Hạ Tuyết Tri cùng giằng co với nhau.

Gửi video mà Trần Lộ quay lại cho Tô Tiểu Ái, cô ta xem xong tất nhiên sẽ đi tìm Thẩm Thần Đông

“Có rồi.” Trần Lộ lên tiếng gọi tôi

Tôi nhanh chóng tới chỗ Trần Lộ, cùng cô ấy đi đến chỗ kia xem trận giằng co thứ hai này

Vẫn là cái nơi ngày trước, Tô Tiểu Ái đứng ở đó, nhân vật Thiên Sách của Thẩm Thần Đông cũng đang lảng lảng đứng bên

Không biết có phải họ đang chat trên kênh [Đội ngũ] hay không mà trên kênh [Gần] vẫn im hơi lặng tiếng.

Tôi ngẫm nghĩ một chút, sau đó mở YY ra xem thử, Tô Tiểu Ái không online, không biết là không online thật hay đang để trạng thái ẩn.

Tôi bèn gửi cho cô ta một tin nhắn YY: Sư phụ, bạn có đây không thể? Rất nhanh, YY của Tô Tiểu Ái đã sáng đèn, quả nhiên cô ta đang để trạng thái ẩn, chỉ cần nói chuyện thì trạng thái của cô ta sẽ trở thành online, tôi liền nhìn thấy được kênh cô ta đang ở

Bạch Lư Suồng: Minh đây đồ đệ, mấy hôm nay bận chút việc, thế nên vẫn không online

Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Không sao, vì mấy hôm nay không thấy bạn, sợ bạn xảy ra chuyện gì

Dòng thông báo cho thấy Bạch Lư Suồng ở bên kia vẫn đang gõ chữ, nhưng cuối cùng lại chỉ gửi một icon mặt cười.

Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Không sao thì tốt, sư phụ, bạn đang ở đâu thế, bạn dạy mình đánh phó bản hàng ngày đi

Bạch Lư Suồng: Được, bạn chờ mình một lát

Xuân Miên Bất Giác Hiểu: (icon đáng yêu) Dạ sư phụ, mình ở Thành Đô đợi bạn, đợi bạn xong việc

Nói xong mấy câu này, tôi lại quay về chỗ Trần Lộ, chẳng qua cũng mới chỉ vài phút mà tình thế bên kia đã nhanh chóng biến chuyển

“Ồ, người này là ai thế? Tình hình hiện tại thế nào?” Tôi chỉ vào một Minh Giáo mặc áo đen trên màn hình, Minh Giáo này đang giết Bạch Lư Suồng, thanh máu của Bạch Lư Suồng chỉ còn lại 30%, nếu chịu thêm một bạo kích nữa chắc chắn sẽ đi đời.

“Không biết nữa, hai phút trước tự dung xuất hiện, trông có vẻ là muốn ám sát Bạch Lư Suồng.” Trần Lộ đáp

“Không phải cùng trận doanh, là tiện tay đi giết, hay là cố ý đến giết?” Tôi thuận miệng hỏi một câu: “Người ta mang buff, trước tiên giết buff, đây cũng là mạch suy nghĩ đúng đắn.”

“Vấn đề ở đây là quá trùng hợp.” Trần Lộ nói trùng điểm chính: “Trang bị của Minh Giáo này cũng không phải cực kỳ tốt, nhưng Minh Giáo am hiểu đánh lén, cho nên đánh Bạch Lư Suồng mà không hề có chút áp lực nào

Thế nhưng điều quái lạ chính là, Thẩm Thần Đông vẫn không hề ra tay đánh Minh Giáo này.”

Nghe Trần Lộ nói thế, tôi cũng chú ý tới, nhân vật Thu Liên Thành của Thẩm Thần Đông vẫn luôn khoanh tay đứng nhìn, điểm này rất lạ, mặc dù có đôi lúc EQ của Thu Liên Thành khiến cho người ta quan ngại, nhưng cho dù có là người xa lạ đi ngang qua, nhìn thấy một em gái đang bị đánh thì cũng nên ra tay giúp đỡ chứ nhỉ

Là bạn trai ngoài đời thật và người tình trong game của Tô Tiểu Ái mà anh ta cứ đứng im nhìn Tô Tiểu Ái bị đánh lén như thế, chuyện này mà cũng coi được?

“Cô đi cứu cô ta đi.” Trần Lộ rất nhanh đã đưa ra phán đoán.

Tôi trở về trước máy tính của mình, trong YY, Tô Tiểu Ái không gửi bất cứ một tin nhắn nào nữa, tôi chờ thêm một lúc, giữa một loạt những lời nói chém chém giết giết trong kênh [Bang hội] bỗng nhiên xuất hiện một thông báo

[Bang hội] Bạch Lư Suồng bị Mặt Trời Ban Trưa thành công giết chết tại Dung Thiên Linh

Thông báo này nhanh chóng bị trôi, tôi vội vàng gửi một tin nhắn riêng cho Tô Tiểu Ái, tuy rằng tôi muốn đến Dung Thiên Linh cứu cô ta nhưng tôi không thể xuất hiện một cách tình cờ được, trước đó phải có gì làm nền cái đã.

[Mặt] Bạn nói thầm với Bạch Lư Suồng: Sư phụ, chuyện gì xảy ra thế, vì sao bạn lại bị giết, bạn đang ở đâu?

[Mặt]: Bạch Lư Suồng nói thầm với bạn: Minh không sao, đồ đệ, đợi lát nữa mình tới tìm bạn

[Mặt] Bạn nói thầm với Bạch Lư Suồng: Sư phụ, tốt cuộc bạn ở đâu vậy? Tôi gửi lời mời tổ đội với cô ta, quả nhiên là bị từ chối

Tôi huýt sáo một tiếng, dùng kỹ năng Thần Hành Thiên Lý đi tới Dung Thiên Linh, mười mấy phút sau, tôi mới chậm rãi “tìm được” Bạch Lư Suồng.

Minh Giáo có tên là Mặt Trời Ban Trưa vẫn đang giết Bạch Lư Suồng, tôi vội vàng thao tác cho tiểu Thiên Sách của mình xông lên trước

[Gần]Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Sư phụ, mình tới cứu bạn đây!

[Gần]: Bạch Lưư Sưưư: Sao đồ đệ lại tìm được đến đây, bạn đừng nhúng tay vào

[Gần] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Mình dựa vào hình ảnh

(icon mỉm cười)

Trang bị của tôi rất thấp, hơn nữa lại còn là người chơi mới, chưa được bao lâu đã bị đánh chết rồi, đợi hết thời gian hồi sinh tôi bèn trở về điểm hồi sinh, cũng không ngồi yên đợi hồi máu hồi khí mà tiếp tục xông lên công kích Minh Giáo.

Minh Giáo kia cũng đã nói ở trên, chỉ cần tôi đứng đây thì sẽ lại đánh ngã tôi, thời gian chờ hồi sinh của tôi đã lên đến năm phút rồi.

[Gần] Bạch Lưư Sưưư: Đồ đệ, bạn rời khỏi đây đi, mình không sao.

[Gần] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Làm đồ đệ mà lại trở mặt nhìn sư phụ bị người ta ức hiếp, tuy mình không thể làm gì nhưng ít nhất cũng có thể chết cùng bạn mà [icon mỉm cười] [Gần] Bạch Lưư Sưưư: [Mặt Trời Ban Trưa]ngươi cứ đánh ta đây này, không cần biết người báo thù cho ai, ngươi đừng có mà nhắm vào một người mới chơi như thế

[Gần]Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Sư công bị lag à? Sư công mau đi cứu sư phụ đi chứ

“Cô xấu tính thật đấy.” Trần Lộ thấp giọng cười: “Lúc này mà cũng không quên cho Thảm Thần Đồng một vố.”

“Đương nhiên rồi, không có cơ hội thì phải tạo ra cơ hội, không lợi dụng cơ hội này thì công việc của chúng ta cũng khó khăn lắm luôn.” Làm công việc như chúng tôi nhất định cần phải có IQ và EQ đều cao, nếu không thì sẽ hỏng việc như chơi.

Sở dĩ tôi nhận Trần Lộ vào làm chính là vì nguyên nhân này, trước đó tôi cũng có suy nghĩ tìm người cùng mở văn phòng chung, đáng tiếc tôi nghĩ mãi mà cũng không tìm ra được ứng cử viên nào thích hợp

Dù thế nào tôi cũng không thể yêu cầu người ta giống mình được, ừ, tôi tự tin thế đấy

“Cô cảm thấy Minh Giáo này do ai tìm đến.” Trần Lộ hỏi tôi.

“Đáng lẽ cô phải hỏi tôi là sao Thảm Thần Đồng mãi không chịu ra tay chứ.” So với góc gác của Minh Giáo này, tôi còn cảm thấy khó hiểu về hành vi đứng im như trời trồng của Thảm Thần Đồng hơn.

Có phải đầu óc anh ta bị chết máy rồi chẳng, sao lại không nhúc nhích tí gì thế này.

Vào lúc tôi đang chìm trong suy nghĩ tò mò, bỗng có một acc phụ chưa hẳn cấp chạy tới

[Gần] Diệp Tây Thần: Vợ oi anh bị trộm nick rồi! Người đang sử dụng acc[Thu Liên Thành không phải là anh! “Chuyện gì thế này?” Tôi mở to mắt, cảm thấy khó hiểu nhìn acc phụ này

Level của acc phụ này chỉ mới cấp mười mấy, acc phụ muốn đến được bản đồ này thì vẫn phải tốn rất nhiều công sức

[Gần] Diệp Tây Thần: Vợ oi em nói câu gì đi chứ, em đừng bỏ anh, người kia không phải anh, anh thật sự bị trộm nick mà.

[Gần] Bạch Lưư Sưưư: Thu Liên Thành, anh mãi không quay về, đã diễn nhập vai như thế rồi à? Sao anh không dứt khoát thẳng thắn với tôi? Tài khoản game có thể bị trộm, nhưng tài khoản YY thì sao, chẳng lẽ cũng bị trộm nốt chắc?

“Trộm nick?” Trong đầu tôi đột nhiên lóe sáng, à đúng rồi, có một thông tin quan trọng đã bị tôi bỏ qua mất! “Có lẽ tôi biết chuyện gì xảy ra rồi.” Tôi bày ra vẻ mặt hết cách, quay đầu nhìn về phía Trần Lộ: “Người hiện giờ đang đăng nhập tài khoản của Thu Liên Thành, tôi biết.”

Tôi gửi một tin nhắn riêng cho Thu Liên Thành: Hạ Tuyết Trì?

Bên kia gửi lại một icon cười mỉm cho tôi, tôi thở dài một hơi, đưa tay lên che mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Bỏ đá xuống giếng (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Đáng nhẽ tôi phải nghĩ ra từ sớm mới đúng.” Tôi nên liên tưởng ra đầu đuôi câu chuyện kể từ khi Hạ Tuyết Trì tiếp cận Thu Liên Thành, “Chuyện gì thế?” Trần Lộ hỏi tôi: “Chẳng lẽ cô quen người này?”

“Quen chứ, đương nhiên là quen rồi

Dù sao cũng là người ủy thác mà.” Trước khi bắt đầu chơi game, tôi đã từng gặp mặt Thư Nhã Hân, lần đó tôi đưa tài liệu cho cô ấy xem qua

Trên tài liệu, ngoài tư liệu về nhân vật, mật khẩu tài khoản của anh ta mà ông chú đào ra được cũng viết luôn trên đó.

“Thú vị phết.” Trần Lộ lập tức vui vẻ: “Tự báo thù cho mình, được đấy.”

“Nhưng cũng dễ hòng chuyện.” Tôi cũng không quá đồng tình với chuyện người ủy thác tham gia vào, giống như chuyện của Hà Vũ Phi vậy, chỉ đến lúc nghiệm thu thành quả cuối cùng thì cô ấy mới có mặt, những chuyện khác đều tự tôi làm

Cảm xúc và hành động của người ủy thác rất khó khống chế, kiểu người như Thư Nhã Hân, vốn dĩ là một cô gái tốt biết bao, thế mà bây giờ lại bị thù hận khống chế, những chuyện làm ra nào không cần dùng đến tâm cơ, tôi sợ đến cuối cùng, cô ấy sẽ hủy hoại luôn cả bản thân mình trong vòng xoáy trả thù

Tôi cảm thấy đã đến lúc mình cần phải nói chuyện từ tế với Thư Nhã Hân rồi.

“Tên Minh Giáo này có lẽ là do Thư Nhã Hân làm rồi.” Tôi thờ dãi một tiếng: “Vẫn quá ngây thơ.”

Cho dù làm thế này có thể tạo nên vết rạn, nhưng cô ấy lại quên mất3răng làm thế rất dễ bị lộ, so về nện tiền, tất cả chúng tôi không một ai sánh được với Tô Tiểu Ái, chỉ cần cô ta đập tiền xuống, Minh Giáo này nhất định sẽ nói ra ai thuê anh ta.

Việc Thư Nhã Hân muốn làm rất đơn giản, cô ấy chỉ muốn giết Tô Tiểu Ái ngay trước mặt Thu Liên Thành, đồng thời còn để cho Thu Liên Thành khoanh tay đứng nhìn

Nếu như mọi thứ chỉ đơn thuần ở trong game thì có lẽ còn có tác dụng, nhưng Thư Nhã Hân lại hoàn toàn quên mất rằng, Tô Tiểu Ái và Thu Liên Thành cũng ở bên nhau ngoài đời thật.

Nếu quả thật đơn giản như thế1 thì tôi đã làm từ lâu rồi, việc gì cứ phải khổ sở đủ đường từng bước tiếp cận Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông làm gì.

Tôi tìm số của ông chủ, tôi phải nhờ ông ấy kéo Thư Nhã Hân logout khỏi tài khoản của Thu Liên Thành, đồng thời phải xóa bỏ cả những số liệu liên quan, loại chuyện này nhất định phải do hacker mới làm được, nếu không phải tôi quen ông chủ thì lần này thuyền đã bị lật úp bởi Thư Nhã Hân rồi.

Gọi xong chưa được bao lâu, Thu Liên Thành quả nhiên đã logout, mà trong trò chơi, Thẩm Thần Đông và Tô Tiểu Ái đang nói chuyện với nhau qua kênh[Gần]

Tôi nghĩnghĩ một lát, sau đó gọi điện thoại cho Thư Nhã Hân, một lúc lâu sau Thư Nhã Hân mới bắt máy, cô ấy nói: “Xin lỗi cô, tôi chỉ muốn...” “Cô Thư.” Tôi cắt ngang lời cô ấy: “Hôm nào chúng ta từ từ nói chuyện đi, hiện giờ đừng nên làm ra hành động gì cả, nếu không tôi sẽ từ chối tiếp tục làm chuyện của cô, đồng thời cũng không trả lại số tiền đặt cọc

Tôi cứ nghĩ cô đã xem rất kỹ hợp đồng bảo mật rồi.” “Thật xin lỗi.” Thư Nhã Hân nói: “Tôi không còn lời nào để biện minh cho bản thân nữa.” “Hai giờ chiều mai, quán cà phê Ma Đào.” Tôi nói xong4 thì cúp máy ngay, cô ấy đúng là làm bừa quá đấy, nếu biết cô ấy sẽ làm thế thì tôi không nên đưa tài liệu cho cô ấy xem

Không có Thư Nhã Hân quấy rối, rất nhanh trong game đã trở về bình thường.

Minh Giáo kia đã out rồi, thời gian tôi hồi sinh cũng đến, trở về điểm hồi sinh, sau đó ngồi dưới đất đợi thanh máu và khí hồi đầy.

Không lâu sau, Thu Liên Thành lại một lần nữa online, người online lần này chính là Thu Liên Thành thật.

[Gần] Thu Liên Thành: Đổi lại mật khẩu rồi, vừa rồi anh cũng không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên bị out khỏi nick, lúc đăng nhập lại thì3 thành sai mật khẩu.

[Gần] Bạch Luru Suong: Vậy anh muốn nói gì đây? Tại sao người trộm acc Thu Liên Thành lại lừa tôi tới đây, anh quên rồi sao? Nơi đây chỉ có tôi và anh hay lui tới, lý do này của anh không phải quá buồn cười ư? [Gần] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Sư công, sư phụ, có phải kẻ thù của hai người làm không? Cho nên tôi mới nói, Thư Nhã Hân đúng là ngốc nghếch, chỉ cần là người có chút đầu óc, suy nghĩ kỹ càng một chút là hiểu ra được ngay.

[Gần] Thu Liên Thành: Đúng vậy Luru Suong, kẻ thù của chúng ta cũng không ít, chưa biết chừng có kẻ cố ý làm như vậy

[Gần] Bạch Luru Suong: Ha ha, nếu như việc trộm nick có thể giải thích, vậy còn cái video kia thì sao? Thẩm Thần Đông, có phải anh nghĩ tôi là đồ ngu không?

[Gần] Thu Liên Thành: Video gì cơ?

Tôi lập tức vui vẻ, video mà bọn họ nhắc tới chính là đoạn Trần Lộ ghi lại cảnh Thu Liên Thành cứu Hạ Tuyết Tri

Cùng một địa điểm, xảy ra cùng một chuyện, cách làm của Thu Liên Thành lại hoàn toàn khác biệt, dù là ai cũng sẽ rất tức giận nhĩ.

[Gần]: Bạch Luru Suong: Video anh bảo vệ đồ đệ bảo bối của anh chứ sao, nói một đằng làm một nẻo, đã nói là cắt đứt quan hệ thầy trò Cơ mà? Cát giọng lên là đồ đệ, hờ ra một cái là Liên ca ca, thân thiết gồm, tự thể oai hùng lúc anh bảo vệ cô ta đúng là đẹp trai lắm đấy.

Tôi nghĩ, có lẽ lúc này Thu Liên Thành đang chảy mồ hôi lạnh ròng ròng rồi

Anh ta cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên cũng biết Bạch Luru Suong đang nói tới lần nào, nhưng lần đó Thu Liên Thành đuối lý, cộng thêm việc anh ta cho rằng người giết Hạ Tuyết Tri là Tô Tiểu Ái, cho nên nhất thời anh ta cũng không giải thích điều gì

[Gần] Thu Liên Thành: Được rồi, anh thừa nhận anh sai, anh không nên mềm lòng, anh đã hủy kết bạn với cô ấy rồi.

[Gần] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Ừm.

Sư phụ sư công, tôi phải đi trước đây

Tuy rằng rất muốn tiếp tục hóng hớt ở cự ly gần, nhưng kiểu gì cũng thấy cuộc trò chuyện giữa hai người này không thích hợp cho mình nghe lắm, bởi hiện giờ tôi là một người chơi mới, là ảo bóng nhỏ thân thiết của sư phụ mà

[Gần] Bạch Luru Suong: Không cần đâu đồ đệ, chúng tôi đã nói xong rồi, đi thôi, mình dẫn bạn đi làm nhiệm vụ hàng ngày.

Cô ta gửi cho tôi một tin xin gia nhập tổ đội, tôi nhanh chóng ấn đồng ý

Trong đội chỉ có hai người là tôi và Tô Tiểu Ái, bởi vì cô ta xin vào tổ đội tôi, tôi đồng ý, cho nên đội trưởng là tôi

Đội ngũ vừa được lập xong, Thu Liên Thành đã xin được gia nhập.

[Mật] Bạn nói thầm với Bạch Lư Sương: Sư phụ, sự công muốn vào đội, có đồng ý không? [Mật] Bạch Lư Sương nói thầm với bạn: Bạn đừng thêm anh ta, chuyển chức đội trưởng cho mình đi

[Mật] Bạn nói thầm với Bạch Lư Sương: Làm thế nào để chuyển chức đội trưởng? [Mật] Bạch Lư Sương nói thầm với bạn: Đồ đệ, lên YY đi

Cô ta gửi số YY qua tin nhắn riêng cho tôi, sau khi tôi vào thì phát hiện, kênh YY này là cái lần trước cô ta thêm tôi vào, chính là cái kênh xin đăng nhập gần đây.

Cô ta chỉ tôi làm thế nào để chuyển đội trưởng, tôi bèn nhường chức đội trưởng cho cô ta theo lời cô ta.

“Đồ đệ, bạn nhận nhiệm vụ hàng ngày chưa?” Bạch Lư Sương hỏi

Giọng điệu của cô ta có vẻ bình tĩnh, nhưng kiểu bình tĩnh này lại mang đến cho người nghe một cảm giác rất kì dị, là cảm giác có con bão tố nào đó đang ẩn sau đáng vẻ bình tĩnh ấy.

“Nhận rồi.” Tôi đáp

“Được, chúng ta bay đến bán đồ phó bản thôi.” Tô Tiểu Ái nói xong, người đã biến mất, tôi giẫm lên điểm xanh lam thần hành theo cô ta tới bán đồ nhiệm vụ

Bởi vì tôi là người mới hoàn toàn, dẫn người mới đi đánh phó bản hàng ngày tốt nhất nên tìm người quen, vì người dạy phải chỉ từ từ, còn tôi thì từ từ học

Điều rồi rầm chính là mấy người quen kia của Tô Tiểu Ái cũng lại là người quen của Thu Liên Thành,

“Mình gọi đại sư phụ và sư nương tới vậy.” Tôi vừa nói, vừa mở danh sách bạn tốt ra, gọi Bì Đức Phan và Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt

Tuy họ cũng là người quen của Thu Liên Thành, nhưng vẫn là sư phụ của tôi, thế nên tôi gọi họ đến cũng là chuyện hợp tình hợp lý

Tô Tiểu Ái cũng không hề ngăn cản tôi

Còn thiếu một người, tôi nói: “Tam sư phụ của mình cũng đang online, vừa mới nói chuyện với mình trên YY, để mình bảo anh ấy tới.”

Tôi ngắt trò chuyện, quay đầu gọi Trần Lộ: “Đăng nhập acc nam thần của cô, bắt đầu tấn công thôi.” “Được, đến ngay đây.” Trần Lộ nói xong, nhanh chóng thoát acc phụ, sau đó Trường Ca Mộ Khê Thủy cao quý giàu có đẹp trai của cô ấy đã online rồi

Online, gia nhập Đội ngũ, bay đến phó bản, một loạt thao tác đã xong

[Đội ngũ] Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt: Mọi người đang ở đâu thế, vào YY nói chuyện một lát đi, tí nữa đánh, chỉ huy bằng giọng nói luôn, nhanh nào đồ đệ, mấy ngày nay mình chưa được nghe giọng nói nam thần của bạn rồi

[Đội ngũ] Bì Đức Phan: Đúng vậy, vào YY đi, tất cả vào YY

[Mật] Bạch Lư Sương nói thầm với bạn: Đồ đệ, vào YY của bang hội đi, sau đó gọi luôn cả tam sư phụ của bạn, nếu không lát nữa sẽ lỡ, không phối hợp tốt được

[Mật] Bạn nói thầm với Bạch Lư Sương: Được, để mình gọi anh ấy

Tôi dừng lại, quay đầu nói với Trần Lộ: “Lên YY, cô vào phòng sách, tôi ở đây, nếu không lát nữa sẽ bị lộ.” “Rõ rồi.” Tôi thích nói chuyện với người thông minh, chỉ nói một câu là hiểu ngay

Trần Lộ ôm máy tính vào phòng sách, đóng chặt cửa phòng, đến lúc cô ấy chuẩn bị ổn thỏa, tôi mới gửi số YY cho cô ấy

Công cụ thay đổi giọng nói là một thứ tốt, đồ tốt như vậy đương nhiên tôi phải chia sẻ với Trần Lộ rồi

Bởi vì tần số giọng này tôi đã dùng nên Trần Lộ đành phải chọn một tần số giọng khác.

Giọng nói kia nghe có vẻ trưởng thành hơn cái tôi chọn, Trần Lộ vốn nói rõ ràng từng chữ, sau khi qua công cụ chuyển đổi, lập tức trở thành hình tượng của một người đàn ông tài giỏi lại âm trầm kín đáo, càng có sức hấp dẫn hơn tôi.

“Wow, giọng nói của Trường Ca hay quá đi mất.” Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt là một người cuồng giọng nói, ngay lập tức tước vũ khí đầu hàng đầu tiên: “Hai thầy trò này được đó, hai người có thể đi làm CV chuyên nghiệp luôn được rồi.”

“CV là gì?” Trần Lộ hỏi với giọng hồ hững.

“Chính là phối âm.” Tôi giải thích sơ qua.

“Ồ, không có hứng thú lắm.” Trần Lộ tiếp tục giữ vững hình tượng bình tĩnh lạnh lùng, cao ngạo

“Tập trung đủ người cả rồi, chúng ta bắt đầu đi.” Lúc này Tô Tiểu Ái lên tiếng.

Thế là bốn người chơi cao cấp dẫn theo một người mới hoàn toàn như tôi bắt đầu làm nhiệm vụ hàng ngày.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Bỏ đá xuống giếng (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi đi theo sau Tô Tiểu Ái tiến về phía trước, bởi vì phó bản rất rộng nên trong phó bản cũng có thể cưỡi ngựa

“Đồ đệ, đến đây cưỡi chung nào.” Tô Tiểu Ái lên tiếng gọi tôi.

“Tôi đã mời cậu ta cưỡi chung rồi.” Ngay lúc tôi đang muốn đáp lời thì Trần Lộ đã lên tiếng trước, tôi lên ngựa của Trần Lộ, Tô Tiểu Ái cũng không nói gì, dù sao đây chỉ là một chuyện rất rất nhỏ mà thôi.

Bởi vì dẫn tôi đi đánh phó bản hàng ngày, trang bị và thao tác không yêu cầu cao cho nên suốt cả hành trình không mấy khi rối loạn, Nghê Thường Nguyệt Nguyệt là một buff, trình độ của cô ta không tệ, có thể nhìn ra được điều này thông qua việc tôi chưa bị nằm xuống lần nào

Đánh phó bản hàng ngày kiểu này được dạy cái là biết ngay, tất cả cũng chỉ mất chưa đến nửa tiếng, Đội ngũ hơi lúng túng, thời gian này vẫn chưa đủ để đánh con BOSS đầu.

“Hay là chúng ta dạy hết một lượt những phó bản hàng ngày khác đi.” Bởi quá trình cực kỳ thuận lợi, Bi Đắc Phan bèn lên tiếng đề nghị.

“Cũng được, dù sao lát nữa cũng không có việc gì.” Nghê Thường Nguyệt Nguyệt tiếp lời, “Hôm nay cũng không phải ngày công phòng, nhiệm vụ cơ bản đều xong hết cả rồi.” “Vậy thì bắt đầu thôi.” Tâm trạng của Tô Tiểu Ái không tốt lắm, cho nên suốt cả quá trình không mấy khi nói gì.

Trần Lộ không nói tiếng nào, từ đầu tới cuối vẫn giữ vững hình tượng lạnh lùng của mình

Tuy Nghê Thường Nguyệt Nguyệt vẫn luôn tìm cách đùa để cô ấy nói chuyện, nhưng Trần Lộ là ai chứ, cô chính là người cả IQ lẫn EQ đều cao, ở trước mặt cô ấy, Nghê Thường Nguyệt Nguyệt với chút trình độ còn con hoàn toàn chẳng đáng chú ý

Tôi thực sự muốn ngửa mặt lên trời than dài, có một đồng đội thần đồng đáng tin đến mức nào

Phó bản hàng ngày có tổng cộng năm cái, có phó bản khá dễ, cũng có cái lại khó hơn, vừa dạy vừa học, hoàn thành xong cả năm phó bản mất khoảng độ hơn hai tiếng đồng hồ, mà trang bị trên người tôi cũng đổi được kha khá.

“Đồ đệ à, vận may của bạn thực sự hơi bị được đấy.” Con BOSS cuối cùng ngã xuống, bắn ra vũ khí Thiên Sách, Nghê Thường Nguyệt Nguyệt xoay vòng vòng quanh tôi: “Nếu như bạn đánh phó bản hai mươi lăm người, nói không chừng đánh một ván có thể gom đầy đủ trang bị luôn ấy chứ.”

“Chúng ta dẫn đồ đệ thuê đội đánh phó bản đi.” Vừa nhắc tới phó bản hai mươi lăm người, Tô Tiểu Ái tiện thể nói thêm, “Trang bị của phó bản năm người quá kém, căn bản chẳng có tích sự gì, lỡ như chúng mình không ở đây, không có ai chỉ đồ đệ phó bản, cậu ấy không đánh nổi thì biết làm thế nào.” “Vậy thì đi.” Trần Lộ vẫn luôn im lặng từ đầu đến cuối bỗng mở miệng.

“Đề mình xem, bây giờ mới tám giờ, còn sớm, vậy đi thôi.” Bi Đắc Phan liền mở kênh [Thế giới] ra, tìm thuê một đội đánh phó bản phù hợp “Sư phụ, thuê đội chính là làm ông chủ sao?” Tôi hỏi một câu, “Cần khoảng bao nhiêu tiền vậy.” “Có sư phụ ở đây, không cần lo đến phí thuê đội.” Trần Lộ hồ hững đáp

“Đúng vậy, ba sư phụ một sư nương, sao có thể để đồ đệ bỏ tiền được.” Hôm nay Nghê Thường Nguyệt Nguyệt nói khá nhiều, có lẽ là vì cô ta cũng thấy được Tô Tiểu Ái không hào hứng cho lắm

“Chờ chút, bây giờ chúng ta đã có năm người rồi, hay là chúng ta lập một nhóm đi.” Bi Đắc Phan đề nghị: “Chỉ cần gọi thêm hai mươi người nữa, nhóm của chúng ta còn có thể chọn thêm một vài chức nghiệp, những người nào có xung đột với nhu cầu của đồ đệ thì sẽ không cho vào.”

“Cũng được, cái này cũng ổn.” Nghê Thường Nguyệt Nguyệt thích náo nhiệt không ngại chuyện lớn, thế nào vui thì chơi thế đó

“Vừa hay chúng ta cũng có thể chỉ dạy đồ đệ nên đánh hai mươi lăm người như thế nào.” Tô Tiểu Ái cũng cảm thấy đề nghị này khá hay ho, thế là ba người cứ anh một câu tôi một câu, bắt đầu thảo luận xem nên đi phó bản nào.

Tôi và Trần Lộ đều không nói gì, Trần Lộ được xây dựng hình tượng lạnh lùng, còn tôi là một người mới không hiểu gì cả, không nói chen vào cũng là chuyện bình thường.

[Mật] Bạn nói thầm với Mộ Khê Thủy: Cô thử nói xem lát nữa Thu Liên Thành có tới không? [Mật] Mộ Khê Thủy nói thầm với bạn: Tôi đoán là không, bởi vì Tô Tiểu Ái chắc chắn sẽ không đồng ý cho anh ta vào, lát nữa cô nhớ nắm chắc cơ hội, cây thiện cảm với Tô Tiểu Ái nhiều nhiều một chút

[Mật] Bạn nói thầm với Mộ Khê Thủy: Chuyện này tôi biết, chẳng qua tôi có một suy nghĩ, độ hảo cảm của Tô Tiểu Ái không chỉ mình tôi cần cây, mà cô cũng nên cây chút đi

[Mật]: Mộ Khê Thủy nói thầm với bạn: Hiểu rồi

Tôi vừa chat riêng với Trần Lộ, vừa chú ý đến cuộc nói chuyện của mấy người kia trong YY, ba người họ đã bàn bạc ra kết quả, tính toán hiện giờ là tám giờ, nếu mở phó bản khó nhất mà gặp phải vẫn đề thì phải muộn lắm mới có thể xong được, cho nên họ dự định chọn một phó bản có độ khó bình thường, loại này chỉ cần tổ hai mươi người cũng có thể đánh được.

Đương nhiên đây không phải là lý do chủ yếu, lý do chủ yếu chính là lúc Bi Đắc Phan gửi thông báo chiêu mộ tham gia phó bản trên kênh [Bang hội], một nhóm người chơi PVP đều muốn tham gia đánh phó bản

PVP và PVE có bản chất rất khác nhau, một cái chuyện đánh với người khác, cái còn lại là đánh với NPC, hơn nữa điểm quan trọng trong trang bị của hai bên cũng có khác biệt, PVP chủ yếu thiên về phòng ngự, còn PVE thiên về tấn công

Cho nên một đám người ăn mặc trang bị PVP đi đánh phó bản, nếu như quen tay thì còn tốt, nếu chưa từng đánh phó bản thì sẽ không hiểu được phó bản, vậy thì thảm họa lắm luôn

Xét thấy đồ ồn ào trong bang hội rất lớn, cuối cùng ba người kia chọn một phó bản cấp 80 – Dịch Hoa Cung dành cho hai mươi lăm người

Mặc dù trang bị trong phó bản này đã lỗi thời nhưng trong đó cũng có mấy thứ đồ đặc biệt, có thể nói là hot nãy không thôi, ví dụ như chiếc quạt lớn có thể khiêu vũ của Thất Tú Phụng, cây sáo của Vạn Hoa Cốc có thể gọi tuyết, thanh trong kiếm có thể giấu con rắn nhỏ của Tăng Kiếm, tóm lại, phó bản này vẫn có chút giá trị để đánh.

Vừa hay Tô Tiểu Ái chính là Vạn Hoa, trước kia cô ta cũng từng đánh phó bản này mấy lần, nhưng vẫn không giành được cây sáo có thể gọi tuyết, Nghê Thường Nguyệt Nguyệt đề nghị đánh phó bản này có khi nào một phần là vì thế không, chuyện này rất mập mờ.

Dù sao có thể chơi đến vui vẻ hòa thuận với một em gái “giàu có”, tôi cảm thấy EQ của Nghê Thường Nguyệt Nguyệt chắc chắn cũng không thấp.

Mặc kệ nguyên nhân là gì, kết quả cuối cùng là, tối nay sẽ đánh Anh Hùng Dịch Hoa.

Đoàn đội rất nhanh đã đủ người, đương nhiên đều là người trong bang cả

Một bang PVP lớn muốn tổ hai mươi người cũng chỉ đơn giản như ăn một bữa sáng

Đội ngũ được đổi thành hình thức Đoàn đội, hết người này tới người khác gia nhập nhóm, tựa như sùi cào vậy, chỉ một lát đã đủ hai mươi người

[Mật] Bạn nói thầm với Bạch Lư Sương: Sư phụ, sự công không tới sao? [Mật] Bạch Lư Sương nói thầm với bạn: Hôm nay mình không muốn nhìn thấy anh ta

[Mật] Bạn nói thầm với Bạch Lư Sương: Có lẽ chỉ là hiểu lầm thôi, nói ra hiểu lầm là được rồi, sư công vẫn rất quan tâm đến bạn

Mình hi vọng sư phụ sẽ vui lên (icon mỉm cười)

[Mật] Bạch Lư Sương nói thầm với bạn: Đồ đệ, bạn không hiểu đâu, haizz...

Tôi nhìn những dòng chat này, trong lòng bỗng nhiên nở hoa, Bạch Lư Sương đang muốn thổ lộ hết nỗi khổ với tôi đấy ư?

[Mật] Bạn nói thầm với Bạch Lư Sương: Nếu như sư phụ cảm thấy có phiền não thì có thể nói với mình, mình tự thấy mình rất có khả năng giữ bí mật, mình là đồ đệ của bạn, mãi mãi vẫn vậy.

[Mật] Bạch Lư Sương xoa đầu bạn.

Cô ta không lập tức trả lời tôi mà chỉ gửi cho tôi một động tác biểu cảm

Chúng tôi đã vào trong phó bản, trong phó bản, Bạch Lư Sương vẫn lặng lẽ đứng đó, tôi và cô ta cách nhau một khoảng không biết vì sao tôi lại có thể nhìn ra được một chút phiền muộn từ trong bóng dáng đứng lặng thinh của cô ta.

[Mật] Bạch Lư Sương nói thầm với bạn: Mình và sự công của bạn là người yêu ngoài đời, mình cũng tin rằng anh ta không làm chuyện gì có lỗi với mình, chẳng qua trong lòng mình cũng hơi cảnh giác một chút, đồ đệ không cần phải lo lắng, đề bình tĩnh một chút là ổn thôi.

[Mật] Bạn nói thầm với Bạch Lư Sương: Vâng sư phụ, mình ở đây, nếu bạn cảm thấy tâm trạng không tốt thì cứ nhớ rằng mình vẫn luôn ở đây nhé

[Mật] Bạch Lư Sương nói thầm với bạn: Ừ, cảm ơn bạn, sư phụ cảm thấy quá may mắn khi có thể nhận được bạn làm đồ đệ.

Khóe miệng tôi không kìm nổi hơi nhếch lên, phản ứng tốt, Bạch Lư Sương bắt đầu tin tưởng tôi rồi, tâm lý thấy chết không sờn tôi chuẩn bị cho cô ta, cuối cùng cũng không hề uống phí.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Bỏ đá xuống giếng (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tuy nói tôi đã có chuẩn bị tâm lý nhất định khi để PVP đi đánh PVE, nhưng đến lúc đánh lần đầu, tình cảnh đánh nhau đến độ tan tác hoa rơi nước chảy vẫn khiến tôi sợ đến ngáy người

BOSS đầu tiên là một NPC tên Mẫu Đơn, thật ra bây giờ đánh phó bản này, nhóm PVE nhắm mắt cũng có thể thắng được, nhóm PVP mặc trang bị khủng mà vẫn bị đánh cho toi bởi hoa lá, vừa mới vào đã chết sạch toàn bộ.

“Tôi nói này, mấy người cũng tài thật đấy.” Một người bạn của Nghê Thường Nguyệt Nguyệt là người chơi PVE cấp cao, thấy phó bản cấp thấp như vậy mà cũng có thể bị đánh cho tã tời thì tức đến bật cười: “Tôi nói mấy người chạy ra bên ngoài, thế mà mấy người chạy ào ra bốn phương tám hướng luôn.”

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào, tất cả mọi người chưa từng đánh phó bản, khác gì cô gái lớn mới lên kiệu hoa, lại lần nữa.” Nghê Thường Nguyệt Nguyệt lập tức đứng ra hòa giải: “Mọi người nhớ nghe kỹ lời người chỉ huy, đừng đánh bừa, nếu không người chỉ huy chạy mất dép thì sẽ không có ai dẫn mọi người đi đánh phó bản nữa đâu.”

Một loạt giọng nói đáp lời xì xà xì xồ vang lên, đợi đến khi thanh máu và khí của tất cả mọi người đã đầy, chỉ huy lại nhấn nài giải thích một số điểm cần chú ý, tuy rằng lần này vẫn đánh loạn xì ngầu nhưng dù sao cũng qua được màn.

Tuy rằng đánh rất kì cục nhưng tinh thần vẻ mặt của cả đội đều rất tích cực, cả nhóm đắm chìm trong bầu không khí vui như Tết, suốt cả quá trình đánh đánh chạy chạy như gà bay chó sủa, có vẻ như tâm trạng của Tổ Tiểu Ái cũng tốt hơn một chút.

Đến lúc gặp một con BOSS tên Vệ Tề Ngộ, Tô Tiểu Ái liền lên tiếng: “Đội lát nữa đánh xong con BOSS này không cho mấy người qua mò BOSS đầu đấy, đồ đệ đi nhặt đồ, cố gắng kiếm cho sư phụ cây sáo lớn về nhé!”

“Vâng.” Tôi lên tiếng

Đối với yêu cầu của Tô Tiểu Ái, đương nhiên những người khác đều không có ý kiến, bởi vì trong bang phái, Tô Tiểu Ái cũng được coi như một nhân vật đẳng cấp, có tiền lại còn tùy hứng, lúc thành lập bang hội, gần như do chính một tay Tô Tiểu Ái đập tiền vào để xây dựng.

Trong lúc nói đùa với nhau, BOSS đã ngã xuống đất rồi, lúc này tất cả mọi người đều lùi lại phía sau mấy bước theo lời người chỉ huy, xung quanh BOSS bỗng nhiên trong ra một3khoảng

“Đồ đệ, qua mò đi.” Trong giọng nói của Tô Tiểu Ái hàm chứa ý cười.

Tôi bước ra từ trong đám người vây xem, đi đến thì thể con BOSS, tôi nghĩ qua hôm nay, người trong bang hội mới coi tôi là đồ đệ của Tô Tiểu Ái một cách đúng nghĩa luôn

Tôi có khóa nhật, một đồng trang bị này tôi không biết gì cả, chẳng qua số tôi quả thật khá hên, từ con BOSS đầu tiên cho đến giờ đều rơi ra không ít trang bị Thiên Sách, đáng tiếc những trang bị này đều không có tác dụng, tác dụng duy nhất chính là làm phụ kiện bên ngoài.

Trò chơi này có một hệ thống thao tác, những món phụ kiện này đều có thể bỏ ra để trang bị về ngoài cho nhân vật

“Ái chà chà, đồ đệ đồ thật đấy!” Nghê Thường1 Nguyệt Nguyệt thốt lên đầu tiên: “Không được, lần sau bạn cũng phải giúp mình mò trang bị đấy nhé!” [Đoàn đội] Chín Trong Chín Tháng Chín: Tôi thấy cây sáo lớn rồi!

[Đoàn đội] Ông Chú Nhà Bên: Còn có chuyện lạ kỳ thể sao? Nói cây sáo lớn là rơi ngay luôn được

Anh bạn nhỏ, lần sau đi đánh phó bản với tôi đi, giúp tôi mò trang bị

[Đoàn đội] Nghê Thường Nguyệt Nguyệt: Tránh qua một bên đi, không cho phép có ý đồ với đồ đệ bảo bối của tôi!

[Đoàn đội] Hôm Nay Không Ăn Com: Ấy ấy, đừng như vậy mà Nguyệt Nguyệt, sao may mắn như thế phải để mọi người thay nhau sử dụng chứ!

[Đoàn đội] Bạch Lưu Sương: Các anh mau lượn cả đi, đồ đệ bảo bối của tôi còn lâu mới ở chung với đám tiết tháo lẫn lộn như các anh, đồ đệ, bạn đừng để ý đến bọn họ.

[Đoàn đội] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Dạ sư phụ (icon mỉm cười)

Một đám người cười cười nói nói, đương nhiên cây sáo lớn là của Bạch Lưu Sương, vừa tới tay là cô ta đã trang bị cho mình luôn, Nghê Thường Nguyệt Nguyệt có chiếc quạt lớn khiêu vũ, thế là cô ta và Bạch Lưu Sương, một người thổi sáo một người khiêu vũ, những người khác tự giác vây xung quanh, không nói gì, hình ảnh kia quả thực vô cùng đẹp.

Nhón nháo như thể một lúc, đương nhiên Đội ngũ phải tiếp tục tiến lên phía trước, không biết có phải do tác dụng của cây sáo hay không mà tâm trạng của Tô Tiểu Ái có vẻ ổn hơn, cô ta vẫn luôn chat riêng với tôi, mặc dù toàn viết mấy thứ không4 liên quan, nhưng có thể nhìn ra được rằng cô ta đồng ý mở lòng với tôi rồi.

Quả nhiên vẫn là một cô nhóc, vì có được món đồ mà mình ao ước bấy lâu nên tâm trạng cũng trở nên vui vẻ hơn

Đánh xong phó bản, Bi Đặc Phan liền bàn giao với mọi người rằng sáu giờ ngày mai tập trung, đoàn trưởng sẽ dẫn chúng tôi đi đánh phó bản cấp cao hai lần người, phó bản hôm nay chỉ đơn giản để rèn luyện độ ăn ý và ý thức tham gia phó bản thôi

Lúc tan cuộc là 9 giờ 30 phút, không được coi là muộn lắm, nhưng cái bụng của tôi đã bắt đầu réo ùng ục rồi.

Hứa Mạch đột nhiên gọi điện thoại tôi, bởi vì nguyên cả buổi tối đều bận đánh phó bản nên tôi chưa nói chuyện được với3Hứa Mạch

Tôi nhận điện thoại, giọng nói của Hứa Mạch vang lên

“Anh bảo này, em chơi game cho đến tận bây giờ, ăn cơm chưa thể” Thật không hổ là Hứa Mạch, có đôi lúc tôi cũng nghi ngờ liệu anh có phải là con giun trong bụng tôi hay không nữa, cái bụng của tôi vừa mới réo ùng ục thì anh hỏi tôi đã ăn cơm chưa ngay được

Trần Lộ ra khỏi phòng sách, thay tạp dề rồi đi vào nhà bếp

“Thì sắp ăn, anh thì sao?” Tôi tựa người trên sofa tìm một vị trí thoải mái nhất: “Buổi tối anh thuê đội kiểm trang bị thể nào rồi?”

“Trang bị cả người sắp đủ rồi, phía bên em có biến chuyển gì chưa?” Hứa Mạch hỏi.

“Mức độ thân thiết của em và Tô Tiểu Ái vẫn tiếp tục được bồi đắp, giữa cô ta và Thu Liên Thành xảy ra chút vấn đề, thế nhưng vấn đề này có thể trở nên to tát hơn không thì không nói trước được.” Nếu như bọn họ chỉ là tình yêu đơn thuần trong game thì coi như thôi, quan trọng họ lại còn quen nhau ngoài đời.

Điều kiện như của Tô Tiểu Ái, trừ phi não Thẩm Thần Đồng bị hỏng thì mới bằng lòng buông tay, nếu không sẽ còn giữ chặt lắm

“Cơ mà bên anh có thể tra giúp em một chuyện được không?” Tôi nhớ rằng Hà Vũ Phi từng nhắc với tôi về chuyện liên quan đến Tô Tiểu Ái

Mặc dù nếu nhờ ông chú giúp chuyện này thì sẽ nhanh hơn, nhưng trực giác của tôi mách bảo nếu chuyển sang thăm dò từ một góc độ khác sẽ có hiệu quả hơn.

Trong tài liệu mà trước đó ông chú đưa cho tôi không nhắc tới vấn đề Tô Tiểu Ái bị mắc bệnh quáng gà, tôi không tin ông chú không để ý đến chuyện này, rất có thể là vì không thể tra ra được bệnh quáng gà của Tô Tiểu Ái.

Dù sao thân phận của Tô Tiểu Ái cũng không bình thường, lỡ như có người lợi dụng chứng bệnh này gây bất lợi cho cô ta thì sẽ cực kỳ không ổn

Nhà họ Tô giấu chuyện này đi cũng là chuyện hợp lý, thế nhưng số liệu có thể xóa bỏ, còn trí nhớ của con người lại không thể xóa được.

Dựa vào mạng lưới giao thiệp của Hứa Mạch ở Sa Thị để nghe ngóng thử, chưa biết chừng có thể nghe được chuyện nào đó thú vị.

“Em nói đi.” Hứa Mạch rất sáng khoái nói.

“Em nghe nói Tô Tiểu Ái mắc bệnh quáng gà, ba năm trước từng về nước một lần, anh thử xem có tra được chuyện xảy ra năm đó hay không, đúng rồi, cô ta về để tham dự lễ tang của bà nội mình.” Tôi cố gắng nói kỹ càng một chút, đáng tiếc số thông tin tôi nhận được từ chỗ Hà Vũ Phi cũng chỉ có mỗi thế.

“Được rồi, mấy hôm nữa anh sẽ báo cho em kết quả.” Chuyện hóng hớt kiểu này không thể vội được, phải giả vờ như vô tình hỏi, chứ nếu cố gắng đi thăm dò thì sẽ không hay lắm

Bên này vừa kết thúc cuộc điện thoại, Trần Lộ đã gọi tôi ra ăn, cô ấy làm xong hai đĩa mỳ Ý cay, món này không quá tốn thời gian.

Vừa ăn vừa trao đổi về tình hình của phía mình.

Nói tóm lại, hiện giờ vẫn đang trong giai đoạn cây độ hảo cảm, bởi vì trong game không nhìn thấy mặt nhau, rất dễ dàng trở thành bạn bè không giấu giếm nhau chút gì, nhưng đồng thời cũng rất khó có thể trở thành kiểu bạn bè như thế.

Tìm được điểm đột phá mới, hiện giờ độ hảo cảm cũng đạt đến giới hạn nhất định rồi, Tô Tiểu Ái bằng lòng nói với tôi một vài chuyện của mình, nhưng vẫn còn mang tính chọn lựa, dù sao

nếu nghiêm túc xét ra thì thời gian tôi làm đệ tử của cô ta cũng không quá dài.

Tình huống thế nào mới có thể tăng độ hào cảm nhanh hơn được đây? Có một biện pháp tốt nhất đó chính là để cô ta bị cô lập.

Mà giữa cô ta và Thu Liên Thành đã nảy sinh ngăn cách vì Hạ Tuyết Trì, tôi còn chưa xác định được có cần phải tiếp tục phóng đại mâu thuẫn này lên không, chuyện này phải đợi mai gặp Thu Nhã Hân mới có thể đưa ra kết luận.

Nghĩ tới Thu Nhã Hân, tôi không khỏi thờ dài, không biết nên nói cô gái này đơn thuần hay nên nói cô ấy bị bắt phải có tâm cơ nữa, dường như cô ấy ở hai thái cực trái ngược vậy, thiện lương cực điểm và tội ác cực điểm.

Cô ấy và Hà Vũ Phi thực sự là hai người khác biệt nhau hoàn toàn.

Có lẽ giải quyết xong vụ của Thu Nhã Hân, tôi sẽ không có liên hệ gì với cô ấy nữa, nhưng kết thúc vụ của Hà Vũ Phi, chúng tôi vẫn giữ liên lạc với nhau, hai bên cũng được coi như bạn bè.

Ăn xong bữa tối, tôi quay về máy tính trước, tôi vẫn luôn treo máy để đây, bởi vì ăn cơm nên tôi treo nhân vật trong lãnh địa bang, đến lúc tôi trở về không ngờ lại phát hiện ra một người nữa đang treo máy bên cạnh tôi.

Người này là Thu Liên Thành.

[Gần]: Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Sư công?

Tôi cho rằng anh ta đang treo máy, nhưng tôi vừa mới gửi một câu, anh ta đã đứng dậy rồi.

[Gần] Thu Liên Thành: Đồ đệ.

Sau khi cảm thấy bất ngờ, tôi hiểu ra ngay lý do Thu Liên Thành ở đây, có lẽ là vì Tô Tiểu Ái vẫn không chịu để ý đến anh ta.

Xảy ra chuyện như vậy, bất kể có phải do bị trộm nick hay không, chắc chắn Tô Tiểu Ái cũng đều tức giận thôi.

Lúc đầu Tô Tiểu Ái ở bên anh ta cũng đã là yêu đương chênh lệch rồi, hiện giờ Thẩm Thần Đông còn làm ra cái chuyện thiếu thân kiêu này, dù thế nào cũng rất quá đáng.

Đây cũng là điểm không tốt của game, không thể gặp mặt đối chất, rất dễ dàng nảy sinh nghi ngờ.

[Gần]Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Sư công ở đây làm gì? [Gần] Thu Liên Thành: Sư công đến hồi lộ cẩu đây (icon cười ngốc) Quả nhiên, anh ta muốn nhờ tôi nói mấy lời giúp anh ta, dù sao cả tôi nay Tô Tiểu Ái cũng ở cùng với tôi mà.

[Gần] Thu Liên Thành: Lúc chiều tôi bị trộm nick, kẻ trộm nick đã dùng nick của tôi làm ra chuyện rất quá đáng, sư phụ cẩu tức giận cũng là chuyện đương nhiên.

[Gần] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Phỉ hồi lộ đâu?

Thu Liên Thành liền giao dịch với tôi, anh ta tặng tôi một bao lì xì 8888, tôi không hề khách sáo mà nhận luôn.

[Gần]Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Cảm ơn sư công, yên tâm đi, tôi sẽ nói tốt giúp sư công.

Đương nhiên là nếu có cơ hội.

[Gần] Thu Liên Thành: Đồ đệ tốt, sư công cảm ơn cậu trước nhé.

[Gần]Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Sư công đừng khách sáo như thế, đây là việc đồ đệ nên làm mà.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Bỏ đá xuống giếng (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nói chuyện một lúc với Thẩm Thần Đông rồi tôi out khỏi game, tôi cảm thấy hơi tò mò, rốt cuộc Tô Tiểu Ái về Mỹ để làm cái gì?

Vẫn là bởi độ hào cảm chưa đủ, nếu không thì tôi đã có thể hỏi thẳng Tô Tiểu Ái những vấn đề này rồi.

Tôi mở danh sách bạn tốt ra, Tô Tiểu Ái vẫn đang online, tôi liền gửi một tin nhắn qua đó: Sư phụ, người đang làm gì thế? Cây sáo kia có vẻ hay, đồ đệ muốn nghe sư phụ thổi sáo một lần.

Tôi vừa mới gửi tin nhắn đi, một lời mời kết nối sư đồ được gửi tới, Tô Tiểu Ái mời tôi đến chỗ cô ta.

Tôi nhận lời mời, sau khi load xong bản đồ thế giới của tôi bỗng nhiên được phủ bởi những bông tuyết trắng xóa. Nơi đây là bản đồ Côn Lôn, Tô Tiểu Ái đứng trên đỉnh núi, khắp nơi đều là một màu trắng xóa. Tôi không khỏi sợ run người, hiện giờ đang là mùa đông, nhìn thấy cảnh tuyết kiểu này sẽ càng khiến người ta cảm thấy lạnh hơn.

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Sư phụ, sao bạn lại tìm được chỗ này vậy, cao quá.

[Đội ngũ] Bạch Lưu Sương: Trước kia sư công của bạn từng dẫn mình tới đây.

Chắc chắn, Tô Tiểu Ái lại tới đây hồi tưởng rồi

Điều này rất lạ, bình thường khi làm thế này là lúc bắt đầu nảy sinh nghi ngờ về tình cảm, theo cách nói lúc trước của cô ta, rõ ràng cũng không quá để ý đến chuyện của Hạ Tuyết Tri như thế, nhưng sao cô ta lại do dự thế này? [Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Đồ đệ vừa mới gặp sự công, có cần gọi sự công đến đây ngắm cùng không?

[Đội ngũ] Bạch Lư Sương: Đừng gọi anh ta, hiện giờ mình đang không muốn nhìn thấy anh ta

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Thật ra chắc sự công cũng không có ý đầu, có lẽ là ai đó đang khích bác sư phụ và sự công, nếu không thì sẽ không online acc của sự công, cố ý để sự công nhìn sư phụ bị kẻ khác giết

[Đội ngũ] Bạch Lư Sương: Không phải vì chuyện này, đồ đệ, chúng ta đừng nhắc tới anh ta nữa

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Xin lỗi, sư phụ không muốn nhắc tới thì không nhắc nữa, giờ sư phụ vẫn đang online YY chứ ạ? Đề đồ đệ hát cho sư phụ nghe nhé (icon đáng yêu)

[Đội ngũ] Bạch Lư Sương: Được, chúng ta lên nhóm YY nhỏ kia đi

Nhóm YY nhỏ chính là kênh YY cô ta mới tạo, tôi vào kênh chỉ thấy Bạch Lư Sương đang treo, YY của cô ta đang trong chế độ ẩn.

“Sư phụ, nào, có chuyện gì không vui nói ra để đồ đệ vui với nào.” Tôi khẽ cười, giả bộ giỡn một chút

“Nghịch đồ, người làm thế khiến vị sự đau lòng quá.” Tâm trạng Bạch Lư Sương vẫn chưa đến mức quá nát, dù sao cũng vẫn nói đùa được với tôi.

“Sư phụ có bài nào muốn nghe không? Nếu như không thì đồ đệ sẽ hát bữa một bài mà đồ đệ thích nhé.” Tôi mở tệp âm nhạc ra, tìm kiếm beat

Trong tài liệu của ông chú vẫn rất đầy đủ, ví dụ như lúc Tô Tiểu Ái không vui thích nghe cái gì, lúc vui muốn nghe cái gì, tất cả những thứ này đều có.

“Hát bài bạn thích nhất đi.” Tô Tiểu Ái nói.

Tôi vội tắt thành tiếng, ấn nút play bài beat mình vừa mới chọn xong, bài tôi hát là một bài tiếng anh có tên “For You”, hát xong một bài, mãi lâu sau Tô Tiểu Ái cũng không lên tiếng.

“Đồ đệ, sư phụ cũng rất thích bài hát này.” Lúc mở miệng, trong giọng nói của cô ta có chút vui vẻ, đây là cảm xúc vui sướng khi gặp lại bạn cũ tha hương: “Vừa rồi mình còn muốn nghe bài này thì bạn lại hát ngay.”

“Đây có phải là thần giao cách cảm không nhỉ?” Tôi cười nói: “Tâm trạng của sư phụ có khá hơn chút nào không?”

“Ừm, tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn đồ đệ!” Giọng nói của Tô Tiểu Ái quả thật thả lỏng hơn nhiều, “Đồ đệ có muốn nghe hát không? Sư phụ cũng hát một bài cho đồ đệ nghe nhé.”

“Sư phụ biết hát “You Got Me” không?” Tôi hỏi.

“Biết chứ! Đây cũng là bài hát mà mình thích đây!” Giọng điệu Tô Tiểu Ái trở nên hoạt bát hơn: “Bạn chờ chút, mình tìm beat cái đã, ày dà sao mình lại không quen bạn sớm hơn nhỉ, bài hát chúng ta thích cũng giống nhau quá!” “Đúng vậy, mình cũng hận vì gặp sư phụ quá muộn.” Trình độ trọn mắt bịa đặt này, tôi cảm thấy mình đã dùng đến thành bản năng rồi

Cô ta tìm xong beat, hát một lần bài hát mà tôi muốn nghe, nói thật lòng, giọng hát của Tô Tiểu Ái khá hay

Đêm hôm khuya khoắt, đêm tối người lặng, thời điểm thích hợp để tán tỉnh con gái như thế, nhất là cô em này còn đang có tâm sự, cơ hội này quá chuẩn luôn rồi

Nói chuyện với Tô Tiểu Ái thêm một lát, nói từ ăn uống cho đến bộ phim bài hát yêu thích, tôi nhìn thoáng qua tài liệu trong tay, toàn bộ tư liệu về Tô Tiểu Ái, tôi thật sự cảm thấy hành động gian lận này hơi độc ác rồi

Tô Tiểu Ái trò chuyện rõ là vui, mãi đến tận 2 giờ sáng mới lưu luyến không rời tắt YY đi ngủ

Tôi ngáp một cái, rửa qua mặt rồi chìm vào giấc ngủ

Bởi vì đêm qua ngủ quá muộn, nên hôm sau tôi ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên đến đỉnh đầu

Trần Lộ đề phàn bữa sáng cho tôi, cô ấy cũng viết lại một mảnh giấy nhắn, nói rằng cô ấy có việc cần phải ra ngoài, có người hẹn gặp cô ấy

Trước lúc cô ấy đến cũng đã ước định rõ ràng với nhau rồi, cô ấy có thể nhận những vụ của riêng mình, thế nhưng những case đó cũng phải được sự đồng ý của tôi

Xem ra cô ấy đã tìm được khách hàng tiềm năng rồi.

Tôi thụ động bắt đầu, xoa tay, trở về chỗ máy tính, vụ của Thư Nhã Hân vẫn còn chưa có chút tiến triển thực tế nào mà thời gian đã trôi qua hơn nửa tháng

Lúc đó tôi hứa với cô ấy là hai tháng, hiện giờ chỉ còn một tháng mấy ngày nữa là đến hạn rồi.

Buổi chiều có hẹn với Thư Nhã Hân, nghĩ đến Thư Nhã Hân là tôi lại thấy đau đầu, tôi vẫn cảm thấy nhiệm vụ của mình trừ việc trừng phạt tên đàn ông đều cáng và kẻ thứ ba ra thì còn phải thêm phần khuyến mãi, phần khuyến mãi này bao gồm cả kéo vợ cả chìm trong bị thương trở về để có thể mỉm cười đối mặt với ngày mai, có thể khôi phục lại khả năng yêu người khác và tin tưởng người khác

Dù thế nào cũng thấy Thư Nhã Hân quá cố chấp

Cho dù Hà Vũ Phi bị Trương Diệp ép đến mức phải cắt cổ tay tự sát nhưng cô ấy cũng không đi theo hướng cực đoan.

Tôi đăng nhập trò chơi, phát hiện nick nhỏ hôm qua báo tôi làm sư phụ đang online.

Tôi lập tức mời cậu ta tổ đội, dường như đối phương cũng chấp nhận không chút do dự

Tôi nhìn địa điểm cậu ta đang đứng, có lẽ cậu ta đang làm nhiệm vụ

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Tôi có thể hỏi cậu một chuyện không?

Tôi khá thích nói thẳng thắn, nhất là cùng với người ủy thác

[Đội ngũ] Mặc Cối: Tôi biết cô muốn hỏi gì, là tôi.

Cũng may đối phương cũng đã định nói trước rồi, nếu không sẽ khiến tôi cảm thấy rất khó khăn.

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Thừa nhận cũng dứt khoát ghê.

[Đội ngũ] Mặc Cối: Bởi vì giấu diếm cũng không có ý nghĩa gì, bà chủ Phương thông minh như vậy chắc chắn cũng đoán được tôi là ai.

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Quả thật đoán ra cô, nhưng gần đây mới đoán được, thật không ngờ cô lại chơi game.

[Đội ngũ] Mặc Cối: Dù sao tôi cũng muốn biết, trò chơi đã hủy diệt tôi hoàn toàn rồi cuộc trông ra làm sao.

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Biết cũng không có ý nghĩa gì

[Đội ngũ] Mặc Cối: Tôi chỉ không cam tâm, tất cả mọi thứ của tôi lại thua một đồng số liệu giả

Haiz, người yêu bị cướp mất, bắt luận là bị cướp đi vì lý do gì thì ai mà cam tâm cho được? Thế nhưng có đôi lúc cuộc sống là như vậy đấy, không cam lòng, không muốn tha thứ nhưng đến cuối cùng vẫn phải từ từ quên lãng.

Tâm trạng bỗng nhiên hơi suy sụp, tôi gõ một câu: Hai giờ chiều, quán cafe Ma Đảo, tôi đợi cô.

Không đợi Thư Nhã Hân trả lời lại tôi đã lập tức thoát ra khỏi game

Không phải tôi không chuẩn bị tâm lý, người có thể khiến Thư Nhã Hân trở nên thế này, ngoại trừ Thẩm Thần Đông và Tô Tiểu Ái ra, còn có cả tôi nữa

Có đôi lúc, trả thù là cứu rồi, nhưng cũng có đôi lúc lại là địa ngục

Một khi giam mình trong bãi lầy của sự trả thù, vậy thì sẽ càng lúc càng trở nên cực đoan hơn

Đây thật sự là điều rất phức tạp..

Trần Lộ trở về lúc gần trưa, cô ấy mang theo một chút đồ ăn, thấy tôi ngồi trên sofa ngắm người thì hỏi một câu: “Sao thế? Cái đáng về tụt hết cả mood.” “Không có gì, một tháng luôn có mấy ngày tâm trạng không được tốt mà.” Tôi phát tay, tò về Trần Lộ không cần để ý đến tôi

Trần Lộ cũng thực sự không đi đến chỗ tối mà bước vào nhà bếp nấu bữa trưa

Tôi ngồi bó gối trên ghế sofa tiếp tục làm vật trang trí, tôi thả lỏng đầu óc, không muốn nghĩ gì thêm nữa

“Ăn cơm thôi.” Tôi ngồi một lúc lâu hết như vị sự già đã nhận định, Trần Lộ đi tới giờ chân đạp tôi một cái, tôi lập tức ngã ngửa ra ghế sofa

Trần Lộ không để ý tới tôi mà quay lại bàn ăn, tôi từ từ ngồi dậy, xỏ giày, đi đến chỗ bồn rửa tay để rửa tay, sau đó như người mộng du bước đến trước bàn ăn, cầm đũa bắt đầu ăn cơm

“Tôi bảo này, cô không thấy cay à?” Trần Lộ khiếp sợ nhìn tôi.

“Hử?” Tôi mở mắt nhìn cô ấy, cho đến lúc trong miệng truyền tới cảm giác cay xè đến phát chua, lúc này tôi mới chú ý đến thứ mà tôi vừa nhét vào trong miệng chính là một quả ớt nhỏ nguyên vẹn! “Đậu xanh! Cay chết tôi mất!” Cái vị cay này khiến tôi lập tức tỉnh cả người, tôi chạy đến bên cạnh vòi nước, súc miệng liên tục bằng nước lạnh, một lúc sau, cảm giác bỏng rát trong miệng cũng không giảm được mấy

Chuyện này khiến mấy ngày tiếp theo do tôi cũng không dám ăn cay, đương nhiên đây là chuyện về sau

“Lòng cô đang không yên, sao thế? Đang tự nghĩ ngờ bản thân, nghĩ ngờ cuộc đời sao?” Trần Lộ bật cười nhìn tôi

“Tôi chỉ đang nghĩ, sao Thư Nhã Hân lại bước lên con đường cực đoan như thế.” Tôi uống một hớp nước, thở dài: “Một cô gái tốt như thế, không tham phú phụ bần, không mơ tưởng xa vời, chỉ cần giữ vững hạnh phúc nhỏ nhoi của chính mình, sao mà giờ lại thành người chìm ngập trong thù hận cơ chứ.” “Tôi cho rằng cô đã tập quen với chuyện này, trái tim đã chết lặng rồi.” Giọng Trần Lộ hồ hững: “Trừ một số cực ít kẻ biến thái trời sinh ra thì số còn lại đều bị ép trở nên như thế

Những người nội tâm vốn hiền lành, khi bị tổn thương sẽ dễ dàng đi theo hướng cực đoan nhất.”

“Hơn nữa, không phải có tồn tại vì điều này sao?” Trần Lộ hơi mỉm cười: “Cho dù có cực đoan đến mức nào, bác sĩ tâm lý chữa trị tổn thương tâm lý tốt nhất chẳng phải là khuyến mãi tặng kèm của Văn phòng Phần Hồng đây sao?”

“Đúng là như thế.” Đây là khuyến mãi tặng kèm của Văn phòng Phần Hồng, cũng không phải thứ đồ mua bán đặt trên kệ hàng, thậm chí cũng sẽ không đề cập với khách hàng

Có lẽ tôi hơi theo chủ nghĩa lý tưởng quá, nhưng tôi thật sự muốn làm dịch vụ khuyến mãi tặng kèm này thật tốt.

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đi tới đâu hay tới đó, bởi vì thứ nghề này thao túng là lòng người, lòng người thì không thể dự liệu trước được, chưa đến cuối cùng sẽ không một ai biết kết cục như thế nào.” Trần Lộ vỗ vỗ vai tôi: “Tôi ăn xong rồi, cô ăn xong rửa bát nhé.”

Không phải tôi không hiểu những gì mà Trần Lộ nói, nhiều khi hiểu không có nghĩa là có thể đồng cảm, chính là đạo lý này đó.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phần Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Phiên cô đừng xen vào có được không (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi tới quán cafe trước, đây là thói quen nhất quán của tôi, lúc hẹn gặp, tôi sẽ tới sớm hơn một lúc, vậy sẽ không quá gấp gáp, cũng có thể thông dong đối diện với người mình hẹn

Chờ đợi một lát, khi còn năm phút nữa tới giờ hẹn thì Thư Nhã Hân đã tới.

Hôm nay Thư Nhã Hân mặc một chiếc áo len rất dày ở trong, tinh thần không được tốt, hai mắt thâm quầng, làn da trắng bệch không chút huyết sắc, tóc tai khô cong bù xù, mọi biểu hiện đều cho thấy những ngày qua Thư Nhã Hân ngủ rất thất thường.

Tại sao lại vậy, tôi có thể hiểu được đại khái, nhất định cô ấy đã tốn phần lớn thời gian vào game

Lần đầu tiên tôi gặp Thư Nhã Hân, nụ cười hạnh phúc của cô ấy rất dễ lan tỏa, lần thứ hai gặp cô ấy, mặc dù cô ấy tiêu tụy nhưng ít ra vẫn gọn gàng sạch sẽ, nhưng lần này gặp cô ấy, cô ấy hoàn toàn không quan tâm đến bản thân mình, hành hạ bản thân ra nông nổi này đây

Tôi âm thầm thở dài trong lòng, Trần Lộ hỏi vô cùng đúng, tôi thường gặp những người như vậy, đáng lẽ trái tim đã chết lặng rồi, nhưng bất luận gặp bao nhiêu lần, tôi vẫn cảm thấy rất hối tiếc, không còn cách nào, có thể tôi chính là một kẻ lập dị như vậy

“Uống chút gì không?” Tôi đưa menu đồ uống cho Thư Nhã Hân, cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi một lượt, đôi mắt phân rõ trắng đen, lộ vẻ dè dặt

“Cho tôi một cốc latte.” Cô ấy nói.

Tôi bèn vẫy phục vụ, gọi cho mình một cốc mocha, gọi thêm cho Thư Nhã Hân một cốc latte

“Tôi hẹn gặp cô Thư là muốn bàn về chuyện thanh lý hợp đồng.” Tôi lấy ra một tập tài liệu hợp đồng đặt trước mặt cô ấy, cơ thể Thư Nhã Hân run lên bần bật, cô ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc

“Bởi vì cô Thư không tuân theo nội dung hợp đồng, rất xin lỗi, tôi không thể tiếp tục làm được.” Tôi rất bình tĩnh nói

“Tôi có thể giải thích.” Lúc này cô ấy mới hơi bần chồn.

Tôi nhún vai, ý bảo “nói tiếp đi”, Thư Nhã Hân vội vàng nói: “Tôi muốn làm một chút gì đó, vì đó là chuyện của tôi nên tôi nghĩ mình đủ khả năng làm một chút gì đó.” “Thật vậy sao?” Tôi lặng lẽ nhìn cô ấy, rõ ràng đây không phải lý do, Thư Nhã Hân đang nói dối.

“Đúng thế, tôi muốn giúp một chút gì đó...” Cô ấy gật đầu lia lịa.

Tôi bình thản nhìn cô ấy nói tiếp, “Thật ra sáng nay tôi đã nói với cô rồi, tôi chỉ muốn xem rốt cuộc trò chơi đã làm mê hoặc anh ta trông như thế nào.” Tôi vẫn không nói gì, thông thường, khi tôi không trả lời, trong lòng cô ấy sẽ dần dần sinh ra một áp lực nhất định, việc tôi cần làm chỉ là chờ đợi áp lực tích lũy tới một giá trị nhất định, sau đó cô ấy mới có thể nói ra sự thật

“...” Bờ vai cô ấy hơi run lên khi khẽ, “Tại sao tôi lại khổ thế này, tôi thì trắng tay, anh ta lại sống tốt, tôi chỉ muốn đến gần anh ta, xem anh ta còn nhớ tôi tôi không, còn nhớ tôi đứa con đã chết yểu trong bụng tôi không?”

“Cô biết không? Anh ta đã quên sạch sành sanh rồi, ngày nào anh ta cũng thoải mái tự nhiên như thế, tôi và đứa trẻ cũng chỉ như cái bát dũa anh ta dùng xong ném đi thôi.” Cô ấy cười phá lên, “Sao con của tôi đã chết mà tên đầu xò gây tội lại được sống tốt! Tôi không cam lòng, tôi rất không cam lòng!”

“Cho nên cô đã tìm được tôi rồi, tất cả để tôi toàn quyền xử lý, như vậy không được sao.” Tôi không thể không nhắc nhở cô ấy về nội dung trong hiệp nghị bí mật

“Quá muộn, quá muộn rồi.” Cô ấy không kìm nổi đập mạnh mấy cái. “Bây giờ tôi hận không thể cướp hết tất cả mọi thứ của hắn ta, giết chết hắn ta luôn!” “Tôi không ngủ nổi, cô không phải là tôi, cô vốn dĩ không hiểu được cảm nhận của tôi!” Cô ấy đột nhiên ngẩng đầu, dưới ánh mắt sắc bén là vành mắt đỏ hoe, “Lòng tôi bần chồn không dám ngủ, nhắm mắt lại là nhìn thấy hai đứa bé đó, chúng gọi tôi là mẹ, chúng hỏi tôi tại sao không cần chúng

Ngày qua ngày, ngày qua ngày, tôi vừa nhắm mắt là lại nhìn thấy hình ảnh của chúng.”

Giọng nói của cô ấy nặng trĩu, nặng trĩu xuống, từng câu từng chữ dường như hóa thành đá tảng nện xuống trái tim tôi

“Tôi không chịu nổi, bà chủ Phương à, tôi thật sự không chịu nổi.” Cô ấy càng nói càng hoảng loạn, như sắp ngã đi, “Cuối cùng tôi có một nơi để gửi gắm, cuối cùng tôi cũng tìm được chút việc để làm, còn bây giờ, chuyện tôi muốn làm nhất chính là chia rẽ hai kẻ tiện nhân kia, tôi muốn khiến họ trả giá thật đắt, tôi muốn bắt họ đền mạng cho con tôi! Một mạng đổi một mạng, không được phép thiếu!”

Tôi hơi nhúc nhủ, lo lắng của tôi quả nhiên là đúng, Thư Nhã Hân hoàn toàn là một con thỏ trắng bị nhuộm đen rồi, bây giờ cô ấy không ăn cỏ nữa, cô ấy chỉ muốn nhìn thấy máu mà thôi

Cô ấy mất đi hai đứa bé, chuyện này như khoét một lỗ trong trái tim cô ấy, cô ấy muốn hai người kia chết đi, muốn bọn họ chôn cùng con cô ấy, không phải cô ấy đang nói đùa, mà cô ấy thật sự nghĩ như vậy

Cô ấy đang dần bước vào con đường cực đoan, tôi lại không nghĩ ra lý do gì để làm cho cô ấy bớt thô bạo đi

Cô ấy bị phụ bạc, bị tổn thương, không có con, muốn trả thù là sai ư? Người sai không phải là cô ấy, kẻ sai chính là kẻ đã dẫn cô ấy vào bước đường cùng, tôi phải chỉ trích cô ấy thế nào đây, mà phải đứng ở lập trường nào để chỉ trích cô ấy đây

Người chưa từng trải qua nỗi đau khổ tới cùng cực, không ai có thể hiểu rõ tâm trạng như bị trăm ngàn nhát dao chém xuống

Rất nhiều người đều khuyên người ta buông bỏ, rất nhiều người đều nói hãy rộng lượng một chút, nói một tiếng “không sao” là tốt rồi, rất nhiều người nói nờ một nụ cười hóa giải thù hận...

Nhưng khi lưỡi dao đâm đi lạc trúng vào người họ, họ còn có thể tha thứ nhẹ nhàng, nói “không sao” nữa hay không?

Sợ là không ai làm được, những người đứng nhìn mãi mãi là Phật sống, đáng tiếc họ không độ được những người đang kêu gào nơi địa ngục

“Cố định kết liễu bọn họ, sau đó bản thân chôn cùng họ luôn à?” Tôi hỏi cô ấy, “Hay nói cách khác cố định lợi dụng Văn phòng Phán Hồng chúng tôi làm chuyện này, thật xin lỗi, nếu có có mục đích đó, tôi không thể tiếp tục nhận sự ủy thác của cô

Nhiệm vụ tôi sẽ cưỡng chế dừng lại, thỏa thuận giữa chúng ta đến đây chấm dứt, bởi vì cô đơn phương vi phạm thỏa thuận, tiền đặt cọc ban đầu chắc là không thể trả lại cho cô được.”

Tôi nhìn vào mắt cô ấy, hỏi rõ từng câu từng chữ: “Cô chắc chắn muốn như vậy ư? Nếu thế, chúng ta sẽ tới bước thanh lý hợp đồng.”

“Tại sao cô không ngăn cản tôi.” Hình như cô ấy bị câu nói của tôi làm cho sợ hãi, “Không phải cô nên khuyên tôi sao?”

“Bởi vì nói thật, tôi không biết phải khuyên cơ thể nào, vì cô không nói sai, không sai thì tôi phải sửa như thế nào đây.” Tôi nhìn cô ấy bằng ánh mắt rất chân thành nói, “Chuyện cô muốn làm cũng không sai, nhưng có một điểm cô phải biết, chôn cùng hai kẻ đốn mạt đó có đáng không, ai cũng phải chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình, lời khuyên của người khác không có ý nghĩa gì, khi cô đã quyết định đính hôn, cô sẽ không nghe ý kiến của người khác đâu.”

“Tôi không thích làm chuyện vô ích, chỉ đơn giản vậy thôi.” Tôi uống một ngụm cà phê, cà phê ấm áp khiến bụng tôi ấm lên, cảm giác thế lương và bất lực nhất thời nhạt đi nhiều: “Nếu đích đến của chúng ta không giống nhau, vậy tốt nhất là chia tay sớm đi, để không làm lỡ chuyện của người kia.”

“Cô..

cô không sợ tôi sẽ nói ra chuyện về văn phòng của các cô sao?” Cô ấy hơi lúng túng, “Chuyện đó..

chuyện đó lộ ra, chắc hẳn cô sẽ gặp phiền phức đó.”

“Phiền phức, dĩ nhiên sẽ có đôi chút, nhưng tin tôi đi, cô sẽ không muốn nói ra đâu, cô cứ thử nói ra xem tôi sẽ làm thế nào.” Tôi cười nói: “Cô không nên thăm dò giới hạn cuối cùng của tôi, tôi đến với cô rất chân thành.” “Suy nghĩ giống nhau chúng ta tiếp tục hợp tác, nếu không, vậy thì đường ai nấy đi.” Tôi nói vô cùng rõ ràng dễ hiểu, tôi không thích vòng vo,

“Hay có suy nghĩ kĩ đi.” Tôi uống cạn tách cà phê, đứng lên định đi tính tiền, nhưng Thư Nhã Hân lại níu lấy vạt áo tôi, tôi quay đầu nhìn cô ấy, trông cô ấy mới bất lực, yếu ớt làm sao, tâm trạng kích động vừa nãy đã mất tích không còn bóng dáng.

“Xin lỗi, tôi sẽ không tự tiện hành động như thế nữa.” Ánh mắt cô ấy lóe lên một chút đấu tranh, cuối cùng cô ấy vẫn quyết định tiếp tục hợp tác với tôi, “Đừng bỏ rơi tôi.” Vành mắt cô ấy hơi ửng hồng: “Tôi đã trắng tay rồi.” Tôi là cộng cô cứu mạng cuối cùng mà cô ấy có thể vươn tay nắm lấy, một mặt cô ấy không cách nào tin tưởng tôi, mặt khác lại không nỡ từ bỏ tôi, tâm trạng của cô ấy tôi hoàn toàn có thể hiểu được

“Vậy cô có thể đảm bảo từ giờ trở đi không hành động thiếu suy nghĩ nữa không?” Tôi rất nghiêm túc nhìn cô ấy, có một số việc không thể lập lờ nước đôi mà cho qua được, tôi phải có được lời khẳng định chính xác từ cô ấy

“Tôi bảo đảm” Cô ấy cắn răng đáp.

“Vậy chúng ta tiếp tục.” Tôi trở về ngồi vào vị trí đối diện cô ấy, nói: “Tôi có thể không để lộ thân phận của cô, Hạ Tuyết Trì và Mặc Côi trong trò chơi tôi cũng có thể không để lộ, nhưng cô không được can dự vào, cũng không được phép trộm nick và cố tình dàn dựng cảnh như hôm qua, cô có thể làm được không?”

Cô ấy suy nghĩ một lát, cuối cùng khẽ gật đầu đáp: “Tôi làm được.”

“Tốt, tôi không hạn chế những hoạt động khác trong game của cô, lúc cần thiết tôi sẽ bảo cô phối hợp với tôi, đừng tiếp tục làm hành động khiêu khích gì nhé.” Tôi quyết định cảnh cáo trước, “Cô còn vi phạm cam kết một lần nữa, chúng ta hoàn toàn không cần nói chuyện nữa đâu.”

Thỏa thuận các điều khoản với Thư Nhã Hân, sau khi nói chuyện xong, tôi cũng không tiếp tục trì hoãn nữa, dù sao muốn dụ Tô Tiểu Ái, biện pháp duy nhất trước mắt chính là ra tay từ trong trò chơi

Tôi lái xe về nhà, mờ mịt tính ra, đăng nhập vào trò chơi

Thấy Tô Tiểu Ái online, tôi không khỏi cảm thán, Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông tuyệt đối không ngờ, những người liên tiếp xuất hiện bên cạnh bọn họ bây giờ hóa ra đều là nằm vùng.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Phiền cô đừng xen vào có được không (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiểu Ai online, Thẩm Thần Đông đã lên mạng, Bì Đặc Phan và Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt đều không online.

Tôi vừa online, Tô Tiểu Ái đã gửi lời mời gia nhập tổ đội tới, tôi nhận đồng ý vào đội, đã thấy Tô Tiểu Ái đang cùng tổ đội với Thẩm Thần Đông

Nhìn đi, trong đời thực đã là tình nhân gặp gỡ, khó dứt ra như thế, bất kể trong trò chơi có xảy ra chuyện quá đáng, chỉ cần giải thích rõ ràng ở ngoài đời, đồ dành ngọt ngào, lập tức “sau cơn mưa trời lại sáng” ngay thôi.

[Đội ngũ] Bạch Lưu Sương: Đồ đệ, nhận nhiệm vụ ngày đi, mình và sư công dẫn bạn đi làm nhiệm vụ ngày.

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Chào sư phụ, chào sư công

[Mật] Bạn nói thầm với Bạch Lưu Sương: Sư phụ và sư công làm lành rồi à? Thật tốt quá đi!

[Mật] Bạch Lưu Sương nói thầm với bạn: Ừm, khiến bạn lo lắng rồi, giữa chúng mình không sao nữa rồi.

[Mật] Bạn nói thầm với Bạch Lưu Sương: Vậy cũng tốt, thế thì sư phụ cũng sẽ không khổ sở! [Mật cười]

[Đội ngũ] Thu Liên Thành: Chào đồ đệ nhé!

[Mật] Bạn nói thầm với Thu Liên Thành: Rót cuộc hai người cũng làm hòa rồi, chúc mừng chúc mừng

[Mật] Thu Liên Thành nói thầm với bạn: Làm phiền đồ đệ nói tốt cho tối đó, bao lì xì thật không uống phí chút nào.

Thẩm Thần Đông còn có tâm trạng nói đùa với tôi, mâu thuẫn giữa anh ta và Tô Tiểu Ái nhìn chung tạm thời được hóa giải rồi.

Tôi nhận nhiệm vụ hàng ngày, bên phía Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông gọi người trong bang, cùng tổ đội làm nhiệm vụ hàng ngày

V3hôm qua đã được dạy về phó bản rồi nên hôm nay tôi cũng không bị tụt lại, làm xong nhiệm vụ hàng ngày, họ dẫn tôi đi làm quán trà, các loại nhiệm vụ hàng ngày, cuối cùng còn xấn tay dạy tôi đào bảo tàng..

Nhìn hai nhân vật cách tôi không xa, thêm cả nick shota bé nhỏ là tôi, giống như một gia đình ba người vậy

Lát sau, tôi đăng nhập vào nick Mặc Cối, gọi Trần Lộ một tiếng rồi giao Mặc Cối cho Trần Lộ

Về phần nội dung cuộc nói chuyện giữa tôi và Thư Nhã Hân, dĩ nhiên tôi cũng kể cho Trần Lộ, chắc hẳn cô nàng sẽ biết làm thế nào với nick Mặc Cối này.

“Tôi bảo này, chẳng phải chúng ta có thể lợi dụng luôn nhân vật trò chơi này hay sao.” Trần Lộ nói: “Video Hạ! Tuyết Tri bị đuổi giết, Thu Liên Thành bảo vệ cô ấy vẫn còn đây, không lợi dụng thì hình như hơi lãng phí quá đó.” “Cô muốn dùng như thế nào?” Tôi hỏi

“Mục 818” của trò chơi này rất nổi tiếng đấy.” Trần Lộ cười xấu xa

*818: Ý chỉ mục chém gió, tám nhảm chuyện, thông tin nửa thật nửa giả

Đúng thật, 818 trong trò chơi này có thể so sánh với phim vừa ra mắt, cao trào hết lớp này tới lớp khác.

Tôi cảm thấy thật sự có khả năng, mặc dù tôi không tán thành chuyện Thư Nhã Hân làm, nhưng bản thân chuyện này vẫn có giá trị, ví dụ sở dĩ tôi và Tô Tiểu Ái có thể thân thiết nhanh như thế cũng chính nhờ lợi dụng mâu thuẫn mà Thư Nhã Hân gây ra

“Đáng tiếc không có đoạn video.” Ngày6đó Thư Nhã Hân tìm người đi giết Tô Tiểu Ái, mà Thu Liên Thành đứng trợ mắt nhìn, cảnh đó không có video quay lại, nếu có đoạn video kia đổi lập, tuyệt đối sẽ khiến chỉ số cận bã của Thẩm Thần Đông tăng lên một bậc

Không cần vội, không có video thì vẫn có thể tập hợp thành drama mà.” Trần Lộ cũng thuộc trường phái hành động, nói là làm, cô dùng một tài khoản ở server Đại Lý, sau đó mò ra.

{818} Sự nương nể lòng ghen tỵ kia ời, đồ đệ chỉ là người qua đường, xin hãy rộng lượng bỏ qua cho em đi mà

Tiêu đề gây tò mò, tiếp theo là phải thêm mắm dặm muối, thậm chí bịa đặt hư cấu ra một câu chuyện 818 thật đặc sắc

818 thu hút người ta nhất chính là kiểu nửa4thật nửa giả, tất cả đều là thật không đủ nổi bật, toàn bộ bịa đặt lại quá phi lý, nhất định phải điều chỉnh mức độ thật giả thật hợp lý

Chuyện thế này giao cho Trần Lộ làm tôi hoàn toàn không lo lắng, đây chính là một nhân tài IQ lẫn EQ đều cao mà

Tiến triển lớn nhất ở phía tôi, đó là Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông vốn dĩ luôn ở trong thế giới riêng chỉ có hai người, giờ lại bằng lòng dẫn đưa con riêng của vợ là tôi đi theo.

Những lúc thế này, tạo hình nhân vật của tôi thật phát huy tác dụng, nếu chọn một nhân vật nam hoặc nhân vật nữ trưởng thành, ba người ở cùng sẽ có nhiều chỗ lúng túng, bây giờ tôi là một cậu thiếu niên, hình ảnh ba người 03cùng nhau có vẻ rất hài hòa mỹ mãn

Có vẻ Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông không tán gẫu trên YY, bởi vì họ đều đang chat qua kênh đội, điều này đối với tôi không thể tốt hơn, thỉnh thoảng tôi sẽ góp một hai câu vào lúc thích hợp, thời gian còn lại tôi ngoan ngoãn làm một người tàng hình.

Tôi phải dần dần thâm nhập vào, giống như một giọt nước hòa vào biển rộng, không được có bất kì cảm giác nguy hiểm gì, thậm chí có thêm hiệu quả ngu ngơ là tốt nhất

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông thật đúng là không vương khói lửa nhân gian, bởi vì có tiền tùy hứng nên có thể dành một đồng thời gian trong trò chơi, nếu là người chơi đã đi làm như bình thường thì từ lâu đã bị ông chủ đuổi việc về nhà hít không khí mà sống rồi

Lúc gần năm rưỡi, tôi chào một tiếng đi ăn tối, rồi tạm thời offline.

Dù sao bây giờ tôi đang vào vai một sinh viên đại học, mặc dù thời gian rất nhiều nhưng ba bữa một ngày vẫn phải giải quyết

Tôi vừa thoát game, Hứa Mạch đã gọi điện tới

Từ sau khi Trần Lộ chuyển đến đây, tôi cũng không đi ăn hàng với anh, cho nên anh đề nghị ra ngoài ăn một bữa.

Còn một lúc nữa là tới giờ hẹn đi phó bản cao cấp hai mươi lăm người buổi tối, tôi sửa soạn qua loa rồi ra khỏi nhà, tôi không dẫn Trần Lộ theo cùng vì cũng không tiện dẫn cô ấy theo

Trần Lộ là nhân viên Văn phòng Phấn Hồng của tôi, còn cuộc hẹn giữa tôi và Hứa Mạch thì giống như bạn bè tụ tập

Hẹn gặp Hứa Mạch ở một nhà hàng món Quảng Đông, vì tự dưng tôi rất muốn ăn com niêu

Hứa Mạch không đến muộn, anh mặc áo sơ mi màu lam nhạt ở trong, áo khoác màu xám tro phối với áo khoác cổ đứng ở ngoài

Không thể không nói Hứa Mạch khá có gu ăn mặc, lại thêm dáng người dong dong, rất có phong độ của một người mẫu tạp chí.

Dĩ nhiên, cùng vì anh có một gương mặt còn đẹp trai hơn cả người mẫu, tất cả trang phục đẹp cuối cùng vẫn cần được mặc bởi người có giá trị nhan sắc cao thì mới có ý nghĩa.

Không tin bạn để Vương Bảo Cường và Ngô Ngạn Tổ cùng mặc một bộ giống nhau, hình ảnh đó nhất định mang lại cảm giác rất khác biệt.

“Chuyện công ty anh làm xong hết rồi à? Còn rảnh rồi mời em ăn com?” Mấy tháng trước, Hứa Mạch đã thấu tóm hết mấy chi nhánh trong tay Tô Thường Thụy, mặc dù quy mô không quá lớn nhưng bản thân công ty của Hứa Mạch cũng không lớn nên muốn hoàn toàn tiêu hóa được thì vẫn có những khó khăn nhất định.

“Đùa gì thế, không làm xong việc sao anh có thể mời em ăn com.” Hứa Mạch nghiêm trang nói.

“Ngoài ăn com ra, anh tìm em còn có chuyện gì khác à?” Tôi thuận miệng nói một câu, sau đó chọt vẩy vẩy tay gọi phục vụ, gọi một phần com niêu thịt khô

Những món ăn còn lại đều do Hứa Mạch gọi, chủ yếu tôi muốn ăn một com niêu thôi.

Hứa Mạch ăn xong, uống một ngụm nước ấm, sau đó chậm rãi lấy ra một thứ từ trong túi áo khoác đặt trước mặt tôi.

Tầm mắt tôi quét qua, khẽ sững sốt một lát: “Thiệp mời?” Đó chính xác là một tấm thiệp mời, màu đỏ, chữ vàng, được làm khá tinh tế

“Anh sắp cưới à?” Suy nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là vậy, suy nghĩ thứ hai là, “Không thể, anh kết hôn thì chị gái em phải làm sao?”

Trong lòng tôi, Hứa Mạch giống như anh rể, dù lúc chị tôi hoàn toàn tỉnh táo thì từ đầu tới cuối chưa bao giờ nhận lời yêu anh, nhưng anh vẫn luôn có tình cảm với chị tôi, tôi luôn cảm thấy họ nên ở bên nhau.

“Chẳng phải chị của em vẫn chưa tỉnh sao?” Hứa Mạch cười cười, nhìn rất chân thành, “Hon nữa giữa anh và chị của em tới bây giờ vẫn chỉ là tình yêu học trò đơn thuần, còn không được tính là bạn bè.” “Nhưng anh yêu thâm chí ấy mà.” Tôi đáp: “Từ đầu đã như vậy, không thể bỏ cuộc giữa chừng được, anh hiểu không?” “Lẽ nào cả đời này anh không được kết hôn?” Anh nhún mày hỏi tôi.

“Ế, anh đang trừ chị em cả đời không tính lại đó hả?” Chơi chiêu này với tôi mà không nhìn xem người trước mặt anh là ai, tôi là chủ của Văn phòng Phần Hồng đó nhá, người ta gọi là bà chủ Phương hẳn hoi.

Tôi nói xong, cầm thiệp mời lên, sau nỗi khiếp sợ ban đầu tôi cũng kịp phản ứng, thiệp mời cưới khẳng định không thể nào là của Hứa Mạch, nhưng dù có kịp phản ứng, tôi vẫn phải đã xoáy anh, tiện thể giúp anh có được chút giác ngộ, chỉ cần tôi còn ở đây thì anh chỉ có thể là của chị tôi mà thôi.

Tôi mở thiệp mời ra, khi tôi đọc hai cái tên được viết song song trên tấm thiệp, tôi có một cảm giác vừa lờng trớ được, lại vừa nằm ngoài dự đoán.

Bởi vì.

thiệp mời cưới này là của Hà Vũ Phi và Trình Dật.

Họ yêu nhau đã hơn nửa năm rồi, thời gian trôi qua thật nhanh

Hà Vũ Phi cũng không còn nhỏ, Trình Dật thậm mền người ta nhiều năm, thế nên kết hôn vào thời điểm này cũng không thể coi là gấp gáp

“Nè, sao bà cô này không tự đưa cho em chứ.” Mấy hôm trước Hà Vũ Phi hẹn tôi ra nói chuyện Tô Tiểu Ái, cô ấy cũng không đề cập đến chuyện hôn lễ, người này cố ý mà

“Chuyện này em hãy đi hỏi cô Hà ấy.” Hứa Mạch cười cười: “Sao nào, đọc tấm thiệp này có cảm giác gì?” “Cảm giác chính là có thể cứu được Hà Vũ Phi thật sự quá tốt.” Nếu lúc ấy mình không đi ra ngoài, mộ của cô ấy chắc cũng xanh cỏ rồi

Rất nhiều thời điểm trùng hợp như thế đó, ở dưới đây cuộc đời, tiếp tục tiến về phía trước rất có thể là một quang cảnh hoàn toàn mới, cũng có thể là một tương lai tệ hại hơn

Nhưng không thử thì sao cam lòng đây? Tôi mong sao Thư Nhà Hân hiểu được điểm này, bây giờ lòng dạ cô ấy hoàn toàn trở nên đen tối rồi, tôi không biết phải làm sao để dẫn cô ấy ra ngoài ánh mặt trời, nỗi căm hận trong lòng mãi mãi không thể biến mất, có thể cô ấy cần cả đời để mang trên lưng nỗi hận thù này

Nhưng tôi muốn khiến cô ấy hiểu ra, ngoài thù hận, cô ấy vẫn còn một tương lai, đừng nói cô ấy mới hơn hai mươi tuổi, cuộc đời vừa mới bắt đầu, cho dù bây giờ cô ấy đã bảy mươi tám mươi tuổi, chỉ cần hạ quyết tâm bắt đầu lại từ đầu, thậm chí dù chỉ còn một ngày để sống thì một ngày ấy vẫn là một cuộc đời mới.

Được sống thì hãy sống thật tốt.” Tôi nói: “Sống thì mới có thể thấy những điều này.”

Giờ phút này, chị còn đang nằm trong viện điều dưỡng, chị không có cách nào gặp mặt người con trai tốt đang ngồi đối diện tôi, tại sao phải ngu ngốc tự làm mình tổn thương, dù làm bản thân mình tổn thương có thể khiến lương tâm người khác day dứt, nhưng trên thế giới vốn không phải như thế.

Có lẽ sẽ áy náy một thời gian ngắn ngủi, nhưng sau đó, cuộc sống của người ta vẫn tiếp diễn, riêng bản thân mình thì không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phần Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Phiên cô đừng xen vào có được không (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

An tối với Hứa Mạch xong, lại hàn huyên đôi ba chuyện vụn vặt, thời gian đã sắp tới giờ hẹn

Chia tay với Hứa Mạch ở nhà hàng, tôi cầm thiệp mời trở về nhà

Trần Lộ đã tự giải quyết xong bữa tối, lúc này đang viết bài Tiebao, tôi tò mò mở Tieba nhìn qua, đã thấy bài post Trần Lộ viết được đẩy lên top rồi.

*Tieba: Diễn đàn do Baidu lập ra, có số người tham gia đông đảo, rất có sức ảnh hưởng tại Trung Quốc.

Tôi mở ra đọc, vừa đọc mấy hàng chữ tôi đã không thể không bội phục Trần Lộ, hành văn lưu loát, phương thức biểu đạt tốt như vậy, cô ấy cũng có thể đi làm tác giả, sống nhờ việc viết truyện được đó! Tôi lướt qua post của Trần Lộ, cô ấy viết ra dưới góc độ của Hạ Tuyết Trì, từng chi tiết, từng nội dung kịch bản đều viết rất tự đắc, mỗi lần vào thời điểm mấu chốt, sẽ mập mờ để lộ chút ít về người viết bài

Cho nên đủ loại người vào xem bài post đang đoán chủ của 818 là ai, mấy thế loại trách móc sự nung nấu chính là hành động vô si, thế mà 818 của người mới chơi đã có thành tích như thế, thật sự rất ngông nghênh.

Tôi tắt trang web, lại thấy YY có người tìm tôi bèn mở ra xem, là Tô Tiểu Ái, cô ta bảo tôi vào trò chơi, lát nữa sẽ lập đội.

Tội chào Trần Lộ một tiếng, đăng nhập trò chơi, vừa vào giao diện game, Tô Tiểu Ái đã gửi lời mời gia nhập tổ đội, tôi vào đội mới phát hiện đội đã tập hợp gần đủ hai mươi lăm người,

Có bảy tám người đánh cùng hôm qua, còn lại tôi không quen, có lẽ vì phó bản lớn có độ khó cao, nếu chỉ có mấy người hôm qua đi đánh đoán chừng ăn hành là cái chắc rồi

[Đoàn đội] Buồng Ra Tên Cầm Thú Kia: [Xuân Miên Bất Giác Hiểu] là chủ à? Điểm trang bị thế này không đủ rồi

[Đoàn đội] Đội Trưởng Có Tin Vui: Ồ, là một bạn nhỏ!

[Đoàn đội] Bạch Lư Sương: Đây là đồ đệ của tôi, là chủ thuê đội đánh trang bị

[Đoàn đội] Đoán Cái Quả Bóng: Thì ra là thế, chúng ta còn thiếu hai người, tìm thêm hai tank* đi.

*Tank: tay đánh, có lực sát thương cao, có vai trò tấn công, chịu trách nhiệm tạo sát thương chủ yếu cho BOSS và quái trong phó bản.

[Đoàn đội] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Tam sư phụ của đồ đệ muốn đi cùng, có được không sư phụ?

[Đoàn đội] Bạch Lư Sương: Được chứ, tam sư phụ của bạn cũng là 1 tank, gọi cậu ấy đến đi

[Đoàn đội] Đội Trưởng Có Tin Vui: Vậy là còn thiếu một.

Mạch Lộ Nhân gia nhập đội.

Tôi lại gọi Hứa Mạch, bảo anh mau tới chiếm một slot

Trang bị PVE trên người Hứa Mạch đầy đủ cả, anh là nhân vật nữ trưởng thành phái Thất Tú, trang bị như vậy dù là buff hay tấn công đều có hiệu quả tốt nhất.

Lúc này Trần Lộ cũng tạm thời gác 818 của cô ấy lại, vào nick Trường Ca có tên Mộ Khê Thủy để gia nhập đội

Đội trưởng vẫn là đội trưởng ngày hôm qua, chỉ huy cũng là chỉ huy ngày hôm qua, vì ban đầu Tô Tiểu Ái đã giúp tôi thuê đội đánh trang bị nên tôi cũng chưa cần trả tiền

Đủ người cũng đã hơn bảy giờ, dĩ nhiên là sẽ vào phó bản bắt đầu đánh quái thôi.

[Đoàn đội] Nghê Thường Nguyệt Nguyệt: Đứng rồi đội trưởng ơi, tớ nhiệt liệt đề nghị để [Xuân Miên Bất Giác Hiểu] nhặt đồ, tay cậu ấy thật sự đồ lắm luôn! [Đoàn đội] Thu Liên Thành: Đồng ý, để đồ đệ của tôi nhặt đồ đi

[Đoàn đội] Mười Quả Dưa Hấu: Lỡ xui xẻo thì sao, ông đền tiền nhé?

[Đoàn đội] Mộ Khê Thủy: Nếu cuối cùng tiền thưởng không vượt quá mười nghìn, chỗ thiếu tôi bù.

[Đoàn đội] Đội Trưởng Có Tin Vui: Tuyệt! Xin hỏi còn ai có ý kiến không?4[Đoàn đội] Bạch Lư Sương: Không đủ tôi bù +1 [Đoàn đội] Đoán Cái Quả Bóng: Vậy cứ để đồ đệ của cô nhặt đồ đi, dù sao có tiền là được.

Bàn bạc xong, đội trưởng chỉ huy mọi người vào phó bản

[Đoàn đội] Thất Hỷ: Vào YY hết đi, còn ai chưa có YY không? Mau vào YY rồi vào phó bản.

Tôi mở YY, vào kênh chat của Đoàn đội, vào kênh YY.

Hứa Mạch và Trần Lộ cùng vào, tôi thu nhỏ giao diện, trở về giao diện game

[Mật] Bạch Lư Sương nói thầm với bạn: Đồ đệ, theo mình nào, mình dẫn bạn vào phó bản

Cô ta đề nghị cười chung, tôi nhún chấp nhận

[Mật] Bạn nói thầm với3Bạch Lư Sương: Sư công thì sao? [Mật] Bạch Lư Sương nói thầm với bạn: Sư công của bạn vào rồi, mình ở đây chờ dẫn bạn vào đó

[Mật] Bạn nói thầm với Bạch Lư Sương: Cảm ơn sư phụ! [Mật] Bạch Lư Sương nhẹ nhàng vỗ đầu bạn [Mật] Bạch Lư Sương nói thầm với bạn: Đồ đệ ngốc đừng nói lời ngốc vậy, bạn là đồ đệ của mình mà, đồ đệ duy nhất của mình chỉ có bạn, mình nhất định sẽ dẫn bạn theo, yên tâm, có sư phụ đây rồi

Nói thật, nghe cô ta nói đoạn này, trong lòng tôi vẫn hơi cảm động, sự quan tâm đến từ người xa lạ luôn trở nên vô cùng quý giá, hơn nữa sự quan tâm này còn tới từ một người giàu có siêu cấp vô địch nữa!

Tôi và Bạch Lư Sương cùng cưỡi một con ngựa, cô ta dẫn tôi đi thẳng tới cửa vào phó bản, dường như chỉ tận tay dạy tôi vào phó bản thế nào, vào phó bản gì, tôi vào dựa theo lời cô ta nói, loading xong, đã thấy Bạch Lư Sương đang ngồi trên lưng ngựa đợi ở bên cạnh.

Bây giờ dường như tôi đã hiểu được phần nào, tại sao trò chơi này còn được gọi là Kiếm Hiệp Tình Duyên 3, vì tạo hình nhân vật lung linh, nếu không để ý tới những chuyện nhỏ và hành động, thật sự rất dễ khiến người ta nảy sinh tình cảm.

Vẫn là Bạch Lư Sương chờ tôi đi về phía trước, số đông mọi người đã chạy tới chỗ BOSS đầu tiên, lúc tôi và Bạch Lư Sương tới nơi, Nghê Thường Nguyệt Nguyệt, Bi Đắc Phan và Thu Liên Thành đã đứng đó từ lâu

Nghê Thường Nguyệt Nguyệt đi đến chạy vòng quanh tôi gọi tới gọi lui, Bi Đắc Phan trực tiếp mua một đồng hồ lò đường gửi cho tôi, cho nên trên màn hình, khung trò chuyện gần như bị hồ lò đường phủ kín mất luôn

Trong trò chơi âm áp bao nhiêu càng khiến cho thực tế tàn khốc bấy nhiêu, bao nhiêu người mê muội trong game, có phải đều bởi vì tham lam không dứt ra được khỏi cảm giác ám áp này hay không?

Tại sao đối với người xa lạ có thể hòa hợp đến thế, đối diện với người trong đời thực lại không cách nào thấu hiểu được nhau

Tại sao lại khác xa nhau đến thế? Lòng người rốt cuộc được cất giấu ở nơi nào rồi?

Tôi nhìn tạo hình nhân vật nhảy nhót trên màn hình, bắt đầu chạy tán ra.

Trong YY nhanh chóng truyền tới giọng nói chỉ huy, đầu tiên anh ta hỏi qua xem có ai chưa đánh bao giờ không, bởi vì bây giờ mới mở tới cấp 95,mấy phó bản này cũng vừa ra không lâu, còn rất nhiều người chưa từng đánh

Trong đoàn đội này có sáu bảy người chưa đánh bao giờ, còn lại đều từng đi phó bản rồi, chủ thuê đội đánh trang bị giống tôi còn có ba người nữa, nói cách khác phần lớn mọi người đã từng đi rồi.

Chỉ huy giăng giải cận kề về cách đánh BOSS này, đội tất cả mọi người tỏ vẻ hiểu rồi mới bảo chỉ huy đi mở quái

Toàn bộ quá trình, tôi đều chạy theo mọi người, vì đã định sau khi tuyên án tử với Thụ Nhĩ Hân sẽ không chơi game nữa, nên cũng không còn nghiên cứu nghiêm túc chân thành, dù sao tôi đã giao hẹn hai tháng, thời gian tôi chơi game này sẽ không lâu lắm

Nghê Thường Nguyệt Nguyệt luôn chú ý thêm máu cho tôi, nên mấy chủ khác đã chết cả rồi, chỉ có tôi vẫn vô cùng kiên cường

Phần lớn mọi người đều đã từng đi phó bản này, vài người chưa đi cũng không ảnh hưởng nhiều, nên đánh xong BOSS đầu tiên, trong Đoàn đội không có mấy người chết

“Tốt lắm, bây giờ cùng lui về sau, đồ đệ của Bạch Lưu Sương nhặt trang bị.” Chỉ huy nói

Tôi bèn đi tới bên xác BOSS giữa bao đôi mắt dõi theo, sau khi nhận nhặt, một tiếng leng keng vang lên, là tiếng nhặt tiền trong túi thi thể.

[Đoàn đội] Mười Quả Dưa Hấu: Đậu xanh!!! Tay đó quá, còn có nhẫn cực phẩm Băng Tâm kia! [Đoàn đội] Nghê Thường Nguyệt Nguyệt: Đương nhiên rồi, đồ đệ nhà tôi mà ị

[Đoàn đội] Thu Liên Thành: Đừng nhận voi, rõ ràng là nhà tôi

[Đoàn đội] Bì Đắc Phan: Tránh hết cả ra đừng có ồn ào, rõ ràng Tiểu Xuân là tôi nhặt về! Mấy người đừng có giành với tôi.

[Đoàn đội] Bạch Lưu Sương: Há há há, ta mới là sự phụ thân truyền, mấy người đứng sang bên đi có được không hả? Đồ đệ đến cạnh mình đi, đừng để ý mấy bà đi kì cục đó, không cho mấy người dạy hư đồ đệ nam thân của tôi

[Mật] Mạch Lộ Nhân nói thầm với bạn: Sự thật, anh thấy em tài thật, đã xâm nhập vào nội bộ quân địch rồi cơ à? Em hoàn toàn nắm giữ lòng người rồi kia

[Mật] Bạn nói thầm với Mạch Lộ Nhân: Không hẳn, không nhìn xem em là ai [icon đắc ý]

[Đoàn đội] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: đừng cãi nữa, mọi người đều là nhà mình! [icon đáng yêu

Tôi vừa nói chuyện cùng họ trên kênh Đoàn đội, vừa chat riêng với Hứa Mạch, lúc chuyển kênh tôi còn hơi sợ, lỡ gửi sai kênh, vậy thì thú vị lắm đây.

Nhưng chuyện tôi lo lắng không xảy ra, BOSS đầu tiên chỉ rơi ra một cái đai lưng Thiên Sách, vì thuộc tính không tốt, Bì Đắc Phan và Bạch Lưu Sương cũng không dành cho tôi

Trang bị được phát hết, tâm trạng mọi người khá vui về tới chỗ BOSS thứ hai, vì BOSS đầu đã nhà một cái thần khí, còn thêm một chiếc nhẫn phụ trợ tâm pháp thuộc tính khá ổn.

Nên trên kênh [Đoàn đội] hò reo ầm ầm, quyết định nhiệt liệt ủng hộ BOSS sau để tôi tiếp tục nhặt đồ

Có điều khi đánh tới BOSS thứ hai, khi chúng tôi đang rối rắm, vì phối hợp không được ăn ý, toàn quân bị diệt rất nhiều lần

May mà đều thường xuyên đánh PVE nên cũng không sợ rối loạn

Sau mấy lần loạn cào cào, BOSS thứ hai cũng ầm ầm ngã xuống. Mộ Khê Thủy đi tới, giành trước Tô Tiểu Ái hồi sinh cho tôi.

Môn phái Trường Ca này cũng có tâm pháp buff, còn có kỹ năng cứu người, là tâm pháp không phân biệt

Sau khi được hồi sinh tôi đi thẳng tới nhặt BOSS, BOSS thứ hai rơi ra một chiếc nhẫn Thiên Sách, thuộc tính không tồi, Bì Đắc Phan và Bạch Lưu Sương đã nhẫn giành cho tôi.

[Mật] Bạn nói thầm với Bì Đắc Phan: Sự phụ, lát nữa xong mình đưa tiền cho bạn nhé.

[Mật] Bì Đắc Phan nói thầm với bạn: Bạn đã gọi mình một tiếng sự phụ thì đừng nói chuyện tiền nong, hồi bạn xuất sư, sự phụ chưa có quà xuất sư cho đồ đệ, hôm nay coi như quà sự phụ bù cho đồ đệ.

[Mật] Bạn nói thầm với Bì Đắc Phan: Vậy cảm ơn sự phụ!

[Mật] Bạn nói thầm với Bạch Lưu Sương: Sự phụ, chỗ mình cũng có tiền, bạn không cần lúc nào cũng bỏ tiền giúp mình

Đồ đệ không thể bắt sự phụ bỏ tiền cho đồ đệ mãi được

[Mật] Bạch Lưu Sương nói thầm với bạn: Đừng băn khoăn gì, mình nói rồi mà, đồ đệ là đồ đệ duy nhất của mình, đồ đệ của mình thì mình nhất định sẽ chăm sóc chu đáo

[Mật] Bạch Lưu Sương nhẹ nhàng vỗ đầu bạn.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phần Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Phiên cô đừng xen vào có được không (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kết quả là đi phó bản một chuyến, toàn bộ trang bị từ trên xuống dưới của tôi cơ bản đã đủ, còn thiếu một thắt lưng cực phẩm, muốn đánh phó bản khác nhưng làm vậy thì tiêu hết tiền như chơi.

Trước đây tôi từng nghiên cứu về tiền trong game và tiền ngoài đời, trang bị tối nay họ cho tôi quy đổi ra cũng tương đương hai, ba trăm đồng.

Đúng ra Bi Đắc Phan phải trả tiền, cuối cùng bị Bạch Lưu Suong ngang ngược ngăn lại, riêng việc này thôi mà suýt nữa làm ầm ĩ một trận

Trong Đoàn đội có không ít người gửi tin chat riêng với tôi, hỏi tôi làm thế nào để ôm được đùi đại gia, tôi đều lờ đi không đáp

Đùa gì vậy, tuyệt kỹ này mà nói cho mấy người, vậy tôi đây còn gây sóng gió trong game kiểu gì

Đánh xong, phó bản thì đã muộn, không hổ là phó bản cấp cao, đúng thật khác một trời một vực so với hôm qua, hôm nay bắt đầu đánh từ hơn bảy giờ, đánh xong đã qua mười giờ

Đánh vậy là đã rất năng suất rồi đó

Đánh phó bản xong, Trần Lộ cấp tốc offline thoát game, cô ấy còn phải phải sang 818 bên Tieba tiếp

Nghĩ tới 818, tôi bèn mở Tieba, vừa mở ra đã giật cả mình, bài post thậm chí có bảy tám ngàn lượt bình luận, bất luận đăng nhập vào Tieba lúc nào cũng có thể tìm thấy topic này ở ngay trên đầu

[Thế giới] Thiếu Nữ Cạp Đất: Em là một đóa hoa nhỏ đáng thương, ngây thơ thuần khiết, cầu xin sư nương bỏ qua đi mà hu hu hu!

[Thế giới] Gió Thổi Vỡ Trứng: Em là một đóa hoa nhỏ đáng thương, ngây thơ thuần khiết, cầu xin sư nương bỏ qua đi mà hu hu hu!

[Thế giới] Ma Pháp Thiếu Nữ Vương Di Phong: Em là một đóa hoa nhỏ đáng thương, ngây thơ thuần khiết, cầu xin sư nương bỏ qua đi mà hu hu hu!

Kênh [Thế giới] trong game bắt đầu có người không ngừng spam, nhất thời tất cả mọi người hỏi han xem có vụ gì, sau đó nữa, topic 818 mà Trần Lộ viết được truyền bá trong game qua đủ mọi phương thức.

[Đoàn đội] Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt: Vụ gì đây, các cậu đọc post chưa? Thật là xúc động đây, qua lời kể của đồ đệ kia, sư phụ và sư nương không có kẻ nào là người tốt hết á!

[Đoàn đội] Bi Đắc Phan: Topic nào vậy? Em đang nói vụ gì thế? [Đoàn đội] Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt: Là một topic 818, cô em này bị sư nương của cô ta coi là kẻ thứ ba, dùng thủ đoạn lừa dối, lầy cùn vô cùng, siêu kích thích, mau vào đọc bài bóc phốt cung đầu đi.

Thế là nhờ Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt kích động, tất cả mọi người lên Tieba đọc topic này

Chẳng bao lâu, Bạch Lưu Suong bỗng offline, còn Thu Liên Thành cũng nổi tiếp cô ta offline luôn

Ban đầu không ai để ý, dù sao đều đang lên Tieba xem rồi

Đội phó bản hai làm người có rất nhiều người đã tự động rời đội, trong Đội ngũ bây giờ chỉ còn lại mấy người chúng tôi.

[Đoàn đội] Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt: Tình huống gì thế này, sao tôi càng đọc càng thấy 818 này đang nói tới server chúng ta, hơn nữa còn nói về bang hội này, nhìn thế nào cũng thấy giống bang mình.

[Đoàn đội] Bi Đắc Phan: Có ý gì, server chúng ta cũng có chuyện tâm phào vậy sao? Ai ảo tưởng sức mạnh vậy, nếu để anh biết là ai thì người đó cứ ngồi ngay ngắn mà nhận của anh một lay, cuộc sống như thế thì chơi trội quá đây

[Đoàn đội] Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt: Đúng vậy đó, hoàn toàn chơi trội, thật sự không phải lợi hại bình thường đâu!

[Đoàn đội]Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Sư phụ, sư nương, mình hơi mệt, sáng mai còn phải đi học, mình out trước nha, ngủ ngon.

Tôi không tiếp tục ở lại hóng hớt nữa, mặc dù tôi rất muốn ở lại nghe, nhưng lỡ như lời đuổi thì sao đây? Trường hợp này không cần thận sẽ lời ra ngay, muốn không bị lộ dĩ nhiên cũng có nhiều cách hay, chẳng qua cách tốt nhất đơn giản nhất chính là trực4tiếp offline tắt máy, khỏi nói gì được

Tôi offline đi tìm Trần Lộ, Trần Lộ vẫn đang viết post, topic kia hiện giờ đã có rất nhiều người hau háu ngồi chờ, vì văn phong của Trần Lộ thật sự độc đáo hiếm có.

Không còn sớm nữa, hôm qua ngủ muộn vì tình hình đặc biệt, giờ tình hình đã tạm ổn, phát triển bình thản ổn định, làm theo cách mưa dầm thấm lâu thế này là thích hợp nhất.

Rửa mặt xong, tôi tắt đèn đi ngủ, giấc ngủ vô cùng yên bình, cả đêm không mộng mị, ngày hôm sau thức dậy toàn thân tôi cảm thấy sáng khoái phần chần

Trần Lộ luôn sống rất có nề nếp, cô ấy đã làm xong bữa sáng, sáng nay ăn cháo trứng vịt Bắc Thảo thịt băm, tôi vừa ăn xong.3Trần Lộ đã về nhà rồi

Lúc cô ấy về, tôi đang rửa bát bên bồn rửa, trên trán cô ấy có vài giọt mồ hôi, nhìn rất ra đáng một cô gái năng động

Tôi cảm thấy lỗi sống của Trần Lộ cực kỳ tốt, có lẽ vì thói quen ấy nên mới tạo nên cho cô ấy EQ lẫn IQ cao như vậy

Lúc tôi sắp xếp lại quần áo thì phát hiện tấm thiệp mời trong túi áo, tôi mở ra xem lại, thời gian được ổn định vào nửa tháng sau

Tôi lấy điện thoại bấm số gọi thẳng cho Hà Vũ Phi, chắc cô ấy biết trước tôi gọi điện thoại cho cô ấy là muốn làm gì nên tôi vừa mở lời, cô ấy đã cướp lời trước: “Đầu tiên là không cần hỏi tôi tại sao đâu, tôi chỉ muốn cô và Hứa Mạch tiếp xúc nhiều hơn thôi.” “Tôi và Hứa Mạch? Sao lại đặt cạnh nhau vậy được.” Tôi bỗng có phản dờ khóc dờ cười: “Không phải cô đang tác hợp tôi với Hứa Mạch đấy chứ.”

“Đúng vậy, giờ cô mới phát hiện ra à?” Hà Vũ Phi cũng ngớ người: “Tôi còn tưởng hành động của tôi đã thẳng thắn rõ ràng quá rồi, thế mà cô vẫn không nhận ra!” “Vì tôi không hề nghĩ đến chuyện sẽ có gì đó với Hứa Mạch.” Giống như cô muốn đưa cho tôi một giỏ táo, nhưng tôi thậm chí không biết táo là cái gì, vậy thì táo cô cho cũng không có đất dụng võ.

Không biết nó ngon, chẳng lẽ tôi phải nhìn nó cả đời sao, đúng không nào!

“Cô không nghĩ tới chuyện sẽ có gì đó à?” Hà Vũ Phi không ngần ngại nói: “Tôi thấy cô ở bên Hứa Mạch thật sự siêu đẹp đôi.”

“Com có thể ăn lung tung, lời dùng có nói bậy bạ.” Tôi không kìm nổi giải thích ngay: “Tôi và Hứa Mạch không phải quan hệ như thế, chúng tôi là bạn tốt.” “Vây ư, vậy xin lỗi, tôi tự cho mình thông minh, có làm cô khó xử không?” Hà Vũ Phi vội vàng nói

“Không, muốn làm tôi khó xử, thế này vẫn chưa đủ đó đâu.” Tôi cười đáp

“Thế thì tốt, tôi yên tâm rồi, cô nhất định phải tới nhé, mạng sống này là cô cho tôi đó, Hiểu Hiểu.” Giọng cô ấy trở nên rất dịu dàng trịnh trọng: “Cô tới, tôi sẽ rất vui.”

“Thế thì phải đi chứ, đám cưới của bạn mình có lý gì lại không đi.” Tôi đáp

Trái tim Hà Vũ Phi rốt cuộc cũng trở về chỗ cũ

Tiếp theo tán gẫu mấy chuyện linh tinh, tôi cúp máy, giờ đã là buổi trưa, mặt trời lên cao lắm rồi, tôi quyết định mang chân đệm trong nhà ra phơi nắng

Trần Lộ vẫn không nhúc nhích, cô ấy vẫn cuộn người trên ghế sofa viết bài đăng, topic kia đã có hơn một vạn lượt trả lời, trong topic rất nhiều người đều đang suy đoán xem chủ topic bắt quái này là ai

Dĩ nhiên cũng có người đoán được, nhưng bất kể là đoán đúng hay đoán sai, Trần Lộ một mực không thèm trả lời.

Nếu thừa nhận đối tượng của 818 này là ai, vậy còn gì vui nữa, đã gọi là 818 ản danh, thì phải tạo được hiệu quả úp úp mở mở.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chưa làm được gì đã hết veo buổi trưa rồi, topic 818 của Trần Lộ cuối cùng đã viết xong, tôi có dự cảm, chiều nay lúc vào game, trong game nhất định sẽ bùng nổ

Dù sao hôm qua đã có người cảm nhận được sự tồn tại của bài đăng ấy

Bỗng nhiên tôi lại có phần chờ mong, Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông tự mình phát hiện bài đăng đó, có khi nào họ sẽ thấy khó chịu vì bị lên án không, nếu “chột dạ” thì nhất định sẽ đoán được người đăng bài chính là Hạ Tuyết Tri

Mình phải bảo Thư Nhã Hân đưa mật khẩu nick Hạ Tuyết Tri mới được

Nghĩ tới đây, tôi lấy di động định gọi cho Thư Nhã Hân, đột nhiên vào lúc này, Trần Lộ lại gọi tôi

“Bà chủ Phương, có người phát hiện ra bài đăng rồi.” Trần Lộ nói

Tôi tạm thời buông điện thoại chạy tới chỗ máy tính, tay Trần Lộ chỉ vào một bài trả lời, tôi nhìn lướt qua ID và nội dung, nhất thời vui vẻ, không phải có người phát hiện ra rồi sao? Người phát hiện còn là chính bản thân Thẩm Thần Đông nữa kia

Anh ta chỉ để lại một hàng chữ: Xin xóa bài đăng này.

Không chỉ vậy, nick Trần Lộ dùng để đăng 818 cũng nhận được mấy tin nhắn riêng, Trần Lộ mở ra xem, Thu Liên Thành thẳng thừng hỏi cô: Cô có phải Hạ Tuyết Tri không? Cần bao nhiêu tiền cô mới đồng ý xóa bài, những bài đăng nói huơu nói vượn thế này tốt nhất là xóa đi, nếu không tôi sẽ không khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Phiền cô đừng xen vào có được không (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cá đã cắn câu, khoe miệng tôi bất giác cong lên, chỉ số IQ của cái tên Thẩm Thần Đông này thật khiến người ta quan ngại

Cho dù có chột dạ cũng không thể dùng cách trực tiếp thô bạo như vậy mà yêu cầu xóa bài chứ hả

Có lẽ đã ở bên Tô Tiểu Ái một thời gian dài, cảm thấy trên thế giới này, bất luận là chuyện gì cũng có thể dùng tiền để giải quyết chẳng.

Nhưng anh ta quên mất, anh ta không phải Tô Tiểu Ái, anh ta cũng không phải kẻ sinh ra ở vạch đích, thậm chí anh ta căn bản không biết thế nào là trách nhiệm và chịu trách nhiệm, anh ta có tí tiền là mờ mắt ngay, thái độ gặp phải chuyện phiền toái sẽ vung tiền ra, hiển nhiên là một thằng cha nhà giàu mới nổi vừa nhặt được chiếc bánh lớn.

Tôi bấm số của Thư Nhã Hân, dễ dàng lấy được mật khẩu nick Hạ Tuyết Tri, tiện thể bảo cô ấy lên đọc bài đăng trên Tieba.

“Tôi vẫn luôn hành động, chỉ có điều rất nhiều chuyện không thể vội vàng, dục tốc bất đạt, đây là một trò chơi đấu trí” Trước khi cúp máy tôi có nói với Thư Nhã Hân: “Cô đã muốn biết rốt cuộc game này là thế nào, vậy thì đừng quan tâm tới những người này, đơn giản lập một nick khác, bắt đầu làm một người chơi mới, vậy mới có thể đưa ra được phán xét công bằng đúng không nào?” “Ừ, tôi sẽ làm thế.” Thư Nhã Hân trả lời như thế, giọng nói khá bất an, tôi cũng không khuyến khích, chỉ dặn cô ấy thu mình, đừng làm chuyện ngu xuẩn, sau đó cúp máy

Tôi đưa mật khẩu nick Thư Nhã Hân cho ông chủ, tôi phải bảo ông chú chỉnh sửa một số chi tiết, phải đảm bảo bất luận Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông có tốn bao nhiêu tiền cũng không tra được tin tức về tài khoản của Hạ Tuyết Tri.

Nếu để họ điều tra được Hạ Tuyết Trì chính là Thư Nhã Hân, vậy còn chơi kiểu gì nữa?

Dù muốn tiết lộ thân phận cũng không thể dễ bại lộ vào lúc này được

Hiện giờ mâu thuẫn giữa Thẩm Thần Đông và Tô Tiểu Ái chưa lớn tới mức đó, chỉ là những trận cãi vã nho nhỏ của mấy đôi yêu nhau, dễ dàng nhỏ nhẹ, lừa gạt một chút là đầu lại vào đó

Dĩ nhiên còn có một nguyên nhân quan trọng khác, đó chính là kẻ đầu sỏ hại Thư Nhã Hân say thay là hai người Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông, nói cách khác, họ là đồng bọn.

Nhiều lúc dừng nên xem thường thân phận đồng bọn này, ở cái thế giới này, chỉ có tôi và anh là hiểu rõ về nhau, rất dễ kéo gần khoảng cách giữa hai người

Muốn tách Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông ra không hề dễ dàng như thế, việc này rất mất thời gian, nhìn thì dễ nhưng khi bắt tay vào làm lại khá khó khăn

Nhưng khó không có nghĩa là không thể, không có mối quan hệ nào là không thể phá vỡ, chỉ cần tìm đúng phương pháp, đá kim cương cũng có thể cắt ra được

Huống chi là quan hệ nam nữ yếu ớt, thật sự rất yếu ớt

Có rất nhiều người đa tình như Kim Liên, thế non hẹn biển như Thương Minh, rất nhiều người nói rằng sống chết có nhau giàu sang cùng hưởng, còn có người nói cùng nắm tay nhau đến bạc đầu, đến khi khuất núi

Khi đang yêu nhiều, cảm thấy có thể ở bên người đó mấy đời, nhưng một khi tình cảm rạn nứt, những lời hứa hẹn kia tất cả chỉ là trò cười, đến lúc đó một bên thay lòng đổi dạ, sẽ tìm đủ mọi lý do biện minh cho việc mình thay lòng đổi dạ, lúc này một nửa từng ngọt ngào bao dung sẽ trở thành ma quỷ đáng sợ

Như Thẩm Thần Đông, lúc yêu Thư Nhã Hân thì coi cô ấy như bảo bối, đi làm ở bệnh viện cũng sẽ ghen, lúc không yêu cô ấy nữa, ngàn vạn lỗi lầm đều là do cô ấy sai

Rất đúng với câu nói thịnh hành trên mạng: Tình yêu tựa như lốc vòi rồng, đến nhanh mà đi cũng rất nhanh.

Có biết bao người sống trong ngu muội, có biết bao người không muốn cố gắng chút nào đã buông bỏ, biết bao mối tình đầu chết yểu, nhiều tình yêu thảm trải qua 4 năm tháng, không ai biết rằng bạn đã từng yêu ai, đã từng âm thầm đặt ai đó trong trái tim mình.

Nhiều năm về sau rồi bạn tìm một người phù hợp và kết hôn, phải ở bên người mình không yêu cả đời, người mình yêu thì từ đầu tới cuối không thể ở bên

Con người thật sự là loài sinh vật rất kỳ lạ.

“Trần Lộ, trưa nay tôi phải ra ngoài một lát, cô ăn một mình nhé.” Bỗng nhiên rất muốn tới thăm chị đang nằm trong viện điều dưỡng, trước đó không lâu tôi vừa đi thăm chị ấy

Thật ra không phải tôi rất thích đi thăm chị, nhìn thấy đáng vẻ chìm sâu vào giấc ngủ của 3 chị, trong lòng tôi có một cảm giác oán hận, tôi sẽ dẫn lòng mình, nghĩ cứ như vậy đi, tôi sẽ không đánh thức một người già vờ ngủ say.

Dù vậy, tôi vẫn không cách nào bỏ mặc chị ấy không quan tâm, vì bây giờ chị là chị của tôi, là người chị có khuôn mặt giống tôi, quá khư giống tôi

Nếu ngay cả tôi cũng bỏ mặc chị, vậy trên thế giới này sẽ còn ai nhớ tới chị nữa đây

Tôi sửa soạn một chút, cầm chìa khóa xe ra ngoài, lái xe chậm chậm trên đường, ánh nắng xuyên qua cửa kính chiếu lên người, cảm thấy thoải mái lạ, mùa đông ấm áp mùa hạ mát mẻ, đời người được mấy cảnh đẹp

Tại sao có nhiều người trong mắt chỉ có tình và yêu thế nhỉ? Cứ như không yêu không sống nổi, cứ như chia tay chính là trời bằng đất lửa, sự thật không đến mức thế đâu

Con người chính xác là một động vật cảm tính, nhưng quá cảm tính thì không còn gọi là cảm tính nữa, mà gọi là chủ nghĩa cá nhân quá nặng.

Thế giới không xoay quanh bạn, bạn không phải là cô công chúa nhỏ, bạn chỉ là một người qua đường, một khi hiểu được điểm này, phần lớn bệnh kiêu căng đều có thể chữa khỏi

Dưới chân núi của viện điều dưỡng, tôi mua một bó hoa hồng trắng, sau đó lên núi, ở viện điều dưỡng dường như luôn yên tĩnh như thế, ở đây, thời gian trôi qua vô cùng chậm rãi, chẳng có chút ý nghĩa nào

Người ngủ say thì vẫn ngủ say, người tỉnh thì phải mang trên mình gánh nặng bước về phía trước

Bước chân càng nặng càng cảm nhận rõ hơn rằng mình còn sống, càng hiểu được thứ mình phải vác trên lưng, mà thứ khiến bước chân trở nên nặng nề được chúng ta gọi là trách nhiệm

Tôi đẩy cửa phòng bệnh, bên trong cực kỳ yên tĩnh, tôi bước thật khẽ theo bản năng, SỢ quấy rầy tới linh hồn yên tĩnh nào đó trong phòng bệnh

Hoa trên bệ cửa sổ đã có người thay, trên cánh hoa còn đọng giọt sương, đó là một bó dạ lan

Tôi đi tới cắm hoa hồng trắng vào, hoa hồng trắng màu trắng, dạ lan màu xanh tím, nhìn đẹp để biết chừng nào.

Đứng bên cửa sổ, có thể thấy bãi cỏ khô héo bên ngoài phòng bệnh, đợi qua một thời gian ngắn nữa, cả vùng đất sẽ hồi xuân, nơi đây sẽ lại bùng lên sức sống.

Tôi trở về bên giường bệnh, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường

Gương mặt chị không hề thay đổi, chỉ duy có tóc của chị bây giờ đã dài đến eo

Chờ em tóc dài đến eo, thiếu niên có thể cưới em rồi.” * Một câu nói rất hot trên mạng, ý chỉ tình yêu bền bỉ qua thời gian, từ lúc người con gái tóc ngắn ngang vai tới khi tóc dài đến eo, từ khi còn ngô nghê tới lúc hai người điem tình trưởng thành

Không biết tại sao, trong đầu lại hiện lên câu ấy

Tôi cầm tay chị, hơi siết chặt tay, cảm giác được xúc giác từ lòng bàn tay, tôi mới có thể yên tâm

“Mau tỉnh lại đi, còn không tỉnh lại, người ta sẽ quên chị luôn đó.” Giấc ngủ của chị thật sâu thật sâu, thật ra lúc đầu sau khi cứu sống chị, bác sĩ đã nói não bộ của chị thiếu dưỡng chất quá lâu, tổ chức đã bị hoại tử, khả năng tỉnh lại vô cùng xa vời.

Có lẽ mấy năm nữa sẽ chết não, chị sống hoàn toàn không còn bất kỳ ý nghĩa nào

Nhưng dù vậy, tôi vẫn để chị nằm ở viện an dưỡng này, thắm thoát đã mấy năm rồi

Thời gian trôi thật nhanh, tôi đưa tay sờ lên trán chị, tóc chị rất mềm, họ lý vẫn gội đầu cho chị đều đặn.

“Ngủ lâu quá, lâu quá rồi.” Lâu tới mức người ta đợi chị tỉnh lại cũng cạn kiệt hi vọng mất rồi.

“Bao giờ chị mới tỉnh lại vậy? Em còn muốn báo thù cho chị.” Tôi ghé sát bên tai chị, nói khẽ: “Chị xem cái chết của chị không có chút ý nghĩa nào, không ai nhớ tới chị, người làm tổn thương chị sống rất tốt, đâu có chịu báo ứng gì, chị chỉ tự mình trốn tránh, tìm một cái cớ để bản thân thoải mái buông bỏ thù hận thì có.”

Còn tôi, tôi không muốn buông bỏ nỗi hận thù này, chị có tiếp tục hận thù, tôi mới có thể khắc ghi những chuyện chị tôi đã gặp phải, tôi mới có thể biết chị đang thật sự tồn tại, chứ không phải thứ ảo ảnh làm người ta nửa đêm tỉnh giấc, rồi sau đó trần trọc thao thức không yên.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Cái gọi là đồng đội như thần, đối thủ như heo (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trên đường trở về, cuối cùng sự bức bối trong lòng tôi cũng dần dần giảm đi một chút.

Lúc về đến nhà, bụng đói sôi ùng ục, cũng may Trần Lộ để phần một chút đồ ăn cho tôi, có lẽ cô ấy nhìn ra vừa này tâm trạng tôi không được tốt lắm nên mới ra ngoài đi dạo

Ăn xong cơm trưa, Trần Lộ lại ra ngoài, chắc là cô ấy cũng đang tìm một đối tác thích hợp.

Tôi mở máy tính ra, cũng không vội vã vào trò chơi mà mở Tieba xem bài viết của Trần Lộ

Bài viết rất dài, sau khi nhập xem tùy chọn của chủ topic còn có mười mấy trang

Tôi rót một cốc nước, cầm một nắm hạt dưa, ngồi trên ghế máy tính, bắt đầu từ từ hóng drama

Bài viết dùng ngôi thứ nhất, toàn bộ cái nhìn đều là góc nhìn của đồ đệ, trong mắt đồ đệ, sư phụ là người như thế nào, sư nương là người ra sao, thật ra cũng rất nghiêng về ý nghĩ trực quan của bản thân.

Kiểu tự xưng như thế này rất dễ khiến người xem đi theo cái nhìn của chủ bài viết

Có thể nói nội dung bài viết rất đặc sắc, giả giả thật thật, thật thật giả giả đan xen với nhau, khiến cho toàn bộ bài viết đều trở thành sự thật, dường như chỉ là một câu chuyện, nhưng mà lại có thể khiến người khác tìm được nhân vật chính trong câu chuyện là ai.

Ít nhất Thẩm Thần Đồng cần câu rồi.

Sau đó, tôi chỉ cần khiến Tô Tiểu Á chú ý đến bài viết này là được, muốn làm chuyện này cũng không khó, thậm chí cũng không cần tôi ra tay, tin rằng bạn tốt Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt của Tô Tiểu Á sẽ gánh vác trách nhiệm vĩ đại này

Quả nhiên, khoảng ba bốn giờ chiều, trong diễn đàn xuất hiện một bài viết khác, tiêu đề là:

[818] Đồ đệ trong bài viết bên cạnh kia, làm tiểu tam thất bại thì đi bêu xấu sư phụ bêu xấu sư nương, còn cần thể diện nữa không vậy? Lại xem người viết bài, là một nick phụ, nhưng sau khi ấn mở xem, tôi lập tức khẳng định, bài viết này là do Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt đăng

Những người liên quan đến chuyện kia, thật ra khi xem bài viết sẽ theo ý nghĩ chủ quan mà lập tức phán định người trong tin đồn đó là ai, ai là người tung tin đồn, và tại sao phải tung tin đồn

Người trong cuộc còn chưa ra một thừa nhận, Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt đã vội vã giải thích giúp bạn tốt rồi

Tôi không nhịn được thở dài một hơi, lấy tay che mắt, tôi cũng không còn mặt mũi xem nữa

Lúc này tôi càng hiểu rõ hơn, có một đồng đội như thần là chuyện quan trọng cỡ nào, IQ của đồng đội không cao, thật sự hỏng bét

Đương nhiên lần này đồng đội như thần là ở nhà tôi, đồng đội như heo là quân bên địch.

Mà tình trạng cũng tốt đến không thể nào tốt hơn, vốn dĩ tôi còn dự định, nếu như không có người đăng bài viết đáp lại, tôi sẽ âm thầm tự tạo một acc nhỏ đóng giả.

Bây giờ không cần phải đóng giả, vì đã có người không chờ kịp mà nhảy ra trước rồi.

Tôi xem qua loa hết bài viết của Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt đăng, thật muốn cảm thán một câu chị em tình thâm”, sao có thể thiếu năng đến vậy.

Tôi mở trò chơi ra, loading xong, quả nhiên kênh Thế giới đã bùng nổ.

Một số người vẫn đang ân cần hỏi thăm vị sư nương có tâm cơ kia, tôi xem danh sách báo hữu, phát hiện Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt không online

Tuy nhiên có một người trong cuộc khác đang online, người này là Thu Liên Thành.

Tôi nhìn vị trí của anh ta, là ở trong lãnh địa của bang hội

Tôi lập tức vội vàng trở về bang hội, 4h thời điểm này, thân là đồ đệ, đương nhiên tôi phải quan tâm đến họ một chút, không chừng sau đó còn có thể mọi được một vài tin tức có ích, dù sao vào lúc như thế này, người liên quan đến chuyện này rất muốn tỏ lộ hết những gì trong lòng

Muốn giải thích với người khác, lại không biết phải bắt đầu nói từ đâu, chỉ cần dùng đúng phương thức, tìm đúng điểm khởi đầu, như vậy đối phương sẽ không ngừng nói với bạn rằng chuyện không phải như vậy, là như thế này như thế này..

Tôi tìm một vòng, cuối cùng tìm được Thu Liên Thành tại địa điểm câu cá trong lãnh địa bang hội, anh ta đang cầm cần câu cá

Tôi đi đến hỏi thăm một tiếng.

[Gần]Xuân Miên Bất Giác3Hiếu: Sư công, bạn đang ở đây à, mình đọc bài viết kia, hình như là đại sư nương viết, xảy ra chuyện gì vậy?

[Gần] Thu Liên Thành: Không có chuyện gì, tin đồn nhảm nhí mà thôi.

[Gần]Xuân Miên Bất Giác Hiếu: Mình thấy quả thật rất nhảm nhí, thật quá đáng, lại nói sư phụ và sư công như vậy, thật quá đáng, nếu như sư phụ nhìn thấy nhất định sẽ tức giận.

[Gần]Xuân Miên Bất Giác Hiếu: Mình hi vọng sư phụ và sư công luôn hòa thuận, như vậy mình cũng sẽ rất vui vẻ.

[Gần] Thu Liên Thành: Chút tin đồn đó không ảnh hưởng đến bọn tôi, tôi với sư phụ của cậu là người yêu ngoài đời mà

[Gần] Xuân Miên Bất Giác Hiếu: Như vậy thật tốt! Ông thật hạnh phúc, thì sư phụ và sư công đã phát triển ra bên ngoài rồi

Cái gọi là phát triển ra bên ngoài, chính là tình yêu trong trò chơi phát triển ra ngoài hiện thực

[Gần] Thu Liên Thành: Không phải như vậy, không phải tôi và sư phụ cậu quen nhau trong game

Hà? Bàn tay đặt trên bàn phím của tôi bỗng nhiên cứng đờ, không phải quen biết trong game sao? Mặc dù tôi biết thời điểm này đến tỏ ra quan tâm có thể hỏi ra rất nhiều chuyện đặc biệt, nhưng mà tôi không nghĩ đến có thể biết được tin tức quan trọng như vậy.

Thu Liên Thành và Bạch Lưu Sương, Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông, tôi vốn cho rằng họ là từ trong trò chơi phát triển ra ngoài hiện thực, mà bây giờ Thu Liên Thành nói cho tôi biết không phải như vậy!

Chuyện này quả thật quá ngoài dự liệu.

[Gần]Xuân Miên Bất Giác Hiếu: Hai người là sau khi quen biết ở hiện thực rồi cùng nhau chơi game sao? Vậy thì chắc chắn sẽ không vì một chút chuyện bịa đặt như vậy mà dao động, thế thì tốt quá rồi

[Gần] Thu Liên Thành: Đúng vậy, tôi và sư phụ cậu cùng nhau đi qua rất nhiều, cũng trải qua rất nhiều chuyện

Suýt nữa chúng tôi đã bỏ lỡ nhau, cũng rất vất vả mới có thể ở bên nhau.

Tình thân tôi lập tức tỉnh táo, lúc này chính là thời cơ tốt nhất moi móc chuyện của Thu Liên Thành và Tô Tiểu Ái!

[Gần] Xuân Miên Bất Giác Hiếu: Nghe ra hình như có không ít chuyện? Muốn hóng hớt, muốn nghe kể chuyện sự công ời? [Gần] Thu Liên Thành: Cũng không có chuyện gì, tôi và sư phụ cậu quen biết ba năm, một năm gần đây mới ở cùng nhau.

Ba năm!

Trong lòng tôi hơi hồi hộp, tôi đã bảo có chuyện quan trọng gì đó tôi đã bỏ quên mà

Ngày đó Hà Vũ Phi nói cho tôi biết, ba năm trước Tô Tiểu Ái về nước, cô ta vẫn luôn sống ở nước ngoài, thời gian có thể gặp gỡ Thẩm Thần Đông cũng chỉ có thể là ba năm trước, thời điểm Tô Tiểu Ái về tham gia tang lễ của bà nội.

Chỉ là tôi vẫn chưa thông, khi đó làm sao Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông quen biết nhau.

Dù có ở trong nước, một người trong xã hội thượng lưu, một người ở tầng dưới cùng của xã hội, khoảng cách khác biệt như ngày và đêm thế này phải thế nào mới có thể bị phá vỡ.

Vốn dĩ tôi đã cảm thấy kỳ lạ, một bên là cô gái nhỏ hồ mư gọi gió, cái gì cũng có, cái gì cũng có thể tùy tiện lấy được, vì sao phải tranh giành Thẩm Thần Đông với Thư Nhã Hân

Nếu như là ba năm trước, Tô Tiểu Ái đã yêu Thẩm Thần Đông, như vậy tất cả đều có thể giải thích rồi

[Gần]Xuân Miên Bất Giác Hiếu: Ba năm! Thật lâu, lúc nào hai người uống rượu mừng nhất định phải nói cho mình biết, mình sẽ tặng một bao lì xì thật to

[Gần] Thu Liên Thành: Ừ, nếu như chúng ta có thể đi đến ngày đó

Câu nói này của Thu Liên Thành khiến tôi cảm thấy kỳ lạ, có chút không chắc chắn, hoặc là vì quá chắc chắn

Trước đó tôi đã biết Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông xảy ra vấn đề, nhưng hôm qua thấy họ chơi cùng nhau vui vẻ, tôi cho rằng vấn đề đã không còn

Chẳng lẽ vấn đề vẫn luôn không biến mất, thậm chí bản thân Thẩm Thần Đông cũng biết vấn đề đó sao? Anh ta hoàn toàn không có quyết tâm và tự tin sẽ đi tới cuối con đường với Tô Tiểu Ái, nếu như có, sẽ không nói ra một câu đó.

Nói cho cùng, Thẩm Thần Đông vẫn sợ, không muốn gánh vác, cũng không muốn cố gắng

Vì vậy mới nói lập lờ nước đôi như vậy, giống như không hề có lòng tin, [Gần] Xuân Miên Bất Giác Hiếu: Là nhất định sẽ đi đến ngày đó phải không, đúng rồi sư công, bạn làm nhiệm vụ hàng ngày chưa? [Gần] Thu Liên Thành: Vẫn chưa, bây giờ tôi vừa đi ra ngoài sẽ bị báo thù ngay.

[Gần]Xuân Miên Bất Giác Hiếu: Không sao, lát nữa mình sẽ bảo vệ sư công, tuy không thể giết chết đối phương, nhưng mình có thể cùng chết với bạn mà

[Gần] Thu Liên Thành: Cảm ơn đồ đệ, sư phụ cậu có một đồ đệ như cậu thật tốt

[Gần]Xuân Miên Bất Giác Hiếu: [icon thẹn thùng sư công cứ khen mình thế, mình ngượng lắm đó.

Bởi vì Thu Liên Thành không thể ra ngoài, tuy anh ta không sợ bị người khác báo thù, nhưng bị báo thù liên tục vẫn thấy phiền đúng không? Thế là cả một buổi chiều, tôi đều ngồi cạnh ao nói chuyện với Thu Liên Thành đang câu cá.

Từ trời nam đến đất bắc, từ thiên văn đến địa lý, dù sao cái gì cũng nói, chỉ cần có thể giết thời gian.

Tôi nói xen lẫn chuyện mình muốn biết vào trong đó, thật thật giả giả hỏi mấy vấn đề, cuối cùng tôi cũng hiểu được bảy tám phần chuyện của anh ta với Tô Tiểu Ái.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Cái gọi là đồng đội như thần, đối thủ như heo (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quả thật Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đồng quen biết nhau từ ba năm trước, quen biết trong một tang lễ.

Đó là khi Thẩm Thần Đồng vẫn còn là người đứng hạng nhất của công ty bảo hiểm, được xưng là cố vấn quản lý tài sản

Người giàu có thích mua bảo hiểm và bảo hiểm cũng có chỗ tốt, đó chính là có thể trốn thuế di sản

“Là thu thuế đối với di sản người chết để lại.

Ngày đó, vốn dĩ không phải Thẩm Thần Đồng đến nhà họ Tô, nhưng đồng nghiệp của anh ta có chuyện không thể đi được, thế là cuối cùng Thẩm Thần Đồng đến đó thay đồng nghiệp

Đó cũng là lần đầu tiên Thẩm Thần Đồng gặp mặt Tô Tiểu Ái. khi đó Tô Tiểu Ái mới mười bảy tuổi, Thẩm Thần Đồng cũng mới ngoài hai mươi.

Cụ thể họ nói chuyện thế nào, làm sao tiến đến với nhau Thẩm Thần Đồng cũng không nói, anh ta bảo, hai năm sau đó gặp lại Tô Tiểu Ái.

Sau khi mới đến đây, thật ra Thẩm Thần Đồng hơi bối rối, có lẽ vì thời điểm này anh ta đã nói chuyện cười gài với Thư Nhã Hân

Mà những ngày gần đây, vấn đề của Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đồng là người nhà Tô Tiểu Ái biết sự tồn tại của Thẩm Thần Đồng, họ muốn dùng thủ đoạn cường chế chia rẽ hai người.

Xem ra cho dù cha mẹ yêu chiều con cái như thế này, trong vấn đề kén vợ kén chồng cũng sẽ không nuông chiều con cái tới mức bất chấp tất cả.

Nhìn thế nào cũng thấy Thẩm Thần Đồng không xứng với Tô Tiểu Ái, Thẩm Thần Đồng ngoại trừ vẻ ngoài đáng để tự hào ra thì không còn gì cả, nhà họ Tô chấp nhận con rể kiểu này mới là lạ đó, đến lúc đó anh ta sẽ khiến nhà họ Tô trở thành đề tài nói chuyện khi rảnh rồi uống trà chiều của giới thượng lưu, mà Tô Tiểu Ái cũng sẽ trở thành trò cười.

Gần đây Tô Tiểu Ái đang ở Mỹ, vì người nhà lừa cô ta trở về, bây giờ Tô Tiểu Ái chẳng khác nào bị giam lỏng ở Mỹ, không có hộ chiếu không có tự do, Tô Tiểu Ái không có cách nào về nước

Tôi vui vẻ hẳn, đây quả thật là ông trời có mắt, chuyện ồn ào như vậy xảy ra ngay lúc này

Nếu như giữa Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đồng còn 30% khả năng ở bên nhau, như vậy tôi cũng phải diệt nốt xác suất 30% này đi

Loại bỏ 30%, dù sao cũng dễ dàng hơn so với loại bỏ 90%

Nhiều khi, vấn đề của bản thân người yêu, cũng chính là nhân tố lớn nhất khiến họ chia tay.

Giống như Trương Diệp và Tô Thường Thụy, từ khi mới bắt đầu Trương Diệp đã sai rồi, cho dù là leo lên giường Tô Thường Thụy, hay làm giấy chứng nhận sinh non giả để Tô Thường Thụy tiếp tục ở bên mình, cũng chỉ là cô ta tự tìm đường chết.

Không tìm đường chết sẽ không phải chết, vì sao đạo lý đơn giản như vậy mà vẫn có rất nhiều người không hiểu.

Tôi mở danh sách bạn tốt xem có người liên quan online không, nhưng không có ai online, mà lại có tình huống khác.

Tôi phát hiện Thư Nhã Hân xóa acc Mặc Cối rồi, chẳng lẽ cô ấy nghe theo đề nghị của tôi, lập một acc mới, rũ bỏ tất cả thành kiến, trải nghiệm trò chơi này từ đầu sao? Mà xóa đi cũng tốt, bây giờ đang đứng nơi đầu sóng ngọn gió, nhất định Thẩm Thần Đồng đã biết người viết bài là ai, chắc anh ta cũng hận Thư Nhã Hân đến nghiêng răng nghiêng lợi

Tôi nhìn danh sách sự đồ, cái tên Mặc Cối đã không còn, tâm trạng trở nên có chút vi diệu.

Mặc Cối đồng âm với ma quỷ”, cô ấy dùng cái tên này bái Thẩm Thần Đồng làm sư phụ, có lẽ là muốn dùng loại phương thức khó hiểu này nói cho anh ta biết, đạo phù ép thờ trắng biến 4 thành ma quỷ, mà quỷ ở ngay bên cạnh anh ta, nhưng từ đầu đến cuối anh ta vẫn không phát hiện ra.

*Mặc Cối (mogun) với ma quỷ (móguì) Khi Nghê Thường Nguyệt Nguyệt online đã là sau giờ cơm tối, nhưng bản thân Tô Tiểu Ái là nữ chính thì mãi không thấy online.

Tôi không kìm được hỏi Thu Liên Thành.

[Mật] Bạn nói thầm với Thu Liên Thành: Sư công, sao sư phụ vẫn chưa online, cô ấy sẽ không tức giận khi nhìn thấy bài viết chứ? [Mật] Thu Liên Thành nói thầm với bạn: Không, cô ấy đang tìm người điều tra xem ai đăng bài viết, bây giờ cô ấy bận chút việc, mà còn ở nước ngoài, vì vậy có lẽ hôm nay không thể online rồi

Quả nhiên, phản ứng đầu tiên của Tô Tiểu Ái là vung 3 tiền đi điều tra xem ai làm

Tôi đã đi trước một bước thay đổi mật khẩu tài khoản của Hạ Tuyết Trì, thật quá cơ trí

[Mật] Thu Liên Thành nói thầm với bạn: Đồ đệ, cậu đi làm nhiệm vụ hằng ngày với Bi Đắc Phan đi, hôm nay sự công không làm nhiệm vụ hằng ngày

[Mật] Bạn nói thầm với Thu Liên Thành: Sư công không cần để ý những kẻ vô vị kia, bạn và đại sư phụ cùng nhau kéo mình đi, mình vẫn quen làm nhiệm vụ hằng ngày với hai người.

Lúc này, không biết có phải Thu Liên Thành nói chuyện làm nhiệm vụ hằng ngày với Bì Đắc Phan không, Bì Đắc Phan mời tôi vào tổ đội

Sau khi vào Đội ngũ, không lâu sao Thu Liên Thành cũng vào, trong Đội ngũ ngoại trừ Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt, Bì Đắc Phan, Thu Liên Thành và tôi, người còn lại là người trong bang hội họ.

Tôi vội vàng gọi Trần Lộ, cô ấy mở acc Đường Môn mà lần trước giết Hạ Tuyết Trì, mai phục tại lối vào phó bản

Tôi mới loading xong, bên tai truyền đến tiếng đánh nhau, tôi xem xét xong lập tức cảm thấy vui vẻ, vì không chỉ một mình Trần Lộ mai phục ở nơi này, thời điểm chúng tôi đến đã lập tức rơi vào trong một đám tên đồ”.

*Tên đồ: Khi giết người chơi ở trạng thái hòa bình, tên nhân vật sẽ chuyển sang màu đỏ

Trong trò chơi này, có bản đồ là cường chế mở trận doanh, bản đồ của nhiệm vụ hôm nay cũng là bản đồ cường chế mở trận doanh

Năm người rơi vào giữa một đám tên đồ, lập tức bị giết sạch

“Tôi nói này, cô gọi nhiều người như vậy từ lúc nào thế.” Tôi trợn mắt há hốc mồm, từ khi tôi báo cho Trần Lộ đến giờ cũng chỉ ba đến năm phút mà thôi, trong thời gian ngắn như thế, rốt cuộc là vì sao cô ấy làm được.

“Bây giờ tôi là quản lý cao cấp của bang hội đó.” Trần Lộ nói nhẹ như không: “Kéo Đại Kỳ* chẳng lẽ không ai đến sao?”

*Trong bang hội có thể mua một thứ là Tụ Nghĩa Lệnh, có thể lập tức kéo người phù hợp yêu cầu đến bên cạnh (bang chúng, hảo hữu có độ hảo cảm cao)

Tôi lập tức phục sát đất, không hổ là tinh anh, tôi luôn cảm thấy tôi và cô ấy không phải chơi cùng một game! “Tôi còn đang buồn không có cơ gì, bây giờ tốt rồi, có đã đến.” Tâm trạng Trần Lộ dường như rất vui vẻ: “Phải thừa dịp nước đục, khuấy nhiều khiến hoàn cảnh hỗn loạn hơn.” “Tôi hiểu rồi.” Mục đích của Trần Lộ là muốn chớp lấy thời cơ này, làm một trận đại chiến giữa Ác Nhân Cốc và Hạo Khí Minh

Nếu như Hạo Khí Minh và Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông mà bị đánh cho không thờ nổi, dù hai người kia là quản lý cao cấp của bang hội thì họ cũng không thể ở lại trong Hạo Khí Minh nữa.

Nếu như trong game không có cách nào chơi đùa vui vẻ, trong hiện thực lại không thể gặp mặt, toàn bộ đều gặp phải chuyện bức mình không hay, đoán chừng trong lòng Tô Tiểu Ái cũng phải đánh giá lại mối tình này.

Lại thêm lúc này xuất hiện một người đáng tin hơn, xứng đáng ở bên cô ta hơn Thẩm Thần Đông, như vậy mà Tô Tiểu Ái vẫn kiên trì không thay đổi lòng dạ, tôi tuyệt đối phải gờ ngón tay cái lên khen một tiếng hảo hán.

[Đội ngũ] Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt: Chúng ta bị canh xác rồi, về điểm hồi sinh trước! [Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Xây ra chuyện gì, vì sao những người này lại giết chúng ta?

[Đội ngũ] Bì Đắc Phan: Là một đám người nhảm chán, đồ đệ đừng để ý, bạn về doanh địa trước đi, sau đó bay về lãnh địa bang hội, tạm thời đừng đi ra ngoài

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Vậy mọi người thì sao? [Đội ngũ] Thu Liên Thành: Chúng ta muốn chơi với chúng

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Nhưng họ có rất nhiều người, mình ở lại giúp đỡ

[Đội ngũ] Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt: Đồ đệ và không sao đâu, sư phụ sư nương nhất định phải bảo vệ bạn

Bì Đắc Phan kéo Đại Kỳ, gọi những người đang online trong bang hội đến, ta không tin, hôm nay không làm được nhiệm vụ hằng ngày này

[Đội ngũ] Thu Liên Thành: Đồ đệ nghe lời, logout hoặc về lãnh địa bang hội, tạm thời đừng đến bản đồ không phải trung lập

[Đội ngũ] Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt: Đúng vậy, Tiểu Xuân, bạn đi thuê đội đi, mình nhớ bạn còn thiếu đai lưng, mình tìm đội cho, bạn treo máy là được.

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Mình không muốn, mình muốn ở cùng một chỗ với sư phụ sư nương, mọi người đều ở nơi này, một mình mình chạy mất, dù có chuyện gì xảy ra, không phải chỉ là chết thôi sao, không có gì ghê gớm cả!

[Đội ngũ] Bì Đắc Phan: Nói rất hay! Không hổ là đồ đệ của ta!

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Chơi game không phải để vui vẻ sao? Mình không giết chết được người ta, nhưng ít nhất có thể nằm chết với mọi người!

Thời điểm như thế này, nếu như tôi chạy mất, như vậy cung tâm kế này của tôi đến hồi kết rồi, cơ hội tốt như vậy tôi không muốn bỏ lỡ, nếu bỏ lỡ tôi không phải là đồ ngốc, mà là thiếu năng trí tuệ rồi.

Trong trò chơi, cùng chung hoạn nạn luôn dễ dàng rút ngắn khoảng cách, cũng dễ dàng tăng hảo cảm, hảo cảm của Tô Tiểu Ái tạm thời đã cày đến giới hạn rồi, tiếp theo cần những người này giúp tôi tăng giới hạn hảo cảm

Mà muốn những người này giúp đỡ, đầu tiên tôi phải cày đây háo cảm đối với những người này, bây giờ cơ hội ngay dưới tầm mắt, tuyệt đối là thời cơ một bước lên trời, bỏ qua, muốn tìm cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Cái gọi là đồng đội như thần, đối thủ như heo (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kết quả cả một buổi tối, ngay cửa phó bản đã xảy ra một trận chiến, vốn chỉ là một nhóm người nhỏ của hai bang hội đánh nhau, về sau có những người khác đến làm nhiệm vụ, bị bắt buộc phải tham gia vào trận chém giết này, thế là trận chiến này giống như quả cầu tuyết, càng ăn càng to, đánh đến tận đêm khuya, ngoài cửa phó bản đã phủ đầy máu đỏ.

Chờ đến khi các chỉ huy của Hạo Khí Minh và Ác Nhân Cốc phản ứng được, người ngựa hai phe đã lộn xộn không thể tách rời rồi.

“Như thế này cũng thật quá khoa trương.” Tôi chứng kiến toàn bộ quá trình, ghen hòng nhìn trần trời.

Sự kiện bắt đầu từ một bài viết, Thu Liên Thành như một chiếc máy hấp dẫn hận thù di động, biến thành đối tượng mà mọi người muốn báo thù, nhưng anh ta lại luôn trốn trong lãnh địa bang hội không ra ngoài, muốn giết cũng không giết được

Nhưng dưới sự tha thiết mong chờ của tôi, anh ta đã gia nhập vào Đội ngũ dẫn tôi đi làm nhiệm vụ hằng ngày, thật sự là sự công quốc dân

Thật sự xin lỗi, đồ đệ lừa người rồi

“Ngủ thôi.” Mười hai giờ đêm, Trần Lộ tắt máy tính đúng giờ, tôi không thể không cảm thán, quả thật Trần Lộ quá thích hợp làm công việc này, thậm chí ở một mức độ nào đó, cô ấy còn thích hợp làm bà chủ Văn phòng Phán Hồng hơn tôi.

Mặc dù tôi biết cô ấy muốn một lần chơi lớn, nhưng không nghĩ vừa ra tay đã trực tiếp dẫn đến hỗn chiến giữa hai trận doanh lớn.

Nhân tài! Cô ấy thật sự là một nhân tài.

Thế là trong lúc hỗn loạn, tôi cũng bày tỏ ngày mai phải đi học nên đi ngủ trước

Chết cùng họ cả một buổi tối, độ hảo cảm đã cạn đầy rồi, mà bây giờ nhiều người, họ cũng không có tâm trạng để ý đến chuyện của tôi, thế là nói vài câu đơn giản rồi tôi bèn logout tắt máy

Không biết có phải vì game làm ảnh hưởng hay không, tôi nằm mơ thấy mình là nhân vật trong trò chơi, đang là hồng danh ra sức giết địch

Có lẽ trong mơ quá hưng phấn, dẫn đến buổi sáng tôi không có tinh thần

Tôi vệ sinh cá nhân buổi sáng xong, ăn sáng, xuống nhà chạy bộ một vòng xong mới quay về

Sau khi mở máy tính, tôi vẫn mở xem Tieba trước, quả nhiên, trận loạn đấu đêm qua đã lan đến tận Tieba, tiêu đề là: Một tên vô liêm sỉ dẫn đến loạn đấu lớn giữa Ác Nhân Cốc và Hạo Khí Minh.

Tổng kết này có thể nói vô cùng vang dội, thẳng thắn, tôi cũng không thể không bội phục những người viết ra tiêu đề này, vừa ra tay đã định trước là một bài viết hot.

Tôi xem nội dung bài viết, trong bài viết phân tích kỹ càng rất cuộc vì sao người giữa hai phe đánh nhau, đương nhiên đến đây phải đề cập đến Đội ngũ năm người xuất hiện ở cửa phó bản lúc đầu.

Nghề Thường Nguyệt Nguyệt, Bì Đắc Phan và Thu Liên Thành, cùng với một người lạ, chính là tôi

Bởi vì ID của tôi là một ID lạ lẫm, không có cách nào, một người mới nhỏ bé, người trong trò chơi còn chưa kịp biết đến tôi

Những người này bắt đầu tám chuyện của tôi, tôi càng ngày càng thấy hứng thú, tác giả của bài viết này quả thật là một nhân tài, cũng chỉ đơn thuần dựa vào dự đoán đã đoán ra được 50% chân tướng, đương nhiên 50% còn lại là nói hươu nói vượn.

Nhưng 50% chân tướng này cũng có thể nói rõ ra vấn đề, là một ID xa lạ, tôi có phải là nhân yếu* không, vì sao những người này lại làm nhiệm vụ với một acc nhỏ, nhìn thế nào cũng quái dị.

*Nhân yếu: người chơi nam chơi nhân vật nữ trong game

– Nghĩa rộng để chỉ những người chơi nhân vật không giống với giới tính ngoài đời.

Thế là trong Tieba bắt đầu xuất hiện bài viết tâm chuyện của tôi rồi.

Bao gồm cả hình dáng nhân vật trong trò chơi của tôi, rất cuộc là nam hay nữ, tất cả đều bị đào ra

Sau cùng người này còn chê chuyện chưa đủ lớn, thả vào hình ảnh một nam sinh khá là xinh đẹp

Tôi cũng không biết rất cuộc người này muốn bôi nhọ tôi hay là muốn khen tôi nữa.

Tuy nhiên nhìn đến đây tôi đại khái đoán được người đăng bài viết này là ai, tôi trực tiếp gọi một cuộc điện thoại cho ông chủ, ông chủ giờ này còn đang ngủ, quả nhiên, khi nhận điện thoại của tôi, giọng điệu không không được bình tĩnh, cách xa như vậy mà tôi cũng có thể cảm nhận được tức giận khi bị đánh thức của ông chủ.

“Bài viết chính là tôi đăng, vì tin tức đưa cho cô không đầy đủ, coi như là hàng tặng kèm.” Ông chủ nói xong cúp điện thoại luôn

Ông chủ nói tin tức không đầy đủ, hẳn là nói về chuyện của Tô Tiểu Ái

Tuy nhiên món quà này đến rất đúng lúc, tôi rất thích

Ông chủ vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp, tấm ảnh này cũng không phải là tùy tiện tìm trên internet, mà là dùng phần mềm ảo ghép ảnh, nhưng nhìn vào hoàn toàn không nhận ra dấu vết ghép ảnh, để hacker internet làm loại chuyện này, tôi vẫn cảm thấy có tội, đây không phải là không biết trong nhân tài sao? Bởi vì tấm ảnh này, độ hot của bài viết tăng mạnh, dù sao chàng trai có nhan sắc như thế này, hiện tại vẫn vô cùng có thị trường.

Chàng trai xinh đẹp tinh tế, lại không lộ ra nét giống một cô gái, trong thế giới chỉ xem trọng bề ngoài như bây giờ, so với người bình thường thì dễ dàng hơn nhiều.

Đến chàng vạng tối, bài viết này lại được cập nhật, ông chú thật là một người xem náo nhiệt còn chê chuyện chưa đủ lớn, ở trong bài viết, ông chú giả thiết ra một gia tộc siêu cấp, mà thân phận của tôi, là con trai được cưng chiều nhất trong gia tộc này

Điều này khiến tất cả mọi người không bình tĩnh được nữa, người nói xem người có giá trị nhan sắc cao thì thôi, lại còn là một đại gia siêu cấp, loại nhân vật không có thật chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết, phải mong một cái lại chạy ra ngoài hiện thực, lập tức dấy lên tình yêu giữa cô bé Lọ Lem với chàng hoàng tử của bao nhiêu thiếu nữ xuân thì.

Nhất thời, tiêu điểm khiến tất cả mọi người chú ý lập tức chuyển sang tôi, dùng phương thức bị người khác làm rò rỉ để tạo dựng một thân phận chính là cách không thể tốt hơn

Trước mắt tôi đã lấy được lòng tin của họ, con đường tiếp theo chính là tìm cơ hội tuồn ra thân phận của mình

Bản thân Tô Tiểu Ái là thiên kim tiểu thư của tập đoàn tài chính, có thể sống vai với cô ấy, dường như cũng chỉ có tôi với cái giả thiết kia

Nếu họ biết, thân phận thật sự của giọng nói nam thần, vẻ ngoài xinh đẹp, cùng với bối cảnh đại gia lại là một cô gái có tâm cơ thâm trầm, không biết họ có bị sụp đổ không.

Nhưng cho dù nói thế nào, trước mắt, tôi thật sự đã gây được sự chú ý, mà trò vui cũng sắp mở màn rồi, từ đầu ẩn nhẫn và im lặng, tuần tự tiến lên cây độ hào cảm, không phải vì ngày hôm nay sao? Tôi tắt trang web đi, vào trò chơi, thanh tiền độ vừa load xong, lập tức thấy kênh mặt nháy liên tục.

Tôi kéo danh sách bạn tốt ra xem lướt qua, Nghê Thường Nguyệt Nguyệt online, Bì Đắc Phan không online, hẳn là đánh nhau kịch liệt cả đêm giờ đi ngủ bù rồi, Tô Tiểu Ái vẫn không online, Thẩm Thần Đông cũng không online.

Tôi tắt danh sách bạn tốt, lời mời từ đội của Nghê Thường Nguyệt Nguyệt hiện ra, tôi đồng ý, cô ta đang nói trong kênh Đội ngũ, tới lãnh địa bang hội, nơi khác không an toàn

Tôi offline khi ở bản đồ vào phó bản, vừa mới online không bao lâu đã có rất nhiều người chạy về phía tôi, không cần cô ta nói tôi cũng biết rõ phải đi đến lãnh địa bang hội, dù sao So với Thẩm Thần Đông và Tô Tiểu Ái, sự tồn tại của tôi còn hấp dẫn một số người hơn.

Hết cách thôi, đại gia trong hiện thực thật sự có tính ảo tưởng quá cao.

Tôi không thể không bội phục ông chú, đây rõ ràng là nam chính được vẽ nên trong tiểu thuyết tình cảm, áp lên trên người tôi lại không có chút gì là không phù hợp, xem chừng toàn bộ công lao đều nhờ vào tấm ảnh kia

Đến lãnh địa bang hội, tôi tắt toàn bộ kênh, chỉ để lại kênh Gắn và kênh Đội ngũ.

Nghê Thường Nguyệt Nguyệt dường như là lần theo bước chân tiến vào lãnh địa bang hội của tôi, cô ta vừa đi đến đã vòng vài vòng quanh tôi

Tôi biết có lẽ cô ta đang làm công tác chuẩn bị mở miệng hỏi tôi như thế nào, bởi vì thể diện và thân phận, nên có chút ngại ngùng khi hỏi tôi.

[Gắn]Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Chào buổi tối sư nương.

[Gắn]Nghê Thường Nguyệt Nguyệt: Chào buổi tối đồ đệ, bạn xem bài viết chưa? [Gắn]Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Bài viết gì vậy? Mình chưa xem, bây giờ mình đi xem đây

[Gắn]Nghê Thường Nguyệt Nguyệt: Trong bài viết có người đào bới bạn đấy, bạn mau đi xem một chút đi.

Tôi đáp lại vài tiếng, cố ý dừng lại trong chốc lát, sau đó mới tiếp tục nói chuyện

[Gắn]Xuân Miên Bất Giác Hiểu: [icon kinh hãi] [icon kinh hãi] [icon kinh hãi] Chuyện gì đây, đây là ai, mình bị điều tra sao?

[Gắn] Nghê Thường Nguyệt Nguyệt: Chẳng lẽ trong bài viết kia nói là sự thật? Đồ đệ, đó thật sự là ảnh của bạn sao? [Gắn]Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Sư nương chờ một chút, mình gọi điện thoại

Nói xong, tôi gọi cho ông chú xóa bài viết

Bài viết này nhất định phải xóa đi, không xóa thì làm sao thể hiện bối cảnh hùng hậu của tôi, nhất định có người cảm thấy bài viết này nói là giả, chuyện tôi cần làm chính là khiến họ cảm thấy bài viết này là sự thật.

Vì vậy tôi không chỉ phải xóa bài viết này, bao gồm bài Trần Lộ viết, còn có bài viết của Nghê Thường Nguyệt Nguyệt, đều xóa hết.

Hiệu suất của ông chú khá cao, trong lúc xóa bài viết vẫn không quên gửi văn kiện đến cho tôi

Trong túi văn kiện chủ yếu là một số thứ tin tức thân phận, bao gồm cả tin tức gia tộc, cùng với những thứ cấu thành trong mỗi khía cạnh của tôi, tất cả đều được làm giả.

Đóng kịch phải đầy đủ, chi tiết quyết định thành bại, đây là quan niệm mà tôi vẫn luôn tôn sùng.

Bất luận là lúc nào, nghiêm túc cẩn thận sẽ không sai, nếu không chúng tôi làm nghề này, sớm muộn cũng bị người ta đánh chết

Tôi rất ham sống, tôi muốn sống lâu dài, không phải nói tai họa lưu lại ngàn năm sao? Tôi chính là tai họa, xin cho tôi ở lại ngàn năm đi

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Được rồi sư nương, không sao rồi.

[Đội ngũ]Nghê Thường Nguyệt Nguyệt: Đồ đệ, bạn làm gì vậy? Không thấy bài viết đâu..

Là bạn làm à?

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Sư nương nói gì vậy, mình không hiểu nhiều về máy tính, bài viết bị xóa rồi sao? Nghê Thường Nguyệt Nguyệt sợ ngây người, dù sao chỉ là thời gian gọi một cuộc điện thoại, bài viết liên quan trong Tieba cũng đều không còn

Có thể làm được chuyện này, hoặc là nhân viên quản lý Tieba, hoặc là người có bối cảnh đóng bài viết.

Liên hệ với quản lý Tieba, khả năng này cũng có, nhưng mọi người càng tin tưởng là người có bối cảnh đóng bài viết hơn.

Vì chuyện xảy ra, chúng ta luôn phỏng đoán chân tướng dưới góc độ mình am hiểu nhất

Rốt cuộc chân tướng là gì, có thể đến cuối cùng cũng không ai biết, nguyện ý tin tưởng thì đó là chân tướng, chân tướng không được tin tưởng vậy không cần tồn tại nữa.

Chương 73: Cái gọi là đồng đội như thần, đối thủ như heo (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nghê Thường Nguyệt Nguyệt vòng quanh tôi thêm vài vòng, tôi cảm thấy ánh mắt cô ta nhìn tôi đã không giống trước, dù sao thân phận bây giờ của tôi không chỉ là nam thần, đến nhân vật tạo ra cũng là nam thần.

Vì bài viết, cả một buổi tối không ngừng có người xin thêm tôi làm bạn tốt, tất cả tôi đều coi thường, trong thế giới của nam thần, không cần để ý đến những kẻ cận bã như các người

Trong địa bàn bang hội càng ngày càng nhiều người, người nhiều thêm chính là bang chung của bang hội chúng tôi và bang hội liên minh, họ đều đến vây xem tôi

Bài viết trên Tieba bị xóa, rất nhanh đã kéo theo rất nhiều suy đoán về bài viết, suy đoán rốt cuộc tôi là ai.

Tôi nói mấy câu với Nghê Thường Nguyệt Nguyệt trong kênh Đội ngũ rồi logout, trước khi logout, tôi nói với cô ta một tiếng, hai ngày tới tạm thời không muốn vào trò chơi, hoặc là đổi ID khác, chờ sau khi hạ nhiệt thì sẽ trở lại

Hạo Khí Minh và Ác Nhân Cốc vẫn đang hỗn chiến, dù sao người giết ta ta phải giết lại người, trong game mà không thể xông pha giang hồ thoải mái thì thật quá mất hứng

Thế là thế giới trò chơi vốn dĩ bình thản, trong nháy mắt gió nổi mây vần, những ngày này người hóng drama tràn vào khu chúng tôi ngày càng nhiều, có thể nói như khách qua sông, phía GM* thậm chí còn tạm thời đóng chức năng tạo nhân vật mới.

*GM: Game Master-quản lý, điều hành game Hai ngày tiếp theo, tôi quả thật không vào trò chơi, vì Hà Vũ Phi hẹn tôi bàn bạc chuyện hôn lễ của cô ấy.

Lại thêm hơn một tuần lễ, hôn lễ của Hà Phi Vũ và Trình Dật cũng sắp đến ngày cử hành

Áo cưới của cô ấy và chương trình cụ thể trong hôn lễ vẫn chưa đặt xong, vì trong game vẫn đang loạn đấu, nên tạm thời tôi cũng không vào game được, hơn nữa có Trần Lộ chú ý bên kia, tạm thời tôi cũng có thể buông chuyện của Thư Nhã Hân ra một chút.

Tôi hẹn gặp Hà Vũ Phi tại một quán cà phê, tôi ra khỏi nhà sớm hơn một chút, nhưng khi đến thì Hà Vũ Phi đã đến trước rồi

Tôi cảm thấy muốn trở thành bạn bè, quan niệm giống nhau rất quan trọng, nếu không thì thật sự là lời không hợp lý không nói quá nửa câu, sỡ dĩ tôi vẫn còn giữ liên lạc với Hà Vũ Phi có lẽ cũng là vì nguyên nhân này.

Đã sắp làm cô dâu, từ trong ra ngoài Hà Vũ Phi đều toát ra một hơi thở rất hạnh phúc, khiến người ta thấy được tâm trạng vui vẻ của cô ấy, gần đây sắc mặt cô ấy rất tốt, yêu đúng người, thật sự mỗi ngày trôi qua đều là lễ tình nhân.

Tâm trạng tốt, lo gì sắc mặt không tốt

Tôi không nhịn được nghĩ đến Thư Nhã Hân, từng có lúc cô ấy cũng khiến người khác có cảm giác như thế này, nhìn thấy cô ấy đã cảm thấy vui vẻ rồi, nhưng mà lần gặp mặt trước, quả thực cô ấy biến mình thành bộ dáng gần giống như thời điểm tuột dốc nhất của Hà Vũ Phi, cũng không khác so với tình trạng đó là mấy.

“Lát nữa chúng ta đi ăn trưa, lần trước Trình Dật phát hiện một quán ăn Thái ngon lắm.” Hà Vũ Phi gọi phục vụ đến, gọi hai cốc mocha.

“Nhất định, hôm nay tôi phải ăn thật mạnh để chặt chém cô, còn không thì đem thân đưa thiệp cưới cho tôi, thật muốn đánh cô.” Tôi cười mắng, “Sao rồi, sắp làm cô dâu, tâm trạng thế nào?”

“Tất nhiên ngày nào tâm trạng cũng rất vui.” Hà Vũ Phi cười nói: “Cô không biết đầu Hiếu Hiểu, hai ngày trước tôi lướt weibo, lướt đến một bài hạt giống tâm hồn, có một câu nói như vậy, luôn có một người khiến rất nhiều năm sau có phải cảm ơn anh ta vì đã không cưới cô.”

“Người có nói là Tô Thường Thụy à.” Ba chữ Tô Thường Thụy này đã từng là nỗi khổ riêng mà Hà Vũ Phi không muốn đụng vào, mà bây giờ, cô ấy đã có thể vui vẻ với mấy chữ này, bởi vì chẳng là gì nên sẽ không thèm để ý, đây có lẽ là cách giải thích chính xác nhất của bùng tay

Sự trả thù tàn nhẫn nhất đối với một người, chính là coi như không thấy.

“Đúng vậy, thật thần kỳ, tuy nhiên có ai chưa từng yêu phải mấy tên rác rưởi, đều đã qua rồi.” Hà Vũ Phi xua tay nói: “Cô đó, vụ gần đây của cô có tiến triển chưa? Lần trước Trình Dật còn hỏi về cô, nói là thiếu lời mời với đại nhân cô, cần gì cứ nói, có thể giúp được một tay, sẽ cố gắng hết sức.” “Nếu cần, tôi sẽ không khách khí” Tôi nói: “Trước mắt vẫn chưa có gì cần giúp đỡ, tôi vẫn có thể đối phó

Tin tức lần trước cô cho tôi đã là một đại ân rồi.” “Lần trước.” Hà Vũ Phi nghĩ nghĩ: “Chuyện bệnh quáng gà sao?”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu một cái: “Còn có ba năm trước, chuyện cô ta từng về nước.”

Liên quan đến chuyện này tôi nhờ Hứa Mạch điều tra giúp tôi một chút, tuy nhiên chỗ anh ấy cũng không có tiến triển gì.

“Giúp được là tốt rồi.” Cô ấy nói: “Nếu chỗ tôi có đầu mối gì mới sẽ nhanh chóng nói cho cô.”

“Cô vẫn nên chuyên tâm chuẩn bị hôn lễ của cô đi.” Tôi cười từ chối cô ấy, dù sao chuyện tôi làm bây giờ cũng không phải khiến người ta hạnh phúc, tôi không muốn chuyện vui của Hà Vũ Phi dính phải loại xui xẻo này: “Cô dự định tổ chức hôn lễ kiểu Trung Quốc hay kiểu Tây?” “Cha mẹ tôi hi vọng làm hôn lễ kiểu Trung Quốc, cha mẹ Trình Dật cũng cảm thấy kiểu Trung Quốc rất tốt, có cảm xúc.” Hà Vũ Phi rất thẳng thắn nói: “Chúng tôi thì cảm thấy hôn lễ kiểu Trung Quốc rất rườm rà.”

“Cả đời có một lần cưới, rườm rà một chút không phải càng có ý nghĩa hơn sao?” Trong nháy mắt tôi đã tưởng tượng ra tạo hình cổ đại của Hà Vũ Phi và Trình Dật, cái này không nghĩ còn đỡ, một khi đã nghĩ tới, ý nghĩ để cô ấy mặc trang phục tân nương cổ đại càng thêm kiên định: “Ồ, tôi cũng cảm thấy kiểu Trung Quốc rất tốt, hôn lễ kiểu Tây không phải không được, nhưng tôi cảm thấy, người Trung Quốc vẫn nên giữ gìn truyền thống.”

“Đến cô cũng nói như vậy, nếu như tôi không làm kiểu Trung Quốc, vậy thì bị chúng bạn xa lánh rồi.” Hà Vũ Phi trêu ghẹo nói, “Đã mua lễ phục rồi, một bộ áo dài, một bộ áo cưới Hán phục, còn có một bộ áo cưới kiểu Tây

Lát nữa ăn cơm trưa xong chúng ta đi xem áo cưới, hôm qua họ gọi điện thoại cho tôi, nói đã làm xong rồi, chẳng phải tôi đã gọi cô đầu tiên sao?”

“Thế còn tạm được, tôi tạm thời tha thứ cho cô việc cô không đích thân đến đưa thiệp mời cho tôi.” Dù gì tôi cũng là bà mai của Trình Dật và Hà Vũ Phi, đến lúc đó họ không cho tôi một bao lì xì lớn thì cũng thật có lỗi với tôi

“Lúc đầu tôi muốn gọi cô làm phù dâu, để Hứa Mạch làm phù rể” Hà Vũ Phi nói: “Tuy nhiên vì lúc đó sẽ có rất nhiều người chụp ảnh, tôi sợ ngộ nhỡ bị chụp phải, không tốt lắm.” “Đúng tôi không thích hợp làm phù dâu.” Hà Vũ Phi vẫn là người biết chừng mực, trong hôn lễ của cô ấy và Trình Dật, nếu như tôi và Hứa Mạch cùng xuất hiện đảm nhiệm phù dâu và phù rể, vậy nhất định Tô Thường Thụy sẽ nhìn ra chuyện ẩn trong đó, lúc trước tôi là do Hứa Mạch giới thiệu vào Tập đoàn Giang Hải, nếu như tôi qua lại với Hà Vũ Phi, suy nghĩ một chút là có thể nhìn ra vấn đề.

Nếu như chỉ là tham gia hôn lễ bình thường, vậy thì không quan trọng, dù sao thân phận của tôi là em họ của Hứa Mạch, em họ và anh họ đi tham gia hôn lễ của Trình Tổng, chuyện này không có gì lạ cả.

“Tiếc thật, tôi thật sự rất muốn để cô làm phù dâu.” Hà Vũ Phi tiếc nuối nói: “Vi Hiểu Hiểu, cô nhất định không biết, trong mắt tôi, cô chính là ân nhân lớn nhất.”

“Người cô phải cảm ơn hẳn không phải là tôi.” Tôi cười nói: “Hẳn là cảm ơn chính mình cho dù khổ đau như vậy vẫn chống đỡ được, nói trắng ra là khi đó tôi chỉ nhận tiền để diệt trừ tai họa, vì vậy cô không cần cảm ơn tôi như vậy, chúng ta là bạn bè, không phải sao?” “Đương nhiên.” Cô ấy nói: “Ừm, nếu như vậy sau này tôi không nói nữa, chúng ta là bạn bè, Hiểu Hiểu, chúng ta mãi mãi là bạn bè.”

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Cái gọi là đồng đội như thần, đối thủ như heo (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đi thử áo cưới với Hà Vũ Phi, sau đó lại đi uống trà chiều, rồi đi dạo phố một lát, Trình Dật gọi điện thoại cho Hà Vũ Phi, nói là buổi tối ông bà Trình mở tiệc, muốn Hà Vũ Phi đến ăn cùng.

Chúng tôi tạm biệt tại cửa của cửa hàng, tôi mua một đồng hồ xách trên tay, sau khi xuống bãi đậu xe dưới lòng đất, nhét hết đồ vào trong xe

Lúc này Trần Lộ gọi điện thoại đến, hỏi tôi có về ăn cơm tối không, khi về mua một chai xì dầu, tôi đáp lại được, mua một chai xì dầu ở siêu thị nhỏ gần nhà

Mang theo một đồng hồ về nhà, Trần Lộ nhú mày, mày may không phát biểu một chút ý kiến gì cả.

Dạo phố không mua đồ thì khác gì cá ướp muối chứ

Cơm tối Trần Lộ làm chính là cơm thịt heo cốt lên chiên xù, mỗi lần cô ấy làm cơm đều là một kiểu hường thụ.

“Sau này nếu ai cưới được cô, tuyệt đối là đã tích đức mấy đời.” Tôi không nhịn được cảm thán: “Cổ nói xem còn việc gì cô không làm được không?”

“Ừm, hình như tạm thời không có.” Tính cách Trần Lộ cũng giống tôi, cũng là người cho đến bây giờ không biết khiêm tốn là cái gì, không còn cách nào, năng lực mạnh đến một trình độ nhất định thì không cần phải khiêm tốn, quá khiêm tốn thì không khác gì với kiểu ngạo rồi

Rửa dọn bát đĩa xong, tôi ngồi vào máy tính, mặc dù nói quả thật hai ngày này tôi không thích hợp vào trò chơi, vì bài viết vạch trần kia của ông chú, bây giờ tôi trở thành người nổi tiếng trong Kiếm Tinh Duyên 3 rồi.

Gia tộc tuyệt thế, hào môn đỉnh cấp trong hiện thực, quả thật thân phận như vậy rất dễ bị ghen ghét

“Có định làm như thế nào?” Trần Lộ bưng một đĩa bưởi đã bóc đến tay tôi: “Thật sự mấy ngày tới không vào game à?” “Tất nhiên không thể” Con chuột của tôi đi đến biểu tượng trò chơi, rất quyết đoán mở ra: “Trên thế giới này, còn có một thứ gọi là acc nhỏ nha.”

Khi acc chính không có cách nào chơi được, lập một acc nhỏ chính là lựa chọn tốt nhất, đương nhiên, cũng là lựa chọn thích hợp nhất trước mắt

Sau khi tôi lập xong acc nhỏ, thì thêm bạn tốt Bi Đắc Phan, Nghê Thường Nguyệt Nguyệt, Thu Liên Thành và Bạch Lưu Sương

[Mật] Bạn nói thầm với Bi Đắc Phan: Sư phụ, em là Xuân Miên Bất Giác Hiểu, acc kia tạm thời không cách nào online, vì vậy lập một acc nhỏ

Tôi copy câu này lại gửi cho mấy người đó, rất nhanh, một lời mời xin gia nhập tổ đội gửi đến, trong Đội ngũ, Nghê Thường Nguyệt Nguyệt, Bi Đắc Phan và Thu Liên Thành đều đang ở đó, nhưng Bạch Lưu Sương vẫn không hề online.

Tính ra đã vài ngày cô ta không online, trong lòng tôi không khỏi hoang mang, cô ta vì nguyên nhân nào đó ngoài đời thật nên không thể online, hay là vì chuyện bức mình mấy ngày nay trong game mà không muốn online

Sau khi đi xong phó bản ngày, Bạch Lưu Sương cũng không hề xuất hiện, tính ra đã ba ngày rồi

[Đội ngũ] Nghê Thường Nguyệt Nguyệt: Đồ đệ, chỗ này của mình có thuốc lên cấp, ăn vào sẽ miễn cấp, bạn chờ một chút, mình tìm cho bạn

[Đội ngũ] Mộc Xuân Phong: Cảm ơn sư nương

Mộc Xuân Phong chính là acc nhỏ của tôi, không giống với ban đầu, lần này tôi không từ chối lên miễn cấp.

Tôi gửi một tin nhắn riêng cho Thu Liên Thành, hỏi vì sao sư phụ vẫn không online, Thu Liên Thành nói cho tôi biết, mấy4ngày nay Bạch Lưu Sương đều có việc, vì vậy không lên game.

Có việc? Đây rõ ràng là cái cớ, mà nếu như thật sự có chuyện gì xảy ra, Thu Liên Thành hẳn sẽ không vào game mới đúng, dù sao ở hiện thực, bạn gái cũng mất rồi, nào còn lòng dạ mà chơi game nữa chứ

Không có cách nào tiếp cận Tô Tiểu Ái, chỉ có thể tiếp tục cày háo cảm với những người này thôi.

Ác Nhân Cốc và Hạo Khí Minh vẫn còn tiếp tục loạn chiến, mặc dù những bài viết bát quái đó bị cưỡng ép xóa bỏ, nhưng cũng không chống lại được những người chụp lại bài viết kia, xóa bài viết một lần3thì lại đăng lại, sự kiện vẫn đang rất hot, nhất là trong lúc bỗng nhiên đảo bối ra được một đại gia siêu cấp tới đây, độ hot của bài viết này có thể giảm xuống thì mới lạ đó.

Tô Tiểu Ái không xuất hiện, kế hoạch của tôi cũng không có cách nào thực hiện, trong lòng tôi có phần nóng nảy buồn bực

Thế loại không có cách nào nhúng tay ở ngoài đời, chỉ có thể tìm kiếm đột phá từ trong game thế này thật sự quá phiền toái

Tất cả như đạt đến ngưỡng không thể tiến tiếp, tôi phải tìm ra một điểm đột phá mới được.

Tôi nói với họ một tiếng muốn đi nghỉ ngơi rồi đóng giao diện game lại

Tôi mở Tieba đọc những bài viết kia, đại não đang nhanh chóng vận chuyển.

Tình huống bây giờ là, cuối cùng tôi cũng đánh vào giữa đám người này, cùng chung hoạn nạn là chất xúc tác để tăng tình cảm, nhưng nhân vật mấu chốt là Tô Tiểu Ái lại mãi không xuất hiện, bây giờ cô ta ở Mỹ, cũng không có cách nào ra tay ngoài đời thật

“Phải làm cho Tô Tiểu Ái xuất hiện mới được.” Tôi thì thầm một tiếng.

“Cô có biện pháp gì không?” Trần Lộ vừa vận nghe thấy tiếng thì thầm của tôi liền thuận miệng hỏi một tiếng

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu: “Trước mắt không có biện pháp gì khả thi.” “Tô Tiểu Ái không có ở đây, nhưng Thẩm Thần Đông vẫn còn mà.” Trần Lộ nhắc nhở tôi: “Cô giải quyết Thẩm Thần Đông, không phải cũng khiến họ chia tay sao?”

Tôi ngẩng ngẩng cả người, đúng vậy, sao tôi lại chui vào ngõ cụt thế, không nhất thiết phải giải quyết Tô Tiểu Ái, Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông, giải quyết một trong hai người đó là có thể hoàn thành nhiệm vụ

Chỉ là khi đó cần nhắc rằng, trong tình cảm này của Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông, Tô Tiểu Ái là người nắm giữ quyền chủ đạo, cô ta muốn chơi, chút tình cảm này vẫn có thể tiếp tục, nếu như cô ta không muốn chơi nữa, như vậy cô ta và Thẩm Thần Đông có thể chia tay ngay lập tức.

Bây giờ Tô Tiểu Ái không có ở đây, Thẩm Thần Đông vẫn còn mà, mặc dù Thẩm Thần Đông không phải người chiến thắng chủ đạo trong mối tình kia, nhưng chỉ cần một phía cũng là một nhân tố chủ yếu ảnh hưởng đến việc tình cảm này có thể tiếp tục không.

Mà một khi Thẩm Thần Đông thay lòng đổi dạ, đó chính là anh ta tự tìm đường chết, Tô Tiểu Ái chắc chắn sẽ không cần anh ta nữa

“Cô nhắc nhở tôi thật đúng lúc.” Tôi không nhận được nói: “Quả thực khiến tôi hiểu ra.” Vừa rồi tôi vẫn còn lo nghĩ vì mọi chuyện đi vào ngõ cụt, từ một lời nhắc nhở của Trần Lộ lập tức có mấy mạch suy nghĩ nổi lên

Kỷ thật ngay từ đầu tôi cũng đã chuẩn bị kế hoạch phía Thẩm Thần Đông, chỉ là về sau phát hiện tiếp cận Tô Tiểu Ái gọn gàng dứt khoát hơn, vì vậy tạm thời không sử dụng kế hoạch đó mà thôi

“Cô nghĩ ra phải làm gì rồi à?” Trần Lộ cười hỏi.

“Muốn quyền rũ một chàng trai không có bạn gái ở bên cạnh, vẫn có rất nhiều biện pháp.” Tôi vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, bây giờ đã mười giờ rồi, thời gian không còn sớm, nghĩ nghĩ một lát, tôi lại đặt điện thoại di động xuống: “Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai nói tiếp, hôm nay coi như là nghỉ ngơi giữa trận”

Tài khoản Hứa Mạch lập là một nhân vật nữ trưởng thành, kế hoạch của tôi chính là dùng tài khoản nữ kia của Hứa Mạch tiếp cận Thẩm Thần Đông

Bây giờ kế hoạch Tô Tiểu Ái không thể không tạm dừng, như vậy có thể bắt đầu cày độ háo cảm với một bên khác là Thẩm Thần Đông rồi.

Không biết Hứa Mạch biết tính toán của tôi có cười sặc sụa không, suy nghĩ đến nét mặt của anh, tôi không nhận được cười

“Ngủ ngon.” Trần Lộ cũng không hỏi, nói một tiếng chúc ngủ ngon với tôi rồi ôm máy tính về phòng

Tôi gấp máy tính lại, cầm máy tính bảng vào trong phòng, không biết có phải do mấy ngày trước thức đêm không, hôm nay hiếm hoi mới có một buổi lên giường trước mười một giờ, thế mà tôi lại mất ngủ.

Dứt khoát ngồi dậy, tôi lấy máy tính bảng ra, chợt có ý nghĩ đi tìm tin tức của Tô Tiểu Ái

Gần đây Tô Tiểu Ái không vào game, rốt cuộc là cô ta đang làm gì? Bây giờ cô ta bị giam lỏng ở trong nhà không thể đi đâu, có lẽ điện thoại cũng bị cắt, như vậy cô ta có thể gặp mặt nói chuyện với Thẩm Thần Đông cũng chỉ ở trong game thôi

Cô ta còn không để ý đến sự tồn tại của Thư Nhã Hân mà vẫn muốn ở bên cạnh Thẩm Thần Đông, không có lý do gì không vào game.

Tôi thử tìm kiếm một lát, có một tin tức nhỏ bé vô cùng bình thường đập vào mắt tôi

Phần mềm tìm kiếm mà tôi dùng tất nhiên không phải baidu, đây là công cụ tìm kiếm điều tra bán đơn giản mà ông chú làm cho tôi

Tôi gõ tên Tô Tiểu Ái vào, tin tức liên quan đến cô ta đều xuất hiện trong giao diện

Tin tức nhỏ đầu tiên là hôm trước gia tộc Bồ Nhĩ ở nước Mỹ tổ chức yến hội, mời một số người trong xã hội thượng lưu của nước Mỹ tham gia, cha nuôi Tô Tiểu Ái, Tô Tín Thệ cũng nằm trong số đó.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Cho đến bây giờ, cái gọi là thời cơ chỉ dành cho những người có chuẩn bị

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi ôm máy tính bảng bật dậy, tinh thần lập tức tốt lên.

Bởi vì trong tin tức này còn có một tin tức quan trọng, đó chính là gia tộc Bur tổ chức yến hội kia để chọn lựa vị hôn thê cho người thừa kế, Tô Tiểu Ái tham gia, đồng thời trong tin tức còn viết, người thừa kế gia tộc có ấn tượng rất tốt với Tô Tiểu Ái, bởi vì anh ta rất say mê văn minh phương Đông, trùng hợp, về ngoài của Tô Tiểu Ái lại khá là phù hợp.

Tôi bật đèn phòng ngủ, ôm máy tính bảng đi ra ngoài, tư liệu ông chủ gửi cho tôi đều ở trong ngăn kéo tại phòng sách, tôi cảm thấy tôi cần phải nghiên cứu bối cảnh gia tộc của Tô Tiểu Ái một chút.

Tô Tiểu Ái và Tô Thường Thụy vốn là anh em ruột, nhưng vì Tô Tín Thệ không thể sinh con nên nhận Tô Tiểu Ái làm con nuôi đưa về ở cùng, nuôi nấng như con gái ruột

Bản thân Tô Tín Thệ cũng không lấy tài sản gì từ cha mình là Tổ Quốc Lương, dường như có thể nói tự bản thân dốc sức xây dựng lên một vương quốc thương mại, cũng có thể coi là nhân vật có tên tuổi ở nước Mỹ, nếu không gia tộc Bur tổ chức yến hội cũng sẽ không mời ông ta tham gia

Tôi giả tư liệu của Tô Tiểu Ái ra nghiên cứu thêm một chút, tôi phát hiện có chỗ không hợp lý lắm: Tô Tiểu Ái xưa nay tự làm theo ý mình, cha mẹ nuôi căn bản không dám quản cô ta, sợ cô ta nóng giận quay về với cha mẹ ruột, nếu như vậy, vì sao lần này lại lừa cô ta về Mỹ giam lỏng chứ? Tôi tiếp tục dùng phần mềm ông chủ cho tôi tìm tòi, liên quan đến bữa tiệc này của gia tộc Bur, nó được quyết định vào nửa tháng trước, Tô Tiểu Ái về nước cũng trong khoảng thời gian đó, chuyện này thật thú vị

Cha mẹ nuôi xưa nay chưa hề ép buộc Tô Tiểu Ái, lần đầu tiên lừa Tô Tiểu Ái trở về, đồng thời còn không cho cô ta quay lại nữa

Họ thật sự không muốn Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông ở bên nhau, vì vậy mới bắt cô ta phải về Mỹ sao? “Thật thú vị” Lòng hiếu kỳ của tôi được khơi gợi, tôi tìm kiếm tin tức về Tô Tín Thệ, ông ta lập nghiệp dựa vào mậu dịch, bây giờ đã thành lập ra một vương quốc thương mại, nhìn thế nào cũng thấy cả cuộc đời ông ấy sống rất nỗ lực, chăm chỉ, có thể trở thành một tấm gương mẫu mực cho người ta noi theo.

Thật sự là gần đây họ mới biết chuyện của Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông sao? Tôi rất nghi ngờ chuyện này

Tô Tiểu Ái không phải là người hèn yếu, ở một mức độ nhất định, cô ta dám yêu dám hận, đã yêu rồi sẽ rất liều lĩnh, Thụ Nhã Hân đã có thai cũng không thể ngăn cản được cô ta, như vậy đối với cô ta thì không có bất kỳ lý do gì có thể ngăn cản cô ta và Thẩm Thần Đông ở bên nhau được.

Nhưng bây giờ Tô Tiểu Ái lại đang ở nước Mỹ, loại người thường làm theo ý mình, quen thói tùy hứng như thế này, lý do gì có thể lừa cô ta về Mỹ khi đang yêu đương cuồng nhiệt đây? Lời nói của Thẩm Thần Đông không chắc chắn, hẳn anh ta vô cùng hiểu rõ sự chênh lệch giữa mình và Tô Tiểu Ái, thậm chí cũng hiểu rõ việc Tô Tiểu Ái là người quyết định tuyệt đối chuyện anh ta có thể ở bên Tô Tiểu Ái không

Thẩm Thần Đông thật sự vì tiền mới ở bên Tô Tiểu Ái sao?

Nghĩ như vậy, tôi phát hiện ra hình như mình nghĩ hơi nhiều, vì nếu nghĩ thêm nữa, có thể tôi sẽ nghĩ ra chuyện rất kỳ lạ mất thôi.

Nhét tư liệu vào lại ngăn kéo, tôi ôm máy tính bảng quay về phòng, hình như Trần Lộ vẫn chưa ngủ, nhưng tôi cũng không đến làm phiền cô ấy.

Đêm nay, chấp chôn không được yên giấc, có lẽ giấc mơ cũng phản ánh trạng thái bất an của một người, hai ngày nay tiến triển quá chậm, buồn phiền nóng nảy trong lòng tôi đã biểu hiện ra trong mơ

Sau khi tỉnh dậy, thất lực đau mỏi, giống như cả một buổi tối bị người ta đánh một trận.

“Xây ra chuyện gì vậy, sắc mặt cô thật kém” Trần Lộ đã dậy từ sớm, cô ấy đặt bữa sáng lên bàn, nhìn thấy sắc mặt của tôi thì thuận miệng hỏi một câu: “Không phải hôm qua cô ngủ rất sớm sao?” “Trong lòng buồn phiền nóng nảy.” Tôi đánh răng rửa mặt xong, lúc này mới ngồi vào trước bàn ăn, bữa sáng Trần Lộ làm cháo gạo bí ngô, cộng thêm một chút dưa chua ăn kèm, ăn bữa sáng này khiến toàn thân thật thoải mái

“Hay là, cô có muốn ra ngoài giải sầu một lát không?” Trần Lộ đề nghị

“Không cần, chuyện còn chưa làm xong, tôi sẽ không đi đâu cả.” Vụ án này của Thụ Nhã Hân khiến cho lòng người buồn bực hơn nhiều so với vụ của Hà Vũ Phi, không xử lý xong vụ này, có lẽ tôi sẽ không có tâm trạng làm việc gì khác

“Có chuyện gì tôi giúp được không?” Cô ấy đã ăn xong bữa sáng, thu dọn bát đĩa xong xuôi, khoanh tay, hơi mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt của cô ấy rất kiên định, toàn thân đều toát ra hơi thở khiến người ta tin cậy

Lúc trước tôi quyết định thuê cô ấy, có phải vì trên người cô ấy có khí chất này không nhỉ? Có lẽ cũng có một chút nguyên nhân trên phương diện này

Đồng đội đáng tin cậy thì không ai từ chối cả, nhất là kiểu người làm sếp của chính mình như tôi

“Tôi vẫn cảm thấy nên đặt trọng điểm ở Tô Tiểu Ái.” Đêm qua, sau khi được Trần Lộ nhắc nhở, tôi muốn để Hứa Mạch quyền rũ Thẩm Thần Đông, nhưng nghĩ thế nào cũng cảm thấy chuyện này thật không rõ đầu đuôi, cho dù Hứa Mạch đồng ý giúp tôi làm loạn, tôi thật sự có thể để anh ấy đi làm chuyện này sao? Ngộ nhờ anh ấy thật sự thích đàn ông, vậy chị của tôi phải làm sao giờ, vì vậy, chủ ý này của tôi đã bị bóp chết ngay lập tức, đây không phải là trò đùa, mặc dù tôi khá coi trọng khả năng khống chế bản thân của Hứa Mạch, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất

Lỡ như trong quá trình diễn kịch, Hứa Mạch không cẩn thận mở ra cánh cửa bước vào một thế giới mới, vậy sẽ thật dở khóc dở cười

“Như vậy đi, tôi lo phía Thẩm Thần Đông, còn phía Tô Tiểu Ái thì vẫn để cô lo.” Trần Lộ nói: “Thân thể nhà giàu siêu cấp của cô không dùng thì thật phí.”

“Cũng đúng.” Tôi thờ dãi: “Nhưng không phải là không cách nào tiếp xúc với Tô Tiểu Ái sao, cho dù kế hay như thế nào, đối phương không xuất hiện thì cũng không thể dùng.” “Yên tâm đi, cô ta sẽ xuất hiện.” Trần Lộ nói chắc như đinh đóng cột, cô ấy còn lộ ra nụ cười không có ý tốt.

“Tôi ra ngoài giải sầu một lát.” Tôi cảm thấy trạng thái bây giờ của tôi rất kỳ lạ

“Nhớ mang theo ô, dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa.” Trần Lộ nói

“Được.” Tôi lấy một chiếc ô cán dài màu đen trên kệ để ô

Tôi đi xuống tầng, quả thật bầu trời rất u ám, gió lạnh thổi vù vù, qua mấy ngày nữa là bước sang năm mới rồi

Mùa đông giá rét này là thời điểm lạnh nhất trong năm.

Tôi rút tay vào trong túi áo, ngón tay chạm vào chùm chìa khóa để trong túi, dường như không nghĩ gì, tôi mở cửa xe, chậm rãi lái ra khỏi tiểu khu cao cấp nhất tại Sa Thị này

Có lẽ bởi vì bây giờ là giờ làm việc, cũng có lẽ là vì thời tiết thật sự quá lạnh, trên đường hầu như không có người nào, đến xe cô cũng rất thưa thớt

Cây lớn hai bên đường đã sớm rụng hết lá, trụi lủi, khiến cho Sa Thị được phủ bởi mây đen càng lộ ra vẻ đìu hiu vắng vẻ.

Thật ra tâm trạng mấy ngày nay của tôi có chút gì đó là lạ, cũng không phải hai ngày nay mới cảm thấy buồn phiền nóng nảy

So với việc tiếp xúc từ trong game thế này, tôi thích mặt đối mặt giao lưu một cách đơn giản hơn, vì cách một đường internet, không ai biết người ngồi trước máy tính đầu bên kia rốt cuộc đang nói chuyện với vẻ mặt thế nào.

Tôi không có mục tiêu cụ thể nhìn thấy đầu đường phía trước bên chuyển hướng, sau khi rẽ vài lần không biết thế nào lại lái đến gần viện điều dưỡng mà chị đang nằm

Tôi dừng xe lại, hạ cửa kính xe xuống, gió lạnh thổi vào khiến tôi tỉnh táo hơn một chút.

Viện điều dưỡng mà chị ở nằm ở ngoại thành Sa Thị, dưới chân núi có tiệm hoa, tiệm sách và tiệm tạp hóa

Tôi xuống xe, men theo con đường nhỏ đi lên một đoạn

Tiệm hoa tên là “Hoa Sao” hiện ra trước mắt, bình thường khi đến chân núi tôi đều mua một bó hoa dạ lan mang đến phòng bệnh của chị.

“Vẫn như cũ à?” Bà chủ tiệm hoa là một cô gái hơn ba mươi tuổi, cô ấy luôn nở nụ cười khiến người khác vừa nhìn đã cảm thấy thân thiết

Mở một tiệm hoa bên cạnh viện điều dưỡng, phần lớn đều là người thăm bệnh ghé qua, nụ cười như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy như được chữa lành

“Hôm nay không cần.” Tôi lắc đầu, tôi cảm thấy trạng thái bây giờ của tôi không thích hợp đến gặp chị.

Tôi là người lý trí, người lý trí sẽ biết quản lý tâm trạng của mình như thế nào, trạng thái hiện tại của tôi có phần bị cảm xúc chi phối, không thích hợp đi gặp chị

“Vậy à.” Cô ấy mỉm cười, xoay người lấy một bông hồng trắng từ trong ống đưa cho tôi: “Tặng cô, mong rằng tâm trạng cô tốt lên.” “cảm ơn.” Tôi nhận lấy và nói tiếng cảm ơn

Cô ấy khẽ gật đầu với tôi, sau đó quay người tiếp tục làm việc của mình

Tôi cầm cành hoa hồng chậm rãi đi ra, mùi thơm như có như không của hoa hồng thấm vào cánh mũi, trong thời tiết mùa đông giá rét, cũng là một sự an ủi ấm lòng

Bầu trời vẫn u ám, khiến cho lòng người trĩu nặng

Những ngày này hầu như không kể ngày đêm ở trong game, tinh thần và thể chất đều cảm thấy rã rời không nói lên lời.

Tôi cảm thấy nếu như mặc kệ để cho tâm trạng này lên men, tôi sẽ bắt đầu sinh ra hoài nghi đối với chuyện tôi làm, tôi sẽ dao động

Làm nghề như của tôi, dù chỉ là một chút xui dao động rất nhỏ đều không được

Một sơ hở bé xiu đều sẽ khiến tất cả nỗ lực lúc trước tan thành mây khói

Chắc hẳn Trần Lộ nhìn ra tôi không được ổn lắm, vì vậy mới chủ động ôm chuyện phía bên Thẩm Thần Đông vào mình

Túm được một nhân tài như Trần Lộ hẳn là chuyện tốt nhất trong những chuyện xảy ra gần đây mà tôi đã làm.

Điện thoại di động vang lên đúng lúc, tôi cầm lên nhìn thoáng qua, là Hứa Mạch gọi đến, tôi ần từ chối không nhận, anh ấy lại gọi, tôi dứt khoát tắt máy luôn

Tôi muốn yên tĩnh một mình, suy nghĩ lại chuyện những ngày gần đây một chút, tại sao trạng thái lại như vậy.

Bầu trời xám xịt, mây tụ mây tan, một giọt mưa lạnh lẽo rơi trên mặt tôi, lúc này tôi mới giật mình phát hiện trời mưa rồi

Tôi nghe theo lời Trần Lộ mang theo ô, đáng tiếc bây giờ đã đi được một đoạn đường, quay trở lại lấy ô nhất định sẽ bị dầm mưa ướt sũng

Cách chỗ tôi không xa là một ngôi nhà ngói cũ kỹ, nhưng nhìn vào có vẻ không có người ở, mưa bắt đầu to dần, tôi cầm hoa hồng chạy về phía nhà ngói, tuy không vào được, nhưng nhà có mái hiên cao như này vẫn có thể tránh mưa.

Tôi mới chạy đến nơi, mưa đã ào ào trút xuống

Màn che trên mái hiên cũng nhỏ xuống những hạt mưa, bốn phía vô cùng im lặng khiến cho tiếng mưa rơi được khuếch đại thật lớn, giống như trong trời đất chỉ còn một mình tôi, một cảm giác cô đơn từ sâu trong linh hồn tràn ra, trong khoảnh khắc nuốt chửng lấy tôi

Một số hồi ức vụn vặt thi nhau xông đến, những chuyện đã qua mà ngay cả ông chủ cũng không tra được, dường như muốn cắn nuốt sạch sẽ trái tim của tôi

“Em ở đây sao?” Ngay khi trái tim tôi sa vào bóng tối, một tiếng nói mang theo ý cười truyền vào tai tôi

Tôi lập tức tỉnh táo lại, trong nháy mắt ấy, đại não trống rỗng, trong nháy mắt ấy, tôi mơ hồ đêm nay chẳng rõ đêm nào”, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi

*Nguyên văn là “Kim tịch hà tịch”: lấy ý từ câu thơ trong bài thơ “Thù mầu 2” của Khổng Tử - “Kim tịch hà tịch – kiến thử lượng nhân”, nói lên tâm trạng của cô gái khi gặp chàng trai, vừa chờ mong vì có duyên gặp gỡ, vừa phân vân không biết sau này hai người sẽ ra sao.

Người trước mắt có vóc dáng thật cao, trời sinh thích hợp mặc áo khoác cổ dựng, lúc cười lên sẽ khiến người khác cảm thấy có phần xào quệt.

“Tại sao anh lại ở chỗ này?” Tôi khiếp sợ nhìn người đứng trước mặt đang cầm một chiếc ô màu đen, anh ấy lắp thiết bị GPS trên người tôi sao?

“Tại sao anh ở chỗ này, đương nhiên không thể nói cho em, nếu không lần sau làm sao anh tìm được em?” Hứa Mạch cười đùa tí tưng nhìn tôi: “Vì sao không nhận điện thoại của anh?”

“Em không muốn nhận đây, anh đánh em đi.” Tôi thật sự không hề muốn Hứa Mạch phát hiện ra trạng thái bây giờ của tôi, rất kỳ lạ, rõ ràng tôi không muốn bị bất kỳ ai tìm đến, nhưng trong giây phút Hứa Mạch xuất hiện trước mặt tôi, thật sự cảm xúc đầu tiên xuất hiện trong lòng tôi chính là vui mừng và yên tâm, dường như Hứa Mạch tìm được tôi là một chuyện đặc biệt khiến tôi vui vẻ.

“Thật ra anh cũng rất muốn đánh em, sau đó em kiện anh bạo lực gia đình thì phải làm sao bây giờ?” Hứa Mạch trêu ghẹo nói.

“Cũng không thể mà, nào có bạo lực gia đình cái quỷ gì chứ, em vẫn chưa thành em vợ anh đâu.” Nói chuyện phiếm với Hứa Mạch là một chuyện rất dễ giúp cho tâm trạng buông lỏng, không cần phải lo lắng liệu có phù hợp với thân phận không, không cần đề ý đối phương sẽ có ý kiến gì, tự tại, thanh thản

“Đi thăm chị em à?” Nói đến đây, Hứa Mạch rất tự nhiên hỏi thẳng một câu.

Tôi lắc đầu: “Hôm nay không gặp chị, chờ chuyện của Thư Nhã Hân xong sẽ đi gặp chị ấy.”

Nhớ đến Thư Nhã Hân, đầu của tôi bắt đầu âm ỉ đau, cho dù tôi thành công khiến Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đồng chia tay, vậy Thư Nhã Hân thì phải làm sao, tôi phải làm như thế nào mới khiến cô ấy vui vẻ như xưa

Thần là bà chủ của Văn phòng Phần Hồng, bà chủ Phuong cả đời hội tụ sắc đẹp và trí tuệ, thế mà tôi lại không có chủ ý gì.

Hà Vũ Phi muốn tìm đến cái chết tôi cũng có thể kéo trở về, nhưng Thư Nhã Hân tích cực báo thù tôi lại không biết phải làm sao để cô ấy buông tay

Dù sao tôi cũng không thể bắt một người mang theo nỗi oán hận đi tha thứ cho người đã làm tổn thương mình được

Chuyện này rất không công bằng

Trong lòng tôi chấn động mạnh, là nó, chính là nguyên nhân khiến tôi bức bối, không phải chính là chuyện này sao? Tôi không tìm ra lý do khiến Thư Nhã Hân buông bỏ quá khứ, vui vẻ đi về phía trước

Cô ấy và Hà Vũ Phi không giống nhau, rốt cuộc Hà Vũ Phi cũng chưa phải trải qua sự phản bội thể thảm như vậy, còn thứ cô ấy mất đi là chồng và con mình

Thậm chí hai đứa bé kia chỉ cần chờ vài ngày nữa là có thể đi đến thế giới này rồi, bất kỳ một người làm mẹ nào đều sẽ đau lòng, huống chi Thư Nhã Hân là do bị Tô Tiểu Ái đẩy xuống lầu mới mất con, cô ấy cứu tử nhất sinh mà leo từ địa ngục trở về, cô ấy muốn báo thù – điều này có gì không đúng?

Bởi vì không có gì không đúng nên tôi mới bức bối.

Tôi tiếp xúc với Tô Tiểu Ái ở trong game, cô ấy cũng không phải là một nhân vật ác ôn phạm tội tày trời không thể tha thứ gì, thậm chí cô ấy đối với tôi rất tốt, cô ấy và Trương Diệp không giống nhau, tôi thật sự có thể thoải mái trả thù cô ấy ư?

Vì vậy tôi đã dao động, cho dù Tô Tiểu Ái đang ở nước Mỹ cũng không phải không có chút biện pháp nào

Tôi chỉ đang sa sút tinh thần, trong tiềm thức bắt đầu có suy nghĩ lùi bước, vì vậy mới càng ngày càng bức bối

Trong nháy mắt những nghi vấn quấy nhiễu tôi được vén màn nhìn rõ

“Đói rồi à? Bụng của em kêu ục ục rồi kia.” Lúc này Hứa Mạch mở miệng hỏi tôi

Tôi lấy lại tinh thần, quả nhiên bụng réo lên ục ục, tôi cầm điện thoại lên nhìn giờ, lúc này mới nhớ điện thoại di động đã bị tôi tắt máy rồi.

“Đã sắp hai giờ chiều rồi.” Hứa Mạch nói: “Lớn ngần này rồi, cơm trưa cũng không ăn, đói chết em.” “Sao có thể chứ, ai chết đói thì chết chứ em không thể chết đói được đâu, không phải còn có anh sao?” Đối với Hứa Mạch, xưa nay tôi không biết viết hai chữ khách khí như thế nào, rất thân kỷ, cho dù tôi quen biết anh ấy mới chỉ một năm gần đây, sau khi chị gái xảy ra chuyện, tôi từ Hàn Quốc trở về, dần dần tiếp xúc, dần dần thân quen.

Có lẽ vì anh ấy từng có tình cảm với chị, cũng có lẽ vì anh ấy đưa chị đến bệnh viện, để chị không bị chảy máu mà chết, vì vậy tôi vô thức coi anh ấy như người một nhà.

“Đi thôi, dẫn em đi ăn món ngon

Đúng rồi, không phải lần trước em nhờ anh tra xét chuyện ba năm trước Tô Tiểu Ái trở về sao? Tra được rồi.” Hứa Mạch nói.

Ánh mắt của tôi lập tức sáng lên, Hứa Mạch chính là thiên sứ bé nhỏ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mà!

“Em muốn ăn lẩu thịt dê!” Tôi nói.

“Rời khỏi nơi này trước đã.” Trong nụ cười của Hứa Mạch mang theo chút cảm giác bất đắc dĩ, tôi đứng dưới mái hiên đi đến dưới tán ô của anh ấy, từ nơi này đến nơi tôi dừng xe vẫn

còn cách một đoạn, mưa vẫn rơi, mặt đất ướt nhẹp, có một số vùng nước.

“Anh bảo này, em không có việc gì thì chạy đến nơi này làm gì chứ.” Hứa Mạch đi một đôi giày da màu đen, lúc này trên giày dính đầu nước bùn, cứ thế mà khiến một ông chủ nhỏ nhè ra được ngồi trong phòng làm việc phí phạm trở thành công nhân đi trên công trường

“Em thích, anh không cảm thấy phong cảnh nơi này rất đẹp sao?” Tôi nín cười, mạnh miệng nói, trên thực tế giày cao gót của tôi cũng dính bùn vô cùng thâm

“Phuong Hiểu Hiểu, đầu óc em có vấn đề rồi à?” Cái tay bên kia của Hứa Mạch mạnh mẽ đập tôi một cái: “Núi trọc lóc, cây trụi lủi, có phong cảnh gì hả? Có phải hôm nay em không mang theo não ra ngoài không?”

“Thình thoảng không mang theo não ra ngoài không phải cũng rất tốt sao?” Tôi đẩy ô về phía bên kia, ô của anh ấy đa số đều che cho tôi, vai trái của anh ấy đã bị mưa làm ướt sũng rồi

“Ừ, em nói cũng rất đúng.” Hứa Mạch khẽ gật đầu nói

Vừa đi vừa nói hươu nói vượn về đến nơi tôi dừng xe, xe của Hứa Mạch đỗ cạnh xe của tôi, anh ấy đưa tôi đến cạnh xe, tôi mở cửa xe rồi ngồi vào trong, trong tay còn cầm cành hoa hồng trắng kia, tôi mỉm cười, đặt hoa hồng ở ghế phụ.

Hứa Mạch đi phía trước, tôi theo phía sau, tôi không suy nghĩ xem anh ấy muốn đưa tôi đi đến chỗ nào, vì tôi biết anh ấy sẽ không tính kể tôi, sẽ không làm tổn thương tôi

Tôi cứ vậy đi theo Hứa Mạch, từ vùng ngoại thành hoàng vu lái đến trung tâm thành phố phồn hoa.

Đỗ xe trong một hầm để xe xong, Hứa Mạch đi đến bên cạnh xe tôi, mở cửa xe cho tôi, anh ấy vắt áo khoác lên trên khuỷu tay, bên trong mặc một bộ âu phục.

“Giày của anh không phải lau sao?” Tôi đi vòng xuống cốp xe đằng sau, tìm một đôi giày để thấp để thay, bình thường trong xe của tôi đều dự trữ một đôi giày và một bộ quần áo dùng để đối phó với tình huống đột nhiên xảy ra.

“Ừ nhì, quên mất.” Anh ấy cúi đầu liếc nhìn, lại quay về xe của mình, anh ấy mở cửa sau xe ra, tìm một đôi giày thể thao ở bên trong ra thay.

“Hà, anh mặc âu phục phối với giày thể thao sao?” Tôi kinh ngạc.

Hứa Mạch trừng mắt nhìn tôi, anh ấy thuận tay lấy một chiếc áo khoác nam khuy sừng trâu ra, vứt chiếc áo khoác cổ động đang cầm trên tay vào trong xe: “Đi thôi.” “Ừm, như thế này cũng được.” Tôi không thể không gờ ngón tay cái lên với anh ấy, giày thể thao, áo khoác khuy sừng trâu, quần tây màu đen cũng không mang cảm giác khắp khiêng, phối như thế này khiến anh ấy bỗng nhiên có vẻ trẻ ra mười tuổi, giống như sinh viên đại học

Từ thang máy dưới bãi đậu xe đi thẳng lên tầng năm, tôi cũng không hỏi Hứa Mạch đi đâu, cứ như vậy đi theo anh ấy về phía trước

Vào giờ này, theo lý thuyết thì các quán ăn đều không làm cơm trưa nữa, nhưng quán lẩu mà Hứa Mạch đưa tôi đến vẫn còn bán

“Tự gọi đi.” Ngồi xuống một chỗ ở cạnh cửa sổ, phục vụ cầm giấy bút đưa menu đến, Hứa Mạch chuyển tay đặt menu đến trước mặt tôi

Tôi cũng không khách khí, gọi một vài món rồi để phục vụ đi.

Quả nhiên mùa đông vẫn thích hợp để ăn một nồi lẩu dê

Vì chỉ có chúng tôi đến ăn giờ này, không phải giờ cao điểm, vì vậy nồi lẩu và nguyên liệu được đưa lên rất nhanh.

Ăn một bàn thịt dê vào trong bụng, tôi lập tức cảm thấy cả người như sống lại, mặc kệ là về mặt tâm lý hay sinh lý, lúc ra ngoài tôi vẫn còn mờ mịt, bị cảm xúc chi phối, bây giờ Phuong Hiểu Hiểu lý trí mạnh mẽ đã trở về! “Anh nói anh thăm dò được chuyện của Tô Tiểu Ái ba năm trước, nói một chút coi, tình huống như thế nào?” Khỏi phục lại, đương nhiên phải bắt đầu làm chuyện chính sự, hi vọng đang chờ tôi ở phía trước đó.

“Chính là ba năm trước Tô Tiểu Ái về nước tham dự tang lễ bà nội, sau tang lễ, cô ta ở lại trong nước chừng nửa năm.” Hứa Mạch nói: “Trong vòng nửa năm này, có người thấy cô ấy thường qua lại với một người đàn ông trẻ” “Nói như vậy, Thẩm Thần Đông này không phải gần đây mới vượt quá giới hạn, ba năm trước anh ta đã vượt quá giới hạn rồi.” Tâm trạng tôi lập tức trở nên có phần vì diệu, Thẩm Thần Đông nói cho tôi biết, anh ta và Tô Tiểu Ái quen biết vào ba năm trước, nhìn thế nào thì chàng trai trẻ tuổi mà Hứa Mạch nói cũng chỉ có thể là Thẩm Thần Đông

“Vậy anh có tra được vì sao Tô Tiểu Ái lại quay về Mỹ không?” Tôi hỏi

Hứa Mạch chậm rãi lắc đầu: “Những cái đó quá mức riêng tư, thật khó tra xét, manh mối ở chỗ này của anh cũng chỉ có như vậy thôi.”

“Vậy à.” Tôi suy nghĩ, có lẽ chỉ có chính Tô Tiểu Ái mới có thể cho tôi đáp án mà thôi.

Cùng Hứa Mạch chén sạch đồ ăn rồi, sau đó ở dưới hầm để xe, mỗi người chúng tôi tự mở cửa xe của mình, ai về nhà nấy.

Trên đường trở về, tôi vẫn luôn nghĩ đến một vấn đề, đó chính là vì sao Hứa Mạch lại tìm được tôi?

Tôi ra ngoài, Trần Lộ cũng không biết cụ thể tôi đi nơi nào, chẳng lẽ Hứa Mạch thật sự lắp thiết bị GPS trên người tôi sao? Đương nhiên chính tôi cũng biết ý nghĩ này rất hoang đường, nhưng anh ấy tìm được tôi ở gần viện điều dưỡng, còn là ở nơi vắng vẻ như vậy, nghĩ thế nào cũng thấy quái lạ.

Được rồi, đợi đến tối nay, gặp mặt Hứa Mạch trong game thì hỏi xem, nghĩ như vậy, tôi bèn gạt thắc mắc này ra khỏi đầu

Lái xe đến dưới nhà, mưa vẫn đang rơi, tôi mở ô, cầm theo đôi giày bị dính bẩn đến bên cạnh vòi nước xử lý, khi quay lại phòng khách, Trần Lộ vẫn đang chăm chú nhìn máy tính, tôi tìm một bình hoa nhỏ dài, cầm bông hoa hồng trắng kia vào

Lúc về đến nhà đã là hơn bốn giờ chiều, lại chuẩn bị ăn cơm tối rồi, Trần Lộ ngồi trước bàn làm việc trong phòng khách, về mặt vô cùng chuyên tâm

Mười ngón tay của cô ấy linh hoạt nhảy trên bàn phím, hình ảnh trên màn hình chiếu vào cặp mắt mê người của cô

“Về rồi sao?” Cô ấy không ngẩng đầu nhìn tôi, chỉ hồ hững hỏi một tiếng

“Ừ, về rồi.” Tôi đáp lại, cầm đôi giày bị dính bẩn đến bên cạnh vòi nước xử lý, khi quay lại phòng khách, Trần Lộ vẫn đang chăm chú nhìn máy tính, tôi tìm một bình hoa nhỏ dài, cầm bông hoa hồng trắng kia vào

Tôi không làm phiền Trần Lộ, tự mình đi đến vị trí máy tính tôi thường hay ngồi, mở máy, tôi không mở game mà trước tiên đăng nhập vào YY

Tôi gửi một tin nhắn cho Tô Tiểu Ái: Sư phụ, bạn có đang online không?

Avatar của Tô Tiểu Ái lập tức sáng lên, rất nhanh cô ta đã trả lời: Đồ đệ, bạn xuất hiện rồi! Mình có chuyện không thể vào game, vừa rồi khó khăn lắm mới có thời gian online, sao trong trò chơi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy chứ?

Tô Tiểu Ái online, chuyện này khiến tôi vô thức thờ phào một hơi, bất kể muốn làm gì thì cũng phải tiếp xúc với đối phương, nếu không sẽ không có ý nghĩa

Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Mình không biết, hình như là đồ đệ của sư công đăng bài viết trên Tieba bởi nhọ sư phụ, sau đó mình nằm im cũng trúng đạn, bị điều tra.

Bạch Lưu Sương Sư công bạn ư? Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Đúng vậy, không phải trước đó sư công nhận một đồ đệ tên là Hạ Tuyết Trì sao? Cô ấy hiểu lầm sư phụ nhằm vào cô ấy, đăng lên Tieba nói xấu hai người.

Bạch Lưu Sương: Chuyện này mình biết, trong game xảy ra chuyện gì rồi.

Tôi hơi sững sốt một lát, Bạch Lưu Sương biết chuyện bài viết, chuyện này thật ra cũng không lạ lắm, cô ta không biết mới lạ ấy

Mà tôi lại nhớ ra, lúc ấy Thu Liên Thành có nói, Tô Tiểu Ái phái người đi thăm dò người viết là ai, tuy nhiên..

Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Trong game? Trong game sao vậy? Mình lập tức online đây!

Tôi không đăng nhập vào acc nhỏ, trực tiếp đăng nhập vào acc shota đang bị bàn tán kia

Tôi vừa online, quả nhiên có rất nhiều tin nhắn mật hiện ra, những người này thật sự quá rảnh rỗi, tin đồn này cũng đã mấy ngày, nhiệt độ cũng chưa chịu hạ đi.

Có điều tôi vừa online thì đã biết Bạch Lưu Sương đang nói đến chuyện gì, tôi online liền nhìn thấy tin tức bị giết chết không ngừng hiện ra trên kênh bang hội.

Tôi nhìn số người online trong bang hội, thế mà hơn một trăm người, tất cả mọi người đều ở trong cùng một bản đồ - Gò Mã Ngõ, chuyện này rất không bình thường, nhiều người ở Gò Mã Ngõ như vậy làm gì? Hôm nay cũng không phải thời gian đánh công phòng.

Lần trước nơi tôi thoát ra là tại lãnh địa bang hội, bây giờ khi đăng nhập lại, đương nhiên vẫn ở chỗ này, may là hôm nay không có ai ở trong bang hội, tất cả mọi người đều đang ở Gò Mã Ngõ.

Rất nhanh Tô Tiểu Ái đã mời tôi tổ đội, tôi ấn chấp nhận

Trong đội ngũ không chỉ có Tô Tiểu Ái, còn có mấy người Nghê Thường Nguyệt Nguyệt, Bi Đắc Phan, nhưng nằm ngoài dự liệu của tôi là trong này không có Thu Liên Thành

Tôi ấn mở danh sách bạn tốt, Thu Liên Thành cũng không online

Chuyện này thật lạ, thế mà anh ta không online chờ Tô Tiểu Ái

[Đội ngũ] Bi Đắc Phan: Đồ đệ, bạn đến rồi

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Đại sư phụ, sư nương, chào mọi người.

[Mật] Bạn nói thăm với Bạch Lưu Sương: Sư phụ, mọi người đang ở đâu?

[Mật] Bạch Lưu Sương nói thăm với bạn: Bọn mình đang ở Gò Mã Ngõ, nơi này đang đánh nhau, bạn đừng đến, chờ mình đến tìm bạn

[Đội ngũ] Bi Đắc Phan: Đồ đệ, bạn ở yên trong lãnh địa bang hội, bây giờ đừng đi ra ngoài

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Xảy ra chuyện gì? Lúc mình không ở đây, có chuyện gì xảy ra sao? [Đội ngũ] Nghê Thường Nguyệt Nguyệt: Đừng nói nữa, mấy ngày trước không phải Ác Nhân Cốc đánh nhau với Hạo Khí Minh sao? Đánh đi đánh lại, Hạo Khí Minh lại nội chiến, có một bang hội vẫn luôn bám lấy đánh chúng ta

[Đội ngũ] Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Nội chiến? Vì sao, không phải Hạo Khí Minh cần phải đoàn kết chống địch ư?

[Đội ngũ] Bi Đắc Phan: Đồ đệ, lên YY, gõ chữ không tiện.

Lúc này tôi mới mở giao diện YY, vào kênh bang hội, vừa vào tôi đã được Tô Tiểu Ái kéo xuống một kênh con ở dưới, mấy người Nghê Thường Nguyệt Nguyệt đều đang ở đây

Tôi xác nhận đã mở phần mềm biến âm rồi, lúc này mới lên tiếng nói chuyện: “Sư phụ, sư nương, mọi người đều đang ở Gò Mã Ngõ à?” “Mình về lãnh địa bang hội đây, đang tải bản đồ.” Tô Tiểu Ái đáp lại

Tôi nhìn vào trong game, thanh máu của Bi Đắc Phan và Nghê Thường Nguyệt Nguyệt lên xuống giống như ngồi đu quay không lồ, hẳn là đánh nhau.

Có chuyện gì xảy ra, Ác Nhân Cốc và Hạo Khí Minh đánh mấy ngày còn chưa xong, Hạo Khí Minh lại nội chiến

Tôi chợt nhớ đến thời điểm trở về, Trần Lộ ngồi trước máy tính, tập trung tinh thần, mười ngón tay liên tục gõ, chẳng lẽ đây là Trần Lộ giờ trò quỳ sao?

[Mật] Bạn nói thăm với Mộ Khê Thủy: Tình huống sao vậy, cô đã làm gì rồi?

[Mật] Mộ Khê Thủy nói thăm với bạn: Đương nhiên thừa dịp đang loạn khiến cục diện trở nên loạn hơn, nước đục mới mò được cá to.

Tôi vô thức ngẩng đầu nhìn về phía Trần Lộ, tôi gần như trợn mắt há hốc miệng, mới nửa ngày, rốt cuộc là vì sao cô ấy làm được, bản lĩnh phá rối với quy mô lớn như thế này của cô ấy thật sự khiến tôi mờ mang tâm mắt, cho dù là tôi cũng chỉ ảnh hưởng được đến ý nghĩ và tư tưởng của vài người, cô ấy bá đạo trực tiếp thay đổi bối cảnh và thế cục.

Không thể không nói, có Trần Lộ, chuyện này đối với tôi giống như là hổ thêm cánh!

Ảnh hưởng vào lòng người trong phạm vi nhỏ cũng có thể hoàn thành mục tiêu, nhưng mà nhìn chung vẫn phải hao phí nhiều thời gian hơn, có Trần Lộ quấy nhiễu như vậy, tiến độ kế hoạch phía Tô Tiểu Ái giống như được mở

máy gia tốc vậy

[Mật] Bạn nói thăm với Mộ Khê Thủy: Thu Liên Thành đâu rồi? Cô có nhìn thấy Thu Liên Thành không? [Mật] Mộ Khê Thủy nói thăm với bạn: Thu Liên Thành bị giết không thể online, hẳn là tối nay sẽ xuất hiện.

Trần Lộ quay đầu liếc nhìn tôi một cái, tôi không nhìn được giờ ngón cái lên với cô ấy, tôi đã bảo mà, sao Thu Liên Thành lại không online chứ, anh ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội gặp mặt Tô Tiểu Ái

Chỉ có điều ngoại trừ vào game, họ cũng có thể liên lạc qua YY, QQ, wechat, thậm chí là weibo, cho dù không thể gặp mặt trong trò chơi, hẳn cũng sẽ không có ảnh hưởng gì lớn.

Tôi suy nghĩ, quyết định thăm dò Tô Tiểu Ái một chút.

[Mật] Bạn nói thăm nói với Bạch Lư Sương: Sự phụ, sự công đâu rồi? Vì sao không thấy anh ấy online,

[Mật] Bạch Lư Sương nói thăm với bạn: Sự công bạn có chút việc, tối sẽ lên

“Chắc chắn.” Quả nhiên, Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông vẫn liên lạc với nhau

Tại thời điểm Tô Tiểu Ái không giận đối Thẩm Thần Đông, họ còn là một đôi yêu nhau, phương thức liên lạc giữa người yêu vẫn có nhiều lắm, cũng không chỉ giới hạn trong điện thoại và tin nhắn.

“Đúng rồi đồ đệ, nghe nói bạn bị lộ ảnh, mình còn chưa được nhìn đâu, cầu lộ thêm một lần.” Bạch Lư Sương đi lòng vòng quanh tôi, nghe giọng nói của cô ta không cách nào nhận ra được cảm xúc trong đó, vì vậy mới nói, không cách nào giao lưu đối mặt phiền toái như vậy đó, người ta có trạng thái như thế nào, tâm tình ra sao, rất khó đoán được từ giọng nói, vì chỉ cần ngụy trang, không vui cũng có thể trở thành rất vui.

Những lúc thế này, trừ phi vô cùng ăn ý, hoặc là hiểu thấu một người đến cực điểm mới có thể nghe ra cảm xúc biểu lộ từ giọng nói là thật hay giả

“Sự phụ thật sự muốn xem sao?” Tôi mở thư mục mà ông chủ gửi cho tôi, bên trong có ảnh chụp từ các loại góc độ, cuối cùng cũng có đất dụng võ

“Đúng vậy, mau gửi đi, chúng mình đều muốn xem.” Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt cũng đùa giỡn theo

“Đồ đệ, bạn thật sự là người của gia tộc lợi hại như vậy sao?” Bi Đắc Phan quan tâm đến điểm này hơn

Tôi cười cười, tìm một tấm ảnh tự nhiên nhất, nhìn có vẻ gần gũi với cuộc sống nhất gửi vào trong nhóm chat: “Những người kia nói hươu nói vượn, mình chỉ là một học sinh bình thường thôi.” “Đồ đệ, chúng ta là người một nhà, bạn có chuyện gì, thật ra cũng không cần lừa chúng mình, chúng mình sẽ không nói lung tung.” Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt rõ ràng không tin lời của tôi: “Wow, đồ đệ, ảnh kia thật sự là bạn á?” “Đúng vậy, cũng không biết tại sao những người kia tìm được.” Tôi bất đắc dĩ nói: “Mọi người nhìn ảnh chụp của mình rồi, có phải cũng nên cho mình xem mặt mọi người hay không.”

“Chờ chút.” Rốt cuộc Bi Đắc Phan vẫn là đàn ông, nhanh nhẹn dứt khoát hơn hẳn.

Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt và Bạch Lư Sương cũng không cố chấp hỏi tôi thêm, thông tin bị rò rỉ về gia tộc đứng sau tôi rốt cuộc là thật hay giả, tôi càng phủ nhận, có lẽ họ lại càng khẳng định, đôi khi thật thật giả giả mới là cảnh giới tối cao nhất.

Rất nhanh Bi Đắc Phan gửi một tấm ảnh lên, đó là một tấm ảnh một chàng trai tỏa nắng, nhìn qua Bi Đắc Phan cũng chỉ ngoài hai mươi, tôi nhớ trong tư liệu ông chủ cho tôi, có sơ lược tình huống của Bi Đắc Phan, tuy nhiên anh ta không phải trọng điểm, vì vậy tôi cũng không chú ý đến.

Sau Bi Đắc Phan, Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt tung ra một tấm ảnh, Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt là một cô gái có khuôn mặt tròn, dáng dấp khá đoan trang, tuy nhiên cũng không được coi là mỹ nữ, Bi Đắc Phan khen ngợi Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt vài câu, có lẽ họ đã sớm xem ảnh của nhau rồi

Người cuối cùng tung ảnh chụp chính là Tô Tiểu Ái, trong tấm ảnh Tô Tiểu Ái đứng trong cảnh đêm, phía sau là ánh đèn lơ mờ, cô ta thật sự là một cô gái xinh đẹp, thậm chí tấm ảnh này chụp còn mang cảm giác cô ta mang theo khí chất bức người

Người thừa kế của gia tộc Bư coi trọng Tô Tiểu Ái cũng không phải là không có lý

Vì vậy rốt cuộc là tại sao Tô Tiểu Ái lại mù mắt đi thích Thẩm Thần Đông chứ?

Tất cả, hẳn phải quay về thời điểm ba năm trước mới có thể tìm được đáp án.

Tôi nhìn vào ảnh chụp của Tô Tiểu Ái trên màn hình, âm thầm tính toán làm thế nào mới có thể khiến Tô Tiểu Ái cởi mở tâm lòng, nói cho tôi biết vì sao cô ta yêu Thẩm Thần Đông

Tôi kéo lên xem khung chat, khi tôi kéo lên một trang, trong lòng nảy ra một ý tưởng

Thật ra muốn khiến cô ta nói cho tôi quá khứ của mình và Thẩm Thần Đông cũng không khó, nhất là bây giờ độ hào cảm của Tô Tiểu Ái đối với tôi đã cày đến level max rồi

Không chỉ đối với Tô Tiểu Ái, đối với Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt và Bi Đắc Phan, tôi cũng tích lũy được khá nhiều độ hào cảm rồi

“Sự phụ, bạn thật có khí chất, thật xinh đẹp, giống y như trong tưởng tượng của mình.” Tôi mở YY của Bạch Lư Sương, gửi sang một tin nhắn

Bạch Lư Sương gửi lại tôi một icon mặt cười: Đồ đệ, bạn cũng như vậy, mình không ngờ bạn lại đẹp trai như vậy.

Tôi đang định nói thêm gì nữa, nhưng mà đúng vào lúc này, trong YY truyền đến giọng nói của Thu Liên Thành: “Đều ở đây cả à? Trong game vẫn đang chém giết sao?”

“Đúng vậy, vẫn đang đánh đó.” Bi Đắc Phan có phần bất đắc dĩ: “Cái mớ lộn xộn này, chơi game mà cũng không được yên ổn.” “Thế vì sao lại đánh nhau thế?” Tôi đúng lúc lấy lại cảm giác tồn tại của mình, đồng thời cũng rất tò mò, rốt cuộc là vì sao Trần Lộ lại làm được, khiến nội bộ Hạo Khí Minh sinh ra hỗn loạn

“Có người nói bang hội chúng ta có nội gián, vì vậy mới bị Ác Nhân Cốc đánh cho không góc đầu lên được, đương nhiên bang hội chúng ta không phục, bang hội chúng ta cũng được coi là một bang hội lớn của Hạo Khí Minh, làm sao có nội gián được cơ chứ

Những người của Trảm Thiên Hạ nói là có một người của Ác Nhân Cốc và Liên Thành cùng nhau giết người bang hội họ.”

“Cho dù là vậy, cũng không thể kết luận.” Tôi không hiểu hỏi.

“Đúng là không thể, nhưng họ có chụp lại đoạn đối thoại của người kia.” Trả lời tôi là Bi Đắc Phan, khi đang nói chuyện, một đoạn hội thoại được chụp lại gửi lên trên YY, tôi nhìn thoáng qua, lập tức vui vẻ, người nói chuyện với Thu Liên Thành chính là acc nhỏ của Trần Lộ

Nội dung ảnh chụp là hai người thương lượng làm sao giết mấy người chơi, mấy người kia đều là người của Hạo Khí Minh, vì bài viết mà báo thù Thu Liên Thành, rất khéo, mấy người chơi bị giết này là người của Trầm Thiên Hạ.

Thế này thì dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội, tôi nói rồi mà, vì sao Thu Liên Thành lại bị giết đến không thể online chứ, hóa ra chuyện là như vậy, khiến anh ta trở thành trung tâm mâu thuẫn, một kịch trí mạng này thật sự quá cơ trí.

Bây giờ, mặc dù người của bang hội chúng tôi vẫn nguyên ý tin tưởng Thu Liên Thành, nhưng không chịu nổi cảnh bị giết liên tục, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Thu Liên Thành cũng bị đuổi ra khỏi bang hội, Thu Liên Thành đi, Bạch Lư Sương còn ở lại nữa sao? Đây là một bài thi làm cực tốt mà Trần Lộ nộp cho tôi, chiều này thật sự quá đặc sắc.

Trước tiên dùng bài viết khiến cho người chơi sinh ra hận thù với Thu Liên Thành và Bạch Lư Sương, không phải trên mạng đều là như thế này sao? Lờ từ một phía rất có ảnh hưởng đến lòng người, nhất là trong game, loại chuyện đồ đệ bị sự nương chèn ép này cũng không phải không có

Gửi xong bài viết, Thu Liên Thành bị đánh giết, như thế thật quá thuận theo tự nhiên, sau đó nữa Hạo Khí Minh và Ác Nhân Cốc hỗn chiến, Thu Liên Thành bị chỉ định là nội gián, có thể nói là nhiều vòng đan xen, không có động tác dư thừa, mỗi một chuyện đều nhắm chuẩn mục tiêu.

Nói cách khác, ngay từ lúc đầu, khi cô ấy mở acc nhỏ đi giết Hạ Tuyết Tri là đã bắt đầu hành động rồi.

Tôi quay đầu nhìn thoáng qua Trần Lộ, nghi ngờ trong lòng từ từ tăng lên, nhân tài như vậy, vì sao cô ấy lại từ bỏ công việc tốt đẹp, chạy đến văn phòng nhỏ của tôi làm việc chứ?

Rất cuộc cô ấy muốn làm gì, thật sự chỉ vì đây là chuyện cô ấy thích làm thôi sao?

“Bức ảnh chụp này hoàn toàn không có ý nghĩa gì.” Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt tức giận bất bình nói: “Đây quả thật là muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do.”

Thảo nào Thu Liên Thành không online, bây giờ anh ta là kẻ đòi bại lại thêm thân phận nội gián, không bị giết đến đẹp lếp như con tép mới lạ đó

“Liên Thành, cậu mở acc nhỏ đi, acc Thu Liên Thành kia tạm thời không có cách nào online rồi

Còn nữa, cũng tạm thời rời khỏi bang hội đi, trong thời khắc mấu chốt này, không ai chịu nghe cậu giải thích đâu.” Bi Đắc Phan đề nghị

“Ừm, tôi hiểu.” Trong giọng nói của Thu Liên Thành chất chứa đầy phiền muộn, cũng phải thôi, đổi lại là người khác, vô duyên vô cớ bị bôi nhọ như đây nỗi thế này cũng sẽ không thể vui vẻ nổi.

“Còn nữa đồ đệ, acc này của bạn cũng tạm thời không nên dùng.” Bạch Lư Sương nói: “Trước khi chuyện này qua đi, chơi acc nhỏ đi.”

“Dạ.” Tôi đáp lại sau đó logout, quyết đoán vào acc Mộc Xuân Phong, vừa mới online, đã có một người tên là Đường Tiểu Bảo thêm tôi làm bạn tốt

Tôi thêm bạn tốt xong thì phát hiện đó là một acc Đường Môn, tôi đang nghi ngờ đây có phải acc nhỏ của Tô Tiểu Ái không, đối phương đã gửi đến tin mời tổ đội.

[Đội ngũ] Đường Tiểu Bảo: Đồ đệ, mình là nhị sư phụ.

[Đội ngũ] Mộc Xuân Phong: Đám người sư công đâu rồi? Vừa hỏi đã có ba người gia nhập đội ngũ, đều là acc miễn cấp, nhìn lượng máu, cũng đều là acc nhỏ.

[Đội ngũ] Andrew: Đồ đệ, mình là Bi Đắc Phan.

[Đội ngũ] Tô Nguyệt: Mình là sư mẫu của bạn! [Đội ngũ] Thu Phong Hân: Mình là sư công của bạn!

Hay thật, tất cả mọi người đều cùng nhau đổi acc nhỏ, loại cách mạng hữu nghị này, thật đúng là chất xúc tác của gian tình đó.

“Hay là bây giờ chúng ta lập một bang hội nhỏ chơi đi.” Bỗng nhiên Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt nổi hứng nói: “Dù sao cũng không trông cậy quay về bang hội lúc đầu được rồi.”

“Cũng đúng, tôi cũng không muốn liên lụy bang hội.” Thu Liên Thành rất tán thành dự định của Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt: “Tự mình lập một bang hội nhỏ, cùng nhau chơi đùa với bạn bè thân thiết, thật tốt.”

“Vậy thì lập thôi!” Tô Tiểu Ái hoàn toàn không có ý kiến về chuyện này

Thế là một bang có tên Mộc Phong Bảo Nguyệt được thành lập, tuy nhiên hệ thống thông báo, bang hội mới thành lập nhất định phải đủ mười người mới tính là chính thức thành lập, cho dù năm người chúng tôi đều gia nhập cũng vẫn thiếu năm người.

“Chúng ta lập thêm acc nhỏ sao?” Tôi đứng lúc hỏi.

“Tôi hỏi những người khác một chút xem có đến không.” Bi Đắc Phan nói

“Tam sư phụ của mình nói có thể đến.” Thời điểm thế này đương nhiên là phải nhét người nhà vào rồi.

Tôi mở danh sách bạn tốt ra, không tìm được tên Hứa Mạch, lúc này mới nhớ ra acc này còn chưa kết bạn với anh ấy

Rất nhanh, tôi liền thêm Hứa Mạch vào danh sách bạn tốt, trong game này có thể đơn phương thêm bạn tốt, sau khi thêm bạn tốt, tôi phát hiện Hứa Mạch đang online

Lẽ nào anh ấy vừa về đến nhà đã vào game luôn sao?

[Mật] Bạn nói thăm với Mạch Lộ Nhân: Là em, đây là acc nhỏ, acc lớn tạm thời không thể dùng.

[Mật] Mạch Lộ Nhân nói thăm với bạn: Hiểu rồi

Sau đó anh ấy bèn kéo tôi vào danh sách bạn tốt.

[Mật] Bạn nói thăm với Mạch Lộ Nhân: Vào bang hội đi, đám người Tô Tiểu Ái muốn tự lập một bang hội nhỏ.

[Mật] Mạch Lộ Nhân nói thăm với bạn: Được, chờ một lát anh tìm cơ hội vào,

Chắc chắn, Hứa Mạch thật đúng là sĩ diện, không cần tôi dận dò

Vì tôi còn chưa chính thức giới thiệu Hứa Mạch trước mặt đám người Tô Tiểu Ái, vì vậy anh ấy muốn xuất hiện, chỉ có thể lấy thân phận của người qua đường.

“Chúng ta rao trong kênh Môn phái đi, xem có người nào chịu vào không.” Tôi đề nghị.

“Cũng được

Chị thử rao xem, dù sao đủ mười người, chúng ta sẽ tạm thời không thêm người nữa.” Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt nói xong bèn rao trên kênh Môn phái.

Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt và Hứa Mạch chơi cùng môn phái, cùng là Thất Tú, acc nhỏ của cô ta cũng là Thất Tú, vừa rao một cái, không bao lâu sau, Hứa Mạch đã gia nhập bang hội rồi

“Ồ, là một Thất Tú, mà chúng ta có cần đôi kênh YY không.” Cuối cùng Tô Tiểu Ái ý thức được, tuy họ đã rời khỏi bang hội, nhưng những người còn ở bang hội sẽ vào kênh bang hội nói chuyện

“Đúng, quên mất, thay một kênh bang hội khác đi, là kênh bang hội của chúng ta, mọi người ai có kênh nào không, công hiến một cái nào.” Thu Liên Thành nói

Thế là trong giao diện đội ngũ, Bì Đắc Phan công hiến một kênh riêng, chúng tôi lại hội họp trong kênh chat kia lần nữa

“Kéo cả người mới vào nói chuyện với nhau đi, càng đông càng vui.” Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt nói

[Bang hội] Tô Nguyệt: Mọi người vào YY nói chuyện, chúng ta đang ở 12345678 Tôi chat mật nói chuyện với Trần Lộ và Hứa Mạch một chút, bảo họ mở công cụ thay đổi giọng nói rồi vào kênh tụ họp

Những ngày gần đây bày mưu tính kế, cuối cùng trò vui cũng mở màn rồi

Bang hội mới được thành lập, cuối cùng đã tìm đủ mười người, mọi người cùng nhau đi phó bản, cùng nhau làm nhiệm vụ trận doanh, mỗi ngày dường như đều trôi qua vô cùng vui vẻ

Độ quen thuộc lẫn nhau cũng tăng lên rõ ràng.

“Ăn cơm tối.” Trần Lộ đứng trước bàn ăn gọi tôi.

“Đến đây.” Tôi bỏ tai nghe xuống, tạm thời ẩn thành trò chơi.

Trần Lộ làm ba món một canh, số lượng mỗi món ăn đều vừa đủ, hai người tôi và cô ấy ăn cũng không bị lãng phí.

“Ước chừng khi nào có thể thu lưới?” Trần Lộ hỏi tôi.

Tôi suy nghĩ một chút nói: “Sắp rồi, là thời điểm Tô Tiểu Ái quay về nước.” Những ngày gần đây, vì Ác Nhân Cốc và Hạo Khí Minh vẫn đang tiếp tục loạn chiến, nội chiến của Hạo Khí Minh cũng chưa ngừng, mấy người kia đều chơi acc nhỏ, tôi ở chung với họ lâu như vậy, họ cũng đã nói cho tôi biết một số chuyện trong hiện thực.

Ví dụ Bì Đắc Phan và Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt đều ở Lộc Thành, Tô Tiểu Ái cũng nói cho tôi biết cô ta ở Sa Thị, điều tôi chờ chính là cô ta tự mình nói cho tôi biết tin tức này

Làm nền lâu như vậy, cuối cùng cũng đến thời điểm thu hoạch rồi

“Này, cô định làm gì?” Trần Lộ hơi tò mò.” Cô xác định không cần tôi ra tay với Thảm Thần Đông sao?” “Không cần.” Ngày đó, sau khi trở về, tôi đã nói với Trần Lộ, cô ấy không cần đi quyến rũ Thảm Thần Đông, tất cả đột phá vẫn đặt ở Tô Tiểu Ái, có cô ấy và Hứa Mạch là coi như tôi đã đủ nội ứng rồi.

Bởi vì chuyện tiếp theo tôi cần làm nhất định phải có người giúp, một người có thao tác không tốt lắm

“À này, không đến vài ngày nữa là sang năm mới rồi.” Tôi buông bát đũa xuống, nhìn Trần Lộ: “Cần tôi cho cô về nhà nghỉ không? Cô có thể trở về ở bên cha mẹ và người thân, chuyện sau đó tôi cần làm, chỉ cần có mạng là được rồi.” “Không cần, tôi có thể xin tăng ca Tết không?” Trần Lộ hỏi

Tôi sững sốt một lúc: “Cô không về nhà ăn Tết sao?” “Ừ, không có dự định.” Cô ấy trả lời rất thẳng thắn, tôi không hỏi, dù sao mỗi người đều có bí mật của riêng mình, tôi có, đương nhiên Trần Lộ cũng có.

“Vậy thì ở lại đi, tính ra, năm nay cũng là năm đầu tiên tôi trải qua tại Sa Thị đó.” Tôi không nhịn được xúc động: “Vậy mà đã qua một năm rồi.”

Ngày này năm ngoái, tôi còn đang ở nước ngoài, thời điểm đó, có lẽ tôi không nghĩ tới, tôi sẽ đến Sa Thị, đồng thời làm bà chủ Văn phòng Phần Hồng, còn có một người cộng sự ăn ý như vậy

“Giải quyết được trong năm không?” Trần Lộ hỏi

“Không giải quyết được, tôi dự định hết năm sẽ ra tay lần nữa.” Bây giờ đã là 25 tháng Chạp rồi, chắc chắn không thể kịp hoàn thành trước năm mới

“Đúng rồi, ngày mai tôi đi ăn cưới, cô muốn đi cùng không?” Hôn lễ của Hà Vũ Phi và Trình Dật định vào ngày mai, hai mươi sáu tháng chạp, cũng coi là ngày tốt.

“Được không?” Trần Lộ cười như không cười nhìn tôi.

“Được mà.” Tôi nói

“Ok, ngày mai cùng đi.” Tôi vốn cho rằng Trần Lộ sẽ từ chối lời mời của tôi, cô ấy hẳn không có hứng thú gì với hôn lễ, nhưng mà thật bất ngờ, thế mà cô ấy gật đầu, chuyện này nằm ngoài dự liệu của tôi

“Buổi tối có chơi game không?” Trần Lộ hỏi

Tôi lắc đầu: “Ngày mai có việc, tôi không online nữa, dù sao độ hào cảm đã cạn đủ rồi, không cần online liên tục, thi thoảng không xuất hiện sẽ có lợi hơn.

Trần Lộ cảm bất không đi đến cạnh bồn rửa bát, tôi đứng lên đi đến bên cửa sổ, bên ngoài đã sáng đèn, bầu trời đầy sao dày đặc, ngày mai hẳn là một ngày nắng

Ngay khi tôi đang ngẩn người bên cửa sổ, điện thoại vang lên, tôi đi tới chỗ điện thoại trên ngăn kéo, người gọi đến là Thư Nhã Hân

Tính ra, từ ngày đó, sau khi gặp mặt tại quán cà phê Ma Đào, tôi không gặp lại Thư Nhã Hân, cô ấy cũng không tìm tôi, cô ấy giống như bốc hơi khỏi thế gian vậy.

“Xin chào, Văn phòng Phần Hồng nghe.” Tôi nhắc điện thoại

“Cô biết tôi là ai nh?” Giọng nói của Thư Nhã Hân nghe tinh táo lạ thường: “Tôi là Thư Nhã Hân.”

“Tôi biết.” Tôi dựa lưng vào cửa sổ phía sau: “Năm sau, trong một tháng, tôi sẽ hoàn thành ủy thác của cô.”

“Tôi gọi điện cho cô không phải vì chuyện này.” Thư Nhã Hân nói: “Cô nói không sai, phải nghĩ thông suốt, rốt cuộc là cái gì cướp đi người yêu của tôi, tôi nên đi tìm hiểu một cách công bằng, tôi mới lập một acc nhỏ, chậm rãi thắng cấp từ tấn thủ thôn

Mười mấy ngày nay, tôi cũng quen biết một số người, tốt xấu đều có, nhưng mà..

Tôi vẫn không cách nào hiểu rõ, tại sao anh ta có thể vì một đồng số liệu mà từ bỏ tôi và con chứ.”

“Nếu như tôi nói cho cô biết, Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông có thể đã quen biết trước khi chơi game thì sao?” Tôi nhẹ giọng hỏi: “Họ không phải gặp nhau trong game, game chỉ là phương thức họ ở cùng nhau, cô có tin không?” “Nếu như chỉ là yêu nhau trong game, sao Tô Tiểu Ái lại ngang ngược chạy đến tìm tôi, sao lại biết rõ tôi và Thẩm Thần Đông đã kết hôn, còn buộc chúng tôi ly hôn, thậm chí đẩy tôi xuống lầu.” Thư Nhã Hân cười khổ nói, “Hôn nữa, tôi thật sự rất muốn hỏi cô ta là vì sao, vì sao cô ta có thể làm đương nhiên như vậy.”

“Tôi sẽ giúp cô tìm câu trả lời.” Đối với những câu hỏi này của cô ấy, kỳ thật trong lòng tôi đã loáng thoáng có suy nghĩ, chỉ là khi chưa chắc chắn, tất cả vẫn chỉ là suy đoán.

“Ừ, cảm ơn, nói sớm với cô một tiếng, chúc mừng năm mới.” Thư Nhã Hân nói xong liền cúp điện thoại

Tôi cầm điện thoại đứng bên cửa sổ, Thư Nhã Hân, cô ấy là một đề bài khó, so với việc khiến Thẩm Thần Đông và Tô Tiểu Ái chia tay còn khó hiểu hơn

“Bà chủ Phương.” Trần Lộ đã rửa bát đĩa xong, cô ấy bưng hai cốc cà phê nóng đến, đưa cho tôi một cốc: “Thật ra tôi vẫn muốn nói với cô, không có người nào là chúa cứu thế.” Luôn có một số người, tôi không có cách nào cứu vãn được, tôi không phải thần mình, lại vọng tưởng có thể phổ độ chúng sinh, là tôi kiêu ngạo tự đại.

Tôi biết Trần Lộ muốn nhắc nhở tôi điểm này, nhưng mà hiểu rõ là một chuyện, có thể thật sự làm được hay không lại là một chuyện khác.

Nhưng nếu ngay cả tôi cũng từ bỏ, như vậy, những người đợi trong bóng tối kia phải làm sao?” Tôi lặng lẽ nhìn vào hình ảnh phản chiếu trên cửa sổ, Trần Lộ cầm tách cà phê, ánh mắt thâm sâu không thấy đáy, ánh mắt kín đáo như thể tôi không nhìn thấu được.

“Cô đối với chính mình thật quá đáng.” Cô ấy nói xong, khẽ thở dài một hơi.

“Tôi là người làm ăn.” Tôi nhìn về hình bóng Trần Lộ phản chiếu trên kính cửa sổ, khẽ mỉm cười: “Người làm ăn coi trọng chữ tín, cho nên chỉ cần chuyện làm ăn tôi đã nhận, tôi nhất định sẽ hoàn thành.”

Thư Nhã Hân, cho dù cô đã rơi xuống tầng mười tám địa ngục A Tỳ, vĩnh viễn không thể siêu sinh, tôi cũng phải dẫn dắt cô ấy leo lên từng tầng từng tầng đến thế gian này

Nhân gian này, tuy vắng vẻ, hoang vu, lạnh lùng, nhưng cũng có ấm áp, nhiệt tình, thân thiết

Tâm mắt của tôi trôi dạt về phía bình hoa nhỏ, nơi đó đã từng cắm một bông hoa hồng trắng, vào lúc tôi buồn bực mông lung nhất, đóa hoa hồng này đã từng cho tôi niềm an ủi và ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Đôi khi chiến thắng chỉ cách bạn một bước ngắn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hôn lễ của Hà Vũ Phi và Trình Dật được cử hành ở nhà hàng Norton lớn nhất Sa Thị, anh ta đã dành cho Hà Vũ Phi một hôn lễ rất long trọng, tất cả bạn bè thân thiết của Hà Vũ Phi đều tới dự

Trước khi mở tiệc có tiệc cocktail, Trần Lộ đến, bưng một ly Cuba Libre đi vào trong góc

Tôi bảo bartender pha cho tôi một ly Long Island Iced Tea rồi an vị trên ghế quầy bar nhâm nhi thưởng thức

Có khá nhiều người đến, phần lớn là người trẻ, dĩ nhiên cũng có vài người trong giới doanh nhân

Trường hợp này, người trẻ tuổi bận rộn làm quen, những người lớn bận rộn mở rộng mối quan hệ xã giao, xem có thể hợp tác trong vụ làm ăn nào hay không

Tôi và Trần Lộ là hai kẻ khác loại, Trần Lộ đứng bên cửa sổ uống rượu một mình, còn tôi ngồi trên chiếc ghế xoay cạnh quầy bar, đưa ánh mắt hứng thú dặt dẹo đánh giá các vị khách, tìm kiếm mục tiêu có thể trở thành khách hàng của tôi.

Vụ của Thư Nhã Hân không còn kéo dài quá lâu nữa, toàn bộ công tác chuẩn bị giai đoạn trước đã xong, khi chính thức bắt đầu, tốc độ sẽ cực kỳ nhanh chóng.

Trong tiệc cocktail, người đến người đi, về mặt mỗi người mỗi khác, nhìn thì đều đang mỉm cười, nhưng có người thật sự vui vẻ, có người lại giả vờ vui vẻ, trên gương mặt mỗi người đều mang một nụ cười xã giao

Có người đàn ông nâng ly rượu đi về phía Trần Lộ, anh ta đang bắt chuyện với Trần Lộ, Trần Lộ cười đáp lại, vì cách xa nên tôi không nghe được họ nói những gì.

“Quý cô à, nhìn cô hơi quen, rất giống một người tôi biết, chúng ta có thể làm3quen với nhau không?” Đúng lúc này, một giọng nói có phản ngả ngôn vang lên bên tai tôi, tôi thu tâm mắt nhìn về phía người tới

Người này đang tựa người ở quầy bar, trong tay thả một ly Whisky, thoát nhìn anh ta chưa tới ba mươi tuổi, mày rậm mắt to, sống mũi cao, đôi môi nổi bật, đặc trưng trên khuôn mặt anh ta cho thấy anh ta là con lai.

Anh ta nói lỏng cả vạt hơi trễ xuống, hai nút áo sơ mi trên cùng để hở, rõ ràng đáng về anh ta rất thoải mái nhưng rất lạ là anh ta cũng không khiến người ta cảm thấy bị ối, có lẽ là nhờ đôi mắt trong suốt của anh ta, nơi đó long lanh sống l nước, chứ không phải một đôi mắt vân đục

“Phuong Hiểu Hiểu.” Tôi mỉm cười với anh ta

“Có Ý, mỹ nữ thẳng thắn, tôi thích

Có thể trò chuyện một lát không?” Anh ta cười nói, “Tôi thích những người đẹp giản dị, gần gũi.”

“Anh muốn trò chuyện gì với tôi?” Người này nhìn không giống say rượu những cử chỉ và lời nói của anh ta lại giống như một kẻ đã say mềm

“Có bạn trai chưa?” Anh ta hỏi khá trực diện: “Nếu chưa có thể cân nhắc về tôi, nếu có rồi vậy xin hãy cân nhắc đến tôi.” “Nói thế thì chưa có và có rồi khác gì nhau?” Tôi bị anh ta chọc cười: “Tóm lại bất kể đã có hay chưa, cũng suy nghĩ tới anh là được6ha.”

“Nói rất hay.” Anh ta giờ ngón tay cái lên với tôi, sau đó nâng ly của anh ta lên, uống hết một nửa rượu Whisky trong ly

“Vậy thì có lẽ làm anh Cô thất vọng rồi.” Tôi chưa kịp mở lời thì đã có người giải vây giúp tôi rồi.

Chỉ cần nghe giọng nói, tôi đã biết ai đang tới.

“Vì đây là bạn gái của tôi, cho nên anh Cô, kính xin đừng cướp người với tôi nhé.” Hứa Mạch vừa nói, vừa như có như không chắn giữa tôi và Cố Ý

Ngày hôm nay Hứa Mạch mặc một bộ comple khá chín chu, comple rõ ràng cho thấy khuôn người, tôn lên vóc dáng ưa nhìn, mỗi cử chỉ hành động hoàn toàn thể hiện là một tình anh có4gia thế.

“Thì ra là Hứa Tổng.” Hiển nhiên Cố Ý biết Hứa Mạch, nghe Hứa Mạch nói thế thì tò về hơi mất mát: “Ôi, hiếm lắm mới gặp một cô em hợp sở thích, vậy mà lại là hoa đã có chủ

Chờ hai người chia tay, nhất định em phải liên lạc với anh nhé.”

Anh ta vừa nói vừa đưa danh thiếp, đặt trước mặt tôi, sau đó cầm ly rượu của mình đi mất hút.

“Cố Ý, có vấn đề thiết kế của bất động sản Đức Hưng, ha ha.” Tôi đọc tám danh thiếp Cố Ý để lại, vốn dĩ tôi nghĩ anh ta là con nhà giàu, vì có thể được Trình Dật mời tới uống rượu mừng chắc hẳn là người đẳng cấp tầm đó.

Không ngờ còn có cả3cổ vấn thiết kế

Hứa Mạch giật lấy danh thiếp, vội lại ném vào thùng rác: “Không cần phải biết, đó là một tên công tử ăn chơi, được chăng hay chớ, nhìn thấy gái đẹp là tới trêu ghẹo.” “Sao anh biết anh ta?” Tôi lấy làm lạ

“Vì anh và hắn từng học cùng đại học.” Hứa Mạch giải thích ngắn gọn.

“Bạn học thời đại học?” Vậy thì thật làm người ta bất ngờ

“Nói vậy chẳng khác nào, anh ta cũng cùng trường với chị của em?” “Đúng vậy

Nên khi anh ta vừa gặp em có cảm giác em giống chị em, vì thế mới bắt chuyện với em.” Hứa Mạch vừa nói, vừa gọi một ly rượu từ chỗ bartender: “Ngày Tết em có dự định gì?” “Đón tết cùng Trần Lộ, vừa hay cô ấy không về nhà.” Tôi nói

“Ồ, có muốn đến nhà anh cùng ăn cơm tất niên không, anh cô đơn một mình, em không thấy thương anh chút nào sao?” Hứa Mạch trêu tôi.

“Anh không ở cùng người thân à?” Ở Trung Quốc, ngày Tết là một dịp lễ đặc biệt, bất kể ở địa phương nào cũng muốn tìm cách trở về nhà đoàn viên, danh tiếng “xuân vận”* lừng lẫy khắp thế giới cũng từ đó mà nên.

*Xuân vận: là chuyến trở về nhà ăn Tết, đoàn tụ gia đình, đón đêm Trừ Tịch của các lao động làm việc ở các nước khác, địa phương khác trong ngày Tết (chủ yếu xảy ra ở Trung Hoa lục địa)

Xuân vẫn được coi là cuộc di chuyển lớn nhất hành tinh.

“Ừm, bố mẹ anh đều ở nước ngoài, anh thì bận chuyện công ty, không thể qua đó đoàn viên cùng họ.” Hứa Mạch giải thích

“Thì ra là vậy, vậy cùng nhau đón Tết đi.” Ngày Tết ấy mà, đồng người một chút thì vẫn vui hơn

“Vừa hay..

cùng đi thăm chị em.”

“Được.” Hứa Mạch đáp.

Nói dăm ba câu với Hứa Mạch về dự định ngày Tết, thời gian đã trôi qua

Rót cuộc hôn lễ sắp chính thức bắt đầu rồi

Vì đã nói trước với Hà Vũ Phi nên Hà Vũ Phi không gặp riêng tôi, quan hệ giữa tôi và cô ấy sẽ chỉ là hai người xa lạ không hề quen biết.

Sự thật chứng minh tôi vẫn lưỡng lự trước được sự việc, vì khi hôn lễ đã diễn ra được nửa chừng, Tô Thường Thụy lại tới, chính là vị Tô Tổng đã vì đứa con mà lựa chọn chia tay với Hà Vũ Phi

Anh ta đến làm bầu không khí thoáng chốc trở nên kì dị, rất nhiều người đang suy đoán có phải anh ta tới cướp dâu không.

Song anh ta cũng không làm hành động gì quá khích, anh ta ngồi trong góc, lẳng lẳng ăn cơm uống rượu, chỉ có điều khi tiệc cưới kết thúc, anh ta đã uống say mềm

Cách đám đông, tôi thấy vành mắt anh ta đỏ hoe, nhưng anh ta không dám ngẩng đầu nhìn Hà Vũ Phi và Trình Dật

Tôi không biết giờ phút này rốt cuộc tâm trạng của anh ta thế nào, nhưng tôi cảm giác được, anh ta thật sự yêu Hà Vũ Phi.

Anh ta từng nâng niu cô ấy trong lòng bàn tay, cất giữ trong tim, nhưng bắt đầu từ khi nào anh ta đã bước tới ngã ba, từ đó kẻ trời nam người đất bắc, bước trên con đường riêng của mình.

Chuyện tiếc nuối nhất đời người, đó là khi người yêu sắp kết hôn, chủ rẽ lại không phải là mình

Nói ra thì Tô Thường Thụy cũng thật đáng thương, bị Trương Diệp đùa bỡn trong lòng bàn tay, đến cuối cùng không còn lại gì cả.

Hứa Mạch và Trình Dật không thật sự bắt Tập đoàn Giang Hải đổi chủ, nhưng đã không còn quan trọng nữa.

Anh ta ngồi trong góc, lặng lẽ uống say, lặng lẽ khổ sở, đây chính là sự trừng phạt tàn nhẫn nhất đối với anh ta, trừng phạt anh ta không thể giữ vững trái tim mình từ đầu chí cuối, trừng phạt anh ta vì cuối cùng vẫn phản bội người anh ta yêu.

Hà Vũ Phi và Trình Dật vừa yêu nhau có mấy tháng, mấy tháng thôi lại hoàn thành việc bước lên lễ đường kết hôn – chuyện mà họ đã yêu nhau bao năm nhưng vẫn không làm, nói cho cùng, mọi chuyện tới nước này là anh ta tự làm tự chịu.

Anh ta làm nhiều chuyện sai như thế, vốn dĩ hiện giờ không nên xuất hiện trước mặt Hà Vũ Phi, nên cho dù tới tham gia hôn lễ cũng chỉ có thể trốn trong góc phòng, nhìn cô ấy từ xa.

Đây chính là khoảng cách giữa họ, đã từng gần bó không thể chia lìa, mà nay đã tới bước đường trở thành người xa lạ.

Cách trả thù tàn nhẫn nhất không phải là hận đến thấu xương, mà là coi như không tồn tại.

Nhưng nếu anh ta biết tương lai sẽ đi tới nông nổi như ngày hôm nay, ban đầu đối diện với Trương Diệp, có phải anh ta nên lý trí hơn không? Có phải nên kiên định nắm tay Hà Vũ Phi, không nên đẩy cô ấy ra xa tới nơi mà có dùng cách gì anh ta cũng không thể chạm tới

Tôi quay đầu nhìn về một hướng khác, nơi đó, Hà Vũ Phi và Trình Dật đang mời rượu khách đến dự, về ngoài cửa cô ấy tỏa sáng, là một cô dâu rất vui vẻ

Khi mời rượu tới bàn của Tô Thường Thụy, không khí hiện trường dường như thay đổi, tất cả mọi người rất mong đợi trò hay, mong đợi biến chuyển đặc biệt nào đó giữa Tô Thường Thụy và Hà Vũ Phi.

Nhưng tuyệt nhiên không có, Hà Vũ Phi chỉ rót đầy rượu cho anh ta, sau đó rất chân thành nói một tiếng cảm ơn với anh ta

Sẽ có một ngày, bạn phải cảm ơn người nợ đã không lấy bạn

Đây là câu Hà Vũ Phi đã nói với tôi, đến giờ, cô ấy thật sự đã nói một tiếng cảm ơn với Tô Thường Thụy

Sắc mặt Tô Thường Thụy trở nên trắng bệch trong giây lát, anh ta cảm chén rượu cô đã rót đầy, ngửa đầu uống cạn.

Một năm trước, những năm tháng êm đềm đó cuối cùng đã phai nhạt hầu như không còn, không cách nào tìm lại được nữa

“Có nói xem, anh ta có từng hối hận không?” Trần Lộ ngồi cạnh tôi, nhỏ giọng hỏi tôi

“Hối hận ư, có thể...”.

Có thể đã hối hận từ lâu rồi

Sau khi hôn lễ kết thúc, khách khứa dần tan cuộc, tôi và Trần Lộ không đợi đến cuối cùng mà về trước, Hứa Mạch là người trong giới kinh doanh, dĩ nhiên không được tự do như chúng tôi.

Ra khỏi nhà hàng, gió đêm lùa vào mặt ngoài trời cực kỳ rét, mùa đông năm nay đúng là lạnh thấu tận tim.

“Về nhà đi.” Trần Lộ gọi tôi.

“Ừ.” Tôi đáp.

Tôi uống một chút rượu, Trần Lộ không uống nên lúc về, Trần Lộ là người lái xe

Hỏi chiều cô ấy có uống một chút cocktail, tôi hi vọng cảnh sát giao thông đừng tuần tra, nhờ đâu bị kiểm tra nồng độ cồn thì hòng hết com gạo

May là trên đoạn đường này không gặp cảnh sát giao thông, tôi và Trần Lộ cứ thể bình an về tới nhà

Chỉ tham gia một bữa tiệc cưới thôi, vậy mà tôi lại cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, bất bất y như tôi chơi game thâu đêm không ngủ không nghỉ ấy

“Tắm rửa rồi đi ngủ sớm đi.” Tôi quăng túi xách lên ghế sofa, cầm áo ngủ vào nhà vệ sinh

Tôi lấy nước tẩy trang lau mặt sạch sẽ

Đôi khi tôi không thể không thốt lên đồ makeup thời nay thật lợi hại, một người rất bình thường, dưới kỹ thuật trang điểm tuyệt vời liền biến thành một đại mỹ nhân xinh đẹp.

Nên mới có câu danh ngôn – không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ lười.

Phàm là ngũ quan đoan trang, biết sửa soạn cho mình, sạch sẽ nhẹ nhàng mà sáng khoái thì nhất định đều có thể để lại cho người ta ấn tượng không tồi

Thay vì oán trách trời cao không công bằng, không cho bạn một gương mặt nghiêng nước nghiêng thành thì chỉ bằng học tập, rèn luyện kỹ thuật trang điểm mà bạn thường coi nhẹ

Trong thực tế cuộc sống, rất nhiều nữ sinh lấy làm tự hào về vẻ ngoài tự nhiên, giấu cợt những cô gái trang điểm, điều đó thật sự chẳng đáng nhắc đến đâu

Mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, cô không trang điểm không hẳn là đúng, có một số trường hợp, trang điểm hợp lý là sự tôn trọng đối với người đối diện, không nên coi thường trang điểm, nó sẽ giúp cho sắc mặt của bạn nhìn khá hơn, sẽ để lại ấn tượng tốt đẹp hơn trong lòng người khác.

Để cuộc sống trở nên đẹp đẽ hơn một chút thì có gì là sai chứ? Tôi tắm giặt xong, mặc áo ngủ vào, lấy máy sấy sấy khô mái tóc ướt nhẹp

Năm mới đã từng bước tới gần, chớp mắt một cái đã một năm trôi qua

Sấy khô tóc xong, tôi trực tiếp tắt đèn lên giường, đêm nay tôi ngủ rất ngon, không mộng mị gì

Mấy ngày tiếp theo dĩ nhiên là chuẩn bị cho ngày Tết, năm nay, tôi đón Tết cùng Trần Lộ

Quét dọn trong nhà ngoài ngõ xong, Trần Lộ đứng ở phòng khách nhìn một vòng rồi đề nghị: “Chúng ta đi dạo phố, mua thêm ít đồ Tết đi.” “Được thôi.” Năm của người Trung Quốc nhất định cần phải có đồ Tết.

Vì vậy, ăn sáng xong, sửa soạn chỉnh tề, tôi cùng Trần Lộ ra ngoài.

Vì sắp hết năm, người tụ tập ở trung tâm thành phố đông đúc chưa từng thấy, chúng tôi rất vất vả tìm được một bãi đỗ xe, đậu xe xong thì lúc này đồng hồ đã điểm chín giờ sáng

Đi siêu thị mua ít trái cây sấy khô và thịt khô, trả tiền rồi ra ngoài đã sắp tới trưa

“Tìm một chỗ ăn trưa đi.” Tôi xem giờ rồi nói: “Chiều chúng ta đi dạo chợ hoa một lát.” “Ồ đây có quán nào ngon? Đề cử một quán đi?” Trần Lộ không phải người Sa Thị nên bảo tôi gọi ý một nơi

“Ồ đây có một nhà hàng Bách Tuế Ngư khá ngon.” Đó là nhà hàng Hứa Mạch hay dẫn tôi đi ăn, không phải nhà hàng hạng sang, chỉ là một nhà hàng nhỏ thường gặp trên đường lớn

Trần Lộ cũng không kén chọn, đi theo tôi luôn.

Song, ngay lúc này lại xảy ra một việc bất ngờ

Tôi và Trần Lộ bước vào, đã thấy có hai người ngồi trong phòng lớn

Hai người đó không ai khác, chính là Thư Nhã Hân và Thẩm Thần Đông! Trong chớp mắt tôi bất gặp Thư Nhã Hân, cô ấy vừa khéo cũng nhìn thấy tôi, tôi thấy toàn thân cô ấy cứng đờ, sau đó cúi gầm xuống

“Đi, qua chỗ kia.” Tôi kéo Trần Lộ ngồi cách bàn của Thư Nhã Hân và Thẩm Thần Đông một khoảng.

Thư Nhã Hân rất nhanh đã điều chỉnh trạng thái, tôi làm như không quen biết Thư Nhã Hân, gọi phục vụ đem thực đơn tới, sau đó nói chuyện với Trần Lộ câu được câu chăng.

Tôi liếc mắt để ý phía Thư Nhã Hân, Thư Nhã Hân và Thẩm Thần Đông hiển nhiên không thật sự dùng bữa, không khí giữa họ rất kỳ lạ.

Trong lòng tôi cũng thấy rất hoang mang, tại sao Thư Nhã Hân có thể ở đây cùng Thẩm Thần Đông? Mặc dù bề ngoài cô ấy và Thẩm Thần Đông vẫn là vợ chồng, chưa ly hôn, nhưng xảy ra chuyện như thế, Thẩm Thần Đông lại chạy tới sống chung tại biệt thự của Tô Tiểu Ái, nghĩ thế nào hai người họ cũng không thể cùng xuất hiện ở đây.

“Nói đi, anh muốn nói gì?” Giọng Thư Nhã Hân rất thân thiện, nhìn bề ngoài, chắc hẳn họ cũng vừa tới đây không lâu.

Tôi thật sự không thể không cảm thán, Sa Thị thật là nhỏ, nhỏ đến mức khiến tôi gặp được Thư Nhã Hân và Thẩm Thần Đông ở đây

“Cùng anh về đón Tết đi, bố mẹ cũng muốn em về ăn Tết.” Thẩm Thần Đông thấp giọng nói: “Họ đã lớn tuổi, em nhẫn tâm làm họ thất vọng sao?” “Thế nên anh hi vọng, sau những chuyện tôi tệ đã xảy ra, tôi còn có thể cùng anh già vò ân ái, về nhà ăn Tết ư? Rốt cuộc tại sao anh có thể thân thiện nói ra cái yêu cầu này vậy?” Thư Nhã Hân cười mỉa mai nói: “Thẩm Thần Đông, tìm tôi làm từ đá tảng chắc?”

Không thể không nói, gã này đúng là người không biết xấu hổ vô địch thiên hạ

Nếu không phải hai ngày nay trong game, tôi tận mắt nhìn thấy Thẩm Thần Đông và Tô Tiểu Ái yêu đương thắm thiết, tôi cũng hoài nghi có phải họ đã chia tay, Thẩm Thần Đông quay đầu là bờ trở về với gia đình rồi không.

Rốt cuộc sao anh ta còn mặt mũi bảo Thư Nhã Hân cùng anh ta về nhà ăn Tết, tôi rất muốn mở banh cái đầu của anh ta và Tô Tiểu Ái ra, xem kết cấu não bộ của họ có phải không giống người bình thường hay không, vì người bình thường đời nào làm chuyện thế này.

Nói thật, trước ngày hôm nay, tôi cũng không thật sự chính mắt thấy tình trạng giữa Thẩm Thần Đông và Thư Nhã Hân, hiện giờ tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe được, tôi mà là Thư Nhã Hân đoán chừng đã nổ tung từ lâu rồi

“Đó là chuyện giữa chúng ta, bố mẹ anh vô tội, hơn nữa em cũng biết đấy, họ rất thích em.” Thẩm Thần Đông nói năng hùng hồn, dường như yêu cầu của anh ta không hề quá đáng chút nào

“Vậy tôi phải giải thích chuyện đứa bé thế nào?” Thư Nhã Hân lạnh lùng hỏi

Trên gương mặt Thẩm Thần Đông hiện lên tia phiến não, “Cứ nói.

Cứ nói em không cần thận ngă từ trên tầng xuống, nên bị sảy thai.” “Hay cho Thẩm Thần Đông.” Thư Nhã Hân tức cười: “Như anh nói, bố mẹ anh không sai, tôi có thể cùng anh trở về ăn Tết, nhưng anh muốn tôi nói dối thì đừng có mà mơ!” Cô đứng lên, cầm cốc nước lạnh hắt thẳng vào mặt Thẩm Thần Đông, sau đó cô ấy cầm túi xách quay người rời khỏi tiệm ăn

Thẩm Thần Đông vuốt vuốt mặt, hành động vừa rồi của Thư Nhã Hân dẫn tới sự chú ý của nhiều người, Thẩm Thần Đông hơi lúng túng, bỏ lại hai trăm đồng, mặt mày xám xịt đi ra ngoài

“Muốn đuổi theo không?” Trần Lộ hỏi tôi

“Cô biết đó là ai không?” Tôi hơi ngạc nhiên, Trần Lộ chưa từng gặp Thư Nhã Hân, sao cô ấy biết hai người đó là ai

“Đại khái biết, vừa rồi về mặt của cô lúc bất gặp họ, nhìn thế nào cũng không giống không quen biết

Sau đó cô gái kia gọi tên người đàn ông là Thẩm Thần Đông, tôi bèn chắc chắn.” Trần Lộ nói

“Thì ra là vậy.” Tôi bình tĩnh, thì ra do nét mặt của tôi tiết lộ, nhưng may mà Thẩm Thần Đông không chú ý tới điểm này

“Thật đúng dịp, lại gặp nhau ở đây.” “Trên đời này có rất nhiều tên đàn ông đều cáng, đủ thể loại đều cáng, như Thẩm Thần Đông cũng được liệt vào hàng tuyệt thế.” Trần Lộ không kìm được chế nhạo

Những ngày qua có ấy đều nằm vùng trong bang hội, dĩ nhiên cũng chứng kiến Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông thể hiện tình cảm

Nhắc tới cũng lạ, lúc trước giữa Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông rõ ràng có xảy ra chút vấn đề, cho dù chuyện Hạ Tuyết Trì trong game không thể thật sự tạo ra ảnh hưởng gì, họ cũng không còn thể hiện tình cảm nữa.

Tôi nghĩ lại một lát, trạng thái này bắt đầu từ ngày đầu tiên Tô Tiểu Ái quay trở lại game, khi chúng tôi lập cái bang hội nhỏ kia, không thể nói rõ là ở chỗ nào, nhưng tôi vẫn cảm thấy kiểu thể hiện tình cảm ấy hơi miễn cưỡng.

Rốt cuộc giữa họ đã xảy ra chuyện gì? “Hoàn toàn không có cách nào lý giải rốt cuộc Tô Tiểu Ái thích anh ta ở điểm nào.” Trần Lộ giống như tôi, đều không thể hiểu nổi vấn đề này, dù sao theo chúng tôi thấy, con người Thẩm Thần Đông vốn dĩ không đủ để thu hút Tô Tiểu Ái.

“Chờ qua năm sẽ biết.” Qua năm mới, tôi có thể bắt đầu hành động rồi.

Ăn trưa xong, tôi và Trần Lộ tới công viên nhỏ gần đó ngồi một lát, khoảng hơn một giờ, chúng tôi mới lên đường tới chợ hoa.

Trong chợ hoa, ý xuân đậm đặc, dường như là một mùa khác hẳn so với thế giới bên ngoài.

Đi lòng vòng trong đó, mua không ít hoa cỏ, cuối cùng tiêu hết sạch tiền mới giật mình nhận ra mình đã mua quá nhiều đồ.

Sau khi lái xe về nhà, sắp xếp và cắt đồ Tết vào, còn lại hoa cỏ mua được do Trần Lộ chịu trách nhiệm bài trí, sau khi trang trí xong xuôi, trong nhà tràn ngập không khí mùa xuân, một năm sắp kết thúc cũng là lúc mùa xuân sắp đến.

Vừa dọn dẹp xong xuôi, Thư Nhã Hân đã gọi điện tới, tôi đoán cô ấy sẽ gọi cho tôi, dù sao cảnh tượng hồi trưa khá bất ngờ, thật sự rất drama.

“Có thật sự muốn cùng Thẩm Thần Đông về nhà ăn Tết à?” Phút chốc tôi hơi không rõ rốt cuộc vì sao Thư Nhã Hân lại đồng ý với anh ta: “Rõ ràng cô hận anh ta đến thế cơ mà.”

“Đúng, tôi hận anh ta, đến bây giờ tôi vẫn hận không thể giết chết anh ta.” Thư Nhã Hân nói: “Nhưng anh ta nói không sai chút nào, cha mẹ anh ta vô tội.”

Cuối cùng tôi vẫn nên có một lời nói với bố mẹ anh ta.” “Có định làm thế nào?” Tôi hỏi.

Thư Nhã Hân im lặng chốc lát nói: “Nói cho họ biết, đây là năm cuối cùng tôi về, sau này xin báo trọng.” “Ừm.” Trong lòng tôi dâng lên một cảm giác ảm áp, tôi cho rằng Thư Nhã Hân đã hoàn toàn bị thù hận lấn át rồi, đột nhiên bây giờ mới nhận ra, trong lòng cô ấy vẫn giữ một chút tình tảo, ít nhất cô ấy phân chia rất rõ, ai đáng hận, ai vô tội.

Mặc dù trong mắt tôi, bậc cha mẹ cực lực khuyên Thẩm Thần Đông và Thư Nhã Hân làm hòa, họ cũng không hoàn toàn vô tội.

Họ rất rõ Thẩm Thần Đông có nhân tình mà vẫn muốn hai người ở bên nhau, cậy già lên mặt làm người khác khó chịu, nhìn qua thì rất lương thiện, kết quả có vẻ rất tốt đẹp nhưng thật sự chỉ là dát lớp vàng bạc hoa lệ, còn vết thương ẩn giấu phía dưới đã thối rữa mục nát rồi.

Thật ra chuyện này rất thường gặp, hơn nữa ở cái đất Trung Quốc khuyến người hòa giải chứ không khuyến chia tay này, từ xưa tới nay, nếp nghĩ này đã kéo dài mấy ngàn năm, quan điểm ấy vẫn có sức sống mãnh liệt đến tận bây giờ.

“Bà chủ Phương, tôi muốn ly hôn với Thẩm Thần Đông.” Giọng cô ấy rất bình tĩnh, đoán chừng sau khi phát tiết hết nỗi tức giận lúc ban đầu, cô ấy đã dần dần lấy lại lý trí: “Nhưng tôi muốn lấy lại tất cả những thứ thuộc về mình.” “Được.” Tôi không có lý do gì từ chối lời thỉnh cầu của cô ấy: “Yên ổn qua hết năm, sang năm sau tôi sẽ bắt đầu hành động ngay, đến lúc đó sẽ báo cô phối hợp với tôi.” “Ừm, cảm ơn.” Thư Nhã Hân nói.

Tôi không hàn huyên với cô ấy quá nhiều, vì Trần Lộ đã nấu xong bữa tối gọi tôi ra ăn cơm, sau khi cúp máy, tôi thờ phào nhẹ nhõm, lý trí sẽ mách bảo mình nên làm gì, điều gì là tốt đối với mình.

Chỉ cần Thư Nhã Hân nghe ý kiến người khác, dứt khoát một lần là xong thôi.

Ăn tối xong, tôi và Trần Lộ đứng trước người sau đăng nhập game, Trần Lộ đăng nhập acc chính của cô ấy, tôi vẫn đăng nhập acc nhỏ, tôi và Trần Lộ luôn luôn chú ý, cố gắng không online hay offline cùng lúc, nếu như thế thật quá kỳ lạ.

Lúc tôi online, Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông đều đã lên mạng, họ định đi đánh phó bản mười người, đang chờ tôi.

[Đội ngũ] Đường Tiểu Bảo: Đồ đệ, tam sư phụ của bạn đâu? Có thời gian thì đi đánh phó bản đi.

[Đội ngũ] Mộc Xuân Phong: Để mình hỏi, anh ấy online acc chính.

Tôi bên gửi tin chat riêng cho Trần Lộ, bảo cô ấy đổi acc đi đánh phó bản.

Hôm nay Hứa Mạch không online, cuối năm nên anh ấy rất bận.

Có điều phó bản mười người cũng không quá khó, vì riêng chúng tôi đã đủ sáu người, thêm bốn người nữa cũng dễ thôi.

Lúc đánh phó bản, còn một BOSS, chỉ còn lại tôi, Thẩm Thần Đông và Tô Tiểu Ái còn sống, kết quả là trong lúc khẩn cấp, Tô Tiểu Ái lựa chọn buff cho Thẩm Thần Đông, vì thế dây máu của tôi tụt xuống, chết queo luôn.

“y da.” Tôi cười một tiếng, lập tức offline.

Tình huống này tôi thật đúng lúc, tôi còn đang nghĩ phải làm sao để dàn dựng ra cảnh tượng này chứ, kết quả trong phó bản thường gặp nhất lại có được hiệu quả tôi mong muốn một cách nhẹ nhàng.

“Đồ đệ, sao bạn offline vậy, bạn rút mạng rồi à?” Tô Tiểu Ái lên YY nhắn riêng cho tôi.

Tôi thoát khỏi kênh YY, chỉ để lại một câu cho cô ta: Sư phụ, trong lòng bạn quả nhiên chỉ có sự công là quan trọng nhất mà thôi.

Sau đó tôi vui vẻ tắt máy tính, đi tới bên Trần Lộ.

“Lưu ý tới Tô Tiểu Ái nhé.” Tôi nói một tiếng với Trần Lộ, quãng một ánh mắt bóng đùa về phía Trần Lộ.

Trong game, tất cả mọi người đang chạy về phía BOSS, đầu tôi như bị ấn xuống, Tô Tiểu Ái vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Cây độ hào cảm lâu vậy rồi, câu nói kia của tôi nhất định sẽ làm Tô Tiểu Ái dễ tâm.

Trần Lộ tháo tai nghe, chuyển sang nghe loa

“Xây ra chuyện gì, Tiểu Xuân đâu rồi? Rót mạng vẫn chưa online lại à?” Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt không hiểu chuyện gì bèn hỏi.

“Đúng vậy, ai lên YY hỏi cậu ấy xem xây ra chuyện gì.” Bi Đắc Phan nói

“Tôi có số của cậu ấy, để tôi hỏi cho.” Lúc này Trần Lộ kịp thời mở lời

Thân phận của Trần Lộ là người bạn tốt ngoài đời kéo tôi chơi game, cô ấy nhất định có thể liên lạc với tôi

“Luu Suong thì sao? Sao cứ đứng ngoài cửa lớn thế, tôi chờ BOSS đi.” Trong lúc Trần Lộ đang giả vờ đi gọi điện cho tôi, Thu Liên Thành phát hiện Tô Tiểu Ái vẫn đứng ở điểm hồi sinh không thể di chuyển.

Xem chừng câu tôi vừa nói có sức sát thương không nhỏ nhỉ

Trần Lộ che mic hỏi tôi: “Vừa rồi cô đã nói gì?” “Tôi trách cứ Tô Tiểu Ái, trong mắt cô ta, người quan trọng nhất quả nhiên chỉ có Thẩm Thần Đông

Sau đó tôi bèn thoát YY, để cô ta không tìm được tôi.”

Trần Lộ gật đầu, hiển nhiên đã hiểu tôi muốn làm gì.

Cô ấy bỏ tay, nói vào mic: “Tôi hỏi cậu ấy rồi, cậu ấy nói không có chuyện gì, chỉ là đá phải nguồn điện dây mạng, lát nữa sẽ online.” Tôi đợi qua năm phút nữa, rồi mới mở lại game vào YY, trên YY, Tô Tiểu Ái gửi cho tôi mấy tin nhắn.

Bạch Luu Suong: Đồ đệ? Dĩ nhiên bạn rất quan trọng, đối với mình, bạn cũng là đồ đệ rất quan trọng.

Bạch Luu Suong: Vừa rồi trong tình huống ấy không còn cách nào khác, chỉ có cứu sự công của bạn mới có thể đánh hạ được BOSS.

Bạch Luu Suong: Đồ đệ, bạn giận rồi à?

Bạch Luu Suong: Đừng giận có được không đồ đệ? Há há, xem ra trong khoảng thời gian này, độ hào cảm tôi đã cây được kha khá, nói có một câu, offline một cái đã có thể làm Tô Tiểu Ái có phản cuồng quyết rồi

Tôi tranh thủ lúc giao diện trò chơi đang tải, gửi tin nhắn trả lời Tô Tiểu Ái

Xuân Miên Bất Giác Hiểu: Mình không giận, xin lỗi sư phụ, làm bạn lo lắng rồi, vừa này bị rút mạng

Câu này nhìn thế nào cũng giống lời nói dối, trăm ngàn sơ hở quá rõ ràng, khẳng định Tô Tiểu Ái đoán ra tôi không chỉ đơn thuần bị rút mạng

Vì nếu vậy, sao tôi bị rút mạng trong game mà còn có thể nói câu kia với cô ta trên YY.

Tôi chính là muốn cho cô ta biết tôi đang nói dối, để cô ta biết tâm trạng bây giờ của tôi rất mất mát

Tôi phải khiến cô ta ý thức được, trong những ngày qua tiếp xúc, tình cảm của tôi đối với cô ta đã dần dần thay đổi, tôi phải để cô ta chuẩn bị tâm lý

Dĩ nhiên đây cũng là một cách dò xét, thử dò xét xem độ hào cảm của tôi đã tới mức nào, bây giờ xem ra quả nhiên độ hào cảm đã cây đủ rồi.

Tôi lên game, Tô Tiểu Ái chạy tới trước BOSS, tôi vẫn nằm yên ở đó, Tô Tiểu Ái chạy tới cứu sống tôi.

Khúc nhạc đệm này không ảnh hưởng tới những người khác ngoại trừ Tô Tiểu Ái, cả quá trình Tô Tiểu Ái rất ít nói, tôi cũng không nói nhiều, không ai hay biết cuộc chiến tranh tâm lý giữa tôi và Tô Tiểu Ái vừa này.

Đánh phó bản xong, người không thuộc nhóm bạn thân của chúng tôi dĩ nhiên đều giải tán, những người còn lại chạy chơi loanh quanh trong phó bản, Bi Đắc Phan bắn một pháo hoa trái tím chân thành cho Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt, Thu Liên Thành đi đến cạnh Tô Tiểu Ái, cũng tiện tay bắn một cái về phía cô ta, hai chuỗi pháo hoa hình trái tím ở cạnh nhau, sáng rực cả một góc.

“Đồ đệ, mình cũng bắn cho bạn một cái.” Trần Lộ xem trò hay không ngại làm lớn chuyện, bắn một viên pháo hoa thề non hẹn biển.

Ui cha, hai người định làm một cặp đôi thầy trò à?” Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt là một hủ nữ, thầy Trần Lộ bắn pháo hoa tặng tôi thì kích động rần rần.

“Đúng vậy đó, chúng tôi là chân ái.” Tôi cười nói

Cười đùa cả buổi tối, sau đó hình như Tô Tiểu Ái cũng dần bình tâm lại, đã cùng cười cười nói nói với mọi người, nhưng dường như cô ta vẫn tránh nói chuyện với tôi

Cái tôi muốn chính là hiệu quả này, hiệu quả khiến cho Tô Tiểu Ái bắt đầu nhìn nhận về tôi.

Chơi đùa đã đời, Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt và Bi Đắc Phan cùng offline, Thu Liên Thành cũng offline, bảo là phải sắp xếp đồ đạc ngày mai về nhà ăn Tết

Tôi cười lạnh, anh ta đúng là nghiêm túc thật, ban ngày hẹn Thư Nhã Hân về quê, buổi tối vẫn chơi game cùng kẻ thứ ba được.

Trần Lộ cũng nhanh chóng offline, trong phó bản nhất thời chỉ còn lại hai người tôi và Tô Tiểu Ái

Cũng không biết Tô Tiểu Ái nghĩ thế nào, cô ta vẫn chưa offline, bên YY cô ta cũng không nói gì, trong game lại càng không.

Tôi đi tới bên cô ta, liền tiếp gửi chín trái tim chân thành cho cô ta

“Xin lỗi sư phụ, mình cảm thấy mình cần yên tĩnh mấy ngày, thật ra mình đã lừa sư phụ, vừa rồi không phải rút mạng, là mình cố ý log out

Bởi vì mình và sự cộng đồng thời rơi vào nguy hiểm, bạn lựa chọn sự công, điều này làm mình cảm thấy vô cùng khó chịu.”

“Sư phụ, có lẽ mình thích bạn mất rồi.”

“Mình biết thế là không đúng, bạn đã cố sự công, nên trước khi mình tỉnh táo lại, mình tạm thời sẽ không online, sự phụ, chưa từng có ai đối tốt với mình như vậy, bạn đối xử với mình rất tốt, mình không biết tình cảm này là cảm động hay thật sự thích bạn, mình muốn suy nghĩ kĩ càng.”

“Đồ đệ...” Trong giọng nói của Tô Tiểu Ái đầy kinh ngạc, nhưng chắc hẳn lúc này thấy tôi nói dối, cô ta đã ý thức được điều gì rồi

Nên cô ta không sững sốt, mà lúc này là kinh ngạc

“Sự phụ, bạn đừng nói gì cả, mình biết, mình tự biết mà

Mình out trước đây sự phụ, bạn cũng nghĩ sớm đi, ngủ ngon.” Tôi nói xong, không đợi Tô Tiểu Ái đáp lại mà tắt máy luôn.

Trần Lộ ngồi cạnh tròn mắt há hốc mồm nhìn tôi: “Cô hành động trực tiếp như thế luôn hả? Chẳng phải nói là để sang năm hay sao?”

“Là sang năm mà, đây chẳng phải là bước đệm cho hành động sang năm đó sao?” Tôi cười tủm tỉm đuổi người một cái, “Được rồi, mấy ngày tới sẽ là nhiệm vụ của cô

Chắc cô biết phải làm thế nào chứ?” “Biết, tôi điểm cho hình tượng vương tử thất tình của cô thêm phần sống động chứ sao.” Trần Lộ quả nhiên khá nhạy bén.

Có thể thành công hay không, vai diễn của Trần Lộ đóng vai trò vô cùng quan trọng, bây giờ tôi đã thổ lộ nỗi lòng với Tô Tiểu Ái, những ngày tôi không có ở đây, chỉ có thể thông qua người bạn ngoài đời của tôi là Trần Lộ mới có thể giúp người trong game biết về tình trạng của tôi.

Ngày trước tôi tìm Hứa Mạch hợp tác thật ra cũng định như thế, nhưng bây giờ có Trần Lộ, vai diễn này dĩ nhiên sẽ thích hợp với Trần Lộ hơn.

Đối với năng lực phá rối của Trần Lộ, tôi bây giờ tôi vẫn vạn phần khâm phục

Mấy ngày tiếp theo, tôi không vào game cũng không lên YY, toàn bộ phương thức liên lạc giữa tôi và Tô Tiểu Ái chỉ giới hạn có thể

Thình thoàng Trần Lộ nói cho bọn họ biết tôi đang đi du lịch khắp nơi, hôm nay ở Ai Cập, mai sẽ tới Paris, không còn cách nào, hình tượng của tôi là một quý công tử của một gia tộc siêu cấp mà.

Cách chữa trị vết thương lòng thất tình của quý công tử đương nhiên là đi khắp thế giới, hi vọng tìm được một nơi có thể quên đi tình cảm với một người

Trần Lộ miêu tả càng rõ ràng, trạng thái của Tô Tiểu Ái lại càng sa sút.

Trong thời gian tiếp xúc, tôi phát hiện con người Tô Tiểu Ái thật ra cũng không phải kẻ hư hỏng, cô ta làm những chuyện quá đáng với Thư Nhã Hân, nhưng khi kết bạn, cô ta lại rất tốt, bây giờ tôi là bạn thân của cô ta, cô ta đối xử với tôi cũng vô cùng tốt.

Tôi càng đi tới nhiều nơi, càng online chậm ngày nào càng cho thấy tình cảm sâu đậm của tôi đối với cô ta

Con gái ai mà không có mấy phần hư vinh, có một đại soái ca chung tình với bạn như thế, cho dù bạn đã có nơi có chốn thì vẫn cảm thấy vui vẻ.

Không liên quan tới chuyện có thể đáp lại hay không, đó là một sự khẳng định và thừa nhận.

Theo thời gian dần trôi, đêm 30 Tết đoàn viên đã tới rồi.

Vốn dĩ kế hoạch là tôi và Trần Lộ tới nhà Hứa Mạch tụ tập, nhưng vì Hứa Mạch vẫn bận đến tận trưa ngày 30, trong nhà ko mua sắm gì cả, mà nhà tôi lại có một Trần Lộ như áo bông nhỏ toàn năng kê bên, đồ Tết, món ăn ngày Tết ư, cô ấy một mình thu xếp hết.

Cho nên khi Hứa Mạch xử lý xong chuyện công ty, cho công nhân viên nghỉ rồi bèn tới thẳng nhà tôi tụ tập

Trần Lộ đã làm rất nhiều món ăn, đầy một bàn, cá mè hấp, thịt kho tàu, sườn xào chua ngọt, những món này thì khỏi phải nói, cô ấy còn làm riêng cho tôi mấy món ăn tinh xảo tôi chưa được nếm thử bao giờ

Hứa Mạch vừa vào nhà, thấy một bàn đồ ăn, anh cũng kinh ngạc: “Ái chà, xem ra hôm nay có lộc ăn rồi.” Anh mang tới hai chai rượu vang quý, mỗi chai đều có giá mấy vạn tệ, theo lời anh ấy là do đối tác tặng

Bên ngoài truyền đến tiếng pháo, tôi và Hứa Mạch ngồi trên sofa xem ti vi, Trần Lộ đeo tạp dề đang làm món ăn cuối cùng

“Anh nói xem hai chúng ta có giống con một gạo ăn no chớ chết không?” Tôi nhìn thoáng qua, Hứa Mạch đang ngồi bên cạnh tôi, hai đứa đuối thẳng cẳng rất chi là chán đời

“Đoán chừng trong mắt Trần Lộ, hai người chúng ta đều ngu ngốc như nhau thôi.” Anh rất cơ trí còn dùng từ đồng âm, ngu ngốc là ăn không* chứ còn sao.

“Giống như tên thiếu năng ả?” Tôi quay đầu tiếp tục xem ti vi: “A, trạng thái không cần làm gì, không cần suy nghĩ, như thế thì thật tốt.”

“Em cũng có thể làm vậy, đóng cửa Văn phòng Phần Hồng, làm một kẻ thất nghiệp.” Hứa Mạch nói.

Tôi liếc xéo anh: “Thất nghiệp sẽ chết đói mất, anh nuôi em nhé!” “Anh nuôi em.” Hứa Mạch rất tự nhiên đáp một câu như thế

Nói xong, tôi và Hứa Mạch đều hơi ngẩn ra một lát, tôi quay đi chỗ khác, nhìn về phía Trần Lộ: “Tóm lại, em cũng là một thanh niên theo đuổi năm tốt, làm một gạo thì quả thực quá tụt dốc rồi.” “Xem chương trình cuối năm không?” Hứa Mạch cảm điều khiển bấm tới bấm lui, sắp đến giờ chiều chương trình cuối năm rồi.

“Không muốn đâu, tìm phim kinh dị xem đi.” Tôi đẩy Hứa Mạch: “Đi mà, lên mạng tìm đi.” “Sao không phải là em tìm?” Hứa Mạch không phục.

“Bây nào, còn không mau lấy lòng em vợ anh, nếu không tương lai không cho anh cưới chị em.” Tôi cười nói.

Hứa Mạch bắt lực đứng dậy đi tới bên máy tính: “Đúng là anh phải cảm ơn em, anh thật sự sợ em chết đi được.” Tôi và Hứa Mạch đang tán gẫu toàn những chuyện nhảm chán vô vị, bên kia Trần Lộ đã bung món cuối cùng - canh giò heo lên bàn rồi gọi: “Rửa tay ăn cơm thôi.” “Tới liền!” Tôi và Hứa Mạch đồng thời lên tiếng, sau đó cùng nhau chạy tới cạnh bồn rửa tay, giành giật nhau để rửa tay, Trần Lộ lạnh lùng đứng nhìn hành động trẻ con của tôi và Hứa Mạch.

“Hai người là trẻ con mẫu giáo đấy à?” Trần Lộ không nhịn nổi phải đá xoáy một câu

“Đúng vậy, li xì tôi đi.” Tôi hoàn toàn không biết xấu hổ chia tay trước mặt Trần Lộ.

Trần Lộ nhét đĩa vào tay tôi: “Ăn cơm đi hai đứa ngốc.” Được thôi, tôi và Hứa Mạch đồng thời im thin thít, cầm đĩa lên ăn cơm

Ngày tết đương nhiên phải uống rượu, huống chi chúng tôi có ba người, uống rượu đoán số vui biết mấy

Trên ti vi vẫn đang chiếu tiệc liên hoan mùa xuân, bữa này bắt đầu ăn từ chiều tối, mãi đến tối muộn mới kết thúc, một bàn đồ ăn bị ba người chúng tôi càn quét sạch sẽ, chỉ còn lại chén bát ngồn ngang.

Uống nhiều rượu, tự nhiên cũng nói nhiều hơn, bà cô Trần Lộ này luôn bỏ xoẹt xoẹt hai đạo vào thời điểm mẩu chốt, lời nói thì ác độc mỗi câu như một mũi kim đâm imáu vậy

Cuối cùng mấy giờ ăn xong, mấy giờ đi ngủ, tôi cũng không biết nữa

Ngày hôm sau vừa mở mắt, tôi phát hiện mình nằm trong phòng của Trần Lộ, tôi đang lúng túng không biết sao mình lại ngủ ở đây, đã thấy Hứa Mạch đi từ phòng của tôi ra

“Tư lượng của cô kém quá.” Trần Lộ không nhịn được châm chọc: “Là người gục đầu tiên”

“Tư lượng của cô không tồi.” Hứa Mạch nói với Trần Lộ.

Cũng phải, công việc trước kia của Trần Lộ rất là thách thức tư lượng người ta, đoán chừng người có thể làm cô ấy gục cũng không nhiều.

Hôm qua sau khi tôi uống say, Hứa Mạch giúp một tay đỡ tôi vào phòng Trần Lộ, sau đó anh cực kỳ không biết xấu hổ chiếm luôn phòng của tôi, tôi và Trần Lộ chen chúc chật chội cả đêm, anh ấy thì ngược lại, thư thái thoải mái ngủ cả đêm trong phòng tối.

Đồng chén đĩa lộn xộn ở phòng ăn đã được Trần Lộ dọn dẹp xong

“Tôi thấy tương lai nếu ai cưới được cô, nhất định là được hưởng phúc mười tám đời tổ tông để lại.” Tôi không kìm nổi thốt lên với Trần Lộ: “Sao cô có thể đảm đương tới mức này hả?”

Những cô nàng mạnh mẽ bình thường đều bận rộn phát triển sự nghiệp, nữ công gia chánh không thành thạo cho lắm, sao tới Trần Lộ, những quy tắc phổ biến này tất cả đều không thích hợp nữa

“Chuyện nên làm mà.” Trần Lộ mỉm cười bụng bữa sáng cho chúng tôi.

“Anh nói này, em còn không biết xấu hổ mà sai bảo người ta.” Cái tên Hứa Mạch này ngày nào không đim hàng tôi là trong người khó chịu đây mà

“Trần Lộ, cô mặc kệ em ấy đi, quen thói rồi, phục vụ một ngày ba bữa như thế thì nuôi thành Lão Phật Gia mất?”

“Anh quan tâm làm gì, Trần Lộ của chúng ta chính là một người con gái giỏi việc nước đảm việc nhà.” Tôi đắc ý nhìn Hứa Mạch: “Có phải anh vô cùng hâm mộ không, nói cho anh biết, có hâm mộ cũng vô ích thôi.” “Hai người thật đúng là trẻ con mẫu giáo.” Thấy tôi và Hứa Mạch lại sắp chảnh chọe, Trần Lộ cũng không nhịn nổi nữa: “Tối ăn sáng đi.” “Dạ thưa cô giáo!” Tôi giành ngồi vào bàn ăn trước

Ăn xong bữa sáng, ngày đầu tiên của năm mới cứ bắt đầu như thế

Ngày đầu năm không làm việc, ở nông thôn có nhiều nơi có phong tục ngày đầu năm mới không thể động dao kéo..

“Đi thăm chị của em nhé.” Vốn dĩ định đi ngày hôm qua nhưng Hứa Mạch lu bu công việc tới tận chiều, đi giờ đó thì muộn quá.

“Ừ.” Hứa Mạch khẽ gật đầu

Tôi để chìa khóa xe lại cho Trần Lộ, đi xe Hứa Mạch tới viện điều dưỡng chỗ chị năm

Cửa hàng hoa “Hoa Sao” dưới chân viện điều dưỡng hôm nay vẫn mở cửa, có lẽ người tới thăm người thân ở viện điều dưỡng cũng khá nhiều.

“Vẫn như cũ à?” Bà chủ cười hỏi tôi.

“Ừm, như cũ.” Tôi đáp.

“Được thôi, chờ một lát.” Cô ấy chọn lựa và bó cho tôi một bó dạ lan thật đẹp, tôi trả tiền rồi cùng Hứa Mạch lên núi

Thảm cỏ vẫn khô vàng, chắc khoảng nửa tháng nữa mới có thể nhìn thấy cỏ non mới mọc

Người ở viện điều dưỡng đúng là đông hơn ngày thường, những người ở viện điều dưỡng thế này rất cô đơn, có lẽ cũng chỉ có mùa xuân hay những ngày lễ trọng đại khác mới đông vui hơn một chút

Tôi và Hứa Mạch cùng đẩy cửa phòng bệnh của chị, chị vẫn yên tĩnh ngủ say, có thể thấy chị được chăm sóc rất chu đáo

Hứa Mạch thật có mắt nhìn, chọn được viện điều dưỡng này

Sau khi tôi về nước, tôi nhận chị trả viện phí cho chị tôi, mặc dù tôi khẳng khái cảm thấy Hứa Mạch nhất định sẽ là của chị, nhưng tôi hiểu rõ hơn ai hết, ràng buộc Hứa Mạch với chị, chuyện này không hề công bằng.

Bác sĩ đã nói hi vọng chị có thể tỉnh lại vô cùng xa vời, chuyện đó giống như kỳ tích

Tôi không thể bắt Hứa Mạch đợi chị cả đời, huống hồ lúc chị còn tỉnh táo, người chị yêu là một người đàn ông khác.

Bình thường nói đùa thì cho qua, nếu như có một ngày Hứa Mạch gặp được cô gái thực sự hợp với anh, tôi vẫn sẽ chúc phúc cho anh

“Chị ngủ đủ lâu rồi đó, tỉnh dậy đi thôi.” Tôi cắm hoa dạ lan vào bình, chị lẳng lẳng nằm đó, ánh nắng chiếu rọi hắt lên gương mặt tái nhợt của chị, để lại những chấm màu vàng lấp lánh

“Đúng vậy, còn không tỉnh lại thì em gái em sẽ tu luyện thành lão yêu quái ngàn năm mất thôi.” Hứa Mạch nói một câu cợt nhả.

Không khí vốn có phần đau thương nháy mắt tiêu tan, nếu không phải bây giờ chúng tôi đang ở trong phòng bệnh, có khi tôi sẽ vung tay đánh anh luôn ấy chứ.

“Em thật sự nên tác hợp anh với Thẩm Thần Đồng thành một đôi.” Nhất thời trái tim yếu mềm của tôi bỗng thấy xót xa.

“Dù sao cũng nên là anh và Tô Tiểu Ái, em và Thẩm Thần Đồng chứ.” Hứa Mạch sửa lại.

“Trọng điểm là ở đây sao?” Tôi hết nói nổi.

Tôi thấy mình sai mất rồi, đáng lẽ nên tới thăm chị một mình, có Hứa Mạch ở đây, đề tài dù nghiêm túc thế nào cũng trở nên cực kỳ không nghiêm túc

Từ viện điều dưỡng về nhà, Hứa Mạch ăn cơm trưa ở nhà tôi rồi về nhà

Tôi và Trần Lộ ngồi nhà chán muốn chết, cuối cùng quyết định đi dạo chợ mua quần áo

Nhưng vừa ra khỏi cửa, Hà Vũ Phi đã gọi điện tới, hỏi tôi có nhà không. Trịnh Dật và cô ấy muốn tới chúc Tết.

Tôi bảo cô ấy tôi đang ở chợ, cô ấy liền hẹn chúng tôi đợi ở quán cà phê, không lâu sau, Hà Vũ Phi và Trịnh Dật đã tới

Cuối cùng, Hà Vũ Phi thoải mái bỏ lại Trịnh Dật, cô ấy đi dạo phố cùng chúng tôi.

Lúc ăn tối, Trịnh Dật mời, là nhà hàng Trung Quốc tuyệt nhất Sa Thị, bốn người chúng tôi cùng ăn một bữa thật ngon

Ngày đầu năm mới cứ vậy trôi qua.

Trần Lộ thỉnh thoảng sẽ vào game tạo cảm giác tồn tại, Hứa Mạch cũng chơi, chỉ có tôi không online

Trần Lộ nói cho tôi biết mấy người bạn thân trong game đều hỏi lúc nào tôi online, Ngày mừng năm tháng Giêng, Thụ Nhã Hân về quê dịp cuối năm đã lên thành phố, cô ấy hẹn gặp tôi ở quán cà phê

Khác với một Thụ Nhã Hân ngày đó tôi bắt gặp ở Bách Tuệ Ngư, hôm nay hiển nhiên Thụ Nhã Hân sửa soạn tươm tất hơn một chút

Cô ấy mặc áo khoác khuy sừng trâu, quần khăn quần cổ màu đỏ, thoát nhìn giống như sinh viên đại học mới ra trường, không ai ngờ cô ấy đã từng nếm trải sự phản bội và nỗi tuyệt vọng tàn nhẫn nhất cõi đời này

“Nói chuyện với bố mẹ anh ta rồi à?” Tôi phá vỡ sự im lặng, cuối cùng vẫn cần có một người mở lời trước mà.

“Nói rồi, phản ứng của họ rất gay gắt, bố anh ta đánh anh ta, mẹ anh ta cầu xin tôi cho anh ta thêm một cơ hội.” Lúc Thụ Nhã Hân nói điều này, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, giống như đang kể chuyện của người khác vậy

“Có định thế nào?” Tôi uống một ngụm cà phê, lảng lảng quan sát Thụ Nhã Hân

“Tôi sẽ không dao động, chuyện tới nước này, bất kể ai khuyên nhủ tôi cũng sẽ không thay đổi tâm ý

Tôi đã coi như những năm thanh xuân của mình bị vứt cho chó rồi, tôi không định ném cả cuộc sống của mình đi luôn đâu.” Ánh

mắt cô ấy vô cùng kiên định, cô ấy biết mình đang làm gì

Nhìn thấy sự thay đổi này của cô ấy, bản thân tôi rất vui, hơn nữa lần này cô ấy không bị bố mẹ Thẩm Thần Đông gây ảnh hưởng, tôi nhớ cô ấy và Thẩm Thần Đông kết hôn, phần lớn nguyên nhân chính là do bố mẹ nhà họ Thẩm, họ khuyên Thẩm Thần Đông, sau đó họ đồ đi lấy giấy kết hôn, giao phó tương lai của con mình một cách qua loa

Cô ấy đã trưởng thành rồi, chỉ có điều cách cô ấy trưởng thành không khỏi quá tàn nhẫn.

“Ừm, tôi biết rồi.” Tôi nói: “Cô hẹn tôi ra là vì chuyện khác phải không?” Thụ Nhã Hân lấy ra một cuốn nhật ký từ trong túi xách, đặt trước mặt tôi và nói: “Cái này là khi về nhà cũ của Thẩm Đông, tôi tìm được trong phòng anh ta, có lẽ sẽ giúp được cô.” “Nhật ký?” Tôi nhận lấy, đây là nhật ký của Thẩm Thần Đông, tên này thật hiếm có, con trai rất ít người viết nhật ký, thậm chí Thẩm Thần Đông còn có thói quen viết nhật ký nữa ư?

“Đúng vậy, hình như là nhật ký hai, ba năm trước.” Thụ Nhã Hân nói.

Hai ba năm trước à, tôi mừng thầm, ha ha, cái này thật sự rất có ích

Ba năm trước là thời điểm Thụ Nhã Hân gặp Thẩm Thần Đông lần đầu tiên, thật ra họ quen nhau từ lúc đó, nếu Thẩm Thần Đông có thói quen viết nhật ký, vậy rất có thể sẽ viết về chuyện này.

“Ừ, tôi biết rồi.” Tôi hỏi cô ấy: “Cô muốn ly hôn với Thẩm Thần Đông, vậy tài sản chung của hai người có những gì?

“Cũng không có gì khác, chỉ có một căn nhà thôi.” Thụ Nhã Hân đáp.

“Tôi nhớ rồi, cô từng nói căn nhà lớn kia có một phần do cô bỏ tiền.” Tôi nhớ mang máng cô ấy từng đề cập chuyện này với tôi

“Đúng vậy, là tôi bỏ ra.” Thụ Nhã Hân nói: “Nên những thứ khác tôi không cần, tôi chỉ cần lấy lại nhà của tôi là được, về việc bồi thường.

Cô có thể giành được thì phần đó cho cô luôn.”

“Tốt, tôi đã hiểu.” Tôi huyết sáo, mang tâm trạng vui vẻ cất cuốn nhật ký đi.

Thống nhất xong với Thụ Nhã Hân về chi tiết vấn đề, cuối cùng chúng tôi vẫn chia tay trước cửa quán cà phê

Tôi trở lại xe, vợ tôi gọi điện cho ông chủ

Ông chủ nhấc máy rất nhanh: “Ồi, bà chủ Phương, cung hi phát tài, cho xin lì xì” “Chú giúp tôi làm chút chuyện, tôi sẽ lì xì cho chú.” Cái người này mở miệng là đòi lì xì, nhưng hôm nay hình như là ngày mừng năm tháng Giêng, ngày thần tài, gặp nhau dĩ nhiên là chúc phát tài xin lì xì rồi.

“Cần điều tra chuyện gì?” Ông chủ cũng thẳng thắn, không vòng vo

“Thẩm Thần Đông, lúc chú đang điều tra anh ta có phát hiện ra blog của anh ta không?” Thói quen của một người rất khó bỏ, trong cuốn nhật ký kia ngày nào cũng viết, có lẽ xảy ra bất kì chuyện gì cũng viết vào nhật ký, giống như chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế vậy.

“Blog á, hình như có.” Ông chủ hỏi: “Sao thế: Không phải cô muốn xem nội dung blog của anh ta đấy chứ? Bà chủ Phương, trên blog hình như không có đầu mối có giá trị nào đâu, tất cả

đều là mấy chuyện nhỏ nhặt thường ngày thôi.”

“Không sao, chủ cho tôi địa chỉ blog của anh ta là được.” Quả nhiên là có, vào thời máy tính chưa phổ biến, mọi người chủ yếu viết nhật ký vào sổ nhật ký, tới khi mạng internet thông dụng, điện thoại thông minh bắt đầu nhan nhản, mọi người đều viết nhật ký trên bằng cách thiết bị điện tử.

Sau khi về nhà, tôi ôm cuốn nhật ký của Thẩm Thần Đông xem, phía Hứa Mạch cho tôi biết, ba năm trước thời điểm Tô Tiểu Ái trở về nước khoảng đầu mùa hè

Tôi giờ nhật ký tới khoảng thời gian đó rồi xem thật kỹ.

Sau khi lật được mấy trang, cuối cùng tôi cũng tìm được tin tức hữu dụng

Ngày 8 tháng 5 năm 2013, mưa, gió nhẹ

Tôi gặp một cô bé, trong chớp mắt ấy, tôi cứ ngỡ mình đã gặp một thiên sứ.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Người đã từng thề thốt sẽ bảo vệ ta giờ đang nơi đ u

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đúng lúc này, ông chú tìm tôi ở trên mạng, ông ta gửi cho tôi một file nén, tôi mở ra xem, hay lắm, có rất nhiều thứ.

Lúc trước ông ta không đi điều tra chuyện ba năm trước của Tô Tiểu Ái mà chỉ tra xét những chuyện giữa Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông trong vòng một năm qua

Hiện giờ tất cả những thông tin mà ông ta bỏ sót trước đó đều gửi hết cho tôi.

Trên những tư liệu về Tô Tiểu Ái đã viết cực kỳ rõ ràng rành mạch, ngày về nước ba năm trước là mừng 6 tháng 5, cô ta trở về tham gia tang lễ, vậy thì cô gái mà Thẩm Thần Đông gặp vào ngày mừng 8 dường như chỉ có thể là Tô Tiểu Ái.

Tạm thời tôi không để ý đến tài liệu mà ông chú gửi cho mình, tôi tiếp tục xem nhật ký của Thẩm Thần Đông

Không thể không cảm thán, Thẩm Thần Đông quả thật là một thanh niên văn nghệ, cách dùng từ đặt câu đều ngập tràn phong cách tuổi trẻ đau xót của Quách Tiểu Tứ (1), mang theo kiểu giọng điệu đau lòng ngửa mặt nhìn trời ở góc 45 độ, người trưởng thành không trong độ tuổi dậy thì mà đọc nó thì kiểu gì cũng sẽ có cảm giác ẽ hết cả răng

(1) Biệt danh của Quách Kinh Minh - biên kịch, đạo diễn, nhà văn theo thể loại giả tưởng người Trung Quốc

Trước khi trở thành nhà văn và doanh nhân, anh từng là thần tượng được giới trẻ yêu mến, là tác giả của tiểu thuyết “Tiểu Thời Đại”, đồng thời là đạo diễn của bộ phim chuyển thể cùng tên

Tiếp tục xem, trong nhật ký có viết như thế này.

Ngày 8 tháng 5 năm 2013,mưa, gió nhẹ.

Tôi gặp một cô bé, trong nháy mắt đó, tôi ngỡ là mình đã gặp được thiên sứ

Ngày 9 tháng 5 năm 2013, mưa to, gió lớn

Tôi không ngờ rằng mình còn có thể gặp lại cô ấy

Cô ấy ngồi bên lề đường, trông có vẻ rất yếu ớt, tôi muốn lại gần trò chuyện với cô ấy, muốn dẫn cô ấy đi uống một ly trà sữa3nóng, nhưng tôi biết, tôi và cô ấy không cùng một thế giới, loại người như tôi không có tư cách lại gần cô ấy

Được rồi, tôi cứ đứng ngoài quan sát là được, hơn nữa còn có người đàn ông ngoại quốc trẻ tuổi tiền lại nói chuyện với cô ấy, tôi từng thấy anh ta trong tang lễ hôm qua.

Trong những vần thơ lãng mạn, cô gái xinh đẹp sẽ gặp được một chàng trai tựa như hoàng tử, có lẽ cô ấy chính là cô bé được hoàng tử bảo vệ.

Ngày 10 tháng 5 năm 2013, trời âm u, gió tây thổi

Tôi cảm thấy tôi yêu mất rồi, tôi đã yêu một cô gái, tôi biết rõ chúng tôi không phải người cùng một thế giới, nhưng..

Tôi muốn yêu thương cô ấy thật dài lâu, tôi không ước ao xa vời rằngI mình sẽ sống với cô ấy đến đầu bạc răng long, tôi chỉ cần một tình yêu ngắn ngủi thôi.

Xin lỗi Nhã Hân, không phải tôi không yêu em, chẳng qua tôi đã gặp được người mình yêu hơn, tôi sẽ không phản bội em, tôi sẽ kết hôn sinh con sống một đời bình an với em, cho nên hãy tha thứ cho tôi đã dành tặng tình yêu mãnh liệt cho một người khác.

Nhật ký cũng ngừng tại đây, không phải vì đằng sau không ghi chép gì, mà bởi vì quyển nhật ký đã viết đến trang cuối cùng

Lòng tò mò của tôi hoàn toàn được khơi dậy, bởi vì phần sau mới quan trọng mà! Phần sau có lẽ ghi chép về việc anh ta theo đuổi Tô Tiểu Ái như thế nào, tôi vẫn luôn coi thường Thẩm Thần Đông,6tôi vốn cho rằng anh ta ở bên Tô Tiểu Ái là vì tiền, nhưng xem đến đây có vẻ anh ta yêu Tô Tiểu Ái thật lòng?

Chuyện này vượt ra khỏi dự liệu của tôi, thế nhưng nhật ký của anh ta lại khiến tôi cảm thấy cái người này buồn nôn đến cực điểm, thực sự muốn nôn hết những thứ trong dạ dày ra.

Gì mà “không phải tôi không yêu em, chẳng qua tôi đã gặp được người mình yêu hơn”, gì mà “sẽ không phản bội, sẽ kết hôn với em”, gòmà “dành tặng tình yêu cho một người khác”, rồi cuộc anh ta coi Thư Nhã Hân là gì chứ? Nếu như anh ta chỉ phản bội Thư Nhã Hân vì tiền thì cũng đành thôi, thấy tiền mắt sáng lên cũng chỉ khiến người ta cảm thấy anh ta là một kẻ cần bả hám lợi bình thường, mà giờ qua quyển nhật ký này, trình độ cận bã của anh ta đã trực tiếp tăng cao.

Thế mà anh ta lại vượt quá giới hạn đến tận hai lần! Lần thứ nhất là anh ta đã có bạn gái mà còn muốn yêu đương với cô gái khác, lần thứ hai là đã có vợ hôn thê nhưng lại đi ở cùng người con gái khác

Chuyện này quả thực khiến tôi quá buồn nôn, loại lý lẽ hào hùng này của anh ta căn bản không cảm thấy rằng thái độ của mình là vấn đề, rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì, hoàn cảnh trường thành của anh ta như thế nào mà lại có thể nuôi dưỡng ra được loại nhân cách đó chứ?

Yêu đương cũng không phải điểm cuối cùng của 3 một mối tình, cho dù kết hôn cũng không phải, mỗi ngày chúng ta đều gặp phải rất nhiều loại người, đối mặt với đủ loại cám dỗ, lúc nào bạn cũng đều có thể gặp được tình yêu đích thực, những lúc như thế, người bình thường đều sẽ khắc chế, theo đuổi tình yêu đích thực ấy, lựa chọn chia tay với người hiện tại hoặc cũng có thể theo đuổi chân ái kia, theo đuổi được rồi thì chia tay ngay, đương nhiên còn có một loại nữa là chân đạp hai thuyền, vụng trộm vượt giới hạn.

Nhưng cái loại giống như Thẩm Thần Đông, gặp được cô gái tốt hơn đã động lòng, đã muốn yêu đương dài lâu, yên tâm thoải mái vượt giới hạn vẫn là số ít

Yêu là khắc chế, là bảo vệ, nếu như tất cả đều giống như Thẩm Thần Đông thì có lẽ cái thế giới này đã trở nên cực kỳ lộn xộn rồi, góc nhìn thế giới như này đã lệch ra đến tận Java (2) rồi

(2) Java: tên một hòn đảo ở Indonesia, là đảo đông dân nhất thế giới, và là một trong những vùng có mật độ dân số cao nhất toàn cầu.

Tôi đặt nhật ký xuống, tìm kiếm địa chỉ blog của Thẩm Thần Đông trong tài liệu mà ông chủ đưa cho tôi

Tôi chỉ có thể cầu nguyện, quyển nhật ký này chính là bản viết tay cuối cùng của anh ta, những thứ còn lại đều được viết trên

blog.

Nhưng ông trời đúng là thích trêu đùa người khác, blog của Thẩm Thần Đông bắt đầu cập nhật từ ngày 15 tháng 8, phần dữ liệu sau ngày 10 tháng 5 năm 2013 đều để trống, nói cách khác, có lẽ Thẩm Thần Đông còn có quyển nhật ký khác nữa.

Tôi cảm động lên gọi cho Thư Nhã Hân báo cô ấy thử tìm kiếm nhật ký của Thẩm Thần Đông, đáng tiếc Thư Nhã Hân lật tung cả nhà lên mà cũng không tìm được

Trong khoảng thời gian bị trống này có lẽ có ghi chép về lần đầu tiên Thẩm Thần Đông và Tô Tiểu Ái yêu nhau, xem ra đoạn ghi chép này bắt buộc phải lấy từ chỗ Tô Tiểu Ái rồi

Tôi nhanh chóng lướt qua blog của Thẩm Thần Đông một lượt, giống với những gì ông chủ nói, tất cả bên trong đều là lời làm nhảm không có bất cứ giá trị thực tế nào, thế nhưng anh ta lại có thể đảm bảo mỗi ngày đều cập nhật bài mới, quả thực khiến cho người khác cực kỳ bội phục

Điều kỳ lạ chính là cuộc trùng phùng của anh ta và Tô Tiểu Ái không hề viết lên blog, những thứ ở đó chỉ là những điều nhỏ nhặt thường ngày, cũng không hề nhắc tới Tô Tiểu Ái, lẽ nào là vì sợ đăng trên internet sẽ không an toàn ư?

Cũng đúng, có lẽ lúc đó anh ta đã đính hôn với Thư Nhã Hân rồi, nếu như đăng những thứ này trên mạng chắc chắn sẽ dẫn tới công kích và bị mọi người bủa vây

Tôi ngẫm nghĩ, tiện tay mở game lên, trong game, Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông đều không online, thế nhưng Bì Đắc Phan và Nghê Thường Nguyệt Nguyệt thì có.

[Mật] Tô Nguyệt: Đồ đệ! Cuối cùng bạn cũng xuất hiện rồi, tam sư phụ của bạn nói bạn đã đi du lịch, cái thằng nhóc này, sao cứ không online mãi thế, bạn không biết bọn mình đều rất nhớ bạn sao.

[Mật] Mộc Xuân Phong: Sư nương, xin lỗi, mấy ngày trước tâm trạng mình không được tốt, cho nên vẫn không lên mạng.

[Mật] Tô Nguyệt: Đồ đệ sao thế? Có phiền não gì có thể nói với bọn mình mà, tuy rằng bọn mình không thể làm được gì giúp bạn, nhưng mà tìm được người để nói ra thì trong lòng cũng sẽ dễ chịu hơn một chút.

[Mật] Mộc Xuân Phong: Sư nương, mình cảm thấy hình như em thích một người mất rồi.

[Mật] Tô Nguyệt: Thích một người? Thích thì nói cho đối phương biết đi, người ưu tú như bạn, có lẽ đối phương cũng sẽ thích bạn thì sao

[Mật] Mộc Xuân Phong: Vô dụng thôi sư nương, hình như cô ấy có bạn trai rồi, sư nương, mình thật sự rất thích cô ấy

Mình sắp phải buông tay sao? Mình đã từng cố thử, em bay đi khắp nơi, chơi khắp nơi, nhưng mình phát hiện ra

mình vẫn không thể quên được cô ấy

Tôi sợ run cả người, chính cái cách tối trả lời cứ như bị nhập, không thể không nói văn phong trong nhật ký của Thẩm Thần Đông thực sự có sức cuốn hút, mới xem một lát mà sao tôi đã nói chuyện theo cái giọng điệu đây rồi

Nhưng như vậy cũng tốt, càng dễ lộ ra được nỗi ưu thương cùng cực của tôi.

[Mật] Tô Nguyệt: Ach, chỉ cần chưa kết hôn thì vẫn còn cơ hội mà, đồ đệ ưu tú như vậy, cô gái được bạn thích nhất định cũng sẽ cảm thấy được thương mà sợ, bạn đã tỏ tình chưa?

[Mật] Mộc Xuân Phong: Tỏ tình rồi, nhưng mình biết chuyện này không có khả năng

[Mật] Tô Nguyệt: Sao lại khẳng định như thế, mọi chuyện đều có khả năng cả mà

[Mật] Mộc Xuân Phong: Vậy nếu như mình nói cho bạn biết người mình thích là nhị sư phụ, vậy thì bạn còn cảm thấy có hi vọng nữa không? Nghê Thường Nguyệt Nguyệt lập tức ngay ngắn cả người, mãi một lúc sau mới gửi cho tôi một tin nhắn

[Mật] Tô Nguyệt:???? Đồ đệ, bạn đang đùa đấy à? [Mật] Mộc Xuân Phong: Sư nương, mình rất nghiêm túc...

[Mật] Tô Nguyệt: Ấy, bạn để mình bình tĩnh chút đã, chuyện này ngoài mình ra, bạn đã nói cho ai biết chưa? Tam sư phụ của bạn có biết không? Chính là người bạn ngoài đời của bạn ấy.

[Mật] Mộc Xuân Phong: Anh ấy biết, nhưng anh ấy khuyên mình từ bỏ, sư nương, có phải bạn cũng muốn khuyên mình từ bỏ đúng không, không sao cả, mình hiểu mà

Nghê Thường Nguyệt Nguyệt lại im lặng, có lẽ cô ta đang loạn lảm, dù sao chuyện tôi thích Tô Tiểu Ái cũng nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người

Đối với bọn họ, tôi là đồ đệ có chất giọng nam thần, kiểu ngạo giàu có lại đẹp trai, là một người bạn thân thiết, cũng lắm cũng chỉ như một người bạn hơi quan trọng một chút

Nhưng tôi lại thích cô gái là bạn thân của họ, dù sao cũng thấy rất dị.

Nếu như độ hảo cảm của tôi với họ chưa đủ thì lúc này chắc chắn đã bị Nghê Thường Nguyệt Nguyệt phun nước bọt phi nhổ rồi, dù sao đối với họ, Thu Liên Thành mới là bạn thân, còn người qua đường mãi sau này mới quen như tôi chỉ có thể xếp sau mà thôi.

Hiện giờ tôi cay cú độ hảo cảm rồi, Nghê Thường Nguyệt Nguyệt nghe xong chuyện này chắc chắn sẽ rất khiếp sợ, nhưng có lẽ cô ta sẽ không chán ghét tôi theo bản năng đâu, hơn nữa nếu như không ngoài dự liệu, có lẽ cô ta còn bật chế độ “chị gái tri kỷ” để nói chuyện với tôi nữa kia

Dù sao, tôi cũng là đồ đệ của người yêu cô ta mà, và tôi cũng đã gọi cô ta là sư nương lâu đến như vậy nữa

[Mật] Tô Nguyệt: Đồ đệ có tiện lên YY không? Bạn đừng gấp, sư nương có thể hiểu được cảm nhận của bạn.

[Mật] Mộc Xuân Phong: Ừm, có thể lên YY được, mình còn tưởng rằng sư nương ghét bỏ mình rồi cơ.

[Mật] Tô Nguyệt: Sao lại thế được, đồ đệ, bạn ngoan như vậy, sư nương sẽ không ghét bỏ bạn, hơn nữa tình cảm thích hay yêu ai đó là điều chính mình cũng khó có thể khống chế được, mình hiểu mà

Cô ta gửi số kênh YY cho tôi, tôi mở công cụ thay đổi giọng nói xong liền vào kênh, kênh này là kênh nhỏ cá nhân, tôi đang lên mạng trong chế độ ẩn, vừa bật online thì nhận được tin nhắn của Tô Tiểu Ái đề lại.

Bạch Lưu Sương: Đồ đệ, mình thật sự không cảm nhận được tâm trạng của bạn, xin lỗi, có lẽ bạn cũng không thật sự thích mình, chỉ vì cảm động cho nên mới tưởng rằng đó là thích, cứ giải khuây đi rồi về, mọi thứ đều sẽ khá hơn thôi

Bạn mãi mãi là đồ đệ ngoan ngoãn nhất của mình.

Chắc chắn, những lời này của Bạch Lưu Sương cũng được coi như có tình có lý.

“Đồ đệ, bạn có nghe được giọng của mình không?” Bên tai tôi vang lên giọng nói của Nghê Thường Nguyệt Nguyệt

“Ừm, mình nghe được.” Tôi khẽ thấp giọng xuống, tạo ra một hiện tượng giả kiểu cảm xúc hụt hẫng và mất mát

Cho nên mới nói, tán gẫu trên mạng thực sự không thể nào hiểu rõ đối phương rốt cuộc đang nghĩ gì, bởi vì muốn ngụy trang quả thực rất dễ.

“Vừa rồi mình hơi phản ứng không kịp, không phải chị thấy đồ đệ không tốt đâu, thật đấy

Dù sao chúng ta cũng không thể nào khống chế được tình cảm của mình mà.” Giọng Nghê Thường Nguyệt Nguyệt cực kỳ dịu dàng, cô ta không hề nghi ngờ tôi chút nào, hết cách mà, ngay từ đầu tôi đã dùng thân phận sinh viên đại học để tiếp cận họ, về sau bị lộ ra là một anh chàng đẹp trai giàu có, thân phận như vậy thì không cần thiết phải nói dối, hơn nữa trong khoảng thời gian này tôi còn tạo ra hình tượng ảo bóng nhỏ thân thiết, đơn giản chính là quá phạm quy.

“Mình không biết giờ phải làm thế nào nữa, mình đã ra ngoài chơi lâu vậy rồi, nghĩ rằng nếu như đây chỉ là sự mê hoặc nhất thời, hoặc là tưởng lầm lòng cảm kích là tình yêu thì nhất định sẽ quên được.” Tôi hơi ngừng, trong giọng nói có thêm hiệu quả hơi ngẹn ngào: “Thế nhưng mình lại phát hiện rằng tôi đang lừa mình dối người, bất luận đi đến chỗ nào mình cũng vẫn không thể quên được.”

“Không sao đâu đồ đệ, đừng buồn.” Nghê Thường Nguyệt Nguyệt bị tôi lừa gạt hoàn toàn rồi, giọng nói của cô ta cũng hơi gấp: “Mình cảm thấy bạn nên nói chuyện với Lưu Sương đi, hai người đều chưa từng gặp mặt, mà chỉ qua mạng.

Có lẽ nếu như gặp nhau một lần rồi thì sẽ lại càng làm rõ được suy nghĩ của bạn thì sao?”

“Gặp mặt một lần ư?” Tôi giả bộ tỏ vẻ giật mình: “Thế nhưng.

Sư phụ sẽ gặp mặt mình sao? Sự công, có lẽ anh ấy sẽ không cho mình gặp sư phụ đâu.” “Mình sẽ không nói cho sự công của bạn biết đâu, đồ đệ, bạn yên tâm đi, bạn đã nói cho mình biết đồng nghĩa với việc bạn đã tin tưởng mình, mình sẽ giúp bạn.” Nghê Thường Nguyệt Nguyệt nói với giọng điệu cực kỳ quan tâm săn sóc.

y chà, tôi đang đợi những lời này của cô ta, lập tức cảm động nghẹn ngào nói: “Cảm ơn sư nương, thực sự cảm ơn...”

“Đồ đệ, bạn khóc đấy à? Đừng khóc mà, ày, bạn khóc khiến mình cũng khó chịu lấy rồi.” Giọng Nghê Thường Nguyệt Nguyệt hơi luống cuống: “Không sao đâu, Lưu Sương là người rất tốt, bọn mình sẽ giúp bạn, Lưu Sương chắc chắn cũng không hi vọng bởi vì mình mà khiến bạn buồn đến thế đâu.”

“Ừm, mình biết, bởi vì sư phụ rất dịu dàng.” Tôi nói: “Sư nương, mình out trước đây, có chuyện ra ngoài một lát, người quản gia gọi mình đi uống trà chiều.”

“Được, đi đi, từ từ giải sầu.” Nghê Thường Nguyệt Nguyệt nói

Tôi thoát khỏi YY, cũng thuận tiện thoát khỏi game

Trần Lộ nhìn tôi, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi: “Bà chủ, trình độ diễn xuất của cô được đấy.” “Nếu trình độ diễn xuất mà nát thì chẳng phải dọa người ta rồi sao.” Tôi nói: “Nhìn kỹ đi, kịch hay sắp lên sân rồi.”

“Có định làm gì?” Trần Lộ hỏi: “Có nói cho tôi biết kế hoạch của cô thì tôi mới có thể phối hợp với cô được chứ.”

“Thư Nhã Hân và Thẩm Thần Đồng nhất định phải ly hôn, chuyện này chắc chắn phải xảy ra trước khi anh ta chia tay Tô Tiểu Ái, như thế tôi mới có thể giúp Thư Nhã Hân được bồi thường tinh thần nhiều hơn một chút.” Tôi từ từ nói tính toán của tôi cho Trần Lộ nghe: “Đợi sau khi chuyện này kết thúc thì sẽ khiến Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đồng chia tay.”

“Có có cách rồi?” Trần Lộ nhủ mảy

“Có rồi, tôi muốn xé toang thứ hạnh phúc giả dối của bọn họ.” Tôi nói: “Muốn làm được những thứ này, đầu tiên phải kéo Tô Tiểu Ái từ nước ngoài về.”

Trần Lộ ngẫm nghĩ: “Có lẽ tôi biết cô định làm như thế nào rồi.” “Tôi hẹn gặp Tô Tiểu Ái tại Sa Thị ngay trước tết Nguyên Tiêu, đồng thời nói cho cô ta biết, nếu như cô ta không tới thì tôi sẽ nhảy từ trên sân thượng của tòa nhà cao nhất Sa Thị xuống.” Tôi cười nói: “Tuổi của Tô Tiểu Ái cũng mới chỉ xấp xỉ hai mươi, vẫn luôn hướng tới tình yêu lãng mạn, hơn nữa cho dù cô ta thực sự không hướng về tôi thì cũng sẽ không hi vọng một người thích cô ta lại tự sát đâu.”

“Cô xấu xa thật đấy.” Trần Lộ cũng cười theo: “Tôi sẽ là người phụ trách thông báo hành tung của cô đúng không, và còn cộng thêm hiệu quả phát sóng trực tiếp nữa.” “Thông minh.”

Trong kế hoạch của tôi, Trần Lộ sẽ là người trung gian, tôi sẽ không cho bất cứ người nào trong số họ phương thức liên lạc, cho nên cách thức duy nhất để họ tìm tới tôi chính là thông qua Trần Lộ

Lần này kế hoạch của chúng tôi vẫn luôn thay đổi từng bước dựa theo tiến triển, bởi vì thứ mà tôi phải đối mặt là con người, thứ phải thao túng là lòng người, những thứ này đều không thể không chế được, bất cứ lúc nào cũng đều có thể xuất hiện manh mối mới, bất cứ lúc nào cũng có thể có chuyện đột ngột xảy ra.

Ngay từ lúc bắt đầu tiếp cận Tô Tiểu Ái, tôi cũng không chỉ đơn giản định lừa cô ta từ nước ngoài về, mà muốn phá bỏ vỏ bọc nguy trang để tới gần cô ta, khiến cô ta yêu tôi

Mà bây giờ, sau khi biết được hai người kia yêu nhau thật lòng, kế hoạch này sẽ hết hiệu lực, tôi phải xây dựng một kế hoạch khác.

Không thể khiến cô ta yêu tôi vậy thì cũng chỉ có thể khuấy vũng nước đục giữa hai người kia, tạo ra một số hiểu lầm và mâu thuẫn, muốn làm được những điều này thì trước hết phải để họ tiếp xúc trực diện, chứ không phải chỉ liên lạc trong game và trên mạng

Tôi phải ép Tô Tiểu Ái trở về từ nước ngoài, khiến cô ta có một lý do không thể không trở về.

Đương nhiên rồi, ngoại trừ Trần Lộ ra còn cần có cả ông chú phối hợp với tôi nữa, dù sao hành tung của Tô Tiểu Ái ở nước Mỹ hiện giờ cũng đang bị bố mẹ nuôi của cô ta khống chế

Bố mẹ nuôi của cô ta quả thật muốn cô ta kết hôn với người thừa kế của gia tộc Bur, trong tài liệu ông chú mới bổ sung cho tôi đã viết rất rõ, vương quốc thương nghiệp của Tô Tín Thệ có khuynh hướng sụp đổ, ông ta bắt buộc phải thông qua việc liên hôn để thay đổi kết cục sụp đổ của vương quốc đó của mình

Tôi đã nói mà, sao lại chỉ đơn giản là không muốn cho Tô Tiểu Ái ở bên Thẩm Thần Đông như vậy được, quả nhiên lại là cái lý do mị nạt này, lần đầu tiên tôi bỗng cảm thấy cuộc sống này còn đặc sắc hơn cả tiểu thuyết.

Tôi phải nhờ ông chú giúp tôi giải quyết bên phía nhà họ Tô, thân phận tôi nguy tạo ra cực kỳ giống thật, loại gia tộc thần bí cấp cao như thế bình thường sẽ không xuất hiện trước mặt người khác, bởi vì những gia tộc thế này thường thường đều có liên quan đến thế lực ngầm

Nơi gia tộc sinh sống, thành viên của gia tộc đều rất bí ẩn, cho nên ông chú mới có thể to gan trực tiếp nguy trang cho tôi một thân phận như vậy

Không thể nào kiểm chứng được, đây chính là lý do chủ yếu.

Ông chú này quả thực có trí tưởng tượng phong phú, ngay cả những người viết tiểu thuyết Tổng giám đốc cũng không dám đề cập tới kiểu gia tộc thế này, thế giới trong tiểu thuyết cùng lắm chỉ là một đế quốc thương nghiệp mà thôi, vẫn có dấu vết để lần theo, nhưng ông ta vừa bắt đầu đã chơi luôn chiêu lớn, mở luôn chế độ hack mạnh nhất

Sau khi liên lạc thật tốt với ông chủ, tôi bắt đầu chú trọng vào chuyện ly hôn của Thư Nhã Hân và Thẩm Thần Đông

Thật ra, hiện giờ nếu có ấy ly hôn với Thẩm Thần Đông, chắc chắn Thẩm Thần Đông cũng sẽ đồng ý, bởi vì trước đó anh ta đã cảm chứng nhận kết hôn đi rồi.

Hơn nữa anh ta yêu Tô Tiểu Ái thật lòng, nếu Thư Nhã Hân bằng lòng ly hôn thì chắc chắn anh ta sẽ vui vẻ.

Nhưng vấn đề chính là ly hôn kiểu này thì tài sản sau khi cưới phải chia đôi, anh ta đã không đi làm, nếu như chia đôi, nói không chừng Thư Nhã Hân sẽ phải chia tiền cho anh ta, căn nhà cũng có một nửa của anh ta, thế thì quá tệ hại.

Cho dù Thẩm Thần Đông tự nguyện rời khỏi nhà tay trắng như thế thì cũng vẫn quá lời cho anh ta rồi, anh ta làm tổn thương Thư Nhã Hân, hơn nữa còn tổn thương sâu sắc đến vậy, những thứ Thư Nhã Hân mất đi, anh ta không thể nào bồi thường được, nếu đã vậy cũng chỉ còn cách dùng tiền để đền thôi

Tôi không thể nào làm được nhiều hơn nữa cho Thư Nhã Hân, có lẽ chuyện duy nhất tôi có thể làm cho Thư Nhã Hân chính là giành được số tiền bồi thường đủ nhiều

Không có người yêu thì ít nhất còn có tiền mà, cái xã hội này, tiền vẫn rất quan trọng, tiền không phải là vạn năng, nhưng có đôi khi không có tiền, đi một bước cũng khó khăn.

Có tiền thì có thể bắt đầu lại từ đầu, tuy rằng rất tàn khốc, rất mang tính chất con buôn, nhưng đây chính là hiện thực

Muốn làm được chuyện này thì Thư Nhã Hân không thể chủ động nhắc đến chuyện ly hôn mà phải khiến Thẩm Thần Đông xin Thư Nhã Hân ly hôn, hơn nữa còn là kiểu muốn ly hôn liều lĩnh

Chuyện này thật ra cũng dễ làm, chỉ cần Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông nhắc đến chuyện kết hôn, tôi tin rằng Thẩm Thần Đông sẽ muốn chạy về ly hôn với Thư Nhã Hân trong vài phút.

Không phải tôi nghĩ quá nhiều, mà kiểu người như Thẩm Thần Đông đã bị tôi nhìn thấu rồi, anh ta vốn dĩ không biết lương tâm là thứ gì, tất cả đều chỉ coi mình như trung tâm tiêu chuẩn, sẽ không để ý đến cảm giác và cái nhìn của người khác, anh ta sẽ chỉ cho rằng mình là trung tâm, sẽ không bao giờ thông cảm cho cảm nhận của người khác, loại người tự cho mình là nhất này thật ra rất dễ đối phó

Hơn nữa, đối phó với anh ta, tôi không hề có một tí xấu cảm giác tội lỗi nào, bởi vì trong mắt tôi, anh ta còn cần bả hơn cả Tô Thường Thụy.

Tôi hẹn Thư Nhã Hân gặp mặt, muốn nhắm vào tiền bồi thường của Thẩm Thần Đông thì cần phải có Thư Nhã Hân phối hợp với tôi.

Nhưng mà tôi cũng đã nói rõ, so với việc nói là tính kế Thẩm Thần Đông thì chi bằng nên nói là tính kế Tô Tiểu Ái

Thư Nhã Hân đã bị Tô Tiểu Ái đẩy rớt dài rồi, không quan tâm cô ta là người ra sao, cách làm người như thế nào, làm tổn thương người khác thì phải trả giá đắt, không một ai có thể được hưởng quyền lợi đặc biệt

Thư Nhã Hân cũng rất phối hợp, tôi đưa cô ấy ký một bản hợp đồng người đại diện, ký xong bản này, thì tôi chính là người đại diện của cô ấy, cô ấy có thể không cần phải đối mặt trực diện với Thẩm Thần Đông, tôi có thể giúp cô ấy làm tốt mọi công việc tiếp theo, Đương nhiên, chắc chắn tôi không phải người đóng vai luật sư kia rồi, loại chuyện nhỏ nhặt thế này vẫn nên làm phiền đến Trần Lộ thôi, khí thế của cô ấy mới giống một luật sư sáng suốt, mạnh mẽ, ngoài điều đó ra, vốn dĩ cô ấy cũng từng học luật, làm giả một số văn kiện thì vẫn có thể được.

Trước khi tạm biệt Thư Nhã Hân, tôi hỏi cô ấy có còn đang chơi game hay không, cô ấy nói với tôi rằng sau khi tan làm về nhà cô ấy vẫn sẽ chơi một lúc, cô ấy đã từ chức ở cơ quan trước kia, hiện giờ nhận việc ở nhà, đồng thời cũng đang tìm kiếm những công việc liên quan đến bệnh viện.

Cô ấy vốn là người học về điều dưỡng, lúc trước cũng từng thực tập ở bệnh viện, vì Thẩm Thần Đông nên mới từ bỏ công việc làm điều dưỡng.

Tôi không hỏi rốt cuộc bây giờ cô ấy có cảm giác gì với trò chơi này, trong game có người tốt cũng có kẻ xấu, nhưng chỉ cần biết cách bảo vệ mình thì trò chơi cũng chính là một nơi có thể giúp người ta thả lỏng

Cô ấy tự nguyện trải nghiệm điều khác biệt, chuyện này cho thấy rõ thật ra cô ấy cũng đang dần dần bước ra được rồi

Tuy rằng vết thương sẽ tồn tại mãi mãi, thù hận cũng sẽ không biến mất, nhưng người sống thì cũng nên nhìn về phía trước.

Bước chân của những đứa trẻ luôn nhẹ nhàng, sau đó lớn dần theo tuổi tác, bước chân cũng ngày càng nặng nề hơn, đó là những trách nhiệm họ phải gánh trên vai trong cuộc sống mỗi ngày, những thứ kia dễ ép lên lưng của thiếu niên, mãi tho đôi tay thon mịn của thiếu nữ.

Con người mãi mãi vẫn luôn mạnh mẽ hơn những gì mình tưởng, cho nên mới có thể tiếp tục bước tiếp sau những vấp ngã

Sau khi mang hộp đồng đại diện về, tôi bắt đầu thiết kế cái bẫy để Thẩm Thần Đông nhảy vào,

Chỗ tôi có tài khoản và mật khẩu YY của Tô Tiểu Ái, dữ liệu này nằm trong tập tài liệu ông chú đưa cho tôi lúc đầu, hồi trước bởi vì thứ này mà Thư Nhã Hân muốn sử dụng game và YY để trả thù Thẩm Thần Đông, muốn gây ra hiểu lầm thô sơ khiến hai người kia này sinh mâu thuẫn.

Tôi chỉ có thời gian năm ngày, tết Nguyên Tiêu chính là lúc Tô Tiểu Ái trở về, trước ngày này tôi nhất định phải lấy được tiền bồi thường, đồng thời khiến Thư Nhã Hân và Thẩm Thần Đông ly hôn.

Tôi đăng nhập game, phát hiện Tô Tiểu Ái không online, Nghê Thường Nguyệt Nguyệt ân cần hỏi han tôi một lúc, tôi lại ngụy trang thành một tiểu vương tử thất tình

Vừa ứng phó Nghê Thường Nguyệt Nguyệt, tôi vừa mở YY ra, dùng server thay thế, đăng nhập tài khoản của Tô Tiểu Ái, làm thế là vì nếu Tô Tiểu Ái cảm nhận được điều khác thường thì tôi cũng có thể nhẹ nhàng thoát thân.

Làm nghề như chúng tôi, bất kể thế nào cũng đều phải giữ được về thân bí, nếu tùy tiện thì sẽ bị tóm đuôi, vậy chơi sẽ không vui nữa, tôi thích trả thù người khác chứ không thích người khác báo thù tôi

Tôi để YY của Tô Tiểu Ái ở chế độ ẩn, nhấn mở avatar của Thu Liên Thành ra, gửi cho anh ta một tin nhắn

Bạch Lư Suồng: Thần Đông, em thuyết phục được người nhà của em rồi! Bọn họ đồng ý cho chúng ta cưới nhau, anh hãy nhanh chóng ly hôn đi.

Avatar của Thẩm Thần Đông đang tối, nhưng khi tôi gửi tin nhắn này qua, avatar của anh ta liền sáng đèn rất nhanh

Thu Liên Thành: Thật sao? Tiểu Ái? Người nhà em không ép em lấy người thừa kế của gia tộc Bư kia nữa sao?

Trong lòng tôi hơi hồi hộp một chút, Thu Liên Thành biết Tô Tiểu Ái trở về vì lý do gì ư? Cho nên lúc tôi giả vờ đến tìm Tô Tiểu Ái, về mặt anh ta mới có thể hoảng loạn đến như thế?

Bạch Lư Suồng: Đúng vậy, em đã thuyết phục được họ, cuối cùng họ cũng chấp nhận tâm ý của em, bởi vì hạnh phúc của em mới là quan trọng nhất

Thần Đông, chừng nào thì anh mới có thể ly hôn, em muốn trở thành người vợ thực sự của anh.

Thu Liên Thành: Anh sẽ ly hôn, Tiểu Ái, chúng ta gian nan vất vả mãi mới có thể đi đến được bước hiện giờ, anh sẽ không buông tay em nữa

Ba năm trước là lỗi của anh, anh không nên để em bỏ đi.

Ba năm trước? Xem ra quả thật ba năm trước Thẩm Thần Đông đã lắng nghe với Tô Tiểu Ái rồi, chắc chắn, anh ta thật đúng là lợi hại, một anh chàng bình dân không có gì trong tay, thế mà cũng có thể cura được bảo bối quý giá của nhà họ Tô.

Tôi ngẫm nghĩ, quyết định thử tung ra mấy lời theo lối mòn, dù sao anh ta sẽ không ngờ rằng tôi không phải là Tô Tiểu Ái mà chính là người trộm nick.

Bạch Lư Suồng: Đúng vậy, nghĩ mà xem, chúng ta đi đến được ngày hôm nay thực sự khó khăn gian nan, đến giờ em vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.

Thu Liên Thành: Anh cũng sẽ mãi mãi không bao giờ quên, lúc đó em đứng trong cả đám đông, anh cứ ngỡ mình đã nhìn thấy tiên nữ

Tôi rùng cả mình, Thu Liên Thành này đúng là quá buồn nôn

Bạch Lư Suồng: Đúng vậy, hôm đó trời còn mưa nữa, dường như mấy hôm nay trời đều liên tục đổ mưa

Thu Liên Thành: Lần đầu tiên nói chuyện với nhau cũng là một ngày mưa, em có còn nhớ không? Bởi vì em bị mắc chứng quáng gà, sau khi trời tối ngồi trên bậc thang của công viên, anh đã đưa em về nhà.

Tay tôi bỗng ngừng lại, hơi sùng sốt một chút.

Ngày mưa hôm đó, người tiễn Bạch Lư Suồng về nhà không phải là một người nước ngoài sao? Vì sao Thẩm Thần Đông lại nói là anh ta? Trong chuyện này có gì sai sai rồi

Bạch Lư Suồng: Đương nhiên là em nhớ rồi, em off trước đã

Tôi cũng không biết quá rõ về chuyện này, cho nên nếu tiếp tục trò chuyện thêm thì sẽ bị lộ, thế là tôi liền trực tiếp offline trốn luôn

Có lẽ lúc này Thu Liên Thành phải đi tìm Thư Nhã Hân mới đúng, bởi vì cuối cùng anh ta cũng có thể ở cùng một chỗ với tình yêu thực sự của mình rồi mà.

Thế nhưng...

Tôi lại mở quyển nhật ký ra, không ngừng đọc đi đọc lại đoạn nhật ký ngày đó, quả thực người đưa Bạch Lư Suồng về nhà chính là cái người nước ngoài kia

Lẽ nào không phải là ngày hôm đó? Nhưng tình cảnh anh ta miêu tả chính là ngày đó mà, tại sao lúc này lại có sai sót được? Trực giác cho tôi biết chắc chắn có gì đó ẩn giấu rồi, tôi liền nhớ kỹ cái BUG này, để về sau bảo Tô Tiểu Ái giải thích cho tôi.

Tám giờ tối, chiếc di động của đại diện luật sư tôi lư cho Thư Nhã Hân vang lên, tôi mở ngăn kéo lấy di động ra, tiện tay ném cho Trần Lộ, trước đó tôi đã nói rõ với cô ấy rồi, cô ấy tự biết nên làm thế nào, hơn nữa tôi tin tưởng cô ấy, cô ấy đã trực tiếp thể hiện khả năng đơn giản đến thô bạo của mình cho tôi xem.

Quả nhiên là Thẩm Thần Đông gọi tới, anh ta muốn bàn bạc về chuyện ly hôn với Thư Nhã Hân.

Tôi không quan tâm đến chuyện này mà đặt mọi sự chú ý ở chỗ Tô Tiểu Ái

Ba ngày sau, một khoản tiền bồi thường năm trăm vạn được gửi vào số tài khoản, Trần Lộ đã hoàn thành nhiệm vụ tôi giao cho cô ấy rất xuất sắc

Thư Nhã Hân và Thẩm Thần Đông ly hôn thành công

Căn hộ thuộc về Thư Nhã Hân, Thẩm Thần Đông tự mình bỏ ra năm trăm vạn tiền bồi thường, trắng tay dọn ra khỏi căn hộ.

“Hết cách rồi, anh ta chỉ có chừng đó, không ép ra được nhiều hơn.” Khi Trần Lộ đưa thẻ ngân hàng cho tôi, trên mặt còn có một chút tiếc nuối.

“Thế cũng được rồi.” Số tiền kia cũng không ít, tôi cũng chưa từng có suy nghĩ sẽ lấy được hơn nghìn vạn

Tô Tiểu Ái thích Thẩm Thần Đông, đương nhiên sẽ tiêu tiền cho anh ta, với cách nghĩ tự coi mình là trung tâm của Thẩm Thần Đông, chắc chắn anh ta sẽ không biết xấu hổ mà nhận lấy tiền Tô Tiểu Ái cho

Nhưng mà số vốn lưu động trong tay Tô Tiểu Ái chắc hẳn cũng không quá nhiều, cho Thẩm Thần Đông mấy trăm vạn có lẽ cũng là một khoản tiền rất lớn đối với Thẩm Thần Đông rồi.

“Có định đưa tất cả số tiền này cho Thư Nhã Hân sao?” Trần Lộ hỏi tôi.

“Sao thế được, tôi là người làm ăn mà.” Ngay từ đầu tôi đã nói với Trần Lộ những lời này rồi: “Tôi sẽ lấy đi phần thuộc về mình.”

“Ừ.” Trần Lộ cũng không hỏi kỹ, cô ấy tiếp tục cày phó bản trong game, kịch còn chưa diễn xong thì cô ấy vẫn chưa thể biến mất được, không chỉ mỗi cô ấy, ngay cả Hứa Mạch cũng phải thỉnh thoảng online, tạo nên một bầu không khí chúng tôi chỉ là người chơi bình thường.

Tôi cất thẻ ngân hàng đi, tấm thẻ này sẽ được giao cho Thư Nhã Hân vào ngày hoàn thành nhiệm vụ ủy thác.

Hôm nay đã là 12 tháng Giêng, là thời điểm tôi ra tay rồi.

Tôi lên mạng, Nghệ Thuật Nguyệt Nguyệt không online, Bì Đắc Phan thì có, Thu Liên Thành không online nhưng Tô Tiểu Ái lại online

Có lẽ Thu Liên Thành còn đang chuẩn bị chuyển ngạc nhiên bất ngờ rồi, hôm qua tôi liên lạc với Thu Liên Thành bằng tài khoản YY của Tô Tiểu Ái, anh ta nói với tôi rằng đã ly hôn

Tôi bảo anh ta hãy chuẩn bị một màn cầu hôn, có lẽ lúc này anh ta đang chuẩn bị rồi.

Gặp được Tô Tiểu Ái trong game, đây là lần đầu tiên trong năm mới, cũng là lần đầu tiên sau khi tôi tỏ tình với cô ta, sau đó, dường như rất không trùng hợp, lần nào tôi cũng không gặp được Tô Tiểu Ái trong game

Có một phần nguyên nhân là do tôi cố ý tránh, còn một phần nguyên nhân khác có lẽ là do hành động bên phía ông chú đã có tác dụng rồi.

Ông ta phải dùng danh nghĩa gia tộc siêu cấp để gửi bưu kiện cho Tô Tín Thệ, đồng thời khiến Tô Tín Thệ không nghi ngờ về sự tồn tại của gia tộc này, sau đó còn phải nói cho Tô Tín Thệ biết, con trai nhỏ được yêu chiều nhất gia tộc này coi trọng Tô Tiểu Ái.

[Mật] Bạn nói thầm với Đường Tiểu Bảo: Sư phụ, đã lâu không gặp

[Mật] Đường Tiểu Bảo nói thầm với bạn: Đã lâu không gặp, đồ đệ, dạo này có khỏe không? [Mật] Bạn nói thầm với Đường Tiểu Bảo: Không ổn lắm, sư phụ, bạn có thể lên YY được không?

Lời nói vẫn luôn mang theo một loại sức mạnh khó lòng tưởng tượng nổi, chữ viết thì còn có diễn tả ý cảnh mập mờ, những lời nói mới là cách thức truyền đạt suy nghĩ của mình một cách gọn gàng dứt khoát

Tôi vào kênh YY riêng của Tô Tiểu Ái nói chuyện, đã nửa tháng chưa gặp, tôi và Tô Tiểu Ái đều không một ai mở miệng nói chuyện, bầu không khí lúc này cực kỳ mập mờ

Sư phụ.” Cuối cùng người phá vỡ im lặng vẫn là tôi, dù sao hiện giờ tôi cũng là con trai mà, con trai thì dù sao cũng phải dũng cảm hơn con gái một chút: “Mình đã đi khắp nửa vòng Trái Đất rồi, nhưng mình vẫn không có cách nào buông được, phải làm thế nào bây giờ?”

“Đồ đệ...” Nhất thời Tô Tiểu Ái không biết nên mở miệng thế nào: “Nếu như mình không có bạn trai, mình nhất định sẽ suy xét đến bạn thật kỹ

Còn nữa..

Bạn biết nhà họ Tô của mình chứ?”

“Gi cơ?” Tôi giả bộ ngạc nhiên.

“Gia tộc của bạn đã bàn bạc với cha mình, nói là để mình gả cho cậu, đồ đệ, mình hỏi bạn, là bạn làm sao?” Tô Tiểu Ái trầm giọng hỏi

“Mình không có!” Tôi thề thốt phủ nhận: “Mình không biết, mấy hôm trước, anh trai hỏi tại sao mình lại không vui, mình chỉ nói với anh ấy rằng mình đã lỡ thích một cô gái mà mình không được phép thích

Thật xin lỗi, là bọn họ tự chủ trương làm ra chuyện này, mình sẽ bảo họ lập tức dừng lại.”

“Bạn thực sự không biết?” Tô Tiểu Ái hơi do dự.

“Sư phụ, bạn không tin mình sao?” Tôi nói bằng giọng bị thương: “Trong lòng bạn..

mình là loại người như thế ư?” “Không phải.” Tô Tiểu Ái vô thức phủ nhận: “Chẳng qua mình..

Được rồi, không có gì, không phải bạn làm là được

Mình không hề muốn nghi ngờ bạn, chẳng qua mấy ngày nay trong nhà ồn ào đến mức khiến mình cảm thấy phát phiền, chắc hẳn bạn cũng rõ, người giống như mình khó có thể nắm được tương lai trong tay.” Trong lòng tôi bỗng chấn động, chuyện gì vậy, nghe giọng của Tô Tiểu Ái thì có vẻ rất tiêu cực, cô ta là người đã sớm biết vận mệnh của mình rồi, vậy rốt cuộc giữa cô ta và Thẩm Thần Đông xảy ra chuyện gì

“Thế nhưng bạn và sự công không phải là người yêu của nhau ngoài đời sao?” Tôi hỏi thẳng luôn nghi vấn này

“Nhìn qua thì quả thực là vậy, nhưng mình và anh ấy đều hiểu rõ chúng mình không có tương lai.” Giọng Tô Tiểu Ái đứng kiêu hết cách: “Cho dù mình rất yêu anh ấy, anh ấy cũng có thể liêu tất cả vì mình, thế nhưng cũng chỉ được đến thế, chúng mình chỉ có thể làm người yêu mà không thể trở thành bạn đời của nhau được.”

“Sư công có biết không?” Tôi hỏi.

“Anh ấy biết mình đang cố gắng thuyết phục người nhà, mình chưa nói với anh ấy tất cả những điều này, mình không muốn phá vỡ ảo tưởng của anh ấy quá sớm.” Giọng Tô Tiểu Ái có chút không đành lòng: “Đồ đệ, mình và anh ấy đã trải qua rất nhiều, vì ở bên nhau mà chúng mình đã làm tổn thương một số người, và cũng cuốn luôn cả một vài người mà mình vốn không muốn vào trong đó.”

“Vì sao?” Tôi không kìm được hỏi cô ta: “Vì sao hai người ở bên nhau mà lại phải có người chịu tổn thương?”

“Bởi vì..

Dựa vào cái gì mà chỉ có chúng tôi không có tương lai, dựa vào cái gì mà kẻ khác lại có!” Trong chớp nhoáng này, dường như giọng nói của Tô Tiểu Ái mang theo cả nỗi hận.

Phải đến tận lúc này tôi mới hiểu được vì sao Tô Tiểu Ái lại bất chấp tất cả cướp đi Thẩm Thần Đồng, rõ ràng cô ta và Thẩm Thần Đồng không hề có tương lai, thế mà vẫn cứ muốn kéo theo tương lai của Thư Nhã Hân chôn cùng.

Suy cho cùng, cô ta đang ghen tị, cô ta ghen ghét Thư Nhã Hân có thể có tương lai với người cô ta yêu, cô ta không có được nên cũng không hi vọng người khác có được, cô ta sẽ không cho phép những cô gái khác nhận được hạnh phúc từ chỗ Thẩm Thần Đồng.

“Thế nên đồ đệ, bạn từ bỏ mình đi, mình và sự công của bạn đã chuẩn bị giác ngộ thật tốt rồi, cho dù không có danh phận, chúng mình cũng sẽ ở bên nhau.” Tô Tiểu Ái nói.

Tôi bỗng chợt hiểu ra, thứ tình cảm mà Tô Tiểu Ái muốn chính là tình yêu vụng trộm với Thẩm Thần Đồng cả đời, nếu đã không thể kết hôn được với nhau thì dứt khoát không kết hôn nữa.

Giữa nam và nữ cũng không phải chỉ có hôn nhân mới có thể gắn bó được, cô ta là người có tiền, đủ để cho cô ta và Thẩm Thần Đồng làm một đôi uyên ương vụng trộm.

Chỉ đáng thương thay người đàn ông sẽ kết hôn với cô ta, tôi không khỏi nghĩ đến người thừa kế của gia tộc Bư kia, nếu như anh ta biết Tô Tiểu Ái có quyết định này, không biết liệu có còn kiên trì muốn kết thông gia với Tô Tiểu Ái nữa hay không.

“Bạn yêu sự công đến như vậy sao?” Tôi nói với giọng điệu đau lòng gần chết.

“Đúng vậy, chúng mình đã yêu nhau ba năm rồi.” Nói đến đây, giọng Tô Tiểu Ái cũng cực kỳ dịu dàng, chắc hẳn cô ta đang nghĩ đến chuyện quá khứ.

“Nhưng mà, bạn có thể kể lại chuyện giữa chị và sự công cho mình nghe được không?” Tôi giả bộ lui bước, đổi thành cầu xin việc khác.

“Có thể chứ.” Tô Tiểu Ái không từ chối tâm nguyện nhỏ nhoi này của tôi, cũng không biết là cô ta không muốn từ chối, hay do không đành lòng, nhưng chuyện này cũng chẳng quan trọng, bởi vì đáp án mà tôi muốn biết sắp sửa được công bố rồi.

Tôi chỉ muốn biết rõ ràng rốt cuộc Tô Tiểu Ái động lòng với Thẩm Thần Đồng ở điểm nào, từ đó tôi có thể nhắm vào đó để phá bình.

“Mình và sự công của cậu gặp nhau trong một lễ tang.

Khi đó, anh ấy là cố vấn quản lý tài sản của công ty bảo hiểm, còn mình về tham gia tang lễ của bà nội mình, năm đó mình 17 tuổi.” Thật ra, Tô Tiểu Ái cũng không hề chú ý đến Thẩm Thần Đồng, bởi vì anh ta vốn chẳng phải người liên quan, một người ngang ngược bốc đồng như Tô Tiểu Ái sẽ không chú ý đến anh ta làm gì.

Lần đầu tiên cô ta thực sự tiếp xúc đúng nghĩa với Thẩm Thần Đồng, chính là ngày thứ ba sau lễ tang kia.

Ngày hôm đó, tâm trạng cô ta không được tốt, một mình chạy ra ngoài.

Vốn là bảo bối quý giá của nhà họ Tố, cuộc sống của Tô Tiểu Ái đơn giản như được bật hack vậy, có lẽ ngày nào cũng an nhàn vui tươi không lo lắng, thế nhưng kẻ có tiền cũng lại có phiền não.

Cô ta vẫn luôn biết mình không phải con bố mẹ sinh ra, bố mẹ ruột của cô ta không cần cô ta nữa, lại thêm việc bố mẹ nuôi không dám quản giáo cô ta, giữa cô ta và họ không có sự ăn ý của người trong một gia đình, thật ra tuổi thơ của cô ta cực kỳ cô độc.

Sau khi trở về, nhìn thấy bố mẹ ruột và anh trai hạnh phúc vui vầy bên nhau, cô ta rất ghét.

Cô ta đổ kỵ thứ tình cảm đó, thứ mà cô ta không có được thì cô ta đều đổ kỵ.

Ra khỏi cửa với tâm trạng không hề tốt, lúc cô ta ra ngoài thì mưa đã tạnh rồi, nhưng sau khi đến công viên, cơn mưa lại bắt đầu to dần.

Dường như cô ta đang hờn dỗi với tất cả mọi người, nghĩ tới nếu như không thấy mình đâu, bất kể là bố mẹ nuôi hay bố mẹ ruột cũng không một ai có thể phát hiện.

Thế nên cô ta cố chấp không chịu gọi điện thoại nhờ người mang ô tới, cứ thế ngồi trong công viên cho tới tận lúc trời tối.

Đến tận lúc cô ta không nhìn thấy thứ gì nữa, trong lòng cô ta mới chợt sinh ra sợ hãi.

Loại bóng tối không nhìn thấy bất cứ một thứ gì cả kia có thể khiến con người sợ hãi lập tức được khuếch đại đến cực điểm.

Nhưng cũng đúng lúc này, bỗng có người đi tới bên cạnh cô ta, người đó không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng cầm tay cô ta, kéo cô ta dậy.

Động tác của anh ta rất dịu dàng, cho dù không hề nói bất cứ tiếng nào, nhưng lại chính là sự tồn tại khiến cho Tô Tiểu Ái cảm thấy yên tâm nhất khi chìm trong bóng tối.

Thậm chí cô ta còn không hề nghi ngờ liệu anh ta có phải người xấu hay không, bởi vì động tác của anh ta rất cẩn thận nhẹ nhàng, hô hấp cũng nhịp nhàng ổn định, nhịp tim đập trầm ổn và có lực.

Cô ta không nói gì, chỉ có tiếng mưa rào rào, cô ta không biết người kia muốn dẫn mình đến nơi nào, anh ta không lên tiếng, và cô ta cũng không.

Tựa như đang biểu diễn một vở kịch câm.

Tô Tiểu Ái được người dịu dàng không nói gì kia dắt ra khỏi công viên, cuối cùng anh ta đưa cô ta tới một quán bar.

Sau khi cô ta thích ứng được với ánh sáng, lúc quay đầu nhìn thì đã không còn thấy người kỵ sĩ im lặng trong bóng tối kia đâu nữa.

Cô ta không dám đuổi theo ra ngoài, bởi vì bên ngoài cực kỳ tối tăm, lúc cô ta đứng ở cửa quán bar thì trong lòng đã cảm thấy hơi thất vọng mất mát.

Nếu như có thể gặp lại được người kia thì tốt rồi, Tô Tiểu Ái 17 tuổi cảm thấy rằng, có lẽ cô ta yêu mất rồi.

Cảm giác như tìm thấy một điều gì đó, tuy đoạn đường từ công viên đến quán bar rất ngắn, nhưng nhịp tim của cô ta lại đập rất nhanh

Cô ta thử hỏi người khác, thế nhưng không một ai biết người vừa dẫn cô ta tới đã đi đâu, thậm chí còn không nhìn thấy rõ được khuôn mặt của người kia.

Cho tới tận..

Cho tới tận ngày hôm sau, Thẩm Thần Đông đến tìm cô ta, anh ta hỏi cô ta rằng có phải cô ta đã không sao rồi không, nhìn dáng vẻ hôm qua của cô ta rất không ổn.

Tô Tiểu Ái liền biết, hóa ra người đưa cô ta đến quán bar không ngờ lại là Thẩm Thần Đông, cô ta cực kỳ vui vẻ, trong chớp mắt đó, tâm trạng hào hứng đã nói cho cô ta biết, cô ta yêu thật rồi.

Cô ta thích cái người dịu dàng, không nói một lời nào đã dẫn cô ta tới quán bar, hiện giờ người này đang ở trước mặt, lo lắng cho cô ta nên mới đến tìm cô ta.

Cô ta kích động đến mức lời nói cũng lộn xộn

Cô ta nói với anh ta rằng mình bị bệnh quá nặng, tới qua chỉ là không nhìn thấy gì cả trong bóng đêm, cho nên mới không nói chuyện, cô ta rất cảm kích việc anh ta đã đưa cô ta tới quán bar, cũng hỏi anh ta đã có bạn gái chưa,

Trước giờ Tô Tiểu Ái vẫn luôn không phải kiểu người đồng đánh ngại ngùng, cô ta không che giấu sự yêu thích của chính mình

Thẩm Thần Đông nói với cô ta rằng mình vẫn còn độc thân, cho nên bọn họ danh chính ngôn thuận rơi vào bế tắc.

Cô ta mạnh mẽ muốn ở bên Thẩm Thần Đông, mãi mãi sống bên nhau, cô ta cảm thấy Thẩm Thần Đông là người dịu dàng nhất trên thế giới này

Nhưng tình yêu của họ lại không thể đi đến cuối cùng được, bố mẹ Tô Tiểu Ái vẫn can thiệp vào chuyện này, bởi vì tương lai của Tô Tiểu Ái không phải là thứ mà cô ta có thể quyết định

Đó cũng chính là lần đầu tiên Tô Tiểu Ái phải đối mặt với tương lai tàn khốc và mờ mịt của mình, cô ta sống vì gia tộc, ý nghĩa của sự sống cũng chỉ là để liên hôn.

Bọn họ cho cô ta lựa chọn, cho phép cô ta ở bên Thẩm Thần Đông, nhưng chỉ có thể yêu đương âm thầm

Tô Tiểu Ái không đồng ý với chuyện này, cô ta muốn đường đường chính chính sống bên Thẩm Thần Đông, chứ không phải lén lả lén lút, như thể quá tàn nhẫn với Thẩm Thần Đông.

Thế là cô ta lựa chọn rời đi, vào một ngày mưa, không từ mà biệt.

Một lần bỏ đi này chính là hai năm

Lần tiếp theo cô ta gặp Thẩm Thần Đông, là một năm về trước, cô ta về nước gặp bạn gái của anh trai, lại vô tình gặp lại Thẩm Thần Đông trong đám người

Cũng chính lúc này, cô ta phát hiện mình vẫn chưa buông bỏ được đoạn tình cảm kia

Vốn dĩ cô ta có định rời đi, thế nhưng lại tận mắt nhìn thấy cảnh thân mật giữa Thẩm Thần Đông và Thư Nhã Hân, cô ta liền ghen ghét

Cô ta ghét việc những cô gái khác có thể hạnh phúc mà cô ta lại không thể

Rõ ràng cô ta có được tất cả nhưng lại không thể có được tình yêu mình muốn, cô ta không có dũng khí vứt bỏ thân thể của mình, cho nên cô ta lại càng thêm điên cuồng ghen ghét, đi trả thù.

Đương nhiên, Tô Tiểu Ái cũng không nói cho tôi biết những điều này, đây đều là những thứ tự tội suy diễn ra

Một năm trước, Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông gặp lại nhau, thế rồi cúi khom lừa bịp, một tí ti đã cháy ngay, rất nhanh đã lại tăng tị với nhau

Thế nhưng Tô Tiểu Ái chỉ mập mờ với Thẩm Thần Đông, cho nên tuy Thẩm Thần Đông muốn ở bên Tô Tiểu Ái, nhưng vẫn lựa chọn Thư Nhã Hân

Anh ta yêu Tô Tiểu Ái, cũng lại làm Thư Nhã Hân to bụng.

Mọi thứ dần đi đến tình cảnh hoàn toàn không thể nào cứu vãn được nữa

Tô Tiểu Ái chỉ nhắc đến cuộc gặp lại giữa cô ta và Thẩm Thần Đông, sau đó lại một lần nữa yêu nhau ở đây, còn những thứ khác đều không hề nói.

Thế nhưng kết hợp với những gì Thư Nhã Hân nói, không khó để tưởng tượng ra được một cuộc giữa họ đã xảy ra chuyện gì

Và lại, Tô Tiểu Ái cũng chính miệng nói, đi đến bước này đã làm tổn thương rất nhiều người, trong “rất nhiều người” kia, xếp ở vị trí thứ nhất chính là Thư Nhã Hân.

Cô ấy vô tội làm sao, chẳng qua chỉ kết hôn với người yêu đã ở bên nhau bốn năm năm, mối tình đầu mà cô ấy cho rằng đẹp nhất trong những năm tháng tuổi thanh xuân, hóa ra cuối cùng cũng đều cho chó ăn

Tô Tiểu Ái, cô ta đáng thương, nhưng cũng rất đáng ghét, bởi vì ghen tị mà hủy hoại hạnh phúc và tương lai của người khác

Còn Thẩm Thần Đông thì không còn từ ngữ nào để đánh giá được nữa, anh ta chỉ xứng với hai chữ cận kề.

Lấy danh nghĩa vì yếu để làm tổn thương người khác, đây chính là chuyện không thể nào tha thứ được nhất

“Nếu đã như thế, vậy sao bạn lại không chọn mình.” Tôi hít sâu một hơi, cố để nén cảm xúc căm hận nổi lên trong lòng mình: “Nếu như là ai cũng được, vì sao mình lại không, bạn cần một gia tộc lớn mạnh để kết thông gia, mình có, bạn muốn ở bên sự công, mình cũng không quan tâm, mình chỉ muốn chờ đợi bên sự phụ mà thôi.”

“Đồ đệ, mình không thể làm như thế được.” Tô Tiểu Ái nói: “Chỉ có duy nhất với bạn là mình không thể làm như thế.”

“Mình mặc kệ!” Tôi giả bộ như rất tức giận: “Dựa vào cái gì mà ai cũng có thể, chỉ có mình mình là không, sự phụ, ngày 15 tháng Giêng, Nguyên Tiêu, Sa Thị, chúng ta không gặp không về” “Mình sẽ không đến gặp bạn đâu.” Tô Tiểu Ái nói

“Vậy thì mình sẽ nhảy xuống từ trên tòa nhà cao nhất thành phố.” Tôi nói dứt khoát: “Nếu như mình chết rồi, thì đó chính là do sự phụ hại, đến lúc đó người nhà của mình sẽ làm thế nào không phải là điều mình có thể khống chế” Nói xong, tôi trực tiếp đóng YY lại, không cho Tô Tiểu Ái cơ hội nói gì nữa

Tôi đang uy hiếp cô ta, lấy danh nghĩa của tình yêu để uy hiếp cô ta

Tô Tiểu Ái chần chẫn sẽ xuất hiện, cho dù không vì chính cô ta thì cũng sẽ vì Thẩm Thần Đông, bởi vì nếu như tôi thực sự chết rồi, không chỉ mỗi nhà họ Tô gặp phải tai ương, mà Thẩm Thần Đông cũng sẽ gặp tai ương

Nguy ý mà tôi muốn nói chính là điều này.

Thật muốn nhìn xem vẻ mặt của Tô Tiểu Ái ngay lúc này, tâm trạng của tôi vui vẻ khó nói nên lời

Quả nhiên trả thù cận kề là một chuyện khiến cho lòng người sáng khoái

“Hiện giờ tất cả bấy đều đã đặt xong rồi, chỉ đợi con mồi nhảy vào lưới nữa thôi.” Tôi nói với Trần Lộ

“Rõ rồi.” Trần Lộ vẫn luôn nghe nội dung cuộc nói chuyện trên YY giữa tôi và Tô Tiểu Ái, thật ra tôi không hề đeo tai nghe, cho nên Trần Lộ đã nghe được tất cả những gì tôi và Tô Tiểu Ái nói với nhau

“Có một điểm hơi lạ.” Tôi mở nhật ký của Thẩm Thần Đông ra, lại lật đến trang viết của ngày 10 tháng 5: “Hôm đó, chắc chắn trăm phần trăm Thẩm Thần Đông không phải người đưa Tô Tiểu Ái đến quán bar, trong nhật ký của anh ta viết là một người nước ngoài.” “Cô muốn nói gì?” Trần Lộ nhún mày hỏi.

“Nếu như, ý tôi là nếu như người Tô Tiểu Ái thích là cái người chỉ luôn giữ im lặng đưa cô ta đến quán bar kia, cô ta chỉ hiểu lầm người đó là Thẩm Thần Đông, thì sẽ thế nào?” Khả năng này cũng có thể tồn tại, thế nhưng trong thời gian yêu đương dài như thế, liệu Tô Tiểu Ái có thật sự yêu Thẩm Thần Đông hay không thì cũng không dễ nói nữa.

“Chính xác, vậy thì rất thú vị rồi đây

Hơn nữa, nếu như đúng là thế thì chẳng mấy chốc công việc của chúng ta sẽ kết thúc.” Trần Lộ nói: “Vừa nãy nghe ra trong lòng của Tô Tiểu Ái, dường như cái người luôn im lặng đưa cô ta đến quán bar kia đã khiến cô ta có tình cảm rất nhiều

Tuy rằng rất khó có thể tưởng tượng nổi, nhưng cái kiểu vừa gặp đã yêu này vẫn có khả năng tồn tại.”

“Có muốn đánh cược một lần không?” Thực giác cho tôi biết rằng khả năng này rất lớn, hơn nữa cho dù không phải bởi vì sự yêu thích này thì Thẩm Thần Đông cũng đã nói dối Tô Tiểu Ái, một thứ tình cảm được xây dựng từ trên những lời nói dối luôn rất có vấn đề

“Cô có thể thử dò thử xem, rốt cuộc người Tô Tiểu Ái thích là người nào.” Trần Lộ khá là thích những thứ đáng tin

“Cô nói có lý.” Lúc này cũng chính là thời điểm Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt nên phát huy tiềm năng của chính mình rồi

Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt là con gái, lại là bạn thân của Tô Tiểu Ái trong game, kiểu gì cũng có thể tâm sự được vài chuyện trong lòng.

Tôi đã phôi bày hình tượng một cậu thanh niên tuyệt vọng xong rồi, hiện giờ chờ đến khi tình mẹ bao la của Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt trào dâng, sẽ dò đường cho tôi thôi.

Tôi chat riêng với Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt trên YY, nhờ cô ta giúp tôi xác nhận lại tình cảm của Tô Tiểu Ái, Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt liền vỗ ngực đồng ý ngay.

Rất nhanh, Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt đã mang cho tôi đáp án, cô ta không hề khiến tôi thất vọng

Điều mà Tô Tiểu Ái nói với Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt còn tỉ mỉ chi tiết hơn lúc nói cho tôi, bao gồm cả hành động tâm lý, sự biến hóa tình cảm của cô ta, Tô Tiểu Ái đều nói cực kỳ chi tiết.

Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt liền nói lại những thứ này với tôi

Cô ta khuyên nhủ tôi nên buông tay, giống như một chú cừu non đi lạc

Tôi nói với Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt, ngày 15 tháng Giêng, tôi sẽ lên sân thượng của tòa nhà cao nhất Sa Thị, nếu như Tô Tiểu Ái không đến, vậy thì tôi sẽ nhảy xuống.

Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt bị dọa sợ đến mức chạy đi thuyết phục Tô Tiểu Ái luôn, bảo Tô Tiểu Ái nhất định phải về Sa Thị gặp mặt tôi một lần.

Đương nhiên, người giúp đỡ không chỉ có mỗi Nghệ Thường Nguyệt Nguyệt mà còn có Trần Lộ

Trần Lộ nói với bọn họ rằng tôi rất nghiêm túc, đồng thời cũng đã mua vé máy bay để tới Sa Thị, mấy ngày nữa sẽ bay đến Sa Thị

“Tôi nói này, cô thực sự muốn đi à?” Trần Lộ hỏi.

“Đi chứ, nếu tôi không đi thì sao thứ đồ tôi muốn tặng có thể tặng đi được đây.” Tôi cẩn thận phải quyền nhật ký

Kể từ sau khi biết thế giới nội tâm của Tô Tiểu Ái, quyền nhật ký này liền biến thành đòn sát thủ cuối cùng

Cho dù không có quyền nhật ký thì tôi cũng có thể khiến Tô Tiểu Ái và Thẩm Thần Đông xonxoi, nhưng đã có đường tắt mà không đi, vậy thì đơn giản đó không còn là tôi nữa rồi.

Tôi không tiếp tục lên game, cũng không hề online YY, tất cả cách thức liên hệ của Tô Tiểu Ái với tôi đều bị tôi chặt đứt, cô ta chỉ có một biện pháp duy nhất để có thể tìm được tôi, đó chính là đến tòa nhà cao nhất Sa Thị vào ngày 15 tháng Giêng kia

“Cô đã bao giờ nghĩ tới chưa, nếu như Tô Tiểu Ái nghĩ quần mà nhảy xuống từ tầng cao nhất thì biết làm sao giờ?” Trần Lộ hỏi tôi

Tôi cười nói: “Nếu như cô ta chết rồi thì cũng coi như hoàn trả lại hai mạng sống

Cô cũng đã nói rồi, không một ai có thể làm chúa cứu thế.”

“Ha.” Trần Lộ cảm thấy hơi bất ngờ: “Không ngờ, cô trả lại câu nói này cho tôi vào đúng lúc này.” “Từ lúc tiếp nhận nhiệm vụ này, tôi đã chuẩn bị tốt tư tưởng có thể sẽ có người chết.” Tôi không phải chúa cứu thế, không một ai có thể làm chúa cứu thế.

Tương tự, cũng không một ai có tư cách phủ định tính mạng của người khác

Hiện giờ tôi làm những chuyện thế này, thật ra cũng chẳng khác gì những cái kẻ làm tổn thương người khác kia, chẳng qua tôi khoác bên ngoài một chiếc áo choàng đẹp đẽ, nhưng cũng vô cùng tàn nhẫn y chang bọn họ.

“Tôi không yêu cầu xa với người khác sẽ tha thứ, cũng đã chuẩn bị tốt cho chuyện sau khi chết phải xuống địa ngục rồi.” Tôi biết, tôi chỉ tự tiện đi phán xét đúng và sai, tất cả những điều này đều mang theo suy nghĩ chủ quan mạnh mẽ, nhưng tôi không hối hận khi làm tất cả những chuyện này.

Chung quy cũng nên có người làm thói, nếu không thì những người bị tổn thương cũng quá đáng thương rồi

Luôn có người có thể tha thứ, và có một vài người không thể nào tha thứ được

“Không sao, về sau tôi xuống địa ngục với cô.” Trần Lộ nhẹ nhàng nói xong câu đó rồi xoay người rời khỏi: “Buổi tối ăn tiết canh hỗn hợp (3) đi”

(3) Tiết canh hỗn hợp (Mao Xue Wang - Mao Huyết Vương): là tiết canh với nguyên liệu chính là tiết lợn, tiết chó, tiết vịt, sau khi làm đông sẽ được trộn cùng các nguyên liệu băm nhỏ đã được xào chín như thịt lợn, gan, cật,..

và ớt bột, rau thơm

Đây là một món ăn nổi tiếng của Trùng Khánh, đặc trưng bởi hương vị cay và thơm.

“Được.” Tôi đáp.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Người yêu bạn nhất trên đời này

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thì ra thành phố này lại mê người như vậy?

Ngày 15 tháng Giêng, Thượng Nguyên Tiêu, cũng chính là tết Nguyên Tiêu ngày nay

Nghe nói thời cổ đại, ngày lễ này mới là lễ tình nhân, nam thanh nữ tú ngắm hoa đăng, ríu rít đi trên đường

Hoa đăng lấp lánh, dưới ánh đèn, nhìn ai cũng xinh đẹp

Trung tâm Sa Thị có một tòa nhà buro điện lớn, đây là tòa nhà cao nhất Sa Thị

Tôi đứng trên nóc nhà quan sát thành phố này, dòng người ở dưới giống như những con kiến, đèn đường như gợn sóng lăn tăn

Xem chừng nhìn xuống như thế, sẽ có người muốn tung người nhảy xuống, cuốn theo chiều gió mát.

Trong lúc tôi hơi hoảng hốt, Trần Lộ gọi điện tới, tôi nghe máy, cô ấy cho tôi biết, Tô Tiểu Ái đã tới Sa Thị

Quả nhiên cô ta vẫn trở về, bất luận là vì lý do gì, cuối cùng cô ta vẫn trở về

Hai ngày nay, Trần Lộ chịu trách nhiệm truyền tin tức về tôi trong game, còn Tô Tiểu Ái cuối cùng cũng tước vũ khí đầu hàng, bởi vì phía ông chú rất nỗ lực phối hợp hành động với tôi, làm vài việc phụ trợ

Quả nhiên muốn nguy trang thành con nhà giàu thật không phải chuyện dễ, nếu3không có ông chú, việc lần này không thể làm xong nhẹ nhàng như thế

Quả nhiên đầu năm nay vẫn cần IT, có một hacker hàng đầu sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái.

Tôi càng hiểu kỳ hơn về ông chủ này, rốt cuộc ông ta là thần thánh phương nào mà có thể làm được tới mức đó, ông ta làm giả một gia tộc siêu cấp, để cho một gia tộc giàu có khác tin tưởng đó là sự thật, thủ đoạn này quả lợi hại, lợi hại tới mức khiến tôi cảm thấy có phần không chân thực.

Rõ ràng Thư Nhã Hân và Thẩm Thần Đồng, họ đều là người dân rất bình thường thôi, vậy mà trong vụ này, 1hết lần này tới lần khác đã bịa ra những gia tộc mà người bình thường vốn dĩ không thể tiếp xúc.

Tôi cần thời gian, đặt cuốn nhật ký trên mép sân thượng, Hứa Mạch đã giúp tôi làm một chuyện, anh ấy bật đèn sáng rực tòa nhà buro điện, trên tầng thượng lại đánh những bóng đèn led nhấp nháy

Không còn cách nào, Tô Tiểu Ái bị bệnh quáng gà, ở nơi ánh sáng lờ mờ vốn dĩ không nhìn thấy

Như vậy, Tô Tiểu Ái đi lên sân thượng rất nguy hiểm, rất dễ xảy ra chuyện, tôi không hi vọng cô ta gặp chuyện không may, thế nên tôi đã giảm khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn xuốngmức thấp nhất, đây là cách làm người, để có thể ăn nói với lương tâm của tôi.

Tôi đi xuống tầng, lúc ra khỏi thang máy, tôi bất gặp bóng dáng vội vã của Tô Tiểu Ái

Tôi ra khỏi tòa nhà buro điện, xe của Hứa Mạch đỗ ở bên cạnh, anh đang đứng tựa vào xe, mỉm cười nhìn tôi.

Trước khi Trần Lộ xuất hiện, tôi từng nghĩ để Hứa Mạch giúp tôi hoàn thành việc này, ước nguyện ban đầu khi bảo anh chơi game với tôi chính là vì điều này, nhưng sau khi Trần Lộ tới, vốn dĩ kế hoạch cùng Hứa Mạch hoàn thành lại được Trần Lộ nâng mất, kết quả Hứa Mạch hoàn toàn trở thành4người qua đường không để tâm đến chuyện này nữa.

“Đi thôi.” Tôi nói với anh ấy.

“Không chờ một lát sao?” Hứa Mạch chỉ chỉ lên tầng: “Bỏ đi như thế cũng được à?”

“Đi thôi.” Tôi chỉ nói hai chữ này.

Hứa Mạch gạt đầu, mở cửa cho tôi vào trong xe.

Xe chậm rãi khởi động, cuối cùng hòa vào dòng xe cộ qua lại không dứt, đèn xe như ánh lửa lập lòe trên cửa kính xe, “đùng” một tiếng, mười lăm cột pháo hoa nổ tung giữa không trung.

Trong nháy mắt thành phố này dường như sáng bùng, pháo hoa đêm 15 là đẹp nhất.

Hứa Mạch chậm rãi dừng xe lại, tôi khó hiểu nhìn anh: “Sao thế?”

“Xuống xe một lát đi, 3 dù sao hôm nay cũng là Nguyên Tiêu.” Anh cười nói

“À, cũng đúng, làm xong việc rồi, trước hết thả lỏng một lát đã.” Mặc dù vẫn chưa biết rốt cuộc Tô Tiểu Ái sẽ lựa chọn thế nào nhưng trong lòng tôi, chuyện của Thư Nhã Hân đến đây là kết thúc

Giống như vụ của Hà Vũ Phi, trong hôn lễ, tôi chỉ phơi bày hết chân tướng trước mặt họ, cuối cùng sẽ đi đến mức nào cũng là tự họ lựa chọn cho bản thân mình.

Tôi và Hứa Mạch xuống xe, sau đó đi vào một con phố cổ thật dài, khắp nơi đều là đèn lồng, những gian hàng nhỏ rực rỡ muôn màu càng làm cho con đường thêm náo nhiệt.

Thời gian dường như trôi ngược lại trong thời khắc này, cứ như đêm hoa đăng của mấy trăm năm trước được tái hiện lại trong hôm nay.

Hứa Mạch dẫn xoay người lại, anh cho một chiếc mặt nạ hồ ly, tôi đưa tay kéo mặt nạ trước mặt anh xuống, dưới ánh hoa đăng, gương mặt anh dường như càng trở nên dịu dàng hơn.

Anh đang nhìn tôi, ánh mắt trong suốt và sâu thẳm, không biết tại sao, tôi cứ ngẩn ra nhìn.

Cho đến khi người đi ngang qua không cẩn thận và phải tôi, tôi mới chợt bừng tỉnh, vừa rồi tôi lại đi nhìn Hứa Mạch say đắm, chuyện này quả thật quá kinh hãi, chuyện ma đêm rằm chác?

“Không sao chứ?” Hứa Mạch đưa tay đỡ tôi.

“Em không sao.” Tôi lui sang bên cạnh một bước theo bản năng, nhưng lưu lượng người bỗng nhiên đông dần, tôi và Hứa Mạch bị đẩy sát lại với nhau.

Hứa Mạch rất tự nhiên nắm lấy tay tôi: “Đi thôi, như vậy an toàn hơn một chút, lỡ lạc mất thì sao.”

“Vâng.” Tôi nhìn thoáng qua bàn tay anh đang nắm tay tôi, nghĩ ngợi một lát rồi vẫn không rút tay ra, đều là người lớn cả rồi, chỉ là nắm tay nhau giữa chốn đông người thôi, đâu đến nỗi ngại ngùng vậy chứ.

“À, em nhớ ra có chuyện quên chưa làm.” Sau khi đi được mấy bước, tôi chợt nhớ, tôi quên báo Thẩm Thần Đông lên tòa nhà bưu điện.

“Giữ thế?” Hứa Mạch quay đầu lại hỏi tôi.

“Quên đi, không có gì.” Tôi lắc đầu, không nói cho Hứa Mạch chuyện này.

Thẩm Thần Đông nên biết Tô Tiểu Ái về Sa Thị mới phải, dù hiện giờ anh ta chưa biết nhưng sau khi Tô Tiểu Ái đọc nhật ký, khẳng định anh ta cũng sẽ biết.

Tính cách của Tô Tiểu Ái là như vậy, trong mắt không thể vương một hạt cát.

Nếu cô ta biết ban đầu Thẩm Thần Đông lừa dối cô ta, hơn nữa chỉ muốn yêu đương với mình, cuối cùng sẽ không tiến tới với cô ta, nhất định sẽ đi tìm Thẩm Thần Đông thôi.

Những chuyện này rốt cuộc sẽ diễn biến thế nào, tôi đã chẳng muốn để tâm nữa.

Những ngày qua, tâm trạng tội phạm phồng, cho tới hôm nay rốt cuộc có thể tạm thời không nghĩ tới những chuyện đó nữa rồi.

Tôi và Hứa Mạch đi ngược lại dòng người, con phố dài này mang những nét rất cổ xưa cho nên hôm nay mới chật ních người.

Trước một hàng rong bán kẹo hồ lô, Hứa Mạch mua một xâu rồi dúi vào tay tôi.

Cảm giác này thật sự giống học sinh cấp ba yêu đương, nhưng tôi và Hứa Mạch đã là người lớn lý trí từ lâu rồi mà.

“Thình thoảng trở về thanh xuân một chút, cảm giác không tồi nhỉ.” Hứa Mạch cười hỏi tôi.

“Đúng vậy, cũng khá hay.” Cảm giác như một giấc chiêm bao khiến người ta hoài niệm, hồi ức hừ hừ thực thực chợt ùa về, ở nơi sâu trong kí ức, thời thiếu niên thanh xuân, khi đó tôi là một đứa trẻ vô cùng ngoan ngoãn.

Nhưng khi đó tôi từng thầm mến một nam sinh.

Đáng tiếc là thời gian thấm thoát trôi, tới giờ, thậm chí tôi có phần không nghĩ ra được nam sinh đó có đáng về thế nào, chỉ nhớ cậu ấy cao cao gầy gầy, mái tóc hết sức mềm mại, có vài lọn xoắn tự nhiên, khi cười còn để lộ chiếc răng khểnh đáng yêu, nhiều hơn nữa thì không nhớ ra.

“Có phải đang nhớ về mối tình đầu của em không?” Hứa Mạch chọc ghẹo.

“Đúng vậy.” Tôi thẳng thắn gạt đầu, “Nghĩ tới một người, đáng tiếc là em không nhớ được tên cậu ấy.” Dù sao thời gian như nước chảy đá mòn, những dấu vết trên tảng đá sớm muộn cũng sẽ bị dòng nước cuốn trôi sạch sẽ.

Hứa Mạch đưa tôi về nhà, khi pháo hoa dừng bắn, trời cũng đã rạng sáng, tôi lên tầng, đưa mắt nhìn xe của Hứa Mạch chậm rãi khởi động rồi đi khỏi qua lan can cửa sổ.

Trong tay tôi cầm một chiếc mặt nạ tinh xảo, chiếc mặt nạ này là cái Hứa Mạch đã cầm lấy che trước mặt, cuối cùng không hiểu sao lại rơi vào tay tôi, tôi chưa từng chú ý tới nó đã được tôi mang lên tầng.

Tôi mở cửa nhà, Trần Lộ vẫn chưa ngủ, cô ấy đang ngồi trên ghế sofa ôm laptop, uể oải chơi game.

“Bên kia có liên lạc với cô không?” Tôi hỏi một tiếng.

“Không, lần liên lạc cuối cùng chính là khi Tô Tiểu Ái đến Sa Thị, sau đó không còn tin tức nào truyền tới.” Trần Lộ nói: “Tiếp theo cố định làm thế nào? Hợp đồng giữa cô và Thư Nhã Hân hẳn là phải giúp Thư Nhã Hân và Thẩm Thần Đồng chia tay nhỉ?”

“Đúng vậy

Cô thấy qua ngày hôm nay, Tô Tiểu Ái còn tâm trạng qua lại với Thẩm Thần Đồng không?” Tô Tiểu Ái là người theo đuổi chân ái, nhưng điều kiện tiên quyết là Thẩm Thần Đồng phải thật sự là chân ái, nhưng hiện giờ điều kiện tiên quyết này lại khá mơ hồ.

Tô Tiểu Ái là người hành động theo cảm tính, cô ta có thể vì một chút ý tốt của một người mà thích người đó, bởi vì thích mà liều lĩnh ở bên người đó, mặc kệ đối phương đã có gia đình vẫn muốn tiến dần từng bước.

Tính cách như thế, cô ta có thể tha thứ cho sự phản bội hay sao? Sợ rằng không thể nào

“Vậy nếu như họ qua lại thì sao?” Trần Lộ hỏi

“Qua lại thì chỉ có thể tiếp tục quấy rối, nhưng hôm nay, nên nghỉ ngơi thôi, tất cả đợi ngày mai rồi nói.” Không biết có phải vì đã hoàn thành mục tiêu tôi mong muốn không, tôi cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, nhưng cảm giác buồn ngủ bắt đầu ập tới.

Tắm nước nóng xong, tôi ngủ một mạch

Ngày hôm sau ngủ tới tận khi mặt trời lên cao, tỉnh dậy, Trần Lộ không có ở nhà, cô ấy để phần cơm cho tôi, dưới chiếc đĩa có chèn mảnh giấy nhớ

Cô ấy ra ngoài gặp khách hàng, bảo tôi tự lo bữa trưa

Trần Lộ theo trường phái hành động, những ngày qua, cô ấy luôn tích cực tìm kiếm khách hàng mới, đáng tiếc là có mấy vụ liên mà cô ấy không nhận, tôi có chút tò mò, nhiệm vụ đầu tiên Trần Lộ tự mình nhận sẽ là gì

Tôi thông thả ăn sáng, cả ngày nay không ai tìm tôi, đến chiều, tôi đăng nhập vào tài khoản của Hứa Mạch một lát, trong bang hội nhỏ, Nghê Thường Nguyệt Nguyệt và Bi Đắc Phan đều đang online, nhưng Tô Tiểu Ái và Thu Liên Thành thì không ở đây

Cũng đúng thôi, Tô Tiểu Ái trở về, bất kể ngày hôm qua xảy ra chuyện gì, chắc bọn họ cũng không có tâm trạng chơi game.

Tôi mở nick của Hứa Mạch lướt hết một vòng, sau đó yên lặng offline.

Đến đêm, tôi nhận được điện thoại của Thư Nhã Hân, cô ấy hẹn tôi gặp mặt ở quán cà phê Ma Đảo, nhớ lần đầu tiên tôi gặp cô ấy cũng hẹn tại quán cà phê này.

Tôi định lái xe đi nhưng Trần Lộ đã lái xe của tôi đi rồi, đi bộ ra quán cà phê hiển nhiên không thực tế, vì ít nhất phải mất ba mươi phút mới có thể đến đó

Tôi quyết đoán gọi điện thoại cho Hứa Mạch, quả thực Hứa Mạch chính là người gọi lúc nào đến lúc đó.

Anh ấy đưa tôi tới quán cà phê, tôi bèn đuổi anh ấy về luôn, gần đây anh ấy cũng không nhàn rồi gì, vừa vào năm mới, công ty hoạt động trở lại, công việc tồn đọng trong những ngày tết phải hoàn thành hết trong những ngày này.

Lúc tôi đến quán cà phê, Thư Nhã Hân đã ở đó rồi, thật hiếm khi cô ấy không để tôi phải chờ

Trong mấy lần tôi gặp cô ấy, không có lần nào cô ấy tới trước, đây là lần đầu tiên.

“Cho tôi một ly mocha.” Tôi gọi phục vụ order một ly mocha, sau đó đi tới trước mặt Thư Nhã Hân

Về mặt cô ấy rất bình tĩnh, ánh mắt mang theo một nỗi buồn mất mát

“Thẩm Thần Đồng đi tìm cô phải không?” Tôi hỏi.

Thư Nhã Hân hơi kinh ngạc nhìn tôi, hiển nhiên không rõ tại sao tôi lại biết chuyện này

“Sao cô biết?”

“Cô hỏi thế cho thấy đúng là anh ta đã tới tìm cô rồi.” Tôi nói: “Anh ta tới tìm cô gây sự à?”

“Anh ta chạy tới chất vấn tôi tại sao lại lấy trộm đồ của anh ta.” Thư Nhã Hân cười châm chọc: “Cô biết không? Lâu như vậy rồi không gặp anh ta, tôi lại không có một chút tình cảm nào, tôi không xác định được mình có từng quen biết anh ta hay không, có thật sự từng yêu anh ta, từng kết hôn không, giống như..

những chuyện tôi tệ kia là của thế kỷ trước vậy.”

“Ừ, những chuyện đó đã qua rồi, không ai có thể sống mãi với quá khứ, cô cũng không thể.” Tôi nói: “Anh ta có thể vội vã chạy đi tìm cô như vậy, nhất định là vì Tô Tiểu Ái đã chia tay với anh ta.” “Đúng.” Thư Nhã Hân cho tôi một đáp án khẳng định: “Anh ta hỏi tôi, bây giờ đã hài lòng chưa? Làm anh ta mất đi tình yêu chân thành, như vậy đã hài lòng rồi phải không.”

“Có phải rất buồn cười không, anh ta đã từng là người yêu của tôi, sau đó là chồng tôi, thiếu chút nữa còn trở thành cha của con tôi, nhưng người này lại tới chất vấn tôi, làm anh ta mất đi tình yêu chân thành có phải tôi hài lòng rồi không.” Thư Nhã Hân cúi đầu bật cười, có điều tiếng cười đó rất bất lực và bị thương

“Thì ra tôi chưa bao giờ là tình yêu chân chính của anh ta, thế mà tôi cho rằng ít nhất anh ta cũng từng yêu tôi.”

“Cô đọc nhật ký rồi phải không.” Dù sao cũng từng là người yêu, Thư Nhã Hân không thể nào chưa xem nội dung trong nhật ký.

“Đọc rồi mới biết, thì ra đối với anh ta, tôi chỉ là một sự lựa chọn vừa đủ, xuất hiện vào thời điểm vừa đủ, yêu nhau trong thời gian vừa đủ, rồi đính hôn.” Cô ấy cười cười, cười ra nước mắt: “Thì ra..

tôi là vừa đủ, chứ không phải quá quan trọng.”

“Nhưng hiện giờ tất cả đã kết thúc rồi.” Tôi nói, “Cô còn trẻ, còn quãng đường rất dài phải đi.”

“Tôi biết, thật ra trong khoảng thời gian này, sau khi tôi đã tỉnh táo, cũng dần dần nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.” Cô ấy khẽ nói: “Thay vì kéo dài hơi tàn vương vãn không buông, chỉ bằng giải quyết một lần dứt khoát

Anh ta không yêu tôi, cứ coi như những năm này tôi không có mắt, yêu nhầm người.”

“Cô có thể nghĩ như vậy là tốt.” Tôi không biết cô ấy thật sự nghĩ vậy hay chỉ nói để tôi nghe, nếu thật sự suy nghĩ như thế thì tôi không cần lo lắng gì cho cô ấy nữa.

“Cô vẫn định ở lại Sa Thị này à?” Tôi hỏi cô ấy: “Dù sao nơi này có nhiều kỉ ức không hay.”

“Nhưng chung quy vẫn nên ở lại, người bình thường như chúng ta vốn không có thời gian mà suy nghĩ những điều này, ngày nào cũng bận rộn kiếm tiền, bộn bề nhiều việc.” Thư Nhã Hân nói: “Tôi đã nộp đơn xin làm điều dưỡng trong một viện điều dưỡng.” “Viện điều dưỡng nào thế?” Tôi thuận miệng hỏi.

“Viện điều dưỡng Thanh Sơn” Thư Nhã Hân đáp.

Tôi hơi thất thần, viện điều dưỡng Thanh Sơn là viện điều dưỡng chỗ chị tôi nằm.

“Tốt quá rồi.” Tôi nói từ tận đáy lòng.

“Tôi đã bán nhà, vừa mua một căn nhà trọ gần chỗ làm” Cô ấy nói

“Vậy thì, công việc của tôi hoàn thành rồi nhì.” Tôi phải xác nhận lại điểm này

“Đúng thế.” Cô ấy vừa nói, vừa lấy ra một phong bì trong túi xách đưa cho tôi: “Đây là một nửa còn lại.” Không cần nhìn cũng biết đó là tiền, lúc trước cô ấy chỉ đưa tôi tiền cọc, đây mới là toàn bộ số tiền

Tôi cầm lên, rút ra một ít xem thử rồi bỏ lại vào túi.

Tôi đặt tám thẻ trước mặt Thư Nhã Hân.

“Đây là cái gì?” Thư Nhã Hân không hiểu hỏi.

“Coi như phí bồi thường tổn thất tinh thần đi.” Tôi nói: “Đây là tiền bồi thường tôi lấy được từ chỗ Thẩm Thần Đông, tôi cảm một phần, vì nhiệm vụ của cô tôi đã hoàn thành vượt chỉ tiêu.” “Cô không cần đưa cho tôi, trước kia tôi đã nói rồi, cô giữ lại đi.” Thư Nhã Hân đẩy tám thẻ về phía tôi.

Tôi để lại tám thẻ: “Tôi chỉ lấy đi phần thuộc về mình, còn lại đều ở trong đó, nhận đi, mặc dù tiền không thể khiến người đã vượt mắt trở về bên cạnh mình, nhưng đối với người bình thường, có tiền bên người dù sao cũng là chuyện tốt.”

Tôi cầm túi xách đứng lên, đẩy cửa bước ra khỏi quán cà phê

Phía ngoài ánh nắng có phần ấm áp, mùa đông đã xa dần, mùa xuân lạnh lẽ tới nơi.

Ba ngày sau đó, tôi mới biết được chuyện xảy ra đêm hôm đó từ chỗ Hà Vũ Phi

Sau khi Hà Vũ Phi cưới Trình Dật đã thực sự trở thành con dâu nhà giàu

Trong một buổi tiệc rượu của giới kinh doanh, cô ấy nghe được một vài lời đồn có liên quan đến Tô Tiểu Ái, cô ấy không biết tôi đã xử lý xong chuyện này, thế là bèn nói về chuyện của Tô Tiểu Ái cho tôi nghe.

Đêm hôm đó, Tô Tiểu Ái lên sân thượng, dưới ánh sáng mạnh, không có một ai trên sân thượng, quyền nhật ký màu đen kia liền trở nên cực kỳ bắt mắt

Cô ta mò ra xem qua, nhận ra đó là chữ viết của Thẩm Thần Đông, sau đó ma xui quỷ khiến thế nào cô ta lại tiếp tục đọc, đọc cho đến tận trang cuối cùng

Tình yêu mộng lung tốt đẹp của cô ta bị phá vỡ tàn nhẫn, hiện thực máu tươi đầm đìa hiện lên trước mặt cô ta, hóa ra ngay từ khi mới bắt đầu, anh ta đã lừa cô ta

Khi tình yêu không còn đáng vẻ như cô ta tưởng tượng, khi cô ta phẫn đấu quên mình để yêu người kia, kẻ đó căn bản chỉ là một người ích kỷ, chân trong chân ngoài

Khi tất cả mọi thứ đều trần trụi phơi bày trước mắt cô ta, cô ta vốn không thể nào trốn tránh được.

Với tính tình của Tô Tiểu Ái, quả nhiên, cô ta không có cách nào tiếp tục ở bên Thẩm Thần Đông được nữa.

Sở dĩ đám tiểu thư nhà giàu thượng lưu của Sa Thị bàn luận chuyện này là bởi vì Tô Tiểu Ái đang đi tìm kiếm người đã dẫn cô ta vượt qua công viên, đưa cô ta đến quán bar vào ba năm trước

Nhưng đã ba năm trôi qua, tất cả dường như đã là thứ không thể tìm kiếm

Đầu mối duy nhất chính là người đã đỡ cô ta đi là người nước ngoài, hơn nữa còn là một thiếu niên đẹp trai

Tôi không còn quan tâm đến chuyện của Tô Tiểu Ái nữa, bởi vì nhiệm vụ của Thư Nhã Hân nói với tôi cũng chỉ có mỗi việc để hai người kia chia tay, mà không có yêu cầu trừng phạt gì khác

Cho nên Tô Tiểu Ái có sống thoải mái hay không, có hạnh phúc hay không, những điều này đều chẳng có quan hệ gì với tôi cả.

Tôi bảo ông chú xóa bỏ toàn bộ thông tin về game và tài khoản YY của tôi, đương nhiên cũng bao gồm cả Trần Lộ, tất cả những dấu vết còn lại có thể bị tra ra được đều được dọn dẹp sạch sẽ.

Sáng sớm, đồng hồ báo thức réo vang, tôi nhấn nút tắt cái báo thức không ngừng reo réo bên tai, xuống giường, bước vào toilet, đánh răng rửa mặt, thay quần áo trang điểm

Làm xong mọi thứ, tôi đẩy cửa phòng ngủ bước ra ngoài, Trần Lộ vẫn không có ở nhà, sau khi vụ của Thư Nhã Hân kết thúc, chúng tôi đều ở trong trạng thái không có việc gì làm

Kiểu phụ nữ mạnh mẽ như Trần Lộ đương nhiên sẽ không cho phép chuyện này xảy ra, thế là cô ấy bèn tích cực đi tìm kiếm khách hàng.

Tôi ăn xong bữa sáng, lúc thu dọn bàn trà thì phát hiện ra chìa khóa xe của mình ở nhà, Trần Lộ không lái xe của tôi đi

Tôi nghĩ ngợi, quyết định đến gặp ông chủ một lát, số tư liệu sau này ông ta đưa cho tôi, và cả việc giúp đỡ tôi hoàn thành nhiệm vụ, tôi vẫn chưa đưa ông ta phần phí thủ tục sau đó

Nơi ông chủ sống quá thật quá lạc lõng, lần nào lái xe cũng phải tốn rất nhiều thời gian

Lần trước đến là lúc trời đổ tuyết lớn, lần này đã là đầu xuân, vạn vật đều đang thức tỉnh, nhìn qua thấy mảnh đất hoang dã này cũng có một chút sức sống

Tôi gõ cửa, vẫn là bà lão tóc trắng xóa kia ra mở cửa

Tôi đi vào, ông chủ đang ngồi chồm hổm trên ghế máy tính, đôi tay linh hoạt gõ bàn phím

Lão Bạch cũng đang chồm hổm trên kệ mềo, nhắm mắt dưỡng thần ngáy ro ro.

“Ông chủ này, lần sau chủ chuyển nhà thì có thể đến nơi nào có dân cư được không vậy?” Lúc tôi đi vào, cũng thuận tiện phun ra một câu

“Chỗ này rất tốt mà.” Ông chủ vẫn bận rộn, không hề quay đầu lại

Tôi ném một tấm thẻ ngân hàng cho ông chủ

“Đây là cái gì?” Ông chủ nhìn thoáng qua, cuối cùng cũng buông ra được mà quay đầu nhìn tôi

“Tiền tư liệu bổ sung về sau, và phí thủ tục nhờ ông giúp đỡ.” Tôi giải thích qua loa

Ông chủ tiện tay nhét tấm thẻ vào trong ngăn kéo.

“Hôm nay có gì muốn nhờ tôi giúp?” Ông ta hỏi

Tôi bước tới, ôm Lão Bạch lên, xoa đầu nó: “Giúp tôi tra về người tên Trần Lộ này.” “Chính là nhân viên cô tuyển đấy à.” Ông chủ vừa hỏi vừa tra thông tin của Trần Lộ, “Sao thế, ở cô ta có điểm gì khiến cô kiêng kỵ sao?” “Không có, chẳng qua tôi cảm thấy một người xuất sắc như cô ấy, không giống như người sẽ đến một văn phòng nhỏ nhỏ như của tôi.” Nhất là vụ của Thư Nhã Hân, biểu hiện của cô ấy quá xuất sắc, xuất sắc đến mức khiến tôi sinh nghi

Có đôi lúc quá nổi bật cũng không phải chuyện tốt, súng bắn luôn nhắm vào con chim đầu đàn mà

Công việc đặc biệt giống như tôi nhất định phải cẩn thận trong mọi chuyện, nếu không thì ngay cả chết thể nào cũng không biết.

“Người Dung Thành, giám đốc thị trường của tập đoàn Hoàn Á” Ông chủ nói: “Chắc chắn, quả nhiên là một nhân tài.”

(1)Dung Thành: huyện thuộc địa cấp thị Bảo Định, tỉnh Hà Bắc, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa

“Có thông tin gì bất thường không?” Tôi hỏi.

Ông chủ lại tiếp tục tra thêm một lát, sau đó lắc đầu: “Chỗ này tôi tạm thời không tra được, thế này đi, về sau tôi sẽ giúp cô xâm nhập điều tra thêm, có tin gì sẽ liên hệ với cô.” “Không thành vấn đề.” Tôi cũng không vội lắm

Ra khỏi nhà ông chủ, tôi lái xe thẳng về nhà

Vừa tới cửa nhà đã nghe thấy trong phòng có tiếng chuông điện thoại vang lên, đó là số di động tôi dùng để liên hệ công việc, tôi bận rộn mở cửa đi vào.

Lấy điện thoại di động ra, tôi nhìn thoáng qua, là một dãy số lạ

“Xin chào, đây là Văn phòng Phấn Hồng, xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho bạn?” Tôi tò ra niềm nở, dùng giọng điệu thân thiết nhất để nói.

“Thật sự có thể trừng phạt được những tên đã làm tổn thương người khác sao?” Giọng nói cực kỳ bình tĩnh, khiến cho người ta không thể nghe ra nổi cảm xúc tức giận hay đau lòng dù chỉ là một chút

“Đúng vậy, nếu như xác định là sự thật, cô trả thù lao đầy đủ cho tôi, tôi sẽ hoàn thành ủy thác của cô.” Tôi cầm điện thoại, ngồi xuống ghế sofa

“Có tiện gặp mặt một lần không?” Người kia hỏi

Giọng nói vẫn không để lộ vui buồn như câu nói đầu tiên, cô gái này rất tinh táo, có lẽ cũng khá lý trí

Tôi ngồi thẳng lưng, lập tức cảm thấy hứng thú.

Nói thật, kể từ lúc Văn phòng Phấn Hồng khai trương đến giờ, số cuộc điện thoại tôi nhận không đến một nghìn thì cũng tám trăm, nhưng mỗi người gọi điện thoại tới, hoặc khẩn trương, hoặc sắp tới bờ vực sụp đổ, mạnh mẽ hơn một chút thì cổ tôi ra bình tĩnh, dù sao ý định của bọn họ khi gọi điện thoại đến cho tôi thế nào thì họ cũng đều rất rõ.

Chỉ có người không có cách nào giành lấy sự công bằng vốn có cho mình thì mới có thể gọi điện đến nhờ tôi giúp đỡ

Cho nên những người gọi điện cho tôi, hoặc là rất nhu nhược, hoặc là người đã từng rất ngu ngốc ngây thơ

Còn người có tính cách mạnh mẽ và giữ vững lý trí thì sẽ không gọi điện cho tôi, bởi vì tự họ có thể giải quyết được tất cả

Nhưng cuộc điện thoại này cũng khá thú vị, người gọi điện cho tôi có mạch suy nghĩ rõ ràng, cực kỳ lý trí, một người lý trí như thế mà lại không thể tự mình đi trả thù đôi nam nữ cạnh bãi, rốt cuộc là kiểu người thế nào đây

Lòng hiếu kỳ của tôi lập tức bị khơi lên.

“Đương nhiên.” Tôi nói, cúi đầu liếc qua thời gian hiển thị trên đồng hồ, giờ đã sắp sửa là 11 giờ trưa rồi: “Nếu tiện, ba rưỡi chiều, quán cafe Thời Gian, cô có biết ở đâu không?” “Biết.” Cô ta nói xong, để lại một câu “gặp lại sau” rồi cúp điện thoại.

Bụng kêu ọc ọc, Trần Lộ vẫn chưa về, tôi mở tủ lạnh ra, bên trong không có đồ gì ăn luôn được

Tôi đang xoắn xýt không biết có nên nấu một ít mỳ hay không thì Hứa Mạch bỗng gọi điện thoại tới

“Đang làm gì thế? Sao gần đây không lúc nào gặp được em, bận nhiều việc quá à?” Hứa Mạch ở đầu dãy bên kia hỏi

Nhắc tới thì lần trước chúng tôi gặp mặt chính là tết Nguyên Tiêu, 15 tháng Giêng, tính sơ sơ đã mười lăm ngày tôi và Hứa Mạch không gặp nhau rồi

Chuyện này đúng là khó mà tin nổi, bởi vì anh chàng Hứa Mạch này thường thường sẽ đến tìm tôi, đương nhiên, nguyên nhân tìm tôi chỉ có một mà thôi, đó chính là ăn com

“Đầu, làm gì có việc gì làm, em đang ở nhà làm sấu gạo đây.” Tôi thoải mái vãi người trên chiếc ghế sofa, tầm mắt vừa hay chạm đến phía dưới bàn trà, tôi lấy một vật từ bên dưới bàn trà ra, tầm trạng không khỏi trở nên thoải mái

Thứ được tôi lấy ra là một chiếc mặt nạ hồ ly, đó là cái Hứa Mạch mua cho tôi vào hôm tết Nguyên Tiêu.

Trong đầu không tự chủ xuất hiện một hình ảnh, tựa như vượt thời gian quay lại đêm ngày 15 ấy, đèn đuốc sáng rực đầy đường phố, Hứa Mạch quay đầu, trên mặt là một chiếc mặt nạ hồ ly

Tôi đưa tay kéo mặt nạ của anh xuống, dưới ánh hoa đăng, trên khuôn mặt Hứa Mạch nhìn tôi cũng mang theo ý cười thân thiện

Tôi không kìm được bật cười, lúc đó, cũng bởi vì cảnh tượng này mà tôi hơi ngáy ngẩn mắt một lúc

“Thảm vậy sao, cô nàng thất nghiệp.” Hứa Mạch cười cười, chuyện phiếm với tôi: “Ăn com chưa?” “Đang đói chết mất, Trần Lộ không ở nhà.” Tôi trở mình, nằm sấp trên ghế sofa, ánh mắt vẫn cứ dán vào chiếc mặt nạ kia.

“Đáng thương quá, anh đang làm xôi gà lá sen, muốn tới ăn không?” Hứa Mạch hỏi

“Chắc chắn rồi! Anh ở nhà á?” Nghe thấy có đồ ăn ngon, tinh thần của tôi lập tức tỉnh táo

“Đúng vậy, hiếm khi rảnh như hôm nay.” Hứa Mạch thấp giọng cười.

“Chờ em đấy!” Vừa mới phát sấu vì không biết trưa nay ăn gì, thế mà bữa com chùa đã đến ngay rồi

Tâm trạng tôi khá tốt, ném mặt nạ lên ghế sofa, cầm chìa khóa xe, sau đó ra khỏi cửa

Hứa Mạch làm xôi gà lá sen thật, hơn nữa không chỉ có mỗi xôi gà lá sen mà còn làm cả một vài món khác, nhưng những món ăn này đều có một điểm giống nhau, đó chính là tất cả đều là món tôi thích

Tôi không khỏi gợn ngợn cái lên với Hứa Mạch: “Anh chính là người đàn ông có tay nghề nấu ăn đỉnh nhất mà em biết, thật đấy, bản về nấu ăn em chỉ phục mỗi mình anh.” Đương nhiên, điều này chỉ giới hạn trong đám đàn ông, bởi vì tay nghề nấu nướng của Trần Lộ còn vượt qua cả đầu bếp của nhà hàng bên ngoài, hơn nữa còn là đầu bếp siêu cấp tinh thông tất cả món ăn trên toàn thế giới

“Ăn từ từ thôi, không ai tranh với em đâu.” Hứa Mạch ngồi xuống đối diện tôi, nở nụ cười rạng rỡ, “Đừng nhúc nhích.”

“Sao vậy?” Tôi nắm đũa, không nhúc nhích nhìn Hứa Mạch

Hứa Mạch thu lại ý cười, anh đặt đũa xuống đứng dậy, trong ánh mắt ngu ngơ của tôi, anh bỗng cúi người một tay đỡ bên phía trước bên phải của tôi, tay còn lại giờ về phía tôi

Mặt Hứa Mạch gần trong gang tấc, không biết có phải do di chứng để lại sau tết Nguyên Tiêu hay không mà anh đột ngột dựa gần vào tôi như vậy, trái tim tôi bỗng thít lại không chịu sự khống chế của mình

“Người lớn thế này rồi mà chẳng khác gì đứa bé.” Giọng anh được đè thấp xuống, mang theo một cảm giác rung động có thể cộng hưởng trái tim, tay anh hơi lướt qua khoe miệng tôi: “Hạt com.” “Hả.” Sau lưng tôi cứng ngắc, nhất thời thậm chí ngay cả hít thở cũng mất tự nhiên

Thế nhưng anh chỉ giúp tôi gạt hạt com dính trên miệng ra mà thôi, trong lòng tôi chợt dạ cái gì chứ

“Cảm ơn.” Tôi nghiêng đầu, có phần không dám nhìn thẳng vào ánh mắt anh

Dường như Hứa Mạch không hề phát hiện ra được sự mất tự nhiên của tôi, anh đã ngồi xuống rất nhanh: “Đúng rồi, ăn xong đi thăm chị gái em chút đi, tính sơ sơ, cuối năm qua vẫn chưa đi thăm cô ấy.” “Vâng, được ạ.” Cảm xúc mập mờ đồ sộ ngay tức khắc, tựa như một thùng nước đá trút thẳng xuống đầu, tôi rung mình một cái, vừa nãy tôi đã nghĩ cái gì vậy chứ.

Người ngồi trước mặt tôi là Hứa Mạch mà, trong lòng tôi, anh ấy thuộc về chị gái tôi, tuy rằng lúc tôi gặp được anh thì chị ấy đã vì một kẻ đòi bại mà trở thành người thực vật.

Tâm trạng bực bội một cách khó hiểu, tôi cảm thấy tôi cứ là lạ

Có phải là do gần đây tôi rảnh rỗi quá chăng? Nếu không sao tôi lại có thời gian ở đây suy nghĩ linh tinh.

Ăn xong bữa trưa, Hứa Mạch thu dọn bát đĩa, tôi thì vui người trên sofa xem tivi, tầm mắt luôn không cẩn thận nhìn về phía Hứa Mạch

Người này thật đúng là đủ hòa nhả lịch sự, tuy rằng có hơi xấu bụng xảo quyết một tẹo, nhưng về bản chất vẫn là một người đàn ông cực kỳ đáng tin, ngoài ra tính cách của anh cũng không tồi, rất bao che khuyết điểm cho những người thân thiết, biết nấu ăn ngon, cũng được coi là thành đạt trong sự nghiệp

Quan trọng nhất hiện giờ là thời đại nhìn mặt, người đàn ông này còn có một khuôn mặt có thể được ví với hai chữ “xinh đẹp”, lúc anh đứng, nhìn từ đằng sau, lưng anh luôn thẳng tắp như một cây bạch dương nhỏ cao thẳng, ánh mắt anh có thần, nụ cười ấm áp, trên người như hội tụ tất cả những điểm quyến rũ hấp dẫn người ta nhất.

Tôi ôm gối ôm, thờ dãi một tiếng.

Tôi không hiểu rốt cuộc tại sao chị tôi lại không chọn Hứa Mạch, chẳng lẽ cái người chị ấy thích kia còn tốt hơn cả Hứa Mạch sao? Tuy nhiên tôi cũng hiểu rõ, thích, yêu trên thế gian này, tình cảm là thứ không có cách nào khống chế được, không thể nói rõ ràng tại sao lại thích đến chết, cũng không nói rõ được nguyên nhân, không thích chính là không thích

“Được rồi, đi thôi.” Hứa Mạch rửa xong bát đĩa, anh vừa bước đi vừa thao tạp dề trên người xuống, từng động tác giờ tay nhắc chân đều gọn gàng linh hoạt, không hề dây dưa lề mề

“Ừm.” Tôi vút gối ôm xuống ghế, đứng dậy khỏi sofa.

Hứa Mạch túm áo khoác vắt lên cánh tay, tay còn lại cầm chìa khóa xe, đi theo tôi xuống tầng.

“Ngồi xe anh đi, xe của em cứ để ở đây.” Hứa Mạch lên tiếng bảo tôi.

“Được.” Cũng đúng, đi thăm chị tôi, không cần thiết phải lái hai chiếc xe làm gì

Tôi lên xe của Hứa Mạch, Hứa Mạch lái xe rất vững tay, không nóng không vội, tốc độ xe cũng không đến mức quá nhanh hay quá chậm, sau khi xe đi được một đoạn, tôi liền tựa người vào thành ghế, định chợp mắt một lúc.

Viện điều dưỡng Thanh Sơn mở ở khu vực ngoại thành, muốn lái xe đến đó chắc cũng mất đến nửa tiếng, tôi tưởng rằng mình có thể chợp mắt được, thế nhưng mãi đến khi tới nơi rồi mà tôi vẫn không thể ngủ nổi

Bởi vì sự tồn tại của Hứa Mạch mạnh đến tận cùng, rất quái lạ, rõ ràng trước kia ngồi chung xe với anh ấy, tôi đâu có cảm giác này

Anh ấy ngồi yên lặng bên cạnh tôi, rõ ràng tôi nhắm mắt rồi, thế nhưng từng hành động cử chỉ của anh lại xuất hiện trong đầu tôi một cách cực kỳ sống động

Xem ra, tôi phải tránh mặt anh ấy một thời gian để điều chỉnh lại tâm trạng của mình cho tốt thôi

Tôi không phải trẻ con ba tuổi, cũng không phải thiếu nữ 16, 17 ngây thơ mơ mộng yêu đương, tôi hiểu rõ ý nghĩa của thứ cảm giác này là gì, chính vì hiểu rõ cho nên tôi mới phải né tránh anh ấy

Người trưởng thành, xử lý được tốt tâm trạng của mình là một thái độ đúng mực nhất định.

Chiếc xe từ từ dừng lại ở bãi đỗ, tôi mua một bó hoa dạ lan ở tiệm hoa dưới chân núi, cùng Hứa Mạch đi vào viện điều dưỡng

Ánh nắng buổi chiều thật ấm áp, bởi vì vừa qua năm mới, tiết trời bắt đầu ấm dần lên, mặt cỏ khô héo chớm những ngọn cỏ non xanh biếc, trên những chạc cây khô cũng bắt đầu nhú ra những mầm non

Vạn vật trên thế gian này đều đang thức tỉnh, chị gái ngủ say của em, chừng nào chị mới tỉnh lại đây.

Tôi đẩy cửa phòng bệnh ra, không ngờ lại ngoài ý muốn nhìn thấy một người.

So với việc nói là ngoài ý muốn, thì chẳng bằng nên nói là đương nhiên, bởi vì trước đây không lâu, người này còn gặp mặt tôi nói rằng, cô ấy đã trở thành một y tá của viện điều dưỡng Thanh Sơn.

Người này chính là Thư Nhã Hân

Cô ấy đang xoa bóp tay chân cho chị tôi, nhìn thấy tôi và Hứa Mạch đến cũng cực kỳ ngạc nhiên

“Chào buổi chiều, bà chủ Phương.” Thư Nhã Hân định thần trước, cô ấy đặt tay chị tôi xuống, đắp kín chăn cho chị ấy: “Tôi ra ngoài trước.” “Ừ, cảm ơn.” Tôi mỉm cười gật đầu với cô ấy

Lúc Thư Nhã Hân đi ra ngoài cũng tiện tay đóng luôn cửa phòng bệnh lại

Tôi bước vào trong, cắm hoa dạ lan vào trong bình hoa đặt trên cửa sổ.

Ánh nắng chiếu nghiêng qua kính cửa sổ vào phòng, thời gian dường như đã quên lãng mất nơi này, tất cả mọi thứ đã hình thành thì đều không thay đổi, nhưng thời gian đối với người trong căn phòng này, có lẽ chính nó vốn là một thứ không có chút ý nghĩa nào.

“Y tá vừa này gọi em là bà chủ Phương.” Hứa Mạch hỏi tôi: “Chẳng lẽ cô ấy là khách hàng của em sao?” “Cô ấy chính là Thư Nhã Hân, cô gái bị Tô Tiểu Ái “ngắt hoa cướp chậu” kia.” Tôi giải thích, “Hiện giờ cô ấy đang làm y tá ở viện điều dưỡng này.” “Vậy lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy chị gái em, có lẽ sẽ rất giật mình.” Hứa Mạch thấp giọng cười

“Có lẽ vậy.” Bởi vì tôi và chị gái là chị em song sinh, tuy rằng khuôn mặt không thể nói là giống nhau hoàn toàn, nhưng người xa lạ lần đầu tiên nhìn thấy chắc chắn sẽ cho rằng chúng tôi là một.

Tôi đi đến bên cạnh chị gái, ngồi xuống chiếc ghế trông người bệnh, cầm tay chị ấy lên

Tay chị tôi hơi mát, về mặt chị ấy cực kỳ bình thường, cũng không biết hiện giờ ý thức của chị ấy đang ở phương nào: “Đừng ngủ nữa, chị đã ngủ quá lâu rồi.” “Anh ra ngoài đi dạo.” Hứa Mạch nói một tiếng, đi thẳng ra khỏi phòng bệnh, dành lại không gian nho nhỏ này cho hai chị em tôi.

“Khỏe lại đi nào, trên thế giới này, phong cảnh đáng để chị ngắm còn rất nhiều, người xứng đáng để chị yêu cũng vẫn tồn tại, em vẫn luôn chờ chị tỉnh lại

Xin lỗi, lúc chị cần em nhất thì em lại không ở bên cạnh chị.” Tâm trạng hơi mất mát, nhắc tới thì thời gian quả nhiên trôi qua quá nhanh, chị ấy đã trong tình trạng này hai năm rồi.

Nghe nói chị gái trở thành người thực vật, tôi liền mua vé chuyến bay sớm nhất, không kịp chờ bằng tốt nghiệp tới tay mà đã trở về nước ngay

Lúc đó, thật ra tôi cực kỳ muốn hỏi Hứa Mạch, rốt cuộc là ai đã biến chị tôi thành ra thế này.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn kìm lại được, bởi vì tôi muốn nghe chính miệng chị ấy nói với tôi

Có lẽ lúc đó tôi đang sợ hãi lắm, sợ chị ấy sẽ mãi mãi không tỉnh lại, cho nên mới cố chấp đi nghe ngóng xem chị ấy có quan hệ với những ai trong quá khứ, mãi cho đến hai năm sau, cũng chính là hiện giờ, tôi vẫn đang chờ chị ấy tỉnh lại.

Từ phòng bệnh đi ra ngoài, một luồng gió se lạnh phả vào mặt, không biết Hứa Mạch đã đi đâu rồi

Tôi bước trên bãi cỏ, hít sâu một hơi

Ánh mặt trời chiếu đến người cực kỳ dễ chịu, tôi ngồi trên thảm cỏ, nghĩ thời gian một chút, 13 giờ 30 phút.

Vẫn còn sớm, cách cuộc hẹn buổi chiều của tôi còn hai tiếng nữa.

Hai tiếng này tôi nên làm gì đây nhỉ, tôi gối đầu lên cánh tay nằm trên bãi cỏ, ánh sáng mặt trời hơi chói mắt, tôi giờ tay lên muốn che đi

Có tiếng bước chân từ xa tiến lại gần, tôi thả tay xuống, vừa hay nhìn thấy Thư Nhã Hân đang từ trên cao nhìn tôi, nở nụ cười khẽ.

“Thời tiết khá đẹp đấy chứ.” Cô ấy nói xong liền ngồi xuống cạnh tôi, “Đến phòng bệnh tìm cô nhưng không tìm được.” “Ừm, thật muốn nằm mãi ở đây thôi.” Tôi thoải mái thờ dài một tiếng: “Cô sao rồi, vẫn ổn chứ?” “Khá ổn, hiện giờ nghĩ đến những chuyện kia đều cảm thấy như đó là chuyện kiếp trước, nhưng thật ra cũng chỉ mới qua mấy tháng mà thôi.” Cô ấy khẽ

cười: “Vẫn luôn muốn nói với cô cậu cảm ơn, nhưng lại sợ quá rầy cô, hôm nay gặp thì tiện thể nói luôn vậy.”

“Cô không cần cảm ơn tôi đâu.” Tôi nói: “Người có nên cảm ơn là chính bản thân cô còn có thể kiên trì đến tận bây giờ sau khi xảy ra chuyện kia.”

Cô ấy hơi ngáy ra một chút, sau đó nở nụ cười: “Bà chủ Phương, cô quả nhiên là người tốt.”

“Tôi là người làm ăn.” Tôi nhìn bầu trời xanh thăm thẳm trên đỉnh đầu, trong lòng cực kỳ bình tĩnh: “Cô trả tiền, tôi làm việc, đây là điều đương nhiên.”

“Không nói những chuyện này nữa.” Thư Nhã Hân hỏi: “Người kia..

là chị gái hay em gái của cô?” “Chị gái.” Tôi nói: “Lần trước không nói cho cô biết, sao rồi, lúc nhìn thấy chị ấy, cô có giật mình không?” “Nói thật lòng, đúng là bị dọa đấy.” Cô ấy nằm xuống bên cạnh tôi, giọng nói rất nhẹ: “Tôi còn tưởng cô xảy ra chuyện gì, sau đó nhìn kỹ lại cảm thấy tuy rằng nhìn qua rất giống nhưng vẫn có điểm khác biệt

Quan trọng là cô ấy tên Phương Tiểu Vũ, còn cô tên Phương Hiệu Hiểu.

“Hiện giờ chị ấy do cô chăm sóc sao?” Lúc tôi nghĩ tới đó, chị tôi được cô gái này xoa bóp tay chân cho

Nếu như tay chân của người thực vật không được xoa bóp đúng hạn mỗi ngày thì cơ sẽ từ từ co nhỏ lại, cho dù về sau có cơ hội tỉnh lại thì cũng không thể bước đi được.

“Ừm, tôi xin.” Thư Nhã Hân nói: “Dù sao cũng muốn làm chút gì đó.” “Cảm ơn nhé!” Tôi tin, với tính cách này của Thư Nhã Hân, nhất định sẽ chăm sóc chị tôi rất tốt.

“Người kia..

ý tôi là, cái người đi cùng cô, là bạn trai của cô chủ Phương sao?” Thư Nhã Hân nghiêng mặt sang nhìn tôi, hỏi

Cả người tôi cũng lập tức cứng đờ: “Không phải đâu, sao cô lại hỏi như vậy?” “Hờ? Không phải à?” Thư Nhã Hân lập tức hoảng: “Xin lỗi, tôi nghĩ hai người là người yêu, bởi vì ánh mắt anh ta nhìn cô chính là kiểu như vậy.”

“Ánh mắt?” Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn Thư Nhã Hân: “Trong ánh mắt của anh ấy, cô nhìn thấy cái gì?”

“Nhìn thấy cái gì?” Thư Nhã Hân nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu: “Đương nhiên là sự cung chiều và quan tâm hiển nhiên rồi, bà chủ Phương, không phải chứ, chẳng lẽ cô không hề chú ý tới sao?”

“Chắc cô nhìn nhầm rồi.” Tôi bình tĩnh nói, nhưng thực tế trong lòng lại cảm thấy như đôi sống lấp biển, ngũ vị trộn lẫn vào nhau: “Anh ấy không phải bạn trai tôi, chúng tôi chỉ là bạn bè, có lẽ anh ấy chỉ coi tôi như em gái thôi, bởi vì muốn gắng gượng kéo dài mối quan hệ trước kia của chúng tôi, anh ấy thích chị tôi, nếu như chị tôi tỉnh lại, thì anh ấy sẽ là anh rể của tôi.”

“Hả? Thư Nhã Hân sững sờ, một lúc lâu sau cũng không có hành động gì: “Xin lỗi, tôi không biết..

Là do tôi nghĩ hiển nhiên quá.”

“Không sao, dù sao tôi cũng không để ý đến chuyện này.” Tôi ngồi dậy, vươn người.

Thư Nhã Hân hơi ngại ngùng, cô ấy im lặng, nhất thời bầu không khí bắt đầu trở nên nặng nề

Cũng may có một cô y tá chạy tới gọi Thư Nhã Hân đi, phá vỡ sự im lặng kỳ dị này

“Phải nhờ cô chăm sóc chị ấy rồi.” Trước khi Thư Nhã Hân rời đi, tôi rất chân thành nhờ cô ấy.

“Tôi sẽ chăm sóc chị ấy thật tốt.” Thư Nhã Hân nghiêm túc đáp, sau đó đi cùng một cô y tá khác

Tôi đứng dậy khỏi bãi cỏ, phải chỉ có dính trên người đi

Tôi mở di động ra, đang định gọi cho Hứa Mạch thì thấy Hứa Mạch từ bên trong đi ra, anh ấy nhìn xung quanh, lúc nhìn thấy tôi thì hai mắt liền phát sáng, vẫy tay với tôi, sau đó chậm rãi đi về phía tôi.

Tôi giả vờ lơ đãng nghiêng đầu đi, những lời Thư Nhã Hân vừa mới nói, tuy rằng tôi đã đáp lại thản nhiên như thế, nhưng trên thực tế vẫn có một chút ảnh hưởng nhất định với tôi.

“Anh đi tìm bác sĩ hỏi về tình hình của chị gái em.” Anh ấy đi đến trước mặt tôi, không phát hiện ra được sự khác lạ của tôi: “Bác sĩ nói tình trạng của chị em khá ổn định, không tốt cũng không xấu.”

“Vâng, không phải tin xấu thì cũng coi như tin tốt được rồi.” Tôi cười nói: “Đi thôi, chúng ta về đi.”

“Ừ, về thôi.” Hứa Mạch khẽ gạt đầu, anh vắt chiếc áo khoác của mình lên trên khuỷu tay, vóc dáng anh cao hơn tôi không ít, thể nhưng vẫn luôn đi song song với tôi.

Thật lạ lùng, những chi tiết nhỏ mà trước kia sẽ không chú ý tới, hôm nay lại cảm thấy rất rõ ràng

Tôi cúi đầu nhìn mặt đất bên dưới, không thể cử thể này được, phải nghĩ ra cách nào đó để ngăn mình bước vào ngõ cụt thôi

Hứa Mạch kéo cánh tay tôi lại, cả người tôi kinh ngạc như bị điện giật, theo bản năng muốn hất tay anh ấy ra.

“Dừng cử động.” Bàn tay nắm lấy tay tôi của Hứa Mạch hơi dùng lực, anh ấy đứng trước mặt tôi, gần đến mức tôi có thể nghe thấy cả tiếng tim đập và tiếng hít thở của anh ấy, một bàn tay khác thì chậm rãi lấy một ngọn cỏ trên đầu tôi xuống: “Em lại lăn lộn trong bụi cỏ đây à? Trên đầu nhiều cỏ thể này.”

“Thình thoảng cũng sẽ hơi trề con một chút.” Tuy rằng trong lòng tôi đang bất ổn, nhưng ngoài miệng vẫn cười phản bác

Có lẽ đây chính là người trưởng thành chăng, tự chủ tuyệt đối, vui cũng không thể hiện ra mặt, giống hệt tác kẻ hoa, có thể dễ dàng nguy trang chính mình

“Buổi chiều có kế hoạch gì không?” Tay Hứa Mạch hơi lướt qua đầu tôi, những ngọn cỏ nằm lộn xộn kia đều được anh lấy xuống

Xúc cảm này rất nhẹ, từng chút từng chút quét qua trong lòng tôi như những chiếc lông vũ.

“Có, ba rưỡi em phải đi gặp một khách hàng.” Tôi nhìn thời gian, đã hai giờ ba mươi phút rồi: “Mau nhanh chút nào, từ chỗ này về nội thành phải mất hơn nửa giờ đấy, gặp người liên quan đến miếng com của mình không thể tới trễ được đâu.”

“Đề anh đưa em đi, hiện giờ có một đoạn đường khá tắc, nếu như quay về thì em sẽ đến trễ” Hứa Mạch nói.

“Em gặp khách hàng, anh đi làm gì?” Nếu là lúc trước thì tôi sẽ không từ chối đề nghị của Hứa Mạch, nhưng còn hiện giờ...

“Anh cho em một lát, vừa hay em đi gặp khách hàng, sau đó chúng ta cùng ăn tối rồi về.” Đề nghị của Hứa Mạch không có chỗ nào không ổn.

“VẬY THÌ CỨ THỂ ĐI.” Tôi ngẫm nghĩ, không từ chối anh, muốn xa lánh một người không phải chuyện trong một sớm một chiều được, nhất là Hứa Mạch, tôi muốn từ từ rời xa anh mà không để lại chút dấu vết nào, khoảng cách hiện giờ quá gần, giữa tôi và Hứa Mạch nên có khoảng cách thích hợp hơn.

“Hôm nay xảy ra chuyện gì à, khách sáo với anh thế?” Hứa Mạch nghiêng mặt sang tôi: “Sao anh lại không biết, Phương Hiểu Hiểu em lại có thể khách sáo thế này?”

“Đây là phẩm chất tốt truyền thừa năm nghìn năm của dân tộc Trung Hoa.” Tôi ngụy trang rất tốt, nói đùa với anh ấy như thường ngày.

Suốt dọc đường cười cười nói nói, thời gian cũng trôi đi thật nhanh, nhưng lúc sắp sửa đến trung tâm thì bỗng nhiên bị tắc đường, hết cách rồi, đoạn đường này là đường hay tắc nhất mà

Độ ẩm trong xe mờ vừa đủ, nhiệt độ trên mặt tôi hâm hấp, trước đó tôi không hề cảm giác được điều gì, hiện giờ vừa nghĩ tới đã thấy cái xe này quá nhỏ, tôi cứ thấy mất tự nhiên thế nào ấy.

Tầm mắt Hứa Mạch cứ như ở khắp mọi chỗ, nhưng lúc tôi nhìn về phía anh thì anh lại nhìn về phía trước không chớp

Chuyện gì xảy ra vậy, là tôi tự mình nghĩ quá nhiều ư? Cái cảm giác đối phương lúc nào cũng đang nhìn mình, nhưng trên thực tế đối phương lại không hề quay đầu này thật sự khiến cho người ta quá hốt hoảng

Cũng may đoạn đường này không quá dài, lái xe qua được đoạn đường này thì đường xá trở nên thông thoáng rộng rãi hơn

Hứa Mạch lái xe đến bãi đỗ xe của quán cà phê, sau đó xuống xe với tôi.

“Em đi đi, xong việc gọi điện cho anh là được.” Hứa Mạch nói.

“Okay.” Tôi giờ tay ra hiệu với anh, cầm lấy túi, bước chân nhanh hơn bình thường, cứ như làm thế thì có thể hút được ánh mắt đang tập trung trên người tôi của anh ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phấn Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Cuộc sống luôn khiến cho người ta khó tiếp nhận hơn tiểu thuyết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không biết có phải cảm giác của tôi sai hay không mà tôi cứ luôn cảm thấy Hứa Mạch bỗng trở nên im lặng, sự thay đổi này đã xuất hiện kể từ sau khi tôi nói với anh ấy rằng Đỗ Lôi chính là khách hàng kế tiếp của tôi

Trong lòng tôi dường như có một phòng đoán mơ hồ, chẳng lẽ Hứa Mạch quen biết Đỗ Lôi sao? Đỗ Lôi quen chị gái tôi, Hứa Mạch thăm mến chị tôi, vậy chắc hẳn anh ấy cũng đều hiểu biết những người bên cạnh chị tôi mới đúng

Nghĩ theo hướng đó, khả năng Hứa Mạch quen biết Đỗ Lôi khá lớn

Tôi nhớ rằng lúc đầu khi Đỗ Lôi nhìn thấy tôi, vẻ mặt chị ta thực sự quá thú vị, mà giờ Hứa Mạch lại im lặng thế này, chuyện này khiến tôi có một phỏng đoán không được tốt lắm

Dự cảm xấu này khiến niềm vui tôi mới vừa được đón nhận cũng bị hòa tan luôn

Tôi lấy một bó rau xanh từ trên kệ hàng, bỏ vào trong xe đẩy, vô thức bước chậm hơn, tôi quay đầu hơi liếc nhìn Hứa Mạch, trông anh có vẻ hơi thất thần

“Hứa Mạch, có phải anh biết người phụ nữ tên Đỗ Lôi kia không?” Tôi không vòng vèo mà hỏi thẳng luôn

Hứa Mạch còn đang thất thần, tôi dừng bước, duỗi tay nắm lấy ống tay áo của anh ấy: “Hứa Mạch.” “Hả?” Anh như người mới vừa tỉnh mộng: “Sao vậy?” “Thôi vậy, đi mua đồ trước đã.” Tôi buông lỏng tay, tiếp tục đẩy xe đi về phía trước, chỗ này không phải nơi nói chuyện, trạng thái của Hứa Mạch không thích hợp lắm

Chọn một vài thứ linh tinh gì đó, chỉ một lát mà xe đẩy đã đầy ắp, tôi đẩy xe đến quầy thanh toán

Cả đoạn đường từ siêu thị về nhà, Hứa Mạch vẫn luôn giữ vững trạng thái im lặng là vàng, ở một ngã tư đường, thậm chí anh còn suýt nữa vượt cả đèn đỏ

“Hứa Mạch, dừng xe.” Vì có trách nhiệm với sự an toàn của bản thân, tôi liền dè cánh tay Hứa Mạch lại: “Đỗ vào sát lề đường.” “Sao thế?” Hứa Mạch nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu, nhưng vẫn nghe theo, dừng xe ở ven đường

Tôi xuống xe, đi vòng sang phía bên kia, mở cửa xe ra, nói với Hứa Mạch bằng giọng không chút thương lượng: “Xuống xe.” “Rốt cuộc là sao?” Hứa Mạch rất hoang mang, anh ấy tháo dây an toàn, bước từ trên xe xuống

Tôi kéo cánh tay anh, bắt anh đứng sang một bên, còn mình thì ngồi vào ghế lái.

“Được rồi, để em lái cho.” Tuy trong lòng tôi cực nhiều nghi vấn, nhưng vẫn còn tốt hơn nhiều so với Hứa Mạch đang mất hồn mất vía

“Tại sao?” Hứa Mạch tỏ ra khó hiểu.

“Đây phải là vấn đề em nên hỏi anh mới đúng, tóm lại, lên xe trước đi đã.” Tôi không cảm thấy trên đường quốc lộ là một nơi nói chuyện tốt.

Trước kia tôi chỉ cho rằng Hứa Mạch có biết Đỗ Lôi, chỉ là có biết mà thôi, nhưng quen biết bình thường sẽ không khiến cho một người có tính tự chủ và nhẫn nại mạnh mẽ như anh thất thủ đến vậy.

Không biết Hứa Mạch nghĩ tới chuyện gì, anh không hề nói thêm câu nào, cứ thế bước lên xe, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Về nhà trước đã.” Tôi nói, lại một lần nữa khởi động xe, từ từ lái về hướng nhà Hứa Mạch.

Đỗ xe trong gara xong xuôi, tôi đặt những thứ đồ ăn được bỏ trong cốp sau chiếc xe chuyển vào xe của mình, bây giờ đã là năm rưỡi chiều, mặt trời buổi chiều đã sớm lặn xuống sát đường chân trời, ráng chiều màu hoa hồng phủ kín bầu trời, thứ mà những mảng pha lê lớn trên tường phản chiếu lại đều mang loại màu sắc này.

“Hứa Mạch, chúng ta nói chuyện đi.” Tôi nghiêm túc nhìn Hứa Mạch, nói: “Em cảm thấy chúng ta cần nói chuyện.”

“Em muốn nói chuyện gì?” Hứa Mạch nhìn thẳng vào mắt tôi, hỏi

“Rất nhiều, ví dụ như người phụ nữ tên Đỗ Lôi kia có biết chị gái em không, có phải có quan hệ gì đó với chị em không còn nữa, quan hệ giữa Đỗ Lôi và anh là thế nào.” Đây là hai nghi vấn khiến tôi đề tâm nhất

Hứa Mạch nghe tôi hỏi xong, ngược lại thờ dài một hồi, anh lấy chìa khóa ra mở cửa: “Vào ngồi một chút đi.” Tôi ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách nhà Hứa Mạch, Hứa Mạch đưa cho tôi một cốc sữa nóng, sau đó ngồi xuống chiếc sofa đối diện tôi

“Hiểu Hiểu.” Anh hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn mở miệng: “Anh hi vọng em có thể bỏ vụ làm ăn này, ý của anh là, hãy thu tay lại đi.” “Không được, từ bỏ chuyện làm ăn thì em sẽ phải uống gió tây bắc mà sống thôi.” Tôi cười nói

“Anh nuôi em” Anh gần như bật thốt ra câu này

“Đừng đùa thế, em có tay có chân, sao anh lại phải nuôi em” Không thể phủ nhận rằng trong chớp mắt lúc anh ấy nói ra câu này, quả thật tôi rất khiếp sợ, tôi tự trấn định bản thân, mặt không đổi sắc nói: “Vì sao lại muốn em bỏ vụ làm ăn này, Hứa Mạch, anh đang lo lắng chuyện gì?”

Hứa Mạch thờ dài, nói: “Hiểu Hiểu, em có biết Đỗ Lôi là ai không?”

“Sao em biết được.” Tôi ừ ừ cạc cạc nhìn Hứa Mạch, phạm vi cuộc sống của chị tôi và tôi không hề giống nhau, làm sao tôi có thể dựa vào vẻ mặt lúc Đỗ Lôi nhìn thấy tôi, và nét mặt của Hứa Mạch từ lúc vừa mới đến cho tới tận bây giờ mà suy đoán ra được quan hệ giữa mấy người họ được? Không, không đúng..

Tôi bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, liền mở to hai mắt nhìn Hứa Mạch: “Không phải, anh muốn nói cho em biết, cô ta chính là...” Hứa Mạch im lặng gật đầu, anh nói: “Thế nên, từ bỏ đi.” “Em không.” Tôi quả quyết nói: “Vụ làm ăn mà em đã nhận, dù có thế nào em cũng sẽ không buông tay.”

“Cho dù chị ta là người đã hại chị gái em thành dạng như hiện giờ cũng không được sao?” Về mặt Hứa Mạch rất phức tạp: “Hiểu Hiểu, cho đến tận giờ, xưa nay em đều không hỏi anh về chuyện của chị gái em, anh biết, em muốn đợi đến lúc chị gái em tỉnh lại rồi mới tự mình hỏi cô ấy.”

“Không sai, đúng là như thế.” Tôi gật đầu.

“Em có biết chồng cô ta là người nào không?” Giọng Hứa Mạch cũng trở nên sắc nhọn hơn: “Anh ta chính là người chị gái em từng yêu nhất, suýt nữa anh ta đã trở thành anh rể của em.”

“Thế giới này đúng thật là nhỏ.” Tôi uống một hộp sữa nóng, trong dạ dày ấm áp hơn nhưng trong lòng lại có một cảm giác khó nói thành lời

Thật ra trên đường trở về, trong tiềm thức của tôi đã loáng thoáng đoán ra được, chẳng qua không chắc chắn mà thôi

Hiện giờ đã được khẳng định chính là như vậy thì tôi cũng yên tâm hơn rồi.

“Em muốn giúp cô ta đi làm tổn thương người khác sao?” Hứa Mạch nhìn tôi chăm chăm: “Hiểu Hiểu, cô ta không đáng được em giúp đỡ, hơn nữa kiểu người lợi hại như cô ta cần bản cũng không cần em giúp.”

“Hứa Mạch” Tôi hiểu rõ tâm trạng của Hứa Mạch, thật ra sự căm hận của tôi cũng không hề ít hơn Hứa Mạch, chẳng qua tôi ép buộc chính mình phải giữ vững tỉnh táo mà thôi.

Đó là chị gái của tôi, người chị từ nhỏ tới lớn sống nương tựa với tôi, bất cứ kẻ nào làm tổn thương đến chị tôi đều không thể tha thứ, trong lòng tôi đã nghĩ ra vô vàn phương pháp để trừng phạt những kẻ căn bã kia

Nếu như trước khi nhận ủy thác của Đỗ Lôi mà tôi biết chị ta chính là người đã hạ đao với chị tôi, thì tôi nhất định sẽ không nhận.

“Em dùng thân phận của bà chủ văn phòng nhận ca này, em không phải trẻ con ba tuổi nữa, em không có lý do bốc đồng.” Quả thật Đỗ Lôi chính là người tôi căm hận, nhưng hiện giờ chị ta đã có thêm một thân phận nữa, đó chính là khách hàng của tôi.

“Em phải có trách nhiệm với khách hàng của mình.” Trong hợp đồng đã ký không chỉ có hiệp ước ràng buộc khách hàng mà cũng có phần ràng buộc chính tôi

“Có phải vì phí bồi thường vi phạm hợp đồng không?” Hứa Mạch hỏi: “Hiểu Hiểu, cần bao nhiêu, để anh trả.”.

“Không phải vấn đề phí bồi thường vi phạm hợp đồng.” Tôi lắc đầu: “Hứa Mạch, em không muốn trở thành một người nói không giữ lời, đừng bắt em trở thành loại người mà em ghét đó

Em không muốn nói mà không giữ lời, hơn nữa chuyện nào ra chuyện đó, chị ta làm tổn thương chị em là một chuyện, nhưng người phụ nữ khác và chồng chị ta ngoại tình lại là một chuyện khác.”

Tôi đã qua độ tuổi hận đời rồi, chỉ có trẻ con mới có thể xúc động, chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà ra tay đánh nhau, cứ như toàn bộ thế giới này đều phản bội chính mình vậy, trở thành một người lớn, chuyện này mang ý nghĩa rằng rất nhiều chuyện khó còn khả năng tùy hứng được như trước nữa.

“Vậy em định làm thế nào?” Hứa Mạch hỏi

“Hoàn thành xong ca này và chuyện em trả thù chị ta là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.” Tôi nở nụ cười: “Hứa Mạch, em dùng thân phận của Trần Lộ để nhận vụ ủy thác này.” Hứa Mạch hơi sững sốt nhưng anh phản ứng lại rất nhanh: “Em muốn làm gì?” “Hai năm trước, trong chớp mắt khi biết chị gái mình trở thành người thực vật, thậm chí trong lòng em còn có cả suy nghĩ giết người, anh có hiểu được cảm giác này không?” Tôi thản nhiên nói: “Sau khi trở về, vừa biết anh, em vốn cho rằng xung quanh chị em toàn kẻ khổ nạn, trơ mắt nhìn chị em bị tổn thương mà lại không hề làm gì

Nhưng quen anh rồi mới khiến em hiểu được, tất cả mọi thứ đều không hề bắt đầu vậy, ít nhất chị em vẫn còn sống, cho dù tạm thời không có cách nào tỉnh lại được, nhưng chị ấy thật sự vẫn đang còn thở.” “Rất nhiều, rất nhiều lần em đều muốn hỏi anh, rốt cuộc là ai đã hại chị em biến thành thế này, nhưng mỗi lần như thế em đều kìm lại được

Em hi vọng tất cả những chuyện này sẽ do chính miệng chị ấy nói cho em biết, em sợ hãi nếu như em đã biết hết tất cả thì sẽ không còn động lực chờ chị ấy tỉnh lại nữa.” Tôi cười cười: “Chẳng qua ông trời vẫn thương người thật thà, tự Đỗ Lôi đi vào tầm ngắm, tuy rằng em sẽ không chủ động hỏi anh về quá khứ có liên quan đến chị em, nhưng do chính chị ta tìm đến, nếu như em không hề làm gì, vậy thì quá có lỗi với vận may ông trời cho mình rồi.”

Lông mày Hứa Mạch hơi nhíu lại: “Hiểu Hiểu, em muốn làm cái gì?”

“Làm chuyện em nên làm.” Tôi uống hết sữa bò, đặt cái ly không trên bàn trà: “Được rồi, em phải về nhà đây, anh yên tâm đi, em biết mình đang làm gì, anh không cần lo lắng, em tự có chừng mực, ít nhất em sẽ không làm những chuyện phạm pháp

Em sẽ không ngu ngốc đến mức dùng cuộc sống của mình để trừng phạt đám cận bã.”

“Haizz.” Hứa Mạch bắt đầu dĩ vãng một hồi, anh ấy bước chậm đến trước mặt tôi: “Anh không thể thuyết phục được em, nhưng em phải nhớ kỹ, anh vẫn luôn ở đây, bất luận gặp phải chuyện gì, nhớ đến tìm anh bàn bạc.”

Tôi lùi về sau một bước, cười nói: “Hứa Mạch, anh đã giúp em rất nhiều, em đều hiểu, nhiều lúc, nếu như không phải anh giúp em thì em căn bản không thể nào hoàn thành được những ủy thác kia

Nhưng mà Hứa Mạch, em không thể cứ ý lại vào anh mãi thế được.”

Sắc mặt Hứa Mạch bỗng dừng lại, anh ấy nhanh chóng bước vội tới chỗ tôi: “Hiểu Hiểu, em...”

“Hứa Mạch, anh nghe xem nói đã.” Tôi cắt ngang lời Hứa Mạch, “Khoảng thời gian hơn một năm này, quả thật may mà có anh, nhất là mấy tháng vừa mới về nước kia, thật sự càng thấy may mắn hơn vì có anh, em cảm thấy anh rất tốt.”

Hứa Mạch đứng tại chỗ, anh chỉ lẳng lặng nhìn tôi, đôi mắt đen sâu hoắm không thấy đáy, tựa như một chiếc giếng cổ, nhìn lâu thì cả người sẽ ngã vào đó.

“Hứa Mạch, em vẫn luôn tự nhủ rằng, anh là của chị em

Bao nhiêu lâu như vậy, em đều rất bốc đồng cảm thấy, anh chỉ có thể là của chị em.” Tôi hơi ngượng ngùng cười cười: “Nhắc tới thì chẳng qua điều này cũng chỉ là tự em làm loạn mà thôi

Bởi vì nói thật, em vẫn cảm thấy chị em là người tốt nhất trên thế giới này, thế nên trong mắt em, nếu như có một người đàn ông có tư cách ở bên chị ấy, vậy thì người này nhất định chính là anh.”

Trong lòng dường như bị người khác xát một viên ô mai, lại tăng thêm sự chua chát, thật hi vọng biết bao tôi không nhận ra được tình cảm của Hứa Mạch, nếu thế tôi sẽ không cần phải nói ra những chuyện khiến anh ấy khổ sở, thế nhưng nếu như tôi không nhận ra được những điều này, chỉ hưởng thụ sự đối tốt của người khác với mình một cách đương nhiên, vậy thì cũng quá đáng rồi

Tôi luôn căm thù những hành động như thế đến tận xương tủy, tôi không hi vọng chính mình sẽ trở thành loại người khiến mình căm hận đó

“Đến bây giờ, em vẫn nghĩ như vậy.” Tôi xoay người, vặn chốt cửa ra: “Hứa Mạch, khoảng thời gian qua, cảm ơn anh.” Tôi trở tay đóng cửa lại, bước nhanh ra ngoài

“Hiểu Hiểu!” Hứa Mạch gọi tôi lại: “Tại sao em lại phải nói với anh những lời này, từ trước đến giờ anh chưa từng cảm thấy em phiền phức.”

“Em biết.” Tôi quay đầu nở một nụ cười rạng rỡ với anh ấy, phát phát tay: “Được rồi, hôm nay nói đến đây thôi, Trần Lộ không vào được nhà, em phải về đây, Hứa Mạch, tạm biệt.” Tôi vừa nói vừa mở cửa xe ra ngồi xuống, thở phào một hơi, nói thật, vừa nãy nói với Hứa Mạch những lời này, trong lòng tôi cũng không chịu nổi

Tôi không thể thoải mái tiếp nhận ý tốt của người khác, thế nên cũng chỉ có thể mỉm cười từ chối mà thôi

Dùng xe ở bãi đỗ, tôi gọi điện thoại báo Trần Lộ xuống dưới giúp tôi xách đồ

Trần Lộ tóc ướt nhẹp đi xuống, cô ấy tập luyện trong phòng tập gym suốt cả buổi chiều, vừa mới tắm rửa xong

Cùng xách chỗ để mua về lên tầng với Trần Lộ, tôi lỗi chìa khóa ra mở cửa.

Trời đã tối rồi, tôi ôm laptop ngồi trên ghế sofa tra mấy thứ, Trần Lộ thì làm bữa tối

Từ sau khi Trần Lộ đến, đã lâu lắm rồi tôi không tự tay nấu ăn, ngấm lại quả thực dụng là sa đọa mà

Tôi mở trang web trường của trường đại học chị tôi học, dùng tài khoản của chị ấy để đăng nhập, tôi muốn tra vài chuyện liên quan đến Đỗ Lôi.

Theo như cách nói của Hứa Mạch, vào ngày chị tôi kết hôn với cái tên đàn ông cận bã kia, Đỗ Lôi đã xông vào lễ đường khách sạn, cướp tên khốn kia đi ngay trước mặt tất cả mọi người

Trong tình trạng bị kích động, chị tôi đã ngã quẫn, cắt cổ tay tự sát trong phòng tân hôn, lúc Hứa Mạch đưa chị tôi đến bệnh viện thì đã chậm, bởi vì mất máu quá nhiều nên não bị thiếu máu, chị tôi liền trở thành người thực vật.

Rất nhiều người cho rằng chị ấy đã qua đời, tôi và Hứa Mạch cũng không giải thích, như vậy cũng tốt, cứ để bọn họ cho rằng chị ấy đã chết đi, hiện giờ chị ấy còn đang yên lặng nằm trong viện điều dưỡng, có thể không bị bất cứ ai đến quấy rầy, đợi tương lai thực sự may mắn có thể tỉnh lại thì chị ấy sẽ bước vào một cuộc đời mới.

Tôi mở diễn đàn của trường học ra, hai năm trước chị tôi đã tốt nghiệp, thế nhưng điều quái lạ chính là, trông bề ngoài Đỗ Lôi kia cũng đã 26, 27 tuổi rồi, thấy thế nào cũng lớn hơn chị tôi tới hai, ba tuổi

Chắc chắn hai người họ không phải sinh viên cùng một khóa, tôi lật tìm trong đồng topic một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy được một topic hóng chuyện.

Nội dung trong topic là chuyện có liên quan đến ngày chị gái kết hôn, Đỗ Lôi chạy tới khách sạn làm loạn, chị tôi không chịu nổi việc bị phản bội, cuối cùng cắt cổ tay tự sát.

Tôi cẩn thận đọc từ đầu đến cuối topic một lượt, không thể không nói, người viết cái topic này đúng là một nhân tài, từ khi chị tôi và tên cận bã kia gặp gỡ, cho đến cuối cùng chị tôi tự sát, việc lớn việc nhỏ đều viết hết trên đó

Chẳng qua đó là thật hay giả cũng không biết, dù sao không phải người trong cuộc thì vĩnh viễn không thể nào hiểu biết được toàn bộ chân tướng.

Người đàn ông suốt nửa trở thành anh rể của tôi tên Giang Đào, anh ta cũng là một nhân vật có tiếng trong trường học

Năm chị tôi mới vào trường, Giang Đào đã học năm thứ 3 đại học, anh ta lớn hơn chị tôi ba tuổi, mà Đỗ Lôi và Giang Đào cùng tuổi, cô ta là bạn cùng lớp với Giang Đào.

Vốn dĩ năm 1 và năm 3 bán đại bác cũng chẳng ở cùng một chỗ được, nhưng trùng hợp là chị tôi lại bị bạn học của chị ấy lôi kéo tham gia hội leo núi của trường, mà Giang Đào cũng chính là hội trưởng hội leo núi

Rất khó tưởng tượng, một người có tính cách như chị tôi lại tham gia hội leo núi, nếu là câu lạc bộ văn học hay câu lạc bộ hội họa thì còn có thể, dù sao tính tình chị ấy vẫn luôn nhẹ nhàng ít nói

Thế nhưng chị tôi cũng không ở lì trong hội leo núi quá lâu, học kỳ 2 năm nhất chị ấy đã xin rời khỏi hội, nguyên nhân sao, đương nhiên chính là tính cách không phù hợp.

Nhưng vì có cơ hội này, đủ để khiến cho hai người vốn không có chút khả năng quen biết nào lại trở thành một cặp

Trong trường đại học mà chị tôi theo học, Giang Đào gần như chính là học trường quốc dân, vẻ ngoài đẹp trai, khí chất tài năng xuất chúng, một chàng trai học giỏi đa tài như thế rất dễ nhận được thiện cảm của nữ sinh

Còn chị tôi, lúc chị ấy ngồi im lặng tại một nơi yên tĩnh, như hoa sen từ từ nở rộ trong nước vậy, đẹp đến tinh khôi.

Thích nữ sinh như thế là một chuyện cực kỳ đơn giản

Đó chính là ánh trắng sáng trong lòng mỗi một nam sinh, là hoa hồng trắng lặng im vườn mình trong làn gió mát

Thế nên Giang Đào thích chị tôi quá thật không hề kỳ lạ chút nào.

Chị tôi và Giang Đào rất nhanh đã bắt đầu yêu nhau, lúc đó họ là một đôi tình nhân nổi danh khắp toàn trường, dù sao giá trị nhan sắc của họ cũng cao mà.

Đến khi Giang Đào tốt nghiệp rồi, chị tôi vẫn còn đi học, nhưng hai người họ vẫn rất yêu nhau, ít nhất thì ngoài mặt là vậy

Sau nữa chị tôi vừa tốt nghiệp, Giang Đào liền cầu hôn chị tôi, trong cái ngày hè ồn ào kia, chị tôi mặc lên người bộ váy cưới, sắp sửa gả cho Giang Đào làm vợ.

Nhưng cũng vào chính cái ngày hè khô nóng ấy, chị tôi gặp phải sự phản bội tàn nhẫn nhất cuộc đời, ngay ngày tổ chức hôn lễ, trước mặt tất cả khách mời, Đỗ Lôi chạy vào, chị ta liêu lĩnh nói cho tất cả mọi người rằng, cho đến giờ chị ta mới là bạn gái của Giang Đào, từ sau khi Giang Đào tốt nghiệp, Đỗ Lôi và Giang Đào càng thường xuyên hẹn hò hơn.

Một người bình tĩnh như Đỗ Lôi cũng có một mặt điên cuồng, nhưng sự thật đã chứng minh chị ta liêu đúng chỗ rồi, Giang Đào bị chị ta làm cảm động, dẫn theo chị ta bỏ trốn khỏi lễ đường, rất nhiều người đều chứng kiến cảnh tượng sao mà rục rở kia, tình tiết chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết phôi ảnh lại sờ sờ diễn ra ngay trước mắt.

Tình yêu giữa Đỗ Lôi và Giang Đào được người ta hùng hục bàn luận, còn cô dâu mặc váy cưới trắng tinh thánh khiết lại nhếch nhác đứng một chỗ.

Bạn có thể tưởng tượng được không? Toàn bộ tín ngưỡng và sự kiên trì của một người đã sụp đổ trong nháy mắt

Có lẽ vào thời khắc ấy, thứ chị tôi cảm nhận được cũng chính là cảm giác trời sập

Chị ấy trở về khách sạn một mình, đó là căn phòng cao cấp của khách sạn cao cấp nhất trong thành phố, vốn dĩ ở đó chị ấy sẽ trở thành vợ của Giang Đào

Thật buồn cười biết bao, trên chiếc giường trong khách sạn đặt rất nhiều bóng bay và hoa hồng, khắp nơi đều ngập tràn không khí vui mừng, thế nhưng người hẳn nên ở nơi này lại bị một người khác mang đi rồi.

Chị ấy đã tuyệt vọng đến mức nào, chị ư, chị ấy vốn không phải là một người mạnh mẽ, vẫn luôn cực kỳ bình lặng, bình lặng đến mức có đôi khi người khác sẽ xem nhẹ sự tồn tại của chị ấy, nhưng chị ấy lại là một người xinh đẹp như vậy, cho dù bạn không nhìn chị ấy thì vẫn có thể cảm nhận được mùi hương thơm ngát quanh người chị ấy.

Chị ấy ngồi trên mặt đất, cuối cùng chọn cách tự tử

Một người có tính tình như chị ấy thì sẽ không nghĩ đến chuyện trừng phạt người khác, trong thời khắc tuyệt vọng như thế, họ sẽ chỉ làm tổn thương bản thân mình.

Chuyện xưa ngừng lại tại đây, câu chuyện xưa của ba người, kết thúc âm thầm của một người

Nội dung trên topic chỉ nói tới đây, quả nhiên tất cả mọi người đều cho rằng chị tôi đã chết, trên thực tế, nếu như không phải có Hứa Mạch, chắc hẳn chị tôi đã chết thật vào mùa hè hai năm trước rồi

Tôi lấy điện thoại ra, bấm số của ông chủ, lần này điện thoại được kết nối rất nhanh: “Cô chủ Phương, nghĩ gì mà lại tới tìm tôi thế? Có gì cần hỗ trợ à?” “Ông chủ, chú giúp tôi xóa một trang web, nhân tiện cũng xóa luôn những bài chia sẻ liên quan.” Tôi báo địa chỉ trang web cho ông chủ

“Ồ, cái này..

đây là chuyện của chị gái cô à.” Ông chủ cảm thấy hơi bất ngờ, “Sao thế, chị gái cô tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa.” Tôi lạnh nhạt nói: “Đúng rồi, nhân tiện tra giúp tôi thông tin về hai người.” Tôi nói thông tin cơ bản của Giang Đào và Đỗ Lôi với ông chủ, nói rằng ngày kia sẽ đến chỗ ông ta lấy kết quả điều tra, xong xuôi thì cúp điện thoại

Trần Lộ gọi tôi ra ăn tối, bởi vì tâm trạng không tốt nên bữa tối này tôi ăn cực kỳ nhiều.

“Sao vậy, buổi chiều không thuận lợi?” Trần Lộ khẽ mỉm cười hỏi tôi.

“Rất thuận lợi.” Tôi nói: “Cô thì sao, có thu hoạch gì không?” “Tôi đi gặp một người bạn cũ.” Trần Lộ cũng không nhiều lời: “Phía cô có cần giúp gì không?” “Ừm” Tôi đưa bản hợp đồng đã ký với Đỗ Lôi lúc chiều cho Trần Lộ: “Vụ này tính cho cô, bởi vì tôi đã dùng danh nghĩa của cô để nhận.”

Trần Lộ hơi sùng sốt: “Tôi? Vì sao?”

“Không vì cái gì cả, chẳng qua vụ này không thích hợp dùng danh nghĩa của tôi mà thôi.” Tôi cũng không muốn nhiều lời với cô ấy

Giữa tôi và Trần Lộ vẫn chưa thân quen tới mức độ có thể nói ra bí mật của bản thân cho nhau biết, cô ấy là một người hợp tác cực kỳ đáng tin, là một người ở chung phù hợp, cũng có thể là một người bạn không tệ, nhưng tạm thời cũng chỉ vậy mà thôi

“Hiểu rồi.” Trần Lộ khẽ gật đầu, nhận lấy bản hợp đồng

Trần Lộ là người thông minh, không cần tôi nói nhiều thì cô ấy đã có thể hiểu rõ ý định của tôi

“Người ủy thác Đỗ Lôi, muốn khiến người ngoại tình với chồng cô ta tự động biến mất.” Tôi nói sơ qua yêu cầu của Đỗ Lôi: “Đây chính là đối tượng ngoại tình.” Tôi đưa bức ảnh và thông tin có liên quan đến kẻ thứ ba mà Đỗ Lôi nói với tôi cho Trần Lộ: “Cụ thể như thế nào, đợi đến ngày kia tôi thu được toàn bộ tin tức thì sẽ đưa ra kế hoạch tiếp theo.” “Được.” Trần Lộ cất kỹ đồ đạc đi, sau đó mặc tạp dề vào đi rửa bát.

Tôi ôm máy tính trở về phòng, hiệu suất làm việc của ông chủ quả nhiên rất cao, tôi load lại một lần nữa, topic kia đã biến mất

Có lẽ bản thân topic này không liên can đến đau khổ, tôi chỉ đơn thuần không muốn để người khác xem được những thứ này

Một người tên Phương Tiểu Vũ đã chết vào mùa hè hai năm trước, người sống sót, chính là một Phương Tiểu Vũ hoàn toàn mới

Tôi muốn chặt đứt sợi dây đã trôi hai chân chị ấy - quá khứ khiến chị ấy không cách nào bước tiếp được, chỉ có như vậy, chị tôi mới có thể có dũng khí bước tiếp về phía trước.

Hôm sau tôi ngủ thẳng đến tận lúc mặt trời lên cao

Sáng sớm Trần Lộ đã ra ngoài, cô ấy để lại một tờ giấy nhắn, nói với tôi là đi gặp một khách hàng tiềm năng, bữa trưa cô ấy đã làm sẵn, đặt trong tủ lạnh rồi

Tôi rửa qua mặt, mở tủ lạnh ra, trong tủ lạnh có một đĩa cơm chiên tôm nõn và một bát canh trứng cà chua

Tôi bẻ ra, bỏ vào lò vi sóng quay nóng, một mình ngồi trước bàn ăn ăn bữa trưa

Không biết làm sao mà bữa trưa này tôi lại ăn rất quạnh quẽ, rõ ràng trước khi Trần Lộ chuyển đến, tôi vẫn luôn sống một mình, tuy rằng lúc đó tôi vẫn thường xuyên ăn com cùng với Hứa Mạch.

Nghĩ tới Hứa Mạch, trái tim tôi bỗng có một cảm giác áp bức nho nhỏ, tôi không khỏi cười khổ một tiếng, quả nhiên khi đối mặt với chuyện này, bất kể bạn có phải người trưởng thành hay không thì cũng sẽ không thể hoàn toàn không để trong lòng được

Không thể tiếp tục liên hệ thường xuyên với Hứa Mạch được nữa, sâu trong nội tâm dần nổi lên một cảm giác tội ác, chị gái đã không còn gì nữa rồi, chị ấy là người thân duy nhất của tôi, tôi không thể nào cướp đi người thân mến chị ấy được

Nhân lúc chị ấy đang ngủ say, mượn thân phận em gái của chị chính là điều quá hèn hạ.

Bất kể ai cũng đều có thể nhìn ra được điểm tốt của Hứa Mạch, chỉ cần chị ấy tỉnh lại, nhất định sẽ phát hiện ra anh ấy mới là người đáng để yêu.

Ăn xong bữa trưa, tôi thay áo ngủ trên người ra, mặc thêm một chiếc áo khoác mỏng khá thoải mái, sau khi trang điểm thêm một chút, tôi cầm lấy chìa khóa xe đi ra ngoài

Nhận được ủy thác của Đỗ Lôi, vậy thì việc đầu tiên phải giải quyết chính là bên thứ ba kia

Những thông tin Đỗ Lôi nói cho tôi hôm qua tôi đã nhớ kỹ toàn bộ, vốn cũng không có bao nhiêu, chị ta chỉ nói người thứ ba kia tên Lưu Thị Đình, mở một cửa hàng bán hoa trên đường dành riêng cho người đi bộ, địa chỉ của tiệm hoa rất dễ nhớ, bởi vì gần tiệm hoa có một trung tâm mua sắm rất lớn.

Khu trung tâm thành phố đó tôi thường xuyên đi qua, thế nên dù có nhắm mắt tôi cũng có thể tìm được đến đích

Tôi đỗ xe ở bãi đỗ dưới hầm, một mình tùy ý đi dạo đến chỗ cửa hàng hoa có tên “Thị Vũ” kia.

Tính ra, kể từ sau ngày 15 tháng Giêng, đã rất nhiều ngày tôi không hề ra ngoài dạo phố rồi, tuy dạo phố một mình hơi buồn tẻ một chút nhưng cũng có được cảm giác tự do không bị bắt cứ ai trôi buộc

Tôi đi dạo dọc đường và mua đồ, cuối cùng lúc tới tiệm hoa Thị Vũ thì trong tay đã đầy ắp túi lớn túi nhỏ

Đập vào mắt là một bức tường toàn hoa tường vi mọc lan, tôi gần hơn để nhìn, không ngờ những đóa tường vi đó lại là thật, mùa này mà chăm sóc được một bức tường hoa đã đủ khiến người ta kinh ngạc rồi

Bên cạnh bức tường hoa đặt một chiếc ghế kiểu dáng cổ xưa, trên ghế có một chậu hoa mà tôi không biết tên.

Trong cửa hàng hoa đang phát một bài hát giai điệu nhẹ nhàng, không có lời, chỉ có tiếng nhạc, gian ngoài cửa cửa hàng ước chừng khoảng hai mươi mét vuông, đặt rất nhiều giỏ hoa cao thấp khác nhau, trên những giỏ hoa đó, đủ các loài hoa thì nhau đua nở, hương thơm mát thơm tận ruột gan mời chào mọi người dừng chân ở nơi đây.

Tầm mắt của tôi quét một vòng, cuối cùng dừng lại trên người một cô gái

Cô ấy ngồi phía sau một loạt giỏ hoa, trong tay cầm một chiếc kéo, đang yên lặng cắt tỉa những cành hoa và cành hoa không hoàn mỹ

Cô ấy rất chăm chú, đến mức có người đi vào mà cũng chưa từng cảm nhận được.

Tôi đứng tại chỗ, ngẩng ngốc nhìn cô gái này.

Tôi từng cho rằng khí chất của mỗi người đều không giống nhau, nhưng phải đến tận lúc này tôi mới biết được, cách nghĩ của tôi không hợp thói thường đến mức nào

Thế giới rộng lớn không thiếu cái lạ, kiểu gì cũng sẽ tìm được những người có khí chất giống nhau

Người con gái đứng cách tôi chưa đầy ba mét này, khí chất của cô ấy giống hệt với chị tôi, tuy khuôn mặt không hề giống nhau, thế nhưng cảm giác họ mang lại cho người khác cực kỳ giống, thế nên chỉ trong thoáng chốc vừa rồi, tôi cứ ngỡ chị gái tôi đang ở đây.

“Ồi, thật có lỗi, không để ý

Cô mua hoa sao?” Có lẽ bởi vì ánh nhìn của tôi quá mức chăm chú nên cuối cùng cô gái đang tỉa hoa cũng ý thức được rằng trong tiệm có thêm một người

Cô ấy bận bịu đặt chiếc kéo tỉa hoa xuống, nở nụ cười đi về phía tôi.

“Đúng vậy, hôm nay tâm trạng không được tốt lắm, muốn mua hoa để giúp mình vui vẻ hơn.” Tôi cũng mỉm cười nhìn cô ấy

Cô gái này chính là người tình của Giang vào trong bức ảnh – Luru Thi Đình, nếu chỉ nhìn vẻ ngoài và khí chất, căn bản không thể nào tưởng tượng ra được cô gái này sẽ làm kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác

“Ừm, có loại hoa nào cô thích không?” “Hoa hồng trắng.” Tầm mắt của tôi chạm vào số hoa hồng trắng vừa mới được bung ra: “Tôi thích hoa hồng trắng.” “Tôi cũng thích hoa hồng trắng.” Luru Thi Đình giờ tay lấy mấy nhành hoa hồng trắng cắm trong ống ra: “Ngôn ngữ loài hoa của hoa hồng trắng là thuần khiết, ngây thơ, rất thích hợp với những cô bé thiện lương.” “Ừm, cô chủ quả thực vô cùng hợp với hoa hồng trắng.” Dáng vẻ cô ấy ôm hoa hồng trắng đứng dưới ánh mặt trời thực sự rất đẹp, khó trách Giang Đào lại đi quan hệ ngoài luồng với cô gái này

“Thật ra tôi cảm thấy, cô rất thích hợp với loại hoa này.” Cô ấy nói xong liền xoay người rút ra một cành hoa rất dài đang cắm trong chiếc ống đặt dưới đất

Đó là hoa tú cầu, hai màu trắng và lam đan xen, tôn lên màu lá xanh biếc, mang đến cho người ta một cảm giác sức sống mạnh mẽ.

“Ngôn ngữ loài hoa của hoa tú cầu là hi vọng và ánh sáng.” Cô ấy nói, đưa đóa tú cầu về phía tôi: “Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã cảm thấy cô chính là người mang đến hi vọng cho người khác.”

Tôi hơi sững sốt, vô thức giờ tay nhận lấy cành hoa trên tay cô ấy

Cầm vào tay thấy lạnh lạnh, chỉ hơi cúi đầu đã có thể nhìn thấy từng bông hoa tú cầu đang nở rộ

Mang đến cho người khác hi vọng ư? Trong lòng tôi suột qua một tiếng thở dài nhẹ nhẹ, mang đến hi vọng cho người khác là thần, mà tôi không phải thần, tôi là ác ma, một ác ma muốn dùng cách thức của mình để lấy lại cân bằng trong cái thế giới rộng lớn này.

Từ trước tới giờ tôi không cảm thấy chuyện mình làm là đúng, thế nhưng người này lại nâng niu đưa tôi một đóa hoa tú cầu, nói cho tôi biết, cảm nhận đầu tiên mà tôi mang đến cho cô ấy, tôi là người mang đến hi vọng cho người khác.

Cô ấy phôi mấy cánh hoa hồng trắng với một số loại hoa khác, cuối cùng bó lại bằng một giấy bọc rất to, đưa cho tôi: “Hi vọng bó hoa này sẽ giúp tâm trạng của cô tốt hơn.”

“Bao nhiêu tiền vậy?” Tôi hỏi.

“Cô đưa tôi 36 đồng là đủ rồi, mấy cành hoa tú cầu này là tôi tặng cô.” Cô ấy cười nói.

“Cảm ơn.” Tôi ôm bó hoa cô ấy gói kỹ càng bằng khuỷu tay mình, đặt cùng với hoa tú cầu mà cô ấy tặng tôi

Nụ cười của Luru Thi Đình mang đến cho người ta một cảm giác cực kỳ thoải mái, nếu không phải cô ấy là kẻ thứ ba mà tôi căm hận nhất, tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ thích cô gái mang đến cho người khác cảm giác tựa như gió xuân này.

Tôi ôm bó hoa quay về bãi đỗ xe, đặt hoa lên trên ghế phụ, sau đó từ từ lái xe ra ngoài

Hiện giờ vẫn còn sớm, chưa phải thời điểm nói những lời khách sáo, tôi lái xe không mục đích trên đường lớn, vì sao thời gian lại trở nên dài đằng đẵng như thế, mỗi một phút một giây trôi đi vô cùng chậm

Tôi dừng xe ở ven đường, lướt qua danh bạ điện thoại một lượt, bỗng chợt phát hiện ra, trong rất nhiều số liên hệ như thế mà tôi lại không tìm ra được nổi một người để đi uống trà chiều với tôi

Vốn dĩ Hà Vũ Phi còn có thể đi cùng tôi, nhưng hiện giờ cô ấy đang giờ làm việc, không phải lúc tan làm thì căn bản sẽ không rảnh rồi

Tiếp tục kéo xuống phía dưới danh bạ, cuối cùng lúc kéo tới chỗ tên Hứa Mạch, tôi bèn ấn tắt đi động, ném sang một bên.

Sắc trời cuối cùng cũng dần tối, từng chiếc đèn neon bắt đầu được bật sáng, sắp sửa tới giờ cao điểm tan làm rồi, tôi lại một lần nữa lái xe vào bãi đỗ, sau đó đi bộ về phía tiệm hoa Thi Vũ.

Con đường vốn rộng rãi cứ như đã bị người nào đó thi triển phép thuật vậy, chỉ một chốc đã trở nên chen chúc náo nhiệt

Con đường dành riêng cho người đi bộ cũng đến thời điểm nhộn nhịp nhất, lúc tôi đi tới tiệm hoa Thi Vũ thì bên trong đã có không ít người đến mua hoa

Những người phụ nữ xinh đẹp trí thức ngồi trong tòa nhà văn phòng một thời gian dài, đến lúc về nhà sẽ theo thói quen mua mấy cành hoa, để tô điểm thêm cho cuộc sống buồn tẻ nhàm chán.

Một mình Luru Thi Đình bận rộn, rõ ràng có phần hơi luống cuống tay chân, tôi đưa tay vỗ vỗ mặt mình, điều chỉnh một khuôn mặt tươi cười vừa đủ độ, bước vào trong

“Cô chủ, lúc chiều tối về cô để quên một thứ ở đây.” Tôi nói

Lúc chiều ra về, tôi cố ý để lại những chiếc túi lớn túi nhỏ trong cửa hàng hoa, cũng chính là để bây giờ có lý do đi vào cửa hàng này

“Đúng rồi, tôi để ở phía sau quầy, tôi còn đang phát sầu không biết làm thế nào mới tìm được cô nữa?” Cô ấy nhìn thấy tôi, ánh mắt sáng lên: “Tôi đi lấy cho cô.” “Thôi từ từ, cô cứ làm việc trước đi đã, tôi cũng đỡ giúp cô một chút nhé.” Tôi xua tay với cô ấy, sau đó giúp cô ấy ứng đối với những vị khách mua hoa kia

Luru Thi Đình quá bận rộn, giờ được tôi giúp đỡ nên cũng không ngăn cản quá mức

Tôi giúp liền một mạch đến bảy rưỡi tối, Luru Thi Đình rất ngại: “Làm phiền cô quá, vốn dĩ trong tiệm có sinh viên đại học làm thêm, nhưng hôm nay cô ấy có việc bận, cho nên mới không tới được, may mà có cô.” “Gọi tôi là Trần Lộ đi.” Tôi cười nói: “Coi như là tạ lễ vì hoa tú cầu đi vậy.”

“Vậy sao được, bận bịu đến tận giờ, khô hết cả nước miếng luôn, đúng rồi, tôi mới có ăn tối nhé.” Cô ấy nói dứt lời bèn cời tạp dề ra, lấy chiếc áo khoác treo trên tường mặc lên người, cũng đưa mấy chiếc túi mua sắm trong quầy hàng cho tôi: “Cô thử kiểm tra xem có thiếu thứ đồ gì không.” “Chắc chắn không thiếu đâu.” Tôi nói: “Hiện giờ cô rời khỏi tiệm không có vấn đề gì sao? Vẫn chưa tới thời gian đóng cửa đúng không?”

“Hôm nay đóng cửa sớm một chút, đi thôi, tôi biết gần đây có một quán đồ nướng ngon lắm” Luru Thi Đình đẩy chậu hoa trước cửa vào trong tiệm, khóa cửa từ phía ngoài xong xuôi, rồi dẫn tôi đi về phía quán đồ nướng mà cô ấy nói.

Tình hữu nghị giữa con gái với nhau thật ra cũng được tạo lập rất dễ, ví dụ như tôi và Luru Thi Đình, đợi chúng tôi ăn xong một nửa số đồ nướng thì đã trò chuyện cực kỳ hợp rơ rồi

Chúng tôi trao đổi số điện thoại cho nhau, thêm bạn trên wechat, thậm chí còn chia sẻ một vài chuyện thú vị.

Rất dễ dàng đã nói tới cái đề tài bạn trai.

“Đây chính là bạn trai của tôi đây.” Cô ấy đưa một bức ảnh trong di động của mình cho tôi xem với vẻ mặt hạnh phúc, người trên ảnh quả thực chính là Giang Đào

Ảnh mặt một người thường có thể dễ lộ ra rất nhiều bí mật, ví dụ như Giang vào trong bức ảnh này, ánh mắt anh ta nhìn thẳng vào ống kính, trong mắt ngập tràn vẻ thâm tình

Giang vào trong bức ảnh có đeo một chiếc nhẫn trên ngón tay, tôi nhìn về phía tay Luru Thi Đình, trên tay cô ấy cũng đang đeo một chiếc nhẫn, hơn nữa là một cặp với chiếc nhẫn Giang Đào đeo trong bức ảnh

“Cô sắp kết hôn rồi à?” Tôi giả bộ ngạc nhiên hỏi: “Chúc mừng chúc mừng.” Khuôn mặt Luru Thi Đình hơi đỏ lên, cô ấy có vẻ thẹn thùng: “Đúng vậy, hai tháng trước anh ấy vừa cầu hôn tôi.” “Thật sự rất hâm mộ cô.” Tôi bắt đầu miệng lưỡi dè dặt: “Tôi không được hạnh phúc như cô, tôi thích một người đàn ông, anh ấy có người mình thích rồi, tôi rất buồn, không biết có nên tiếp tục đến cùng hay không.” “Vậy người anh ta thích cũng thích anh ta chứ?” Luru Thi Đình hỏi.

“Có lẽ là thích, một người tốt đến như vậy, sao lại có người nào không thích kia chứ.” Tôi nói bằng giọng mắt măt

“Vậy thì hết cách rồi.” Ánh mắt Luru Thi Đình nhìn tôi cũng được một chút bi thương: “Tâm trạng cô không tốt là vì chuyện này sao?” “Đúng vậy.” Tôi cảm thấy mình không đi làm diễn viên thì thật đúng là đã lãng phí thiên phú diễn xuất của mình mất rồi

“Tôi rất bối rối, tôi nên từ bỏ hay nên giành lấy anh ấy từ tay người khác đây.” Tôi ngẩng đầu nhìn Luru Thi Đình, tôi muốn chú ý kỹ nét mặt của cô ấy: “Bởi vì tôi thực sự rất yêu anh ấy.” “Tranh đoạt không tốt đâu.” Luru Thi Đình không đồng ý: “Dù sao nếu như hai bên đều có tình cảm với nhau, nếu bị chia rẽ sẽ là một chuyện rất đau khổ

Trần Lộ, trên thế giới này vẫn còn rất nhiều người đàn ông tốt, có lẽ người này không phải người thích hợp nhất với cô, cô xinh đẹp như vậy, nhất định có thể gặp được một người cô thích, mà đồng thời người đó cũng thích cô.”

Những lời mà cô ấy nói khiến trong lòng tôi hơi hoang mang, rõ ràng cô ấy rất khinh thường cái chuyện ngắt hoa lấy chậu này, nếu vậy sao cô ấy lại còn ở bên Giang Đào? Hay là cô ấy căn bản không biết rằng Giang Đào đã kết hôn, nhất định là Giang Đào đã giấu, nếu không thì sao lại xuất hiện tình tiết cầu hôn này.

Nhưng mà rốt cuộc Giang Đào này định thế nào vậy, cầu hôn cũng không phải chuyện đùa cho vui, anh ta đã kết hôn với Đỗ Lôi rồi, tuyệt đối không có khả năng kết hôn với Luru Thi Đình mới đúng chứ

“Không nói đến tới nữa, cô thì sao, ngày kết hôn đã quyết định chưa?” Tôi hỏi

Nếu như Giang Đào chỉ lừa gạt Luru Thi Đình, vậy thì nhất định sẽ không nói ra ngày dự định kết hôn, hoặc cho dù có nói thì cũng sẽ rất qua quýt

“Ừm, lần trước dẫn anh ấy về gặp bố mẹ, cùng ngồi uống trà với hai ông bà, ngày kết hôn đã định vào mừng 6 tháng 3, còn tầm khoảng một tháng nữa.” Nhắc tới hôn sự giữa mình và người yêu, vẻ mặt của Luru Thi Đình cũng trở nên nường nường hơn mấy phần.

Tôi gần như dám khẳng định Luru Thi Đình chắc chắn không biết Giang Đào đã kết hôn rồi, điều này cũng nói lên rằng anh ta nhất định rất yêu Luru Thi Đình, yêu đến độ cam nguyện xây dựng một tòa thành trì mang tên giả dối

“Rất vui khi quen được cô.” Ăn xong xiên nướng, tôi và Luru Thi Đình tạm biệt nhau ở cửa quán đồ nướng, tôi xách theo túi lớn túi nhỏ đi về phía bãi đỗ xe, còn Luru Thi Đình thì chờ Giang Đào tới đón mình.

Chuyện này quả thực quá kỳ lạ, rốt cuộc Giang Đào đang làm cái gì vậy, chẳng lẽ anh ta không sợ chơi đến cuối cùng sẽ mất cả hai sao? Dù sao anh ta muốn kết hôn với Luru Thi Đình thì chắc chắn phải ly hôn với Đỗ Lôi trước, sau đó mới có thể kết hôn được với người khác, Cho đến tận ngày hôm sau tôi mới nhận được tư liệu đầy đủ từ chỗ ông chủ, đến lúc đó tôi mới biết mình đã ngu ngốc đến nhường nào.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 80: Rốt cuộc vận mệnh vẫn mở ra một vài trò đùa dai

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trên đường về nhà, tôi luôn suy nghĩ một vấn đề, đó chính là có phải Đỗ Lôi lừa gạt tôi không, cô ta và Giang vào căn bản không phải là quan hệ vợ chồng

Nhưng khả năng này rất nhỏ, tôi đã nói rất rõ ràng với Đỗ Lôi, tôi sẽ điều tra chân tướng sự thật có phải giống như cô ta nói là chồng của cô ta đang ngoại tình với Luru Thi Đình không

Nếu như sự thật không phải như vậy, mười vạn tệ tiền cọc này sẽ không trả lại.

Đối với kẻ có tiền mà nói, có lẽ mười vạn tệ không tính là gì, nhưng chắc hẳn Đỗ Lôi không có tiền đến mức đó

Đỗ Lôi là người thông minh, người thông minh sẽ không nói loại chuyện chỉ cần điều tra sơ qua một chút là có thể phơi bày lời nói dối như thế này.

Nhất định là có vấn đề ở chỗ nào đó, trực giác của tôi rất chuẩn.

Lúc về đến nhà, Trần Lộ đã làm xong cơm tối, trên bàn trà trước sofa để một bản hợp đồng, tôi thuận tay cầm lên nhìn thoáng qua, hơi bất ngờ: “Cô ký rồi?” “Đúng vậy, hôm nay đi ra ngoài gặp khách hàng.” Trần Lộ đi đến đặt một số tư liệu điều tra trước mặt tôi: “Không phải vài ngày trước tôi thường xuyên đi ra ngoài sao? Chính là điều tra cái này.”

Tôi tiện tay mở ra: “Người ủy thác là đàn ông.”

Vụ Trần Lộ nhận được này thật thú vị, bình thường người vượt quá giới hạn đều là đàn ông, cơ bản đều là phụ nữ gọi điện thoại cho tôi, nhưng điều này cũng không có nghĩa phụ nữ sẽ không vượt quá giới hạn

Cũng giống như ủy thác này của Trần Lộ, người đàn ông là một tác giả có chút danh tiếng, vợ của anh ta và biên tập viên của anh ta đang ở bên nhau, đồng thời rất nhiều dấu hiệu cho thấy, khả năng vô cùng cao là con của anh ta không phải của anh ta, chuyện này rất quá đáng, anh ta cực khổ kiếm tiền, hóa ra là thay người khác nuôi con, hơn nữa gần đây tiền của anh ta đều bị vợ mình chuyển đi.

“Làm được không?” Tôi hỏi.

Trần Lộ cười rất bình tĩnh: “Ừ, chắc hẳn không quá khó.” “Được rồi, cần giúp đỡ thì cứ mở lời.” Tôi vừa nói vừa đặt xấp tài liệu và hộp đồng hồ lên bàn

Trước đó tôi cũng từng có ba quy ước với Trần Lộ, đó chính là ủy thác mà cô ấy nhận nhất định phải có sự đồng ý của tôi

Tôi xem qua một lần tư liệu cô ấy đưa cho tôi, cũng không có vấn đề gì, Trần Lộ là một người có năng lực rất cao, người như thế này làm việc trật tự rõ ràng, căn bản không cần tôi quan tâm nhiều.

Trước mắt điều duy nhất tôi cần quan tâm chính là chuyện của Đỗ Lôi và Giang Đào

Ăn cơm tối xong, tôi tắm nước nóng rồi định đi ngủ thì điện thoại của Hứa Mạch gọi đến

Tôi nhìn hai chữ Hứa Mạch này trên màn hình điện thoại, trong lòng có cảm giác không nói lên lời

Tôi do dự thật lâu, mãi đến khi điện thoại tự ngắt, tôi nhìn điện thoại trở về im lặng, thờ dài một hơi, đồng thời cũng có một cảm giác mất mát không hiểu được

Nếu đổi lại là ngày thường, tôi nhất định sẽ nhận điện thoại của Hứa Mạch đầu tiên.

Rất cuộc vẫn không giống nhau, giữa tôi và Hứa Mạch, có lẽ không cách nào quay trở lại mối quan hệ anh em tốt vô tư ban đầu nữa rồi.

Điện thoại di động im lặng không đến một phút lại vang lên lần nữa, vẫn là Hứa Mạch, tôi suy nghĩ, cuối cùng vẫn tắt máy

Trước khi trong lòng tôi chưa khôi phục lại bình tĩnh, tôi không có ý định liên lạc với Hứa Mạch.

Tôi tắt đèn, kéo chăn mền che mặt mình, không biết có phải cả ngày hôm nay quá mệt mỏi hay không mà tôi dễ dàng chìm vào mộng đẹp

Ngày hôm sau tôi dậy sớm, Trần Lộ đã ra ngoài, người giống như cô ấy cho dù ngủ rất trễ, ngày hôm sau vẫn đều đặn chuẩn xác rời giường lúc bảy giờ, tối ngoại trừ bội phục ra thì cũng không có cảm giác gì

Ăn đồ ăn sáng xong tôi sửa soạn một chút, cầm chìa khóa xe đi xuống lầu, hôm nay là ngày gặp mặt tôi đã hẹn với ông chú.

Qua năm mới, cảnh tượng tiêu điều rốt cuộc đã bị quét sạch sành sanh, chỗ ở của ông chú lập tức trở thành thể ngoại đạo nguyên (1)

Tôi ấn chuông cửa, bà cụ tóc trắng mở cửa cho tôi vào.

(1) Thể ngoại đạo nguyên: ý chỉ những nơi có phong cảnh thiên nhiên tuyệt mỹ, tách biệt với đời

Ông chú mặc áo ngắn tay và quần đùi, lời thôi lếch thếch mà đánh răng, ông chú này đều bắt đầu ngày mới từ giữa trưa.

“Meo...” Lão Bạch ồm ồm vừa kêu vừa cọ cọ vào chân tôi, tôi ngồi xổm xuống ôm Lão Bạch: “Tôi nói nè ông chú, có phải Lão Bạch lại béo lên không, ngày ngày chú đều cho nó ăn cái gì vậy.” “Chắc vậy, tôi cũng cảm thấy gần đây béo lên” Ông chú đánh răng rửa mặt xong, vừa lau mặt vừa đi về phía tôi: “Tôi có nên giảm cân cho Lão Bạch không?” “Không cần, mập mập như thế này cũng rất đáng yêu.” Tôi vuốt ve bộ lông dài của Lão Bạch, không thể không nói, người đàn ông cầu thả như ông chú thật sự đối tốt với Lão Bạch, ai có thể nghĩ đến, con mèo Ragdoll đẹp đến mức có thể xưng là Phạm Băng Băng trong loài mèo này là do một ông chú cà lờ phật phơ nuôi chứ.

Thứ cô cần ở trên bàn, tự đến lấy đi.” Ông chú lau mặt xong, không biết móc một ổ bánh mì từ đâu ra bắt đầu gặm, tôi ôm Lão Bạch đi đến bên bàn, nơi đó để một chiếc túi da trâu

Tôi đặt Lão Bạch xuống, kéo cái ghế ngồi vào, mở chiếc túi da trâu ra

Tư liệu không dày lắm, so với lần tôi thuê ông ấy điều tra Tô Thường Thụy thì mỏng hơn rất nhiều

Tôi mở tư liệu ra, lật từng tờ từng tờ xem, Lão Bạch lại gần ghé lên trên đùi tôi, thoải mái gáy khò khò.

“Chắc chắc.” Tầm mắt của tôi dừng lại trên một trang giấy, đó là trang giấy ghi hộ tịch của Giang Đào, cũng không biết rốt cuộc tại sao ông chú làm được, đến trang hộ tịch cũng tìm được cho tôi

Tuy nhiên đây không phải trọng điểm, trọng điểm là ở trên trang hộ tịch, tình trạng hiện tại của Giang Đào chính là chưa lập gia đình.

“Ông không tìm sai chứ.” Tôi kinh ngạc nhìn về phía ông chú: “Trên này nói Giang Đào vẫn độc thân sao?” “Trăm phần trăm độc thân.” Ông chú ngậm bánh mỳ đi về phía máy vi tính, ngón tay thon dài của ông chủ linh hoạt gõ máy phát lên bàn phím, ông chú này trực tiếp xâm nhập vào hệ thống hộ tịch, ông ấy nghiêng người chỉ vào màn hình máy tính: “Tự đến xem đi.”

Tôi xem kỹ càng, ông chú không lừa tôi, ông ấy cũng không tìm sai, Giang Đào quả thật độc thân.

“Chuyện gì xảy ra thế này.” Tôi có phản không hiểu: “Vậy Đỗ Lôi thì sao? Họ không phải đã kết hôn từ hai năm trước sao?” Hai năm trước, Đỗ Lôi cướp Giang Đào đi từ trong hôn lễ của chị, không lâu sau đó họ cũng kết hôn, đây là lời ngày đó Hứa Mạch nói với tôi

“Đỗ Lôi cũng chưa lập gia đình.” Ông chú nói: “Trong tư liệu cũng có, và đúng rồi.”

Ông chú vỗ đầu một cái, lấy một cái USB từ trong ngăn kéo ra ném cho tôi: “Đây là trong lúc tra tìm tiện tay điều tra được, tôi cảm thấy giao cho cô tốt hơn.” “Cái gì vậy?” Tôi thuận miệng hỏi

“Cô về xem thì biết, coi như là hàng tặng kèm” Ông chú nói xong bèn bận rộn chuyện của mình

Tôi bỏ USB vào trong túi tư liệu, cũng thu gọn chính tề những tư liệu vừa gỡ ra rồi nhét vào trong túi

“Nhận lấy.” Tôi ném một cái phong bì cho ông chú, ông chú giờ tay bắt được: “Thù lao lần này.”

“Cám ơn, bà chủ Phương.” Ông chú cũng không thèm nhìn, trực tiếp ném trên bàn máy vi tính.

“Đi đây.” Tôi cầm túi đứng dậy: “Tạm biệt Lão Bạch, lần sau quay lại thăm mi

Ông chú, sau này có việc tôi sẽ gọi điện thoại cho ông.” Ông chú không trả lời tôi, giờ ngón tay ra dấu OK với tôi.

Tạm biệt đi ra khỏi nhà ông chú, thời gian còn sớm, tôi nhìn thoáng qua túi tư liệu đặt ở ghế phụ, quyết định quay lại viện an dưỡng thăm chị

Chỉ sợ chị vẫn đang ngủ say, nhưng tôi muốn nói cho chị ấy, người phụ nữ tên là Đỗ Lôi kia bây giờ cũng rất thăm.

Dừng xe ở dưới núi, tôi cầm túi tư liệu rồi xuống xe đi bộ, vẫn như trước mua một bó hoa dạ lan ở tiệm hoa dưới chân núi

Tôi chậm rãi đẩy cửa phòng bệnh của chị ra.

Ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ lọt vào trong phòng, tôi đi vào trong, cầm dạ lan vào bình hoa, tôi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường chị, chị đang ngủ say yên lặng tựa như người đẹp ngủ

Người đẹp ngủ trong truyện cổ tích có hoàng tử vừa dũng cảm vừa đẹp trai đến hôn làm nàng tỉnh giấc, nhưng người đẹp ngủ trong hiện thực lại không có cách nào tỉnh lại dễ dàng như vậy

“Chị, chị còn muốn ngủ bao lâu nữa.” Tôi thờ dãi một hơi: “Dùng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời để ngủ, chị thật quá lãng phí”

“Chị biết không? Mấy ngày trước em tiếp nhận một ủy thác, chị nhất định không đoán ra người ủy thác là ai.” Tôi đưa tay nhẹ nhàng sờ vào mặt chị gái: “Chị, em đã từng nghĩ, bất kể là ai làm tổn thương chị, cũng chờ chị tỉnh lại tự mình nói cho em, em sẽ đích thân lấy lại công bằng cho chị

Nhưng mà chị à, thật sự chị ngủ lâu quá, lâu đến mức người kia không chờ được, tự mình tìm đến cửa rồi.”

“Đúng vậy, người ủy thác lần này chính là Đỗ Lôi, người phụ nữ cướp Giang Đào đi.” Tôi nói: “Thật ra chị nên cảm thấy may mắn, vì người đàn ông kia mới chỉ hai năm đã thay lòng

Chị biết người phụ nữ mà anh ta chọn như thế nào không? Nếu như chị biết, nhất định sẽ bật cười, vì người phụ nữ này có khí chất rất giống chị.”

“Hai năm trước, anh ta bị cướp đi trong ngày cử hành hôn lễ với chị, tất cả mọi người đều cho rằng Đỗ Lôi đã kết hôn với Giang Đào, đến Đỗ Lôi cũng tin điều đó không hề nghi ngờ, nhưng trên thực tế họ không kết hôn

Chính xác là bảy tiệc rượu mà thôi, còn về mặt pháp luật, Đỗ Lôi và Giang Đào vẫn là hai người xa lạ.”

“Vi vậy chị à, chị không cần vì loại người này mà từ bỏ cuộc sống của mình, tương lai còn dài, trên đời này còn nhiều đàn ông tốt hơn Giang Đào lắm, nhanh chóng tỉnh lại, nếu như chị không tỉnh lại, đoán chừng không thể nhìn thấy họ đâu đó.” Người làm chị gái tổn thương, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua, dựa vào cái gì mà người làm tổn thương người khác rồi có thể sống tự do tự tại, người bị tổn thương lại phải im lặng mà chết đi chứ, như thế này thật quá bất công

Liên miên nói rất nhiều lời với chị, mãi đến khi không còn gì để nói nữa tôi mới rời khỏi phòng bệnh

Thư Nhã Hân đang đẩy xe đưa một cụ già không tiện đi lại đi dạo trên bãi cỏ, nhìn thấy tôi thì gật đầu mỉm cười với tôi một cái, tôi vẫy tay với cô ấy, quay người rời khỏi viện điều dưỡng.

Sau khi rời khỏi viện điều dưỡng, tôi cũng không về nhà luôn mà lái xe đi vào trung tâm thành phố, bây giờ manh mối cần biết tôi đã biết hết rồi, tiếp theo, bắt đầu làm việc thôi

Thật ra tra ra Đỗ Lôi và Giang vào căn bản không kết hôn, tôi đã có thể trực tiếp đến tìm Đỗ Lôi, dùng tình huống không khớp mà hủy ước hẹn, nhưng tôi không có ý định làm như vậy

Trong tiệm hoa Thi Vũ, Lưu Thi Đình đeo tạp dề đầu đội khăn, vẫn là dáng vẻ “năm tháng tĩnh lặng” như vậy

Tôi đi vào trong tiệm hoa, lần này Lưu Thi Đình lập tức phát hiện ra tôi

“Là cô Trần.” Cô ấy cười cười với tôi: “Hôm qua thật sự cảm ơn cô, hôm nay cô muốn mua gì?” “Tôi muốn trồng một chậu dạ lan.” Tôi nói: “Chỉ là trước đây tôi chưa từng trồng hoa, sợ mua về trồng sẽ bị chết.” “Không đâu, thật ra làm vườn rất đơn giản, chỉ cần bỏ ra kiên nhẫn là được.” Cô ấy đi về phía tôi, dẫn tôi đi đến trước giàn dạ lan: “Đây đều là dạ lan, cô có thể chọn một chậu hợp mắt.”

Trên giàn trồng hoa, những cây dạ lan đó, có một số rất nhỏ, có một số đã nở hoa, tôi đưa tay chỉ vào một chậu dạ lan đã nở hoa: “Tôi lấy chậu này.” “Được.” Cô ấy chuyển chậu hoa dạ lan hương xuống dưới: “Nhớ tưới nước mỗi ngày cho hoa, tuy nhiên không cần tưới quá nhiều, một chút xiu là được rồi.”

Cô ấy tìm bình tưới hoa nhỏ đưa cho tôi: “Cái này dùng để tưới hoa.” “Cám ơn.” Tôi nói: “Tất cả bao nhiêu tiền?”

Lưu Thi Đình nói giả, tôi lập tức trả tiền, khi ôm chậu dạ lan hương ra đến cửa, tôi dừng bước, quay đầu, tôi dùng vẻ mặt vô cùng xoắn xuýt nhìn Lưu Thi Đình: “Tôi có thể hỏi có một chuyện không?”

“Chuyện gì vậy?” Lưu Thi Đình nhìn tôi khó hiểu.

“Thật ra đêm qua sau khi ăn cơm với cô xong đi về, người kia lại tìm tôi.” Tôi vừa nói vừa giả bộ rất do dự.

“Vào trong ngôi một lát đi, dù sao bây giờ chỗ này của tôi cũng không có ai.” Lưu Thi Đình khẽ cười với tôi, tôi liền đặt chậu dạ lan hương xuống rồi ngồi vào chiếc ghế sofa nhỏ trong tiệm hoa.

Lưu Thi Đình rót một cốc nước đưa cho tôi, là nước ấm, cầm trên tay cảm thấy rất ấm áp.

“Bây giờ tôi cảm thấy hơi bối rối, tôi cũng không biết phải làm như thế nào mới phải.” Tôi tò mò xoắn xuýt nhìn Lưu Thi Đình: “Hôm qua nghe lời cô nói, tôi nghĩ rằng tôi từ bỏ sẽ tốt hơn, dù sao người ta lưỡng tính tương duyệt, nếu như tôi không buông bỏ, sẽ khiến người ta chán ghét.”

“Nhưng mà đêm qua anh ta lại gọi điện cho tôi.” Tôi nói: “Anh ta nói anh ta cũng yêu tôi, anh ta sẽ chia tay với bạn gái, sau đó ở bên tôi

Bây giờ tôi phải làm sao?” Lưu Thi Đình hơi sững sốt: “Hả, chuyện này...” “Nếu như là cô, cô sẽ làm như thế nào?” Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ấy hỏi.

“Tôi chắc sẽ không yêu loại người như vậy.” Cô ấy mỉm cười nói, “Có điều anh ta cũng yêu cô, vậy thì thuận theo tự nhiên thôi.” “Thật sự có thể như vậy sao? Họ vốn dĩ đã dự định một tháng nữa kết hôn.” Tôi hỏi: “Chúng tôi yêu nhau không thể nào nhận được lời chúc phúc, tôi nhớ một tháng nữa cô Lưu cũng kết hôn với bạn trai, nếu như lúc này, bạn trai có vì một cô

gái khác mà muốn chia tay với cô, cô có đồng ý không?”

“Hả?” Sau lưng Luru Thi Đình hơi cứng lại, về mặt cô ấy hơi xấu hổ, không ngờ rằng tôi sẽ hỏi vấn đề như thế này.

“Cô chắc chắn sẽ không, mà cũng không có khả năng chúc phúc cho họ, một đoạn tình cảm bắt đầu đã mang theo hận thù, liệu có bền lâu?” Tôi vừa nhìn phản ứng của Luru Thi Đình vừa phỏng đoán, cô ấy có cách nhìn như thế nào với loại hành động chiếm đoạt tình yêu này.

“Bạn trai của tôi không phải là người như vậy

Vì thế giả thiết này không tồn tại.” Cô ấy suy nghĩ rồi trả lời tôi như vậy: “Nhưng mà cô Trần, loại đàn ông dễ dàng thay lòng đổi dạ, vẫn đừng nên yêu

Bởi vì anh ta có thể vì cô mà chia tay với người khác, tương lại có một ngày, khả năng vô cùng cao anh ta sẽ vì một người khác mà chia tay với cô.”

“Vậy sao cô có thể xác định bạn trai của cô nhất định không vì người khác mà chia tay với cô?” Tôi không phục hỏi

“Cô Trần.” Luru Thi Đình hơi tức giận, dù sao tôi hỏi như vậy quả thật hơi đường đột, nhưng việc tôi muốn làm chính là chọc giận cô ấy: “Tôi có lòng tin đối với bạn trai của mình.”

“Có lòng tin là một chuyện, nhưng đôi khi hiện thực cũng không phải vì cô có lòng tin là có thể thuận buồm xuôi gió.” Tôi đặt cốc nước xuống rồi đứng lên: “Cảm ơn trà của cô, còn nữa, cô Luru, tôi cảm thấy cô thật giả dối.”

Sắc mặt Luru Thi Đình lập tức trắng bệch: “Giả dối? Vì sao cô nói tôi như vậy?” Giọng nói của cô ấy rất là tủi thân, thậm chí vành mắt đã đỏ lên rồi, haizz, thật là một con thỏ trắng đáng thương

“Cô luôn miệng nói loại chuyện cướp người yêu của người khác là không có đạo đức, đừng làm chuyện như thế này.” Tôi dừng lại một chút, giọng điệu càng ngày càng lạnh: “Nhưng mà đây không phải là chuyện mà cô đang làm sao?”

“Hả?” Luru Thi Đình cứng lại: “Cô đang nói bậy gì đó..

Sao tôi có thể làm chuyện như thế...”

“Có đôi khi không biết gì cũng là một sai lầm.” Tôi im lặng nhìn vào mắt cô ấy: “Cô Luru, đối với bạn trai của mình, cô hiểu được bao nhiêu?”

“Tôi...” Cô ấy mở to miệng muốn giải thích, nhưng mà không biết có phải lời vừa rồi tôi nói đã kích quá lớn đối với cô ấy không, thế mà nhất thời cô ấy không nói ra lời.

“Cô chỉ hiểu rõ những thứ mà anh ta muốn cho cô hiểu mà thôi.” Tôi thờ dãi một hơi: “Cô Luru, nếu như có thể, tôi thật sự không muốn nói những chuyện này với cô.” Trước khi hiểu rõ con người Luru Thi Đình, tôi có nghĩ đến những thủ đoạn quanh co khiến cô ấy chủ động rời khỏi Giang Đào, tuy nhiên sau khi hiểu rõ cô ấy, tôi cảm thấy không cần phải dùng thủ đoạn quanh co, vì theo những gì mà bây giờ tôi hiểu về Luru Thi Đình, cô ấy là một người có quan điểm rất đúng đắn, tôi chỉ cần khiến cô ấy hiểu rõ người yêu mình là loại người nào, cô ấy sẽ hiểu phải làm như thế nào.

Đương nhiên, làm như vậy cũng là một chút tâm tư riêng của tôi, tôi cảm thấy cô gái như Luru Thi Đình thật sự rất tốt, chỉ là yêu sai người mà thôi

Tôi không hi vọng cô ấy càng lún càng sâu, tôi không hi vọng có người giống như chị gái xuất hiện.

“Nhưng mà tôi không thể không tiếc thay cho cô, vị hôn phu của cô, anh ta đã kết hôn rồi, anh ta là người có gia đình.” Tôi nói thẳng với cô ấy: “Rất xin lỗi, tới đến chỗ này là có dụng ý khác.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Qua rất lâu, Luru Thi Đình mới miễn cưỡng nói ra được một câu.

“Thật ra rất đơn giản, vợ của Giang Đào đến tìm tôi, nhờ tôi nói với cô một tiếng.” Đỗ Lôi yêu cầu với tôi là khiến Luru Thi Đình tự ra đi, đồng thời không quấy rầy đến cô ta và Giang Đào

Dạng người như Luru Thi Đình, biết mình đã làm chuyện gì thì sẽ chủ động biến mất, sẽ không khiến cho bất kỳ ai thêm phiền phức.

Giống như chị gái đáng thương của tôi vậy, bị phản bội, bị tổn thương, đau đớn, tuyệt vọng, cũng không tìm Giang Đào và Đỗ Lôi, chị chọn lựa tự sát

“Điều đó không có khả năng.” Luru Thi Đình thì thào nói, “Nhất định là có chỗ nào đó sai rồi, anh ấy sẽ không lừa tôi, anh ấy cầu hôn với tôi, chúng tôi sắp kết hôn rồi, sẽ không, anh ấy sẽ không lừa tôi.”

“Cô nhìn cái này đi.” Tôi lấy một bức ảnh đặt trước mặt Luru Thi Đình, đó là một tấm hình hôn lễ, cũng không biết ông chú lấy được từ đâu.

Ảnh mặt của Luru Thi Đình rơi trên bức ảnh, cô ấy nhìn rất gắt gao, dường như muốn nhìn thấy người trong bức ảnh vậy

“Tôi muốn đi hỏi anh ấy, tôi muốn chính miệng anh ấy nói những điều này cho tôi!” Cô ấy đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt phát sáng: “Cô Trần, tôi không tin Giang Đào sẽ đối xử với tôi như vậy, tôi rất yêu anh ấy, anh ấy cũng đối xử với tôi rất tốt, chúng tôi thật sự yêu nhau!”

“Quá thật, không tận mắt nhìn thấy, sẽ không có bất kỳ ai tin tưởng.” Tôi khẽ gật đầu, tôi có thể hiểu cô ấy

Dù sao muốn cô ấy từ bỏ một người mà mình rất yêu, sắp kết hôn là một chuyện rất cần dũng cảm, cô ấy yêu anh ta, yêu đến

mức muốn bước vào lễ đường với anh ta, chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với sự nhặt nhẻo và vô vị của cuộc sống sau hôn nhân

Vài ba câu nói của tôi sao có thể khiến cô ấy từ bỏ tình cảm như thế này được chứ.

“Nếu như cô tận mắt nhìn thấy thì sao?” Tôi sẽ không để cho cô ấy đi tìm Giang Đào, như thế không coi là hoàn thành ủy thác của Đỗ Lôi, dù sao cô ta muốn Luru Thi Đình chủ động rời khỏi.

“Nếu như tôi tận mắt nhìn thấy, tôi sẽ ra đi.” Vành mắt cô ấy đỏ au, thật ra cô ấy cũng đã ý thức được gì đó rồi, dù sao giác quan thứ sáu của phụ nữ rất mạnh mẽ

“Đi theo tôi.” Tôi nói: “Tôi đưa cô đi nhìn một lần, Giang Đào mà cô chưa từng biết.”

Tôi gọi điện thoại cho Đỗ Lôi, bảo cô ta một lát nữa đi nhà hàng ăn cơm với Giang Đào, khi đến nơi thì gửi cho tôi định vị là được

Đỗ Lôi là người thông minh, tôi chỉ nói một chút cô ta đã hiểu được dụng ý của tôi

Tôi đứng ở một bên chờ Luru Thi Đình khóa cửa tiệm hoa, tôi nhìn đồng hồ, bây giờ là bốn rưỡi chiều, cũng sắp đến giờ ăn cơm tối rồi

Trên đường đi, Luru Thi Đình im lặng không nói gì, tôi nhìn qua kính chiếu hậu đánh giá cô ấy, cô ấy đang ngơ ngẩn, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Ước chừng qua thêm vài phút, Đỗ Lôi gửi tin nhắn đến cho tôi, đó là tên một nhà hàng u

Đối với những quán ăn ngon trong trung tâm thành phố tôi vẫn khá am hiểu, trước đây thường ra ngoài ăn cơm với Hứa Mạch, hầu như các quán ăn ở trung tâm thành phố chúng tôi đều đã đặt chân đến.

Vì đến đúng vào giờ tan làm, trung tâm thành phố bắt đầu tắc đường, tốc độ đi về phía trước bị chậm lại, tính ra còn kém đi xe đạp

Cũng may mục tiêu không phải quá xa, sau nửa giờ như rùa bò trên đường, cuối cùng tôi cũng dừng xe ở bãi đỗ xe gần quán ăn nhất.

“Lát nữa cho dù xảy ra chuyện gì, tôi hi vọng cô có thể giữ im lặng.” Tôi nói: “Cô Luru, tôi hi vọng cô có thể hiểu.” Luru Thi Đình gật đầu thật nhẹ, từ lúc đó cho đến bây giờ, khuôn mặt cô ấy vẫn đang trong trạng thái trắng bệch

Tôi dẫn Luru Thi Đình vào trong nhà hàng, đây là một nhà hàng u có khung cảnh khá là thanh nhã, lưng ghế cao rất thích hợp giấu người

Tôi chọn một chỗ gần cửa vào, nhưng lại ở vị trí trong góc, vị trí này khá là bình thường, người vào cửa sẽ không chú ý đến nơi này có thêm một người, nhưng từ nơi này lại rất dễ dàng chú ý đến người đi vào.

Tôi gọi phục vụ, muốn một tờ menu, tôi đưa menu đến trước mặt Luru Thi Đình: “Muốn ăn cái gì, gọi mấy món đi, coi như đáp lễ hôm qua cô mời tôi ăn cơm.”

Cô ấy lắc đầu không nói gì

Tôi cũng không ép buộc cô ấy, tôi cầm menu về, trực tiếp báo phục vụ để cử mấy món, cuối cùng chọn một phần bò bít tết, một phần bánh ngọt

Chờ không bao lâu, Đỗ Lôi đã đến rồi, cô ta nói với tôi, cô ta và Giang Đào đã đến ngoài cửa.

Tôi nghiêng đầu định nhìn kỹ một cái, người đàn ông khiến tôi yêu sâu sắc như vậy, rốt cuộc người thật trông như thế nào

Mặc dù đã nhìn thấy ảnh chụp, nhưng đôi khi người thật và ảnh chụp vẫn có khác biệt nhất định.

Tôi nhìn chăm chú ra ngoài, cửa nhà hàng bị đẩy ra, người đi trước là Đỗ Lôi, rõ ràng cô ta đã tốn công trang điểm trước khi đến đây, bản thân vốn có vẻ ngoài xuất sắc, làm vậy càng thêm xinh đẹp bức người, nếu như so sánh chị và Luru Thi Đình giống như một bông hoa hồng trắng, thì Đỗ Lôi chính là hoa hồng đỏ.

Đàn ông luôn luôn do dự giữa hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng, giống như lúc Tô Thường Thụy đối mặt với Hà Vũ Phi và Trương Diệp, cũng sẽ do dự giữa cô gái khéo léo lòng người và hot girl nóng bỏng

Sau khi Đỗ Lôi đi vào, ánh mắt cũng không nhìn ngó nghiêng, theo sau Đỗ Lôi đi vào chính là Giang Đào

Lần đầu tiên nhìn thấy Giang Đào, không thể phủ nhận vẻ ngoài của anh ta rất có tính lừa gạt, nếu như nhỏ hơn mười tuổi, vậy chắc hẳn anh ta chính là hình tượng thiếu niên tỏa nắng được hoan nghênh nhất thời cấp ba, anh ta rất đẹp trai, Đỗ Lôi đứng bên cạnh anh ta còn thấp hơn không chỉ một cái đầu

Khuôn mặt anh ta mỉm cười nhìn Đỗ Lôi, đáy mắt là tình cảm sâu đậm làm thế nào cũng không che giấu được.

Luru Thi Đình không nhận được muốn đứng lên, tôi khẽ liếc nhìn một cái, vội vàng dè cánh tay của cô ấy lại, tôi dùng ánh mắt cảnh cáo cô ấy đừng làm bừa, Luru Thi Đình tuy rất xoắn xuýt, nhưng cuối cùng cũng chọn thỏa hiệp.

“Chồng à, chúng ta ngồi gần cửa sổ đi.” Đỗ Lôi quay đầu nói với Giang Đào

“Được, em muốn ngồi chỗ nào thì ngồi chỗ đó.” Giang Đào nắm tay Đỗ Lôi, bất kỳ ai nhìn hai người ấy đều sẽ cảm thấy động tác của họ rất thân mật, thân mật mà không đến mức quá dính chặt, là một cảm giác rất tự nhiên

Tôi quay đầu nhìn Luru Thi Đình một chút, vừa rồi cô ấy còn rất kích động muốn đứng lên, mà bây giờ cô ấy lại yên lặng không nhúc nhích, ánh mắt ngơ ngác, cũng đúng thôi, sẽ không ai muốn nhìn thấy cảnh tượng này.

Tôi tiếp tục nhìn về phía Đỗ Lôi và Giang Đào, quả nhiên họ ngồi xuống một vị trí gần cửa sổ, vị trí kia cách vị trí của chúng tôi không xa lắm, vào giờ này có không ít người ăn cơm, cũng may đây là nhà hàng Tây, bên trong khá là yên tĩnh.

“Chồng à, lát nữa ăn cơm xong đi mua chiếc dây chuyền kia với em nhé.” Giọng nói của Đỗ Lôi loáng thoáng truyền đến.

“Được, muốn ăn gì?” Giang Đào hỏi

Lúc này phục vụ đến đưa món ăn, bò bít tết của tôi và Luru Thi Đình đến rồi

Luru Thi Đình đỡ đũa nắm dao nĩa, tôi nhìn thấy đáy mắt cô ấy có giọt nước lăn xuống

Cuối cùng như giọt nước tràn ly, cô ấy vừa khóc vừa ăn, vừa ăn vừa khóc.

Tên Giang Đào này cũng thật sự là nghiệp chương, lúc trước đã từ bỏ nữ thần hoa hồng trắng yên tĩnh, lựa chọn một bông hoa hồng đỏ nhiệt tình bốc lửa, vì sao không vui vẻ ở bên cạnh hoa hồng đỏ đi, lại muốn làm hại một bông hoa hồng trắng yếu ớt nữa.

Tôi ngồi đối diện nhìn Luru Thi Đình, có lẽ bây giờ tâm trạng của cô ấy rất giống chị khi bị phản bội

Tôi cảm thấy, để phòng ngừa cô ấy đi theo con đường của chị, tôi không thể bỏ mặc cô ấy không quan tâm như vậy

Khi đó không có ai cứu chị, nhưng ít nhất, tôi có thể thử cứu Luru Thi Đình

Tôi chậm rãi cắt bò bít tết, bò bít tết của nhà hàng này thật sự rất ngon, tôi chậm rãi ăn bò bít tết, mà bên kia, Đỗ Lôi và Giang Đào đã ăn xong

Họ vẫn nắm tay nhau đi tính tiền, họ nắm chặt tay nhau, rõ ràng trên tay đeo nhẫn đôi

Đứa ngốc cũng biết, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Lưu Thi Đình đột nhiên đứng lên, lúc này Giang Đào và Đỗ Lôi đã đẩy cửa ra ngoài

Lưu Thi Đình đi về phía trước mấy bước đuổi theo, tôi từ phía sau bắt lấy cô ấy: “Đừng đi, sẽ chỉ khiến mình lúng túng hơn thôi.” “Nhưng mà..

Nhưng mà...” Giọng nói của cô ấy đang run rẩy, trong đó rốt cuộc ẩn giấu tình cảm như thế nào, có lẽ ngoại trừ cô ấy ra không ai có thể hiểu rõ

Tôi trả tiền, kéo Lưu Thi Đình ra khỏi nhà hàng

Đỗ Lôi và Giang Đào đã sớm mất dạng, Lưu Thi Đình đi theo sau tôi, dường như cuối cùng đã sụp đổ, cô ấy bỗng nhiên ngồi thụp xuống, cứ khóc như một em bé còn chưa lớn bị tui thân trên đường lớn người qua người lại

Tôi đứng tại chỗ không động đậy, tôi biết cảm giác như thế này rất đau, với tư cách là người khiến cô ấy phải chịu như vậy, tôi biết bây giờ nói gì cũng đều thừa thãi.

Trên đường còn rất ít người đi, cách thời gian chúng tôi ra khỏi nhà hàng Tây kia đã hai tiếng, nhưng Lưu Thi Đình vẫn cứ đi, dọc theo đường lớn trong trung tâm thành phố, cô ấy cứ đi không hề quay đầu lại đã hai tiếng rồi

Vì phòng ngừa cô ấy làm việc gì ngốc nghếch, tôi vẫn luôn đi theo sau cô ấy, trên trán tuôn ra đầy mồ hôi, tôi là một người rất ít vận động, đi bộ hơn hai giờ thế này dường như sắp lấy luôn cái mạng nhỏ của tôi mất thôi

“Cô đừng đi nữa.” Tôi thờ hồng học giữ cô ấy lại: “Cô đang muốn đi đến nơi nào?” “Không cần cô lo.” Cô ấy lạnh lùng nói: “Tại sao cô phải đi theo tôi, tôi không muốn cô đi theo tôi, cô yên tâm đi, tôi sẽ biết điều mà biến mất, mặc dù tôi chỉ là một chủ tiệm hoa nho nhỏ nhưng tôi sẽ không làm loại chuyện cướp chồng của người khác

Tôi sẽ không làm phiền họ, tôi sẽ tự biến mất, tôi sẽ nhanh chóng chuyển nhượng cửa hàng cho người khác.” “Sau đó thì sao?” Tôi khẽ hỏi.

“Sau đó tôi sẽ rời khỏi thành phố này.” Cô ấy nói: “Vi vậy cô không cần đi theo tôi, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

“Thế cũng không cần tự hành hạ bản thân như vậy.” Tôi nắm tay cô ấy không buông, cứ đi tiếp như vậy, cũng không biết sẽ đi đến nơi nào

“Tôi không cần có quan tâm!” Cô ấy hét mạnh tay tôi ra: “Cô nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi tự hành hạ hay không hành hạ bản thân thì liên quan gì đến cô! Dù tôi có chết cũng không liên quan đến cô!”

“Đi chết, vậy liên quan đến tôi rồi.” Tôi lạnh nhạt nói: “Tôi sẽ có cảm giác tội lỗi.”

“Vậy cô muốn tôi phải làm sao!” Cảm xúc cô ấy đề nén cuối cùng cũng bạo phát ra: “Tôi có thể làm gì đây, tôi không thể đi làm phiền họ, trong lòng tôi cũng rất khó chịu, tôi chỉ muốn phát tiết một chút, như vậy cũng không được ư? Dù tôi đi chết, đó cũng là tôi tự làm tự chịu, không phải cô đã nói rồi sao? Có đôi khi không biết gì cả cũng là một sai lầm!”

“Tôi là người thứ ba, tôi ghét nhất là loại người này! Tôi không muốn như vậy, tôi thật sự không biết.” Cô ấy nói xong liền khóc òa lên, cơ hồ khóc không thành tiếng, kiểu phá hủy do chính mình nhận ra sẽ khiến một người bị sụp đổ từ trong tim

Tôi đi về phía trước một bước, sau đó giang hai cánh tay ra ôm cô ấy: “Lưu Thi Đình, tôi không cách nào cảm nhận được nỗi đau khổ của cô, nhưng tôi biết có thật sự là một người con gái tốt, thậm chí cô không vì mình mà tìm bất kỳ lý do gì, có thể như thế này đã không dễ dàng gì rồi

Hơn nữa, đây không phải là lỗi của cô, cô hiểu không? Người sai không phải là cô, mà là Giang Đào

Anh ta lừa cô, cô cũng là người bị hại.” “Tôi thật sự rất yêu anh ấy.” Tay của cô ấy ôm chặt ngực mình, giọng nói vỡ vụn khiến người khác đau lòng: “Vi sao tôi lại gặp phải chuyện như thế này.”

“Không phải chỉ có đâu.” Tôi thờ dài một hơi, thật sự tôi không muốn thấy người thứ ba như thế này, vì họ thật sự không làm gì sai, sai lầm duy nhất chính là không phát hiện ra lời lừa đảo của đối phương

Nếu họ biết rõ đối phương có gia đình rồi còn tiếp tục, như vậy tôi có thể dùng ngôn từ chính nghĩa đứng về phía đạo nghĩa mà chỉ trích họ.

Nhưng bây giờ chuyện không phải như vậy, chuyện này người sai rõ ràng là Giang Đào, lại bắt Lưu Thi Đình gánh chịu toàn bộ đau khổ

Đỗ Lôi thật sự là một người phụ nữ khiến người khác chán ghét, mà Giang Đào, kẻ đòi bại siêu cấp này, tôi chỉ hận sao anh ta không sớm bị tai nạn giao thông mà chết đi

Đúng vậy, tôi độc ác nguyên rủa anh ta như vậy đó, nếu như có thể, tôi muốn dùng những lời nói ác độc nhất để công kích người này

Đáng tiếc làm như vậy không có chút ý nghĩa nào, lời chỉ trích căn bản không khiến anh ta đau khổ, loại người này chỉ yêu chính bản thân mình nhất mà thôi.

“Không chỉ mình cô gặp phải chuyện này.” Tôi nhìn vào mắt Lưu Thi Đình nói: “Có một người đã từng bị tổn thương nhiều hơn thế rồi.” “Còn có chuyện quá đáng hơn so với chuyện này sao?” Lưu Thi Đình bật cười một tiếng

“Đi thôi, tôi dẫn cô đi đến một nơi.” Tôi đưa tay vẫy một chiếc taxi, kéo Lưu Thi Đình vào trong.

“Viện điều dưỡng Thanh Sơn.” Tôi nói với tài xế.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Không phải tất cả mối tình đầu đều chịu được thử thách

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Viện điều dưỡng vào ban đêm vô cùng yên tĩnh.

Tôi khẽ đẩy cửa phòng bệnh, bên trong có một chiếc đèn đang chiếu sáng, ánh sáng cũng không chói mắt, là loại ánh sáng trắng rất nhẹ

“Đi vào đi.” Tôi vỗ vai Luru Thi Đình rồi đẩy cô ấy vào phòng

Trên đường đến đây cô ấy rất hoang mang, không hiểu vì sao muộn thế này rồi tôi còn muốn dẫn cô ấy đến nơi này.

Luru Thi Đình chậm rãi đi vào, tầm mắt của cô ấy dừng ở người đang nằm trên giường bệnh, sau đó đứng im ngay tại chỗ, một lúc lâu vẫn không hề nhúc nhích.

Tôi đi qua, giúp chị dếm lại chăn: “Có phải thấy rất kỳ lạ không, người con gái có đáng về gần giống tôi tại sao lại nằm ở nơi này.” “Cô ấy là?” Luru Thi Đình thì thầm hỏi.

“Chị ấy là chị gái của tôi.” Tôi chậm rãi nói, “Rất nhiều người đều cho rằng chị ấy chết rồi, dù tình hình bây giờ của chị ấy cũng không khác người chết là bao, nhưng ít nhất chị ấy còn có thể thở.”

“Người thực vật sao?” Luru Thi Đình kinh ngạc nhìn về phía tôi: “Vi sao...”

“Vi sao lại biến thành như vậy phải không?” Tôi bất đắc dĩ cười: “Vi chị ấy gặp phải sự phản bội và lừa gạt còn tàn nhẫn hơn cô.”

“Hai năm trước, trong ngày hôn lễ của chị tôi, có một người phụ nữ xông vào bữa tiệc, cướp đi chú rể của chị ấy trước mặt tất cả mọi người.” Tôi khẽ nói: “Chắc hẳn cô có thể hiểu rõ tâm trạng của chị ấy, rất đau khổ, rất tuyệt vọng, nhưng không có can đảm trách cứ bất kỳ ai

Cuối cùng chị ấy cắt cổ tay tự sát ở trong phòng tân hôn của khách sạn.” Đồng tử Luru Thi Đình co lại, ánh mắt cô ấy nhìn về phía chị tôi có thêm một cảm xúc không thể hiểu nổi

“Nhưng mà cái chết của chị ấy cũng không ảnh hưởng đến bất kỳ ai, hai người phản bội chị ấy vẫn ở bên nhau, rất nhanh chị ấy đã bị mọi người lãng quên.” Tôi thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Tôi không biết cô có ý nghĩ tìm đến cái chết như thế này không, nhưng tôi khuyên cô đừng làm như vậy

Chị là khiến kẻ thù sung sướng người thân đau đớn mà thôi, trên đời này, không chỉ có một mình Giang Đào, miễn là còn sống, nhất định sẽ gặp người tốt hơn.” “Ừ.” Luru Thi Đình khẽ gật đầu: “Tôi hiểu ý của cô.”

Cô ấy cúi đầu nhìn chị tôi một lúc lâu: “Cô sợ tôi nghĩ quẩn, thật ra tôi không yếu ớt như vậy

Tôi chỉ nhất thời không thể chấp nhận được, cho tới thời gian tôi sẽ nghĩ rõ ràng

Đi thôi, không nên làm phiền chị cô, để cô ấy nghỉ ngơi thật tốt như vậy đi.”

Luru Thi Đình đi ra khỏi phòng bệnh, tôi theo sau cô ấy chậm rãi đi ra ngoài

Nếu như lúc này tôi quay đầu nhìn một lát thì nhất định có thể nhìn thấy ngón tay chị tôi bỗng nhiên cử động

Rời khỏi viện điều dưỡng, tôi dùng app gọi một chiếc taxi, trên đường đi Luru Thi Đình vẫn rất im lặng

Tôi đưa cô ấy đến cửa tiệm hoa, nhà cô ấy ở ngay trên tầng hai tiệm hoa

“Ngủ ngon.” Tôi vẫy tay với cô ấy rồi bảo tài xế chạy về nơi tôi để xe.

Đêm đã rất muộn, trên đường dường như không có người qua lại, đến xe chạy cũng rất ít

Tôi đi xe cũng không nhanh, gió đêm thổi qua cửa sổ vào trong, gió lạnh khiến những suy nghĩ lộn xộn của tôi trở nên tỉnh táo lạ thường

Vi sao? Tôi rõ ràng cảm thấy tôi làm đúng, lần này lại không hề có chút cảm giác thành tựu nào, cũng không thấy thoải mái

Rõ ràng trước kia khiến Tô Thường4Thụy và Trương Diệp chia tay, hoặc là khiến Tô Tiểu Ái rời khỏi Thẩm Thần Đông, tôi đều cảm thấy mình làm rất đúng, thậm chí cảm thấy mình là chúa cứu thế của một số người.

Tôi quá tự đại, cũng quá ngây thơ, rõ ràng đã qua tuổi mơ mộng mà vẫn còn mơ mộng hão huyền làm thân mình.

Ý định ban đầu tôi mở Văn phòng Phần Hồng là vì không để những bất hạnh giống như chị tôi xảy ra nữa, khiến những người làm tổn thương người khác đó phải nhận lấy bài học

Nhưng lần này thì sao? Tôi đã làm tổn thương ai thế này, tôi khiến loại người không hề có ác ý với bất kỳ người nào, tam quan thẳng thắn hơn bất kỳ ai3như Luru Thi Đình phải chịu tổn thương,

Người uy thác tôi là một kẻ cận bã, cô ta vì một kẻ cận bã khác mà chỉ mũi nhọn vào một cô gái hiền lành.

Mặc dù tôi đã nói khoác lác rằng không biết gì cả cũng là một sai lầm, nhưng mà nó cũng là sự thật đúng không? Lập trường của mỗi người khác nhau, căn bản không có cách nào tùy tiện phán xét đúng sai của bất kỳ người nào.

Lần đầu tiên tôi dao động!

Trên thế giới này, có lẽ thật sự không phải là đen trắng rõ ràng, giống như Đỗ Lôi, cô ta đã từng là người thứ ba, lại lấy lập trường của vợ cả khiển trách một người thứ ba khác

Một người là có ý gây ra, một người là không biết chút gì, mà tôi, lập trường của tôi nhất định phải đứng trên lập trường người vợ cả để cân nhắc vấn đề.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy mình đứng ở giữa, không biết rõ cái gì là đúng, cái gì là sai, người xưa có câu rất hay, trẻ con mới xét đúng sai, người lớn chỉ nhìn lợi và hại

Vì vậy mới nói, tôi tự xưng là người trưởng thành giỏi giang cơ trí, trên thực tế cũng chỉ là một đứa bé ấu trĩ nhất thời sao.

Tôi đạp mạnh chân phanh, dừng xe ở ven đường, tôi dùng sức gõ mạnh vào tay lái, trong đêm lạnh vắng vẻ, tiếng còi bên nhọt chói tai xé toạc đêm dài

Tôi nghĩ bây giờ tôi đã hiểu rõ vì sao Hứa Mạch lại ngăn cản tôi nhận ủy thác của Đỗ Lôi, có phải anh ấy đã lường trước rằng xử lý xong ủy thác này, tôi sẽ dao động, sẽ nôn nóng như thế này không

Chắc không phải nhĩ, Hứa Mạch cũng không phải là thần, sao lại biết trước được trong ủy thác này, người thứ ba tôi phải đối mặt là một cô gái yên tĩnh như chị mình chứ

Có lẽ anh ấy chỉ đơn thuần không muốn tôi liên quan đến Đỗ Lôi và Giang Đào thôi, dù sao tôi và chị là song sinh, có lẽ Đỗ Lôi sẽ bị tôi lừa gạt, nhưng Giang Đào ở bên chị bốn năm chắc chắn sẽ không tin tưởng chuyện tôi và Phương Tiểu Vũ không hề có quan hệ thân thích gì.

Trong lòng tôi rối loạn, nếu như trước kia, có lẽ tôi sẽ kéo Hứa Mạch tâm sự, chuyện đến nước này, tôi lại không có cách nào yên tâm thoải mái đi gặp Hứa Mạch nữa rồi.

Tôi ngồi một mình trong xe ngăn người đến hừng đông, khi tia sáng mặt trời đầu tiên phản chiếu trong mắt tôi, bỗng nhiên tôi thấy rất mệt mỏi, rốt cuộc hơn một năm này tôi đang làm gì? Sự kiên trì của tôi có ý nghĩa không? Đối với một số người, có lẽ tôi quá thật giúp đỡ được chút gì đó, nhưng đối với một số người khác, tôi không khác gì một đạo phu.

Tôi khởi động xe rồi vội vã quay đầu xe, lại lái về trung tâm thành phố lần nữa, tôi dùng bữa xe ở ven đường, chạy nhanh về phía cửa tiệm của Lư Thi Đình

Lư Thi Đình ở ngay trên tầng hai của tiệm hoa, tôi rất muốn đi gặp cô ấy, tôi muốn xác định cô ấy vẫn tốt tôi mới có thể yên tâm, nếu như cô ấy nghĩ quần giống như chị, có lẽ cả đời tôi cũng không thể tha thứ cho chính mình

Tôi chạy một mạch đến tiệm hoa, cửa tiệm hoa vẫn đang khóa, tôi giờ tay lên muốn gõ cửa, lại thấy một người từ hẻm nhỏ bên cạnh tiệm hoa đi ra

Là Lư Thi Đình, cô ấy nhìn thấy tôi thì hơi ngạc nhiên

Một tay cô ấy kéo một vali hành lý to đùng, trong tay kia ôm một chậu hoa, trong chậu hoa trồng một cây dạ lan hương.

“Lư Thi Đình.” Trong nháy mắt trái tim tôi quay trở lại, tôi thờ hồng học nhìn cô ấy: “Cô muốn đi đâu?”

“Rời khỏi thành phố này, tôi nơi nào cũng được.” Giọng điệu của cô ấy vô cùng bình tĩnh, cô ấy buông vali xuống, sau đó đặt chậu dạ lan hương ở một bên, cô ấy tháo nhẫn trên ngón tay vô danh xuống, chậm rãi đi đến trước mặt tôi, kéo tay tôi, đặt nhẫn vào trong tay tôi

Cô ấy không nói gì hết, chỉ quay trở về, kéo vali tiếp tục đi về phía trước.

“Lư Thi Đình, cô hận tôi không?” Trong nháy mắt nhìn nhau, tôi không nhận được hỏi câu này.

Bước chân của cô ấy dừng lại, tôi nghe thấy cô ấy có ép giọng nói xuống cực thấp: “Hận cô, chuyện này hẳn là đương nhiên rồi

Nhưng dù sao cũng không cần biết cô vì lý do gì mà hủy hoại cuộc sống của tôi

Thật xin lỗi, tôi không cách nào làm trái lương tâm nói lời cảm ơn với cô, nhưng cô cũng chỉ nói cho tôi biết sự thật, khiến tôi chịu đau đớn khi phải tỉnh dậy từ trong mộng đẹp mà thôi.” Tôi lập tức quay người, nhưng cô ấy đã kéo hành lý bước nhanh về phía trước

Tôi vô thức nhắc chân muốn đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn không thể bước được.

Đuổi theo, có thể làm gì đây? Đứng trên lập trường của cô ấy xem xét, quả thật tôi đã làm chuyện quá quắt đối với cô ấy

Mặc dù quả thật cô ấy vô tình làm người thứ ba, nhưng đó cũng không phải là lỗi của cô ấy.

Tay tôi nắm chặt thành quyền, chiếc nhẫn trong lòng bàn tay bị ép chặt khiến tôi rất đau.

Cho đến bây giờ, tôi chưa bao giờ tiếp xúc với bên thứ ba như thế này, tôi cho rằng người thứ ba trên thế giới đều cùng một dạng, họ có lẽ là Trương Diệp, có lẽ là Tô Tiểu Ái, tất cả đều là người có tâm địa xấu xa

Nhưng trên thế giới này, thật sự người xấu đều là người xấu thuần túy sao?

Chắc không phải như thế đâu, dù Tô Tiểu Ái điều ngoa tùy hứng, cô ta cũng có thể dùng tấm lòng tốt nhất đối xử với một người xa lạ, khi đó tôi tiếp xúc với cô ta thông qua game, không phải tôi không thể cảm nhận được tâm trạng của cô ta

Mỗi người đều rất phức tạp, chính vì vậy, mỗi người đều là một khối lập thể có nhiều mặt khác nhau, không có ai chỉ có một dáng vẻ không hề thay đổi.

Trái tim của tôi có đủ mạnh mẽ không? Tôi thật sự có thể tiếp tục duy trì Văn phòng Phán Hồng không? Sau này tôi sẽ còn gặp phải nhiều người không giống nhau hơn nữa, nghe càng nhiều câu chuyện khác nhau hơn nữa

Mới chỉ một Lư Thi Đình đã khiến tôi thất thố như vậy, khiến cảm giác tội ác của tôi dâng lên mạnh mẽ như vậy, vậy tương lai gặp phải nhiều người giống như Lư Thi Đình hơn, tôi còn có thể tỉnh táo làm tổn thương họ không?

Cho dù..

tôi đứng trên lập trường chính nghĩa.

Mà chính nghĩa rốt cuộc là cái gì, tôi có thật sự hiểu nó không? Suy nghĩ của tôi vô cùng hỗn loạn, không biết có phải vì suốt đêm không ngủ không mà suy nghĩ của tôi không hề rõ rệt, giống như mình chui vào một ngõ cụt tối đen, nghĩ như thế nào cũng chỉ có thể nghĩ tới mức đầu rơi máu chảy mà thôi

Sau khi về đến nhà, tôi tự giam mình trong phòng, tôi vội vàng tắm nước nóng, sau đó kéo chăn mềm, mê mệt ngủ một ngày một đêm

Khi tỉnh lại, bên ngoài đã là đêm tối, điện thoại trong ngăn kéo vang lên, tôi không muốn nhận, rõ ràng trước kia vừa vang lên tôi sẽ lập tức nghe máy ngay.

Chui ra khỏi ổ chăn, không nhìn đến điện thoại di động vẫn đang kêu inh ỏi, mở máy tính ra, tôi tạm thời đóng kết nối của Văn phòng Phán Hồng, bây giờ tôi không thích hợp nhận bất kỳ ủy thác nào, nếu như tôi không thể chịu trách nhiệm với người ủy thác, vậy thì đừng bắt đầu

Còn về phía Đỗ Lôi, tôi giao nhiệm vụ cho Trần Lộ, đồng thời thu lại một nửa số tiền

Trần Lộ phát hiện ra sự bất thường của tôi, tuy nhiên cô ấy cũng không nói thêm gì, chỉ tiếp tục làm chuyện cô ấy phải làm

Cô ấy nhận lấy biên lai, phụ trách khâu cuối cùng.

Trong mấy ngày sa sút tinh thần này, Hứa Mạch vẫn gọi điện thoại đến, tôi không nhận lần nào, tôi chán nản dùng điện thoại lên mạng, tôi nghĩ tôi có thể đi ra ngoài du lịch một chuyến, điều chỉnh trạng thái của mình một chút.

Trong khoảng thời gian này, dường như tôi cũng chưa lúc nào nghỉ ngơi thật tốt, nhất là người mờ ra Văn phòng Phấn Hồng như tôi, liên lạc với đủ loại người, phỏng đoán lòng dạ của những người khác nhau, thật ra những việc này đều rất hao tổn tinh thần.

Tôi dọn dẹp hành lý, để lại cho Trần Lộ một mẫu giấy nhắn, đến điện thoại di động cũng không mang theo mà rời khỏi nhà, tôi muốn để cho mình hoàn toàn yên tĩnh.

Tôi không chọn thành phố náo nhiệt, tôi mua một vé xe đi về phía thôn Hồng.

Trước kia nhìn ảnh tuyên truyền, thôn xóm nhỏ kia yên tĩnh an lành, giống như thế ngoại đào nguyên bị thời gian lãng quên, trần cổ như vậy hẳn rất thích hợp để thả lỏng tâm trạng.

Khi hai chân bước lên mặt đường lát đá xanh, tôi thoải mái thở ra một hơi, sau đó kéo vali đi tìm nhà dân để ở trọ.

Nhà dân tôi ở trọ nằm ngay cạnh hồ Bán Nguyệt, mỗi ngày chuyện duy nhất tôi làm chính là đi đi lại lại bên trong trấn cổ này, trấn nhỏ rất yên tĩnh, vì không phải mùa du lịch nên cũng không có nhiều khách du lịch, chỉ có tốp năm tốp ba học sinh trường mỹ thuật đến nơi này vẽ tranh, đứng trước giá vẽ vẽ tranh tả thực.

Ở thôn Hồng bảy ngày, vì không mang điện thoại di động nên không ai tìm được tôi, vì vậy bảy ngày này, tâm trạng của tôi trở nên bình tĩnh trước nay chưa từng.

Tôi biết, tôi không thể trốn tránh mãi như vậy, tóm lại tôi vẫn phải đối mặt với những người và những chuyện kia.

Tôi nghĩ, đã đến lúc trở về rồi.

Tôi vừa thu dọn hành lý vừa một công đối việc xem TV, trên TV đang thông báo tin tức, trong tin tức đang nói về một vụ tai nạn xe cộ, lúc đầu tôi chỉ tùy tiện liếc nhìn qua, nhưng một cái liếc nhìn như vậy lại khiến tôi cứng ngay tại chỗ.

Đó là một chiếc xe bus đường dài xảy ra chuyện, vừa mới lướt qua một gương mặt xinh đẹp, toàn thân tôi không nhịn được run rẩy, là tôi hoa mắt sao? Tay của tôi nắm chặt lấy quần áo, ánh mắt không nhúc nhích mà xem hình ảnh trên TV.

Tại sao có thể như vậy, vì sao từ trong tin tức này tôi nhìn thấy khuôn mặt của Lư Thi Đình xuất hiện!

Tôi rất muốn gọi điện thoại cho cô ấy, trên TV có một giây xuất hiện khuôn mặt của một người, rất cuộc có phải cô ấy không, nhưng tôi chột ý thức được, vì phòng ngừa người khác quấy rầy, tôi cân nhắc không mang theo điện thoại di động! Trong lòng tôi nóng như lửa đốt chạy xuống lầu, mượn máy tính của bà chủ, vội vàng tìm tai nạn xe cộ lớn xảy ra ngày hôm nay.

Tin tức liên quan hiện ra rất nhanh, tôi click vào, tay nắm chuột của tôi run rẩy kịch liệt, tôi vô cùng cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không có cách nào ngừng run rẩy.

Tôi kéo chuột, rất nhiều cảnh hiện trường của vụ tai nạn hiện ra, trong nhiều hình ảnh như vậy, tôi thật hi vọng không có gương mặt kia, nhưng mà mới kéo được một nửa tôi đã cứng đờ, vì trên màn hình quả thật là khuôn mặt của Lư Thi Đình.

Tại sao có thể như vậy, vì sao lại như vậy? Tôi cảm túi nhỏ chạy ra ngoài, địa điểm xảy ra chuyện là ở Liễu Thành, bây giờ tôi lập tức xuất phát, sáng ngày mai tôi sẽ đến Liễu Thành.

Lòng tôi nóng như lửa đốt, trái tim vẫn luôn thút lại, Lư Thi Đình, cô không được chết, nếu như cô chết, có lẽ cả đời này tôi không thể tha thứ cho mình.

Vì nếu như không phải tôi can dự vào, cô ấy sẽ không chặt vật kéo hành lý rời khỏi thành phố.

Cô ấy rất yêu cửa hàng hoa của mình, mấy lần tôi đi qua, cô ấy đều rất chuyên tâm chăm sóc tất cả, nhưng vì tôi đến, cô ấy không thể không bỏ qua cuộc sống vốn có của mình.

Tôi làm đúng không? Thật sự đúng không? Thật ra, ngay từ lúc biết Đỗ Lôi và Giang Đào không kết hôn, tôi nên từ bỏ ủy thác này, ngay tại lúc đó tôi quá tự tin, thậm chí mang theo ý nghĩ cứu vãn Lư Thi Đình, ý đồ khiến cô ấy rời khỏi Giang Đào, tôi cho rằng người như Giang Đào không đáng để Lư Thi Đình yêu.

Nhưng mà tôi đã quên, có đáng hay không không phải do tôi quyết định, mà phải do chính Lư Thi Đình quyết định.

Tôi phiền não, cả người rối loạn vô cùng, suy nghĩ ban đầu vốn đã bình tĩnh trở lại, vì tin tức kia mà hoàn toàn hỗn loạn.

Cho đến bây giờ, là tôi quá ngây thơ rồi, những lời tôi nói với Hứa Mạch kia chẳng qua là một số quan điểm tự cho là đúng mà thôi, thế mà Hứa Mạch vẫn luôn hỗ trợ theo tôi.

Tôi chạy đến Liễu Thành, tôi không mang điện thoại di động nên chỉ có thể không ngừng tìm người hỏi thăm, tôi nhớ chiếc xe trong tin tức là của công ty Thuận Lữ, tôi trực tiếp đi đến văn phòng chi nhánh của công ty này, cũng may những người kia không làm khó tôi, lập tức đưa tôi đến bệnh viện.

Thời điểm đứng trước phòng bệnh, cả người tôi đều đang run rẩy, tôi hít sâu vài lần, cuối cùng vẫn đẩy cửa phòng bệnh ra.

Đây là một phòng bệnh cho hai người, một bên là giường bệnh trống không, bên còn lại có một người đang ngồi trên giường bệnh.

Lư Thi Đình nhìn tôi kinh ngạc, ánh mắt cô ấy hơi mờ mịt, rõ ràng không hiểu sao tôi lại xuất hiện ở nơi này.

“Lư Thi Đình!” Dưới chân tôi như mọc rễ, đứng trân trân tại chỗ không thể nhúc nhích, tôi cẩn thận kỹ càng đánh giá cô ấy.

Sắc mặt cô ấy tạm ổn, ít nhất ngồi ở nơi đó, không giống dáng vẻ trút hơi cuối cùng, tầm mắt của tôi chuyển xuống dưới, nhìn thấy một cánh tay của cô ấy bị bó bột: “Cô không sao chứ?” “Sao cô lại ở nơi này?” Cuối cùng Lư Thi Đình tỉnh táo lại: “Tôi đương nhiên không có việc gì, chỉ là bị đề gãy tay, không có trở ngại gì?” “Thật xin lỗi.” Tôi cúi đầu, có chút không dám đối mặt với cô ấy.

“Không phải là cô...” Hai mắt Lư Thi Đình mở to: “Cô nhìn thấy tin tức nên đặc biệt đến đây tìm tôi ư?”

Tôi khẽ gật đầu: “Dù sao nếu như có thật sự xảy ra việc gì ngoài ý muốn, có trách nhiệm của tôi.”

Lư Thi Đình hơi sững sốt, lập tức nở nụ cười: “Trách nhiệm của cô? Cô suy nghĩ nhiều rồi, chuyện này không liên quan đến cô.”

Cô không thể chi phối và khống chế chuyện ngoài ý muốn, mà chuyện lớn như vậy xảy ra, tôi chỉ gãy một cánh tay, cũng không có trở ngại gì.” Nhưng mà...” Trong lòng tôi vẫn cảm thấy bất khoan, tuy nhiên nhìn thấy cô ấy không sao, quả thật tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Đến đây ngồi đi, không phải cô muốn đứng ở đó nói chuyện với tôi đấy chứ.” Giọng điệu của Lư Thi Đình rất bình tĩnh, tôi cho rằng cô ấy rất hận tôi, không muốn nhìn thấy tôi.

Thậm chí tôi đã nghĩ kỹ, nếu như cô ấy không muốn gặp tôi, vậy tôi đợi ở bên ngoài, đợi cho đến khi cô ấy đồng ý gặp tôi mới thôi, nhưng mà thái độ của cô ấy lại bình tĩnh vô cùng.

Tôi im lặng đi vào, ngồi xuống chiếc ghế dựa bên cạnh giường bệnh, tôi muốn nói gì đó, nhưng đại não giống như bị chập mạch.

“Nói thật nhé.” Thế mà Lư Thi Đình giải vây giúp tôi: “Trước đó tôi thật sự rất hận cô, chẳng biết tại sao cô lại xuất hiện làm đảo lộn cuộc sống của tôi.

Tất cả kế hoạch trong tương lai của tôi đều bị cô làm rối loạn.” “Có điều những ngày gần đây tôi đi khắp nơi, cũng đã dần dần bình tĩnh lại.” Cô ấy nói đến đây thì hơi dừng lại một chút: “Hôm qua trong nháy mắt xảy ra tai nạn, đầu óc tôi trống rỗng, cảm giác này cô có hiểu được không? Đứng trước sự sống và cái chết, tất cả đều không quan trọng.

Cô nói đúng, không có gì quan trọng hơn việc sống thật tốt.”

“Tôi không có cách nào nói ra lời cảm ơn cô, nghe xong cũng chỉ là một lời nói dối để an ủi người ta, nhưng có thật sự giúp tôi nhìn rõ một người.” Cô ấy nói: “Nếu như cô không nói cho tôi biết, có lẽ tôi vẫn sẽ luôn mơ màng, ôm một giấc mộng đẹp, đợi đến khi giấc mơ bị phá vỡ mới hiểu rõ tất cả đều chỉ là những lời nói dối.”

“Chưa kết hôn.” Trên đường đến đây tôi đã suy nghĩ rất lâu, vẫn quyết định nói cho cô ấy sự thật, không nên để tôi đưa ra lựa chọn, người đưa ra lựa chọn phải là Lư Thi Đình mới đúng.

Giống như úy thác đã hoàn thành trước kia, tuy tôi cũng can thiệp rất nhiều, nhưng mà quyền lựa chọn cuối cùng, toàn bộ đều giao cho đối phương.

Vì hai lần thành công mà tôi đã ngu ngốc, đến mức tự cho là đúng, quyết định thay người khác.

“Thật xin lỗi, tôi nhất định phải thẳng thắn giống cô.” Tôi nói: “Đỗ Lôi và Giang Đào quả thật đã tổ chức hôn lễ và chụp ảnh, thậm chí người lớn hai bên đều cho rằng họ đã kết hôn, nhưng tôi điều tra ra sự thật là họ không đăng ký kết hôn, cũng chính là trên phương diện pháp luật, họ không phải vợ chồng.” “Giang Đào cầu hôn cô, có thể là thật sự muốn ở bên cô.

Nếu như cô yêu anh ta, cô có thể chọn trở về.” Tôi nói.

Lư Thi Đình nghe tôi nói hết, im lặng một lúc lâu, nét mặt của cô ấy giống như muốn cười, nhưng lại cũng giống như muốn khóc, tôi không nói lời nào, chỉ im lặng chờ cô ấy đưa ra quyết định của mình.

“Nếu như vài ngày trước cô nói cho tôi biết chuyện này, có lẽ tôi sẽ không lựa chọn như thế này.” Cô ấy cười, nụ cười như gió thoảng mây bay: “Nhưng mà bây giờ đã không có lựa chọn nữa rồi.

Mỗi cô gái đều kiêu ngạo, tình yêu hoàn chỉnh thì tôi không cần, cho dù yêu một người, tôi cũng không thể vứt bỏ tự tôn của chính mình.” “Vì vậy dù cho họ chưa kết hôn, tôi cũng không quay lại, cô hiểu chứ? Từ khi tôi nhìn thấy họ tay nắm tay đi vào nhà hàng, khi nghe thấy người phụ nữ kia gọi Giang Đào là chồng, tất cả đã không thể quay lại được rồi.” Cô ấy nói.

“Ừ.” Tôi nhẹ nhàng gật đầu: “Vậy thì, tôi đi đây.” Cô ấy khẽ mỉm cười với tôi: “Thuận buồm xuôi gió, chú ý an toàn.”

Tôi đứng lên đi đến cạnh cửa, Lư Thi Đình gọi lại: “Cô Trần.” Tôi quay đầu nhìn cô ấy.

“Có thể cho tôi biết, tên thật của cô là gì không?” Cô ấy khẽ cười hỏi tôi.

“Phùng Hiểu Hiểu.” Tôi không quay đầu lại.

“Tôi không thể chắc chắn khi nào mới có thể tha thứ cho cô, nhưng tôi biết, nhất định có một ngày, tôi có dũng khí trở lại thành phố kia, đồng thời chân thành nói một tiếng cảm ơn với cô.” Cô ấy nói.

Tôi trở tay đóng cửa phòng bệnh lại.

Tôi tự lưu đây mình bảy ngày, cộng thêm thời gian đến Liêu Thành, khi tôi quay về đến nhà đã là chuyện của chín ngày sau.

Khi đặt chân trên mặt đất của thành phố này, tôi bỗng nhiên có cảm giác muốn khóc, rõ ràng mới sống ở đây hơn một năm, nơi này lại giống như biển thành quê hương của tôi vậy, tự nhiên sinh ra tâm trạng phức tạp như trở về quê cũ.

Tôi bắt một chiếc taxi, nhét hành lý vào cốp sau xe, đọc địa chỉ nhà cho tài xế.

Rời nhà nhiều ngày như vậy, cũng không biết Trần Lộ có thuận lợi không, sau khi trở về, chuyện đầu tiên tôi muốn làm chính là nói chuyện với Trần Lộ.

Tuy Lư Thi Đình đã không còn gì trở ngại, nhưng quả thật trong lòng tôi đã dao động.

Lần này không có việc gì, thế lần tiếp theo thì sao? Cho đến bây giờ tôi đều không muốn xảy ra án mạng, mỗi người đều có một chút kính sợ với tính mạng, dù sao cuộc sống ngắn ngủi mấy chục năm, chết đi sẽ không còn gì nữa.

Nhưng khi tôi kéo hành lý lên lầu, lại nhìn thấy một người khác ở trước cửa.

Tôi kéo hành lý đứng ở cửa thang máy, hai chân chậm chạp không cách nào bước về phía trước.

Vì sao Hứa Mạch ở đây, tôi không muốn gặp anh ấy sớm như vậy.

Hứa Mạch cũng đã phát hiện ra tôi, trên khuôn mặt của anh ấy mang đầy nỗi mệt mỏi, khi nhìn thấy tôi, ánh mắt trở nên nghiêm nghị, theo bản năng tôi cảm giác được nguy hiểm, tôi quay người ấn nút xuống dưới của thang máy, nhưng Hứa Mạch lại bắt được tay tôi nhanh hơn một bước.

“Em còn muốn đi đâu nữa.” Giọng nói của anh ấy rất lạnh lẽo mà cứng rắn, chất giọng ấm áp ngày xưa đã không còn: “Bây giờ còn muốn đi đâu nữa?”

“À, em đi ra ngoài du lịch.” Tôi không hề biến sắc, muốn rút tay mình ra, nhưng Hứa Mạch lại nắm rất chặt.

“Buông tay ra trước được không? Nơi này không phải nơi nói chuyện.” Tôi cười nịnh nọt với anh ấy, đây là cửa thang máy, người đến người đi, bị người ta nhìn thấy đang dửng dưng với Hứa Mạch thì suy cho cùng vẫn không hay.

lâm

Hứa Mạch lạnh lùng lườm tôi một cái, sau đó cướp vali hành lý của tôi: “Đi.”

Tôi hậm hực, đành phải đi theo về phía trước, tôi mở cửa nhà ra, Hứa Mạch liền kéo vali của tôi, đang hoảng đi vào trong nhà tôi.

Đặt chìa khóa ở ngăn tủ trước cửa, tôi đổi dép lê đi vào phòng khách

Rồi nhà nhiều ngày như vậy, trong nhà vẫn rất gọn gàng, Trần Lộ là một người bạn cùng nhà quá tốt, cô ấy luôn có thể khiến cuộc sống đầu vào đây.

Hứa Mạch dựa vali của tôi vào tường, sau đó anh ấy ngồi lên ghế sofa, lạnh lùng nhìn tôi, tôi về nếu không nói rõ ràng sẽ nhất định không bỏ qua cho tôi

“Được rồi.” Tôi thì thầm một tiếng, đi vào trong nhà bếp, rót hai cốc nước rồi về phòng khách, đặt một cốc nước trước mặt Hứa Mạch, tôi cầm một cốc nước ngồi xuống một chiếc sofa khác

“Có gì muốn hỏi thì anh hỏi đi.” Tôi quyết tâm liều mạng, không phải chỉ là đối mặt với một Hứa Mạch thôi sao? Lưu Thi Đình tôi cũng đối mặt rồi, đối mặt với Hứa Mạch tôi cũng không sợ sệt nữa.

“Vì sao tránh mặt anh?” Giọng nói của Hứa Mạch rất bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh này lại như ẩn giấu bão táp, sự bình tĩnh này chỉ là biểu hiện giả dối

“Em không trốn tránh anh.” Đánh chết tôi cũng không thừa nhận, bắt đầu đổi trắng thay đen nói lời bịa đặt: “Vài ngày trước tâm trạng của em không được tốt lắm, không muốn ngó ngang đến ai, vì vậy không nghe điện thoại của anh, sau đó không phải em ra ngoài du lịch mấy ngày đó sao, không mang theo điện thoại đi động.”

“Phương Hiểu Hiểu.” Giọng nói của anh ấy đột nhiên trở nên lạnh lẽo hơn, tôi vô thức sợ run cả người, hóa ra người này đáng sợ như vậy sao? Rõ ràng luôn dịu dàng, quả nhiên, người luôn mỉm cười mà nổi giận lên, khi đó chân động khiến trời đất núi rừng cũng phải biến sắc.

“Anh đang hỏi em, vì sao tránh mặt anh?” Đường như anh ấy cắn răng nghiêng lợi hỏi.

“Không phải đã nói rồi sao?” Tôi vẫn có ý đồ ngụy biện.

“Phương Hiểu Hiểu.” Bỗng nhiên thân mình anh ấy nghiêng về phía trước, tay anh ấy chồng vào bàn trà trước mặt tôi, sắc mặt tái xanh: “Nhìn anh giống kẻ ngốc lắm sao?”

Được rồi, nhìn bộ dạng đúng là không thể lừa gạt

“Em thừa nhận, quả thật em đang trốn tránh anh.” Đã không thể lừa gạt, vậy thì đối mặt thôi, dù sao tránh cũng chết không tránh cũng chết

“Phương Hiểu Hiểu, em khá lắm.” Bỗng nhiên anh ấy có chút bất đắc dĩ: “Là anh làm gì sai à? Hay là anh chọc giận gì em, tại sao phải tránh anh, vì sao cố ý không nhận điện thoại của anh!” “Lý do..

Anh thật sự không hiểu sao?” Tôi lẳng lặng nhìn vào mắt anh ấy hỏi: “Hứa Mạch, em cảm thấy, hẳn là anh hiểu rõ.” “Hiểu rõ cái quỷ gì, anh là con giun trong bụng em chắc? Dựa vào đâu mà bảo anh phải hiểu rõ!” Hứa Mạch nói giận

“Em cho rằng em đã nói rất rõ ràng.” Tôi nói: “Hứa Mạch, từ lần đầu tiên gặp anh, vị trí của anh trong lòng em chỉ có một, đó chính là anh rể tương lai.” “Anh có từng thừa nhận không?” Anh ấy giận quá hóa cười: “Phương Hiểu Hiểu, dựa vào cái gì mà em thay anh quyết định, em không cảm thấy như vậy không công bằng sao?”

“Nhưng anh cũng không phủ nhận đúng không?” Khi mới bắt đầu, anh ấy cũng không phủ nhận điểm này, có đôi khi không phủ nhận chính là ngầm thừa nhận: “Anh dám nói, thời điểm em vừa mới quen anh, người anh thích không phải là chị Phương Tiểu Vũ của em không?”

Lông mày Hứa Mạch hơi nhíu lại: “Quả thật anh thích cô ấy, nhưng chuyện này với việc em trốn tránh anh liên quan gì?” “Anh giả bộ hồ đồ cái gì chứ Hứa Mạch.” Tôi tức tới mức thấy buồn cười: “Anh biết cuộc đời em ghét nhất người nào không? Em hận nhất loại người cướp đi tình yêu của người khác.” “Vì vậy đối với em, anh rất thích chị em, thì nghĩa là nhất định anh phải trở thành anh rể em sao?” Anh ấy hỏi lại tôi: “Trên đời này, người anh thích nhiều lắm, vậy phải lấy hết về à?”

“Không phải vậy? Hai người ở bên nhau, yêu thích là tiền đề.” Tôi phản bác

“Yêu thích không phải là tiền đề, yêu thích nhau mới là tiền đề.” Hứa Mạch sửa lại lời tôi: “Hơn nữa, chỉ là cấp độ yêu thích thôi thì không thể ở bên nhau, yêu thích quyết định có muốn tăng thêm một cấp bậc không, còn tình yêu

mới là yếu tố cần thiết quyết định có ở bên nhau không.” “Ngụy biện!” Tôi cười lạnh nói: “Em không tin là anh không có cảm giác gì với chị em.” “Quả thật đã từng có.” Anh ấy rất thẳng thắn: “Nhưng đó là chuyện của bao lâu rồi? Phương Hiểu Hiểu, đó là chuyện trước khi chị em và Giang Đào yêu nhau, anh quả thật đã từng có lòng yên mến đối với cô ấy, nhưng sau này đã dừng lại, đồng thời cũng chỉ là yêu mến, hẳn em phải hiểu anh mới đúng, nếu như đó là người anh yêu, anh sẽ không thờ ơ khi Giang Đào theo đuổi cô ấy.” “Thì ra anh thích một người lại dễ dàng từ bỏ như vậy?” Tôi không muốn tiếp tục nghe anh ấy nói nữa, tôi sợ nghe nữa tôi sẽ dao động: “Hứa Mạch, em không muốn gặp anh, ít nhất trước khi chúng ta trở lại làm bạn bè như trước, em không muốn nhìn thấy anh.”

“Dựa vào đâu mà em tự tiện quyết định như vậy?” Đôi mắt của anh ấy như muốn tóa lửa.

“Không dựa vào gì cả, dù sao không phải anh rất dễ dàng từ bỏ sao? Chuyện này không quan trọng.” “Phương Hiểu Hiểu, anh đã nói, yêu thích chỉ là yếu tố quyết định có nên tiến thêm một bước hiểu thêm về nhau không, mà tình yêu mới là yếu tố quyết định ở bên nhau

Vào lúc đó, anh chỉ từ bỏ một cô gái mà anh có ấn tượng tốt thôi, em cho rằng anh sẽ buông bỏ người anh yêu sao?” Anh nhấn mạnh.

“Vậy anh yêu em à?” Trong lòng tôi kim nén tức giận, sao người này khó chơi như vậy! “Anh yêu em.” Đường như anh ấy lập tức thoát ra.

Trong nháy mắt tôi cũng sợ ở đó, đại não đang chìm vào mê man của tôi tỉnh táo trong nháy mắt

Ông trời ơi, tại sao vừa rồi tôi lại hỏi ra câu ấy, mặc dù chỉ hỏi lại anh ấy, nhưng nhìn thế nào cũng rất không ổn...

Tôi cố gắng như vậy, chính là không muốn để anh ấy nói với tôi ba chữ kia, vì một khi nó ra, có thể đến bạn bè cũng không thể

Mặc kệ nói thế nào, tôi vẫn mãi không thể đối mặt với cảm giác tội ác trong lòng

“Nghe rõ không?” Ánh mắt của anh ấy hùng hổ dọa người, gần từng chữ nói: “Phương Hiểu Hiểu, cần anh nói lần nữa không?” “Không cần.” Tôi đáp lại cực nhanh: “Hứa Mạch, anh không thể như vậy biết không? Anh mau thu hồi lại đi, đây chỉ là ảo giác của anh mà thôi, vì chị em không thể tỉnh lại, anh đang coi em thành chị em.” “Vì vậy, Phương Hiểu Hiểu.” Anh ấy cười tự giễu: “Bình thường biểu hiện của anh quá vô hại, vì vậy em cảm thấy anh ngu ngốc à? Rồi cuộc em lấy đâu ra tự tin mà cho rằng anh coi em là chị em

Tự em nói coi, ngoại trừ khuôn mặt và chiều cao, em có chỗ nào giống cô ấy.”

“Này!” Người này ngốc à? Không nghe ra tôi chỉ đang tìm đường lui cho đề tài này thôi sao? Tôi biểu hiện rõ ràng như vậy, tôi không muốn phát sinh tình cảm vượt quá tình bạn với anh ấy, mặc dù quả thật tôi có tình cảm khác với anh ấy, nhưng điều này không có nghĩa là tôi nguyện ý phát triển chút tình cảm này.

“Anh chưa từng coi em là chị của em, em nghe rõ không?” Nhưng mà Hứa Mạch lại không muốn đường lui này: “Em có thể lấy bất kỳ lý do gì từ chối anh, ngoại trừ lý do này thì lý do gì anh cũng có thể chấp nhận.” “Em không thích anh, lý do này anh có thể chấp nhận rồi chứ!” Tôi quyết định cá chết lười rách

“Phuong Hiểu Hiểu, em lừa quỷ à.” Nhưng mà vốn dĩ Hứa Mạch không tin: “Nếu như vậy, em nhất định sẽ không trốn tránh anh

Phuong Hiểu Hiểu, nói dối không phải là chuyện một đứa bé ngoan nên làm”

“Em khinh, em vốn không phải đứa bé ngoan.” Tôi cứng cổ, định mạnh miệng đến cùng: “Em là người trưởng thành, bé con mới phân chia người tốt và người xấu, người trưởng thành chỉ xem xét lập trường!”

Tôi và Hứa Mạch ăm ỉm đồ mặt tía tai, tuy nội dung cãi cọ vô cùng vi diệu, nhưng mà không ai chịu ai

Ngay lúc chúng tôi ăm ỉ kịch liệt, suýt chút nữa thì đánh nhau, Trần Lộ trở về, cô ấy cầm chìa khóa trong tay, trợn mắt há hốc miệng nhìn tôi và Hứa Mạch.

“Có phải tôi quấy rầy hai người rồi không?” Sắc mặt Trần Lộ phức tạp nói

“Không không?” Tôi vội vàng nói, cũng may Trần Lộ trở về, nếu không sợ rằng chúng tôi cãi nhau đến trời tối luôn

Trần Lộ nhìn tôi, chợt nhớ đến một chuyện: “Đúng rồi, vài ngày trước lúc cô không có nhà, có một nơi tên là viện điều dưỡng Thanh Sơn gọi điện thoại đến, nói là chị cô xuất viện rồi

Cô không mang điện thoại di động, tôi cũng không có cách nào liên lạc với cô.”

“Loảng xoảng...” Chén trà trên tay tôi rơi xuống

Tôi và Hứa Mạch liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy nét mơ hồ và chấn động trong mắt người kia.

“Cô nói cái gì?” Chúng tôi đồng thanh hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phần Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Khi bạn nghĩ mình đang ở trung tâm của thế giới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trên đường tới viện điều dưỡng, tôi vẫn luôn trong trạng thái như người mộng du

Xem Trần Lộ nói gì đi, cô ấy nói chị tôi xuất viện rồi!

Hôm nay không phải là ngày Cá tháng tư đâu nhé, Trần Lộ lại trả lời tôi rằng, cô ấy không nói đùa

Tâm trạng của tôi trở nên kích động, tạm gác lại cuộc cãi vã với Hứa Mạch, tôi và anh gần như ngay lập tức đi xuống tầng, chạy tới viện điều dưỡng.

Hứa Mạch vừa dừng xe, tôi đã khẩn cấp mở cửa xe chạy ra ngoài, chiếc xe đằng sau suýt chút nữa đâm vào tôi, Hứa Mạch bị dọa sợ tới nỗi mặt mũi trắng bệch: “Phuong Hiểu Hiểu, em cẩn thận một chút hộ anh!”

Tôi vẫy tay loạn xạ lên với anh, giờ này tôi đâu còn tâm tư mà để ý tới mấy chuyện này, tôi chỉ muốn liền ngay và lập tức đi tới phòng bệnh của chị, tôi cần xác nhận tất cả những điều này rốt cuộc có thật hay không

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất cả đời này để chạy về phía trước, tôi đẩy mạnh cửa phòng bệnh của chị, nhưng trong phòng bệnh không phải là chị, đó là một cụ già, thấy tôi lo lắng xông vào thì nhìn tôi lấy làm lạ

“Ông à, ông biết người nằm ở đây đi đâu rồi không ạ?” Tôi vẫn thủ trong tuyệt vọng, lay ông cụ hỏi

“Ông không biết đâu, hôm qua ông cũng mới chuyển vào.” Ông cụ bị tôi dọa cho sợ hết hồn.

“Bà chủ Phuong.” Lúc này, giọng của Thư Nhã Hân từ cửa truyền đến, tôi lập tức buông ông cụ ra, nắm chặt Thư Nhã Hân

“Thư Nhã Hân, chị tôi đâu? Chị tôi chị ấy ở đâu rồi?” Tôi vội vàng hỏi.

“Chị của cô đã xuất viện từ bảy ngày trước

Không phải lúc tôi là cô tôi thăm chị có3sao? Sau khi cô đi không bao lâu chị của cô tỉnh lại, cô ấy ở đây mấy ngày, kiểm tra mọi chỉ số bình thường, cô ấy bèn yêu cầu xuất viện.” Thư Nhã Hân nói: “Tôi gọi điện cho cô, gọi thế nào cũng không gọi được, sau đó vẫn tìm được địa chỉ nhà riêng của cô trong hồ sơ tư liệu tại viện điều dưỡng, tôi gọi tới, là cô Trần nghe máy, tôi liền nhờ cô ấy báo chuyện này cho cô biết.”

Nhận được tin chính xác, trong nháy mắt tôi mất hết sức lực, một đôi tay đỡ phía sau lưng tôi, tránh để tôi vì mệt lung mất hết sức lực mà ngã ra đất

“Vậy cô biết chị tôi đi đâu không?” Tôi vội vàng hỏi.

“Chuyện này tôi cũng không rõ, nhưng chị cô có lưu lại số của cô, chắc chị ấy sẽ liên lạc với cô thôi.” Thư Nhã Hân đáp.

Nhất thời tôi có chút dờ khóc dờ cười, xem ra không thể rồi điện thoại ra được, nếu không cẩn thận sẽ bỏ lỡ tin tức rất quan trọng

Tôi đi tìm điều dưỡng trưởng của chị, hỏi cận kề tình trạng của chị, bác sĩ nói chị hồi phục rất tốt, vốn không để lại di chứng gì

Cùng Hứa Mạch ra khỏi viện điều dưỡng, tôi bỗng không biết phải làm thế nào, trước tiên tôi nhớ tới ông chú, nhưng chỉ có một cái tên, ngay cả số điện thoại của chị ấy tôi cũng không biết, tìm người ở một thành phố lớn thế này, quả thật còn khó khăn hơn mò kim đáy bể

Không còn cách nào, chỉ có thể về nhà trước

Hứa Mạch lái xe đưa tôi đến dưới nhà,6tôi khẳng khẳng không muốn anh đưa lên tầng, song Hứa Mạch vốn không phải là người dễ dàng để người ta từ chối.

Sau khi tôi về đến nhà thì vội vàng chạy vào phòng, cầm điện thoại sạc pin rồi khởi động máy

Nhất thời hơn trăm cuộc gọi và tin nhắn ào ào tràn tới điện thoại di động, tôi lướt xem một lát, Thư Nhã Hân gọi cho tôi mười cuộc, Trần Lộ gọi ba cuộc, còn Hứa Mạch là nhiều nhất, gọi bảy tám mười cuộc điện thoại

Tôi cẩn thận soát lại từng cuộc điện thoại, cuối cùng tìm được một dãy số lạ, tôi xem thời gian gọi, chính là ngày chị xuất viện!

Nhất thời tôi trở nên căng thẳng, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, tôi hít thở sâu nhiều lần, cuối cùng quyết định bấm gọi số máy này

Mất mấy4giây là điện thoại được kết nối, trong nháy mắt ấy tôi như ngừng thở, chỉ sợ bỏ lỡ từng câu từng chữ, từng lời nói của người ở đầu dây bên kia.

“Là Hiếu Hiếu à?” Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói dịu dàng, trong nháy mắt tôi đứng bật dậy, từ lúc mới sinh, tôi thật sự được nghe giọng nói của chị.

“Là em, chị, chị ở đâu?” Tôi nghe thấy giọng nói của mình đang run run

“Chị đang xem phim trong rạp chiếu phim.” Chị nói

“Xem phim?” Nhất thời tôi thấy hơi mơ hồ

“Chị xem một mình à?” “Không phải một mình, chị ở cùng Giang Đào.” Ngay sau tin chị xuất viện, tin tức tiếp theo dường như có thể làm người ta nổ tung ngay tại chỗ, vậy mà chị lại nói với giọng vô cùng bình thản.

“Chị ở rạp3nào?” Tôi hỏi

“Em đừng tới, cho chị địa chỉ của em, lát nữa xem phim xong chị sẽ qua tìm em.” Chị nói

Tôi đọc cho chị địa chỉ nhà tôi xong, chị trực tiếp cúp máy

Trong lòng tôi rất vội, bèn gọi điện lại thì chị không nghe

Bây giờ rốt cuộc tôi đã hiểu cảm giác gọi cho đối phương nhưng người kia lại sống chết không nghe rồi

“Chị của em đang ở đâu?” Hứa Mạch thấy vẻ mặt kì lạ của tôi bèn lên tiếng hỏi

“Chị em nói, chị ấy đang xem phim cùng Giang Đào.” Tôi cảm thấy nhất định là có gì đó sai sai, mấy ngày tôi đi vắng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ai có thể nói cho tôi biết được không?

“Em nói là..

cùng Giang Đào?” Hứa Mạch cũng tỏ vẻ khó hiểu, không rõ tại sao chuyện lại diễn biến thế này.

“Đúng vậy, em không nghe lầm.” Tôi gật đầu

“Vậy giờ làm sao đây?” Hứa Mạch hỏi.

“Đợi chị ấy tới tìm em.” Tôi bất đắc dĩ nói

Mỗi phút mỗi giây trôi qua đều trở nên vô cùng khó khăn, suốt hai năm chị nằm hôn mê tôi cũng không gấp gáp như thế

Rốt cuộc chị biết bản thân chị đang làm gì không vậy hả, sao có thể ở cùng Giang Đào, hơn nữa, rõ ràng tôi có để lại địa chỉ nhà cho phía viện điều dưỡng, tại sao chị không tới nhà tôi? Trong đầu có vô số câu hỏi tại sao, dường như rồi tung rồi mù, khi tôi sắp không chịu được nữa, muốn đi thẳng ra ngoài tìm người thì chuông cửa vang lên.

Tôi phóng như một mũi tên xông ra mở cửa thật nhanh.

Ngoài cửa, chị vừa ấn chuông, còn chưa kịp buông tay, đang lộ vẻ kinh ngạc nhìn tôi

Thật sự là chị, chị ấy đang đứng sờ sờ trước mặt tôi, trong nháy mắt mặt tôi ửng hồng, tôi nhào tới ôm chặt lấy chị, tôi buồn bực kể sất tại chị hỏi: “Sao chị cứ chạy lung tung vậy, em lo cho chị chết đi được, chị biết không hả?” Chị nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng tôi, tôi buông tay, kéo chị vào nhà

Hứa Mạch đứng nguyên tại chỗ nhìn chị tôi, anh khẽ mỉm cười gật đầu thật nhẹ

Chị thấy Hứa Mạch ở đây thì hơi kinh ngạc, nhưng chị lại nở nụ cười thân nhiên với anh: “Hứa Mạch, đã lâu không gặp.”

“Đúng là đã lâu không gặp” Hứa Mạch cảm thán một câu

Chỉ chuyện trò vài câu đơn giản rồi chị cũng không để ý tới Hứa Mạch nữa

“Chị, tại sao chị có thể ở cạnh Giang Đào!” Tôi chờ hai người hàn huyên xong, lập tức hỏi vấn đề mà tôi muốn biết đáp án nhất.

“Ừm, nói ra thì rất dài dòng...” Chị định trả lời qua loa cho xong chuyện.

“Vậy cứ từ từ mà nói, dù sao em không vội, em có thời gian nghe chị nói.” Tôi không có ý định để chị lấp liếm cho qua, đùa tôi chắc, đó là Giang Đào, là thủ phạm hại chị biến thành người thực vật! Hai năm trước, anh ta phản bội chị, rốt cuộc chị vẫn chưa chữa, còn đi gặp mặt Giang Đào!

“Được rồi.” Chị thấy không thể trốn tránh được nữa, đành bắt đầu kể từ lúc chị tỉnh lại, dần dần kể lại chuyện xảy ra những ngày qua.

Thì ra hôm đó, lúc tôi đưa Lưu Thi Đình đi gặp chị, chúng tôi có bàn chuyện của Giang Đào, đoán chừng lúc đó, dưới tình huống bị kích thích, cuối cùng ý thức của chị cũng khôi phục lại

Chẳng qua khi ý thức của chị trở lại, chúng tôi đã rời khỏi phòng bệnh rồi

Tối hôm đó tôi vì chuyện của Lưu Thi Đình nên tâm trạng cực kỳ tồi tệ, thế nên tôi tắt máy, không chịu nhận điện thoại của bất kì ai, sau đó tôi thu dọn hành lý ra ngoài du lịch, chị gọi điện cho tôi mãi không được, cũng tạm thời không gọi nữa.

Song trong cả thành phố này, người chị có thể liên lạc đã ít lại càng ít, người chị biết số điện thoại, ngoài tôi ra chỉ còn số của một người nữa

Đúng vậy, đó chính là Giang Đào.

Chị mượn điện thoại của Thư Nhã Hân, gọi điện cho Giang Đào, chị muốn hẹn Giang Đào ra nói chuyện một lát

“Hai người thì có gì mà nói!” Tôi hét lên: “Chị đã quên anh ta đã làm gì với chị à? Hơn nữa cũng hai năm trôi qua rồi, chuyện đến bây giờ còn gì mà nói?” “Hiểu Hiểu.” Chị thờ dài một hơi: “Đối với em thì đúng là đã hai năm trôi qua, nhưng chuyện đó đối với chị chỉ như mới hôm qua thôi

Chị may mắn còn sống, chị muốn gặp anh ta một lần, chuyện giữa bọn chị rồi cuộc vẫn nên có một dấu chấm hết chứ.”

Tôi tức chết mất thôi, nhưng không nói gì nữa, bởi vì chị nói đúng

Thời gian của chị đã ngưng lại từ hai năm trước, mãi tới khi tỉnh lại nó mới một lần nữa khởi động lại

Đối với chúng tôi, những chuyện tồi tệ đã qua được hai năm, nhưng đối với chị, đó vẫn là những ký ức rất sống động

Bị phản bội ngay trong hôn lễ như thế, chị muốn tìm Giang Đào để hỏi cho rõ ràng rồi kết thúc mọi chuyện, đây cũng là suy nghĩ rất bình thường

Chị bấm số của Giang Đào, Giang Đào nhận điện thoại của chị, có vẻ mừng rỡ như điên, anh ta tới thẳng viện điều dưỡng Thanh Sơn đón chị xuất viện

Vì chị đã hôn mê hai năm, mà trước đó chị vẫn đang ở cùng nhà với Giang Đào, nên hiện giờ xuất viện, chị không có chỗ nào để đi.

Giang Đào còn rất ân cần thuê cho chị một khách sạn để chị ổn định, anh ta gần như than thở khóc lóc với chị, anh ta nói mình thật sự có lỗi với chị, ban đầu cũng là lỗi của anh ta, anh ta sẽ không làm như vậy nữa

Tôi và Hứa Mạch nghe thế thì trợn mắt há mồm, Giang Đào này bị làm sao vậy, thế cũng thật kỳ quái

Mặc dù lúc gặp Lưu Thi Đình tôi đã có suy đoán, có phải Giang Đào coi Lưu Thi Đình là thể thân của chị hay không, nên mới muốn lựa chọn cùng cô ấy phát triển đoạn tình cảm ngoài giá thú

Bởi vì khí chất của họ thật sự rất giống nhau

Bây giờ nhìn lại, sự thật hẳn là như vậy

Ban đầu mặc dù Giang Đào chọn Đỗ Lôi, nhưng như thế không phải vì anh ta không yêu chị

Trên đời này có vài người rất tham lam, muốn hoa hồng trắng lại muốn cả hoa hồng đỏ, khi giành được rồi lại không lấy gì làm lạ.

Nhưng vài ngày trước, tôi thấy Giang Đào và Đỗ Lôi đi vào nhà hàng u, rõ ràng anh ta vẫn đối xử với Đỗ Lôi rất tốt, rồi cuộc trái tim của anh ta có mấy ngăn, anh ta cho rằng tim mình là quả quyết hay sao? Nên mới chia làm nhiều múi, mỗi múi là một người khác nhau.

“Chị à, không phải chứ!” Tôi nhìn khuôn mặt mỉm cười của chị, trong lòng có một dự cảm rất xấu: “Chị sẽ không đồng ý với Giang Đào đấy chứ? Chị không thể như vậy, chị không biết đâu, anh ta thật sự không xứng đáng, em đã nói với chị rồi đấy thôi!”

Tôi từ từ kể chuyện của Lưu Thi Đình cho chị nghe: “Con người của anh ta rõ ràng chỉ là một kẻ gặp ai cũng yêu! Chị không thể bị anh ta lừa gạt, chị à, chị không thể lặp lại cùng một sai lầm những hai lần, chị đừng chỉ nhìn vào anh ta, đàn ông tốt trên đời này còn rất nhiều, chị xem!”

Tôi tóm lấy Hứa Mạch: “Ồ đây có một người này!” “Hiểu Hiểu.” Chị thờ dài một hơi: “Em nghĩ đi đâu thế, chị không phủ nhận thật sự chị vẫn còn tình cảm với Giang Đào, dù sao trái tim chị cũng không phải một cái máy, chị đã yêu anh ta bốn năm, sao có thể nói không yêu là không yêu ngay được, nhưng hiện giờ chị và anh ta không phải kiểu quan hệ như em nghĩ đâu.”

“Người như thế nói không yêu là không yêu được ngay chứ làm sao!” Tôi cá giận.

“Hiểu Hiểu, không ai có thể nói không yêu là không yêu ngay được.” Chị hơi bất đắc dĩ.

“Tiểu Vũ, Giang Đào và Đỗ Lôi kết hôn rồi.” Hứa Mạch nhìn chị tôi bằng ánh mắt phức tạp, anh nói: “Năm đó, sau khi em gặp chuyện không may, khoảng chừng ba tháng sau, họ bày tiệc rượu, tuyên bố với toàn thể giới rằng họ kết hôn.”

“Anh thì sao?” Tôi liếc nhìn Hứa Mạch.

“Anh dĩ nhiên là chưa” Hứa Mạch nói như chuyện đương nhiên, hơn nữa còn lộ vẻ ghét bỏ.

“Ừm.” Tôi hài lòng gật gù đầu

“Kết hôn rồi ư?” Sắc mặt chị tái nhợt trong chớp mắt, nhưng rất nhanh chị đã khôi phục trở lại: “Cũng đúng thôi, dù sao khi đó anh ta đã lựa chọn Đỗ Lôi mà.” “Nếu chị đã biết, tại sao không nhất quyết từ chối anh ta!” Tôi không có cách nào hiểu được cách làm của chị

“Vì chị cần thời gian, Hiểu Hiểu, rất nhiều chuyện chị phải từ từ suy nghĩ rõ ràng.” Chị thấp giọng nói

Vì tôi và chị có rất nhiều chuyện muốn nói, nên tôi đuổi thẳng tên Hứa Mạch ngoan cố về nhà, vừa kéo Trần Lộ đi mua thức ăn về, nhìn thấy chị tôi cũng sững sờ một lúc lâu

Mặc dù sinh đôi không phải ly kỳ, nhưng không có nhiều tới mức đâu đâu cũng gặp

“Chị, đây là Trần Lộ.” Tôi bèn giới thiệu một chút: “Trần Lộ, đây là chị của tôi, Phương Tiểu Vũ.”

Trần Lộ cười bắt tay với chị rồi đem thức ăn vào phòng bếp, tôi thì kéo chị ngồi xuống ghế sofa, lúi rúi kể cho chị nghe những chuyện đã xảy ra trong hai năm qua.

Chị luôn yên lặng lắng nghe, chị tôi là người như thế đó

Còn nhớ hồi còn rất nhỏ, chị và tôi cũng thế này, tôi mãi mãi là đứa rất nổi loạn, chị thì vô cùng biết điều hiểu chuyện

Rõ ràng cũng chỉ ra sớm hơn tôi mấy phút thôi mà.

“Chị biết không? Em đã mở một văn phòng Phấn Hồng.” Tôi nói: “Vi em không muốn những kẻ đạo phủ làm tổn thương người khác cứ sống không hề kiêng dè

Em muốn thay những người như chị, đòi lại một phần công bằng

“Hiểu Hiểu thật lợi hại đó.” Chị mỉm cười nói: “Đòi lại là chị thì không làm được đâu.” “Đâu có lợi hại gì.” Thoảng cái tôi nhớ tới Lưu Thi Đình: “Thật ra chị à, em hơi dao động, em không biết em có nên tiếp tục kinh doanh Văn phòng Phấn Hồng hay không nữa.” “Đã xảy ra chuyện gì sao?” “Trần Lộ nghe tôi nói như vậy, bèn hỏi

Lúc trước tôi từng nghĩ, sau khi trở về phải bàn bạc với Trần Lộ, chẳng qua sau đó bị chuyện chị tình lại đánh lạc hướng.

“Ăn cơm trước đi, lát ăn xong chúng ta bàn cụ thể.” Dù sao Văn phòng Phấn Hồng hiện giờ không chỉ có mình tôi, Trần Lộ gia nhập khiến tôi không thể tùy hứng được nữa

Trần Lộ gật đầu, tôi kéo chị tới ngồi xuống trước bàn ăn, ăn tối xong, chị phụ giúp Trần Lộ thu dọn chén bát, cuối cùng nấu ba chén trà sữa gừng bụng tôi.

“Nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cô muốn đóng cửa Văn phòng Phấn Hồng.” Trần Lộ bâng trơ sữa, lẳng lặng nhìn tôi.

“Lần này em nhận ủy thác của Đỗ Lôi.” Tôi thờ dãi một hơi, kể lại tỉ mỉ ủy thác vừa hoàn thành cho chị và Trần Lộ nghe.

“Ước nguyện ban đầu của em là thay những người bị hại như chị lấy lại công bằng, nhưng hiện giờ, em lại trở thành đồng lõa với kẻ ác.” Tâm trạng tôi rất mâu thuẫn: “Đỗ Lôi từng cướp Giang Đào từ tay chị tôi, bản thân cô ta chính là kẻ thứ ba, lại bảo tôi đuổi một người bị hại không hề hay biết gì đi.”

“Tiếp tục kinh doanh văn phòng khẳng định sẽ gặp phải những loại người như thế, tôi không chắc chắn tôi có đủ dũng khí để đối diện với những chuyện này.” Tôi từng nghĩ quá mức ngây thơ, vì lúc trước người tôi phải đối mặt là kiểu như Trương Diệp và Tô Tiểu Ái, đều là kẻ thứ ba có lỗi lầm rất lớn, nếu không chắc tôi đã dao động từ lâu rồi.

Có lẽ ban đầu tôi nên nghe theo lời khuyên của Hứa Mạch, vậy thì sẽ không tự cuốn mình vào những chuyện như bây giờ.

“Cô quên tôi đã nói gì với cô sao?” Trần Lộ chậm rãi nói: “Cô sẽ không xuống địa ngục một mình vì tôi sẽ ở đó cùng cô

Một mình cô không đủ dũng khí đối mặt nhưng vẫn còn tôi mà

Hơn nữa chuyện lần này cô làm cũng không có gì không đúng

Giống như một đứa trẻ giết người, cô có thể nói đứa trẻ không sai ư? Chỉ vì nó là đứa trẻ nên có thể được tha thứ à? Đỗ Lôi và Lưu Thi Đình thì càng dễ lý giải, cứ nghĩ tương tự thế này, là một hung thủ giết người nhưng lương thiện và một tội phạm cùng hung cực ác cũng giết người, hai trường hợp đó chẳng khác gì nhau đâu.”

“Tôi hiểu ý của cô, tôi chỉ không có cách nào đối mặt với cảm giác tội ác trong lòng.” Cảm giác tội ác thật sự là một kẻ làm người ta chán ghét

“Cô không cần cảm thấy có tội, ủy thác lần trước rõ ràng từ đầu tới cuối cô đều giữ vững lý trí, sao lần này lại không được như thế?” Trần Lộ nói lời lẽ sâu xa: “Hiểu Hiểu, cô xác định không có nguyên nhân nào khác chứ? Thật ra thì gần đây trạng thái của cô không bình thường, có phần xử trí theo cảm tính đó.”

Tôi quay mặt đi, giả vờ nghe không hiểu lời Trần Lộ nói

Tôi biết, có ấy đang ám chỉ chuyện giữa tôi và Hứa Mạch đã ảnh hưởng tới tâm trạng của tôi.

“Tóm lại, cô suy nghĩ thật kĩ xem văn phòng có tiếp tục hoạt động hay không, cô mới là chủ, nếu cô nói không, cùng lắm tôi cũng thấy thật đáng tiếc thôi, nhưng sẽ không ngăn cản quyết định của cô.” Trần Lộ nói xong, về thẳng phòng mình

“Chị ơi, em không ngủ được, trong lòng hỗn loạn

Mấy ngày qua, cảm xúc lên xuống thất thường, em cảm thấy rõ, hiện tại em vẫn còn phấn khích quá.” “Ừ, chị cũng không ngủ được” Chị tôi nói.

“Vậy thì chúng ta nói chuyện một lát đi.” Tôi rù rù: “Chị ơi, chị ở lại đây với em, đừng đi tìm Giang Đào nữa.” “Được thôi, dù sao tạm thời chị cũng chẳng biết đi đâu, hơn nữa cũng không có việc làm.” Chị tự giễu.

“Tại sao chị lại thích Giang Đào kia chứ?” Tôi thật sự không thể hiểu được điều này, “Mắt nhìn người của chị kém quá đi thôi, nếu như ban đầu chị chọn Hứa Mạch, thì chắc chắn hiện tại sẽ không rơi vào tình cảnh này.” “Hứa Mạch ư?” Chị hơi sùng sốt, “Tại sao em lại nhắc đến Hứa Mạch chứ?” “Ài da..” Tôi thấy hơi bất ngờ, “Chị không biết sao? Năm ấy, Hứa Mạch thích chị lắm

Mà em quên nói với chị, chính anh ấy đã đưa chị đi bệnh viện

Nếu không có anh ấy, có khi chị chết rồi ấy chứ.” “Vậy ư?” Chị thờ dãi nói, “Khi nào gặp anh ấy, chị phải nói lời cảm ơn thật từ tế với anh ấy mới được.”

“Chị.” Tôi cầm tay chị tôi, “Chị đừng làm những chuyện điên rồ nữa

Chị nghĩ xem, trên đời này em chỉ còn duy nhất một người thân là chị, nếu chị cũng bỏ em mà đi thì em phải làm sao? Em bị bắt nạt thì biết tìm ai để làm nũng bấy giờ!”

“Ừ, chị sẽ không làm vậy nữa đâu

Chị chỉ đủ can đảm tự tử một lần thôi, vì khi đó..

Chị cảm thấy quá chán nản, cảm thấy sống khổ quá em ạ, chết đi được thì tốt biết bao nhiêu, cũng sẽ không cảm thấy buồn đau gì nữa...” Chị tôi khẽ nói, đưa tay xoa đầu tôi, “Chị xin lỗi Hiểu Hiểu, chị đã để em lo lắng

Em vì chị nên mới quyết định mở Văn phòng Phấn Hồng”

“Vâng.” Tôi vùi đầu vào lòng chị, hồi tưởng về thời ấu thơ, cứ nằm trong lòng chị là tôi thấy thật yên tâm, mọi buồn phiền đều tan biến hết, “Em không muốn nhìn người khác bị tổn thương giống như chị đâm ra nghĩ quẩn mà tự tử

Chị có biết không? Thương vụ đầu tiên sau khi văn phòng khai trương là một người phụ nữ đáng thương, cô ấy bị ép đến nỗi tự tử

Nếu không phải em đến kịp thời, thì bây giờ cô ấy đã chẳng còn trên đời rồi.”

Vậy là tôi kể cho chị nghe chuyện của Hà Vũ Phi

Tôi hy vọng chị tôi mau chóng thoát khỏi nỗi ám ảnh mà tên Giang Đào kia đã gây ra.

“Chị biết không, bây giờ cuộc sống của Hà Vũ Phi rất ổn

Ngày nào cô ấy cũng đều rất hạnh phúc, chồng cô ấy rất tốt với cô ấy

Thật ra, nếu yêu đúng người rồi thì sẽ không bị tổn thương nữa

Vậy nên, chị chỉ làm sai một việc, đó là yêu sai người thôi.” Tôi nhẹ nhàng khuyên, “Chị ơi, cuộc đời dài như thế, chị không nhất thiết phải hết lòng hết dạ yêu một người không xứng đáng!”

“Chị hiểu ý em rồi, Hiểu Hiểu ạ.” Chị nói, giọng đầy bất lực

“Nhưng chị không thể bảo không yêu nữa là không yêu luôn được

Chị cũng biết mình vô dụng, vì chuyện đã đến nước này mà vẫn còn kém cỏi như thế, vẫn yêu Giang Đào!”

“Vậy nên em mới nói chứ

Rất cuộc chị thích anh ta ở chỗ nào? Chị thử để mắt đến những người đàn ông khác đi, ví dụ như Hứa Mạch ấy

Em đã quan sát anh ấy lâu rồi, anh ấy là người đàn ông tốt có thể tin cậy được

Nếu như chị chọn Hứa Mạch thì nhất định chị sẽ hạnh phúc.” Tôi nói hết nước hết cái để gán Hứa Mạch cho chị

Vì trong mắt tôi, Hứa Mạch rất ổn

Nếu chị tôi và Hứa Mạch ở bên nhau, chắc chắn cả đời chị sẽ hạnh phúc.

“Ôi cô em gái ngốc nghếch của chị, có phải ai ở bên nhau cũng hạnh phúc được đâu!” Chị cười nói

“Điều kiện tiên quyết đó là hai người phải yêu nhau

Nếu như một người không yêu người còn lại, mà vẫn cứ cố ép ở bên nhau, thì chỉ càng thêm bất hạnh thôi.” “Thế thì chị cố gắng yêu Hứa Mạch là được rồi đấy thôi.” Thế là tôi vẫn cố sống cố chết thuyết phục chị tôi yêu người khác đi, thay vì tên Giang Đào ấy

“Thế làm sao em khẳng định được Hứa Mạch yêu chị chứ?” Chị hỏi, “Hiểu Hiểu ơi, Hứa Mạch không yêu chị, có lẽ anh ấy từng có cảm tình với chị, nhưng cảm tình ấy không phải là tình yêu

Thực ra chị để ý thấy rồi, người Hứa Mạch yêu là em đó!”

Sống lưng tôi chột cứng đờ, “Tại sao chị lại nghĩ như thế?” “Thì chị thấy cái cách anh ấy nhìn em, Hiểu Hiểu ạ

Có hai thứ cảm xúc, tình yêu và căm ghét, thì có muốn giấu cũng khó mà giấu được.” Chị cốc đầu tôi

“Vì thế, em đừng có mà gán ghép bừa bãi, chị và Hứa Mạch không thể yêu nhau đâu.”

“Tại sao lại không thể ạ?” Tôi đã kiên trì những hai năm, hai năm trời nay, lúc nào tôi cũng nghĩ là Hứa Mạch và chị tôi rồi sẽ về bên nhau

Anh ấy chính là anh rể trong lòng tôi mất rồi

“Chị ạ, tình cảm của con người rồi cũng sẽ thay đổi thôi.”

“Thế nên là em muốn để anh ấy thay lòng đổi dạ à? Để anh ấy chuyển sang yêu chị à?” Chị tôi nhẹ nhàng đáp

“Hiểu Hiểu à, trong lòng em, chị là đứa ngay cả hạnh phúc của mình cũng phải chờ em gái mình nhường lại cho hay sao?” “Em không có ý đó...” Tôi dứt khoát phủ nhận

“Hiểu Hiểu, tại sao em lại trốn tránh? Đầu phải em không có cảm tình gì với Hứa Mạch

Tại sao lại cần đem chị ra làm cái có nhĩ? Đúng là đồ nhất gan, em lo sợ nên mới đem người khác ra làm cái có chứ gì?” Chị cứ nói giọng đều đều như thế, mà nói lời nào trúng tim đen tôi ấy.

Quả nhiên là chị Phương Tiểu Vũ, người chị sinh đôi của tôi, chị vẫn là người hiểu tôi nhất thế giới này

Từng lời của chị đều trúng tim đen của tôi, vạch trần những lời nói dối của tôi

Những lời nói dối ấy đâu chỉ để lừa người khác, chúng cũng là những lời tôi dùng để tự lừa dối bản thân mà thôi.

Từ trước tới nay, lúc nào tôi cũng cố chấp coi Hứa Mạch là “vật sở hữu” của chị tôi

Những hoá ra, tôi chỉ đang cố tìm cho được một lý do để mà hết đường suy nghĩ lung tung.

“Hiểu Hiểu, em sợ cái gì chứ?” Chị hỏi

“Chính em đã nói: Hãy tin vào phán đoán của bản thân; rồi tương lai dài lắm, sẽ gặp rất nhiều người khác

Thế tại sao chính em lại không tin?” Quả thật vậy, lâu nay tôi vẫn cố thuyết phục người khác tin mình, mà hoá ra chính mình lại chẳng tin! “Thôi ngủ đi.” Chị vỗ về sau lưng tôi, như thể đang dỗ tôi ngủ những ngày còn tâm bé.

Trong cảm giác ảm áp đó, tôi nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc mơ đẹp.

Tôi ngủ thẳng một mạch liền tới lúc mặt trời đã lên cao

Khi tôi tỉnh giấc, chị tôi đã thức dậy từ lâu

Tôi mặc quần áo, rời giường, nhưng không tìm thấy chị tôi ở trong nhà

Tôi chợt nghĩ, liệu chị có đi gặp Giang Đào hay không? Tôi càng nghĩ càng thấy nghi, vội vàng rút điện thoại, bấm số gọi chị tôi.

“Chị vừa đi đâu đấy?” Tôi vội hỏi.

“Chị gặp Giang Đào lấy vài thứ đồ đạc.” Từ đầu bên kia, chị trả lời, lẫn một chút âm thanh huyền ảo, “Được rồi, để sau nói nhé, chị gác máy đây.”

“Chị ơi chờ đã!” Tôi hơi nóng lòng, mà chị tôi lại cúp điện thoại mất rồi

Chị ấy gặp Giang Đào để lấy đồ phải không nhỉ? Ôi chị ấy gặp Giang Đào để lấy đồ gì kia chứ! Chị ơi, rốt cuộc chị có hiểu không, người như Giang Đào không hề đáng được chị yêu

Những lúc như thế này, tôi thật sự hy vọng trên đời thật sự có thuốc vong tình, uống vào một cái là hết yêu

Thật đáng tiếc, thứ thuốc như thế này, chắc không ai phát minh ra được.

Tôi vút điện thoại sang bên, ôm máy tính nằm uòn ra ghế sofa

Thế nhưng lại có người tới quấy rối, nhấn chuông cửa

Chắc hẳn là người giao hàng, tôi buông máy tính ra mở cửa

“Anh đến đây làm gì?” Theo thói quen tôi định đóng cửa lại, thế nhưng tên kia nhanh tay nhanh mắt đã kịp đẩy cửa ra, nghiêng người đi vào

Hoá ra đến tìm tôi không phải người giao hàng, mà là kẻ luôn gây phiền phức cho tôi - Hứa Mạch.

“Anh tới kêu em đi ăn trưa.” Hứa Mạch nói như thể lẽ đương nhiên

Tôi nhìn anh

Con người này thật có bản lĩnh, khiến cho lúc nào tôi gặp anh cũng đều không giận dỗi gì được

Những lời nên nói tôi đã nói hết rồi, thế nhưng con người này dường như chẳng để ý đến những lời nói ấy

“Nhưng em không muốn ra khỏi nhà.” Tôi cứ muốn làm ngược lại với anh ấy đấy

“Vậy thì em muốn ăn gì anh làm cho.” Câu trả lời này của anh cũng khiến tôi hết nước mà giận dỗi

“Tùy anh!” Tôi yếu ớt nói, quay trở về cái ổ trên ghế sofa

“Em định làm thế nào?” Hứa Mạch đi theo tôi, ngồi xuống cạnh tôi

Tôi giờ chân định đạp anh đi, nào ngờ anh dè luôn chân tôi xuống, rồi có vùng vẫy thế nào chân tôi cũng không thoát ra được.

“Cái gì làm như thế nào cơ?” Tôi nhìn anh đầy mơ hồ

“Chuyện chị gái em và Giang Đào ấy.” Hứa Mạch nhắc

“Không biết nữa, tất cả đều do chị ấy quyết định thôi

Nhưng mà dù có thế nào đi chăng nữa, thì chắc chắn em không thể để cho chị em và Giang Đào tiếp tục ở bên nhau!” Tôi cắn giận nghiến răng

Nếu có thể, tôi rất muốn đập cho Giang vào một trận toi bời, để anh ta cút cho càng xa càng tốt.

“Em không tò mò chị gái em và Giang Đào đang làm gì hả?” Hứa Mạch nhìn tôi, cười mà như không cười

Tôi ôm máy tính bật dậy

“Anh biết hai người họ đang ở đâu à?”

“Thay quần áo đi, cho em năm phút.” Hứa Mạch nói

Tôi lập tức bỏ máy tính, chạy về phòng thay quần áo

Tôi hoàn toàn không nghĩ ngờ gì Hứa Mạch, bởi vì trước giờ, anh luôn là người nói được là làm được

Nếu anh đã hỏi tôi như vậy thì chắc chắn anh biết tung tích của chị tôi và Giang Đào

“Nhanh đi thôi!” Bây giờ thì đến lượt tôi giục Hứa Mạch

Hứa Mạch chậm chậm dừng xe lại tại một nhà hàng đồ ăn Trung Hoa

“Xuống xe đi.”

“Không phải là đang đi tìm chị gái em à?” Tôi trừng mắt với anh

“Đi ăn trưa trước, ăn xong rồi đi

Đói bụng là không đi nổi nữa đâu.” Hứa Mạch cứ bình chân như vại mà nói vậy.

Cũng hết cách, anh đã đưa tôi đến đây rồi, mà bây giờ cũng là giờ ăn trưa, nên tôi đành tạm thời gác lại chuyện chị tôi, đi vào nhà hàng với Hứa Mạch.

“Em bảo này, anh có thật là biết chị em ở đâu không? Anh không lừa em đấy chứ?” Sau khi chọn món xong, tôi nhìn anh, lòng đầy nghi ngờ mà hỏi vậy

“Không lừa em đâu, hai người họ chắc chỉ đi có một nơi kia thôi.” Hứa Mạch nói, có vẻ hết sức chắc chắn.

Lúc này, món ăn đã được dọn lên

Tôi cầm đũa lên, không thèm nói nhảm với Hứa Mạch nữa

Cuối cùng cũng xong bữa trưa, Hứa Mạch lái xe về một hướng khác trong thành phố

Thực ra, tôi rất nghi ngờ rằng anh ấy sẽ tìm ra chị tôi

Vì dù sao, anh đâu có gái mấy nghe trộm lên người chị ấy, thế nên làm sao anh biết bọn họ ở đâu được.

Cánh vật phía trước thừa thốt dần

Lái xe lên trước một đoạn ngắn thì thấy nhiều nhà cửa hơn rất nhiều

Đây là một thành phố đại học

Trước kia, đây là khu đất hoang, còn bây giờ đã thay thế bằng nhà lầu

Tôi chưa hiểu tại sao Hứa Mạch lại đưa tôi tới đây.

*Thành phố đại học: Quần thể kiến trúc bao gồm trường đại học và các khu vực xung quanh trường đại học, được quy hoạch tập trung thành một thị trấn quy mô lớn

“Đây là trường đại học chị gái em theo học trước đây.” Lần này, chưa để tôi kịp hỏi, anh đã kể cho tôi rồi

Anh từ từ dừng xe ở bãi đậu xe

Tôi theo sau anh, xuống xe

Ngày xưa Hứa Mạch cũng học trường này, nhưng so với chị tôi, anh lớn hơn

Khi đi học, cũng có thể coi như đối tượng rất được nữ sinh trong trường săn đón

Hôm nay không phải chủ nhật, trong trường rất nhiều sinh viên, cũng rất nhiều nữ sinh chú ý đến Hứa Mạch, ào ào ném sang những ánh nhìn bạo dạn

“Chị gái em ở đâu?” Đi cả một quãng mà vẫn chưa nhìn thấy chị, tôi không nhịn được nữa bèn hỏi

“Ở kia.” Hứa Mạch đuổi tay chỉ về một nơi

Tôi nhìn theo hướng anh chỉ nơi đó là một hành lang bằng gỗ, trải đầy hoa tử đằng

Đương nhiên là lúc này hoa tử đằng chưa nở, chỉ có những chiếc lá non xanh biếc vừa đâm chồi

“Chỗ kia làm gì có ai.” Tôi thấy chắc là Hứa Mạch đang trêu chọc tôi rồi

“Đó chính là nơi chị của em và Giang Đào nói chuyện lần đầu tiên.” Giọng Hứa Mạch mang theo một chút thương cảm, “Thời gian trôi nhanh quá, mới thế mà sáu năm đã trôi qua.” Tôi đi qua bên đó, dãy hành lang ấy rất dài, đầu bên kia hành lang cũng không biết là ở chỗ nào.

“Sao anh biết họ ở chỗ này?” Tôi nghi ngờ nhìn Hứa Mạch, “Chẳng lẽ hồi đi học, anh là kẻ thích theo dõi người khác, nên lên theo dõi chị gái em hả?”

“Em mới là đồ thích theo dõi người khác ấy.” Hứa Mạch cốc đầu tôi

“Em nhìn sang bên kia xem là gì.”

Anh chỉ vào nóc toà nhà trước hành lang

Tôi nhìn kĩ lại, nhận ra đó là thư viện

“Hôm đó anh đang đọc sách ở thư viện, chị gái em vào đây tránh mưa

Đúng lúc ấy Giang Đào cũng có mặt, thế là bọn họ bắt đầu nói chuyện với nhau từ chỗ đó.” Hứa Mạch từ từ giải thích cho tôi.

Vậy nên cả một buổi chiều, Hứa Mạch liền dẫn tôi đi thăm quan cái ngôi trường rất có danh tiếng trong nước này

Anh vừa đi vừa kể cho tôi một vài chuyện của chị tôi thời còn đi học.

Sắc trời dần ngả tối, chúng tôi bèn rời trường

Hứa Mạch lái xe đưa tôi về trung tâm thành phố.

Dần dần, tôi cũng hiểu ra tại sao chị tôi lại cố chấp yêu Giang Đào như vậy

Bởi vì trong miêu tả của Hứa Mạch, Giang Đào thật sự rất yêu chị tôi, chỉ có điều yêu vậy mà rồi vẫn phản bội

Ai bảo mỗi tình đầu nhất định sẽ thành “chính quả” kia chứ

Đôi khi, gặp nhau quá sớm cũng chẳng tốt đẹp đâu.

Tôi nghĩ rằng tôi cần phải tâm sự nghiêm túc với chị tôi

Dù thế nào chăng nữa, cũng phải ngăn chị và Giang Đào quay lại với nhau.

Thế mà, trái với dự liệu của tôi, sau khi chị về nhà lại chủ động nhắc đến chuyện Giang Đào với tôi

Mấy ngày vừa rồi, đúng là chị tôi đi hẹn hò với Giang Đào

Nhưng lần hẹn hò này là do Giang Đào đề nghị

Giang Đào đã chia tay với Đỗ Lôi, nên anh ta muốn chị tôi quay lại với anh ta

Chị tôi không nhận lời, chỉ nói là có thể thử hẹn hò xem thế nào

“Tại sao chị lại đồng ý hẹn hò với anh ta chứ?” Tôi không thể hiểu được

“Nếu chị đã không nhận lời anh ta, vậy thì đừng bắt đầu, như thế không phải là tốt hơn sao?” “Bởi vì, chị muốn làm cho bản thân chán ghét anh ta thêm một chút.” Chị mỉm cười trả lời, “Trước giờ chị cũng không phải là một người quyết đoán gì

Chị nghĩ nếu cứ kết thúc như vậy thì chắc chắn trong lòng chị vẫn còn chút ảo tưởng về anh ta.” “Vậy qua nhiều ngày như thế rồi, chị còn ảo tưởng gì về anh ta không?” Tôi hỏi

Chị tôi lắc đầu, “Chị đã nói, chị không phải là người quyết đoán, có lẽ chị vẫn còn thương anh ta

Thế nhưng chị đột nhiên hiểu ra, chị đã lãng phí mất hai năm rồi, nên không cần thiết phải tiếp tục lãng phí thời gian nữa.” “Cho nên?” Trực giác của tôi cảm nhận thấy chị tôi sắp đưa ra quyết định

“Chị chấp nhận được sự thực là chị yêu phải một thằng cận bã rồi.” Chị cười buồn một tiếng

“Cũng chấp nhận sự thật rằng hẳn chỉ là tên cận bã mà chị vẫn do dự không quyết tâm cắt đứt được

Hiểu Hiểu ơi, chị muốn rời khỏi thành phố này

Mấy ngày qua chị cũng suy nghĩ về tương lai, chị muốn ra nước ngoài cho khuây khoả

Nếu như chị thấy có thành phố nào thích hợp, chắc là chị sẽ ở lại đó một thời gian ngắn.” “Chị quyết định chưa?” Nếu như chị tôi quyết định như vậy thì tôi sẽ giơ cao hai tay ủng hộ chị

Thật hiếm khi thấy được người chị yêu đuối của tôi lại bằng lòng tiến lên, bước về phía trước

“Ừ, chị đã quyết định rồi, làm visa xong chị sẽ đi luôn.” Chị nói

“Còn em thì sao, Hiểu Hiểu?”

“Em hả?” Tôi hơi sững sốt, nhưng nhanh chóng kịp phản ứng lại

Chị đang hỏi về những việc tôi đang do dự gần đây, đã có câu trả lời chắc chắn hay chưa

“Có lẽ em vẫn sẽ ở lại đây, tạm thời em cứ tiếp tục làm Văn phòng Phán Hồng đã xem sao.”

“Còn Hứa Mạch thì sao?” Chị nhìn tôi, cười như không cười

“Em không định đón nhận anh ấy à?” “Em không biết.” Tôi trả lời

“Chị không cần lo lắng cho em đâu, em biết mình đang làm gì mà.” “Ừ, biết là tốt.” Nói xong, chị đứng lên đi vào phòng bếp

“Hôm nay, để chị nấu cơm nhé.”

Tôi ngồi trên ghế sofa, nhìn theo dáng hình của chị, trong lòng chột chưa xốt

Lúc tôi biết tin chị tôi tình lại, những nỗi căm hận đối với Giang Đào mà tôi đè ép trong tim cũng biến mất trong chớp mắt

Lúc ấy tôi nghĩ rằng, chị tôi còn sống, hơn nữa đã hồi phục ý thức rồi

Điều ấy quan trọng hơn tất cả mọi thứ khác.

Cách tốt nhất để trả thù một người là hoàn toàn quên đi

Đối với chị tôi, chị tình ngộ ra được là điều quan trọng nhất

Giống như Hà Vũ Phi và Thư Nhã Hân, cuối cùng họ cũng đầu yêu cầu những kẻ đã làm họ tổn thương phải trả giá như thế nào

Có điều là họ đã bỏ được gánh nặng trong lòng, cảm thấy rằng dù có thế nào thì cũng không quan trọng nữa.

Mười ngày sau chị tôi xuất ngoại, tôi và Hứa Mạch cùng nhau tiễn chị ra sân bay

Tôi đứng ở sân bay, nhìn máy bay bay qua đầu mình, đợi đến khi máy bay biến mất tầm không nhìn thấy được nữa, tôi mới thở phào nhẹ nhõm

Tôi hy vọng chị tôi có thể ngắm nhìn nhiều phong cảnh hơn, gặp nhiều người hơn, vậy nên tôi cảm thấy quyết định này của chị tôi rất ổn.

“Hiểu Hiểu.” Hứa Mạch lên tiếng gọi tôi, “Về nhà thôi.” “Vâng.” Tôi gật đầu

“Về nhà thôi.”

Trên đường trở về, Trần Lộ gọi điện cho tôi, kể rằng cái thương vụ cô nàng tiếp nhận đã hoàn thành thuận lợi rồi

Tôi nhớ thương vụ đó là về một ông tác giả bị vợ và biên tập viên câu kết với nhau giăng bẫy

Trần Lộ thật không hổ là nhân tài ưu tú, cô nàng đã giúp ông tác giả lấy lại được tiền, để ông ta thuận lợi ly hôn vợ.

“Thực ra, dù làm bất cứ việc gì, không phải lúc nào cũng được thuận buồm xuôi gió.” Hứa Mạch từ tốn nói

“Giống như văn phòng của em vậy, thực ra rất tốt đẹp

Đối với rất nhiều người, em chính là cọng rom cứu mạng duy nhất

Đừng vì gặp chút trục trặc mà quên mất lý tưởng ban đầu, quên mất rằng lúc đầu vì sao em lại bước đi bước đầu tiên ấy?”

“Anh đang an ủi em à?” Tôi lé mắt mình anh.

“Ừ hừ.” Hứa Mạch hừ một tiếng.

“Em nhớ là có ai đó luôn luôn phản đối em mở văn phòng nhỉ? Là ai bảo chẳng mấy chốc sẽ khiến cho em phải đóng cửa nhỉ?” Tôi hỏi xấu xa

“Anh có vậy sao? Chắc chắn là em nhớ nhầm rồi.” Tôi thấy da mặt của Hứa Mạch sắp dày hơn cả tôi rồi

“Hiểu Hiểu...” Hứa Mạch gọi tôi

“Vâng?” Tôi khẽ đáp

“Thực ra anh muốn em biết, dù em chỉ đang làm loạn cũng không sao hết, anh đều ở cạnh em.” Anh cười với tôi

Tôi không nhịn được khẽ nhếch khóe miệng, giả bộ lơ đãng nghiêng đầu, nhìn lên trời qua ô cửa sổ xe: “Ai muốn anh ở cạnh chứ.” Chúng tôi cứ nói chuyện chông ghẹo nhau trên đường như thế, trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu hơn

Tôi nghĩ rằng, có lẽ tôi sẽ tiếp tục làm Văn phòng Phán Hồng, để rồi tại nơi thành thị tấp nập vội vã này, khi thì sắm vai “Chúa cứu thế”, khi thì sắm vai ác ma máu lạnh

Song dù là sắm vai nào, tôi cũng sẽ không rơi vào rối loạn nữa.

Chúng ta rồi sẽ gặp phải rất nhiều người, tốt có xấu có, phức tạp có đơn giản có, nam có nữ có, già có trẻ cũng có

Mỗi người đều đang đi theo quỹ đạo riêng của sinh mệnh mình

Mà đối với tôi, quỹ đạo ấy chính là cùng với Văn phòng dần dần trưởng thành

Rồi có một ngày, tôi sẽ càng ngày càng thêm chín chắn, để cùng với cô bạn bí ẩn Trần Lộ, tung hoành trong biển người

Hết bình minh lại tới hoàng hôn, thời gian ngày ngày trôi thật nhanh, vui buồn hợp tan, mỗi giây mỗi phút đều đang diễn ra trước mặt

Bạn có hạnh phúc không? Bạn trai/ bạn gái, chồng/ vợ của bạn, có chung thủy với bạn không?

Khi hạnh phúc bị tước đoạt, khi niềm vui bị cướp mất, khi tình yêu đích thực biến thành tên khốn con khốn, bạn lựa chọn lấy nước mắt rửa mặt, nhắm nhục cho qua, hay là lựa chọn bắt tên khốn/ con khốn đó chịu trừng phạt thích đáng?

Nếu bạn cảm thấy căm ghét, cảm thấy bị đối xử bất công, nếu bạn không cam lòng, vậy thì...

Chào mừng bạn đến với Văn phòng Phán Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Văn Phòng Phán Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.